

پووناکی (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

پوونکردنهوهی

﴿مِنْهَا جِ الطَّالِبِينَ﴾

للإمام النواوي

له تیگه یشتنی بریارهکانی شهریهتی ئیسلام

له سهر پاروهی ئیمامی (الشافعی) ﷺ

به رگی پینجهه

دانانی

عبدالله عبدالعزيز هرتی

چاپی پوخته کراو

دانهر به خوئی پییدا چۆتهوهو چهند مهسهلهیهکی تیدا زیاد کردون

محرم (1430) ی کۆچی

به فرانبار (2708) ی کوردی

کانوئیدووهه (2009) ی زایینی

ژماره ی سپاردنی (194) سالی (2001) ز، له کتبخانه ی گشتی مهولیر، دراوهتی

ناسنامه:

ناوی کیتاب: پووناکی (رب العالمین) پوونکردنه وهی (منهاج الطالبین).
بابهت: شهريعه تی ئيسلام.
دانه: عبدالله عبدالعزيز هرتی.
نۆبه تی چاپ: دوايین چاپی پوخته کراو و زیده کراو.
بلاوکراوهی: کتیبخانهی حاجی قادری کویی، له ههولیر.
چاپخانه: دار المعرفة-بیروت

شارهزاکردن:

ئه ی خوینهری بهرین، هه کاتیك دانهر دهلی:

- * رواه الشيخان، مه بهستی ئیمامی (البخاري و مسلم) ن.
- * رواه اصحاب السنن، مه بهستی ئیمامی (أبو داود و النسائي و الترمذي) ن.
- * هه وهك له سه رچاوه كاندا فه رموویانه، یان پوون کراوه ته وه، مه بهستی ئهم چوار کتیبه نه:

- 1 - (المجموع: شرح المذهب) دانراوی (الإمام النووي).
 - 2 - (تحفة المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام ابن حجر الهيتمي).
 - 3 - (نهاية المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام محمد الرملي).
 - 4 - (مغنی المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام محمد الخطيب الشربيني).
- جا ئه گه ره یه کیك له و چوارانه له گه لدا نه بی، ئه و کاته دهلی:
هه وهك له زۆربه ی سه رچاوه كاندا...

ئه ی قوتابی خوشه ویست و پێژدار، تکایه:

- 1- پێشه کیه که له بهرگی یه که مدا به بیرلێکردنه وه یه کی ورد بخوینه وه.
- 2- بۆ تیگه یشتنی ئهم کتیبه پشت مه بهسته به ته نها زانستی خۆت، به لکو له لای مامۆستای ئایینی بیخوینه، چونکه چهند پێناسه و زاراوه یه کی شه رع ی هه نه، له لای مامۆستای ئایینی باشتراوی تی ده گه ی.

(کِتَابُ الْجِرَاحِ)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.
ئەمەیه بەرگی پێنجەم و کۆتایی ﴿پووناکی (رَبُّ الْعَالَمِينَ) پوونکردنەوهی (مِنْهَاجِ الطَّالِبِينَ)﴾، خوای گەورە یارمەتیم بدا بۆ تەواوکردنی، آمین.
ئیمامی (النواوی) دەفەرموێ:

﴿کِتَابُ الْجِرَاحِ: ئەمەیه پەرتوکی بریندارکردنەکان﴾

واتە: تاوانەکانی بریندارکردن و کوشتن، جا لە بەر ئەوهی زۆرتر بریندارکردنەکان دەبنە هۆی کوشتن و جۆرەکانیشی زۆرن، بۆی سەردێرەکی بە بریندارکردنەکان داناو. ئینجا بزانه: کوشتنی بە ناهەق-لە دوا کافرپوون- لە گشت گوناھە گەورەکان گەورەترە، هەرچەند کۆژراوەکەش کافری پەیمان لە ئەستۆ، یان دلتیاکراوی، بەلام گوناھی کوشتنی موسوڵمان-بە ناهەق- لە هەمووانیان گەورەترە، هەرۆک لە (تحفة) و (نهاية) و حاشیەکانیاندا پوون کراوەتەوه، پێغەمبەرﷺ دەفەرموێ: ﴿أَكْبَرُ الْكَبَائِرِ الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ وَقَتْلُ النَّفْسِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَقَوْلُ الزُّورِ﴾ رواه الشيخان، گەورەترینی گوناھە گەورەکان: هاوبەش دانانە بۆ خوای گەورە و کوشتنی ئادەمیزادە بە ناهەق و ئازاردانی دایک و باوک و شاهیدی بە درۆیە.

هەرۆهە پێغەمبەرﷺ دەفەرموێ: ﴿لَزَوَالِ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَاءِ اللَّهِ مِنْ قَتْلِ رَجُلٍ مُسْلِمٍ﴾ رواه الترمذي بسند صحيح، لاچونی دنیا سوکترە لە سەر خوای گەورە لە کوشتنی موسوڵمانێک بە ناهەق.

دیسان بزانه: لە کوشتنی بە ناهەقدا جیاوازی نیە: کەسێکیتر بکوژێ، یان خودی خۆی بکوژێ، چونکە پێغەمبەرﷺ دەفەرموێ: ﴿مَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِشَيْءٍ عُدْبَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ﴾ رواه الشيخان، هەر کەسێک بە شتێک خۆی بکوژێ، بەو شتە سزا دەدرێ لە ئاگری دۆزەخدا. بەلام لە برپاری ئەو حەدیسە ئەم جۆرە حالەتە جیا کراوەتەوه: (ئەگەر کەوتە ناو ئاگریکی کوشتنە، لە ئاگرەکەش پزگاری نەدەبو تەنھا بە ئاوێکی خنکێنەر نەبێ، خنکانی ئاوەکەشی لە سەر سوکتر بوو لە سوتانی ئاگرەکە)، ئەوه-بە فەرموودە پاستر-بۆی دروستە: خۆی بهاوێتە ناو ئاوەکە، هەرۆک لە (الأشباه والنظائر) دا فەرموویەتی.

ئینجا بزانه: ئەگەر مۆفکۆژە کە تۆبە بکا، خوای گەورە تۆبەیی قبول دەکا، هەرچەند بە قەسەدیش کوشتنەکی کردبێ، ئەمە مەزەهەبی (أهل السنة) یە، کەواتە: کە خوای گەورە دەفەرموێ: ﴿وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَعَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا﴾ هەر کەسێک ئیماندارێک بە قەسەدی بکوژێ سزایەکی دۆزەخ و هەتا هەتایی تییدا دەمێنێتەوه. مەبەست ئەو

الْفِعْلُ الْمُزْهَقُ ثَلَاثَةً: عَمْدٌ، وَخَطَأٌ، وَشِبْهُ عَمْدٍ. وَلَا قِصَاصَ إِلَّا فِي الْعَمْدِ،

که سیه که کوشتنی موسولمان-به ناهق- به حلال دابنی، یان نه گهر به بی توبه کردن مردبی، نه وه سزیه که ی دۆزه خه هه تا هه تایی، به لام خوی گه وره له گه وره یی خوی هه تا هه تایی سزای نادا، هه روه که له (شرح مسلم) و (ارشاد الساری) دا پوون کراوه ته وه و له پیشه کی (په ټوکی زینا) دا به لگه ی بۆ دینین، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

﴿نَاگاداری﴾: مړۍ کوزده که سۍ مافی ده که ونه سه: مافی خوی گه وره، مافی میراتگره کانی کوزراوه که، مافی کوزراوه که. جا نه گهر مړۍ کوزده که توبه ی کردو به خوی خوی و به په شیمانیه وه له ترسی خوی گه وره خوی ته سلیمی میراتگری کوزراوه که کرد، ئینجا میراتگره گش له تۆله کوشتی وه، یان به مال سولحی له گه ل کرد، یان به خوپایی عه فوی کرد، نه وه مافی خوی گه وره به توبه کردنه که لاده چی، مافی میراتگره کانی به کوشتنه وه، یان به سولحه که، یان به عه فو کردنه که لاده چی، مافی کوزراوه که شی بۆ قیامت له سه ده مینۍ، جا نه گهر مړۍ کوزده که توبه یه کی بی گهردی کردبی، نه وه خوی گه وره له جیاتی وی کوزراوه که پازی ده کاو سولحیان پۍ ده کا.

جا بزانه: ته نها حق ته سلیم کردن بۆ کوشتنه وه سودی نیه له توبه کردنه، به لکو مه رجه: به دلش په شیمان بیته وه و بریاری ناو دلش بدا جاریکی تر کوشتنی به ناهق نه کا، هه روه که له (نهایه) و حاشیه کانی دا پوون کراوه ته وه، هه روه ها مه رجه: (کفارة) کوشتنه که ش بدا، والله أعلم.

(الْفِعْلُ الْمُزْهَقُ ثَلَاثَةً) نه و کرداره ی مړۍ ده کوزۍ سۍ نه: (عَمْدٌ وَخَطَأٌ وَشِبْهُ عَمْدٍ) به قه سدی یه، به هه له یه، وینه ی به قه سدی یه. (وَلَا قِصَاصَ إِلَّا فِي الْعَمْدِ) کوشتنه وه ی مړۍ کوزده که-له تۆله- ته نها له کوشتنی به قه سدی دا دروسته به (إجماع) زانایانی ئیسلام، خوی گه وره ده فهرموۍ: ﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فَاَلْقَتْلَى﴾ کوشتنه وه ی له تۆله له سه ئیوه واجب کراوه له کوزراوه کاندای.

واته: به لام له کوشتنی به هه له و له کوشتنی وینه ی به قه سدی دا دروست نیه مړۍ کوزده که له تۆله بکوشتریت وه، هه روه که له سه رچاوه کاندای فهرموویانه، خوی گه وره ده فهرموۍ: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَآهِ﴾ هه ر که سیک ئیمانداریکی به هه له کوشت، نه وه نازاد کردنی کویله یه کی (کفارة) له سه ره، هه م واجبه: خوینیش ته سلیمی خزمه کانی کوزراوه که بکا. واته: کوشتنه وه ی له تۆله ی له سه ر نیه.

هه روه ها پیغه مبه رﷺ ده فهرموۍ: ﴿عَقْلُ شِبْهِ الْعَمْدِ مُغْلَطٌ مِثْلُ عَقْلِ الْعَمْدِ وَلَا يُقْتَلُ صَاحِبُهُ﴾ رواه أحمد وأبو داود بسند صالح، خوینی کوشتنی وینه ی به قه سدی خوینیکی نه سترور کراوه وه که خوینی به قه سدی، به لام مړۍ کوزده که ی له تۆله ناکورۍ.

وَهُوَ قَصْدُ الْفِعْلِ وَالشَّخْصِ بِمَا يَقْتُلُ غَالِبًا: جَارِحٌ أَوْ مُثْقَلٌ، فَإِنْ قُتِلَ قَصْدُ أَحَدِهِمَا بِأَنْ وَقَعَ عَلَيْهِ فَمَاتَ، أَوْ رَمَى شَجَرَةً فَأَصَابَهُ فَخَطَأً، وَإِنْ قَصَدَهُمَا بِمَا لَا يَقْتُلُ غَالِبًا فَشَبَهُ عَمْدٍ، وَمِنْهُ الضَّرْبُ بِسَوْطٍ أَوْ عَصَا، فَلَوْ غَرَزَ إِبْرَةً بِمَقْتَلٍ فَعَمْدٌ وَكَذَا بغيره إِنْ تَوَرَّمَ وَتَأَلَّمَ حَتَّى مَاتَ،

(وَهُوَ) کوشتنی به قهسدى نه مه يه: (قَصْدُ الْفِعْلِ وَالشَّخْصِ بِمَا يَقْتُلُ غَالِبًا) مروفكوزه كه مه به ستي کوشتنى خودى مروفه كه بى، به شتيكى وه ها: كه به نه غله بى بكوزى، جا شته كه ش (جَارِح) برينداركه ر بى: وهك تيغو پم و تفهنگ... همد (أَوْ مُثْقَل) يان گران بى: وهك به ردو شته گرانه كانى تر، يان شتيكى تر بى: وهك کوشتنى به سيحرو شاهيدى به دروو خنكاندن و سوتاندن و برسى كردن و نه و جوړه شتانه.

كه و ابو: نه گهر تفهنگيكي هاويشت بى كومه ليك به مه به ستي نه وهى به هر يه كيكيان بكه ويى بيكوزى، نه وهش به کوشتنى به قهسدى داده ندرى، به لام نه گهر بى يه كيكي دياركراوى هاويشت و به يه كيكي تر كه وت كه مه به ستي نه بو، نه و كاته به کوشتنى به هله داده ندرى، هه روهك له زوړبه ي سهرچاوه كاندا فرمويانه.

(فَإِنْ قُتِلَ قَصْدُ أَحَدِهِمَا) جا نه گهر مروفكوزه كه کوشتنه كه ي مه به ست نه بو، يان مروفه كه ي مه به ست نه بو: (بِأَنْ وَقَعَ عَلَيْهِ فَمَاتَ) وهك به سهر كه سيكدا كه وت و كه سه كه ش مرد (أَوْ رَمَى شَجَرَةً فَأَصَابَهُ) يان تفهنگه كه ي بى دره ختيك، يان بى نازده ليك هاويشت و به ناده ميزاديك كه وت و كوشتى، يان تفهنگه كه ي بى مروفتيك هاويشت كه واى تيگه يشتبو دره خته، نينجا ناشكرايو ناده ميزاده و مرد، يان بى (نازاد) ي هاويشت و به (نه وزاد) كه وت و كوشتى، نه وه (فَخَطَأً) له گشت نه و ويئانه دا كوشتنى به هله يه.

(وَإِنْ قَصَدَهُمَا بِمَا لَا يَقْتُلُ غَالِبًا) نه گهر كرداره كه و مروفه كه ي هه ردوك مه به ست بون به شتيكى وه ها: كه به زوړى نه يده كوشت، نه وه (فَشَبَهُ عَمْدٌ) كوشتنى ويئنه ي به قهسدى به (وَمِنْهُ) له جوړى كوشتنى ويئنه ي به قهسدى به (الضَّرْبُ بِسَوْطٍ أَوْ عَصَا) ليډانى به شوپكه دار و دارعه ساو گوچان و بؤكز و نه و جوړه شتانه، به و مه رجه ي ليډانه كه سوك بى و به دواى يه كتردا نه بى و له شوينه كوشنده كان نه بى، چونكه نه گهر يه كييك له وانه هه بى، نه وهش ده بيته كوشتنى به قهسدى، هه روهك له زوړبه ي سهرچاوه كاندا فرمويانه.

كه و ابو: (فَلَوْ غَرَزَ إِبْرَةً بِمَقْتَلٍ) نه گهر دهرزيكى دهن او شوينيكي كوشنده پاكرد: وهك چاوو كه روو و ميزدانه و ميشك و سينگ و گون و كه له كه، جا به تيپاكردنى دهرزيه كه مرد، نه وه (فَعَمْدٌ) كوشتنى به قهسدى به (وَكَذَا بغيره) هه روه ها شوينه كانى ترى لاشه ش: وهك پان و لاقينگ، نه وهش هه ر كوشتنى به قهسدى به (إِنْ تَوَرَّمَ وَتَأَلَّمَ حَتَّى مَاتَ) به و مه رجه ي شوينه كه هه لېناوسى و ژان بكا تا ده مري.

فَإِنْ لَمْ يَظْهَرْ أَثَرٌ وَمَاتَ فِي الْحَالِ فَشِبْهُ عَمْدٍ، وَقِيلَ عَمْدٌ، وَقِيلَ لَا شَيْءَ، وَلَوْ غَرَزَ فِيمَا لَا يُؤْلَمُ كَجِلْدَةٍ عَقِبٍ فَلَا شَيْءَ بِحَالٍ، وَلَوْ حَبَسَهُ وَمَنَعَهُ الطَّعَامَ وَالشَّرَابَ وَالطَّلَبَ حَتَّى مَاتَ: فَإِنْ مَضَتْ مُدَّةٌ يَمُوتُ مِثْلُهُ فِيهَا غَالِبًا جُوعًا أَوْ عَطَشًا فَعَمْدٌ وَإِلَّا: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ بِهِ جُوعٌ وَعَطَشٌ سَابِقٌ فَشِبْهُ عَمْدٍ، وَإِنْ كَانَ بَعْضُ جُوعٍ وَعَطَشٍ وَعَلِمَ الْحَاسِسُ الْحَالَ فَعَمْدٌ،

به لّام (فَإِنْ لَمْ يَظْهَرْ أَثَرٌ وَمَاتَ فِي الْحَالِ) نه گهر تیرا کردنی دهرزیه که هیچ ناسه واریکی نه بو و هر نه و ده میش مرؤفه که مرد، نه وه (فَشِبْهُ عَمْدٍ) کوشتنی وینهی به قه سدییه (وَقِيلَ عَمْدٌ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: به قه سدییه (وَقِيلَ لَا شَيْءَ) له بی هیژیکی تر دا: هیچ نیه. (وَلَوْ غَرَزَ فِيمَا لَا يُؤْلَمُ) نه گهر دهرزیه که ی ده شوینیکی وه ها پاکرد که ژانی نه ده کرد: (كَجِلْدَةٍ عَقِبٍ) وه ک پیسته ی پاشنه ی پی، جا مرؤفه که مرد، نه وه (فَلَا شَيْءَ بِحَالٍ) به هیچ جوړیک هیچی له سر نیه، چونکه بیگومان به و دهرزیه نه مردوه، به لّام نه گهر هیژ بداته دهرزیه که و بیگه ینیتته ناو گوشته که، نه و کاته کوشتنی به قه سدییه، هه روه که له زړبه ی سرچاوه کاند ا فهرمو یانه.

(وَلَوْ حَبَسَهُ) نه گهر یه کیکی به ند کرد: وه ک دهرگای له سر کلیل بدا، یان په لبه سستی بکا (وَمَنَعَهُ الطَّعَامَ وَالشَّرَابَ) هم قه ده غه شی کرد له خواردن و خواردنه وه، یان له شوینیکی سارد پووتی کرده وه و قه ده غه ی کرد جله کانی ده بهر بکاته وه، هم (وَالطَّلَبَ) قه ده غه شی کرد داوای خواردن و خواردنه وه و جل و بهرگ بکا (حَتَّى مَاتَ) تا به هو ی برسیه تی، یان تینووه تی، یان سرما مرد، یان پیگای نه دا برینه که ی بیچیته وه و به هو ی خوین لیژژان مرد، یان له شوینیکی پر دوکه لدا به ندی کردو به دوکه له که نه فه سی ته نگ بو و مرد، نه وه ته ماشا ده که ین:

(فَإِنْ مَضَتْ مُدَّةٌ) نه گهر ماوه یه کی وه ها به سر نه و کاره دا پویشته که (يَمُوتُ مِثْلُهُ فِيهَا غَالِبًا) وینه ی نه و مرؤفه به نه غله بی له و ماوه یه دا ده مرد (جُوعًا أَوْ عَطَشًا) به هو ی برسیه تی، یان تینووه تی، یان سرما، یان خوین پژان، یان نه فه س ته نگ بوون، نه وه (فَعَمْدٌ) کوشتنی به قه سدییه.

(وَإِلَّا) به لّام نه گهر نه و ماوه یه نه پویشته و مرد، نه و کاته (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ بِهِ جُوعٌ وَعَطَشٌ سَابِقٌ) نه گهر برسیه تی، یان تینووه تی پابردوی نه بوبی، نه وه (فَشِبْهُ عَمْدٍ) کوشتنی وینه ی به قه سدییه، چونکی به نه غله بی نه و کرداره مرؤف ناکوژی، به لّام (وَإِنْ كَانَ بَعْضُ جُوعٍ وَعَطَشٍ) نه گهر هندیک برسیه تی، یان تینووه تی هه بوبی و (وَعَلِمَ الْحَاسِسُ الْحَالَ) به ندکه ره که ش ژانی برسیه تی، یان تینووه تی هه یه، نه وه (فَعَمْدٌ) کوشتنی به قه سدییه،

وَالْأَفْلَا فِي الْأَظْهَرِ، وَيَجِبُ الْقِصَاصُ بِالسَّبَبِ: فَلَوْ شَهِدَا بِقِصَاصٍ فَقُتِلَ ثُمَّ رَجَعَا وَقَالَا تَعَمَّدْنَا لَزِمَهُمَا الْقِصَاصُ إِلَّا أَنْ يَعْتَرِفَ الْوَلِيُّ بِعِلْمِهِ بِكَذِبِهِمَا، وَلَوْ ضَيَّفَ بِمَسْمُومٍ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا فَمَاتَ وَجَبَ الْقِصَاصُ، أَوْ بِالْغَا عَاقِلًا وَلَمْ يَعْلَمْ حَالَ الطَّعَامِ قَدِيَّةً،

چونکه مه به سستی کوشتن بووه به کرداریک که به نه غله بی ده کوژی (وَالْأَفْلَا) به لام نه گهر به ندکه ره که نه یزانی بی برسیه تی، یان تی نووه تی پاردوی هیه، نه وه (فَلَا فِي الْأَظْهَرِ) کوشتنی به قه سدی نیه، چونکه مه به سستی کوشتن نه بووه، به لکو وینه ی به قه سدی به نیوه ی خوینی واجب ده بی؟ چونکه به دوو هوکار مردوه.

جا بزانه: نه گهر له به ندیخانه دا بانه که ی به سر دا پوخا، یان به ندکراوه که مانی گرت و خواردنی نه خوارد، یان به خوی داوی خواردنی نه کرد هرچند به دروژهش بی، نه و کاته نه خوین و نه تو له له سر به ندکه ره که واجب نیه، هر وه که له زو به ی سرچاوه کاند ا فرموویانه.

(وَيَجِبُ الْقِصَاصُ بِالسَّبَبِ) کوشتنه وه ی له تو له به بوونه هوکاریش واجب ده بی، هر وه که به کوشتنی راسته وخوش واجب ده بو، بؤ وینه: (فَلَوْ شَهِدَا بِقِصَاصٍ) نه گهر دوو که س شاهی دی به درو یان له سر که سیك دا: که فله لکه سی کوشتوه، یان دزی کردوه (فَقُتِلَ) ئینجا به و شاهی دی به پیاوه که له تو له ی کوژراوه که کوشتراوه، یان به تو مه تی دزیه که دهستی لی کراوه (ثُمَّ رَجَعَا وَقَالَا تَعَمَّدْنَا) ئینجا شاهی ده کان په شیمان بونه وه و گوتیان: به قه سدی درو مان کرد. نه وه (لَزِمَهُمَا الْقِصَاصُ) کوشتنه وه و ده ست لی کردنه وه ی له تو له ده که ویته سر هر دوو شاهی ده کان، جا نه گهر له تو له کردنه وه که عفو کران، نه و کاته واجبه: هر دوو شاهی ده کان ویکرا خوینی کوژراوه که و ده سته که بدهن، هر وه که له په پتوکی شاهی دی کاند ا به به لکه وه پوونی ده که ی نه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(إِلَّا أَنْ يَعْتَرِفَ الْوَلِيُّ بِعِلْمِهِ بِكَذِبِهِمَا) مه گهر میراتگری کوژراوه که دان بهی نی که له کاتی کوشتنه که دا زانیو به تی نه و شاهی دانه درو ده که ن، نه و کاته کوشتنه وه ی له تو له له سر میراتگری که یه، جا نه گهر عفو کرا، واجبه: به ته نها خوینی کوژراوه که بدا.

(وَلَوْ ضَيَّفَ بِمَسْمُومٍ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا) نه گهر به خواردنیکی ژهر تی کرا و میوانداری مندالیک، یان شیتیک کی کرد (فَمَاتَ) ئینجا شیتکه، یان منداله که به و خواردنه مرد، نه وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وه ی له تو له ی له سر واجب ده بی (أَوْ بِالْغَا عَاقِلًا) یان نه گهر میوانداری مرفیکی بالغ و عاقلی کرد (وَلَمْ يَعْلَمْ حَالَ الطَّعَامِ) میوانه که ش نه یزانی خواردنه که ژهری تی کراوه، نه و کاته (قَدِيَّةً) خوینی کوشتنی وینه ی به قه سدی واجب ده بی، چونکه نه و فریوی داوه، به لام له تو له ناکو شتریته وه، چونکه میوانه که به خوشی

وَفِي قَوْلٍ قِصَاصٌ، وَفِي قَوْلٍ لَا شَيْءَ، وَلَوْ دَسَّ سُمًّا فِي طَعَامِ شَخْصٍ الْغَالِبُ أَكَلُهُ مِنْهُ فَأَكَلَهُ جَاهِلًا فَعَلَا قَوْلًا، وَلَوْ تَرَكَ الْمَجْرُوحُ عِلَاجَ جُرْحِ مُهْلِكٍ فَمَاتَ وَجَبَ الْقِصَاصُ، وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ لَا يُعَدُّ مُغْرَقًا كَمُنْبَسِطٍ فَمَكَثَ فِيهِ مُضْطَجِعًا حَتَّى هَلَكَ فَهَدَرٌ، أَوْ مُغْرَقٌ لَا يَخْلُصُ مِنْهُ إِلَّا بِسَبَاحَةٍ فَإِنْ لَمْ يُحْسِنْهَا أَوْ كَانَ مَكْتُوفًا أَوْ زَمِنًا

خۆی خواردویه تی، که وایو: نه گهر میوانه که بزانی خواردنه که ژه هری تی کراوه و خواردی، نه و کاته خوینیشی واجب نابئ، چونکه به خۆی خۆی کوشتوه (وَفِي قَوْلٍ قِصَاصٌ) له فرموده یه کدا: کوشتنه وهی له تۆله واجب ده بی، چونکه فریوی داوه (وَفِي قَوْلٍ لَا شَيْءَ) له فرموده یه کی تر دا: هیچی له سه ر نیه.

(وَلَوْ دَسَّ سُمًّا فِي طَعَامِ شَخْصٍ) نه گهر ژه هری ده ناو خوارده مه نیی که سیك كرد: که (الْغَالِبُ أَكَلُهُ مِنْهُ) به نه غله بی که سه که له و خوارده مه نیی ده خوارد (فَأَكَلَهُ جَاهِلًا) ئینجا که سه که ش نه یزانی ژه هری تی کراوه و خواردی و مرد، نه وه ش (فَعَلَا قَوْلًا) له سه ر هه سیك فرموده کی پراوردوه، به هیتره که یان: خوینی وینه ی به قه سدی واجب ده بی؟ چونکه نه و فریوی داوه، له تۆله ش نا کوشتریته وه؟ چونکه به خۆشی خۆی خواردویه تی، به لام نه گهر ژه هره که ی ده ناو خوارده مه نیی خۆی کردبو یه کیکی تر له خۆیه وه هات خواردی، یان ده یزانی ژه هری تی کراوه و خواردی، نه و کاته خوینی به فیرو ده پواو هیچ تۆله ی نیه، چونکه فریو نه دراوه، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندای فرموویانه.

(وَلَوْ تَرَكَ الْمَجْرُوحُ عِلَاجَ جُرْحِ مُهْلِكٍ) نه گهر بریندار کراوه که برینه کوشنده کی خۆی ده رمان نه کرد (فَمَاتَ) جا به و برینه مرد، نه و کاته ش (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وهی له تۆله له سه ر بریندار که ره که واجبه، چونکه چاره سه ری تاوان له سه ر تاوانلیکراو واجبه نیو چاکبونه وه ش به ده رمان کردن مسوگه ر نیه.

(وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ) نه گهر مروقیکی فری دا ناو ناویکی وه ها: که (لَا يُعَدُّ مُغْرَقًا كَمُنْبَسِطٍ) ناوه که به خنکینه ر دانه ده ندرا وه که گزماویکی وه ها: که ده گونجا خۆی لی پزگار بکا، به لام (فَمَكَثَ فِيهِ مُضْطَجِعًا) مروقه که ش به پالدا نه وه به خۆشی خۆی له ناو ناوه که دا مایه وه (حَتَّى هَلَكَ) تا مرد، نه وه (فَهَدَرٌ) به فیرو ده پواو هیچ تۆله و خوینی نیه، به لام نه گهر نه گونجی خۆی پزگار بکا: وه که به په لبه سترکراوی فری بداته ناو گزماوه که، نه و کاته ده بیته کوشتنی به قه سدی و فریده ره که له تۆله ده کوشتریته وه.

(أَوْ مُغْرَقٍ) یان فری دا ناو ناویکی خنکینه ر: که (لَا يَخْلُصُ مِنْهُ إِلَّا بِسَبَاحَةٍ) له و ناوه پزگار نه ده بو ته نها به مه له کردن نه بی، نه وه ته ماشا ده که یان: (فَإِنْ لَمْ يُحْسِنْهَا) نه گهر فریدراوه که مه له ی نه ده زانی (أَوْ كَانَ مَكْتُوفًا أَوْ زَمِنًا) یان په لبه سترکراو بوو، یان

فَعَمَدٌ، وَإِنْ مَنَعَ مِنْهَا عَارِضٌ كَرِيحٍ وَمَوْجٌ فَشِبُهُ عَمَدٍ، وَإِنْ أَمَكْنَتْهُ فَتَرَكَهَا فَلَا دِيَّةَ
فِيهَا لِأَظْهَرٍ، أَوْ فِي نَارٍ يُمَكِّنُ الْخَلَاصُ مِنْهَا فَمَكَّتْ فِيهَا فَبِالدِّيَّةِ الْقَوْلَانِ
وَلَا قِصَاصَ فِي الصُّورَتَيْنِ، وَفِي النَّارِ وَجْهٌ، وَلَوْ أَمَسَكَهُ فَقَتَلَهُ آخَرُ أَوْ حَفَرَ بَيْتًا فَرَدَّاهُ فِيهَا
آخَرُ أَوْ أَلْقَاهُ مِنْ شَاهِقٍ فَتَلَقَّاهُ آخَرُ فَقَدَّهْ، فَالْقِصَاصُ عَلَى الْقَاتِلِ وَالْمُرْدَى وَالْقَادَّ فَقَطْ،

په ککه وتوو، یان بچوک بوو، نه وه (فَعَمَدٌ) کوشتنی به قه سدی به و فریده ره که له تۆله
ده کوشتن ته وه (وَإِنْ مَنَعَ مِنْهَا عَارِضٌ كَرِيحٍ وَمَوْجٌ) وه نه گهر ده گونجا فریدراوه که خوی لی
پزگار بکا، به لام پوداویکی وه کو با، یان شه پۆل پیگای نه دا مه له بکا، نه وه (فَشِبُهُ عَمَدٍ)
کوشتنی وینه ی به قه سدی به و خوینی واجب ده بی.

(وَإِنْ أَمَكْنَتْهُ) نه گهر فریدراوه که بوی گونجا مه له بکا، یان به پیگایه کی تر خوی لی پزگار
بکا، به لام (فَتَرَكَهَا) به قه سدی مه له ی نه کرد، یان به پیگا گونجا وه که خوی پزگار نه کردو
خنکا، نه و کاته (فَلَا دِيَّةَ فِي الْأَظْهَرِ) هیچ خوینیکی و هیچ که ففاره تیک له سهر فریده ره که نیه
له فهرموده ی به هیژتردا، چونکه فریدراوه که به خوی خوی به هیلاک داوه، که و ابو:
که ففاره ت له سهر خوی ته ی.

(أَوْ فِي نَارٍ يُمَكِّنُ الْخَلَاصُ مِنْهَا) یان نه گهر فرییدا ناو ناگریکی وه ها: که ده گونجا
فریدراوه که خوی لی پزگار بکا، به لام (فَمَكَّتْ فِيهَا) به قه سدی له ناو ناگره کدا مایه وه و مرد،
نه وه ش (فَقِي الدِّيَّةِ الْقَوْلَانِ) له باره ی خوینه که دوو فهرموده که ی پرابردو وه نه،
به هیژتره که یان: نه خوین و نه که ففاره ت له سهر فریده ره که نیه، که و ابو: (وَلَا قِصَاصَ فِي
الصُّورَتَيْنِ) کوشتنه وه ی له تۆله ش له سهر فریده ره که نیه له وینه ی ناوه که و ناگره که دا
(وَفِي النَّارِ وَجْهٌ) له باره ی وینه ی ناگره که دا فهرموده یه کی بی هیژ هیه: که کوشتنه وه ی
له تۆله واجب بی.

جا بزانه: نه گهر نه گونجا فریدراوه که خوی له ناگره که پزگار بکا: وه که ناگره که
گهره بی، یان فریدراوه که په لبه ستر او بی، یان په ککه وتوو، یان بچوک بی، نه و کاته
کوشتنی به قه سدی به و فریده ره که له تۆله ده کوشتن ته وه، ههر وه که له زۆربه ی
سهرچاوه کاند ا فهرمو یانه.

(وَلَوْ أَمَسَكَهُ) نه گهر به کیکی یه کیکی گرت تا کو بیکوژی، به لام (فَقَتَلَهُ آخَرُ) یه کیکی تر
گیراوه که ی کوشت (أَوْ حَفَرَ بَيْتًا) یان به کیکی بیریکی به دوزمنکاری هه لکه ند (فَرَدَّاهُ فِيهَا
آخَرُ) ئینجا یه کیکی تر مروفیکی فرییدا ناو بیره که و مرد (أَوْ أَلْقَاهُ مِنْ شَاهِقٍ) یان به کیکی
مروفیکی له شوینیکی به رزایی فرییدا خواره وه (فَتَلَقَّاهُ آخَرُ فَقَدَّهْ) ئینجا به کیکی خوی
که یاندی و له هه وادا کردیه دوو له ت، یان به شیوه یه کی تر له هه وادا کوشتی، واته: پیش

بگاته سر زه مین، نه وه (فَالْقِصَاصُ عَلَى الْقَاتِلِ وَالْمُرْدَى وَالْقَادُّ فَقَطْ) کوشتنه وهی له تۆله
 وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ مُّغْرِقٍ فَالْتَقَمَهُ حُوتٌ وَجَبَ الْقِصَاصُ فِي الْأَظْهَرِ،
 أَوْ غَيْرِ مُّغْرِقٍ فَلَا، وَلَوْ أَكْرَهَهُ عَلَى قَتْلِ فَعَلَيْهِ الْقِصَاصُ
 وَكَذَا عَلَي الْمُكْرَهِ فَلَا أَظْهَرُ، فَإِنْ وَجَبَتِ الدِّيَةُ وَزُعَتْ، فَإِنْ كَافَأَهُ أَحَدُهُمَا فَقَطْ،

ته نه - له سر بکوژه که ی مه سه له ی یه که م و فریده ره که ی مه سه له ی دو وه م و
 له تکه ره که ی مه سه له ی سی یه م واجبه، واته: نه وه ی گرتویه تی و نه وه ی بیرى مه لکه ندوه و
 نه وه ی له به رزایی فری ی داوه: نه تۆله و نه خوینی له سر نیه، به لکو ته مبی ده کری،
 پیغه مبه رﷺ ده فره موی: ﴿إِذَا أَمْسَكَ الرَّجُلُ الرَّجُلَ وَقَتْلَهُ الْآخَرُ يُقْتَلُ الَّذِي قَتَلَ وَيُحْبَسُ
 الَّذِي أَمْسَكَ﴾ صححه ابن القطان ورجاله ثقات، هر کاتیک پیاویک پیاویکی گرتو
 یه کیکی تر هات کوشتی، نه وه ی کوشتویه تی له تۆله ده کوشتریته وه و نه وه ی گرتویه تی
 به ند ده کری.

(وَلَوْ أَلْقَاهُ فِي مَاءٍ مُّغْرِقٍ) نه گهر یه کیکی فری دا ناو ناویکی خنکینر، ئینجا (فَالْتَقَمَهُ حُوتٌ)
 ماسی فریدراوه که ی قوتدا، نه وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وه ی له تۆله له سر فریده ره که
 واجبه (فِي الْأَظْهَرِ) له فره موده ی به هیژتردا (أَوْ غَيْرِ مُّغْرِقٍ) به لام نه گهر ناوه که خنکینر
 نه بی، نه وکاته (فَلَا) کوشتنه وه ی له تۆله ی له سر نیه، به لکو خوینی کوشتنی وینه ی به
 قه سدی واجب ده بی، هروه ها نه گهر به سوکی یه کیکی پال داو به سر شتیکی تیژدا
 که وت و مرد، نه و کاته ش خوینی وینه ی به قه سدی واجب ده بی، به و مرجه ی نه یزانی بی
 شته تیژه که له وئی یه.

﴿زۆرلیکردن بۆ کوشتن﴾

(وَلَوْ أَكْرَهَهُ عَلَى قَتْلِ) نه گهر زۆی لی کرد - به ناهق - مَرُوفِيكَ بكوژى، یان نه ندایمیکی
 لی بکاته وه، ئینجا زۆرلیکراوه که ش مروفه که ی کوشت، نه وه (فَعَلَيْهِ الْقِصَاصُ)
 کوشتنه وه ی له تۆله له سر زۆرداره که واجب ده بی و (وَكَذَا عَلَى الْمُكْرَهِ) هروه ها له سر
 زۆرلیکراوه که ش واجب ده بی (فِي الْأَظْهَرِ) له فره موده ی به هیژتردا، چونکه بۆ پزگارکردنی
 گیانی خوئی گیانیکی تر ی به ناهق کوشتوه.

(فَإِنْ وَجَبَتِ الدِّيَةُ) جا نه گهر له حاله تی زۆرلیکردن دا خوینی کوژراوه که واجب بی: وه ک
 میراتگره که له کوشتن عه فویان بکا، نه و کاته (وُزِعَتْ) خوینی کوژراوه که به یه کسانى
 به سه ر زۆرداره که و زۆرلیکراوه که دا به ش ده کری، که وابو: بۆ میراتگره که دروسته:
 یه کیکیان له تۆله بکوژیته وه و نیوه ی خوینه که ش له نه وه که ی تر وه ریگری، هروه که له
 زۆریه ی سه رچاوه کاندای فره مویانه.

به لَام (فَإِنْ كَافَاهُ أَحَدُهُمَا فَقَطْ) نه گهر له زۆرداره كه و له زۆرليكراره كه تهنه يه كيكيان هاوچه شنى كوژداره كه بوو: وهك كوژداره كه كافريكي په يمان له نه ستو بئ، يان كويله **فَالْقِصَاصُ عَلَيْهِ، وَلَوْ أَكْرَهَ بَالِغٌ مُرَاهِقًا فَعَلَى الْبَالِغِ الْقِصَاصُ إِنْ قُلْنَا: عَمْدُ الصَّبِيِّ عَمْدٌ، وَهُوَ الْأَظْهَرُ، وَلَوْ أَكْرَهَ عَلَى رَمِي شَاخِصٍ عِلْمُ الْمُكْرَهُ أَنَّهُ رَجُلٌ وَظَنُّهُ الْمُكْرَهُ صَيِّدًا فَالْأَصَحُّ وَجُوبُ الْقِصَاصِ عَلَى الْمُكْرَهُ،**

بئ و زۆرداره كه ش، يان زۆرليكراره كه ش موسولماننيكي نازادايئ، نه و كاته (فَالْقِصَاصُ عَلَيْهِ) كوشتنه وهى له تۆله تهنه له سهر هاوچه شنه كه واجب ده بئ و نه وه كه ي تريش نيوه خويني كوژداره كه ي له سهر واجب ده بئ.

﴿**نَاكِدَارِي**﴾: له مه سه له ي زۆرليكردن بئ كوشتن: زۆرليكردنه كه تهنه به وه ده بئ: كه هه په شى كوشتن، يان ليكردنه وهى نه داميكي لي بكا، يان به لي دانيكي وه ها كه مه ترسى مردنى لي بكي، هه روهك له زۆربه ي سهر چاوه كاندا فهرموويانه، واته: هه په شى له و سبيانه به ره و خوارتر نابيته زۆرليكردن. ئينجا بزانه: نه گهر زۆرى لي كرد مالى كه سيك بغه وتيئ، نه وكاته ش بئ خاوه نه كه دروسته تۆله له زۆرداره كه و له زۆرليكراره كه وه ربگري، به لَام له كوتايى دا تۆله -ته نه- له سهر زۆرداره كه جيگير ده بئ، جا بزانه: بئ خاوه ن ماله كه دروست نيه زۆرليكراره كه بكوژئ، به لكو واجبه: به له ناوبردن مالى خوى گيانى زۆرليكراره كه بپاريئ، هه روه ها له سهر زۆرليكراره كه ش واجبه: به له ناوبردن مالى كه سيكي تر گيانى خوى بپاريئ، واته: به لَام واجبه: تۆله ي ماله كه بدرئ، هه روهك پابراو، له (مغنى) و (الشروانى) دا روون كراوه ته وه.

(وَلَوْ أَكْرَهَ بَالِغٌ مُرَاهِقًا) نه گهر مروقيكي بالغ زۆرى له منداليك، يان له شيتيك كرد: كه سيك بكوژئ، نه ويش كوشتى، يان به پيچه وانه وه، نه وه (فَعَلَى الْبَالِغِ الْقِصَاصُ) كوشتنه وي له تۆله تهنه له سهر بالغه كه واجب ده بئ: جا زۆردار بئ، يان زۆرليكراو بئ (إِنْ قُلْنَا: عَمْدُ الصَّبِيِّ عَمْدٌ) نه گهر بلئين: كوشتنى به قه سدى مندال و شيت، بريارى كوشتنى به قه سدى بئ ده درئ (وَهُوَ الْأَظْهَرُ) نه وه ش فهرمووده كه ي به هيژتره، به لَام له گهل نه وه شدا به هيچ جوريك شيت و مندال له تۆله ناكوشترينه وه، به لكو له م مه سه له يه دا نيوه خويني كوشتنى به قه سدى له سهر شيتته كه و منداله كه -له مالى خويان- واجب ده بئ، هه روك له (نهاية) و (الشبرا ملسى) دا فهرموويانه.

(وَلَوْ أَكْرَهَ عَلَى رَمِي شَاخِصٍ) نه گهر زۆرى له مروقيك كرد تفه نكيك بهاوئ بئ لاشه يه ك: كه (عِلْمُ الْمُكْرَهُ أَنَّهُ رَجُلٌ) زۆرداره كه ده يزاني نه و لاشه يه پياويكه، به لَام (وَظَنُّهُ الْمُكْرَهُ صَيِّدًا) زۆرليكراره كه وايتيگه يشت نيچيريكه (فَرَمَاهُ) جا زۆرليكراره كه ش تفه نكه كه ي هاويشتى و

کوشتی، ئەو (فَالْأَصْحُ وَجُوبُ الْقِصَاصِ عَلَى الْمُكْرِهِ) بە فرمودەى راستەر: کوشتنەوێى لەتۆلە تەنھا لە سەر زۆردارەكە واجب دەبێ، چونكە بە قەسدى كوشتنەكەى كردووە، **أَوْ عَلَى رَمِي صَيْدٍ فَأَصَابَ رَجُلًا فَلَا قِصَاصَ عَلَى أَحَدٍ، أَوْ عَلَى صُعُودِ شَجَرَةٍ فَرَلَقَ فَمَاتَ فَشِبُّهُ عَمْدٌ وَقِيلَ عَمْدٌ، أَوْ عَلَى قَتْلِ نَفْسِهِ فَلَا قِصَاصَ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْنِي وَإِلَّا قَتَلْتُكَ. فَقَتَلَهُ، فَلَمْ يَذْهَبْ لَاقِصَاصَ،**

هەروەها نیوێ خۆینی کوژراوەكەش لە سەر خزمەکانی زۆرلیکراوەكە واجب دەبێ، چونكە بە هەڵە كوشتنەكەى كردووە.

(أَوْ عَلَى رَمِي صَيْدٍ) یان ئەگەر زۆری لێكرد تەنگێك بۆ نیچیرێك بەهائ (فَأَصَابَ رَجُلًا) ئینجا تەنگەكە بە پیاویك كەوت و مرد، ئەو (فَلَا قِصَاصَ عَلَى أَحَدٍ) كوشتنەوێى لەتۆلە لە سەر هیچیکیان نیە، چونكە هەردووکیان بە هەڵەدا چوونە، كەوابو: تەواوی خۆینی كوژراوەكە لە سەر خزمەکانی زۆردارەكە و خزمەکانی زۆرلیکراوەكە یە بە نیوێی.

(أَوْ عَلَى صُعُودِ شَجَرَةٍ) یان ئەگەر زۆری لێكرد بە درەختێكدا سەرکەوێ، یان بە بیرێكدا بپواتە خوارووە (فَرَلَقَ فَمَاتَ) ئینجا زۆرلیکراوەكەش خلیسکی بردو كەوتە خوارووە و مرد، ئەو (فَشِبُّهُ عَمْدٌ) كوشتنی وێنەى بە قەسدى یە، كەوابو: خۆینی هەلخلیسكاوەكەش لە سەر خزمەکانی زۆردارەكە یە (وَقِيلَ عَمْدٌ) لە فرمودە یەكی بێ هیژدا: كوشتنی بە قەسدى یە.

جا بزانه: ئەگەر فرمانی دا مندالێك: ئاوی بۆ بیئێ، جا مندالەكەش كەوتە ناو ئاوووەكە و خنكا، ئەو تەماشای دەكەین: ئەگەر مندالەكە ئەوەندە فامیدە بوێ كە بۆ ئەو جۆرە كارانە بەكار بێ، ئەو بە فیڕۆ دەپواو هیچ خۆینی واجب نابێ، بەلام ئەگەر فامیدە نەبوێ، ئەو كاتە خۆینەكەى لە سەر خزمەکانی فرمانكەرەكە واجب دەبێ، هەروەك لە (الشبراملسی) و (الشروانی) دا فرموویانە.

(أَوْ عَلَى قَتْلِ نَفْسِهِ) یان زۆری لێكرد خۆی بكوژێ، وەك بلی: خۆت بكوژە، یان ئەم ژەهرە بخۆ، ئەگەر نا: من دەتكوژم، ئینجا زۆرلیکراوەكەش خۆی كوشت، ئەو (فَلَا قِصَاصَ فِي الْأَظْهَرِ) نە كوشتنەوێى لەتۆلە و نە خۆین و نە (كَفَّارَةً) لە سەر زۆرلیکراوەكە واجب نیە، لە فرمودەى بە هیژتردا؟ چونكە فرمان پێكراوەكە و هەپەشە پێكراوەكە هەریەكن وای لێدێ زۆرلیکراوەكە لای خۆكوشتنی هەلبژاردووە نابیتە زۆرلیكردن.

بەلام ئەگەر بلی: ئەندامێكی خۆت لێكەو، ئەگەر نا: دەتكوژم، یان بلی: خۆت بكوژە، ئەگەر نا: بە ئاگر دەتسووتینم، ئەو لە هەردوو مەسەلەدا دەبیتە زۆرلیكردن، چونكە هەپەشەكە لە فرمان پێكراوەكە بە هیژترە، كەوابو: زۆردارەكە هەمان ئەندامی لێدەكڕیتەو، هەم لە هەپەشەى بە سوتاندنیش لەتۆلە دەكوشتی تەو، هەروەك لە زۆریەى سەرچاوەكاندا فرموویانە.

(وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْنِي وَلَا تَقْتُلْكَ) نه‌گەر گوتی: من بکوژە، نه‌کینا: من ده‌تکوژم (فَقَتْلُهُ) ئینجا زۆر لیکراوه‌که‌ش فهرمانی‌وی به‌جێ هێناو کوشتی، ئه‌وه (فَالْمَذْهَبُ لَا قِصَاصَ) وَلَا أَظْهَرَ لَا دِيَّةَ، وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْ زَيْدًا أَوْ عَمْرًا. فَلَيْسَ بِإِكْرَاهٍ. (فَصَلِّ) وَجِدَ مِنْ شَخْصَيْنِ مَعًا فِعْلَانِ مُزْهَقَانِ مُدْفَقَانِ كَحَزْرٍ وَقَدْ، أَوْ لَا: كَقَطْعِ عُضْوَيْنِ فَقَاتِلَانِ،

به‌ فهرمووده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: کوشتنه‌وه‌ی له‌ تۆ له‌ سه‌ر بکوژە که واجب نابێ، هم (وَالْأَظْهَرُ لَا دِيَّةَ) به‌ فهرمووده‌ی به‌ هی‌زتر: خوێنی کوژراوه‌که‌ش واجب نابێ، چونکه به‌ خۆی ئیزنی کوشتنی خۆی داوه، به‌ لām بکوژە که به‌و کوشتنه‌ گوناها‌ر ده‌بێ، که‌ وابو: که‌ فقا‌په‌تی کوشتنی له‌ سه‌ر واجب ده‌بێ، هه‌روه‌ک له‌ (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه.

هه‌روه‌ها نه‌گەر بلێ: ئه‌م ئه‌ندامه‌م لێ بکه‌وه. فهرمان پیکراوه‌که‌ش ئه‌ندامه‌که‌ی لێ کرده‌وه، ئه‌و کاته‌ش هه‌یج تۆ له‌و خوێنی واجب نابێ، هه‌ر چه‌ند به‌و ئه‌ندام لێ کردنه‌وه‌یه‌ش به‌مێ، هه‌روه‌ک له‌ زۆربه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه.

(وَلَوْ قَالَ: أَقْتُلْ زَيْدًا أَوْ عَمْرًا) نه‌گەر گوتی: یان (زه‌ید)، یان (عه‌م) بکوژە، نه‌گەر نا: ده‌تکوژم. ئه‌وه (فَلَيْسَ بِإِكْرَاهٍ) نابێته‌ زۆر لیکردن، که‌ واته‌: هه‌ر کامه‌ یان بکوژی له‌ تۆ له‌ی ده‌کوشتریته‌وه‌و زۆرداره‌که‌ش ته‌نها گوناها‌ر ده‌بێ و هه‌یجی تری له‌ سه‌ر نه‌یه.

جا بزانه: نه‌گەر به‌ قه‌س‌دی ماریکی به‌ که‌سیک وه‌ناو پێی وه‌داو مرد، یان دپنده‌یه‌کی وه‌های تێبه‌رداو کوشتی: که‌ نه‌گونجا له‌ دپنده‌که‌ خۆی ده‌رباز بکا؟ له‌ به‌ر به‌ هی‌زی دپنده‌که‌، یان ته‌س‌کایی شوێنه‌که‌، ئه‌وه‌ش کوشتنی به‌ قه‌س‌دی به‌و له‌ تۆ له‌ ده‌کوشتریته‌وه‌، هه‌روه‌ک له‌ (تحفة) و (نهاية) دا پوون کراوه‌ته‌وه‌.

﴿ فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي كُؤْبُونَهُ وَهُي دُوو تَاوَانِ لَهُ دُوو كَه سَهْوَهْ ﴾

(وَجِدَ مِنْ شَخْصَيْنِ مَعًا فِعْلَانِ) هه‌ر کاتی که‌ له‌ دوو که‌سانه‌وه‌ دوو کردار ویکرا پویان دا: که‌ (مُزْهَقَانِ) هه‌ردوو کرداره‌کان ته‌نها ته‌نها گیانیان له‌ لاشه‌ ده‌برده‌ ده‌ره‌وه‌، هه‌م (مُدْفَقَانِ) هه‌ردوو کرداره‌کانیش به‌ په‌له‌ مرقیایان ده‌کوشت (كَحَزْرٍ وَقَدْ) وه‌ک یه‌کیکیان گه‌رده‌نی به‌بێ و ئه‌وه‌که‌ی تریش بیکاته‌ دوو له‌ت (أَوْ لَا) یان هه‌ردوو کرداره‌کان به‌ په‌له‌ مرقیایان نه‌ده‌کوشت (كَقَطْعِ عُضْوَيْنِ) وه‌ک هه‌ردووکیان ویکرا دوو ئه‌ندامی مرقه‌که‌ لێ بکه‌نه‌وه‌و به‌و لێ کردنه‌وه‌یه‌ به‌مێ، یان ویکرا چه‌ند شوێنیکی بریندار بکه‌ن و به‌ هه‌ردوو برینه‌کان به‌مێ، ئه‌وه‌ (فَقَاتِلَانِ) له‌و مه‌سه‌لانه‌دا هه‌ردووکیان بکوژن و هه‌ردووکیان له‌ تۆ له‌ی ئه‌و کوژراوه‌ ده‌کوشتریته‌وه‌.

به‌ لām نه‌گەر یه‌کیکیان به‌ په‌له‌ ده‌یکوشت و ئه‌وه‌که‌ی تر به‌ په‌له‌ نه‌یده‌کوشت ئه‌و کاته‌

خاوهنی به په لکه بکوژه و تهنه نه ویان له توله ده کوشریته وه، نه وه که ی تر نا کوشریته وه، هه روه که له زوریه ی سرچاوه کانداهرموویانه .

وَإِنْ أَنْهَاهُ رَجُلٌ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ: بِأَنْ لَمْ يَبْقَ إِنْصَارٌ وَنُطْقٌ وَحَرَكَهُ اخْتِيَارٌ، ثُمَّ جَنَى آخَرَ فَلَاوُلَّ قَاتِلٌ وَيُعَزَّرُ الثَّانِي، وَإِنْ جَنَى الثَّانِي قَبْلَ الْإِنْهَاءِ إِلَيْهَا فَإِنْ دَفَفَ كَحَزْرٍ بَعْدَ جُرْحٍ فَالثَّانِي قَاتِلٌ وَعَلَى الْأَوَّلِ قِصَاصُ الْعُضْوِ أَوْ مَالٌ بِحَسَبِ الْحَالِ، وَإِلَّا فَقَاتِلَانِ، وَلَوْ قَتَلَ مَرِيضًا فَالْزَرْعُ وَعَيْشُهُ عَيْشُ مَذْبُوحٍ وَجَبَ الْقِصَاصُ.

(وَإِنْ أَنْهَاهُ رَجُلٌ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ) نه گهر پیاوړیک مړوځیک بریندار کرد، یان لوی دا به شیوه یه کی وه ما: که یان دیه حاله تی جوله ی سر برپاو: (بِأَنْ لَمْ يَبْقَ إِنْصَارٌ وَنُطْقٌ وَحَرَكَهُ اخْتِيَارٌ) وه که دیتن و گوشتارو جوله ی سر یه خوی نه مای (ثُمَّ جَنَى آخَرَ) ټینجا له و حاله ته دا یه کیکی تریش تاوانیک کوشنده ی کرده سر مړوځه که: وه که سر برپین، یان دووله تکر دن، نه و کاته (فَلَاوُلَّ قَاتِلٌ) تهنه نه یه که مه که بکوژه و له توله یی ده کوشریته وه؟ چونکه نه و که یان دویه تیه حاله تی مردن، به لام (وَيُعَزَّرُ الثَّانِي) دووه مه که ش ته مبی ده کری؟ چونکه پیژی مردوویکی شکاندوه .

(و) هه ر له م وینه ی پرا بردودا (إِنْ جَنَى الثَّانِي) نه گهر دووه مه که تاوانیک کوشنده ی کرده سر مړوځه که (قَبْلَ الْإِنْهَاءِ إِلَيْهَا) پیش نه وه ی یه که مه که بیگه یه نیته حاله تی سر برپاو، نه وه ته ماشا ده که یین:

(فَإِنْ دَفَفَ) نه گهر تاوانه که ی دووه مه که به په له مړوځه که ی ده کوشت (كَحَزْرٍ بَعْدَ جُرْحٍ) وه که له دوی بریندار کردنه که ی یه که مه که نه ویش گهر دهنی بپړی، نه و کاته (فَالثَّانِي قَاتِلٌ) دووه مه که بکوژه و له توله یی ده کوشریته وه، هه م (وَعَلَى الْأَوَّلِ قِصَاصُ الْعُضْوِ) یه که مه که ش هه مان نه ندای له توله لئ ده کریته وه (أَوْ مَالٌ) یان مالی لئ وه رده گیری (بِحَسَبِ الْحَالِ) به گویره ی حاله تی تاوانه که .

(وَإِلَّا) به لام نه گهر تاوانه که ی دووه مه که ش به په له مړوځه که ی نه ده کوشت: وه که یه که مه که له په ده سستی لئ بکاته وه، ټینجا دووه مه که ش له نه نیشکه وه لئ بکاته وه، ټینجا به پیدا چوونی هه ردو تاوانه کان مړوځه که مرد، نه وه (فَقَاتِلَانِ) هه ردوکیان بکوژن و هه ردوکیان له توله یی ده کوشریته وه .

به لام (وَلَوْ قَتَلَ مَرِيضًا فِي الزَّرْعِ) نه گهر نه خوځیک له حاله تی دوا گاندا کوشت (وَعَيْشُهُ عَيْشُ مَذْبُوحٍ) ژیا نی نه خوځه که وه که ژیا نی سر برپاو بوو، نه و کاته ش (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وه ی له توله له سر بکوژه که واجب ده بی؟ چونکه نه خوځو بریندار لیک جیاوازن: له بهر نه وه ی واده بی نه خوځه که ده ژیی، هه م هیچ هویه کی کوشتنیش نیه .

به لام ئیسلامبوون و کافربوون و هیچ دهسکاریه کی نهخۆش له حاله تی دواکیاندا دروست نابن، ههروهک له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه رموویانه .

(فَصَلِّ) قَتَلَ مُسْلِمًا ظَنُّ كُفْرَهُ بِدَارِ الْحَرْبِ لَا قِصَاصَ وَكَذَا لَا دِيَّةَ فَيُظْهِرُ، أَوْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ وَجَبَا، وَفَالْقِصَاصِ قَوْلٌ، أَوْ مَنْ عَهْدُهُ مُرْتَدًّا أَوْ ذِمِّيًّا أَوْ عَبْدًا أَوْ ظَنَّهُ قَاتِلَ أَبِيهِ فَبَانَ خِلَافُهُ فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ الْقِصَاصِ،

جا بزانه: نه گهر برینه که ی چاک بۆوه، به لام هه تا مرد هه ر تادار بوو، نه وه نه گهر دوو پزیشکی داده په ره ر بلێن: تاداریه که ی به هۆی برینه که یه، نه و کاته ش تاوانکاره که له تۆله ده کوشتیته وه، نه گینا: ناکوشتیته وه، ههروهک له (تحفة) و (نهاية) دا فه رموویانه .

﴿فَصَلِّ: له باسی مه رجه کانی کوشتنه وه ی له تۆله﴾

یه که م: مه رجه کوشتنه که به قه سدی و به ناهه ق بێ، کهاته: له کوشتنی وینه ی به قه سدی و به هه له دا کوشتنه وه ی له تۆله دروست نیه .

جا (قَتَلَ مُسْلِمًا ظَنُّ كُفْرَهُ) هه ر کاتی که موسو لمانێکی کوشت که وای تی که یشتبو موسو لمانه که کافرێکی جهنگی یه، واته: جهنگ له دژی موسو لمانان ده کا (بِدَارِ الْحَرْبِ) کوژراوه که ش له (دَارُ الْکُفْرِ) دا بوو: وه ک ببینی جلی کافره کانی له بهردایه، یان پێز له په رستراوه کانی کافره کان ده ن، نه وه له و حاله ته دا (لَا قِصَاصَ) کوشتنه وه ی له تۆله ناکه ویتته سه ر بکوژه که؟ چونکه عوزی به دهسته (وَكَذَا لَا دِيَّةَ فَيُظْهِرُ) ههروه ها خوینی کوژراوه که شی ناکه ویتته سه ر، له فه رمووده ی به هیژتردا؟ چونکه به هۆی نیشته جی بوونی له (دَارُ الْکُفْرِ) دا پێژداری خۆی نه هیشتوه، پێغه مبه ر ﷺ ده فه رموی: ﴿أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يَقِيْمُ بَيْنَ أَظْهَرِ الْمُشْرِكِينَ﴾ رواه أبو داود وغيره یاسناد صحیح، من به ریمه له گشت موسو لمانێک که له نیوان کافره کاندایه نیشته جی بێ. به لام له م حاله ته دا (كَفَّارَةً) کوشتنه که له سه ر بکوژه که واجب ده ب، ههروهک له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه رموویانه . (أَوْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ) یان له (دَارِ الْإِسْلَامِ) دا موسو لمانێکی کوشت که وای تی که یشتبو کافرێکی جهنگی یه، نه و کاته (وَجَبَا) یان کوشتنه وه ی له تۆله، یان خوین له سه ر بکوژه که واجب ده ب؟ چونکه له ئاشکرایه دا هه ر که سی که له (دَارِ الْإِسْلَامِ) دا بێ، گیان و مالی پارێزراوه (وَقِيَ الْقِصَاصِ قَوْلٌ) له باره ی کوشتنه وه ی له تۆله فه رمووده یه که هیه: که واجب نابێ.

جا بزانه: نه گهر موسو لمانه که له جهنگدا له به ره ی کافره کاندایه بکوژێ، نه و کاته نه کوشتنه وه ی له تۆله و نه خوینی واجب نابێ، هه ر چه ند له (دارالاسلام) شدا بێ، ههروهک له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه رموویانه و له په رتوکی (جهاد) دا به لگه ی بۆ دینین، إن شاء الله تعالی .

(أَوْ مَنْ عَهْدُهُ مُرْتَدًّا أَوْ ذِمِّيًّا أَوْ عَبْدًا) یان که سی که کوشت که پێشتر دیتبوی: موسو لمانێکی کافربووه، یان کافرێکی په یمان له نه ستۆیه، یان کۆیله یه (أَوْ ظَنَّهُ قَاتِلَ أَبِيهِ) یان

واي تيگه يشت بکوژی باوکیه تی (فَبَانَ خَلْفَهُ) جا ناشکرايو: وا نيه، واته: کوژراوه که موسولمان بوو، نازاد بوو، بکوژی باوکی نه بو، نه وه (فَالْمَذْمُوبُ وَجُوبُ الْقِصَاصِ) وَلَوْ ضَرَبَ مَرِيضًا جَهْلًا مَرَضُهُ ضَرْبًا يَقْتُلُ الْمَرِيضَ وَجَبَ الْقِصَاصُ، وَقِيلَ لَا. وَيُشْتَرَطُ لَوْجُوبِ الْقِصَاصِ فِي الْقَتْلِ: إِسْلَامٌ أَوْ أَمَانٌ، فَيُهْدَرُ الْحَرْبِيُّ وَالْمُرْتَدُّ، وَمَنْ عَلَيْهِ قِصَاصٌ كَغَيْرِهِ، وَالزَّانِ الْمُحْصَنُ إِنْ قَتَلَهُ ذِمِّي قُتِلَ بِهِ

به فهرموده ی پاستی مه زه ب کوشتنه وهی له تۆله ی له سر واجب ده بی؟ چونکه به قه سدی و به ناهق کوشتنه که ی کرده، تیگه یشتنه هه له که شی نایبته عوزر. (وَلَوْ ضَرَبَ مَرِيضًا) نه گهر یه کیک له مروفتیکی نه خوشی دا: که (جَهْلًا مَرَضُهُ) نه یزانی نه خوشه (ضَرْبًا يَقْتُلُ الْمَرِيضَ) لیدانیکی وه ها: که مروفی نه خوشی ده کوشت، به لام ساغی نه ده کوشت، ئینجا نه خوشه که ش به و لیدانه مرد، نه وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) کوشتنه وهی له تۆله ی له سر واجب ده بی؟ چونکه به هوی نه زانین نه و لیدانه ی بۆ دروست نیه (وَقِيلَ لَا) له فهرموده یه کی بی میزدا: کوشتنه وه که واجب نابیی، به لکو خوینی کوژراوه که ی له سر واجب ده بی، به لام نه گهر نه و جۆره لیدانه مروفی ساغیشی ده کوشت، نه و کاته به گشت فهرموده کان کوشتنه وهی له تۆله ی له سر واجب ده بی، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندای فهرمودیانه.

دووه م مه رجه کانی کوشتنه وهی له تۆله: (وَيُشْتَرَطُ لَوْجُوبِ الْقِصَاصِ) به مه رج داده ندری بۆ واجب بوونی کوشتنه وهی له تۆله (فِي الْقَتْلِ) له کوژراوه که دا: (إِسْلَامٌ) کوژراوه که موسولمان بی، جیاوازی بالغ و نه بالغ و عاقل و شیت نیه (أَوْ أَمَانٌ) یان کافر یکی دلنیاکراوی بی به به ستنی سه رانه، یان به جه نگ وه ستاندن، یان به پاراستنی موسولمانیک. که وابو: (فَيُهْدَرُ الْحَرْبِيُّ) کافری جه نگی— که جه نگ له دژی نیسلام بکا— خوینه که ی به فیپۆ ده دری، واته: نه کوشتنه وهی له تۆله و نه خوینی له سر بکوژه که ی واجب نابیی، هه رچه ند ژن، یان مندالیش بی، چونکه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿فَأَقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ﴾ کافره کان بکوژن له هه ر شوینی که ده ستان که وتن.

(وَالْمُرْتَدُّ) هه م موسولمانی کافری بوش خوینی به فیپۆ ده دری: نه خوین و نه کوشتنه وهی له تۆله له سر بکوژه که ی نیه، چونکه پیغه مبه ر ﷺ ده فهرموی: ﴿مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاقْتُلُوهُ﴾ رواه البخاری، هه ر که سی که ئایینی خوی گۆپی بیکوژن.

(وَمَنْ عَلَيْهِ قِصَاصٌ) نه و بکوژه ی کوشتنه وهی له تۆله ی له سه ره (كَغَيْرِهِ) وه کو موسولمانه کانی تر خوینی پارێزراوه و جگه له میراتگره کانی کوژراوه که بۆ هیه که سی که تر دروست نیه بیکوژی، واته: جگه له میراتگره کانی کوژراوه که، هه ر که سی که بکوژه که بکوژی، نه و که سه له تۆله ی بکوژه که ده کوشتریته وه.

(وَالزَّانِي الْمُحْصَنُ) نه و زیناکه ره ی موحسه نه، واته پیش زیناکردن جیماعیکی به ماره برپین کردیی (إِنْ قَتَلَهُ ذِمِّيٌّ) نه گهر کافر یکی په یمان له نه ستق بیکوژی، نه وه (قَتَلَ بِهِ) کافره که **أَوْ مُسْلِمٌ فَلَا فِی الْأَصَحِّ، وَفِی الْقَاتِلِ: بُلُوغٌ وَعَقْلٌ،**

له توله ی زیناکه ره که ده کوشریته وه (أَوْ مُسْلِمٌ) به لام نه گهر مسولمانیکی داوینپاک زیناکه ریکی موحسه نی کوشت، نه وه (فَلَا) موسولمانه که له توله ی زیناکه ره که ناکوشریته وه (فِی الْأَصَحِّ) له فهرموده ی راستردا.

﴿**نَاكَادَارِي**﴾: نه وه ی پابردو له و حاله ته دا بوو: که به شاهیدی چوار پیوا، یان به دانپداهینانی خوی زینایه که ی ناشکرا بوین، ههروه که له زوریه ی سه رچاوه کاندای فهرموویانه، به لام نه گهر له م حاله ته دا بی ئیزی کاریه ده ست کوشتبیتی، نه و کاته پیویسته ته مبی بکری.

جا بزانه: نه گهر بکوژه که ش وه کو وی زیناکه ریکی موحسه ن بوو، یان زیناکه ره که زیناکه ریکی کوپ، یان کچ بوو، نه و کاته بکوژه که ی له توله ده کوشریته وه.

دیسان بزانه: نه گهر دیتی پیوا یکی موحسه ن زینا له گهل ژنی وی، یان له گهل خزمیکی وی ده کا، نه وه بوی دروسته: به په نهانی- له حاله تی زیناکردنه که دا- زیناکه ره که بکوژی هه م نافره ته که ش بکوژی نه گهر موحسه ن بی و ژورلیکراو نه بی، جا له گهل نه وه شدا به گویره ی برپاره کانی ناشکرای شریعت به بی شاهید بکوژه که باوه پی پی ناکری و له توله ده کوشریته وه، به لام نه گهر چوار شاهیدی زینای هه بن، یان سویندی گه پاندرایه وه بخوا، نه و کاته باوه پی پی ده کری و له توله ناکوشریته وه، هه م دروست نیه ته مبی بکری، چونکه غیره ت و ناموس هانی داوه زیناکه ره که بکوژی، ههروه که له (تحفة) دا لیرو له (کتاب الصیال) دا، هه م له (فتح الباری) شدا له شهرحی نه م هه دیسه دا پوون کراوه ته وه: ﴿قَالَ سَعْدُ بْنُ عَبَادَةَ ۖ لَوْ رَأَيْتُ رَجُلًا مَعَ امْرَأَتِي لَضَرَبْتُهُ بِالسَّيْفِ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَنْعَجِبُونَ مِنْ غَيْرَةِ سَعْدٍ؟ لَأَنَا أَغْبَرُ مِنْهُ وَاللَّهُ أَغْبَرُ مِنِّي﴾ رواه الشيخان، (سعد) گوتی: نه گهر پیوا یک له گهل ژنی خویدا ببینم به شمشیر لی و ده دم. پیغه مبه ر ﷺ فهرمووی: نایا له غیره تی (سعد) سه رسوپ ده مینن؟ من له وی به غیره ترم و خوداش له من به غیره تره.

جا بزانه له و حاله ته دا هه رچهنده بوی دروسته: به په نهانی زیناکه ره که بکوژی، به لام و باشته نه و عه بیبه داپوشی، جا نه گهر دلشی له سه ر ژنه که ی لاجوبی با ته لاقی بدا، ههروه که له په رتوکی (اللعان) دا پابرا.

سئی یه م له هه رجه کانی کوشتنه وه ی له توله: (و) ههروه ها به هه رجه داده ندری بوی واجیبوونی کوشتنه وی له توله (فِی الْقَاتِلِ) له بکوژه که دا: (بُلُوغٌ وَعَقْلٌ) بکوژه که بلوغی بوین و عه قلی هه بی، واته: مندال و شیت له توله ناکوشریته وه، به و هه رجه ی له حاله تی

کوشتنه که دا شیتیی هه بئ، به لکو خوینی کوژراوه که یان لیئوه رده گیرئ، پیغه مبه رﷺ
 فه رموویه تی: ﴿رَفَعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ
 وَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهُ عَلَى السَّكَرَانِ، وَلَوْ قَالَ: كُنْتُ يَوْمَ الْقَتْلِ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا صُدِّقَ بِمِمينِهِ
 إِنْ أَمَكَّنَ الصَّبَا وَعَهْدَ الْجُنُونِ، وَلَوْ قَالَ: أَنَا صَبِيٌّ فَلَا قِصَاصَ وَلَا يُحْلَفُ، وَلَا قِصَاصَ
 عَلَى حَرْبِي، وَيَجِبُ عَلَى الْمَعْصُومِ وَالْمُرْتَدِّ، وَمُكَافَأَةٌ فَلَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِدِمِّي،

وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَعْقِلَ﴾ حدیث صحیح رواه أصحاب السنن، نوسینی تاوان له سهر
 سئ که سان هه لگیراوه: له سهر خه وتوو تا هه شیار ده بیته وه، له سهر منداڵ تا بلوغي
 ده بئ، له سهر شیت تا عاقل ده بیته وه.

(وَالْمَذْهَبُ) به فه رمووده ی پاستی مه زهه ب (وَجُوبُهُ عَلَى السَّكَرَانِ) کوشتنه وه ی له تۆله له
 سهر نه و بکوژه سهر خۆشه و اجبه که به قه سدی و به خۆشی خۆی شه پابی خواردوته وه،
 یان ده رمانیکی عه قلبه ری خواردوته وه، به لام نه گهر به زۆرلیکردن خواردوبویه وه، یان
 نه یزانیبو هۆشی لاده با، نه و کاته ناکوشتریتته وه، به لکو خوینی کوژراوه که ی
 لیئوه رده گیرئ، هه روه که له (الشبراملسی) دا فه رموویه تی.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر بکوژه که گوتی (كُنْتُ يَوْمَ الْقَتْلِ صَبِيًّا) من له کاتی کوشتنه که دا منداڵ
 بووم (أَوْ) یان گوتی (مَجْنُونًا) له کاتی کوشتنه که دا شیت بووم. نه وه (صُدِّقَ بِمِمينِهِ) به
 سویند خواردن باوه پی پی ده کرئ (إِنْ أَمَكَّنَ الصَّبَا وَعَهْدَ الْجُنُونِ) نه گهر بگونجئ له کاتی
 کوشتنه که دا منداڵ بوئی و پیش کوشتنه که ش شیتیی هه بوئی.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر بکوژه که گوتی (أَنَا صَبِيٌّ) من ئیستا منداڵم. ده شگونجا تا ئیستا بلوغي
 نه بوئی، نه وه (فَلَا قِصَاصَ) له تۆله ناکوشتریتته وه، هه م (وَلَا يُحْلَفُ) سویندیش نادری،
 چونکه سویندی منداڵ به تاله، که واته: خوینی کوژراوه که ی لیئوه رده گیرئ.

(و) هه روه ها مه رجه: بکوژه که پابه ندی برپاره کانی ئیسلام بوئی، که وابو: (لَا قِصَاصَ عَلَى
 حَرْبِي) نه کوشتنه وه ی له تۆله و نه خوین له سهر نه و بکوژه واجب نیه که له کاتی
 کوشتنه که دا کافرکی جهنگی بوئی، چونکه پیغه مبه رﷺ نه و جوژه کافرانیه ی له تۆله
 نه ده کوشتنه وه: وه که (وَحْشِي) ی بکوژی ئیمامی (حَمْرَةَ ﷺ).

به لام (وَيَجِبُ عَلَى الْمَعْصُومِ) کوشتنه وه ی له تۆله له سهر نه و بکوژه کافره واجب که گیانی
 پارێزراوه: به جهنگ وه ستاندن، یان به سهرانه، یان به دلنیاکردن، هه م (وَالْمُرْتَدِّ) له سهر
 نه و بکوژه ش واجب که بۆته کافر.

(و) هه روه ها به مه رج داده ندری: (مُكَافَأَةٌ) بکوژه که و کوژراوه که هاوچه شن-واته:
 به کسان-بن، که وابو: (فَلَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِدِمِّي) مروشی موسولمان نه له تۆله ی کافرکی

په یمان له نه سترو نه له توله ی هیچ کافر ټکی تر ناکوشر ټټه وه، پیغه مبه رﷺ ده فهرموئ: ﴿لَا يُقْتَلُ مُسْلِمٌ بِكَافِرٍ﴾ رواه البخاری، نابئ موسولمان له توله ی کافر بکوشر ټټه وه. و یُقْتَلُ ذِمِّيٌّ بِهِ وَبِذِمِّيٍّ وَإِنْ اخْتَلَفَتْ مِلَّتُهُمَا، فَلَوْ أَسْلَمَ الْقَاتِلُ لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ، وَلَوْ جَرَحَ ذِمِّيٌّ ذِمِّيًّا وَأَسْلَمَ الْجَارِحُ ثُمَّ مَاتَ الْمَجْرُوحُ فَكَذَا فِي الْأَصْحَ، وَفِي الصُّورَتَيْنِ إِنَّمَا يَقْتَصُّ الْإِمَامُ بَطْلَبُ الْوَارِثِ، وَالْأَظْهَرُ قَتْلُ مُرْتَدٍّ بِذِمِّيٍّ وَبِمُورْتَدٍّ، لَا ذِمِّيٍّ بِمُورْتَدٍّ، وَلَا يُقْتَلُ حُرٌّ بِمَنْ فِيهِ رِقٌّ، وَيُقْتَلُ قِنْ وَمُدَبَّرٌ وَمُكَاتَبٌ وَأُمٌّ وَلَدٍ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ،

به لام (و یُقْتَلُ ذِمِّيٌّ بِهِ) کافری په یمان له نه سترو له توله ی موسولمان ده کوشر ټټه وه، هم (و بِذِمِّيٍّ) وَاِنْ اخْتَلَفَتْ مِلَّتُهُمَا) له توله ی کافر ټکی په یمان له نه سترو ده کوشر ټټه وه، هر چه ند نایینه که شیان جیاواز بئ: وه ک جوله که و دیان.

(فَلَوْ أَسْلَمَ الْقَاتِلُ) جا نه گهر بکوړ ټکی په یمان له نه سترو له دواي کوشرنه که - بووه موسولمان (لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ) کوشرنه وه که ی له سر لانا که وئ، چونکه له کاتی کوشرنه که دا په کسان بووه (و) هه روه ها (لَوْ جَرَحَ ذِمِّيٌّ ذِمِّيًّا) نه گهر کافر ټکی په یمان له نه سترو کافر ټکی په یمان له نه سترو بریندار کرد، ئینجا (وَأَسْلَمَ الْجَارِحُ) بریندار که ره که بووه موسولمان (ثُمَّ مَاتَ الْمَجْرُوحُ) ئینجا کافره بریندار که روه که ش به و برینه مرد (فَكَذَا فِي الْأَصْحَ) نه وه ش کوشرنه وه که ی له سر لانا که وئ، له فهرمووده ی پاستردا. ئینجا (وَفِي الصُّورَتَيْنِ) له هه ردو وینه ی پابردودا (إِنَّمَا يَقْتَصُّ الْإِمَامُ بَطْلَبُ الْوَارِثِ) ته نها پیشه وای موسولمانان بکوړه که له توله ی کوړاوه که ده کوړ ټټه وه به داواکردنی میراتگری کوړاوه که (وَالْأَظْهَرُ) به فهرمووده ی به هیتر (قَتْلُ مُرْتَدٍّ بِذِمِّيٍّ) موسولمانی کافر یو له توله ی کافری په یمان له نه سترو ده کوشر ټټه وه، هم (وَبِمُورْتَدٍّ) له توله ی موسولمانی کافر یو ده کوشر ټټه وه (لَا ذِمِّيٍّ بِمُورْتَدٍّ) به لام کافری په یمان له نه سترو له توله ی موسولمانی کافر یو ناکوشر ټټه وه؟ چونکه نه و به هوی سهرانه گیانی ده پاریزئ، کافر یووش خوینی به فیر دراوه.

﴿لَا كَادَارِي﴾: پیغه مبه رﷺ فهرموویه تی: ﴿إِنَّ الرَّجُلَ يُقْتَلُ بِالْمَرْأَةِ﴾ رواه أصحاب السنن وصحه الحاکم وابن حبان، پیاو له توله ی نافرته ده کوشر ټټه وه.

هه روه ها نافرته تیش له توله ی پیاو ده کوشر ټټه وه، هه روه ها نیراموک له توله ی پیاو و نافرته ده کوشر ټټه وه و نه وانیس له توله ی نیراموک ده کوشر ټټه وه، هه روه ها زاناو ده و له مندو خاوه ن پله وپایه ش له توله ی نه زانو هه ژارو ناکه س به چه ده کوشر ټټه وه، هم که نچ له توله ی پیر، پیر له توله ی که نچ ده کوشر ټټه وه، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی. به لام (وَلَا يُقْتَلُ حُرٌّ بِمَنْ فِيهِ رِقٌّ) مروشی نازاد له توله ی مروشی کویله ناکوشر ټټه وه، هر چه ند هه مووشی کویله نه بئ (و یُقْتَلُ قِنْ وَمُدَبَّرٌ وَمُكَاتَبٌ وَأُمٌّ وَلَدٍ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ)

کزیله‌ی ته‌واو و کزیله‌ی له دوا‌ی مردن نازادی‌ی دراوه‌تی و کزیله‌ی نوسراو‌پیدراو و کزیله‌ی دایکه مندال هه‌ر یه‌که‌یان له‌تۆله‌ی نه‌وی‌تر ده‌کوشتریته‌وه.

وَلَوْ قَتَلَ عَبْدٌ عَبْدًا ثُمَّ عَتَقَ الْقَاتِلُ أَوْ عَتَقَ بَيْنَ الْجَرْحِ فَكَحْدُوثِ الْإِسْلَامِ، وَمَنْ بَعْضُهُ حُرٌّ لَوْ قَتَلَ مِثْلَهُ لَا قِصَاصَ، وَقِيلَ إِنْ لَمْ تَزِدْ حُرِّيَّةَ الْقَاتِلِ وَجِبَ، وَلَا قِصَاصَ بَيْنَ عَبْدٍ مُسْلِمٍ وَحُرٍّ ذِمِّيٍّ، وَلَا يَقْتُلُ وَلَدٍ وَإِنْ سَفَلَ، وَلَا لَهُ، وَيُقْتَلُ بِوَالِدِيهِ، وَلَوْ تَدَاعَا مَجْهُولًا فَقَتَلَهُ أَحَدُهُمَا، فَإِنْ أَلْحَقَهُ الْقَائِفُ بِالْآخِرِ اقْتَصَصَ وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَتَلَ أَحَدُ أَخَوَيْنِ الْأَبَ وَالْآخَرَ الْأُمَّ مَعًا

(وَلَوْ قَتَلَ عَبْدٌ عَبْدًا) نه‌گه‌ر کزیله‌یه‌ک کزیله‌یه‌کی کوشت (ثُمَّ عَتَقَ الْقَاتِلُ) ئینجا بکوژده‌که نازاد بوو (أَوْ عَتَقَ بَيْنَ الْجَرْحِ وَالْمَوْتِ) یان له‌نیوان بریندارکردن و مردندا نازاد بوو، نه‌وه‌ش (فَكَحْدُوثِ الْإِسْلَامِ) وه‌ک موسولمان بوونه، واته: کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ی له‌سه‌ر لاناچن.

(وَمَنْ بَعْضُهُ حُرٌّ) نه‌و مروڤه‌ی به‌شیکی کزیله‌یه‌و به‌شیکی نازاده (لَوْ قَتَلَ مِثْلَهُ) نه‌گه‌ر مروڤیکی وه‌کو خوی بکوژی (لَا قِصَاصَ) نابیی له‌تۆله‌ی بکوشرتیته‌وه (وَقِيلَ) له‌فه‌رموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: (إِنْ لَمْ تَزِدْ حُرِّيَّةَ الْقَاتِلِ) نه‌گه‌ر نازادیه‌که‌ی بکوژده‌که زۆتر نه‌بی (وَجِبَ) کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ی واجب ده‌بی (وَلَا قِصَاصَ بَيْنَ عَبْدٍ مُسْلِمٍ وَحُرٍّ ذِمِّيٍّ) کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ی له‌نیوان کزیله‌یه‌کی موسولمان و کافرکی نازادی په‌یمان له‌نه‌ستۆدا نیه، چونکه موسولمان له‌تۆله‌ی کافر ناکوشتریته‌وه، نازادیش له‌تۆله‌ی کزیله‌ی ناکوشتریته‌وه.

(وَلَا يَقْتُلُ وَلَدٍ وَإِنْ سَفَلَ) کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ی له‌سه‌ر باوک و باپیره و دایک و داپیره نیه نه‌گه‌ر مندالی خویان بکوژن، هه‌رچه‌ند منداله‌که‌ش به‌ره‌و خوار بی، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿لَا يَقْرَأُ الْوَالِدُ بِالْوَلَدِ﴾ رواه أحمد وصححه ابن الجارود والبيهقي، باوک له‌تۆله‌ی منداله‌که‌ی ناکوشتریته‌وه.

(وَلَا لَهُ) هه‌روه‌ها بۆ منداله‌که‌شی له‌تۆله‌ی کوژراویکی‌تر ناکوشتریته‌وه: وه‌ک ژنی کوپه‌که‌ی، یان دایکی‌کوپه‌که‌ی بکوژی، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿لَا يَقْرَأُ لِلْإِنِّ مِنْ أَبِيهِ﴾ صححه الحاكم والبيهقي، نابیی باوک بۆ کوپه‌که‌ی له‌تۆله‌ی بکوشرتیته‌وه.

به‌لام (وَيُقْتَلُ بِوَالِدِيهِ) کوپو کیژ له‌تۆله‌ی دایک و باوک و داپیره و باپیره‌کانیان ده‌کوشتریته‌وه، هه‌روه‌ها گشت خزمه‌کانی‌تریش له‌تۆله‌ی یه‌کتری ده‌کوشتریته‌وه، هه‌روه‌ک له‌زۆربه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رمویانه.

(وَلَوْ تَدَاعَا مَجْهُولًا) نه‌گه‌ر دوو پیاو داوا‌ی نه‌ژادی مروڤیکی نه‌ناسراویان کرد (فَقَتَلَهُ أَحَدُهُمَا) ئینجا پیش پۆنبوونه‌وه یه‌کیک نه‌ناسراوه‌که‌ی کوشت، نه‌وه (فَإِنْ أَلْحَقَهُ الْقَائِفُ بِالْآخِرِ) نه‌گه‌ر دروشمناس نه‌ناسراوه‌که‌ی کرده‌ مندالی نه‌وه‌که‌ی‌تر، نه‌وه (اقْتَصَصَ) بکوژده‌که له‌تۆله‌ی ده‌کوشتریته‌وه (وَلَا فَلَا) به‌لام نه‌گه‌ر نه‌یکرده‌ مندالی وی، نه‌وه (فَلَا) له‌تۆله‌ی ناکوشتریته‌وه.

(وَلَوْ قَتَلَ أَحَدٌ أَخَوَيْنِ الْآبَ) نه گهر یه کیک له دوو برایان باوکی کوشتو (وَالْآخِرُ الْأُمُّ) برایه که ی تریش دایکی کوشت (مَعًا) کوشتنه که شیان له گهل یه کتری دابو، واته: ویکړا فَلَکُلٍ قِصَاصٌ، وَيُقَدَّمُ بِقُرْعَةٍ، فَإِنْ اقْتَصَّ بِهَا أَوْ مُبَادِرًا فَلِوَارِثِ الْمُقْتَصِّ مِنْهُ قَتْلُ الْمُقْتَصِّ إِنْ لَمْ نُورَثْ قَاتِلًا بِحَقٍّ، وَكَذَا إِنْ قَتَلَ مُرْتَبًا وَلَا زَوْجِيَّةً، وَإِلَّا فَعَلًا ثَانِي فَقَطْ، وَيُقْتَلُ الْجَمْعُ بِوَاحِدٍ، وَلِلْوَلِيِّ الْعَفْوُ عَنْ بَعْضِهِمْ عَلَى حِصَّتِهِ مِنْ

گیانیاں دهرچوو، نه وه (فَلَکُلٍ قِصَاصٌ) هه ریه که یان مافی کوشتنه وه ی له تۆله ی له سر نه وی تر هه یه (وَيُقَدَّمُ بِقُرْعَةٍ) به پشکه کردن برایه کیان بۆ کوشتنه وه که وه پیښ نه وه که ی تر دیڅرئ (فَإِنْ اقْتَصَّ بِهَا) جا نه گهر به پشکه کردن برایه که ی تر ی له تۆله کوشتنه وه (أَوْ مُبَادِرًا) یان به بی پشکه کردن په له ی کردو کوشتیه وه، نه و کاته (فَلِوَارِثِ الْمُقْتَصِّ مِنْهُ قَتْلُ الْمُقْتَصِّ) بۆ میراتگری برا کوشتراوه که دروسته برا بکوژه که له تۆله ی دایکه که، یان باوکه که بکوژیتنه وه (إِنْ لَمْ نُورَثْ قَاتِلًا بِحَقٍّ) نه گهر به فهرمووده ی راستر بللین: مړوفکوژی به هه ق میرات له کوژراوه که ی ناگری.

(وَكَذَا إِنْ قَتَلَ مُرْتَبًا وَلَا زَوْجِيَّةً) هه روه ها نه گهر دوو برایه کان دایک و باوکیان یه که له دوی یه کتریش بکوژن هه ریه که یان مافی کوشتنه وه ی نه وی تر ی هه یه له و حالته ی ژنو میردایه تی له نیوان دایک و باوکه یاندا نه مابئ (وَالْأُمُّ) به لام نه گهر ژنو میردایه تی له نیوانیاںدا به رده وام بئ، نه و کاته (فَعَلًا ثَانِي فَقَطْ) کوشتنه وه ی له تۆله ته نها له سر دوه وه که یان واجب ده بئ و له سر یه که مه که یان واجب نابئ؟ چونکه به شیکی تۆله ی کوژراوه که ی خوی به میرات گرتوته وه له کوژراوه که ی دوه م، که وایو: نه و به شه تۆله ی ماوه له سر ی لاده چی و خوی نی له جیاتی لی پوه رده گیرئ.

﴿ هابیه شی له کوشتندا ﴾

(وَيُقْتَلُ الْجَمْعُ بِوَاحِدٍ) کۆمه لیک له تۆله ی یه که س ده کوشتړینه وه و هه ریه که شیان که ففاره تیکی له سره: وه که ویکړا فپړئ ی بده نه ناو، یان له به رزایی فپړئ ی بده نه خواره وه، یان برینداری بکه ن و برینی هه ریه که شیان کاری له گیانده رچونه که کردبئ، یان به هه ر شیوه یه که ی تر بیکوژن ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ، وَابْنِ الْمُسَيَّبِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ عُمَرَ ۞ قَتَلَ خَمْسَةً أَوْ سِتَّةً بِرَجُلٍ قَتَلُوهُ غِيلَةً، وَقَالَ: لَوْ تَمَالَأَ عَلَيْهِ أَهْلُ صَنْعَاءَ لَقَتَلْتُهُمْ بِهِ﴾ ۞ أَخْرَجَهُ مَالِكُ وَابْنُ بَخْرٍ، نِيَمَامِي (عمر ۞) پینچ، یان شه ش که سی له تۆله ی پیاوئیک کوشتنه وه که به فیل کوشتبویان، هم فهرمووی: نه گهر دانیشتوانی شاری (صنعا) له سر کوشتنی پیاوه که کۆ بویانه وه گشتیانم له تۆله ی ده کوشتنه وه.

به لام نه وه ی برینه که ی کاری نه کرده بۆ گیانده رچون، نه ویان نا کوشتړیتنه وه، به لکو تۆله ی برینه که ی لی پوه رده گیرئ، هه روه که (الشبراملسي) فهرموویه تی.

(وَلَوْلَا) بۆ میراتگری کوژاوه که دروسته (الْعَفْوُ عَنْ بَعْضِهِمْ) هه نندیک له بکوژه کان له کوشتنه وه عه فو بکاو هه نندیکیشیان له تۆله بکوژیتته وه، جا عه فوه که ش (عَلَى حِصَّتِهِ مِنْ الدِّيَةِ بِاعْتِبَارِ الرُّؤُوسِ، وَلَا يُقْتَلُ شَرِيكُ مُخْطِئٍ وَشِبْهِ عَمْدٍ، وَيُقْتَلُ شَرِيكُ الْأَبِ وَعَبْدٌ شَارَكَ حُرًّا فِي عَبْدٍ وَذِمِّيٌّ شَارَكَ مُسْلِمًا فِي ذِمِّيٍّ، وَكَذَا شَرِيكُ حَرْبِيٍّ وَقَاطِعٌ قِصَاصًا أَوْ حَدًّا وَشَرِيكُ النَّفْسِ وَدَافِعُ الصَّائِلِ فَإِلَّا أَظْهَرَ، وَلَوْ جَرَحَهُ جُرْحَيْنِ عَمْدًا وَخَطَأً وَمَاتَ بِهِمَا، أَوْ جَرَحَ حَرْبِيًّا

الدِّيَةِ) له سه ره وه بئ: که به شه خوینته که یی لئوه ریگری، جا به شه که ش (بِاعْتِبَارِ الرُّؤُوسِ) به گویره ی ژماره ی سه ری بکوژه کانه، بۆ وینه: نه گهر بکوژه کان پینج که س بن، پینجیکی خوینته که ی لئوه ریگری، هه روه هاش دروسته گشتیان له کوشتن عه فو بکاو خوینی کوژاوه که ی به تیکرایی له گشتیان وه ریگری، هه روه که له (مغنی) دا فه رموویه تی. (وَلَا يُقْتَلُ شَرِيكُ مُخْطِئٍ وَشِبْهِ عَمْدٍ) هه ر بکوژیک له کوشتنه که دا هاویه شی بکوژیکی به هه له داچوو، یان وینه ی به قه سدی بئ، نابئ له تۆله بکوشتریته وه، چونکه کوشتنه که به دوو کردار بووه: له و دوو کرداران هاش یه کیکیان کوشتنه وه واجب ده کاو نه وه که ی تر قه ده غه ی ده کا، که وابو: هاویه شه که نیوه ی خوینی کوژاوه که ی لئوه رده گیرئ و نیوه که ی تریش له خزمه کانی نه وی تر وه رده گیرئ.

به لام (وَيُقْتَلُ شَرِيكُ الْأَبِ) نه و بکوژه ی له کوشتنه که دا هاویه شی باوکی کوژاوه که یه، نه و ده کوشتریته وه، هه م (وَعَبْدٌ شَارَكَ حُرًّا فِي عَبْدٍ) نه و کۆیله ی له کوشتنی کۆیله یه کدا هاویه شی ئازادیکی کردوه هه م (وَذِمِّيٌّ شَارَكَ مُسْلِمًا فِي ذِمِّيٍّ) نه و کافره ی په یمان له نه ستۆیه و له کوشتنی کافرکی په یمان له نه ستۆدا هاویه شی موسولمانیکی کردوه، نه ویش ده کوشتریته وه.

(وَكَذَا شَرِيكُ حَرْبِيٍّ) هه روه ها هاویه شی کافری جهنگی له کوشتنی موسولمانیکدا، هه م (وَقَاطِعٌ قِصَاصًا أَوْ حَدًّا) هاویه شی نه و که سه ی که له تۆله، یان بۆ سزادان دهستی که سیکیتری لئکردۆته وه به م دهست لئکردنه وه یه ش مردوه، هه م (وَشَرِيكُ النَّفْسِ) نه وه ی هاویه شی بکوژه که یه له کوشتنی خودی خۆی دا، هه م (وَدَافِعُ الصَّائِلِ) هه م نه و که سه ی هاویه شی نه و که سه یه که به رگری زۆرداری هیرشکه ر له خۆی ده کا (فِي الْأَظْهَرِ) له فه رمووده ی به هیزتردا، هه م هاویه شی منداڵ و شیت له کوشتنی که سیکیدا، واته: نه و هاویه شانه گشتیان له تۆله ی کوژاوه که ده کوشتریته وه، چونکه کرداری هه ردوو هاویه شه کان به قه سدی به و کوشتنه وه ی له تۆله واجب ده کا، به لام له بهر هۆیه کی ده ره کی هاویه شه کانی تر له تۆله نا کوشتریته وه نه و هۆیه ش له م هاویه شه دا نیه، بۆیی له تۆله ده کوشتریته وه، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندای پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ جَرَحَهُ جُرْحَيْنِ عَمْدًا وَخَطَأً) نه‌گه‌ر یه‌کیکی به دوو برینان بریندار کرد: برینیکیان به قه‌س‌دی و برینیکی‌ش به هه‌له، نینجا (وَمَاتَ بِيْهَمَا) به هه‌ردوو برینه‌کان مرد (أَوْ جَرَحَ حَرْبِيًّا أَوْ مُرْتَدًّا ثُمَّ أَسْلَمَ وَجَرَحَهُ ثَانِيًا فَمَاتَ لَمْ يُقْتَلْ، وَلَوْ دَاوَى جُرْحَهُ بِسُمِّ مُدَقَّفٍ فَلَا قِصَاصَ عَلَى جَارِحِهِ، وَإِنْ لَمْ يَقْتُلِ السُّمُّ غَالِبًا فَشِبْهُ عَمْدٍ، وَإِنْ قَتَلَ غَالِبًا وَعَلِمَ حَالَهُ فَشَرِيكَ جَارِحِ نَفْسِهِ، وَقِيلَ شَرِيكَ مُخْطِئٍ، وَلَوْ ضَرَبُوهُ بِسِيَاطٍ فَقَتَلُوهُ وَضَرَبُ كُلِّ وَاحِدٍ غَيْرُ قَاتِلٍ فَفَالْقِصَاصُ عَلَيْهِمْ أَوْجُهُ: أَصَحُّهَا يَجِبُ إِنْ تَوَاطَعُوا، وَمَنْ قَتَلَ جَمْعًا مُرْتَبًّا قُتِلَ بِأَوَّلِهِمْ،

أَوْ مُرْتَدًّا) یان کافر یکی جه‌نگی، یان موسولمان یکی کافر یووی بریندار کرد (ثُمَّ أَسْلَمَ وَجَرَحَهُ ثَانِيًا) نینجا بریندار کراوه‌که بووه موسولمان و دوویاره‌ش برینداری کرده‌وه (فَمَاتَ) نینجا به هه‌ردوو برینه‌که ی کافر ی و ئیسلامه‌تی مرد، نه‌وه له هه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا (لَمْ يُقْتَلْ) بریندار که ره‌که له تۆله ناکوشریته‌وه، به‌لکو له مه‌سه‌له‌ی یه‌که‌مدا خوینی کوژراوه‌که و تۆله‌ی بریندار

به قه‌س‌دی یه‌که واجب ده‌بی، له دووه‌مه‌که‌شدا ته‌نها تۆله‌ی برینی ئیسلامه‌تی واجب ده‌بی. (وَلَوْ دَاوَى جُرْحَهُ بِسُمِّ مُدَقَّفٍ) نه‌گه‌ر بریندار که برینه‌که ی خوی به ژه‌هر یکی کوشنده دهرمان کردو به‌و دهرمان‌کرده‌ن مرد، نه‌وه (فَلَا قِصَاصَ عَلَى جَارِحِهِ) نه‌کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌و نه‌خوین له سهر بریندار که ره‌که ی واجب نابی، چونکه به‌خوی خوی کوشته‌وه، که‌وابو: ته‌نها تۆله‌ی برینه‌که له سهر بریندار که ره‌که واجب ده‌بی.

به‌لام (وَإِنْ لَمْ يَقْتُلِ السُّمُّ غَالِبًا) نه‌گه‌ر ژه‌هر که به نه‌غله‌بی نه‌یده‌کوشت، نه‌و کاته (فَشِبْهُ عَمْدٍ) دهرمان‌کرده‌ن که کوشتنی وینه‌ی به قه‌س‌دی یه، که‌واته: لی‌ره‌شدا بریندار که ره‌که له تۆله ناکوشریته‌وه، به‌لام نیوه‌ی خوینی کوژراوه‌که و تۆله‌ی برینه‌که ی لی‌وه‌رده‌گیری. (وَإِنْ قَتَلَ غَالِبًا) نه‌گه‌ر ژه‌هر که به نه‌غله‌بی ده‌یکوشت و (وَعَلِمَ حَالَهُ) بریندار که‌ش ده‌یزانی به نه‌غله‌بی ده‌کوژی و خوی پی دهرمان کردو مرد، نه‌و کاته (فَشَرِيكَ جَارِحِ نَفْسِهِ) بریندار که ره‌که وه‌ک هاویه‌شی که‌سیکه که خودی خوی بریندار بکاو بمری، واته: له تۆله ده‌کوشتریته‌وه (وَقِيلَ) له فهرمووده‌یه‌کی بی‌هیزدا (هُوَ شَرِيكَ مُخْطِئٍ) هاویه‌شی بکوژیکی به هه‌له‌یه، واته: له تۆله ناکوشریته‌وه.

(وَلَوْ ضَرَبُوهُ بِسِيَاطٍ) نه‌گه‌ر کۆمه‌لیک به شوپکه‌دار له مرۆفیکیان دا (فَقَتَلُوهُ) جا به‌و لی‌دانه کوشتیان (وَضَرَبُ كُلِّ وَاحِدٍ غَيْرُ قَاتِلٍ) لی‌دانی هه‌ر یه‌کیکیان به ته‌نها کوشنده نه‌بو، نه‌وه (فَفِي الْقِصَاصِ عَلَيْهِمْ أَوْجُهُ) له‌باره‌ی کوشتنه‌وه‌ی گشتیان له‌تۆله، سی فهرمووده‌هه‌نه: (أَصَحُّهَا يَجِبُ إِنْ تَوَاطَعُوا) پاستره‌که‌یان: کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله له سهر گشتیان واجب، نه‌گه‌ر گشتیان له سهر لی‌دانه‌که‌ی پیک که‌وتبن و لی‌دانی هه‌ریه‌که‌شیان کاری له

کیانده رچوونه که کردبی.

(وَمَنْ قَتَلَ جَمْعًا مُرْتَبًا) هر که سیک کومه له مَرُوفِيك-یه که له دواى یه که - بکوژی، نه وه (قَتَلَ بِأُولِهِمْ) له تۆله ی یه که مه که یان ده کوشتیته وه و خوینی نه وانی تریش له میراته که ی **أَوْ مَعًا فَبِالْقَرْعَةِ، وَلِلْبَاقِينَ الدِّيَّاتُ، قُلْتُ: فَلَوْ قَتَلَهُ غَيْرُ الْأَوَّلِ عَصَى وَوَقَعَ قِصَاصًا، وَلِلأَوَّلِ دِيَّةٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.** (فَصَلِّ) جَرَحَ حَرْبِيًّا أَوْ مُرْتَدًّا أَوْ عَبْدَ نَفْسِهِ فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ ثُمَّ مَاتَ بِالْجُرْحِ فَلَا ضَمَانَ، وَقِيلَ: تَجِبُ دِيَّةٌ، وَلَوْ رَمَاهُمَا فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ فَلَا قِصَاصَ،

وهرده گیری (أَوْ مَعًا) یان کومه لیکى ویکرا کوشتن: وه که خانوویک به سه ریاندا بر خوینی، یان بومبیک به قینن، نه و کاته (فَبِالْقَرْعَةِ) به پشکه کردن له تۆله ی یه کیکیان ده کوشتیته وه و (وَلِلْبَاقِينَ الدِّيَّاتُ) بۆ نه وانی تریش خوین له میراته که ی وهرده گیری، جا له و دوو حاله ته دا نه گهر میراته که ی به روه ستی خوینی گشتیانی نه ده کرد، نه و کاته به گویره ی مافی خویان میراته که له نیوانیاندا به ش ده کری، جا نه گهر خاوه ن مافه که ی یه که م له کوشتن عه فوی کرد نه و کاته نه وه که ی تر له تۆله ی کوژاوی خوی ده ی کوژیته وه، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا فهرمو یانه .

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرمو یه تی (فَلَوْ قَتَلَهُ غَيْرُ الْأَوَّلِ) نه گهر جگه له خاوه ن مافه که ی یه که م، یان جگه له خاوه ن پشکه که یه کیکیان بکوژه که ی له تۆله ی کوژاوه که ی خوی کوشته وه، نه وه (عَصَى وَوَقَعَ قِصَاصًا) گونا بهار ده بی، به لام به بهر کوشتنه وه ی له تۆله ی خوی ده که وی، که وایو: (وَلِلأَوَّلِ دِيَّةٌ) خاوه ن مافه که ی یه که م، یان خاوه ن پشکه که ی خوینی کوژاوه که ی له میراتی بکوژه که ده دریتی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

جا نه گهر گشتیان ویکرا له تۆله کوشتیانه وه، نه و کاته ش پاشماوه ی به شه خوینه که یان هه ر ده میئن، بۆ وینه نه گهر سۆ خاوه ن ماف ویکرا له تۆله بیکوژنه وه، نه و کاته ش هه ریه که یان دوو سییه کی خوینی کوژاوه که ی له میراتی بکوژه که وهرده گری، هه روه که له زۆربه ی سه رچاوه کاند فهرمو یانه .

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي گُورَانِي حَالِي بریندارکراوه که﴾

(جَرَحَ حَرْبِيًّا أَوْ مُرْتَدًّا أَوْ عَبْدَ نَفْسِهِ) هر کاتیک کافرکی جهنگی، یان موسولمانیکی کافر بوو، یان کوپله که ی خوی بریندار کرد (فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ) ئینجا بریندارکراوه کافره که بووه موسولمان، کوپله که ش نازاد بوو (ثُمَّ مَاتَ بِالْجُرْحِ) ئینجا بریندارکراوه که به و برینه مرد، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینبوونیک- نه به کوشتنه وه ی له تۆله و نه به خوین- نیه، چونکه له کاتی بریندارکردنه که دا تۆله ی نه بوه (وَقِيلَ: تَجِبُ دِيَّةٌ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: خوینی له سه ر واجب ده بی.

(وَلَوْ رَمَاهُمَا) نه‌گه‌ر چه‌کټکی هاویشتن بڼ کافره‌که و بڼ کټیله‌که (فَأَسْلَمَ وَعَتَقَ) جا له دواى هاویشتن کافره‌که بووه موسولمان و کټیله‌که‌ش نازاد بوو، ئینجا چه‌که‌که‌یان ویکه‌وت و کوشتنی، نه‌وه‌ش (فَلَا قِصَاصَ) کوشتنه‌وه‌ی له‌تټټله‌ی له سه‌رنیه، چونکه له کاتى وَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ دِيَةِ مُسْلِمٍ مُحَقَّقَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَلَوْ ارْتَدَّ الْمَجْرُوحُ وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ فَالنَّفْسُ هَدْرٌ، وَيَجِبُ قِصَاصُ الْجُرْحِ فَلَا ظَهَرَ يَسْتَوْفِيهِ قَرِيبُهُ الْمُسْلِمُ وَقِيلَ الْإِمَامُ، فَإِنْ اقْتَصَا الْجُرْحُ مَالًا وَجَبَ أَقْلُ الْأَمْرَيْنِ: مِنْ أَرْضِهِ وَدِيَةٍ، وَقِيلَ أَرْضُهُ، وَقِيلَ هَدْرٌ، وَلَوْ ارْتَدَّ ثُمَّ أَسْلَمَ فَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ فَلَا قِصَاصَ، وَقِيلَ إِنْ قَصُرَتِ الرَّدَّةُ وَجَبَ، وَتَجِبُ الدِّيَةُ وَفِي قَوْلٍ نَصْفُهَا، وَلَوْ جَرَحَ مُسْلِمٌ ذَمِيًّا فَأَسْلَمَ أَوْ حُرًّا عَبْدًا فَعَتَقَ

هاویشتن تټټله‌ی نیه، به‌لام (وَالْمَذْهَبُ) به‌فرموده‌ی راستی مه‌زه‌ب: (وَجُوبُ دِيَةِ مُسْلِمٍ مُحَقَّقَةٌ) خوینیکی سوکراوی موسولمانیک واجب ده‌بی (عَلَى الْعَاقِلَةِ) له سه‌ر خزمه‌کانی بکوژه‌که، چونکه له کاتى ویکه‌وتندا کوژدواوه‌که موسولمانیکى نازاد بووه.

(وَلَوْ ارْتَدَّ الْمَجْرُوحُ) نه‌گه‌ر بریندارکراوه‌که بووه کافر، ئینجا (وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ) به‌پیدا‌پویشتنی برینه‌که به‌کافری مرد، نه‌وه (فَالنَّفْسُ هَدْرٌ) گیانه‌که‌ی به‌فیږو ده‌دری: نه‌خوین و نه‌تټټله و نه‌که‌فپاره‌تی نیه، چونکه به‌کافربووی مردوه، به‌لام (وَيَجِبُ قِصَاصُ الْجُرْحِ فَيُظَاهَرُ) تټټله‌ی برینه‌که‌ی واجب ده‌بی، له‌فرموده‌ی به‌هیژدا، چونکه له‌حاله‌تی ئیسلامه‌تی‌دا جیگیر بووه، که‌وابو: (يَسْتَوْفِيهِ قَرِيبُهُ الْمُسْلِمُ) خزمیکى موسولمانی کافربووه‌که بریندارکه‌ره‌که -له‌تټټله- بریندار ده‌کاته‌وه (وَقِيلَ الْإِمَامُ) له‌فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: پی‌شه‌واى موسولمانان له‌تټټله برینداری ده‌کاته‌وه.

به‌لام (فَإِنْ اقْتَصَا الْجُرْحُ مَالًا) نه‌گه‌ر برینی کافربووه‌که مالی واجب ده‌کردو تټټله‌کردنه‌وه‌ی نه‌بو، نه‌وکاته (وَجَبَ أَقْلُ الْأَمْرَيْنِ: مِنْ أَرْضِهِ وَدِيَةٍ) له‌خوینی برینه‌که‌ی و له‌خوینی گیانه‌که‌ی کامه‌یان که‌متره، نه‌ویان واجبه‌ بدریته (بیت المال)، واته: هیچی نادریته میراتگره‌کانی (وَقِيلَ أَرْضُهُ) له‌فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: خوینی برینه‌که واجبه (وَقِيلَ هَدْرٌ) له‌فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: به‌فیږو ده‌دری.

(وَلَوْ ارْتَدَّ) نه‌گه‌ر بریندارکراوه‌که بووه کافر (ثُمَّ أَسْلَمَ) ئینجا هر به‌رینداری بووه موسولمان (فَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ) ئینجا به‌پیدا‌پویشتنی برینه‌که به‌موسولمانی مرد، نه‌وکاته‌ش (فَلَا قِصَاصَ) کوشتنه‌وه‌ی له‌تټټله واجب نیه، چونکه کافربوون که‌وتټه‌ نیوان برینه‌که و مردنه‌که (وَقِيلَ إِنْ قَصُرَتِ الرَّدَّةُ وَجَبَ) له‌فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: نه‌گه‌ر ماوه‌ی کافربوونه‌که کورت بی‌کوشتنه‌وه‌ی له‌تټټله واجب ده‌بی، به‌لام (وَتَجِبُ الدِّيَةُ) له‌سه‌ر فرموده‌ی پاست: خوینی مردووه‌که به‌ته‌واوی له‌سه‌ر بریندارکه‌ره‌که‌ی واجب ده‌بی، چونکه بریندارکردن و پی‌مردنه‌که‌ی له‌حاله‌تی ئیسلامه‌تی‌دا بووه (وَفِي قَوْلٍ

نصفها) له فرموده‌یه‌کدا: نیوه‌ی خوینی واجب ده‌بی.

(وَلَوْ جَرَحَ مُسْلِمٌ ذِمِّيًّا) نه‌گه‌ر موسولماننیک گاورنیک، یان جوله‌که‌یه‌کی په‌یمان له‌نه‌ستوی بریندار کرد (فَأَسْلَمَ) نینجا له‌ دوا‌ی بریندارکردنه‌که‌ بوه موسولمان (أَوْ حُرٌّ عَبْدًا فَعَتَقَ) وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ فَلَا قِصَاصَ، وَتَجِبُ دِيَّةُ مُسْلِمٍ وَهِيَ لِسَيِّدِ الْعَبْدِ، فَإِنْ زَادَتْ عَلَى قِيَمَتِهِ فَالزِّيَادَةُ لَوَرَّثَتِهِ، وَلَوْ قَطَعَ يَدَ عَبْدٍ فَعَتَقَ ثُمَّ مَاتَ بِسَرَايَةٍ فَلِلْسَيِّدِ الْأَقْلُ مِنَ الدِّيَةِ الْوَاجِبَةِ وَنِصْفِ قِيَمَتِهِ، وَفِي قَوْلِ الْأَقْلُ مِنَ الدِّيَةِ وَقِيَمَتِهِ، وَلَوْ قَطَعَ يَدَهُ فَعَتَقَ فَجَرَحَهُ آخَرَ إِنْ مَاتَ بِسَرَايَتِهِمْ فَلَا قِصَاصَ عَلَّالِ الْأَوَّلِ إِنْ كَانَ حُرًّا وَيَجِبُ عَلَّالِ الْآخَرِينَ. (فَصَلِّ) يُشْتَرَطُ لِقِصَاصِ الطَّرَفِ وَالْجُرْحِ مَا شَرِطَ لِلنَّفْسِ،

یان نازادیک کزله‌یه‌کی بریندار کرد، نینجا کزله‌که‌ نازاد بوو، نینجا (وَمَاتَ بِالسَّرَايَةِ) بریندارکراوه‌که‌ به‌ پیداپوشتنی برینه‌که‌ مرد، نه‌وه (فَلَا قِصَاصَ) له‌ ه‌ردوو مه‌سه‌له‌که‌دا کوشتنه‌وی له‌تو‌له‌ واجب نابی، چونکه‌ له‌ کاتی بریندارکردنه‌که‌دا هاوچه‌شن نه‌بون، به‌لام (وَتَجِبُ دِيَّةُ مُسْلِمٍ) له‌ ه‌ردوو مه‌سه‌له‌که‌دا خوینی موسولماننیک نازاد له‌ س‌ه‌ر بریندارک‌ره‌که‌ واجب ده‌بی (وَهِيَ لِسَيِّدِ الْعَبْدِ) له‌ مه‌سه‌له‌ی دوه‌مدا خوینه‌که‌ بۆ‌گه‌وره‌ی کزله‌که‌یه (فَإِنْ زَادَتْ عَلَى قِيَمَتِهِ) جا نه‌گه‌ر خوینه‌که‌ له‌ نرخ‌ی کزله‌که‌ زیاتر بوو، نه‌و کاته (فَالزِّيَادَةُ لَوَرَّثَتِهِ) زیاده‌که‌ بۆ‌ میراتگره‌کانی کزله‌که‌یه.

(وَلَوْ قَطَعَ يَدَ عَبْدٍ فَعَتَقَ) نه‌گه‌ر ده‌ستی کزله‌یه‌کی لی‌کرده‌وه، نینجا کزله‌که‌ نازاد بوو (ثُمَّ مَاتَ بِسَرَايَةٍ) نینجا به‌ پیداپوشتنی برینه‌که‌ مرد، نه‌وه (فَلِلْسَيِّدِ الْأَقْلُ) گه‌وره‌که‌ی مافی که‌متره‌که‌ی ه‌یه: (مِنَ الدِّيَةِ الْوَاجِبَةِ وَنِصْفِ قِيَمَتِهِ) له‌ ته‌واوی خوینه‌که‌ی و له‌ نیوه‌ی نرخ‌که‌ی (وَفِي قَوْلِ الْأَقْلُ مِنَ الدِّيَةِ وَقِيَمَتِهِ) له‌ فرموده‌یه‌کدا: که‌متره‌که‌ی ه‌یه: له‌ خوینه‌که‌ی و له‌ ه‌موو نرخ‌که‌ی.

(وَلَوْ قَطَعَ يَدَهُ فَعَتَقَ) نه‌گه‌ر ده‌ستی کزله‌یه‌کی لی‌کرده‌وه، نینجا کزله‌که‌ نازاد بوو (فَجَرَحَهُ آخَرَ إِنْ مَاتَ بِسَرَايَتِهِمْ) نینجا به‌ پیداپوشتنی ه‌رسنیک برینه‌کان مرد، نه‌وه (فَلَا قِصَاصَ عَلَى الْأَوَّلِ إِنْ كَانَ حُرًّا) کوشتنه‌وی له‌تو‌له‌ له‌ س‌ه‌ر یه‌که‌مه‌که‌ واجب نیه‌ نه‌گه‌ر نازاد بی، به‌لام (وَيَجِبُ عَلَى الْآخَرِينَ) له‌ س‌ه‌ر دوه‌کانی‌تر واجبه‌؟ چونکه‌ له‌گه‌ل کزله‌که‌ یه‌کسان.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَأْسِي مَهْرَجَه‌کانی تو‌له‌کردنه‌وی نه‌ندامه‌کان و برینه‌کان﴾

(يُشْتَرَطُ لِقِصَاصِ الطَّرَفِ وَالْجُرْحِ) به‌ مه‌رج داده‌ندری بۆ‌ تو‌له‌کردنه‌وی نه‌ندام و برین: (مَا شَرِطَ لِلنَّفْسِ) نه‌وه‌ی بۆ‌ تو‌له‌ی گیان به‌ مه‌رج دانرا بوو و له‌ مه‌رجه‌کانی کوشتنه‌وی له‌تو‌له‌دا پوونمان کرده‌وه، واته: تاوانکاره‌که‌ شیت و مندا‌ل نه‌بی و پابه‌ندی برپاره‌کانی

شهریعت بوبی و دایک و باوکی بریندارکراوه که نه بی.

هه روه ها بریندارکراوه که ش خوینی پاریزداو بی: به نیسلامه تی، یان به دلنیا کردن، هه م له گه ل تاوانکه ره که یه کسان بی، هه روه ها تاوانه که ش به قه سدی بی.

وَلَوْ وَضَعُوا سَيْفًا عَلَى يَدِهِ وَتَحَامَلُوا عَلَيْهِ دَفْعَةً فَأَبَانُوهَا قُطِعُوا، وَشِجَاجُ الرَّأْسِ وَالْوَجْهِ عَشْرٌ: حَارِصَةٌ وَهِيَ مَا شَقَّ الْجِلْدَ قَلِيلًا، وَدَامِيَّةٌ تَدْمِيهِ، وَبَاضِعَةٌ تَقْطَعُ اللَّحْمَ، وَمُتَلَا حِمَةٌ تَغُوصُ فِيهِ، وَسَمْحَاقٌ تَبْلُغُ الْجِلْدَةَ الَّتِي بَيْنَ اللَّحْمِ وَالْعَظْمِ، وَمُوضِحَةٌ تُوضِحُ الْعَظْمَ، وَهَاشِمَةٌ تَهْشِمُهُ، وَمُنْقَلَةٌ تَنْقُلُهُ، وَمَأْمُومَةٌ تَبْلُغُ خَرِيطةَ الدِّمَاغِ، وَدَامِغَةٌ تَخْرِقُهَا، وَيَجِبُ الْقِصَاصُ فِي الْمَوْضِحَةِ فَقَطْ، وَقِيلَ وَفِيمَا قَبْلَهَا سِوَالْحَارِصَةِ، وَلَوْ أَوْضَحَ فِي بَاقِي الْبَدَنِ أَوْ قَطَعَ بَعْضَ مَارِنٍ أَوْ أُذُنٍ

(وَلَوْ وَضَعُوا سَيْفًا عَلَى يَدِهِ) نه گه ر کومه لیک شمشیریکیان له سه ر دهستی که سیک داناو (وَتَحَامَلُوا عَلَيْهِ دَفْعَةً) ویکرا گرانا بی خویان خسته سه ر دهسته که و (فَأَبَانُوهَا) دهسته که یان لی کرده وه، نه وه (قُطِعُوا) گشتیان دهستیان لی ده کریته وه، هه روه که نه گه ر ویکرا مروقه که یان کوشتبا گشتیان له تو له ده کوشرانه وه، له باسی هاویه شی کوشتندا پوونمان کرده وه.

(وَشِجَاجُ الرَّأْسِ وَالْوَجْهِ عَشْرٌ) برینه کانی سه ر و پوو ده برینن: یه که م: (حَارِصَةٌ) ی پی ده گوتری (وَهِيَ مَا شَقَّ الْجِلْدَ قَلِيلًا) که که می که پیسته ی بریندار کرد بی. (و) دو وه م: (دَامِيَّةٌ) که (تَدْمِيهِ) خوینی لی بی نی. (و) سی یه م: (بَاضِعَةٌ) که (تَقْطَعُ اللَّحْمَ) گزشته که ش بی پی. (و) چواره م: (مُتَلَا حِمَةٌ) که (تَغُوصُ فِيهِ) به گزشته که دا بپرواته خواره وه. (و) پینجه م: (سَمْحَاقٌ) که (تَبْلُغُ الْجِلْدَةَ الَّتِي بَيْنَ اللَّحْمِ وَالْعَظْمِ) بگاته پیسته که ی نیوان گزشته که و نیسقانه که. (و) شه شه م: (مُوضِحَةٌ) ناشکرا که ره: که (تُوضِحُ الْعَظْمَ) نیسقانه که له ناو برینه که دا به ده ر بخا. (و) حه فته م: (هَاشِمَةٌ) شکینه ره: که (تَهْشِمُهُ) نیسقانه که بشکینی، هه رچه ند له برینه که شدا ناشکرای نه کا. (و) هه شته م: (مُنْقَلَةٌ) که (تَنْقُلُهُ) نیسقانه که له شوینی خوی لاداته شوینی کی تر، هه رچه ند نیسقانه که شی نه شکان دی و ناشکراشی نه کرد بی. (و) نویه م: (مَأْمُومَةٌ) که (تَبْلُغُ خَرِيطةَ الدِّمَاغِ) برینه که بگاته پیسته ی می شک. (و) ده یه م: (دَامِغَةٌ) که (تَخْرِقُهَا) پیسته ی می شک بی پی و بگاته می شک، که به نه غله بی مروقه ده کوژی.

نینجا (وَيَجِبُ الْقِصَاصُ فِي الْمَوْضِحَةِ فَقَطْ) بریندار کردن وه ی له تو له ته نها له ناشکرا که ره که دا واجبه و له نویه کانی تر دا دروست نیه، چونکه له گشت برین و شکسته کانی تری سه ر و لاشه دا: یان خوین، یان (حُكُومَةٌ)، واته: نرخی برینه که و شکسته که واجب ده بی و دادوهر دیاری ده کا، هه روه که له باسی (خوینی برین و نه ندانه کاند) پوونی ده که ینه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَقِيلَ): له فرموده یه کی بی هیژدا (وَفِيمَا قَبْلَهَا سَوَى الْحَارِصَةِ) له برینه کانی تری پیش
ناشکراکه ره که ش-جگه له یه که مه که - بریندارکردنه وهی له تۆله واجب ده بی.

(وَلَوْ أَوْضَحَ فِي بَاقِي الْبَدَنِ) نه گه -جگه له سه- له شوینه کانی تری لاشه دا ئیسقانه که ی له
برینه که دا به ده ر خست (أَوْ قَطَعَ بَعْضَ مَا يَنْ) یان به شیکی نه رمه لووتی بری (أَوْ أُذُنٍ) یان
وَلَمْ يُبْنِهِ وَجَبَ الْقِصَاصُ فِي الْأَصْحَ، وَيَجِبُ فِي الْقَطْعِ مِنْ مَفْصِلٍ حَتَّى فِي أَصْلِ فَحِذٍ
وَمَنْ كَبِ إِنْ أَمَكْنَ بِلَا إِجَافَةٍ، وَإِلَّا فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ، وَيَجِبُ فِي فَقْءِ عَيْنٍ وَقَطْعِ أُذُنٍ
وَجَفْنٍ وَمَا يَنْ وَشَفَّةٍ وَلِسَانٍ وَذَكَرٍ وَأُنْثَيَيْنِ، وَكَذَا أَلْيَانٍ وَشُفْرَانٍ فِي الْأَصْحَ،
وَلَا قِصَاصَ فِي كَسْرِ الْعِظَامِ، وَلَهُ قَطْعُ أَقْرَبِ مَفْصِلٍ إِلَى مَوْضِعِ الْكَسْرِ وَحُكُومَةُ الْبَاقِي،

به شیکی گوی بری (وَلَمْ يُبْنِهِ) به شه که شی لی نه کرده وه، به لکو به پارچه پیسته یه که وه
مابووه، نه وه (وَجَبَ الْقِصَاصُ) له هر سیکیاندا تۆله کرده وه واجب ده بی (فِي الْأَصْحَ) له
فرموده ی پاستردا، خوی گه وره ده فرموی: ﴿وَالْجُرُوحُ قِصَاصٌ﴾ تۆله ی برینه کان
بریندارکردنه وهی له تۆله یه. جا بزانه: بۆی له برینه کانی ترده بریندارکردنه وهی له تۆله
دروست نیه، چونکه هاوینیهی ناگونجی.

(وَيَجِبُ فِي الْقَطْعِ مِنْ مَفْصِلٍ) لی کرده وهی له تۆله واجب ده بی له تۆله ی لی کرده وهی
نه ندایک له جومگه یه وه: وهك نه ژتو و نه نیشك (حَتَّى فِي أَصْلِ فَخِزٍ وَمَنْ كَبِ) تا له
بنچینه ی پان و شانیشدا واجب ده بی (إِنْ أَمَكْنَ بِلَا إِجَافَةٍ) نه گه ر لی کرده وه که بی
دوو به ده رکردنی برینه که بگونجی (وَالَا) به لام نه گه ر نه گونجا، به لکو برینه که بۆ ناو لاشه ی
دوو به ده ر ده بو، نه و کاته (فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ) تۆله کرده وه دروست نیه، له سه ر
فرموده ی پاست، به لکو خوینی نه ندایه که ی وهرده گیر.

(وَيَجِبُ فِي فَقْءِ عَيْنٍ) تۆله کرده وه واجب ده بی له چاو ده رهیئان، هه م (وَقَطْعِ أُذُنٍ) له
لی کرده وهی گوی و (وَجَفْنٍ) له لی کرده وهی پیلوو و (وَمَا يَنْ) له لی کرده وهی هه مو نه رمه
لوت و (وَشَفَّةٍ) له لی کرده وهی لیو و (وَلِسَانٍ) له لی کرده وهی زویان و (وَذَكَرٍ) له لی کرده وهی
نه ندای جیماعکردنی پیاو و (وَأُنْثَيَيْنِ) له لی کرده وهی هه ردو گونه کانی و (وَكذَا أَلْيَانٍ)
هه روه ها له لی کرده وهی هه ردو لاقینگه کان و (وَشُفْرَانٍ) له لی کرده وهی هه ردو لیوی
(فَرَجٍ) ئافره ت (فِي الْأَصْحَ) له فرموده ی پاستردا.

(وَلَا قِصَاصَ فِي كَسْرِ الْعِظَامِ) تۆله کرده وه دروست نیه: له شکاندنی ئیسقانه کاندای نه گه ر
نه ندایه که ی لی نه کرابیته وه، چونکه هاوینیهی ناگونجی، که واته: نرخه شکسته که واجب

ده بی، هه روه که له باسی (خوینی برین و نه ندایه کاندای) پرونی ده که یه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

به لام (وَلَهُ) نه و که سه ی نه ندایکی لی کراوه ته وه بۆی دروسته: (قَطْعُ أَقْرَبِ مَفْصِلٍ إِلَى
مَوْضِعِ الْكَسْرِ) له نزیکترین جومگه وه به لای شوینی شکاندنه که وه هه مان نه ندای

تاوانکاره که ای بکاته وه هه م (وَحْكُومَةُ الْبَاقِي) نرخى ئه وه به شهش که له جومگه که به وه لاوه به وه ریگری، چونکه شکانده وه ی ئیسقان له تۆله دروست نیه:

بۆ ویننه: ئه گهر له ناوه ندی باسکیه وه دستی لای کرابۆوه، ئه وه له په دهستی تاوانکاره که له جومگه وه لای ده کاته وه نرخى ئیسقانه که ی تریش- تا ده گاته ناوه ندی باسکه که- وَلَوْ أَوْضَحَهُ وَهَشَمَ أَوْضَحَ وَأَخَذَ خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ، وَلَوْ أَوْضَحَ وَنَقَلَ أَوْضَحَ وَلَهُ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ، وَلَوْ قَطَعَهُ مِنَ الْكُوعِ فَلَيْسَ لَهُ الْتِقَاطُ أَصَابِعِهِ، فَإِنْ فَعَلَهُ عَزَّرَ وَلَا غُرْمَ، وَالْأَصَحُّ أَنَّ لَهُ قَطَعَ الْكَفِّ بَعْدَهُ، وَلَوْ كَسَرَ عَضْدَهُ وَأَبَانَهُ قَطَعَ مِنَ الْمِرْفَقِ وَلَهُ حُكُومَةُ الْبَاقِي، فَلَوْ طَلَبَ الْكُوعَ مُكِّنَ فَيَا أَصَحَّ، وَلَوْ أَوْضَحَهُ فَذَهَبَ ضَوْئُهُ أَوْضَحَهُ فَإِنْ ذَهَبَ الضَّوُّ وَإِلَّا أَذْهَبَهُ بِأَخْفٍ مُمَكِّن:

وه ده گری، هه روه هاش بۆی دروسته له تۆله کردنه وه عه فوی بکاو خوینى دهسته که ی به ته وای لای وه ریگری، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ وَهَشَمَ) ئه گهر ئیسقانه که ی له برینه که دا به ده ر خست و شکانده یی، ئه و کاته (أَوْضَحَ) به برینیکی ئاشکرا که ر تاوانکاره که له تۆله بریندار ده کاته وه هه م (وَأَخَذَ خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ) پینچ ووشتریش خوینى شکانده که ی لای وه ده گری (وَلَوْ أَوْضَحَ وَنَقَلَ) ئه گهر ئیسقانه که ی له برینه که دا به ده ر خست و له شوینی خویشى لای دا شوینیکی تر، ئه و کاته ش (أَوْضَحَ) به برینیکی ئاشکرا که ر تاوانکاره که له تۆله بریندار ده کاته وه هه م (وَلَهُ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ) مافی ده ووشتریش هه به لای وه ریگری له خوینى لادانی ئیسقانه که .

(وَلَوْ قَطَعَهُ مِنَ الْكُوعِ) ئه گهر دهسته که ی له جومگه ی بازنه وه لای کرده وه، ئه وه (فَلَيْسَ لَهُ الْتِقَاطُ أَصَابِعِهِ) بۆی دروست نیه په جبهه کانی تاوانکاره که لای بکاته وه (فَإِنْ فَعَلَهُ) جا ئه گهر په جبهه کانی تاوانکاره که ی لای کرده وه، ئه و کاته (عَزَّرَ) ته مبی ده کری، هه رچه ند ته نها په جبهه کیش بی، به لام له گه ل ئه وه شدا (وَلَا غُرْمَ) تۆله ی په جبهه کانی ناکه ویتته سه ر، هه م (وَالْأَصَحُّ) به فهرمووده ی راستر (أَنَّ لَهُ قَطَعَ الْكَفِّ بَعْدَهُ) له دای لای کرده وه ی په جبهه کانیش بۆی دروسته: له په دهسته که ش- له تۆله- لای بکاته وه.

(وَلَوْ كَسَرَ عَضْدَهُ وَأَبَانَهُ) ئه گهر قۆلی شکاند و لای کرده وه، ئه وه (قَطَعَ مِنَ الْمِرْفَقِ) له ئه نیشکه وه دهستی تاوانکاره که لای ده کاته وه، هه م (وَلَهُ حُكُومَةُ الْبَاقِي) مافی هه به نرخى ئیسقانه که ی تریش- تا ده گاته شوینی لای کرده وه- لای وه ریگری (فَلَوْ طَلَبَ الْكُوعَ) ئه گهر داوای کرد له جومگه ی بازنه وه لای بکاته وه، ئه وه (مُكِّنَ فَيَا أَصَحَّ) له فهرمووده ی راستردا: پیگه ی ده دریتتی و هه م نرخى ئیسقانه که ی تریش- تا ده گاته شوینی لای کرده وه که- وه ریگری.

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ فَذَهَبَ ضَوْؤُهُ) نه‌گەر به برینیکی ناشکراکه‌ر برینداری کردو بینینی چاره‌کانی پویشت و کویر بوو، نه‌وه (أَوْضَحَهُ) برینیکی ناشکراکه‌ری تێده‌کاته‌وه (فَلِنْ ذَهَبَ الضَّوُّ) جا نه‌گەر بینینی چاره‌کانی تاوانکاره‌که‌ش پویشت، نه‌وه ده‌بیته تۆله‌کردنه‌وه (وَالَا) به‌لام نه‌گەر بینینه‌که‌ی نه‌پویشت، نه‌و کاته (أَذْهَبَهُ بِأَخْفٍ مُمَكِّنٍ) كَتَقْرِيبِ حَدِيدَةٍ مُحَمَّاقَةٍ مِنْ حَدَقَتِهِ، وَلَوْ لَطَمَهُ لَطَمَةً تُذْهَبُ ضَوْؤُهُ غَالِبًا فَذَهَبَ لَطَمُهُ مِثْلَهَا فَإِنْ لَمْ يَذْهَبْ أَذْهَبَ، وَالسَّمْعُ كَالْبَصَرِ يَجِبُ الْقِصَاصُ فِيهِ بِالسَّرَايَةِ، وَكَذَا الْبَطْشُ وَالذُّوقُ وَالشَّمُّ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ قَطَعَ أَصْبَعًا فَتَأْكُلَ غَيْرُهَا فَلَا قِصَاصَ فِي الْمُتَأْكِلِ.

(بَابُ كَيْفِيَّةِ الْقِصَاصِ وَمُسْتَوْفِيهِ وَالْإِخْتِلَافِ فِيهِ)

لَا تُقَطَّعُ يَسَارٌ بِيَمِينٍ، وَلَا شَفَةٌ سُفْلَى بَعْلِيَا وَعَكْسُهُ، وَلَا أُنْمَلَةٌ بِأُخْرَى،

به سوکتینی گونجان ده‌پوینن: (كَتَقْرِيبِ حَدِيدَةٍ مُحَمَّاقَةٍ مِنْ حَدَقَتِهِ) وهك نزيك‌کردنه‌وه‌ی ناسنیک‌ی سورکراوه له گلینه‌ی چاره‌کانی تا کویر ده‌بی.

(وَلَوْ لَطَمَهُ لَطَمَةً تُذْهَبُ ضَوْؤُهُ غَالِبًا) نه‌گەر له‌په‌ده‌ستیک‌ی وه‌های له‌ده‌م و چاوی‌دا: که به نه‌غله‌بی بینینی چاره‌کانی لاده‌برد (فَذَهَبَ) ئینجا بینینه‌که‌ی به‌و له‌په‌ده‌سته پویشت و کویر بوو، نه‌وه‌ش (لَطَمَهُ مِثْلَهَا) له‌په‌ده‌ستیک‌ی وینه‌ی وی لێ‌ده‌داته‌وه (فَلِنْ لَمْ يَذْهَبْ) جا نه‌گەر بینینی چاوی تاوانکاره‌که نه‌پویشت و کویر نه‌بو، نه‌و کاته (أَذْهَبَ) به‌هر پێگایه‌کی سوکت‌ر بگوچێ ده‌پویندرئ، به‌لام له‌هر دوومه‌سه‌له‌دا مه‌رجه گلینه‌که‌ی بمیئن، نه‌گه‌رنا: خوینی لێ‌وه‌رده‌گیرئ.

(وَالسَّمْعُ كَالْبَصَرِ) لابرندی گوی لیبوون وه‌ک لابرندی دیتن برپاری بۆ ده‌درئ، واته: (يَجِبُ الْقِصَاصُ فِيهِ بِالسَّرَايَةِ) تۆله‌کردنه‌وه‌ی تێ‌دا واجبه به‌هۆی پێ‌دا‌پویشتنی تاوانه‌که: تاوانکاره‌که له‌تۆله‌ی که‌پکردن که‌پ ده‌کرێته‌وه (وَكَذَا الْبَطْشُ) هه‌روه‌ها لابرندی هێزی ده‌ست و پێ، هه‌م (وَالذُّوقُ وَالشَّمُّ) لابرندی تامکردن و بۆنکردن، نه‌وانیش تۆله‌کردنه‌وه‌یان تێ‌دا واجبه (فِي الْأَصَحِّ) له‌فه‌رمووده‌ی پاستردا.

(وَلَوْ قَطَعَ أَصْبَعًا) نه‌گەر په‌نجه‌یه‌کی لێ‌کرده‌وه (فَتَأْكُلَ غَيْرُهَا) ئینجا په‌نجه‌یه‌کی‌تریش خۆرکی گرت و له‌ناو چوو، نه‌وه (فَلَا قِصَاصَ فِي الْمُتَأْكِلِ) له‌خۆرک‌گره‌که‌دا تۆله‌کردنه‌وه‌یه، به‌لکو خوینه‌که‌ی له‌تاوانکاره‌که‌وه‌رده‌گیرئ.

﴿بَابُ كَيْفِيَّةِ الْقِصَاصِ: بَاسِي چُونِيه‌تێ تۆله‌کردنه‌وه‌و (وَمُسْتَوْفِيهِ) نه‌و که‌سه‌ی

تۆله‌ده‌کاته‌وه‌و (وَالْإِخْتِلَافُ فِيهِ) کێشه‌له‌تۆله‌کردنه‌وه‌دا﴾

(لَا تُقَطَّعُ يَسَارٌ بِيَمِينٍ) دروست نیه‌و نابێ ئه‌ندامیک‌ی چه‌په‌له‌تۆله‌ی ئه‌ندامیک‌ی پاسته

لی بکریته وه به پیچه وانهش دروست نیه، هم (وَلَا شَفَقَةً سَفْلَى بَعْلِيَا وَعَكْسُهُ) دروست نیه لیوی خواره وهش له تۆله ی لیوی سهر وه لی بکریته وه، به پیچه وانهش دروست نیه، واته: هیچکیان بهر تۆله کردنه وه ناکه وی، هرچه ندهش هر دوو لا پازی بن، چونکه یه کسانی نیه (و) هروه ها (لَا اُنْمَلَّةَ بِاُخْرَى) دروست نیه سهره په نجه یه ک، یان په نجه یه ک له جیاتی وَلَا زَائِدٌ بِزَائِدٍ فِي مَحَلٍّ آخَرَ، وَلَا يَضُرُّ تَفَاوُثُ كِبَرٍ وَطُولٍ وَقُوَّةَ بَطْشٍ فِي أَصْلِيٍّ، وَكَذَا زَائِدٌ فِي الْأَصَحِّ، وَيُعْتَبَرُ قَدْرُ الْمُوضِحَةِ طُولًا وَعَرْضًا، وَلَا يَضُرُّ تَفَاوُثُ غِلْظٍ لَحْمٍ وَجِلْدٍ، وَلَوْ أَوْضَحَ كُلُّ رَأْسٍ الشَّاجَّ أَصْغَرَ اسْتَوْعَبْنَاهُ وَلَا نَتَمَّمُهُ مِنَ الْوَجْهِ وَالْقَفَا بَلْ يُؤْخَذُ قِسْطُ الْبَاقِي مِنْ أَرْضِ الْمُوضِحَةِ لَوْ وُزَّعَ عَلَى جَمِيعِهَا، وَإِنْ كَانَ رَأْسُ الشَّاجِّ أَكْبَرَ أَخَذَ قَدْرُ رَأْسِ الْمَشْجُوجِ فَقَطْ، وَالصَّحِيحُ أَنَّ الْإِخْتِيَارَ فِي مَوْضِعِهِ إِلَى الْجَانِي،

یه کیکی تر لی بکریته وه، هم (وَلَا زَائِدٌ بِزَائِدٍ فِي مَحَلٍّ آخَرَ) دروست نیه: نه ندایکی زیاد له تۆله ی نه ندایکی زیاد له شوینیکی تر دا لی بکریته وه.

(وَلَا يَضُرُّ) له تۆله کردنه وه دا زیانی نیه (تَفَاوُثُ كِبَرٍ وَطُولٍ وَقُوَّةَ بَطْشٍ فِي أَصْلِيٍّ) جیاوازی گه وره یی و دریزی و به هیزی نه ندایه که ی تاوانکارو تاوانکراوه سهر- که نه ندایه که بنچینه یی بی- (وَكَذَا زَائِدٌ فِي الْأَصَحِّ) هروه ها نه گهر نه ندایه که زیادیش بی، نه و جیاوازیانه زیانی نیه، له هه رموده ی پاستتردا، چونکه خوی گه وره- بی جیاوازی- هه رمویه تی: ﴿وَالْعَيْنُ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفُ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنُ بِالْأُذُنِ وَالسِّنُّ بِالسِّنِّ﴾ چاو له تۆله ی چاو، لوت له تۆله ی لوت، گوئی له تۆله ی گوئی، ددان له تۆله ی ددان.

(وَيُعْتَبَرُ قَدْرُ الْمُوضِحَةِ طُولًا وَعَرْضًا) بۆ تۆله کردنه وه نه ندازه ی برینه ناشکراکه ره که په چاو ده کری: له پوی دریزی و به رینی (وَلَا يَضُرُّ تَفَاوُثُ غِلْظٍ لَحْمٍ وَجِلْدٍ) زیانی نیه جیاوازی نه ستوری گزشت و پیسته ی سهری تاوانکارو تاوانکراوه سهر.

(وَلَوْ أَوْضَحَ كُلُّ رَأْسٍ) نه گهر هه موو سهری بریندار کردو هه موو ئیسقانه که شی ناشکرا کرد (وَرَأْسُ الشَّاجِّ أَصْغَرَ) سهری بریندار که ره که ش بچوکر بوو له سهری بریندار کراوه که، نه و کاته (اسْتَوْعَبْنَاهُ) هه موو سهری تاوانکاره که به ناشکراکه ره له تۆله بریندار ده که یه وه، به لام (وَلَا نَتَمَّمُهُ مِنَ الْوَجْهِ وَالْقَفَا) دروست نیه نه و نه ندازه ی ماوه، له پوو و پشت مل ته وای بکه یین (بَلْ يُؤْخَذُ قِسْطُ الْبَاقِي مِنْ أَرْضِ الْمُوضِحَةِ) به لکو به شه خوینی نه و به شه ی ماوه له خوینی هه موو برینه که وهرده گیرئ (لَوْ وُزَّعَ عَلَى جَمِيعِهَا) نه گهر خوینه که به سهر هه مووی دا به ش بکری، بۆ وینه: نه گهر سهری بریندار کراوه که دوو هه ندی سهری تاوانکاره که بوو، نه وه هه موو سهری تاوانکاره که له تۆله بریندار ده کریته وه و نیوه ی خوینی برینه که شی لی وه ده گیرئ.

به لَام (وَإِنْ كَانَ رَأْسُ الشَّاجِّ أَكْبَرَ) نه گهر-له م مهسه له يه دا- سه ری بریندار که ره که گه ورده تر بوو، نه و کاته (أَخِذْ قَدْرُ رَأْسِ الْمَشْجُوجِ فَقَطْ) ته نها به نه اندازه ی هه موو سه ری بریندار که ره که له سه ری تاوانکاره که بریندار ده کریتته وه، نه ک زیاتر، نینجا (وَالصَّحِيحُ) به فه رموده ی پاست (أَنَّ الْإِخْتِيَارَ فِي مَوْضِعِهِ إِلَى الْجَانِي) سه رپشکی له دیاری کردنی وَلَوْ أَوْضَحَ نَاصِيَةً وَنَاصِيَّتُهُ أَصْفَرُ ثُمَّ مِنْ بَاقِي الرُّأْسِ، وَلَوْ زَادَ الْمُقْتَصُّ فِي مُوضِحَةٍ عَلَى حَقِّهِ لَزِمَهُ قِصَاصُ الزِّيَادَةِ، فَإِنْ كَانَ خَطَاً أَوْ عَفَا عَلَى مَالٍ وَجَبَ أَرْضٌ كَامِلٌ، وَقِيلَ قِسْطٌ، وَلَوْ أَوْضَحَهُ جَمْعٌ أَوْضَحَ مِنْ كُلِّ وَاحِدٍ مِثْلَهَا، وَقِيلَ قِسْطُهُ، وَلَا تُقَطَّعُ صَحِيحَةٌ بِشَلَاءٍ وَإِنْ رَضِيَ الْجَانِي، فَلَوْ فَعَلَ لَمْ يَقَعْ قِصَاصًا بَلْ عَلَيْهِ دِيَّتُهَا، فَلَوْ سَرَى فَعَلَيْهِ قِصَاصُ النَّفْسِ،

شوینی بریندار کردنه وه دا بئ تاوانکاره که یه، هه ر لایه کی سه ری خوی دیاری بکا، نه و لایه له تۆله بریندار ده کریتته وه.

(وَلَوْ أَوْضَحَ نَاصِيَةً) نه گهر ئیسقانی پیشه سه ری له برینه که دا ناشکرا کرد (وَنَاصِيَّتُهُ أَصْفَرُ) پیشه سه ری تاوانکاره که ش بچوکر بوو، نه و کاته (ثُمَّ مِنْ بَاقِي الرُّأْسِ) نه اندازه ی برینه که له شوینیکی تری سه ری تاوانکاره که ته واو ده کری، نینجا (وَلَوْ زَادَ الْمُقْتَصُّ فِي مُوضِحَةٍ عَلَى حَقِّهِ) نه گهر تۆله وه رگره که-له ناشکرا که ره که دا- به قه سدی له مافی خوی زیاتر برینداری کرده وه، نه و کاته (لَزِمَهُ قِصَاصُ الزِّيَادَةِ) نه ویش بریندار کردنه وه ی له تۆله ی نه اندازه ی زیاده که ی ده که ویتته وه سه ر (فَإِنْ كَانَ خَطَاً أَوْ عَفَا عَلَى مَالٍ) جا نه گهر زیاد کردنه که به هه له بوو، یان له سه ر وه رگرتنی خوین عه فوی کرد، نه و کاته (وَجَبَ أَرْضٌ كَامِلٌ) خوینیکی ته واوی ناشکرا که ریک واجب ده بی (وَقِيلَ قِسْطٌ) له فه رموده یه کی بی هیژدا: به شه خوینیک واجب ده بی.

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ جَمْعٌ) نه گهر کۆمه لیک ویکرا ئیسقانه که یان له برینه که دا ناشکرا کرد، نه و کاته (أَوْضَحَ مِنْ كُلِّ وَاحِدٍ مِثْلَهَا) له هه ر یه که یان وینه ی برینه که ی خوی له تۆله بریندار ده کاته وه (وَقِيلَ قِسْطُهُ) له فه رموده یه کی بی هیژدا: به نه اندازه ی به شی خوی له هه موو برینه که برینداری ده کاته وه.

(وَلَا تُقَطَّعُ صَحِيحَةٌ بِشَلَاءٍ) دروست نیه: نه ندامیکی ساغ له تۆله ی نه ندامیکی له کارکه وتوو ای بکریته وه (وَإِنْ رَضِيَ الْجَانِي) هه رچه ند تاوانکاره که ش پازی بی، که وا بو: (فَإِنْ فَعَلَ) نه گهر خاوه نی له کارکه وتوو که نه ندامه ساغه که ی تاوانکاره که ی-بی ئیزن- له تۆله ای کرده وه (لَمْ يَقَعْ قِصَاصًا) بهر تۆله کردنه وه ناکه وی (بَلْ عَلَيْهِ دِيَّتُهَا) به لکو خوینی نه ندامه ساغه که ی له سه ر واجبه بیداته تاوانکاره که و نه ویش نرخی له کارکه وتوو که ی

خوی له تاوانکاره که وهرده گری (فَلَوْ سَرَى) جا نه گهر لیکن دهنه وهی ساغه که پیداپویشته و تاوانکاره که به و لیکن دهنه وهیه مرد، نه وکاته (فَعَلَيْهِ قِصَاصُ النَّفْسِ) کوشتنه وهی له تۆله شی له سهره، چونکه به ناهق کوشتنه که ی کردوه، به لام نه گهر به ئیزنی تاوانکاره که نه دنامه ساغه که ی له تۆله لیکن دهنه وه، نه و کاته له تۆله ناکوشتریته وه، به لکو وَتُقَطَّعُ الشَّلَاءُ بِالصَّحِيحَةِ إِلَّا أَنْ يَقُولَ أَهْلُ الْخَبَرَةِ لَا يَنْقَطِعُ الدَّمُ وَيَقْنَعُ بِهَا مُسْتَوْفِيهَا، وَيُقَطَّعُ سَلِيمٌ بِأَعْسَمٍ وَأَعْرَجٌ، وَلَا أَثَرُ لِحَضْرَةِ أَظْفَارٍ وَسَوَادِهَا، وَالصَّحِيحُ قَطْعُ ذَاهِبَةِ الْأَظْفَارِ بِسَلِيمِهَا دُونَ عَكْسِهِ، وَالذُّكْرُ صِحَّةً وَشَلًّا كَالْيَدِ، وَالْأَشْلُ: مُنْقَبِضٌ لَا يَنْبَسِطُ أَوْ عَكْسُهُ، وَلَا أَثَرٌ لِلإِنْتِشَارِ وَعَدَمِهِ، فَيُقَطَّعُ فَحُلٌ بِخَصِيٍّ وَعَيْنٍ، وَأَنْفٌ صَحِيحٌ بِأَخْشَمٍ، وَأُذُنٌ سَمِيعٌ بِأَصَمٍّ لَا عَيْنٌ صَحِيحَةٌ بِحَدَقَةٍ عَمْيَاءَ، وَلَا لِسَانٌ نَاطِقٌ بِأَخْرَسٍ،

خوینی نه دنامه ساغه که ی له سهر واجب ده بئ و نه ویش نرخ ی له کارکه وتوو که ی خوی وهرده گری، ههروه ک پابرا.

(وَتُقَطَّعُ الشَّلَاءُ بِالصَّحِيحَةِ) نه دنامیکی له کارکه وتوو له تۆله ی نه دنامیکی ساغ لیکن ده کریته وه (إِلَّا أَنْ يَقُولَ أَهْلُ الْخَبَرَةِ لَا يَنْقَطِعُ الدَّمُ) ته نه نه گهر دوو دادپهروهی شارهزا بلین: خوینه که ی ناوهستی، نه و کاته نابی لیکن کریته وه، به لکو خوینی ساغه که ده دریته وه خاوه نه که ی (و) له و حاله ته شدا دروسته لیکن کریته وه: که (يَقْنَعُ بِهَا مُسْتَوْفِيهَا) تۆله وهرگره که قه ناغت به له کارکه وتوو که بکاو داوی نرخ ی ناتاواویه که نه کا.

(وَيُقَطَّعُ سَلِيمٌ بِأَعْسَمٍ) دهستیکی ساغ له تۆله ی دهستیکی خوارو پهق لیکن ده کریته وه، هه م (وَأَعْرَجٌ) پییه کی ساغ له تۆله ی پییه کی شه له لیکن ده کریته وه (وَلَا أَثَرُ لِحَضْرَةِ أَظْفَارٍ وَسَوَادِهَا) ههچ کاریک له تۆله کردنه وه ناکا سه وزی و په شپوونی نینۆکه کان (وَالصَّحِيحُ) به فهرموده ی راست: (قَطْعُ ذَاهِبَةِ الْأَظْفَارِ بِسَلِيمِهَا) نه و دهست و پییه ی نینۆکه کانی نه ماون له تۆله ی دهست و پیی ساغ لیکن ده کریته وه (دُونَ عَكْسِهِ) به لام به پیچه وانه وه نابی.

(وَالذُّكْرُ) نه دنامی جیماکردنی پیاو (صِحَّةً وَشَلًّا كَالْيَدِ) له پووی ساغی و له کارکه وتنه وه وه کو دهستی ساغ و له کارکه وتوو له گشت بریاره کانی پابردوودا (وَالْأَشْلُ) مه بهست به (ذکر) ی شه له په ته = له کارکه وتوو: (مُنْقَبِضٌ لَا يَنْبَسِطُ) نه و (ذکر) هیه: ویک هاتیته وه و شوپ نه بیته وه (أَوْ عَكْسُهُ) یان به پیچه وانه که ی، واته: شوپ بوبی و ویک نه یه ته وه، به لام (وَلَا أَثَرٌ لِلإِنْتِشَارِ وَعَدَمِهِ) کار له تۆله کردنه وه ناکا په پیوون و په پنه بوونی (ذکر) ی پیاو، که وابو: (فَيُقَطَّعُ فَحُلٌ بِخَصِيٍّ وَعَيْنٍ) پیاوی به توانا بۆ جیماکردن، (ذکر) ه که ی لیکن ده کریته وه له تۆله ی (ذکر) ی پیاوی خه سیندراو و نه میرد که توانای جیماعی نه، نیتیر جیاوازی بالغ و نه بالغ و سوننه تکرار و سوننه تنه کراو نه، ههروه ک (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَأَنْفٌ صَحِيحٌ بِأَخْشَمٍ) لوتیکى ساغى بۆنکه ر له تۆله ی لوتیکى بۆننه که ر لیده کریتته وه،
 هم (وَأُذُنٌ سَمِيعٌ بِأَصَمٍّ) گوئی بیسه ر له تۆله ی گوئی که پ لیده کریتته وه، (لَا عَيْنٌ
 صَحِيحَةٌ بِحَدَقَةٍ عَمِيَاءَ) به لام چاویکى ساغ له تۆله ی گلینه یه کی کویر لیتناکریتته وه، هم (وَلَا
 لِسَانٌ نَاطِقٌ بِأَخْرَسٍ) زوبانیکی قسه که ر له تۆله ی زوبانیکی لالی قسه نه که ر لیتناکریتته وه.

وَفِي قَلْعِ السَّنِّ قِصَاصٌ، لَا فِكْسَرِهَا، وَلَوْ قَلَعَ بِهِ
 فَإِنْ جَاءَ وَقْتُ نَبَاتِهَا بِأَنْ سَقَطَتِ الْبَوَاقِي وَعُذِدَا

منهاج - بهرگی پینجه م-3

وَجَبَ الْقِصَاصُ وَلَا يُسْتَوْفَى لَهُ فِي صِغَرِهِ، وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ مَشْغُورٍ فَنَبَتَتْ لَمْ يَسْقُطِ
 الْقِصَاصُ فَيَالَاظْهَرِ، وَلَوْ نَقَصَتْ يَدُهُ أَصْبَعًا فَقَطَعَ كَامِلَةً قُطِعَ وَعَلَيْهِ أَرْشُ أَصْبَعٍ،

(وَفِي قَلْعِ السَّنِّ قِصَاصٌ) له هه لکه ندنی ددانا هه لکه ندنه وه ی له تۆله هه یه، خوی گه وره
 ده فه رموی: ﴿وَالسَّنُّ بِالسَّنِّ﴾ ددان له تۆله ی ددان. (لَا فِی کَسْرِهَا) به لام له شکاندنی ددانا
 شکاندنه وه ی له تۆله نیه، مه گه ر بگونجی به نه ندازه ی شکاندراوه که -بی زیاده -
 بشکیندریتته وه، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کانداهه رموویانه، چونکه له پوداویکى له م
 بابه ته دا پیغه مه ر ﷺ فه رموی: ﴿کِتَابُ اللَّهِ الْقِصَاصُ﴾ رواه الشیخان، برپاری خوا له
 شکاندنی ددانا تۆله کردنه وه یه.

(وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ صَغِيرٍ لَمْ يُثْقَرِ) نه گه ر ددانیکی شیریی مندالیکى هه لکه ند: که هیشتا ددانه
 شیریه کانی نه که وتبون، نه وه (فَلَا ضَمَانٌ فِي الْحَالِ) ئیستا نه تۆله و نه خوینی واجب نیه
 (فَإِنْ جَاءَ وَقْتُ نَبَاتِهَا) جا نه گه ر ددانه کان کاتی هاتنه وه یان هات (بِأَنْ سَقَطَتِ الْبَوَاقِي
 وَعُذِدَا) وه که ددانه کانی تریش بکه ون و بیته وه (دُونَهَا) به لام هه لکه ندراوه که نه هاته وه و
 (وَقَالَ أَهْلُ الْبَصَرِ: فَسَدَ الْمَنْبَتُ) دوو که سی خاوه ن زانستیش گوئیان: شوینی ددانه که تیک
 چوه و ددانه که نایه ته وه. نه و کاته (وَجَبَ الْقِصَاصُ) هه لکه ندنه وه ی له تۆله واجب ده بی،
 به لام (وَلَا يُسْتَوْفَى لَهُ فِي صِغَرِهِ) له ته مه نی مندالی دا تۆله ی بۆ ناکریتته وه، به لکو هه ر
 کاتیک بلوغي بوو - نه گه ر عه فوی نه کرد - نه و کاته تۆله ی لیده کاته وه، به لام نه گه ر
 هه لکه ندراوه که ی به ساغی هاته وه، نه و کاته نه تۆله و نه خوینی واجب نیه، جا نه گه ر به
 په شی، یان به خواری، یان دریژتر، یان به جووته هاته وه، نه و کاته نرخه که ی واجب
 ده بی، هه روه که له (مغنی) دا فه رموویه تی.

(وَلَوْ قَلَعَ سِنَّ مَشْغُورٍ) نه گه ر ددانی که سیکی وه های هه لکه ند که ددانی شیریی که وتبون
 (فَنَبَتَتْ) ئینجا ددانه هه لکه ندراوه که هاته وه، نه وه (لَمْ يَسْقُطِ الْقِصَاصُ فِي الْاَظْهَرِ)
 هه لکه ندنه وه ی له تۆله ی له سه ر لاناچی، له فه رمووده ی به هیژتردا، هه روه که نه گه ر برینیکی
 ناشکراکه ریش چاک ببیتته وه، تۆله ی له سه ر لاناچی.

(وَلَوْ نَقَصْتَ يَدَهُ أَصْبُعًا) نه‌گه‌ر ده‌سته‌که‌ی په‌نجه‌یه‌کی ناته‌واو بوو (فَقَطَعَ كَامِلَةً) ئینجا ده‌ستی‌کی ته‌واوی که‌سی‌کی‌تری لئ‌کرده‌وه، نه‌وه (قُطِعَ) له‌تۆله‌ی ده‌سته ته‌واوه‌که ده‌سته‌که‌ی لئ‌ده‌کریتته‌وه و هم (وَعَلَيْهِ أَرْشُ أَصْبُعٍ) خوینی په‌نجه‌یه‌کی‌شی له‌سه‌ره بیداته‌خاوه‌نی ته‌واوه‌که.

وَلَوْ قَطَعَ كَامِلٌ نَاقِصَةً فَإِنْ شَاءَ الْمَقْطُوعُ أَخَذَ دِيَّةَ أَصَابِعِهِ الْأَرْبَعِ، وَإِنْ شَاءَ لَقَطَّهَا، وَالْأَصْحُ أَنْ حُكُومَةً مَنَابِتِهِنَّ تَجِبُ إِنْ لَقِطَ، لَا إِنْ أَخَذَ دِيَّتَهُنَّ، وَأَنَّهُ يَجِبُ فِي الْحَالَيْنِ حُكُومَةُ خُمُسِ الْكَفِّ، وَلَوْ قَطَعَ كَفًّا بِلَا أَصَابِعٍ فَلَا قِصَاصَ إِلَّا أَنْ تَكُونَ كَفُّهُ مِثْلَهَا، وَلَوْ قَطَعَ فَاقْدُ الْأَصَابِعِ كَامِلَهَا قَطَعَ كَفُّهُ وَأَخَذَ دِيَّةَ الْأَصَابِعِ، وَلَوْ شَلَّتْ أُصْبُعَاهُ فَقَطَعَ يَدًا كَامِلَةً، فَإِنْ شَاءَ لَقَطَّ الثَّلَاثَ السَّلِيمَةَ وَأَخَذَ دِيَّةَ أَصْبُعَيْنِ، وَإِنْ شَاءَ قَطَعَ يَدَهُ وَقَنَعَ بِهَا.

به‌لام (وَلَوْ قَطَعَ كَامِلٌ نَاقِصَةً) نه‌گه‌ر به‌پیچه‌وانه‌وه: خاوه‌نی ده‌ستی‌کی ته‌واو ده‌ستی‌کی ناته‌واوی لئ‌کرده‌وه، نه‌و کاته‌دروست نیه‌ده‌سته ته‌واوه‌که‌ی له‌تۆله‌ی لئ‌بکریته‌وه، که‌وابو: (فَإِنْ شَاءَ الْمَقْطُوعُ أَخَذَ دِيَّةَ أَصَابِعِهِ الْأَرْبَعِ) نه‌گه‌ر ده‌ست‌پراوه‌که‌ه‌زی کرد: خوینی چوار په‌نجه‌که‌ی خوی له‌تاوانکاره‌که‌وه‌رده‌گری، هم (وَإِنْ شَاءَ لَقَطَّهَا) نه‌گه‌ر ه‌زیش ده‌کا چوار په‌نجه‌ی تاوانکاره‌که‌له‌تۆله‌ی لئ‌ده‌کاته‌وه، ئینجا (وَالْأَصْحُ) به‌فه‌رموده‌ی پاستر: (أَنْ حُكُومَةً مَنَابِتِهِنَّ تَجِبُ إِنْ لَقِطَ) نرخ‌ی شوینی لئ‌پروانی چوار په‌نجه‌کانیش له‌سه‌ر تاوانکاره‌که‌واجبه‌بیداتی نه‌گه‌ر له‌تۆله‌ی لئ‌کردنه‌وه (لَا إِنْ أَخَذَ دِيَّتَهُنَّ) به‌لام نه‌گه‌ر خوینه‌که‌یان وه‌ریگری نرخ‌که‌واجب نابی (وَأَنَّهُ يَجِبُ فِي الْحَالَيْنِ حُكُومَةُ خُمُسِ الْكَفِّ) هر به‌فه‌رموده‌ی پاستر: له‌هر دوو حاله‌تدا نرخ‌ی پینج‌یکی له‌په‌ده‌سته‌که‌ی-که‌شوینی په‌نجه‌یه‌که‌- له‌سه‌ر تاوانکاره‌که‌واجبه‌بیداتی، چونکه‌له‌هر دوو حاله‌تدا هیچ شتی‌که‌له‌به‌رامبه‌ری وه‌رنه‌گیراوه.

(وَلَوْ قَطَعَ كَفًّا بِلَا أَصَابِعٍ) نه‌گه‌ر له‌په‌ده‌ستی‌کی بئ‌په‌نجه‌ی لئ‌کرده‌وه، نه‌وه (فَلَا قِصَاصَ) لئ‌کردنه‌وه‌ی له‌تۆله‌دروست نیه، چونکه‌یه‌کسان نین (إِلَّا أَنْ تَكُونَ كَفُّهُ مِثْلَهَا) مه‌گه‌ر له‌په‌ده‌سته‌که‌ی تاوانکاره‌که‌ش وه‌کو له‌په‌ده‌سته‌که‌ی تر بی، نه‌و کاته‌له‌تۆله‌ی لئ‌ده‌کریتته‌وه، چونکه‌یه‌کسانن.

(وَلَوْ قَطَعَ فَاقْدُ الْأَصَابِعِ كَامِلَهَا) نه‌گه‌ر خاوه‌ن ده‌ستی‌کی بئ‌په‌نجه‌ده‌ستی‌کی به‌په‌نجه‌ی ته‌واوی لئ‌کرده‌وه، نه‌وه (قَطَعَ كَفُّهُ) خاوه‌نی ته‌واوه‌که‌له‌په‌ده‌ستی تاوانکاره‌که‌له‌تۆله‌ی لئ‌ده‌کاته‌وه و هم (وَأَخَذَ دِيَّةَ الْأَصَابِعِ) خوینی پینج په‌نجه‌کانیشی لئ‌وه‌رده‌گری. (وَلَوْ شَلَّتْ أُصْبُعَاهُ) نه‌گه‌ر دوو په‌نجه‌ی له‌کار که‌وتبون (فَقَطَعَ يَدًا كَامِلَةً) ئینجا ده‌ستی‌کی ته‌واوی لئ‌کرده‌وه، نه‌وه (فَإِنْ شَاءَ لَقَطَّ الثَّلَاثَ السَّلِيمَةَ) نه‌گه‌ر خاوه‌نی

ته واوه که حه زى کرد: سى په نجه ساغه کهى تاوانکاره که له توله لیده کاته وه وه م (وَآخَذَ دِيَّةً أُصْبُعَيْنِ) خوینی دوو په نجه شى لیدو ده گری (وَإِنْ شَاءَ قَطَعَ يَدَهُ وَقَنَعَ بِهَا) نه گهر حه زیش ده کا ده سته کهى له توله لیده کاته وه وه قه ناعه تی پی ده کا، واته: نابى داواى خوینی دوو په نجه بکا.

(فَصَلِّ) قَدْ مَلْفُوفًا وَزَعَمَ مَوْتَهُ صُدِّقَ الْوَلِيُّ بِبَيْمِينِهِ فَلَا ظَهَرَ، وَلَوْ قَطَعَ طَرَفًا وَزَعَمَ نَقْصَهُ فَلَا مَذْهَبُ تَصْدِيقُهُ إِنْ أَنْكَرَ أَصْلَ السَّلَامَةِ فِي غُضُو ظَاهِرٍ، وَإِلَّا فَلَا، أَوْ يَدَيْهِ وَرَجْلَيْهِ فَمَاتَ وَزَعَمَ سِرَايَةً وَالْوَلِيُّ إِنْ دِمَالًا مُمَكِّنًا أَوْ سَبَبًا فَلَا صَحَّ تَصْدِيقُ الْوَلِيِّ، وَكَذَا لَوْ قَطَعَ يَدَهُ وَزَعَمَ سَبَبًا وَالْوَلِيُّ سِرَايَةً،

﴿فَصَلِّ: له باسى کيشه ی تاوانکارو خاوهن ماف﴾

(قَدْ مَلْفُوفًا) هر کاتیک مړوځیکى پیچراوى له ناو جلیکدا کرده دوو له ت، یان دیواریکى به سهردا پووځاند (وَزَعَمَ مَوْتَهُ) له تکره که ش گوتى: له کاتى له تکرده که دا، یان له کاتى پووځاندنه که دا مردوو بوو. خزمه که شى گوتى: زیندوو بوو. نه وه (صُدِّقَ الْوَلِيُّ بِبَيْمِينِهِ) به سویند خواردن باوه وپ به خزمى مردوو که ده کړى (فِي الظَّهْرِ) له فهرمووده ی به هیژتردا. به لام (لَوْ قَطَعَ طَرَفًا) نه گهر تاوانکاره که نه ندامیکى که سیکی لیدو ده وه (وَزَعَمَ نَقْصَهُ) گوتى: نه ندامه که ناته واو بوو، خاوهن نه ندامه که ش گوتى: نه ندامه که م ته واو بوو. نه وه (فَالْمَذْهَبُ تَصْدِيقُهُ) به فهرمووده ی پاستى مه زه ب: باوه وپ به تاوانکاره که ده کړى (إِنْ أَنْكَرَ أَصْلَ السَّلَامَةِ فِي غُضُو ظَاهِرٍ) نه گهر له باره ی نه ندامیکى ناشکرا بلئ: له بنچینه دا نه ندامه که ناته واو بوو: وه ک ده ستو پی و چاو (وَإِلَّا) به لام نه گهر له باره ی نه ندامیکى شاردراوه بلئ: نا ته واو بوو. وه ک پان، یان بلئ: ناته واو یه که ی له بنچینه دا نه بو، به لکو په یدا بووه، نه کاته (فَلَا) باوه پی پی ناکړى، به لکو به سویند خواردن باوه وپ به خاوهن نه ندامه که ده کړى، چونکه شاهید هیټان بى نه ندامیکى ناشکرا ئاسانه و بى شاراوه ئاسان نیه.

(أَوْ يَدَيْهِ وَرَجْلَيْهِ) یان تاوانکاره که هردوو ده ستو هردوو پی ی لیدو ده وه (فَمَاتَ) ئینجا خاوهن ده ستو پی یه که مرد (وَزَعَمَ سِرَايَةً) تاوانکاره که ش گوتى: به پیدا پویشتنى لیدو ده وه کان مردوه ته نها یه ک خوین واجب ده بى (وَالْوَلِيُّ إِنْ دِمَالًا مُمَكِّنًا) خزمه که شى گوتى: برینه کانی چاک بونه وه ئینجا مرد. ده شگونجا چاک بویتته وه (أَوْ سَبَبًا) یان هو یه کی تری بى مردنه که ی گوت: وه ک ژهر خواردن، نه وه (فَلَا صَحَّ تَصْدِيقُ الْوَلِيِّ) به فهرمووده ی پاستر: به سویند خواردن باوه وپ به خزمه که ی ده کړى که ده لئ: پیش مردن برینه که ی چاک بوته وه. که واو: تاوانکاره که دوو خوینی له سهر واجب ده بى: یه کیکی ده سته کان، یه کیکی پی یه کان.

(وَكَذَا) هره وه (لَوْ قَطَعَ يَدَهُ وَزَعَمَ سَبَبًا) نه گهر تاوانکاره که ته نها ده ستیکى

لیکړد بیت ووهو مردبې و بلې: به هویه کیتری جگه له لیکردنه وه مردوه و تهنه نیوه ی
 خـــــــوینم لـــــــه ســـــــه رـــــــه،
 یان دهسته که م له توله لی بکه وه (وَالْوَلِيُّ سِرَايَةً) خزمه که شی گوتی: به پیداپویشتنی
 لیکردنه وه که مردوه و ده بی خوینکی ته و اوم بده یتن، یان له توله ده تکوژم. له م
 مه سه له یه شدا به سویند خواردن باوه پ به خزمه که ی ده کړی.

وَلَوْ أَوْضَحَهُ مُوضِحَتَيْنِ وَرَفَعَ الْحَاجِرَ وَزَعَمَهُ قَبْلَ اِنْدِمَالِهِ صَدَقَ
 اِنْ اَمْكَنَ، وَاِلَّا حَلَفَ الْجَرِيحُ وَتَبَّتْ اَرْشَانِ، قِيلَ: وَثَالِثُ.
 (فَصْلٌ) الصَّحِيحُ ثُبُوْتُهُ لِكُلِّ وَاَرِثٍ، وَيَنْتَظَرُ غَايِبُهُمْ

(وَلَوْ أَوْضَحَهُ مُوضِحَتَيْنِ وَرَفَعَ الْحَاجِرَ) نه گهر تاوانکاره که به دوو برینی ناشکرا که برینداری
 کردو نیوانی هه ردوو برینه کانیشی لایردو (وَزَعَمَهُ قَبْلَ اِنْدِمَالِهِ) گوتیشی: پېش چاکبونه وه
 نیوانه که یانم لایردوه و به یه ک برین ده ژمیردری. بریندارکراوه که ش گوتی: دواى
 چاکبونه وه نیوانه که یانم لایردوه و به سى برین ده ژمیردری. نه و کاته (صَدَقَ اِنْ اَمْكَنَ)
 به سویند خواردن باوه به تاوانکاره که ده کړی و به یه ک برین ده ژمیردری نه گه بگوښی
 برینه کان چاک نه بوبنه وه: وه ک ماوه که ی کورت بى (وَاِلَّا) به لام نه گهر نه گونجی: وه ک
 ماوه یه کی دریژ پابردی، نه و کاته (حَلَفَ الْجَرِيحُ) برینداره که سویند ده خوا: که تاوانکاره که
 له دواى چاکبونه وه نیوانه که ی لاداره، ټینجا (وَتَبَّتْ اَرْشَانِ) دوو خوینی هه ردو
 برینه کانی له سه ر تاوانکاره که واجب ده بی (قِيلَ: وَثَالِثُ) له فهره مووده یه کی بی هیژدا
 خوینکی سى یه میس بى لایردنی نیوانه که واجب ده بی.

﴿فَصْلٌ: لِه بَاسِیْ نِه و کِه سِه ی مَافِی تَوَلِّه کُردنه وه ی هه یه﴾

پېشه کی بزانه: بى برینداره که دروست نیه پېش چاکبونه وه ی برینه که تاوانکاره که له
 توله لیکردنه وه عه فو بکا له سه ر وه رگرتنی خوین، نه وه ک به و برینه بمری، به لام بوی
 دروسته: به خو پای عه فوی بکا، هه ر چهنه برینه که ش چاک نه بوبیته وه، جا نه گهر
 تاوانکاره که ی عه فو نه کرد، نه و کاته ش وه ها سوننه ته: برینه که ی چاک ببیته وه ټینجا
 تاوانکاره که له توله بریندار بکاته وه، یان نه ندانه که ی لی بکاته وه، هه روه ک له (تحفة) و
 (نهاية) و حاشیه کانیا ندا فهرموویانه.

جا نه گهر بریندارکراوه که به و برینه مرد، یان هه ر له سه ره تاوه کوژرا، نه و کاته (الصَّحِيحُ)
 به فهرمووده ی پاست (ثُبُوْتُهُ لِكُلِّ وَاَرِثٍ) توله کردنه وه که بى گشت میراتگری کی کوژراوه که
 جیگیر ده بی، هه ر چهنه خزمایه تیشی دوو بی، وه ک (ذَوِیْ اَلْاَرْحَامِ) نه گهر میرات بگری،
 جا هه ر که سه یان به گویره ی به شه میراتی خو ی مافی توله کردنه وه یه یه، بى وینه: نه گهر
 کوژراوه که ژنیک و کوپکی له پاش به جى مان، نه وه هه شتیکی توله کردنه وه که بى ژنه که یه و

حهفت به شه‌کە‌ی‌ت‌ریش بۆ کۆپە‌کە‌یه، کە‌واته: هەر خ‌زمێ‌ک له کاتی کوشتنه‌که‌دا میراتگری کۆژاوه‌که نه‌بێ، ئه‌وه هه‌یج مافی تۆ‌له‌کردنه‌وه‌و خوێ‌ن وه‌رگرته‌ی نه‌یه.

ئینجا بزانه: ئه‌گەر ته‌نها یه‌ک میراتگر تاوانکاره‌که له‌تۆ‌له لی‌کردنه‌وه‌ عه‌فو بکا، ئه‌و کاته خوێ‌نی له‌وه‌رده‌گرێ‌و بۆ ئه‌وانه‌ی‌تر دروست نه‌یه له‌تۆ‌له بیکۆژنه‌وه، کە‌وابو: (وَيَنْتَظِرُ غَائِبُهُمْ) چاوه‌پوانی میراتگره نادیاره‌که‌یان ده‌کری تا ئاماده ده‌بێ، یان ئیزنی وه‌رده‌گیری وَكَمَالَ صَبِيهِمْ وَمَجْنُونِهِمْ، وَيُخْبَسُ الْقَاتِلُ وَلَا يُخْلَى بِكَفِيلٍ، وَلِيَتَّقُوا عَلَى مُسْتَوْفٍ، وَإِلَّا فَقُرْعَةً يَدْخُلُهَا الْعَاجِزُ وَيَسْتَتِيبُ، وَقِيلَ: لَا يَدْخُلُ، وَلَوْ بَدَرَ أَحَدُهُمْ فَقَتَلَهُ فَلَا ظَهْرَ لَاقِصَاصٍ وَلِلْبَاقِينَ قِسْطُ الدِّيَةِ مِنْ تَرْكِهٖ،

(وَكَمَالَ صَبِيهِمْ) هه‌م چاوه‌پوانی کامل‌بوونی منداله‌که‌یان ده‌کری تا بالغ و عاقل ده‌بێ، هه‌م (وَمَجْنُونِهِمْ) تا شیت‌که‌یان چاک ده‌بیته‌وه.

جا ئه‌گەر پزیشکه‌کان گوتیان: شیت‌که ئومیدی چاکبونه‌وه‌ی نه‌یه. ئه‌و کاته ده‌گونجی سه‌رپه‌رشتکاره‌که‌ی له‌جیاتی وی تاوانکاره‌که له‌تۆ‌له بکۆژیته‌وه‌و ده‌شکونجی کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆ‌له دروست نه‌بێ، کە‌واته: بۆ سه‌رپه‌رشتکاره‌که دروسته خوێ‌نی کۆژاوه‌که بۆ شیت‌که وه‌ربگری، به‌لام ئه‌گەر شیت‌که هه‌ژار بێ‌و مالی نه‌بێ، ئه‌و کاته دور نه‌یه واجب بێ: سه‌رپه‌رشتکاره‌که بکۆژه‌که له سه‌ر وه‌رگرته‌ی‌خوێ‌ن عه‌فو بکاوه‌و خوێ‌نه شیت‌که به‌خێو بکا، هه‌روه‌ک له (تحفة) و (الشروانی)‌دا پوون کراوه‌ته‌وه.

(وَيُخْبَسُ الْقَاتِلُ) واجبه: مرۆ‌فکۆژه‌که به‌ند بکری، تا نادیاره‌که ئاماده ده‌بێ و منداله‌که‌و شیت‌که کامل ده‌بن، به‌لام ئه‌گەر منداله‌که له‌حاله‌تی‌منداڵی‌دا بکۆژه‌که‌ی له‌تۆ‌له کوشته‌وه، ئه‌و کاته پێ‌ویسته تۆ‌له‌کردنه‌وه‌که به‌دروستبووی دابندرێ، هه‌روه‌ک له (الشبراملسی)‌دا فه‌رموویه‌تی.

(وَلَا يُخْلَى بِكَفِيلٍ) نابێ به‌که‌فیلێش مرۆ‌فکۆژه‌که له‌به‌ندیخانه‌ ئازاد بکری، نه‌وه‌ک پابکاوه‌ی بخۆی به‌شاریته‌وه، ئینجا ئه‌رکی به‌ندیخانه‌ش هه‌ر له سه‌ر به‌ندکراوه‌که‌یه ئه‌گەر هه‌بووی بێ، به‌لام ئه‌گەر هه‌یجی نه‌بو، ئه‌و کاته له (بَيْتُ الْمَالِ) ده‌درێ، جا ئه‌گەر (بَيْتُ الْمَالِ) نه‌بو، ئه‌و کاته له سه‌ر ده‌وله‌مه‌نده موسولمانه‌کانه، هه‌روه‌ک له (الشبراملسی)‌دا فه‌رموویه‌تی.

(وَلِيَتَّقُوا عَلَى مُسْتَوْفٍ) با میراتگره‌کان له سه‌ر یه‌کی‌کان پێ‌ک بکه‌ون تا‌کو بکۆژه‌که له جیاتی گشتیان له‌تۆ‌له بکۆژیته‌وه، چونکه دروست نه‌یه گشتیان وێ‌کرا بیکۆژن، مه‌گەر تۆ‌له‌کردنه‌وه‌که به‌شتیکی وه‌ک نقومکردن بێ، ئه‌و کاته دروسته: وێ‌کرا نقومی ناو ئاوی بکه‌نه‌وه (وَالْأ) به‌لام ئه‌گەر پێ‌ک نه‌که‌وتن، ئه‌و کاته (فَقُرْعَةً) پشکه‌کردن واجبه، جا ئه‌م پشکه‌یه‌ش (يَدْخُلُهَا الْعَاجِزُ) میراتگری بێ‌تواناش به‌شداری ده‌کا: وه‌ک پیرو ئافه‌رت، جا ئه‌گەر ناوی ده‌رچو، ئه‌و کاته (وَيَسْتَتِيبُ) جیگری‌ک بۆ خۆی داده‌نی تا‌کو بکۆژه‌که‌ی له‌تۆ‌له

بۆ بکوژی (وَقِيلَ لَا يَدْخُلُ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: بی‌توانا به‌شداری ناکا.
 (وَلَوْ بَدَرَ أَحَدُهُمْ فَقَتَلَهُ) نه‌گه‌ر یه‌کێک له میراتگره‌کان په‌له‌ی کردو بی‌ئیزی نه‌وانی‌تر
 بکوژه‌که‌ی له‌تۆله‌ کوشته‌وه، نه‌وه (فَالْأَظْهَرُ) به‌ فرموده‌ی به‌هیژتر (لَا قِصَاصَ)
 کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ له‌ سه‌ر په‌له‌که‌ره‌که‌ نیه، به‌و مه‌رجه‌ی نه‌وانی‌تر بکوژه‌که‌یان عه‌فو
 نه‌کردبێ، که‌وابو: (وَالْبَاقِينَ قَسَطُ الدِّيَةِ مِنْ تَرْكِتِهِ) میراتگره‌کانی‌تر به‌شه‌ خوینیان مه‌یه‌ له
 وَفِي قَوْلٍ مِنَ الْمُبَادِرِ، وَإِنْ بَادَرَ بَعْدَ عَفْوٍ غَيْرِهِ لَزِمَهُ الْقِصَاصُ،
 وَقِيلَ لَا إِنْ لَمْ يَعْلَمْ وَيَحْكُمُ قَاضٍ بِهِ، وَلَا يُسْتَوْفَى قِصَاصٌ
 إِلَّا بِإِذْنِ الْإِمَامِ، فَإِنْ اسْتَقْلَّ عَزَّرَ، وَيَأْذَنُ لِأَهْلِ فِي نَفْسٍ، لَا فِي طَرْفٍ فِي الْأَصَحِّ،

میراتی تاوانکاره‌ کوژراوه‌که (وَفِي قَوْلٍ مِنَ الْمُبَادِرِ) له فرموده‌یه‌کدا: به‌شه‌ خوینه‌که‌یان
 له په‌له‌که‌ره‌که‌ ده‌ستینن، چونکه‌ نه‌و مافی نه‌وانی فه‌وتاندوه.

به‌لام (وَإِنْ بَادَرَ بَعْدَ عَفْوٍ غَيْرِهِ) نه‌گه‌رمیراتگریک له‌ دوا‌ی عه‌فوکردنی میراتگریکی‌تر په‌له‌ی
 کردو بکوژه‌که‌ی له‌تۆله‌ کوشته‌وه، نه‌و کاته (لَزِمَهُ الْقِصَاصُ) کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ی له
 سه‌ر واجب ده‌بێ، مه‌رچه‌ند نه‌شیزانیبی بکوژه‌که‌ عه‌فو کراوه، چونکه‌ به‌ عه‌فوکردنی
 ته‌نها یه‌کێکیان تۆله‌ لیکردنه‌وه‌ له‌ سه‌ر بکوژه‌که‌ لاده‌چێ و خوینی له‌ سه‌ر واجب ده‌بێ
 (وَقِيلَ: لَا) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ له‌ سه‌ر په‌له‌که‌ره‌که‌ واجب
 نابێ (إِنْ لَمْ يَعْلَمْ وَيَحْكُمُ قَاضٍ بِهِ) به‌و مه‌رجه‌ی نه‌یزانیبی بکوژه‌که‌ عه‌فو کراوه، یان قازی
 برپاری تۆله‌ نه‌کردنه‌وه‌ی نه‌دابێ.

﴿ نَاگاداری ﴾: نه‌گه‌ر بی‌گانه‌یه‌ک، یان خزمی‌کی‌تر - که‌ میراتگر نه‌بێ - بی‌ئیزن په‌له‌ی کردو
 تاوانکاره‌که‌ی له‌تۆله‌ کوشته‌وه، نه‌وه کوشتنی به‌ نامه‌قه‌و به‌ تۆله‌کردنه‌وه‌ داناندری،
 که‌وابو: میراتگره‌کانی تاوانکاره‌کوژراوه‌که‌ مافیان مه‌یه‌ بکوژه‌که‌ له‌تۆله‌ی تاوانکاره‌که‌
 بکوژنه‌وه، یان خوینی لێ‌وه‌ریگرن، به‌لام میراتگره‌کانی کوژراوه‌که‌ هیچ مافیکیان له‌ سه‌ر
 نه‌م بکوژه‌ نیه، به‌لکو خوینی کوژراوه‌که‌ی خویان له‌ میراتی تاوانکاره‌کوژراوه‌که‌
 وه‌رده‌گرن، مه‌روه‌ک له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه‌کانیاندا پوون کراوه‌ته‌وه.

﴿ کوشتنی له‌ تۆله‌ ده‌بی به‌ ئیزی کاربه‌ده‌ست بی ﴾

(وَلَا يُسْتَوْفَى قِصَاصٌ) دروست نیه و نابێ هیچ تۆله‌یه‌ک بکریته‌وه (إِلَّا بِإِذْنِ الْإِمَامِ) ته‌نها
 به‌ ئیزی کاربه‌ده‌ست نه‌بێ، جیاوازی تۆله‌ی کوشتن و نه‌ندامه‌کان نیه (فَإِنْ اسْتَقْلَّ) جا
 نه‌گه‌ر خاوه‌ن مافه‌که‌ سه‌ربه‌خۆ - بی‌ ئیزی کاربه‌ده‌ست - تۆله‌ی کردوه، واته‌:
 مرفه‌کوژه‌که‌ی له‌تۆله‌ کوشتنه‌وه، یان نه‌ندامی تاوانکاره‌که‌ی له‌ تۆله‌ لێ‌کرده‌وه، نه‌وه
 (عُزِّرَ) ته‌مبێ ده‌کری، به‌لام تۆله‌کردنه‌وه‌که‌ش دروست ده‌بێ.

جا نه‌گه‌ر کاربه‌ده‌ست تۆله‌ی بۆ نه‌کرده‌وه، یان نه‌یده‌توانی مافی تۆله‌کردنه‌وه‌ی ناشکرا

بکا، یان له شویننکی دور له کاربه ده ست بوو، نه و کاته-نه گهر هیچ که سیك نه بینئ-
 بوی دروسته به په نهانی توله له بکوژده که بکاته وه، هه روک له (تحفة) و (نهاية) و
 حاشیه کانیاندا لیږه له (کتاب الدعوى) دا پوون کراوه ته وه.

(وَيَأْذَنُ لِأَهْلِ فِي نَفْسٍ) نه و جوړه خاوه ن مافه ی شیاوی توله کړدنه وه یه، کاربه ده ست
 ئیزنی ددها به خوی مړو فکوژده که له توله بکوژته وه (لَا فِي طَرْفٍ فِي الْأَصْح) به لام له
 فَإِنْ أَذِنَ فِي ضَرْبِ رَقَبَةٍ فَأَصَابَ غَيْرَهَا عَمْدًا غُرِّرَ وَلَمْ يَغْرُلْ، وَلَوْ قَالَ: أَخْطَأْتُ. وَأَمَكَّنْ
 عَزْلَهُ لَمْ يُعَزِّرْ، وَأُجِرَةُ الْجَلَادِ عَلَى الْجَانِي عَلَى الصَّحِيحِ، وَيُقْتَصُّ عَلَى الْقَوْرِ وَفِي الْحَرَمِ وَالْحَرِّ
 وَالْبَرْدِ وَالْمَرَضِ، وَتُحْبَسُ الْحَامِلُ فِي قِصَاصِ النَّفْسِ أَوْ الطَّرْفِ حَتَّى تُرْضِعَهُ اللَّبَأُ
 وَيَسْتَعْنِي بِغَيْرِهَا أَوْ فِطَامَ حَوْلَيْنِ، وَالصَّحِيحُ تَصْدِيقُهَا فِي حَمْلِهَا بِغَيْرِ مَخِيلَةٍ،

بریندار کړدنه وه و لیږدنه وه ی نه ندامیک له توله ی نه ندامیک ئیزنی نادا، له هه رمووده ی
 پاستردا، نه وه ک سته م بکا، به لکو وه کیلیک ده گری، هه روها نه گهر خاوه ن ماف به خوی
 شیاوی توله کړدنه وه نه بو: وه ک پیرو ثافره ت، نه و کاته ش وه کیلیک ده گری، هه روک له
 ژوبه ی سه رچاوه کاند فرموویانه.

ئینجا پیښ کوشتنه وه ی له توله هه رمان ده دریته مړو فکوژده که: ژوبه بکاو وه سیټ بکاو به
 هیواشی ده یهیننه شوینی کوشتن و عه و په تی داده پوڅی و چاویشی ده به ستری، هه روک
 له (مغنی) دا هه رموویه تی.

(فَإِنْ أَذِنَ فِي ضَرْبِ رَقَبَةٍ) جا نه گهر کاربه ده ست ئیزنی دا له گه رده نی بداو بیکوژی
 (فَأَصَابَ غَيْرَهَا عَمْدًا) توله که ره وه که ش به قه سدی له شویننکی تری دا، نه وه (عُزِّرَ) ته مبی
 ده کری، چونکه له هه رمان ده رچووه، به لام (وَلَمْ يَغْرُلْ) نابی له کاره که ی لای بدا، به لکو
 هه رمانی ده داتی: نه مجاره له گه رده نی بدا (وَلَوْ قَالَ: أَخْطَأْتُ) نه گهر توله که ره وه که
 گوتی: به هه له دا چووم بوی له گه رده نیم نه دا (وَأَمَكَّنْ) ده شگونجا هه له ی کړدی، نه و کاته
 (عَزْلَهُ) له کاره که ی لای ده داو یه کیکی تری له جی داده نی، به لام (لَمْ يُعَزِّرْ) نابی ته مبی
 بکری، چونکه له هه رمان ده رنه چوه.

(وَأُجِرَةُ الْجَلَادِ عَلَى الْجَانِي) کری ی لیږدنه که ی توله کړدنه وه له سه ر تاوانکاره که یه نه گهر له
 (بیت المال) موچه ی نه دریټی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سه ر هه رمووده ی پاست (وَيُقْتَصُّ عَلَى الْقَوْرِ)
 دروسته به په له-بی دواخستن- توله ی گیان و نه ندامه کان بکریته وه، هه م (وَفِي الْحَرَمِ) له
 (حرم) ی (مكة) داو (وَفِي الْحَرِّ وَالْبَرْدِ وَالْمَرَضِ) له حاله تی گه رماو سه رماو نه خوڅی دا.
 به لام (وَتُحْبَسُ الْحَامِلُ) واجبه: ثافره تی ناوس به ند بکری (فِي قِصَاصِ النَّفْسِ أَوْ الطَّرْفِ)
 له و کاته ی توله ی گیان، یان نه ندامی له سه ره (حَتَّى تُرْضِعَهُ اللَّبَأُ) تا کژپه که ی ناو زگی

داده نئ و فرچکی ده داتئ و هم (وَيَسْتَفْنِي بِغَيْرِهَا) تا کورپه که ش به شیرده ریکی تر پیوستی به دایکه که ی نامینئ (أَوْ فَطَامَ حَوْلَيْنِ) یان تا به ته وایوونی دوو سال له شیرخواردن ده پچرئ (وَالصَّحِيحُ تَصْدِيقُهَا فِي حَمْلِهَا) به فهرموده ی پاست: ئا فره ته که به سویند - باوه پی پی ده کرئ له باره ی زکه که ی (بِغَيْرِ مَخِيلَةٍ) هه رچه ند نیشانه یه کی ئا شرای ئاوسیشی نه بئ، به لام نه گه ر نیشانه یه که هه بئ، نه و کاته بئ سویند باوه پی پی ده کرئ.

وَمَنْ قَتَلَ بِمُحَدَّدٍ أَوْ خَبَقٍ أَوْ تَجْوِيعٍ وَنَحْوِهِ أَقْطَصَ بِهِ، أَوْ بِسِحْرِ فَبَسِيفٍ وَكَذَا خَمْرٌ وَلِوَاطٌ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ جُوعٌ كَتَجْوِيعِهِ فَلَمْ يَمُتْ زَيْدٌ، وَفِي قَوْلِ السَّيْفِ، وَمَنْ عَدَلَ إِلَى سَيْفٍ فَلَهُ، وَلَوْ قَطَعَ فَسَرَى فَلِلْوَلِيِّ حَزُّ رَقَبَتِهِ، وَلَهُ الْقَطْعُ ثُمَّ الْحَزُّ، وَإِنْ شَاءَ انْتَظَرَ السَّرَايَةَ، وَلَوْ مَاتَ بِجَائِفَةٍ أَوْ كَسَرَ عَضِدٍ فَالْحَزُّ، وَفِي قَوْلِ كَفَعْلِهِ،

(وَمَنْ قَتَلَ بِمُحَدَّدٍ) هه ر که سیک کوشتنه که ی به شتیکی تیژ کردبئ (أَوْ خَبَقٍ) یان به خنکاندن (أَوْ تَجْوِيعٍ) یان به برسی کردن (وَنَحْوِهِ) یان به شتیکی وه ها: وه ک سوتاندن، یان فپیدانه خوار، یان به سهرداپوخاندن، نه وه (أَقْطَصَ بِهِ) دروسته هه ر به وشته له تۆله بکوشتریتته وه، خوای گه وره ده فهرموئ: ﴿فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا عَتَدَى عَلَيْكُمْ﴾ هه ر که سیک ده ستریزی کردنه سهر، ئیوه ش به وینه ی ده ستریزی که ی تۆله ی لئبکه نه وه. هه م چه ند ئایه تیکی ترو چه ند حه دیسیکیش له م باره یه وه هاتون.

(أَوْ بِسِحْرِ) یان نه گه ر به سحر کردن کوشتنه که ی کردبئ، نه و کاته (فَبَسِيفٍ) به شمشیر له تۆله ده کوشتریتته وه (وَكَذَا خَمْرٌ وَلِوَاطٌ) هه روه ها نه گه ر به شه پابو نیازی کوشتنه که ی کردبئ، نه و کاته ش هه ر به شمشیر له تۆله ده کوشتریتته وه (فِالْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، چونکه نه و جوړه کردارانه حه پامن.

(وَلَوْ جُوعٌ كَتَجْوِيعِهِ فَلَمْ يَمُتْ) نه گه ر بکوژه که وه ک برسی کردنه که ی کوژاوه که برسی کراوه به لام نه مرد، یان وه ک سوتاندنه که ی سوتیندراوه به لام نه مرد، نه و کاته (زَيْدٌ حَتَّى يَمُوتَ) کرداره کوشنده که ی زیاد ده کرئ تا ده مرئ (وَفِي قَوْلِ السَّيْفِ) له فهرموده یه کدا به شمشیر ده کوژئ و کرداره که زیاد ئا کرئ (وَمَنْ عَدَلَ إِلَى سَيْفٍ) هه ر خاوه ن مافی که - له سهره تاوه - له کرداره کوشنده که لایدا بؤ کوشتنی به شمشیر، نه وه (فَلَهُ) بؤی دروسته به شمشیر تۆله ی لئبکاته وه، چونکه ئا سانتره.

(وَلَوْ قَطَعَ) نه گه ر تاوانکاره که نه ندای یه کیکی لئکرده وه، یان برینداری کرد (فَسَرَى) ئینجا برینه که پیدا پویشته سهر مردنی بریندارکراوه که، واته: به و لئکرده وه یه، یان به و برینه مرد، نه وه (فَلِلْوَلِيِّ حَزُّ رَقَبَتِهِ) میراتگره که مافی هه یه له سهره تاوه به شمشیر گه رده نی تاوانکاره که له تۆله بپئ و بیکوژئ، هه م (وَلَهُ الْقَطْعُ ثُمَّ الْحَزُّ) بؤیشی دروسته:

ئەندامەكەى لىبكاتەو، ئىنجا گەردەنى بېرىۋ بىكوڭى (وَإِنْ شَاءَ اِنْتَظَرَ السَّرَايَةَ) ئەگەر
 ھەزىش دەكا با ئەندامەكەى لىبكاتەو ھاۋەپوانى پىداپۇشتىنى بىرىنەكە بكا.

(وَلَوْ مَاتَ بِجَائِفَةٍ أَوْ كَسَرَ عَضُو) ئەگەر بىرىندار كراۋەكە بە ھۆى بىرىنكى دودەردەرد، يان
 بە ھۆى شكاندىنى قۇلەكەى مرد، ئەو (فَالْحَزُّ) تەنھا بە شمشىر گەردەنى دەبېردى، بەلام
 (وَفِي قَوْلٍ) لە ھەرمودەيەكدا-كە بە پاستىر دانداۋە:- (كَفَعْلِهِ) تاوانكارەكە ۋەك
 فَإِنْ لَمْ يَمُتْ لَمْ تُزِدِ الْجَوَائِفُ فِالْأَظْهَرِ، وَلَوْ اِقْتَصَّ
 مَقْطُوعٌ ثُمَّ مَاتَ سِرَايَةً فَلَوْلَيْهِ حَزٌّ وَلَهُ عَفْوٌ بِنَصْفِ دِيَّةٍ،
 وَلَوْ قُطِعَتْ يَدَاهُ فَأَقْتَصَّ ثُمَّ مَاتَ فَلَوْلَيْهِ الْحَزُّ، فَإِنْ عَفَا فَلَا شَيْءَ لَهُ، وَلَوْ مَاتَ
 جَانٍ مِنْ قَطْعِ قِصَاصٍ فَهَدَرٌ، وَإِنْ مَاتَا سِرَايَةً مَعًا أَوْ سَبَقَ الْمَجْنِيُّ عَلَيْهِ فَقَدْ اِقْتَصَّ،

تاوانەكەى خۆى لىدەكەى (فَإِنْ لَمْ يَمُتْ) جا ئەگەر نەمرد (لَمْ تُزِدِ الْجَوَائِفُ) بىرىنە
 دودەردەكانى زىاد ناكىن، بەلكو بە شمشىر گەردەنى دەبېردى ۋە دەكوڭى (فِالْأَظْهَرِ) لە
 ھەرمودەى بەھىزتردا.

(وَلَوْ اِقْتَصَّ مَقْطُوعٌ) ئەگەر دەست لىكراۋەيەك، يان پى لىكراۋەيەك دەستى تاوانكارەكەى،
 يان پى تاوانكارەكەى لەتۇلە لىكردەو (ثُمَّ مَاتَ سِرَايَةً) ئىنجا تۇلەكەردەو كە بە
 پىداپۇشتىنى لىكردەو كە مرد، بەلام تاوانكارەكە نەمرد، ئەو كاتە (فَلَوْلَيْهِ حَزٌّ) بۇ
 مىراتگى تۇلەكەردەو كە دروستە-لەتۇلەى مردوۋەكەى خۆى-گەردەنى تاوانكارەكە
 بېرىۋ بىكوڭى، ھەم (وَلَهُ عَفْوٌ بِنَصْفِ دِيَّةٍ) بۇشى دروستە لە سەر ۋەرگرتنى نىۋەى
 خوين لە كوشتن عەفوى بكا، چونكە لەجىاتى نىۋە خوينەكەى تىش دەستىكى
 لىكراۋەتەو.

كەوابو: (وَلَوْ قُطِعَتْ يَدَاهُ) ئەگەر ھەردوۋ دەستەكانى لىكراۋە (فَأَقْتَصَّ) ئىنجا ئەۋىش
 ھەردوۋ دەستەكانى تاوانكارەكەى لىكردەو نەو (ثُمَّ مَاتَ) ئىنجا تۇلەكەردەو كە بە
 پىداپۇشتىنى لىكردەو كە مرد، بەلام تاوانكارەكە نەمرد، ئەۋەش (فَلَوْلَيْهِ الْحَزُّ) بۇ
 مىراتگى تۇلەكەردەو كە دروستە-لەتۇلەى مردوۋەكەى خۆى-گەردەنى تاوانكارەكە
 بېرىۋ بىكوڭى، بەلام (فَإِنْ عَفَا) ئەگەر لە كوشتن عەفوى كرد، ئەو كاتە (فَلَا شَيْءَ لَهُ)
 مافى ھىچ خوينىكى نى، چونكە لىكردەو ھەردوۋ دەستەكانى تاوانكارەكە لە بەرامبەر
 خوينىكى تەۋاۋە.

(وَلَوْ مَاتَ جَانٍ مِنْ قَطْعِ قِصَاصٍ) ئەگەر تاوانكارىك بە ھۆى ئەندام لىكردەو كە لەتۇلە
 مرد، ئەو (فَهَدَرٌ) گىانەكەى بە فېرۇيە ھىچ تۇلە ۋە خوينى نى، چونكە بە ھەق كوڭراۋە
 ﴿عن عمر وعليّ رضي الله عنهما: مَنْ مَاتَ فِي حَدٍّ أَوْ قِصَاصٍ فَلَا دِيَّةَ لَهُ﴾ رواه البيهقي وروى

البخاري بعضه في الحدود عن علي عليه السلام، هر كه سيك له سزاداني تاوانيك، يان له تۆله كردنه وه دا مرد، نه وه هيچ خوينى بۆ نيه.

(وَإِنْ مَاتَا سِرَافَةً) نه گهر تاوانكاره كه به پيدا پويشتنى ليكردنه وهى له تۆله مرد، تۆله كه ره وه كه ش به پيدا پويشتنى تاوان ليكردنه كه مرد (مَعًا) مردنه كه شيان ويكرا بوو (أَوْ سَبَقَ الْمَجْنِيُّ عَلَيْهِ) يان تاوان ليكراوه كه پيشتر مرد، نه وه (فَقَدْ اقْتَصَّ) تۆلهى خوى كردته وه، تاوانكه ره مردووه كه هيچى ترى له سهر نيه، به لام وَإِنْ تَأَخَّرَ فَلَهُ نِصْفُ الدِّيَةِ فَإِلَّا صَحَّ، وَلَوْ قَالَ مُسْتَحِقُّ يَمِينٍ أَخْرِجَهَا فَأَخْرَجَ يَسَارَهُ وَقَصَدَ إِبَاحَتَهَا فَمُهْدَرَةٌ، وَإِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا عَنْ الْيَمِينِ وَظَنَنْتُ إِجْرَاءَهَا فَكَذَّبَهُ فَلَا صَحَّ لَا قِصَاصَ فَإِلْيَسَارٍ وَتَجِبُ دِيَّةٌ، وَيَبْقَى قِصَاصُ الْيَمِينِ، وَكَذَا لَوْ قَالَ دُهِشْتُ فَظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ وَقَالَ الْقَاطِعُ ظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ. (فَصَلِّ) مُوجِبُ الْعَمْدِ الْقَوْدُ،

(وَإِنْ تَأَخَّرَ) نه گهر تاوان ليكراوه كه دواى تاوانكاره كه مرد، نه و كاته (فَلَهُ نِصْفُ الدِّيَةِ) تاوان ليكراوه كه مافى نيوهى خوينى له ميراتى تاوانكاره كه هيه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمودهى پاستردا، چونكه نابى تۆله كردنه وه بكه ويته پيش تاوانكه، واته: ليكردها كوشتنى تاوانكاره كه كه وتوته پيش كوشتنى تاوانكاره سهر كه.

(وَلَوْ قَالَ مُسْتَحِقُّ يَمِينٍ) نه گهر خاوهن مافى ليكردنه وهى نه ندا ميكي پرسته گوتى: (أَخْرِجَهَا) پرسته كه ت بينه دهر وه تاكو له تۆله ليتى بكه مه وه (فَأَخْرَجَ يَسَارَهُ) تاوانكاره كه ش چه پيهى هينا دهر وه (وَقَصَدَ إِبَاحَتَهَا) مه به ستيشتى هه لا لكردى ليكردنه وهى چه په كه بوو، خاوهن مافه كه ش لى كرده وه، نه وه (فَمُهْدَرَةٌ) نه ندا مه چه په كه به فيرودراوه و هيچ تۆله و خوينى نيه.

به لام (وَإِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا عَنْ الْيَمِينِ) نه گهر تاوانكاره كه گوتى: له جياتى پرسته كه م هينا بومه دهر وه (وَوَظَنَنْتُ إِجْرَاءَهَا) واتيگه يشتبوم دروست ده بى (فَكَذَّبَهُ) خاوهن مافه كه ش گوتى: درق ده كهى. نه وه (فَالْأَصَحُّ لَا قِصَاصَ فِي الْيَسَارِ) به فهرمودهى پاستر تۆله كردنه وه له چه په كه دا واجب نابى، به لكو (وَتَجِبُ دِيَّةٌ) خوينى چه په كه له سهر ليكه ره وه كه واجب ده بى (وَيَبْقَى قِصَاصُ الْيَمِينِ) تۆلهى پرسته كه ش له سهر تاوانكاره كه ههر ده ميئى.

(وَكَذَا لَوْ قَالَ دُهِشْتُ) هه روه ها نه گهر تاوانكاره كه گوتى سهرم لى شيواو (فَظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ) واتيگه يشتم پرسته يه (وَقَالَ الْقَاطِعُ: ظَنَنْتُهَا الْيَمِينِ) ليكه ره وه كه گوتى منيش واى تيگه يشتم پرسته بوو، نه و كاته ش خوينى چه په كه له سهر ليكه ره وه كه واجب ده بى، تۆلهى پرسته كه ش له سهر تاوانكاره كه ههر ده ميئى.

﴿فَصَلِّ لَهُ بِاسْمِ وَاجِبِ بُونِي تَوَلَّهِ كُوشْتَنِي بِه قَه سَدِي وَ عَه فُوكَرْدَن﴾

(مُوجِبُ الْعَمْدِ) نهو سزايه‌ی تاوانی به قه سدی واجبی ده‌کا (الْقَوْدُ) تَوَلَّهِ ليک‌ردنه وه‌یه کی وه‌کو خَوِيه‌تی: کوشتن به کوشتن، نه‌ندام به نه‌ندام. خَوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فَاَلْقَتْلَى﴾ تَوَلَّهِ ک‌ردنه وه له سهر نَيَّوه واجب ک‌راوه له ک‌وژ‌راوه‌کاندا. هه‌م چه‌ند نايه‌تيکی‌تریش، هه‌روه‌ها پيغهم‌به‌ر ﷺ فه‌رموويه‌تی: ﴿وَمَنْ قُتِلَ عَمْدًا فَهُوَ قَوْدٌ﴾ رواه أبوداود وغيره بإسناد صحيح، هه‌رکه‌سيک به قه سدی ک‌وژ‌رابی، تَوَلَّهِ وی ک‌وشتنه وه‌یه. **وَالدِّيَّةُ بَدَلٌ عَنْدَ سُقُوطِهِ، وَفِي قَوْلٍ أَحَدُهُمَا مُبَهَّمًا، وَعَلَى الْقَوْلَيْنِ لِلْوَلِيِّ عَفْوٌ عَلَى الدِّيَّةِ بِغَيْرِ رِضَا الْجَانِي، وَعَلَى الْأَوَّلِ لَوْ أَطْلَقَ الْعَفْوُ فَالْمَذْهَبُ لَا دِيَّةَ، وَلَوْ عَفَا عَنِ الدِّيَّةِ لَعَا وَلَهُ الْعَفْوُ بَعْدَهُ عَلَيْهَا،**

ئینجا بزانه: عه‌ف‌و‌کردنی تاوان‌کاره‌که -هه‌ر چه‌ند له سهر وه‌رگرتنی خ‌وینیش بی- س‌و‌ننه‌تيکی زۆر به‌خیره، به‌لام عه‌ف‌و‌کردن بی‌وه‌رگرتنی خ‌وین خ‌یرتره، هه‌روه‌ک له (تحفه) دا فه‌رموويه‌تی، خ‌وای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ﴾ هه‌ر که‌سيک تاوان‌کاره‌که عه‌فو ب‌کاو پيک بی، نه‌وه پاداشتی وی له سهر خ‌وايه.

(وَالدِّيَّةُ) خ‌وینی ک‌وژ‌راوه‌که، یان خ‌وینی نه‌ندامه‌که، که وه‌رده‌گیرئ (بَدَلٌ) له جیاتی تَوَلَّهِ ک‌ردنه‌ویه (عِنْدَ سُقُوطِهِ) له وکاته‌ی تَوَلَّهِ ک‌ردنه وه لاده‌که‌وی: به هوی عه‌ف‌و‌کردن، یان به هوی مردنی تاوان‌کاره‌که پيش تَوَلَّهِ ليک‌ردنه وه (وَفِي قَوْلٍ) له فه‌رموده‌یه‌کدا: (أَحَدُهُمَا مُبَهَّمًا) له تَوَلَّهِ ليک‌ردنه وه له خ‌وین یه‌کيکیان به دیارنه‌ک‌راوی واجب ده‌بی.

ئینجا (وَعَلَى الْقَوْلَيْنِ) له سهر فه‌رموده‌که‌ی به‌هیزو بی‌هیز: (لِلْوَلِيِّ عَفْوٌ عَلَى الدِّيَّةِ) بۆ خ‌اوه‌ن مافه‌که دروسته: تاوان‌کاره‌که له تَوَلَّهِ ليک‌ردنه وه عه‌فو ب‌کا له سهر وه‌رگرتنی هه‌موو خ‌وینه‌که، یان به‌شیک‌ی خ‌وینه‌که (بِغَيْرِ رِضَا الْجَانِي) بی‌نه‌وه‌ی تاوان‌کاره‌که پ‌ازی بی، که‌واته: خ‌وینی ک‌وژ‌راوه‌که له سهر تاوان‌کاره‌که واجب ده‌بی و دروست نیه له تَوَلَّهِ ب‌ک‌وشتریت‌ه وه.

هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر یه‌کيک‌یش له خ‌اوه‌ن مافه‌کان تاوان‌کاره‌که له تَوَلَّهِ ليک‌ردنه وه عه‌فو ب‌کا له سهر وه‌رگرتنی خ‌وین، نه‌و کاته‌ش تاوان‌کاره‌که خ‌وینی له سهر واجب ده‌بی و بۆ خ‌اوه‌ن مافه‌کانی‌تر دروست نیه له تَوَلَّهِ بي‌ک‌وژنه وه، هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه، خ‌وای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿فَمَنْ عَفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ﴾ هه‌ر که‌سيک له لایه‌ن برای‌خ‌وی له تَوَلَّهِ ليک‌ردنه وه عه‌فو ک‌را، با خ‌اوه‌ن مافه‌که به‌گویره‌ی شه‌ر خ‌وینی لی‌ئ‌وه‌ریگ‌رئ و خ‌وینده‌ره‌که‌ش به چاکی بی‌دواخستن خ‌وینه‌که‌ی بداتی.

(وَعَلَى الْأَوَّلِ) له سهر فه‌رموده‌یه‌که‌می به‌هیزتر: (لَوْ أَطْلَقَ الْعَفْوُ) نه‌گه‌ر خ‌اوه‌ن مافه‌که بی‌باس‌کردنی خ‌وین تاوان‌کاره‌که‌ی عه‌فو ک‌رد، نه‌وه (فَالْمَذْهَبُ: لَا دِيَّةَ) به فه‌رموده‌ی

پاستی مه زه ب: هیچ خوین له سهر تاوانکاره که واجب نابئ، چونکه کوشتنی به قه سدی تۆله کردنه وه واجب ده کا، نه ک خوین، که واته: (وَلَوْ عَفَا عَنِ الدِّيَةِ) نه گهر له سهره تاوه خاوهن مافه که تاوانکاره که ی له خوین لیۆه رگرتن عه فو کرد (لَعَا) نه وه عه فو کردنه پوچه ل ده بئ و دانامه زئی، چونکه هیشتا خوینه که واجب نه بو، که وابو: (وَلَوْ الْعَفْوُ بَعْدَهُ عَلَيْهَا) بۆ خاوهن مافه که دروسته: له دواى نه وه عه فوه دانامه زراوه، تاوانکاره که له سهر وه رگرتنی خوین عه فو بکا له تۆله لی کردنه وه، چونکه عه فوه که ی تر دانامه زراو بوو.

وَلَوْ عَفَا عَلَى غَيْرِ جَنْسِ الدِّيَةِ ثَبَتَ إِنْ قَبِلَ الْجَانِي، وَإِلَّا فَلَا، وَلَا يَسْقُطُ الْقَوْدُ فِي الْأَصَحِّ، وَلَيْسَ لِمَحْجُورٍ فَلَسٌ عَفْوٌ عَنْ مَالٍ إِنْ أُوجِبْنَا أَحَدَهُمَا، وَإِلَّا فَإِنْ عَفَا عَلَى الدِّيَةِ ثَبَتَتْ، وَإِنْ أَطْلَقَ فَكَمَا سَبَقَ، وَإِنْ عَفَا عَلَى أَنْ لَا مَالَ فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَجِبُ شَيْءٌ، وَالْمُبْدَرُ فِي الدِّيَةِ كَمُفْلَسٍ وَقِيلَ كَصَبِيٍّ، وَلَوْ تَصَالَحَا عَنِ الْقَوْدِ عَلَى مَائَتِي بَعِيرٍ لَعَا إِنْ أُوجِبْنَا أَحَدَهُمَا،

(وَلَوْ عَفَا عَلَى غَيْرِ جَنْسِ الدِّيَةِ) نه گهر خاوهن مافه که تاوانکاره که ی له تۆله لی کردنه وه عه فو کرد له سهر وه رگرتنی شتیکی تر ی جگه له په گه زی خوین: وه ک پاره و زه وی و خانوو، نه وه (ثَبَتَ إِنْ قَبِلَ الْجَانِي) شته که جیگیر ده بئ—هر چه ند له نه ندازه ی خوینه که ش زیاتر بئ— نه گهر تاوانکاره که قبول بکا، که واته: تۆله لی کردنه وه ی له سهر لاده چی (وَلَا فَلَا) به لام نه گهر تاوانکاره که قبول نه کا، نه وه شته که جیگیر نابئ و هه م (وَلَا يَسْقُطُ الْقَوْدُ) تۆله لی کردنه وه شی له سهر لاناچی (فِي الْأَصَحِّ) له فه رمووده ی پاستردا.

(وَلَيْسَ لِمَحْجُورٍ فَلَسٌ) نه وه که سه ی به هوی قه رزدارى قه ده غه ی له سهر داندراوه بۆی دروست نیه (عَفْوٌ عَنْ مَالٍ إِنْ أُوجِبْنَا أَحَدَهُمَا) تاوانکاره که له خوین لیۆه رگرتن عه فو بکا، نه گهر به فه رمووده ی بئ میژ: له خوین و له تۆله کردنه وه یه کیکیان واجب بکه ی (وَلَا) به لام نه گهر به فه رمووده ی به هیژتر تۆله کردنه وه واجب بکه ی، نه و کاته (فَإِنْ عَفَا عَلَى الدِّيَةِ) نه گهر قه ده غه کراوه که تاوانکاره که ی عه فو کرد له سهر وه رگرتنی خوین، نه وه (ثَبَتَتْ) خوینه که جیگیر ده بئ، وه ک عه فو کردنی خاوهن مافی پابردو، به لام (وَإِنْ أَطْلَقَ) نه گهر بئ باسکردنی خوین تاوانکاره که ی عه فو کرد، نه وه ش (فَكَمَا سَبَقَ) وه ک پابرا: خوینه که له سهر تاوانکاره که واجب نابئ.

(وَ) هه روه ها (إِنْ عَفَا عَلَى أَنْ لَا مَالَ) نه گهر قه ده غه کراوه که تاوانکاره که ی عه فو کرد له سهر نه وه ی هیچی لیۆه رنه گری، نه وه ش (فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَجِبُ شَيْءٌ) به فه رمووده ی پاستی مه زه ب: هیچ خوین له سهر تاوانکاره که واجب نابئ (وَالْمُبْدَرُ) قه ده غه کراوی مال به فیۆده ر (فِي الدِّيَةِ) له باره ی عه فو کردنی تاوانکاره که له خوین لیۆه رگرتن (كَمُفْلَسٍ) وه ک

قهرزداره له گشت بریاره کانی پابردودا (وَقِيلَ كَصْبِيٍّ) له فرموده یه کی بی هیژیشدا: وهك مندالّه، واته: عه فوکردنی تاوانکاره که له خوین لئوه رگرتن دروست نابئ.

(وَلَوْ تَصَالَحَا) نه گهر خاوهن مافه که و تاوانکاره که وها پیکهاتن (عَنِ الْقَوْدِ عَلَى مَا تَنِي بَعِيرٍ) که تاوانکاره که له تۆله نه کوشتریته وه به و مهرجه ی دوو سه د ووشتر له خوین بدا، نه وه (لَعَا إِن أَوْجَبْنَا أَحَدَهُمَا) پیکهاتنه که دروست نابئ، نه گهر به فرموده ی بی هیژ له تۆله کردنه وه له خوین یه کیکیان به دیارنه کراوی واجب بکهین، چونکه له واجبی شه رعی (وَلَا فَالْأَصْحُ الصَّحَّةُ، وَلَوْ قَالَ رَشِيدٌ: اقْطَعْنِي فَفَعَلَ فَهَدَرٌ، فَإِنْ سَرَى أَوْ قَالَ: أَقْتُلْنِي فَهَدَرٌ وَفِي قَوْلٍ تَجِبُ دِيَّةٌ، وَلَوْ قُطِعَ فَعَقًا عَنْ قَوْدِهِ وَأَرَشِهِ فَإِنْ لَمْ يَسِرْ فَلَا شَيْءَ، وَإِنْ سَرَى فَلَا قِصَاصَ، وَأَمَّا أَرَشُ الْعُضْوِ فَإِنْ جَرَى لَفْظٌ وَصِيَّةٌ كَأَوْصِيْتُ لَهُ بِأَرَشٍ هَذِهِ الْجَنَائَةِ فَوْصِيَّةٌ لِقَاتِلٍ، أَوْ لَفْظٌ إِبْرَاءٍ أَوْ إِسْقَاطٍ أَوْ عَفْوٍ سَقَطَ، وَقِيلَ وَصِيَّةٌ،

زیاتره (وَلَا) به لام نه گهر به فرموده ی به هیژتر: تۆله کردنه وه واجب بکهین و خوینه که له جیاتی تۆله کردنه وه که بی، نه و کاته (فَالْأَصْحُ الصَّحَّةُ) به فرموده ی پاستر پیکهاتنه که دروست ده بی و دوو سه د ووشتره که ش له سر تاوانکاره که جیگیر ده بی، هه روه ها دروسته له سر که متریش له سه د ووشتر پیک بی، هه روه که له (مغنی) دا فرموده یه تی.

(وَلَوْ قَالَ رَشِيدٌ: اقْطَعْنِي) نه گهر یه کیکی بالغ و عاقل به خویشی خو ی گوتیه مروفتیک: دهسته که م لئبکه وه (فَفَعَلَ) مروفته که ش دهسته که ی لئبکرده وه، نه وه (فَهَدَرٌ) دهسته که ی به فیرویه: نه تۆله و نه خوینی نیه (فَإِنْ سَرَى) جا نه گهر لئبکرده وه که پئدا پوشت و به برینه که مرد (أَوْ قَالَ: أَقْتُلْنِي) یان له سه ره تاوه گوتی: بمکوژه. نه و کاته ش (فَهَدَرٌ) له هه ردو مه سه له دا به فیرویه: نه تۆله و نه خوینی واجب نابئ، چونکه ئیزنی داوه، به لام له هه ردو مه سه له دا که ففاره تی کوشتن له سر بکوژه که واجب ده بی و هه م ته مبی ده کری، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فرموویانه (وَفِي قَوْلٍ تَجِبُ دِيَّةٌ) له فرموده یه کدا: خوین واجب ده بی.

(وَلَوْ قُطِعَ) نه گهر مروفتیک به قه سدی نه ندامیکی لئکراوه (فَعَقًا عَنْ قَوْدِهِ وَأَرَشِهِ) ئینجا خاوهن نه ندامه که له تۆله و له خوینی نه ندامه که تاوانکاره که ی عه فو کرد، نه وه (فَإِنْ لَمْ يَسِرْ فَلَا شَيْءَ) نه گهر لئبکرده وه که پئدا نه پواو برینه که ی چاک ببیته وه، هیچ تۆله و خوینی نیه، چونکه به خو ی مافی خو ی له ده ست داوه.

به لام (وَإِنْ سَرَى) نه گهر له دوا ی عه فوکردنه که برینه که ی چاک نه بژوه و پئدا پوشت و مرد، نه و کاته ش (فَلَا قِصَاصَ) مروفته که هیچ تۆله ی نه ندامه که و گیانه که ی نیه (وَأَمَّا أَرَشُ الْعُضْوِ) به لام خوینی نه ندامه که ی ته ماشا ده کری: (فَإِنْ جَرَى لَفْظٌ وَصِيَّةٌ) نه گهر له

عه فوکردنه که دا وشه ی وه سیټی به کار هیټا: (کَاوَصِیْتُ لَهُ بِأَرْشٍ هَذِهِ الْجَنَائَةِ) وهك بلی: خوینی نه م تاوانه م کرده وه سیټ بۆ تاوانکاره که. نه وه (فَوَصِيَّةٌ لِّقَاتِلٍ) ده بیته وه سیټ بۆ بکوزده که و به فرموده ی پاستر: دروست ده بی و له نه ندازه ی سییه کی مال جی به جی ده بی (أَوْ لَفْظُ إِبْرَاءٍ أَوْ إِسْقَاطٍ) یان وشه ی گهرده ن نازادکردن، یان وشه ی لادانی به کار هیټا (أَوْ عَفْوٍ) یان گوتی عه قوم کرد. نه و کاته ش (سَقَطَ) له هه رسیکیاندا خوینی نه نداهه که له سه ر تاوانکاره که لاده که وی (وَقِيلَ وَصِيَّةٌ) له فرموده یه کی بی هیټا: نه وانه ش وه سیټن.

وَتَجِبُ الزَّيَادَةُ عَلَيْهِ إِلَى تَمَامِ الدِّيَّةِ، وَفِي قَوْلٍ إِنْ تَعَرَّضَ فِي عَفْوِهِ لِمَا يَحْدُثُ مِنْهَا سَقَطَتْ، فَلَوْ سَرَى إِلَى غُضُوٍ آخَرَ فَأَنْدَمَلَ ضَمِنْ دِيَةِ السَّرَايَةِ فَيَالْأَصَحَّ، وَمَنْ لَهُ قِصَاصُ نَفْسٍ بِسَرَايَةٍ طَرَفٍ لَوْ عَفَا عَنِ النَّفْسِ فَلَا قَطْعَ لَهُ، أَوْ عَنِ الطَّرَفِ فَلَهُ حَزُّ الرُّقْبَةِ فَيَالْأَصَحَّ، وَلَوْ قَطَعَهُ ثُمَّ عَفَا عَنِ النَّفْسِ مَجَانًا: فَإِنْ سَرَى الْقَطْعُ بَانَ بَطْلَانُ الْعَفْوِ، وَإِلَّا فَيَصِحُّ،

(و) له و حاله ته ی له خوینی نه نداهه که تاوانکاره که عه فو ده بی (تَجِبُ الزَّيَادَةُ عَلَيْهِ إِلَى تَمَامِ الدِّيَةِ) نه و نه ندازه ی له خوینی نه نداهه که زیاتره - تا ته وای خوینی مرۆفه که - هه مووی له سه ر تاوانکاره که واجب ده بی، چونکه عه فوکردنه که زیده که ی نه گرتوته وه (وَفِي قَوْلٍ) له فرموده یه کی بی هیټا: (إِنْ تَعَرَّضَ فِي عَفْوِهِ لِمَا يَحْدُثُ مِنْهَا) نه گه ر خاوه ن نه نداهه که له عه فوکردنه که دا گوتبی: له م تاوانه و له وه ی له مه ودواش له م تاوانه په یدا ده بی، تاوانکاره که م عه فو کرد. نه و کاته (سَقَطَتْ) زیده ییه که ی له سه ر لاده چی.

(فَلَوْ سَرَى إِلَى غُضُوٍ آخَرَ) جا نه گه ر له دوا ی عه فوکردن برینی لیکردنه وه که پیدای پویشته بۆ نه ندامیکی تر (فَأَنْدَمَلَ) ئینجا چاک بۆه: وهك په نجه یه کی لی کرده وه و له په ده سته که شی به و لیکردنه وه یه خۆرکی گرت، ئینجا چاک بۆه، نه وه (ضَمِنْ دِيَةِ السَّرَايَةِ) تاوانکاره که ده بیته زامینی ته نها خوینی پیداپویشته که (فِي الْأَصَحَّ) له فرموده ی پاستردا.

(وَمَنْ لَهُ قِصَاصُ نَفْسٍ بِسَرَايَةٍ طَرَفٍ) هه ر میراتگریک مافی کوشتنه وه ی له تۆله ی هه بی به هوی پیداپویشته لیکردنه وه ی نه ندامیک: وهك کوژاوه که ده سته لی کرابیته وه به پیداپویشته لیکردنه وه که مردبی (لَوْ عَفَا عَنِ النَّفْسِ) نه گه ر تاوانکاره که ی له کوشتنه وه ی له تۆله عه فو کردبی (فَلَا قَطْعَ لَهُ) بۆی دروست نیه: نه نداهه که ی تاوانکاره که لی بکاته وه (أَوْ عَنِ الطَّرَفِ) به لام نه گه ر تاوانکاره که ی ته نها له لیکردنه وه ی نه نداهه که عه فو کرد، نه و کاته (فَلَهُ حَزُّ الرُّقْبَةِ) بۆی دروسته گهرده نی بپړی و له تۆله بیکوژی (فِي الْأَصَحَّ) له فرموده ی پاستردا.

(و) هه ر له م مه سه له یه دا (لَوْ قَطَعَهُ) نه گه ر میراتگریه که نه نداهه که ی تاوانکاره که ی له تۆله

لی کرده وه (ثُمَّ عَفَا عَنِ النَّفْسِ مَجَانًا) ئینجا به خورایی، یان به پاره له کوشتنه وهی له تۆله تاوانکاره که ی عه فو کرد، نه وه (فَإِنْ سَرَى الْقَطْعُ) نه گهر لی کردنه وهی تاوانکاره که ش پیدا پویشته و به برینه که مرد، نه و کاته (بَانَ بَطْلَانُ الْعَفْوِ) ناشکرا ده بی عه فو کردنه که به تاله و پیدا پویشتنه که ش ده بیته تۆله کردنه وه، که واته: پاره ناوبراوه که - له حاله تی دووهم - واجب نابئ (وَالَا) به لام نه گهر پیدا نه پویشته و برینی تاوانکاره که چاک بۆوه، نه و کاته (فَيَصِحُّ) عه فو کردنه که دروست ده بی، پاره ناوبراوه که ش - له حاله تی دووهم - له سهر تاوانکاره که چپگیر ده بی و واجبه بیداته عه فو که ره که.

وَلَوْ وَكَّلَ ثُمَّ عَفَا فَاقْتَصَّ الْوَكِيلُ جَاهِلًا فَلَا قِصَاصَ عَلَيْهِ، وَالْأَظْهَرُ وَجُوبُ دِيَّةٍ وَأَنَّهَا عَلَيْهِ لَا عَلَى عَاقِلَتِهِ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا يَرْجِعُ بِهَا عَلَى الْعَافِي، وَلَوْ وَجَبَ قِصَاصٌ عَلَيْهَا فَتَنَكَّحَهَا عَلَيْهِ جَازٌ وَسَقَطَ، فَإِنْ فَارَقَ قَبْلَ الْوَطْءِ رَجَعَ بِنِصْفِ الْأَرْضِ، وَفِي قَوْلِ بِنِصْفٍ مَهْمَلٌ.

(كِتَابُ الدِّيَّاتِ)

(وَلَوْ وَكَّلَ) نه گهر خاوهن مافه که یه کیکی کرده وه کیلی خوی بۆ تۆله کردنه وه (ثُمَّ عَفَا) ئینجا له دوائ وه کیلگرتنه که تاوانکاره که ی عه فو کرد (فَاقْتَصَّ الْوَكِيلُ جَاهِلًا) ئینجا وه کیله که ش تاوانکاره که ی له تۆله کوشته وه وه نه شیزانی بو عه فو کراوه، نه وه (فَلَا قِصَاصَ عَلَيْهِ) کوشتنه وهی له تۆله له سهر وه کیله که واجب نابئ، چونکه عوزی هه یه. به لام (وَالْأَظْهَرُ وَجُوبُ دِيَّةٍ) به فهرمووده ی به هیتر: خوینی کوژراوه که ی له سهر واجب ده بی (و) ههر به فهرمووده ی به هیتر (أَنَّهَا عَلَيْهِ لَا عَلَى عَاقِلَتِهِ) هه موو خوینه که له سهر وه کیله که واجبه بیدا، هیچی له سهر خزمه کانی نیه، چونکه به قه سدی کوشتنه که ی کرده (وَالْأَصَحُّ) به فهرمووده ی راستتر (أَنَّهُ لَا يَرْجِعُ بِهَا عَلَى الْعَافِي) وه کیله که مافی نیه بگه پیتته وه سهر عه فو که ره که و خوینه که ی لی بستینیتته وه، چونکه عه فو که ره که کاریکی چاکی کرده: که عه فو کردنه.

به لام نه گهر وه کیله که ده یزانی عه فو کراوه ئینجا کوشتی، نه و کاته وه کیله که ش له تۆله ی تاوانکاره که ده کوشتریتته وه، هه روه که له زۆریه ی سهر چاوه کاندای فهرموویانه. (وَلَوْ وَجَبَ قِصَاصٌ عَلَيْهَا) نه گهر ئافره تیک تۆله کردنه وه یه کی گییانی، یان نه ندای له سهر واجب بوو (فَتَنَكَّحَهَا عَلَيْهِ) ئینجا خاوهن مافه که ش ئافره ته که ی له سهر تۆله کردنه وه که له خوی ماره کرد، واته: تۆله کردنه وه که ی کرده ماره یی ئافره ته که، نه وه (جَازٌ) دروسته، واته: ماره برینه که و ماره ییه که هه ردووی دروست ده بن (وَسَقَطَ) تۆله ش له سهر ئافره ته که لاده کوئی (فَإِنْ فَارَقَ قَبْلَ الْوَطْءِ) چا نه گهر پیش جیماع کردن له ژنه که جیابۆوه: وه که ته لاقی بدا، نه و کاته (رَجَعَ بِنِصْفِ الْأَرْضِ) میرده که ده گه پیتته وه سهر

نافره ته که و نیوهی خوینی تاوانه که ی لئو ورده گریته وه (و فی قول ینصف مهر مثل) له
 فرموده یه کدا: نیوهی ماره یی هاویننه له نافرته ته که ورده گریته وه.

﴿کتاب الدیات: په ټوکی خوینه کان﴾

خوین: نه و ماله یه به هوی کوشتن، یان بریندار کردن، یان لیکردنه وهی نه ندانم واجب ده بی،
 خوی گه وره ده فرموی: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ﴾
 هر که سیک به هله موسولمانیکی کوشت، واجبه: کزله یه کی موسولمان له که ففاره تی
 کوشتنه که نازاد بکاو خوینی کوژاوه که ش ته سلیمی میراتگره کانی کوژاوه که بکا.

فِي قَتْلِ الْحُرِّ الْمُسْلِمِ مِائَةً بَعِيرٍ مُثَلَّثَةً فَإِلْعَمْدٌ: ثَلَاثُونَ حَقَّةً
 وَثَلَاثُونَ جَذَعَةً وَأَرْبَعُونَ خَلْفَةً أَوْ حَامِلًا، وَمُخَمَّسَةٌ فَإِلْخَطَا: عِشْرُونَ بِنْتَ مَخَاضٍ وَكَذَا بَنَاتُ لَبُونٍ وَنَبُونٍ وَحِقَاقٌ وَجَذَاعٌ،
 فَإِنْ قَتَلَ خَطَاً فِي حَرَمٍ مَكَّةَ أَوْ الْأَشْهُرِ الْحُرُمِ - ذِي الْقَعْدَةِ وَذِي الْحِجَّةِ
 وَالْمَحَرَّمِ وَرَجَبٍ - أَوْ مَحَرَّمًا ذَارِجِمٍ فَمُثَلَّثَةٌ، وَالْخَطَاُ وَإِنْ تَثَلَّثَ فَعَلَى الْعَاقِلَةِ مُوَجَّلَةٌ،

پیغه مبره: ﴿الْعَقْلُ مِيرَاثٌ بَيْنَ وَرَثَةِ الْقَتِيلِ عَلَى قَرَابَتِهِمْ، فَمَا بَقِيَ فَلِلْعَصَبَةِ﴾
 رواه أبو داود بسند صالح، خوینی کوژاوه که له نیوان میراتگره کانی ده به ش ده کری
 به گویره ی به شه میراته کانیان، جا نه وهی له پاش خاوهن به شه کان ماوه ته وه، بو
 میراتگره کانی پشتییه.

﴿فِي قَتْلِ الْحُرِّ الْمُسْلِمِ مِائَةً بَعِيرٍ﴾ رواه أصحاب السنن بمعناه وصححه البيهقي،
 له کوشتنی نیړیکی نازادی موسولماندا سهد ووشتی خوینی کوژاوه که واجب ده بی.

جیاوازی نیه کوژاوه که پیاویکی عاقل بی، یان مندال و شیت بی، هروها جیاوازی نیه
 کوشتنه که به قه سدی بی، یان به هله بی، به لام سهد و شتره که:

(مُثَلَّثَةٌ فِي الْعَمْدِ) له کوشتنی به قه سدی ده سستور ده کری و ده گریته سی به ش:
 ﴿ثَلَاثُونَ حَقَّةً وَثَلَاثُونَ جَذَعَةً وَأَرْبَعُونَ خَلْفَةً: أَوْ حَامِلًا﴾ رواه الترمذي بسند حسن، سی

ووشتی می سی ساله، سی ووشتی می چوار ساله، چل ووشتی ناوس.

(وَمُخَمَّسَةٌ فِي الْخَطَا) له کوشتنی به هله دا سوک ده کری و ده گریته پینج به ش:
 ﴿عِشْرُونَ بِنْتَ مَخَاضٍ وَكَذَا بَنَاتُ لَبُونٍ وَنَبُونٍ وَحِقَاقٌ وَجَذَاعٌ﴾ رواه الدارقطني بسند

قوی، بیست ووشتی می یه ک ساله، بیست ووشتی می دو ساله، بیست ووشتی

نیړی دو ساله، بیست ووشتی می سی ساله، بیست ووشتی می چوار ساله.

(فَإِنْ قَتَلَ خَطَاً فِي حَرَمٍ مَكَّةَ) جا نه گهر له (حَرَمِ) ی (مَكَّةَ) دا به هله مړوئیکی کوشت (أَوْ
 الْأَشْهُرِ الْحُرُمِ) یان له یه کیک له مانگه کانی حه پامدا به هله مړوئیکی کوشت: که (ذِي الْقَعْدَةِ

وَذِي الْحَبَّةِ وَالْمَحْرَمِ وَرَجَبٍ ن، (أَوْ مَحْرَمًا ذَا رَحِمٍ) يان خزميكي خاوهن په حمى خوى به هه له كوشت: وهك دايك و باوك و خوشك و برا، نه و كاته (مُثْلَثَةً) خوينه كه - وهك كوشتنى به قه سدى - نه ستور ده كړئ و ده كړي ته سئ به ش.

ثينجا (وَالْخَطَأُ) خويني كوشتنى به هه له و تاوانه كاني تری به هه له: وهك بريندار كړدن و ليكړدنه وهى نه ندانه كان و لابردي سوده كان (وَإِنْ تَثَلَّثَ) هه چه ند بشكري ته سئ به ش (فَعَلَى الْعَاقِلَةِ) هه مووى له سهر خزمه كاني تاوانكاره كه يه و (مُوجَّلَةً) ماوهى بؤ داده ندرئ: به سئ سالان بیده ن.

وَالْعَمْدُ عَلَى الْجَانِي مُعْجَلَةً، وَشِبْهُ الْعَا
منهاج - بهرگى پينجه م - 4

وَلَا يُقْبَلُ مَعِيبٌ وَمَرِيضٌ إِلَّا بِرِضَا، وَيَتَبَيَّنُ مِنَ الْبَرِّ وَالْأَصَحُّ إِجْزَاؤُهَا قَبْلَ خَمْسِ سِنِينَ، وَمَنْ لَزِمَتْهُ وَلَهُ إِبِلٌ فَمِنْهَا، وَقِيلَ مَنْ غَالِبٌ إِبِلَ بَلَدِهِ، وَإِلَّا فَغَالِبٌ إِبِلَ بَلَدِهِ أَوْ قَبِيلَةَ بَدْوِيٍّ، وَإِلَّا فَأَقْرَبُ بِلَادٍ، وَلَا يَعْدِلُ إِلَى نَوْعٍ وَقِيمَةٍ إِلَّا بِتَرَاضٍ، وَلَوْ غَدِمَتْ فَالْقَدِيمُ أَلْفُ دِينَارٍ أَوْ اثْنَا عَشَرَ أَلْفَ دِرْهَمٍ،

(وَالْعَمْدُ) خوینی کوشتن و تاوانه کانی تری به قه سدی (عَلَى الْجَانِي) هه مووى له سهر تاوانكاره كه يه و (مُعْجَلَةً) ده بى به په له - بئ دواختن - بيدا.

(وَشِبْهُ الْعَمْدِ) خوینی کوشتن و تاوانه کانی تری وینه ی به قه سدی (مُثْلَثَةً عَلَى الْعَاقِلَةِ) سئ به شه و هه مووى له سهر خزمه كاني تاوانكاره كه يه و (مُوجَّلَةً) ماوهى بؤ داده ندرئ به سئ سالان بیده ن، پیغه مبه رﷺ هه رمويه تی: ﴿عَقْلُ شِبْهِ الْعَمْدِ مُغْلَظٌ مِثْلُ عَقْلِ الْعَمْدِ وَلَا يُقْتَلُ صَاحِبُهُ﴾ رواه أبوداود بسند صالح، خوینی کوشتنی وینه ی به قه سدی وهك خوینی کوشتنی به قه سدى نه ستور كراوه، به لام بكوزه كه ی له توله ناكورئ.

(وَلَا يُقْبَلُ مَعِيبٌ وَمَرِيضٌ) له خوینی كوزراوه كه دا ووشتری عه يیدار قبول ناكړئ و نه خویش قبول ناكړئ (إِلَّا بِرِضَا) ته نها به په زامه ندی خاوهن مافه كه نه بئ (وَيَتَبَيَّنُ حَمْلُ الْخَلْفَةِ بِأَهْلِ خَبَرَةٍ) ناوسى ووشتره كه به دووكه سى لیزانی داد په روه ر نا سكر ده بئ (وَالْأَصَحُّ إِجْزَاؤُهَا قَبْلَ خَمْسِ سِنِينَ) به هه رموده ی پاستر: ووشتره ناوسه كه ی پیش ته مهنی پینج سالیش دروسته له خوین بدرئ.

(وَمَنْ لَزِمَتْهُ) هه ر كه سيك خوینی كوزراویكى له سهر واجب بوو (وَلَهُ إِبِلٌ) به خویشی ووشتری هه بون، نه وه (فَمِنْهَا) هه ر له ووشتره كانی خوى خوینه كه ی لی و هه رده گیرئ (وَقِيلَ مَنْ غَالِبٌ إِبِلَ بَلَدِهِ) له هه رموده یه كى بئ هیژدا: له ووشتره غالبه كانی شاره كه ی خوى لی و هه رده گیرئ (وَإِلَّا) به لام نه گه ر به خوى ووشتری نه بون، نه و كاته (فَغَالِبٌ إِبِلَ بَلَدَةٍ أَوْ قَبِيلَةٍ بَدْوِيٍّ) له ووشتره غالبه كانی شاره كه ی خوى، یان هؤزه په شمال نیشه كه ی خوى و هه رده گیرئ (وَإِلَّا) نه گه ر له و شاره و هؤزه دا ووشتر نه بون، نه و كاته (فَأَقْرَبُ بِلَادٍ) له ووشتره

غالبه کانی نزیکتین شار، یان نزیکتین هۆز وهرده گیرئ (وَلَا يَعْدِلُ إِلَى نَوْعٍ وَقِيمَةٍ) نابئ لهو جۆره ووشتره ی واجب بووه لابدري بۆ جۆریکی تر، یان بۆ نرخى جۆره که (إِلَّا بِتَرَاضٍ) تهنه به پازى بونی خوینده ره که و خوینوه رگره که دروسته لا بدري.

(وَلَوْ عُدِمَتْ) نه گهر له شوینی خویندانه که دا ووشتر نه بون، یان هه بون به لام له نرخى وینه ی خوین گرانتر بون، نه و کاته (فَالْقَدِيمُ أَلْفُ دِينَارٍ) به فهرموده ی کۆنى ئیمامی (الشافعی رحمه الله): هه زار میسقالی زیږ واجب له خوینی نیریکی کوژاو بدري (أَوْ اثْنَا عَشَرَ أَلْفَ دِرْهَمٍ) یان دوانزه هه زار دیره می زیو بدري رحمه الله عن عمر بن حزم رحمه الله: قَالَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم: وَالْجَدِيدُ قِيمَتُهُ أَوْ يَنْقُذُ بَلَدَهُ، وَإِنْ وَجِدَ بَعْضُ أَخِيهِمْ قِيمَةً لِّلْبَقِي، وَالْمَرْأَةُ وَالْخُنْثَى كَنَصْفِ رَجُلٍ لِّنَفْسٍ أَوْ جُرْحٍ، وَيَهُودِيٌّ وَنَصْرَانِيٌّ ثُلُثُ مُسْلِمٍ، وَمَجُوسِيٌّ ثُلَاثُ عَشْرَ مُسْلِمٍ، وَكَذَا وَثَّقِيٌّ لَهُ أَمَانٌ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ مَنْ لَمْ يَبْلُغْهُ الْإِسْلَامُ إِنْ تَمَسَّكَ بِدِينٍ لَمْ يُبَدَّلْ قَدِيدُهُ دِينَهُ، وَإِلَّا فَكَمَجُوسِيٍّ.

-فِي دِيَةِ الرَّجُلِ-: وَعَلَى أَهْلِ الذَّهَبِ أَلْفُ دِينَارٍ رحمه الله. وعن ابن عباس رضي الله عنهما: رحمه الله جَعَلَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وسلم دِيَةَ رَجُلٍ إِثْنَيْ عَشَرَ أَلْفًا، أَيْ دِرْهَمًا رحمه الله رواهما أبو داود والنسائي بسندين صالحين، پیغه مبه رحمه الله خوینی پیاویکی کوژاوی: له سه ر خاوه ن زیږه کان هه زار میسقالی زیږی داناه. هه روه ها دوانزه هه زار دیره می زیویشی داناه.

(وَالْجَدِيدُ قِيمَتُهُ بَلَدُهُ) به لام به فهرموده ی نوئ: نرخى ووشتره کان واجب ده بی به پاره ی شاری واجبوونی خوینه که، هه رچه ند زیږیش بی، چونکه هه دیسیکی (صحیح) ش له باره ی نرخى ووشتره کان (أبو داود والنسائي) گپړاویانه ته وه. که وایو: (وَإِنْ وَجِدَ بَعْضُ) نه گهر له ووشتره کانی خوین تهنه هه نیکیان هه بون، نه و کاته (أَخِذْ وَقِيمَةَ الْبَاقِي) هه بووه که له گهر له نرخى نه بووه کان وهرده گیرئ تا خوینه که ته واو ده بی.

(وَالْمَرْأَةُ وَالْخُنْثَى) خوینی ئافره ت و نیرامۆکی ئازاد: هه ر یه که یان (كَنَصْفِ رَجُلٍ نَفْسًا وَجُرْحًا) وه کو نیوه ی خوینی پیاویکه له گیان و له برینه کانی وه، به (إِجْمَاعِ) ی زانایانی ئیسلام، جیاوازی ئافره تی گهره و عاقل و مندال و شیئت نیه.

(وَيَهُودِيٌّ وَنَصْرَانِيٌّ) خوینی جوله که و دیانی په یمان له نه ستۆ (ثُلُثُ مُسْلِمٍ) سییه کی خوینی موسولمانیکه: له گیان و له برینه کانی وه (وَمَجُوسِيٌّ) خوینی مه گۆشیک، واته: ئاگر په رستیك (ثُلَاثَا عَشْرَ مُسْلِمٍ) دوو سییه کی ده یه کی خوینی موسولمانیکه رحمه الله عن ابن المسيب: أَنَّ عُمَرَ رضي الله عنه قَضَى فِي دِيَةِ الْيَهُودِيِّ وَالنَّصْرَانِيِّ بِأَرْبَعَةِ آلَافٍ، وَفِي دِيَةِ الْمَجُوسِيِّ بِثَمَانِمِائَةٍ رحمه الله رواه الشافعی، واته: ئیمامی (عمر) نه وها پپاری داوه.

(وَكَذَا وَكُنِيَ لَهُ أَمَانٌ) هه روه ها خوینی بته رستیش نه گهر دلنیا کراوی: دوو سییه کی ده یه کی خوینی موسولمانیکه، هه روه ها خوینی ژنه کانی نه و کافرانه ی پراږدووش:

وهكو نيوه خوینی پیاوه کانیانه، ههروهك له ژۆریه ی سه رچاوه کانداهرموویانه.
(وَالْمَذْهَبُ) به ههرمووده ی راستی مه زهه ب: (أَنَّ مَنْ لَمْ يَلْغُهُ الْإِسْلَامُ) نهو كه سه ی
بانگه وازی نایینی ئیسلامی نه گه یوه تی (إِنْ تَمَسَكَ بِدِينٍ لَمْ يُبَدَلْ) نه گه ر دهستی به
نایینیکی وه هاوه گرتبی که نه گزدرابی، نه وه (فَدِيَّةُ دِينِهِ) خوینه که ی خوینی
نایینه که یه تی: جا جوله که بی، یان دیان (وَالَا) به لام نه گه ر دهستی به هیچ نایینیکی وه
نه گرتبی، نه وه (فَكَمْجُوسِي) خوینه که ی وهك خوینی مه گوشیکه، واته: ناگره رستیکه.

(فَصَلِّ) فِي مُوضِحَةِ الرَّأْسِ أَوْ الْوُجْهِ لِحُرِّ مُسْلِمٍ خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ،
وَهَاشِمَةٍ مَعَ إِضَاحٍ عَشْرَةٍ، وَدُونَهُ خَمْسَةٌ، وَقِيلَ حُكُومَةٌ، وَمُنْقَلَةٌ خَمْسَةَ عَشَرَ،
وَمَأْمُومَةٌ ثُلُثُ الدِّيَةِ، وَلَوْ أَوْضَحَ فَهَشَمَ آخَرَ وَنَقَلَ ثَالِثًا وَأَمَّ رَابِعًا
فَعَلَى كُلِّ مِنَ الثَّلَاثَةِ خَمْسَةٌ وَالرَّابِعِ تَمَامُ الثُّلُثِ، وَالشَّجَاجُ قَبْلَ الْمُوضِحَةِ
إِنْ عُرِفَتْ نَسَبَتُهَا مِنْهَا وَجَبَ قِسْطٌ مِنْ أَرْشِهَا، وَإِلَّا فَحُكُومَةٌ كَجُرْحٍ سَائِرِ الْبَدَنِ،

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي خَوِينِي بَرِين وَلا بَرْدَنِي نُهْ نَدَامَه كَان﴾

﴿فِي مُوضِحَةِ الرَّأْسِ أَوْ الْوُجْهِ﴾ لهو برینه دا که ئیسقانی سه ر، یان پوی ناشکرا کردوهو
(لِحُرِّ مُسْلِمٍ) بریندارکراوه که ش پیاویکی نازادو موسولمانه ﴿خَمْسَةُ أَبْعَرَةٍ﴾ رواه اصحاب
السنن بمعناه وصحه البيهقي، پینچ ووشت خوینه که ی واجب ده بی.

﴿وَهَاشِمَةٍ مَعَ إِضَاحٍ عَشْرَةٍ﴾ رواه البيهقي، وه لهو برینه شدا که ئیسقانی سه ر، یان پوی
شکاندوهو ناشکراشی کردوه، ده ووشت خوینه که ی واجب ده بی.

(وَدُونَهُ خَمْسَةٌ) نه گه ر شکاندن ئیسقانه که بی ناشکراکردن بوو، نهو کاته پینچ ووشت
واجب ده بن (وَقِيلَ حُكُومَةٌ) له ههرمووده یه کی بی هیژدا: نرخی شکاندنه که واجب ده بی.

﴿وَمُنْقَلَةٌ خَمْسَةَ عَشَرَ﴾ رواه اصحاب السنن وصحه البيهقي، لهو برینه شدا که ئیسقانی
سه ر، یان پوی گواستۆته وهو هه م شکاندویه تی و ناشکراشی کردوه: پانزه ووشت
خوینه که ی واجب ده بی.

﴿وَمَأْمُومَةٌ ثُلُثُ الدِّيَةِ﴾ رواه النسائي وصحه البيهقي، لهو برینه شدا که گه یوه ته پیسته ی
میثک: سییه کی خوین واجب ده بی.

(وَلَوْ أَوْضَحَ) نه گه ر یه کیك ئیسقانه که ی له برینه که دا ناشکرا کرد (فَهَشَمَ آخَرَ) ئینجا
یه کیکی تری دووه میث ئیسقانه که ی ورد کردو (وَنَقَلَ ثَالِثًا) یه کیکی تری سییه میث
ئیسقانه که ی گواسته وهو (وَأَمَّ رَابِعًا) یه کیکی تری چواره میث برینه کی گه یانده پیسته ی
میثک، نه وه (فَعَلَى كُلِّ مِنَ الثَّلَاثَةِ خَمْسَةٌ) له سه ر هه ر یه کیك له سی که سه کان پینچ
ووشت خوینی برینه که واجب ده بی و (وَالرَّابِعِ تَمَامُ الثُّلُثِ) له سه ر چواره مه که ش ته واوکه ری
سییه کی خوینه که واجب ده بی: که هه ژده ووشترو سییه که ووشتریکه.

(وَالشَّجَاجُ قَبْلَ الْمُوضِحَةِ) نهو پینج برینانهی پیش ناشکراکه ره که- که له باسی
 توله کردنه وهی نه ندام و برینه کاندایا بران- (إِنْ عُرِفَتْ نَسَبُهَا مِنْهَا) نه گهر
 نیسبه تی برینه که له ناشکراکه ره که زاندر، نه وه (وَجَبَ قِسْطُ مَنْ أَرَشَهَا) به شیک له خوینی
 ناشکراکه ره که بۆ برینه که واجب ده بی (وَلَا) به لام نه گهر نیسبه ته که نه زاندر، نه
 کاته (فَحُكْمُهُ) نرخ برینه که واجب ده بی (كَجُرْحِ سَائِرِ الْبَدَنِ) وه که برینه کانی تی لاشه،
 واته:- جگه له سهر و پوو- له گشت برینه کانی لاشه دا نرخ برینه که واجب ده بی- نه که
 وَفِي جَائِفَةٍ ثُلُثُ دِيَةِ وَهْيَ جُرْحٌ يَنْفُذُ إِلَى جَوْفِ كَبْطَنِ وَصَدْرٍ وَتُغْرَةٍ نَحْرٍ وَجَبِينِ
 وَخَاصِرَةٍ، وَ لَا يَخْتَلِفُ أَرَشُ مُوضِحَةٍ بِكِبَرِهَا، وَلَوْ أَوْضَحَ مَوْضِعَيْنِ بَيْنَهُمَا لَحْمٌ وَجِلْدٌ قِيلَ
 أَوْ أَحَدُهُمَا فَمَوْضِحَتَانِ، وَلَوْ انْقَسَمَتْ مُوضِحَتُهُ عَمْدًا وَخَطًّا أَوْ شَمِلَتْ رَأْسًا وَوَجْهًا
 فَمَوْضِحَتَانِ، وَقِيلَ مُوضِحَةٌ، وَلَوْ وَسَّعَ مُوضِحَتُهُ فَوَاحِدَةٌ عَلَيَّ الصَّحِيحِ، أَوْ غَيْرُهُ فَنَتْنَانِ،
 وَالْجَائِفَةُ كَمَوْضِحَةٍ فَيُتَعَدَّدُ، وَلَوْ نَفَذَتْ فِي بَطْنٍ وَخَرَجَتْ مِنْ ظَهْرٍ

خوین- هرچه ند ئیسقانه که ش له برینه که دا ناشکرا کرابی، یان شکیندرا بی، یان
 گواسترایته وه، یان بی بریندار کردن ئیسقانه که شکیندرا بی، چونکه نهو بریندار کردن و
 شکاندنانهی لاشه- جگه له سهر و پوو- هیچکیان به لگه له سهر خوینه که یان نه هاتوه،
 به لکو- جگه له برینی ناشکراکه ر- هیچکیان توله کردنه وه شیان دروست نیه، ههروه که له
 (باسی توله کردنه وهی برین نه ندامه کان) دا پابرا، که وابو: دادوه نرخ ی نهو برین و شکستانه
 دیاری ده کا، ههروه که له باسی (حُكْمُهُ) دا پوونی ده که یینه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

﴿وَفِي جَائِفَةٍ ثُلُثُ دِيَةِ﴾ رواه اصحاب السنن وصححه البيهقي، له برینی دوو ده را: سییه کی
 خوین واجب ده بی. (وَمِی) برینی دوو ده را: (جُرْحٌ يَنْفُذُ إِلَى جَوْفِ) برینی که ده گاته ناو
 کلزایی لاشه (كَبْطَنِ وَصَدْرٍ وَتُغْرَةٍ نَحْرٍ وَجَبِينِ وَخَاصِرَةٍ) وه که ناو زگو و ناو سین و ناو
 نهویایی سهر وهی سین و ناو ته ویله و ناو که له که.

(وَ لَا يَخْتَلِفُ أَرَشُ مُوضِحَةٍ بِكِبَرِهَا) خوینی برینی ناشکراکه به گه وه و بچوکی برینه که
 لیک جیاواز نابی (وَلَوْ أَوْضَحَ مَوْضِعَيْنِ) نه گهر دوو شوینی بریندار کردن و ئیسقانه که شی
 ناشکرا کردن، که (بَيْنَهُمَا لَحْمٌ وَجِلْدٌ) له نیوان ههردوو شوینه کاندایا گوشت و پیسته هه بوو
 (قِيلَ أَوْ أَحَدُهُمَا) له ههرمووده یه کی بی هیژدا: یان ته نها یه کیکیان له نیواندا هه بوو، نه وه
 (فَمَوْضِحَتَانِ) به دوو ناشکراکه ده ژمیژدی.

(وَلَوْ انْقَسَمَتْ مُوضِحَتُهُ عَمْدًا وَخَطًّا) نه گهر برینه ناشکراکه ره که ی به شیکی به قه سدی و به
 شیکی به هه له بوو (أَوْ شَمِلَتْ رَأْسًا وَوَجْهًا) یان ناشکراکه ره که ی سهر و پووی داگرت وه،
 نه وه (فَمَوْضِحَتَانِ) له ههردوو مه سه له دا به دوو ناشکراکه ده ژمیژدی (وَقِيلَ مُوضِحَةٌ) له
 ههرمووده یه کی بی هیژدا: یه که ناشکراکه ره (وَلَوْ وَسَّعَ مُوضِحَتُهُ) نه گهر تاوانکاره که برینه

ناشکراکه ره که ی خوی فراوان کرد، نه وه (فَوَاحِشَةً عَلَى الصَّحِيحِ) به یه ک ناشکراکه ر داده ندری (أَوْ غَيْرُهُ) یان که سیکتری ناشکراکه ره که ی وی فراوان کرد، نه وه (فَتْنَتَانِ) به دوو ناشکراکه ر ده ژمیردین و هر یه که یان برپای خوی بۆ ده دری.

(وَالْجَائِفَةُ كَمُوضِحَةٍ فِي التَّعَدُّدِ) برینی دوو ده ر وه کو برینی ناشکراکه ره: له پوی ژماره و تاك و فراوان کردنی پابردودا (وَلَوْ نَفَذْتُ فِي بَطْنِ) نه گهر شتیکی لیدا، شته که ش گه یشته ناو زگی و (وَخَرَجَتْ مِنْ ظَهْرِ) له پشتیه وه ده رچو: وه ک گولله ی تهنه گ، یان به پیچه وانه وه: فَجَائِفَتَانِ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ أَوْصَلَ جَوْفُهُ سِنَانًا لَهُ طَرْفَانِ فِتْنَتَانِ، وَلَا يَسْقُطُ أَرَشٌ بِالتَّحَامِ مُوضِحَةٍ وَجَائِفَةٍ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ فِالْأُذُنَيْنِ دِيَّةً لَا حُكُومَةَ، وَبَعْضٌ بِقِسْطِهِ، وَلَوْ أَيْبَسَهُمَا فِدِيَّةً، وَفِي قَوْلِ حُكُومَةٍ، وَلَوْ قَطَعَ يَابِسَتَيْنِ فَحُكُومَةٌ، وَفِي قَوْلِ دِيَّةً، وَفِي كُلِّ عَيْنٍ نِصْفُ دِيَّةٍ وَلَوْ عَيْنُ أَحْوَلٍ وَأَعْمَشَ

له پشتی دا له زگیه و ده رچو، یان له تهنیشتیکی دا له تهنیشته که ی تریه وه ده رچو، نه وه (فَجَائِفَتَانِ) له هر سیک مه سه له کاندایا به دوو برینی دوو ده ر ده ژمیردین (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا، که وایو: دوو سیه کی خوین له سر بریندارکه ره که واجب ده بی، چونکه نیامی (أوبیکر) نه وها برپاری داوه، هه روه که له ژریه ی سه رچاوه کاندایا فهرموویانه.

(وَلَوْ أَوْصَلَ جَوْفُهُ سِنَانًا لَهُ طَرْفَانِ) نه گهر سه ره پمیک دوو سه ری لیدا و هه ردو سه ره کانی گه یانده ناو کلژاییه کی لیدراوه که، یان دوو گولله ی لیدان و گه یشته ناو کلژایی، نه وه ش (فَتْنَتَانِ) دوو برینی دوو ده رن، که وایو: نه گهر هه ردو سه ره کان، یان هه ردو گولله کان له پشتیه وه ده رچون، نه و کاته ده بنه چوار برینی دوو ده ر، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا فهرموویانه.

(وَلَا يَسْقُطُ أَرَشٌ) خوینی برینه که له سر برینداره که لانا که وی (بِالتَّحَامِ مُوضِحَةٍ وَجَائِفَةٍ) به چاکبونه وه و یه کگرتنه وه ی برینی ناشکراکه رو دوو ده ر، چونکه خوینه که له به رامبه ر نازاره که یه.

(وَالْمَذْهَبُ) به فهرمووده ی پاستی مه زهه ب: (أَنَّ فِي الْأُذُنَيْنِ دِيَّةً) له لیکردنه وی هه ردو گوئی دا خوینیکی ته وایو- واته: سه د ووشتر- واجب ده بی (لَا حُكُومَةَ) نه ک نرخ ی گوئی یه کان **عن الزهري**: أَنَّهُ قَرَأَ فِي كِتَابِ عَمْرِو بْنِ حَزْمٍ - أَيُّ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ -: وَفِالْأُذُنِ خَمْسُونَ مِنَ الْإِبِلِ رواه البيهقي، له لیکردنه وی یه ک گوئی دا په نجا ووشتر واجب ده بی.

(وَبَعْضٌ بِقِسْطِهِ) له لیکردنه وی به شه گوئی یه کدا، یان به شتیکی هه ردو کیاندا (بِقِسْطِهِ) به گویره ی به شه لیکراوه که له خوینه که واجب ده بی (وَلَوْ أَيْبَسَهُمَا) نه گهر به هوی تاوانیک هه ردو گوئی ووشک کردن، واته: نه ده جولان، نه وه (فَدِيَّةً) خوینیکی ته وایو واجب ده بی (وَفِي قَوْلِ حُكُومَةٍ) له فهرمووده یه کدا نرخه که یان واجب ده بی (وَلَوْ قَطَعَ يَابِسَتَيْنِ) نه گهر

دو گوئی ووشکبوی ای کردنه وه (فَحُكُومَةً) نرخه که یان واجب ده بی (وَفِي قَوْلٍ دِيَّةً) له
 فهرموده یه کدا خوینه که یان واجب ده بی.

(وَفِي كُلِّ عَيْنٍ نِصْفُ دِيَّةٍ) له لابر دنی هه چاویکی ساغدا نیوهی خوین - په نجا ووشتر -
 واجب ده بی، پیغه مبه ر ۱۱۱۱ فهرمویه تی: ﴿وَفَالْعَيْنَيْنِ الدِّيَّةُ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه
 البیهقی، له لابر دنی هه ردو چاوه کاندای خوینیکی ته واو - سه د ووشتر - واجب ده بی. (وَلَوْ
 عَيْنٌ أَحَدٌ) هه رچه ند چاوی خیل بی (وَأَعْمَشَ) یان چاوی فرمیسک پیژ و بی هیژ بی، یان
 وَأَعْوَرَ، وَكَذَا مَنْ بَعَيْنِهِ بَيَاضٌ لَا يَنْقُصُ الضُّوْءَ، فَإِنْ نَقَصَ فَقِسْطٌ،
 فَإِنْ لَمْ يَنْضَبْطَ فَحُكُومَةٌ، وَفِي كُلِّ جَفْنٍ رُبْعُ دِيَّةٍ وَلَوْ لَأَعْمَى، وَمَارِنِ دِيَّةً،
 وَفِي كُلِّ مَنْ طَرَفَيْهِ وَالْحَاجِزِ ثُلُثٌ، وَقِيلَ فَاَلْحَاجِزِ حُكُومَةٌ وَفِيهِمَا دِيَّةٌ،
 وَفِي كُلِّ شَفَةِ نِصْفُ دِيَّةٍ، وَلِسَانٍ وَلَوْ لَأَلْكَسَ وَأَرَتْ وَأَلْشَعَ وَطِفْلٍ دِيَّةً،
 وَقِيلَ شَرُطُ الطِّفْلِ ظُهُورُ أَثَرِ نَطْقٍ بِتَحْرِيكِه لِإِكْأٍ وَمَصٍّ، وَالْأَخْرَسَ حُكُومَةٌ،

چاوی شه وکویر بی (وَأَعْوَرَ) یان چاوه ساغه که ی مرؤفی یه کچاوی بی، به لام له مه زه بی
 نیمام (مالك) و نیمام (احمد) دا له چاوه ساغه که ی مرؤفی یه کچاوا دا خوینیکی ته واو واجب
 ده بی، چونکه چاوه ساغه که ی له جی دو چاوه، هه روه که له (مغنی) دا فهرمویه تی.

(وَكَذَا مَنْ بَعَيْنِهِ بَيَاضٌ لَا يَنْقُصُ الضُّوْءَ) هه روه ها چاوی نه و که سه ش که سپیایی له سه ر
 چاوه که یه تی به لام دیتنی که م نه کردو ته وه، نه ویش نیوهی خوینی تی دا واجبه (فَإِنْ نَقَصَ)
 جا نه گه ر دیتنه که ی که م کردبو وه، نه و کاته (فَقِسْطٌ) به گویره ی که مکردنه وه که به شه
 خوینی واجب ده بی (فَإِنْ لَمْ يَنْضَبْطَ) جا نه گه ر که مکردنه وه که به پیکی دیار نه ده کرا، نه و
 کاته (فَحُكُومَةٌ) نرخه که ی واجب ده بی.

(وَفِي كُلِّ جَفْنٍ رُبْعُ دِيَّةٍ) له لی کردنه وه هه ر پیلویکی چاوی کدا چواریکی خوین واجب ده بی (وَلَوْ
 لَأَعْمَى) هه رچه ند پیلوی مرؤفی کویریش بی، چونکه هه ر پیلویک جوانی و سودیکی هه یه.

﴿وَمَارِنِ دِيَّةً﴾ رواه الشافعی بسند صحيح، له لی کردنه وه ی نه رمه لووتدا خوینیکی ته واو
 - سه د ووشتر - واجب ده بی. هه روه ها نه گه ر له بنه پریش وه لی کراوه، هه ر خوینیکی ته واو
 واجب ده بی (وَفِي كُلِّ مَنْ طَرَفَيْهِ وَالْحَاجِزِ ثُلُثٌ) له لی کردنه وه ی هه ر لایه کی لووتداو له
 لابر دنی نیوانی هه ردو کونه لووته کاندای، هه ریه که و سییه کی خوین واجب ده بی (وَقِيلَ فِي
 الْحَاجِزِ حُكُومَةٌ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: له لابر دنی نیوانه که دا نرخه که ی واجب ده بی و
 (وَفِيهِمَا دِيَّةٌ) له هه ردو لایه کانیشدا خوینیکی ته واو واجب ده بی.

(وَفِي كُلِّ شَفَةِ نِصْفُ دِيَّةٍ) له لی کردنه وه ی هه ر لیویکدا نیوهی خوین - په نجا ووشتر - واجب
 ده بی، پیغه مبه ر ۱۱۱۱ فهرمویه تی: ﴿وَفَالشَّفَتَيْنِ الدِّيَّةُ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه
 البیهقی، له لی کردنه وه ی هه ردو لیوه کاندای خوینیکی ته واو - سه د ووشتر - واجب ده بی.

﴿وَلِسَانٍ-وَلَوْ لَأَلْكَنَ وَأَرَتْ وَأَلْتَعَ وَطِفْلٍ- دِيَّةٌ﴾ رواه اصحاب السنن بمعناه وصححه البيهقي، له ليكردنه وهی زوباندا خوینیکی ته وا-سه د ووشتر- واجب ده بی، هر چند زوبانه که ش هی ناپه وان بی، یان هی پیتگر بی، یان هی پیتگر بی، یان هی مندال بی (وَقِيلَ: شَرُّهُ الطِّفْلِ) له فهرموده وهی بی هیژدا: مهرجی خوینی زوبانی مندال نه مهیه: (ظُهُورُ أَثَرِ نُطْقٍ بِتَحْرِيكِه لُبْكَاءٍ وَمَصٍّ) ناسه واری قسه کردنی ناشکرا بیی به جولاندنی بۆ گریان و مه مک مژین (وَلَا خَرَسَ حُكُومَةً) له زوبانی لال-که قسه ی پی ناکری- نرخی زوبانه که واجبه، نه ک خوین. **وَكُلِّ سِنٍّ لِذِكْرِ حُرِّ مُسْلِمٍ خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ سَوَاءٌ أَكْسَرَ الظَّاهِرَ مِنْهَا دُونَ السِّنِّ أَوْ قَلَعَهَا بِهِ، وَفِي سِنٍّ زَائِدَةٍ حُكُومَةٌ، وَحَرَكَةُ السِّنِّ إِنْ قَلَّتْ فَكَصَحِيحَةٌ، وَإِنْ بَطَلَتْ الْمُنْفَعَةُ فَحُكُومَةٌ، أَوْ نَقَصَتْ فَلَا صَحْ كَصَحِيحَةٍ، وَلَوْ قَلَعَ سِنٌّ صَغِيرٌ لَمْ يُثَغَّرْ فَلَمْ تَعُدْ وَبَانَ فَسَادُ الْمَنْبَتِ وَجَبَ الْأَرْضُ، وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ لَوْ مَاتَ قَبْلَ الْبَيَانِ فَلَا شَيْءَ، وَأَنَّهُ لَوْ قَلَعَ سِنٌّ مَثْغُورٌ فَعَادَتْ لَا يَسْقُطُ الْأَرْضُ، وَلَوْ قُلِعَتِ الْأَسْنَانُ فَبِحِسَابِهِ،**

﴿وَكُلِّ سِنٍّ-لِذِكْرِ حُرِّ مُسْلِمٍ-خَمْسَةَ أَبْعَرَةٍ﴾ رواه اصحاب السنن بمعناه وصححه البيهقي، له هه لکه دندنی هر ددانیکی نیرینه ی نازادی موسولماندا پینج ووشتر خوینه که ی واجب ده بی. (سَوَاءٌ أَكْسَرَ الظَّاهِرَ مِنْهَا دُونَ السِّنِّ) یه کسانه و جیاوازی نیه: لای دهره وهی ددانه که ی شکاند بی و په که که ی مابیتته وه (أَوْ قَلَعَهَا بِهِ) یان به په که وه هه لیکه ندبی، له هه ردوو حاله تدا پینج ووشتر واجب ده بن (وَفِي سِنٍّ زَائِدَةٍ حُكُومَةٌ) له هه لکه دندنی ددانیکی زیاد، یان زۆر بچوکدا نرخی که ی واجب ده بی، نه ک خوین.

(وَحَرَكَةُ السِّنِّ) جوله ی ددان به هوی پیری، یان نه خویشی (إِنْ قَلَّتْ) نه گهر جولانه که ی که م بی، نه وه (فَكَصَحِيحَةٌ) وه ک ددانیکی ساغه: له تۆله و له خویندا، به لام (وَإِنْ بَطَلَتْ الْمُنْفَعَةُ) نه گهر ددانه که سودی نه مابی، نه و کاته (فَحُكُومَةٌ) نرخی که ی واجب ده بی (أَوْ نَقَصَتْ) یان نه گهر سوده که ی که م بوبی، نه وه ش (فَلَا صَحْ كَصَحِيحَةٍ) به فهرموده ی راستتر: وه کو ددانی ساغه: له تۆله و له خویندا.

(وَلَوْ قَلَعَ سِنٌّ صَغِيرٌ لَمْ يُثَغَّرْ) نه گهر ددانیکی شیریی مندالیکی هه لکه ند که هیشتا ددانه شیریه کانی نه که وتبون (فَلَمْ تَعُدْ) ئینجا له کاتی خوی دا ددانه که شی نه هاته وه و (وَبَانَ فَسَادُ الْمَنْبَتِ) ناشکراش بوو: شوینی لیروانی ددانه که ی تیک چوه، نه وه (وَجَبَ الْأَرْضُ) خوینی ددانه که واجب ده بی، به لام نه گهر ددانه که به ساغی هاته وه، نه و کاته هیچ تۆله و خوین واجب نیه، جا نه گهر به ناشیرنی هاته وه، نه و کاته نرخی ناشیرنی که واجب ده بی، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کاند فهرموویانه.

(وَالْأَظْهَرُ) به فهرموده ی به هیژتر: (أَنَّهُ لَوْ مَاتَ قَبْلَ الْبَيَانِ) نه گهر منداله که مرد پیش نه وه ی پۆن ببیتته وه ددانه که ی دیتته وه، یان نا، نه وه (فَلَا شَيْءَ) هیچ شتیک له سه ر

تاوانکاره که واجب نابی (وَأَنَّهُ) هر به فەرموده‌ی به‌هیزتر: (لَوْ قَلَعَ سِنَّ مَنُغُورٍ) نه‌گەر ددانی که‌سیکی وه‌های هه‌لکه‌ند که ددانی شیریی که‌وتیون (فَعَادَتْ) ئینجا ددانه هه‌لکه‌ندراوه که هاته‌وه، نه‌وه (لَا يَسْقُطُ الْأَرْضُ) خوینی ددانه‌کی لاناکه‌وی و هر واجب بدری، چونکه هاتنه‌وه‌ی نه‌و ددانه نیعمه‌تیکی نوییه.

(وَلَوْ قَلَعْتَ الْأَسْنَانَ) نه‌گەر هه‌موو ددانه‌کان هه‌لکه‌ندران، نه‌و کاته‌ش (فَبِحَسَابِهِ) به‌حیسابی هه‌لکه‌ندراوه که خوین واجب ده‌بی، واته: ددانی عاده‌تی به‌ئه‌غله‌بی سی و دوو **وَفِي قَوْلٍ لَا يَزِيدُ عَلَى دِيَةِ إِنْ اتَّحَدَ جَانٍ وَجَنَائَةٍ، وَكُلَّ لَحْيٍ نِصْفُ دِيَةٍ، وَلَا يَدْخُلُ أَرْضُ الْأَسْنَانِ فِي دِيَةِ اللَّحْيَيْنِ فَإِلَّا أَصَحَّ، وَكُلَّ يَدٍ نِصْفُ دِيَةٍ إِنْ قُطِعَ مِنْ كَفٍّ، فَإِنْ قُطِعَ مِنْ فَوْقِهِ فَحُكُومَةٌ أَيْضًا، وَفِي كُلِّ أَصْبُعٍ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ، وَأَنْمُلَةٌ ثُلُثُ الْعَشْرَةِ، وَأَنْمُلَةٌ الْإِبْهَامِ نِصْفُهَا، وَالرَّجُلَانِ كَالْيَدَيْنِ،**

ددان، که‌وابو: سه‌دوشه‌ست ووشتر له‌خوینی هه‌موواندا واجب ده‌بی، چونکه خوینی هر ددانیک پینج ووشترن (وَفِي قَوْلٍ) له‌فەرموده‌یه‌کدا: (لَا يَزِيدُ عَلَى دِيَةِ إِنْ اتَّحَدَ جَانٍ وَجَنَائَةٍ) نابی خوینی هه‌موو ددانه‌کان له‌خوینیکی ته‌واو زیاتر بی، نه‌گەر تاوانکارو تاوانه‌که یه‌ک بن. (وَكُلَّ لَحْيٍ نِصْفُ دِيَةٍ) له‌هر شه‌ویلیکدا—که ددانه‌کانی خواره‌وی له‌سر پواوه—نیوه‌ی خوین—په‌نجا ووشتر—واجبه، له‌هر دووکیاندا خوینیکی ته‌واو واجبه، به‌لام (وَلَا يَدْخُلُ أَرْضُ الْأَسْنَانِ فِي دِيَةِ اللَّحْيَيْنِ) خوینی ددانه‌کانی خواره‌وه ناچیتته ناو خوینی هه‌ردوو شه‌ویله‌کان له‌و حاله‌ته‌ی شه‌ویلیک، یان هه‌ردوو شه‌ویله‌کان لئ‌ده‌کرینه‌وه (فِي الْأَصْح) له‌فەرموده‌ی پاستردا، به‌لکو خوینی هه‌ردوو شه‌ویله‌کان سه‌ریه‌خویه و خوینی هر ددانیکیش سه‌ریه‌خویه.

﴿وَكُلَّ يَدٍ نِصْفُ دِيَةٍ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، له‌هر ده‌ستی‌کدا نیوه‌ی خوین—په‌نجا ووشتر—واجب ده‌بی. که‌واته: له‌هه‌ردوو ده‌سته‌کاندا سه‌د ووشتر واجب ده‌بی (إِنْ قُطِعَ مِنْ كَفٍّ) نه‌گەر له‌په‌ده‌سته‌که‌ی له‌جومگه‌ی بازنه‌وه لئ‌کراییتته‌وه، به‌لام (فَإِنْ قُطِعَ مِنْ فَوْقِهِ) نه‌گەر له‌سه‌ره‌وه‌ی جومگه‌ی له‌په‌ده‌سته‌وه لئ‌کراوه، نه‌و کاته (فَحُكُومَةٌ أَيْضًا) له‌گه‌ل خوینی له‌په‌ده‌سته‌که‌ی نرخ‌ی باسکو به‌سه‌ره‌وه‌تیش واجب ده‌بی.

﴿وَفِي كُلِّ أَصْبُعٍ عَشْرَةُ أَبْعَرَةٍ﴾ رواه اصحاب السنن وصححه البيهقي، له‌لیکردنه‌وه‌ی هر په‌نجه‌یه‌کی ده‌ست، یان پی‌ده ووشتر خوینه‌که‌ی واجب ده‌بی. به‌لام په‌نجه‌ی زیاد نرخه‌که‌ی واجب ده‌بی (وَأَنْمُلَةٌ ثُلُثُ الْعَشْرَةِ) له‌لیکردنه‌وی هر سه‌ره په‌نجه‌یه‌کدا سییه‌کی ده ووشتره‌که واجب ده‌بی، به‌لام (وَأَنْمُلَةُ الْإِبْهَامِ نِصْفُهَا) له‌لیکردنه‌وی سه‌ره په‌نجه‌که‌ی که‌ورده‌دا نیوه‌ی ده ووشتره‌که واجب ده‌بی، چونکه نه‌مه دوو جومگه‌یه.

(وَالرُّجُلَانِ كَالْيَدَيْنِ) هەردوو پێیەکانیش -ئەگەر لە گۆزینگەوێ لێکرانەوێ- وەکو هەردوو دەستەکان، واتە: خوێنێکی تەواو-سەد ووشتر- لە لێکردنەوێ هەردوو پێیەکاندا واجب دەبن، هەرچەند شەلەش بێ، پێغەمبەر ﷺ فەرمویەتی: ﴿وَالرُّجُلُ الْوَاحِدَةُ نِصْفُ الدِّيَةِ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه البيهقي، لە لێکردنەوێ یەک پێدا نیوێ خوێن واجب دەبن. کەواتە: ئەگەر پێیەکی لە سەرەوێ گۆزینگەوێ لێکراوێ، ئەو کاتە-لەگەڵ خوێنی پێیەکی- نرخی لوله قاچەکو بە سەروەتریش واجب دەبن، هەرەک (مغنی) ئاماژە بۆ کردوێ.

وَفِي حَلَمَتَيْهَا دِيَّتُهَا، وَحَلَمَتَيْهِ حُكْمَتُهُ، وَفِي قَوْلٍ دِيَّتُهُ، وَفِي أَنْثَيْنِ دِيَّةٌ، وَكَذَا ذَكَرٌ وَلَوْ لِصَغِيرٍ وَشَيْخٍ وَعَيْنَيْنِ، وَحَشَفَةٌ كَذَكَرٍ، وَبَعْضُهَا بِقِسْطِهِ مِنْهَا وَقِيلَ مِنَ الذَّكَرِ، وَكَذَا حُكْمُ بَعْضِ مَارِنٍ وَحَلَمَةٍ، وَفِي الْأَلْيَتَيْنِ الدِّيَّةُ وَكَذَا شَفَرَاهَا، وَكَذَا سَلَخُ جِلْدٍ إِنْ بَقِيَ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ وَحَزَّ غَيْرُ السَّالِخِ رَقَبَتَهُ.

(وَفِي حَلَمَتَيْهَا دِيَّتُهَا) لە لێکردنەوێ گۆی هەردوو مەمکی ئاfrهتدا خوێنی ئاfrهتەکی -پەنجا ووشتر- واجب دەبن و لەگۆی یەک مەمکدا بیست و پێنج ووشتر واجب دەبن، جیاوازی نیه مەمەکانی لە بنەوێ لێکردبێتەوێ، یان تەنها گۆیەکی لێکردبێتەوێ (وَحَلَمَتَيْهِ حُكْمَتُهُ) لە لێکردنەوێ گۆی هەردوو مەمەکانی پیاو و نێراموکدا نرخەکیان واجب دەبن (وَفِي قَوْلٍ دِيَّتُهُ) لە فەرموودەیه کدا: خوێنی خاوەنەکی واجب دەبن. ﴿وَفِي أَنْثَيْنِ دِيَّةٌ وَكَذَا ذَكَرٌ﴾ رواه اصحاب السنن بمعناه وصححه البيهقي، لە هەردوو هێلکە گونەکاندا خوێنێکی تەواو-سەد ووشتر- واجبە، کەواتە: لە یەک هێلکە گوندا نیوێ خوێن واجبە، هەرەوێ لە لێکردنەوێ (ذَكَرٍ) خوێنێکی تەواو-سەد ووشتر- واجبە (وَلَوْ لِصَغِيرٍ وَشَيْخٍ وَعَيْنَيْنِ) هەرچەند (ذَكَرٍ) مندال، یان پیر، یان نەمێردیش بێ. (وَحَشَفَةٌ كَذَكَرٍ) گۆی (ذَكَرٍ)-کە پێی دەگوترێ ساپل- وەکو (ذَكَرٍ)، واتە: بە تەنها لێکردنەوێ ساپل خوێنێکی تەواو واجب دەبن (وَبَعْضُهَا بِقِسْطِهِ مِنْهَا) بە لێکردنەوێ بە شێکی ساپل بەگوێرەوێ خۆی لە ساپلەکی بەشە خوێنی واجب دەبن (وَقِيلَ مِنَ الذَّكَرِ) لە فەرموودەیه کی بێ هیژدا: بەشەکی لە هەموو (ذَكَرٍ) پەچاو دەکرێ (وَكَذَا حُكْمُ بَعْضِ مَارِنٍ وَحَلَمَةٍ) هەرەوێ بە لێکردنەوێ بە شێکی نەرمە لوت و بە شێکی گۆی مەمکی ئاfrهت بەشە خوێن واجب دەبن.

(وَفِي الْأَلْيَتَيْنِ الدِّيَّةُ) لە لێکردنەوێ هەردوو لاقینگەکاندا خوێنێکی تەواوێ مەوێ کە واجبە (وَكَذَا شَفَرَاهَا) هەرەوێ لە لێکردنەوێ هەردو لێوێ (فَرْجٍ) ئاfrهتدا خوێنێکی تەواوێ ئاfrهتەکی واجب دەبن (وَكَذَا سَلَخُ جِلْدٍ) هەرەوێ بە گرواندنی پێستەوێ مەوێش

خوینیکی ته وای مروفه که واجب ده بی (إِنْ بَقِيَ حَيَاةً مُسْتَقَرَّةً) نه گهر له دواي گرواندنه که گیانی جیگیربوی تدا مابی و (وَحَزَّ غَيْرُ السَّالِحِ رَقَبَتَهُ) جگه له گروینه ره که ش به کیکی تر کوشتبیتی، یان به هویه کی تر مرد بی، به لام نه گهر به گرواندنه که مرد، نه و کاته ش هر خوینی مروفه که واجب ده بی.

﴿فَرَعٌ: لَقِيكَ لَه بَاسِي خَوِينِي لَابَرْدَنِي سَوْدِي نُه نَدَامَه كَان﴾

پیشه کی بزانه: ژماره ی سوده کانی نه ندمه کان سیژده نه، جا هر به کی که له و سوده نه - له دواي لابرده - خوینی وهرگیرا، نینجا سوده که گه پاره، واجبه خوینه که ش بواوانکاره که (فَرَعٌ) فِي الْعَقْلِ دِيَّةً فَإِنْ زَالَ بِجُرْحٍ لَهُ أَرَشٌ أَوْ حُكُومَةٌ وَجَبَا، وَفِي قَوْلٍ يَدْخُلُ الْأَقْلُ فَيَالَاكُثْرٍ، وَلَوْ ادَّعَى زَوَالَهُ فَإِنْ لَمْ يَنْتَظَمْ قَوْلُهُ وَفِعْلُهُ فِي خَلَوَاتِهِ فَلَهُ دِيَّةٌ بِأَلَا يَمِينٍ، وَفِي السَّمْعِ دِيَّةٌ، وَمَنْ أُذُنٌ نِصْفٌ، وَقِيلَ قِسْطُ النَّقْصِ، وَلَوْ أَرَالَ أُذُنِيهِ وَسَمِعَهُ فِدِيَّتَانِ، وَلَوْ ادَّعَى زَوَالَهُ وَانْزَعَجَ لِلصِّيَاحِ فِي نَوْمٍ وَغَفْلَةٍ فَكَاذِبٌ، وَإِلَّا حُلْفَ وَأَخَذَ دِيَّةً،

بگه پیندریته وه، هروه که له (تحفة) و (نهاية) دا فرمویانه، واته: به لام نرخي تاوانه که واجب ده بی، هروه که له باسی (حُكُومَة) دا پوونی ده که ینه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(فِي الْعَقْلِ دِيَّةً) به (إجماع) ی زانایانی نیسلام له لابرده عه قلدا خوینیکی ته وای - سده ووشتر - واجب ده بی (فَإِنْ زَالَ بِجُرْحٍ لَهُ أَرَشٌ أَوْ حُكُومَةٌ) جا نه گهر عه قله که به بریندارکردن یکی وها لاجو: که خوین یان نرخي مه بوو، نه و کاته (وَجَبَا) خوینی عه قلو خوینی برینه که ش، یان نرخه که شی واجب ده بن (وَفِي قَوْلٍ: يَدْخُلُ الْأَقْلُ فَيَالَاكُثْرٍ) له فرموده یه کدا که متره که ده چپته ناو زورتره که.

(وَلَوْ ادَّعَى زَوَالَهُ) نه گهر سه ره رشتکاری شپته که داوای لاجوونی عه قلی له تاوانکاره که کرد، نه ویش گوتی: پاست نیه. نه و کاته شپته که تاقي ده کریته وه: (فَإِنْ لَمْ يَنْتَظَمْ قَوْلُهُ وَفِعْلُهُ فِي خَلَوَاتِهِ) جا نه گهر گوفتارو کرداری شپته که له حاله تی به ته نهایی دا پیک نه بو، نه وه (فَلَهُ دِيَّةٌ بِأَلَا يَمِينٍ) شپته که - بی سویند خواردن - مافی خوینی لاجوونی عه قله که ی هیه.

به لام نه گهر داواکاره که بلئ: عه قلی که م کردومه وه، نه و کاته داواکاره که سویند ده درئ، جا له و حاله ته ی به شپکی عه قل لاده بردرئ و نه ندازه ی به شه که ش به پیکی بزاندري: وه که پوژیک نا پوژیک شیت بی، نه وه به شه خوین واجب ده بی، نه گهر نه زاندري، نه و کاته نرخي به شه که واجب ده بی، هروه که له زوری ی سه رچاوه کاندای پوون کراوه ته وه.

(وَفِي السَّمْعِ دِيَّةً) له لابرده بیستن له هردوو گوئی دا خوینیکی ته وای - سده ووشتر - واجب ده بی، به (إجماع) ی زانایانی نیسلام (و) هروه ها (مِنْ أُذُنٍ نِصْفٍ) به لابرده بیستن له گوئی یه که نیوه ی خوین واجب ده بی (وَقِيلَ قِسْطُ النَّقْصِ) له فرموده یه کی بی هیژدا: به شی که مکردنه وه ی بیستن له خوینه که واجب ده بی (وَلَوْ أَرَالَ أُذُنِيهِ وَسَمِعَهُ) نه گهر هردوو

گوئی به کانی لئ کر دنه وه و بیستنه که شی لابر، نه و کاته (فَدِیْتَانِ) دوو خوینی ته و او واجب ده بن: خوینیکی گوئی به کانی و خوینیکی بیستن.

(وَلَوْ ادَّعَى زَوَالَهُ) نه گهر داواکاره که گوتی: به و تاوانه بیستنم لاچوه، تاوانکاره که ش گوتی: پاست ناکا (وَأَنْزَعَجَ لِلصِّيَاحِ فِي نَوْمٍ وَغَفْلَةٍ) داواکاره که ش به هوی لیتقیراندن له خه و داو له نااگایی دا تیک چو، نه وه (فَكَاذِبٌ) دیاره داواکاره که دروزنه (وَالَا) به لام نه گهر به هوی لیتقیراندن تیک نه چو، نه و کاته (حُلْفَ وَأَخَذَ دِيَةً) داوا کاره که سویند ده درئ و خوینیکی ته و او وهرده گری.

وَأِنْ نَقَصَ فَقَسَطُهُ إِنْ عُرِفَ وَإِلَّا فَحُكُومَةٌ بِاجْتِهَادٍ قَاضٍ، وَقِيلَ يُعْتَبَرُ سَمْعُ قَرْنِهِ فِي صِحَّتِهِ وَيُضْبَطُ التَّفَاوُتُ، وَإِنْ نَقَصَ مِنْ أُذُنٍ سُدَّتْ وَضُبُّ مُنْتَهَى سَمَاعِ الْآخَرَى ثُمَّ عَكَسَ وَوَجَبَ قِسْطُ التَّفَاوُتِ، وَفِي ضَوْءِ كُلِّ عَيْنٍ نِصْفُ دِيَةٍ، فَلَوْ فَقَّاهَا لَمْ يَزِدْ، وَإِنْ ادَّعَى زَوَالَهُ سُئِلَ أَهْلُ الْخَبْرَةِ أَوْ يُمْتَحَنُ بِتَقْرِيبِ عَقْرِبٍ أَوْ حَدِيدَةٍ مِنْ عَيْنِهِ بَغْتَةً وَنَظَرَ هَلْ يَنْزَعِجُ؟ وَإِنْ نَقَصَ فَكَالَسَمْعِ، وَفِي الشَّمِّ دِيَةٌ عَلَى الصَّحِيحِ،

به لام (وَإِنْ نَقَصَ) نه گهر بیستنه که ی له هه ردو گوئی که م بؤوه، نه و کاته (فَقَسَطُهُ إِنْ عُرِفَ) به شی که مکړدنه وه که له خوینه که وهرده گری نه گهر نه اندازه ی که مکړدنه وه که بزاندري (وَالَا) به لام نه گهر نه زاندري، نه و کاته (فَحُكُومَةٌ بِاجْتِهَادٍ قَاضٍ) نرخي که مکړدنه وه که وهرده گری به گویره ی دانانی قازی (وَقِيلَ يُعْتَبَرُ سَمْعُ قَرْنِهِ فِي صِحَّتِهِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: بیستنی هاوته مه نی خوی په چاو ده کری له حاله تی ساغی دا، ئینجا (وَيُضْبَطُ التَّفَاوُتُ) جیاوازی نیوان بیستنی خوی و هاوته مه نه که ی به پړکی دیاری ده کری و نیسبه ته که ی له خوینه که وهرده گری.

(و) هه روه ها (إِنْ نَقَصَ مِنْ أُذُنٍ) نه گهر بیستنه که له یه ک گوئی که م بؤوه، نه و کاته (سُدَّتْ) ناته و او وه که ده گیریندري (وَضُبُّ مُنْتَهَى سَمَاعِ الْآخَرَى) بیستنی گوئی به که ی ساغیش دیاری ده کری (ثُمَّ عَكَسَ) ئینجا به پیچه وانه ش ساغه که ده گیریندري و بیستنه که ی ناته و او وه که ش دیاری ده کری (وَوَجَبَ قِسْطُ التَّفَاوُتِ) به شی جیاوازی بیستنه که له خوینه که واجب ده بی.

(وَفِي ضَوْءِ كُلِّ عَيْنٍ نِصْفُ دِيَةٍ) له لابر دنی دیتنی هه ر چاویکدا نیوه ی خوین-په نجا ووشتر- واجب ده بی و له دیتنی هه ردو چاوه کاند ا خوینیکی ته و او واجب ده بی، هه رچه ند شه و کویریش بی (فَلَوْ فَقَّاهَا) جا نه گهر چاوه که شی ده رهینا (لَمْ يَزِدْ) له نیوه خوینه که هیچ زیاد ناکری (وَإِنْ ادَّعَى زَوَالَهُ) نه گهر داواکاره که گوتی: دیتنم به و تاوانه لاچوه. تاوانکاره که ش گوتی پاست نیه. نه و کاته (سُئِلَ أَهْلُ الْخَبْرَةِ) پرسیار له دوو دادپه روه ی لیزانی چاو ده کری (أَوْ يُمْتَحَنُ) یان داواکاره که تاقي ده کری ته وه: (بِتَقْرِيبِ عَقْرِبٍ أَوْ حَدِيدَةٍ

مِنْ عَيْنِهِ بَعْتَهُ) به‌وهی له ناکاودا دوپشکێک، یان ئاسنێک له چاوه‌کانی نزیک ده‌کرێته‌وه‌و (وَنَظَرَ هَلْ يَنْزِعُ) ته‌ماشای ده‌کری: ئایا تێک ده‌چێ، یان نا (وَإِنْ نَقَصَ) نه‌گه‌ر دیتنه‌که‌ی له چاویک، یان له دوو چاوه‌که‌م بۆوه، نه‌وه‌ش (فَكَالَسَمْعِ) وه‌ک که‌مبوونه‌وه‌ی بیستن بپیری بۆ ده‌دری له پوونکردنه‌وه‌که‌ی پابردوودا.

(وَفِي الشَّمِّ دِيَّةٌ) له لابردنی بۆنکردندا خۆینێکی ته‌واو-سه‌د ووشتر- واجب ده‌بێ (عَلَى الصَّحِيحِ) له سه‌ره‌رمووده‌ی پاست، به‌لام له فه‌رمووده‌ی بێهێزدا: نرخێ لابردنی بۆنه‌که واجب ده‌بێ، هه‌روه‌ک له (نهاية) و (مغنی)دا فه‌رموویانه.

وَفِي الْكَلَامِ الدِّيَّةُ، وَفِي بَعْضِ الْحُرُوفِ قِسْطُهُ، وَالْمَوْزُوعُ عَلَيْهَا ثَمَانِيَّةٌ وَعِشْرُونَ حَرْفًا فِي لُغَةِ الْعَرَبِ، وَقِيلَ لَا يُوزَعُ عَلَى الشَّفْهِیَّةِ وَالْحَلْقِيَّةِ، وَلَوْ عَجَزَ عَنْ بَعْضِهَا خَلَقَهُ أَوْ بِأَفَةِ سَمَاوِيَّةٍ فَدِيَّةٌ، وَقِيلَ قِسْطُ أَوْ بِجِنَايَةٍ فَالْمَذْهَبُ لَا تَكْمُلُ دِيَّةٌ، وَلَوْ قَطَعَ نِصْفَ لِسَانِهِ فَذَهَبَ رُبْعُ كَلَامِهِ أَوْ عَكْسُ فَنِصْفُ دِيَّةٍ، وَفِي الصَّوْتِ دِيَّةٌ، فَإِنْ أَبْطَلَ مَعَهُ حَرَكَةً لِسَانٍ فَعَجَزَ عَنِ التَّقْطِيعِ وَالتَّرْدِيدِ فَدِيَّتَانِ وَقِيلَ دِيَّةٌ،

(وَفِي الْكَلَامِ الدِّيَّةُ) له نه‌هیشتنی قسه‌کردندا خۆینێکی ته‌واو-سه‌د ووشتر- واجب ده‌بێ (وَفِي بَعْضِ الْحُرُوفِ قِسْطُهُ) له نه‌هیشتنی به‌شێکی پسته‌کاندا به‌گوێره‌ی به‌شه‌که له خۆینه‌که واجب ده‌بێ (وَالْمَوْزُوعُ عَلَيْهَا) نه‌و پیتانه‌ی خۆینه‌که‌یان به‌ سه‌ردا به‌ش ده‌کری (ثَمَانِيَّةٌ وَعِشْرُونَ حَرْفًا فِي لُغَةِ الْعَرَبِ) بیست و هه‌شت پیت له زمانی عه‌ره‌بی‌دا، به‌لام نه‌گه‌ر سته‌م لێکراوه‌که به‌ زمانێکی تر قسه‌ی ده‌کرد، نه‌و کاته‌ خۆینه‌که به‌ سه‌ر پسته‌کانی زمانی خۆیدا به‌ش ده‌کری، هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه (وَقِيلَ لَا يُوزَعُ عَلَى الشَّفْهِیَّةِ وَالْحَلْقِيَّةِ) له فه‌رمووده‌یه‌کی بێهێزدا: خۆینه‌که به‌ سه‌ر پسته‌کانی لێوی و گه‌رویی‌دا به‌ش ناکری.

(وَلَوْ عَجَزَ عَنْ بَعْضِهَا خَلَقَهُ) نه‌گه‌ر سته‌م لێکراوه‌که له زگماکدا نه‌یتوانی هه‌ندێک پیت بلێ (أَوْ بِأَفَةِ سَمَاوِيَّةٍ) یان به‌ هۆی به‌لایه‌کی ئاسمانی نه‌یتوانی هه‌ندیکیان بلێ، نه‌و کاته‌ش (فَدِيَّةٌ) خۆینێکی ته‌واو واجب ده‌بێ (وَقِيلَ قِسْطُ) له فه‌رمووده‌یه‌کی بێهێزدا: به‌شه‌ خۆین واجب ده‌بێ، به‌لام (أَوْ بِجِنَايَةٍ) نه‌گه‌ر به‌ هۆی ده‌ستدریژی تاوانکاریکی تر نه‌یتوانی هه‌ندێک پیت بلێ، نه‌و کاته‌ (فَالْمَذْهَبُ لَا تَكْمُلُ دِيَّةٌ) به‌ فه‌رمووده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: خۆینێکی ته‌واو له تاوانکاره‌که‌ی دووه‌م وه‌رناگیرێ، چونکه واجب: تاوانکاره‌که‌ی یه‌که‌میش به‌شه‌ خۆینی پسته له‌ناوبراوه‌کانی خۆی‌دا.

(وَلَوْ قَطَعَ نِصْفَ لِسَانِهِ) نه‌گه‌ر نیوه‌ی زوبانه‌که‌ی لێ‌کرده‌وه‌و (فَذَهَبَ رُبْعُ كَلَامِهِ) چوارێکی پسته‌کانی قسه‌کردنی نه‌مان (أَوْ عَكْسُ) یان به‌ پێچه‌وانه‌وه: چوارێکی زوبانی

لای کرده وه و نیوه پیته کانی قسه کردنی نه مان، نه وه (فَنَصَفُ دِيَّه) له هه ردوو مه سه له دا نیوه ی خوین واجب ده بی.

(وَفِي الصَّوْتِ دِيَّه) له نه هیشتنی ده نگدا خوینیکی ته واو—سه د ووشتر— واجب ده بی (فَإِنْ أَبْطَلَ مَعَهُ حَرَكَهَ لِسَانٍ) جا نه گهر له گهل نه هیشتنی ده نگه که ش جوله ی زوبانه که شی نه هیشتو (فَعَجَزَ عَنِ التَّقْطِيعِ وَالتَّرْدِيدِ) توانای نه ما پیته کان له شوینی خوین ده ریخاو دووباره یان بکاته وه، نه و کاته (فَدِيَّتَانِ) دوو خوینی ته واو واجب ده بن: یه کیکی بۆ ده نگ، یه کیکی بۆ زوبان (وَقِيلَ دِيَّه) له هه رموده یه کی بی هیژدا: یه ک خوین واجب ده بی.

وَفِي الدَّوْقِ دِيَّه، وَيُذْرِكُ بِهِ حَالَاوَةً وَحُمُوضَةً وَمَرَارَةً وَمُلُوحَةً وَعُدُوبَةً، وَتُوزَعُ عَلَيْهِنَّ، فَإِنْ نَقَصَ فَحُكُومَةٌ، وَتَجِبُ الدِّيَّةُ فَاَلْمَضْغُ وَقُوَّةُ إِمْنَاءٍ بِكُسْرِ صُلْبٍ وَقُوَّةُ حَبَلٍ وَذَهَابُ جِمَاعٍ، وَفِي إِفْضَائِهَا مِنَ الزَّوْجِ وَغَيْرِهِ دِيَّةٌ وَهُوَ رَفْعُ مَا بَيْنَ مَدْخَلِ ذَكَرٍ وَدُبُرٍ، وَقِيلَ ذَكَرٌ وَبَوْلٌ، فَإِنْ لَمْ يُمْكِنْ الْوَطْءُ إِلَّا بِإِفْضَاءٍ فَلَيْسَ لِلزَّوْجِ، وَمَنْ لَا يَسْتَحِقُّ إِفْضَاءَهَا فَأَزَالَ الْبَكَارَةَ بِغَيْرِ ذَكَرٍ فَأَرْشُهَا، أَوْ بِذَكَرٍ لِشَبْهَةٍ أَوْ مُكْرَهَةً فَمَهْرٌ مِثْلُ ثِيَابٍ وَأَرْشُ الْبَكَارَةِ،

(وَفِي الدَّوْقِ دِيَّه) له نه هیشتنی تامکردندا خوینیکی ته واو—سه د ووشتر— واجب ده بی (وَيُذْرِكُ بِهِ) به هوی تامکردن ده زاندری: (حَالَاوَةً وَحُمُوضَةً وَمَرَارَةً وَمُلُوحَةً وَعُدُوبَةً) شیرنی و ترشی و تالی و سویری و ناوی شیرن و خۆش (وَتُوزَعُ عَلَيْهِنَّ) خوینه که به سه ره نه و پینج تامانه دا به ش ده کری (فَإِنْ نَقَصَ) جا نه گهر تامکردنه که کم بۆوه، نه و کاته (فَحُكُومَةٌ) نرخ ی که مکردنه که واجب ده بی.

(وَتَجِبُ الدِّيَّةُ فِي الْمَضْغِ) خوینیکی ته واو—سه د ووشتر— واجب ده بی: له نه هیشتنی شت جویندا، هه م (وَقُوَّةُ إِمْنَاءٍ بِكُسْرِ صُلْبٍ) له نه هیشتنی هیزی (مَنِي) هاتن به هوی پشت شکندن، هه م (وَقُوَّةُ حَبَلٍ) له نه هیشتنی هیزی ئاوسبوونی ژن، یان ئاوسکردنی پیاو، هه م (وَذَهَابُ جِمَاعٍ) له نه مانی جیماعکردنی پیاو.

(وَفِي إِفْضَائِهَا مِنَ الزَّوْجِ وَغَيْرِهِ) له له تکردنی دامینی ئافره تدا به هوی جیماعکردن، یان به هویه کی تر، جا له لایه ن میرده که یه وه، یان له لایه ن که سیکی تره وه: وه ک زینا (دِيَّه) خوینیکی ته واوی ئافره ته که—په نجا ووشتر— واجب ده بی (وَهُوَ) له تکردنی دامین: (رَفْعُ مَا بَيْنَ مَدْخَلِ ذَكَرٍ وَدُبُرٍ) لابرندی گۆشته که ی نیوان کونی جیماعکردن و کونی پیسای کردنه (وَقِيلَ: ذَكَرٌ وَبَوْلٌ) له هه رموده یه کی بی هیژدا: لابرندی نیوان کونی جیماعکردن و میز کردنه (فَإِنْ لَمْ يُمْكِنْ الْوَطْءُ إِلَّا بِإِفْضَاءٍ) جا نه گهر جیماعکردن نه ده گونجا ته نها به تیگدانی شوینه که نه بی: وه ک نه ندانه که ی زۆر گه وره بی، یان (فَرَجٍ) ی ئافره ته که زۆر ته سک بی،

ئەو كاتە (فَلَيْسَ لِلزَّوْجِ) مېردەكە بۆى دوست نىيە جىماعى لەگەل بكا.
 (وَمَنْ لَا يَسْتَحِقُّ افْتِضَاحَهَا) ھەر كەسك مافى نەبى كچىنى ئافرەتتەك لايبا (فَأَزَالَ الْبَكَارَةَ
 بغير ذكر) جا بە بى تىنانى (ذكر) كچىنىيەكەى لابرد: ھەك بە پەنجە، يان بە پارچە دارىك،
 ئەوھ (فَأَرَشَهَا) نرخی كچىنىيەكەى لە سەر واجب دەبى، بەلام (أَوْ بِذَكَرٍ) ئەگەر بە تىنانى
 (ذكر)، واتە: بە جىماع كچىنىيەكەى لابرد: ھەك (لِشُبْهَةِ أَوْ مُكْرَمَةٍ) جىماعەكە بە ھەلە بى،
 يان زىنا بى و كچەكە ئۆزلىكراو بى، ئەو كاتە (فَمَهْرُمُثْلُ ثِيَابٍ وَأَرَشُ الْبَكَارَةِ) مارەيى
 ھاوونەى ئافرەتەكە لە حالەتى بىوھزنىداو ھەم نرخی كچىنىيەكەشى ھەردووكى لە سەر
 وَقِيلَ مَهْرُ بَكْرٍ، وَمُسْتَحَقُّهُ لَا شَيْءَ عَلَيْهِ، وَقِيلَ إِنْ أَزَالَ بِغَيْرِ ذَكَرٍ فَأَرَشُ،
 وَفِي الْبَطْشِ دِيَّةٌ وَكَذَا الْمَشْيُ وَنَقَصَهُمَا حُكُومَةٌ،
 وَلَوْ كَسَرَ صُلْبَهُ فَذَهَبَ مَشْيُهُ وَجَمَاعُهُ أَوْ وَمَنِيَّةُ فَدِيَّتَانِ، وَقِيلَ دِيَّةٌ.
 (فَرَعٌ) أَزَالَ أَطْرَافًا وَلَطَائِفَ تَقْتَضِي دِيَاتٍ فَمَاتَ سِرَائَةُ فَدِيَّةٌ،
 وَكَذَا لَوْ حَزَّهُ الْجَانِي قَبْلَ انْدِمَالِهِ فِي الْأَصَحِّ،

جىماعەكەرەكە واجب دەبن (وَقِيلَ مَهْرُ بَكْرٍ) لە ھەرموودەيەكەى بى ھىزدا: مارەيى كچىك
 واجب دەبى، بەلام ئەگەر زىنايەكە بە پەزماھەندى كچەكە بى، ئەو كاتە نە مارەيى و نە
 نرخی كچىنىيەكە واجب نابى، ھەروەك لە زۆرىي سەرچاوەكاندا ھەرموويانە.
 (وَمُسْتَحَقُّهُ) ئەو كەسەى مافى لا بردنى كچىنىيەكەى ھەيە-كە مېردى كچەكەيە- ئەگەر
 كچىنىيەكەى لا برد (لَا شَيْءَ عَلَيْهِ) ھىچى لە سەر نىيە، ھەرچەند بە بى جىماعىش
 لاى بردى، چونكە شەرع ئىزنى داوھو لادانىش لە پىگەى لا بردن زىانى نىيە (وَقِيلَ إِنْ أَزَالَ
 بِغَيْرِ ذَكَرٍ) لە ھەرموودەيەكەى بى ھىزدا، ئەگەر بە بى جىماع لاى برد، ئەوھ (فَأَرَشُ) نرخی
 كچىنىيەكە واجب دەبى.

(وَفِي الْبَطْشِ دِيَّةٌ) لە لەكارخستنى ھەردو دەستەكاندا خوینىكى تەوا-سەد ووشتر-
 واجب دەبى (وَكَذَا الْمَشْيُ) ھەروھە پۆشتنىش، واتە: ئەگەر ھەردو پىي لە پۆشتن
 خستن خوینىكى تەوا-سەد ووشتر- واجب دەبى، ھەروھە بە لەكارخستنى يەك دەست،
 يان يەك پى، نيوھى خوین واجب دەبى (وَنَقَصَهُمَا) بە كەمكردنەوھى ھىزى دەست، يان
 كەمكردنەوھى پۆشتن (حُكُومَةٌ) نرخی كەمكردنەوھەكە واجب دەبى.

(وَلَوْ كَسَرَ صُلْبَهُ) ئەگەر پىشتى شكاند (فَذَهَبَ مَشْيُهُ وَجَمَاعُهُ) جا بەو شكاندنە پۆشتنى
 نەماو جىماعىشى نەما (أَوْ وَمَنِيَّةُ) يا پۆشتن (مَنِيَّةُ) نەمان، ئەو كاتە (فَدِيَّتَانِ) دوو
 خوینى تەوا-دووسەد ووشتر- واجب دەبن: يەككە بۆ پۆشتن و يەككە بۆ جىماع (وَقِيلَ
 دِيَّةٌ) لە ھەرموودەيەكەى بى ھىزدا: خوینتەك واجب دەبى.

﴿چەند تاوانىك﴾

﴿فَرَعٌ لِّقِيَّتِكَ لَهِ بَاسِي كُوبُونَ ھەي﴾

(أَزَالَ أَطْرَافًا) هه رکاتیك چه ند ئەندامییکی لێکردنەو: وەك دەست و پێ و گۆی، هەم (وَلَطَّافٌ) چەند سودیکیشی لەناو بردن: وەك گۆی لیبوون و دیتن و تامکردن، كە (تَقْتَضِي دِيَاتٍ) ئەندامەكان و سودەكان گشتیان خوینییکی سەر بە خۆیان واجب دەکرد (فَمَاتَ سِرَافَةً) ئینجا تاوان لێکراوە کە بە پێداپێشتنی ئەو برینانە مرد، ئەو (فَدِيَّةٌ) تەنھا یەك خوین واجب دەبێ لە بەرامبەر گیانە کە (وَكَذَا لَوْ حَزُّهُ الْجَانِي قَبْلَ اِنْدِمَالِهِ) هەر وەها ئەگەر تاوانکارە کە تاوان لێکراوە کە ی پێش چاکیبوونەو کوشت، ئەو کاتەش هەر یەك خوین واجب دەبێ (فِي الْأَصَحِّ) لە فەرموودەی پاستردا.

فَإِنْ حَزَّ عَمْدًا وَالْجَنَايَاتُ خَطًّا أَوْ عَكْسُهُ فَلَا تَدْخُلُ فِي الْأَصَحِّ، وَلَوْ حَزَّ غَيْرُهُ تَعَدَّدَتْ. (فَصْلٌ) تَجِبُ الْحُكُومَةُ فِيمَا لَا مُقَدَّرَ فِيهِ: وَهِيَ جُزْءٌ نَسَبَتْهُ إِلَى دِيَةِ النَّفْسِ - وَقِيلَ إِلَى عُضْوِ الْجَنَافَةِ - نِسْبَةً نَقَصَهَا مِنْ قِيَمَتِهِ لَوْ كَانَ رَقِيقًا بِصِفَاتِهِ، فَإِنْ كَانَتْ بِطَرَفٍ لَهُ مُقَدَّرٌ اشْتَرَطَ أَنْ لَا تَبْلُغَ مُقَدَّرُهُ، فَإِنْ بَلَغَتْهُ نَقَصَ الْقَاضِي شَيْئًا بِاجْتِهَادِهِ، أَوْ لَا تَقْدِيرَ فِيهِ كَفَخَذٍ فَإِنَّ لَا تَبْلُغَ دِيَةَ نَفْسٍ،

بەلام (فَإِنْ حَزَّ عَمْدًا) ئەگەر تاوانکارە کە بە قەسدی تاوان لێکراوە کە کوشت و (وَالْجَنَايَاتُ خَطًّا) تاوانەکانی لەناو بردنی ئەندام و سودەکانیش بە هەڵە بون (أَوْ عَكْسُهُ) یان بە پێچەوانەو: لەناو بردنی ئەندام و سودەکان بە قەسدی بون و کوشتنە کە بە هەڵە بوو، ئەو کاتە (فَلَا تَدْخُلُ) خوینەکان ناچنە ناو یە کتر، بە لکو خوینتی ئەندامەکان و خوینتی سودەکان و خوینتی گیانە کە گشتی واجب دەبن (فِي الْأَصَحِّ) لە فەرموودەی پاستردا.

(و) هەر وەها (لَوْ حَزَّ غَيْرُهُ) ئەگەر جگە لە تاوانکارە کە یەکیکی تر تاوان لێکراوە کە کوشت، ئەو کاتەش (تَعَدَّدَتْ) خوینەکان بە گوێرەی تاوانەکان دەژمێرێن، واتە: خوینەکانی ئەندامەکان و سودەکان لە سەر تاوانکارە کە یە کە مەو خوینتی گیانە کەشی لە سەر بکۆژە کە یە.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي (حُكُومَةٌ): نَرْخِي تَاوَانَهُ كَان﴾

(تَجِبُ الْحُكُومَةُ) نرخ، واتە: هەندیک مال واجب دەبێ (فِيمَا لَا مُقَدَّرَ فِيهِ) لەو جۆرە بریندارکردن و شکاندنە کە ئەندازە خوینییکی دیارکراویان نیە، ئینجا مەرجە: دادوەر، یان (الْمُحَكَّم) ئەو نرخە دیاری بکا (وَهِيَ جُزْءٌ) مەبەست بە نرخ: بە شیکە لە خوین (نَسَبَتْهُ إِلَى دِيَةِ النَّفْسِ) نەسبەتە کە ی بۆ خوینتی گیان - (وَقِيلَ إِلَى عُضْوِ الْجَنَافَةِ) لە فەرموودە یە کە ی بێ هیژدا: نەسبەتە کە ی بۆ ئەندامی تاوانە کە - (نِسْبَةً نَقَصَهَا مِنْ قِيَمَتِهِ لَوْ كَانَ رَقِيقًا بِصِفَاتِهِ) وەك نەسبەتی کە مکردنەو یەتی لە نرخە کە ی ئەگەر کۆیلە کە ی بەو سیفەتە تانە بووایە.

(فَإِنْ كَانَتْ بِطَرَفٍ لَهُ مُقَدَّرٌ) جا ئەگەر نرخە کە بە هۆی تاوانکردنە سەر ئەندامییکی وەها بوو: کە ئەندامە کە خوینییکی دیارکراوی هەبوو: وەك دەست شکاندن و پێ شکاندن،

نه وه (أَشْتَرِطَ أَنْ لَا تَبْلُغَ مُقَدَّرَهُ) به مهرج داندراوه: نرخه که نه گاته خوینتی نه دنامه که، بۆ وینه: نابئی نرخى شکاندنی ده ستیک بگاته خوینتی لیکردنه وهی دهسته که (فَإِنْ بَلَغَتْهُ) جا نه گهر نرخه که گه یشته خوینتی نه دنامه که، نه و کاته (نَقَصَ الْقَاضِي شَيْئًا بِاجْتِهَادِهِ) قازی به بۆچوونی خوی شتیکی لی که م ده کاته وه (أَوْ لَا تَقْدِيرَ فِيهِ) یان نرخه که به هوی تاوانکردنه سهر نه دنامیکی وه ها بوی: که نه دنامه که خوینتیکی دیارکراوی نه بو: (كَفَخِرَ) وه شکاندنی پان، یان باسکو پشتو شان، نه وه (فَإِنْ لَا تَبْلُغَ دِيَّةَ نَفْسٍ) مهرجه: نرخه که نه گاته خوینتی گیان، واته کوشتن.

وَيَقُومُ بَعْدَ انْدِمَالِهِ فَإِنْ لَمْ يَبْقَ نَقْصٌ أُعْتَبِرَ أَقْرَبُ نَقْصٍ إِلَى الْإِنْدِمَالِ، وَقِيلَ يُقَدَّرُهُ قَاضٍ بِاجْتِهَادِهِ، وَقِيلَ لَا غُرْمَ، وَالْجُرْحُ الْمُقَدَّرُ كَمَوْضِعَةٍ يَتَّبَعُهُ الشَّيْنُ حَوَالِيهِ، وَمَا لَا يَتَقَدَّرُ يُفْرَدُ بِحُكْمَةٍ فَيَالْأَصَحَّ، وَفِي نَفْسِ الرَّقِيقِ قِيمَتُهُ، وَفِي غَيْرِهَا مَا نَقَصَ مِنْ قِيمَتِهِ إِنْ لَمْ يَتَقَدَّرْ فَيَالْخُرَّ، وَإِلَّا فَنَسَبَتْهُ مِنْ قِيمَتِهِ، وَفِي قَوْلٍ مَا نَقَصَ، وَلَوْ قَطَعَ ذَكَرَهُ وَأُنْثِيَاهُ فَفِي الْأَظْهَرِ قِيمَتَانِ، وَالثَّانِي

(وَيَقُومُ بَعْدَ انْدِمَالِهِ) تاوان لیکراوه که له دواى چاکبونه وهی ده قرسیندری تاکو بزاندري نرخى تاوانه که چهنده (فَإِنْ لَمْ يَبْقَ نَقْصٌ) جا نه گهر له دواى چاکبونه وه هيچ ناته واويه که نه مابو، نه و کاته (أُعْتَبِرَ أَقْرَبُ نَقْصٍ إِلَى الْإِنْدِمَالِ) بۆ قرساندنه که نزیکترین ناته واوی له کاتی چاکبونه وه که په چاو ده کړی (وَقِيلَ: يُقَدَّرُهُ قَاضٍ بِاجْتِهَادِهِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: قازی به بۆچوونی خوی نه اندازه ی نرخه که داده نی (وَقِيلَ: لَا غُرْمَ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: هيچ نرخیک واجب نیه.

(وَالْجُرْحُ الْمُقَدَّرُ كَمَوْضِعَةٍ) نه و برینه ی نه اندازه خوینتیکی دیارکراوی هیه: وه که برینی ناشکراکه (يَتَّبَعُهُ الشَّيْنُ حَوَالِيهِ) ناشیرنبونه که ی ده ورپه ری شوین خوی ده که وئو نرخى ناشیرنیه که داناندري، به لام (وَمَا لَا يَتَقَدَّرُ) نه و برینه ی نه اندازه خوینتیکی دیارکراوی نیه (يُفْرَدُ بِحُكْمَةٍ) ناشیرنیه که ی ده ورپه ری - جگه له نرخى برینه که - نرخیکى سهر به خوی بۆ داده ندري (فَيَالْأَصَحَّ) له فهرموده ی پاستردا.

جا بزانه: نه گهر له په ده ستیکى لیداو شوینه که ی په شوشین کرد، یان مووه کانی سهر و پووی له ناو بردن و شوینی لپروانه که شی تیک دا، نه و کاته ش نرخى واجب ده بی، به لام نه گهر په شوشین نه بو و هيچ شوینتیکی نه شکاند، یان شوینتی لپروانی مووه کانی تیک نه دا، نه و کاته نرخ واجب نابئی، به لکو تاوانکاره که ته مبی ده کړی، هه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا فهرموویانه.

(وَفِي نَفْسِ الرَّقِيقِ قِيمَتُهُ) له کوشتنی کویله دا نرخى کویله که واجب ده بی (وَفِي غَيْرِهَا)

جگه له کوشتنیش له ئەندام و سوده‌کانی کۆیله‌دا (مَا نَقَصَ مِنْ قِيَمَتِهِ) ئەو ئەندازه‌ی له نرخه‌که‌ی که‌م کردۆته‌وه واجب ده‌بێ (إِنْ لَمْ يَتَقَدَّرْ فِي الْحُرِّ) ئەگەر ئەندام و سوده‌کان له مۆفای نازاددا ئەندازه‌ی خوێنی نه‌بێ (وَأِلَّا) به‌لام ئەگەر له نازاددا ئەندازه‌ی خوێنی هه‌بوو: وه‌ک لێکردنه‌وه‌ی ده‌ست و پێ، ئەو کاته (فَنَسَبَتْهُ مِنْ قِيَمَتِهِ) وه‌ک نېسه‌به‌تی به‌شه خوێنه‌که به‌شه نرخ‌ی کۆیله‌که واجب ده‌بێ (وَفِي قَوْلٍ مَا نَقَصَ) له فهرمووده‌یه‌کدا: چه‌ند له نرخه‌که‌ی که‌م کردۆته‌وه، ئەوه‌نده واجب ده‌بێ.

(وَلَوْ قُطِعَ ذَكَرُهُ وَأُنْثِيَ) ئەگەر (ذکر) و هه‌ردوو گۆنه‌کانی کۆیله‌که‌ی لێکردنه‌وه، ئەوه (فَفِي الْأَظْهَرِ قِيَمَتَانِ) له فهرمووده‌ی به‌هێزدا: دوو نرخ‌ی کۆیله‌که واجب ده‌بن (وَاللَّائِي

مَا نَقَصَ، فَإِنْ لَمْ

منهاج - به‌رگی پینجه‌م - 5

(بَابُ مُوجِبَاتِ الدِّيَةِ وَالْأَظْهَرِ)

صَاحَ عَلَى صَبِيٍّ لَا يُمَيِّزُ عَلَى طَرَفِ سَطْحٍ فَوَقَعَ بِذَلِكَ فِدْيَةٌ مُغْلَظَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَفِي قَوْلٍ قِصَاصٌ، وَلَوْ كَانَ بِأَرْضٍ أَوْ صَاحٍ عَلَى بَالِغٍ بِطَرَفِ سَطْحٍ فَلَا دِيَّةَ فَإِلَّا صَحَّ، وَشَهْرٌ سِلَاحٌ كَصِيَّاحٍ، وَمُزَاهِقٌ مُتَيَقِّظٌ كَبَالِغٍ،

مَا نَقَصَ) به فهرمووده‌ی دووه‌می بێ‌هێز: چه‌ند له نرخه‌که‌ی که‌م بۆته‌وه ئەوه‌نده واجب ده‌بێ (فَإِنْ لَمْ يَنْقُصْ فَلَا شَيْءَ) ئەگەر هیچ که‌م نه‌کردبێته‌وه، ئەو کاته هیچ واجب نابێ.

﴿بَابُ مُوجِبَاتِ الدِّيَةِ: بَاسِيٌّ لَهُ وَكَرْدَارَانَهُ لِه سَهَرَه‌تَاوه خَوِينِ وَاجِب ده‌که‌ن و

(وَالْعَاقِلَةِ) بَاسِيٌّ خَزْمَه‌كَانِي بَكُورَه‌كه‌و (وَالْكَفَّارَةُ) بَاسِيٌّ كه‌فخاره‌تی كوشتن﴾

(صَاحَ عَلَى صَبِيٍّ لَا يُمَيِّزُ) هه‌ر کاتی‌ک به‌سه‌ر مندالێکی نه‌فامی‌دا قیراند، یان به‌سه‌ر خه‌وتووێکدا، یان به‌سه‌ر گێله‌که‌یه‌کدا: که‌لێقیراوه‌که‌ش (عَلَى طَرَفِ سَطْحٍ) له‌سه‌ر لێوی سه‌ریانێک بوو، یان له‌سه‌ر لێوی بیرێک، یان پواریک بوو (فَوَقَعَ بِذَلِكَ فِدْيَةٌ مُغْلَظَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) ئینجا به‌هۆی ئەو به‌سه‌رداقیراندنه‌ لێقیراوه‌که‌ پاچه‌نی و که‌وته‌ خواره‌وه‌و مرد، ئەوه (فِدْيَةٌ مُغْلَظَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) خوێنێکی ئەستورکر او له‌سه‌ر خزمه‌کانی بکۆژه‌که‌ واجب ده‌بێ، جیاوازی نیه‌ به‌سه‌رداقیراندنه‌که‌شی به‌ده‌نگی خۆی بێ، یان به‌هۆی ئامیڕێکی به‌رده‌ستی خۆی بێ، هه‌روه‌ها ئەگەر لێقیراوه‌که‌ نه‌شمڕێ، به‌لام ئەندامێک، یان سودێکی له‌ده‌ست چوو، ئەو کاته‌ش خوێنی ئەندامه‌که‌و سوده‌که‌ هه‌ر له‌سه‌ر خزمه‌کانی تاوانکاره‌که‌یه‌، هه‌روه‌ک له‌زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه (وَفِي قَوْلٍ: قِصَاصٌ) له‌فهرمووده‌یه‌کدا: تۆله‌کردنه‌وه‌ واجب ده‌بێ. (وَلَوْ كَانَ بِأَرْضٍ) ئەگەر لێقیراوه‌که‌ له‌سه‌ر زه‌مین بوو و به‌هۆی به‌سه‌رداقیراندنه‌که‌ مرد (أَوْ صَاحَ عَلَى بَالِغٍ بِطَرَفِ سَطْحٍ) یان به‌سه‌ر مۆفایکی بالغ و عاقلدا قیراندی: که‌له‌سه‌ر لێوی سه‌ریانێک بوو، ئینجا که‌وته‌ خواره‌وه‌و مرد (فَلَا دِيَّةَ فِي الْأَصَحِّ) له‌هه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا

هیچ خوینتیک و هیچ که ففاره تیک واجب نابی، له فەرمووده ی پاستردا، به لام ئەگەر له مه سه له یه که مدامدالە که به هۆی به سه ردایراندنه که شیت بیی، ئەو کاته خوینی لابردنی عه قله که ی واجب ده بی، ههروه که له (تحفة) و (مغنی) دا فەرموویانه.

(وَشَهْرُ سِلَاحٍ كَصِيَا ح) ده رهتێنان و پاکێشانی چهک پوو به پوو ی چاوسا غیک وه که به سه ردایراندنه و گشت بریاره کانی پابردووی بۆ ده درین، هه م (وَمُرَاقٍ مُتَقِظٌ كَبَالِغٍ) مندالیک هه شیار- که نزیک بلوغ بوون بی- ئەویش وه که مرۆفی بالغه و خوینی واجب نابی.

﴿ نَاگاداری ﴾: ئەگەر له ولاغی که سیکی قیراند، یان به هۆیه کی تر په واندیه وه، ئینجا وولاغه که که وه ناو ئاوێک، یان ناو قورتهیک، ئەوه تاوانکاره که به خۆی ده بیته زامینی وَلَوْ صَاحٍ عَلَى صَدِيدٍ فَاضٍ طَرَبَ صَبِيٍّ وَسَقَطَ قَدِيَّةٌ مُخَفَّفَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ، وَلَوْ طَلَبَ سُلْطَانٌ مِّنْ ذُكْرَتٍ بِسُوءٍ فَأَجْهَضَتْ ضِمْنِ الْجَنِينِ، وَلَوْ وَضِعَ صَبِيًّا فِي مَسْبَعَةٍ فَأَكَلَهُ سَبْعٌ فَلَا ضَمَانَ، وَقِيلَ إِنْ لَمْ يُمْكِنَهُ انْتِقَالُ ضِمْنٍ،

ولاغه که، به لام ئەگەر مرۆفیک له سه ر پشته وولاغه که بی و یه که سه ر به هۆی په واندنه وه بکه ویتته خواره وه و بمری، ئەو کاته خوینی مرۆفه که له سه ر خزمه کانی تاوانکاره که واجب ده بی، ههروه که له (تحفة) دا پوون کرا وه ته وه.

(و) ههروه ها (لَوْ صَاحٍ عَلَى صَبِيٍّ) ئەگەر که سیکی به سه ر نیچیریکدا، یان به سه ر شتیکێ تر ی دا قیراند (فَاضٍ طَرَبَ صَبِيٍّ وَسَقَطَ) ئینجا به و قیراندنه مندالیک راچه نی و له سه ر بانه که، یان له سه ر بیره که که وه خواره وه و مرد، ئەوه (قَدِيَّةٌ مُخَفَّفَةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) خوینتیک سوککراو له سه ر خزمه کانی بکوژه که واجب ده بی، چونکه له م مه سه له یه دا مه به ستی لیقرا ندی مردو وه که نه بو وه کوشتنه که ی به هه له یه، جا ئەگەر له م مه سه له یه دا مندالە که شیت بیی، ئەو کاته ش خوینی عه قله که ی له سه ر خزمه کانی تاوانکاره که یه، هه رچه ند له سه ر زه مینیش بی، وه که مه سه له که ی پابردو، ههروه که له (تحفة) دا فەرموویه تی.

(وَلَوْ طَلَبَ سُلْطَانٌ مِّنْ ذُكْرَتٍ بِسُوءٍ) ئەگەر کاریه ده ستیک داوای ئاماده بوونی ئافره ته تیک کرد که به خراپه باسی کرابو (فَأَجْهَضَتْ) ئافره ته که ش له ترسان به ری هاویشت، واته: کۆرپه ی ناو زگی له بار چو، ئەوه (ضِمْنِ الْجَنِينِ) زامینی کۆرپه که له سه ر خزمه کانی کاریه ده سته که -کۆیله یه که، یان پینچ ووشتر- واجب ده بی.

ههروه ها ئەگەر که سیکی تریش ئافره ته تیک ئاوس- به هه ر جۆرێک- بترسینی و ئافره ته که ش به و ترسه به ر باوی، ئەوه ش خزمه کانی ترسینه ره که ده بنه زامینی کۆرپه که، چونکه ئیمامی (عمر) به فەرمانی ئیمامی (علی) رضی الله عنهما خوینی ئەو جۆره کۆرپه یه ی داوه و (البیهقی) گیراویه تیه وه.

جا نه گەر ئافره ته كه به و بهر هاويشتنه بمرئ، نه و كاته خوينى ئافره ته كه ش له سهر خزمه كانى تر سينه ره كه واجب ده بئ، به لام نه گەر ئافره ته ئاوسه كه به هوى تر سه كه بمرئ- نه كه به هوى بهر هاويشتن- نه و كاته هيچ زامينى واجب نابئ، ههروهك له زۆربهى سه رچاه و كاندا پوون كراوه ته وه.

(وَلَوْ وَضَعَ صَبِيًّا فِي مَسْبَعَةٍ) نه گەر منداليكى له شوينىكى درنده كان دانا (فَأَكَلَهُ سَبْعٌ) ئينجا درنده يه كه منداله كهى خوارد، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هيچ زامينى له سه ر نيه، چونكه خودى دانا نه كه به هيلاكى نه داوه (وَقِيلَ إِنْ لَمْ يُمَكِّنْهُ إِنْتِقَالُ ضَمَنِ) له فهرموده يه كه بئ هيژدا: نه گەر منداله كه بوى نه گونجئ بپواته شوينىكى تر، نه و كاته ده بيتته زامين. وَلَوْ تَبَعَ بَسِيفٍ هَارِبًا مِنْهُ فَرَمَى نَفْسَهُ بِمَاءٍ أَوْ نَارٍ أَوْ مِنْ سَطْحٍ فَلَا ضَمَانَ، فَلَوْ وَقَعَ جَاهِلًا لِعَمَى أَوْ ظُلْمَةٍ ضَمِنَ، وَكَذَا لَوْ انْخَسَفَ بِهِ سَقْفٌ فِي هَرَبِهِ فَبِالْأَصْحَ، وَلَوْ سُلِمَ صَبِيٌّ إِلَى سَبَاحٍ لِيُعْلَمَهُ فَعَرَقَ وَجَبَتْ دِيْنُهُ، وَيَضْمَنُ بِحَفْرِ بَشَرٍ عُذْوَانٍ لَا فِي مَلِكِهِ وَمَوَاتٍ،

(وَلَوْ تَبَعَ بَسِيفٌ هَارِبًا مِنْهُ) نه گەر به شمشيريكه وه، يان به هه ر چه كيكي تر وه شوين هه لاتووئى له خوى كهوت (فَرَمَى نَفْسَهُ بِمَاءٍ أَوْ نَارٍ أَوْ مِنْ سَطْحٍ) ئينجا هه لاتوو كه ش خوى فپئ دا ناو ئاوئيك، يان ئاگرئيك، يان له سه ر بانئيك خوى فپئ دا خواره وه به و خؤفپئدانه مرد، يان كه سيكي تر كوشتى، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هيچ زامينى له سه ر شوينكه وته كه نيه، چونكه هه لاتوو كه به خوى خوى به هيلاك داوه، به لام نه گەر هه لاتوو كه مندال، يان شيئ بئ، نه و كاته شوينكه وته كه ده بيتته زامين، ههروهك له (تحفة) و (مغنى) دا فهرموويانه.

(فَلَوْ وَقَعَ جَاهِلًا) جا نه گەر هه لاتوو كه به نه زانى كه وته ناو نه و شتانه ي پابردوو (لِعَمَى أَوْ ظُلْمَةٍ) به هوى كوئرى، يان تاريكى، يان سه رليشيوان، يان سه رى به هيلاكده ره كه داپؤشراو بوو- وه كه بيريكي داپؤشراو، يان مينيكي ژيئر خاك- نه و كاته (ضَمِنَ) خزمه كانى شوينكه وته كه ده بنه زامينى هه لاتوو كه و واجبه خوينه كهى بدهن (وَكذَا لَوْ انْخَسَفَ بِهِ سَقْفٌ فِي هَرَبِهِ) ههروهه نه گەر بانئيك له بن هه لاتوو كه دا له حاله تى هه لاتندا بپمئ وه هه لاتوو كه بمرئ، نه و كاته ش ده بنه زامينى خوينه كهى (فِي الْأَصْحَ) له فهرموده ي پاستتردا، چونكه له و مه سه لانه دا شوينكه وته كه هه لاتوو كهى تووشى هه لاتنئى كوشنده كردوه.

(وَلَوْ سُلِمَ صَبِيٌّ إِلَى سَبَاحٍ لِيُعْلَمَهُ) نه گەر منداليك ته سليمي مه له وانئيك كرا، تاكو فيره مه له وانئى بكا (فَعَرَقَ) ئينجا منداله كه ش نقومى ناو ئاو بوو و خنكا، نه وه (وَجَبَتْ دِيْنُهُ) خوينى

منداله كه له سه ر خزمه كانى مه له وانكه واجب ده بئ، به لام نه گەر نقومبووه كه بالغ و عاقل بئ، نه وه هيچ خوين و توله ي واجب نابئ، ههروهك له زۆربه ي سه رچاه و كاندا فهرموويانه.

(وَيَضْمَنُ بِحَفَرٍ بَثْرَ عُدْوَانٍ) مرؤف ده بیته زامین به هوی هه لکه ندنی بیریکی دوزمنکاری: وهك له ملكی كه سیکی تردا به بی ئیزن بیره که ی هه لکه ندبی، یان له پئگه یه کی تهسک، یان به رین بۆ به رژه وهندی خوی به بی ئیزنی کاریه دهست بیره که ی هه لکه ندبی.

جا بزانه: مه بهست به زامینی لیرو له گشت مه سه له کانی داهاتودا نه مه یه: نه گهر ئاده میزادیك بکه ویتته ناو بیره که و بمری، یان به یه کیک له هویه کانی تری داهاتوو بمری، واجبه: خزمه کانی خاوهن هویه که خویته که ی بدهن، به لام نه گهر ئاژه لیک، یان مالیک به و هوی به فوتی، نه و کاته خودی خاوهن هویه که ده بیته زامنی.

(لَا فِي مِلْكِهِ وَمَوَاتٍ) به لام نابیتته زامینی نه و بیره ی له ملک خوی دا، یان له زه مینیکی مردوی بی خاوهندا هه لیکه ندوه، پیغه مبه رﷺ فه رموویه تی: ﴿الْبُزُّ جُبَارٌ﴾ رواه الشیخان، به هیلاکچوی بیر به فیرویه و زامینی نیه.

وَلَوْ حَفَرَ بَدْلِهِزِهِ بَثْرًا وَدَعَا رَجُلًا فَسَقَطَ فَلَاظْهَرُ ضَمَانُهُ، أَوْ بِمِلْكٍ غَيْرِهِ أَوْ مُشْتَرَكٍ بِلَا إِذْنٍ فَمَضْمُونٌ، أَوْ بِطَرِيقٍ ضَيِّقٍ يَضُرُّ الْمَارَّةَ فَكَذَا، أَوْ لَا يَضُرُّ وَأَذْنُ الْإِمَامِ فَلَا ضَمَانَ، وَإِلَّا: فَإِنْ حَفَرَ لِمَصْلَحَتِهِ فَالضَّمَانُ أَوْ لِمَصْلَحَةِ عَامَّةٍ فَلَا فِالْأَظْهَرِ، وَمَسْجِدٌ كَطَرِيقٍ،

(وَلَوْ حَفَرَ بَدْلِهِزِهِ بَثْرًا) نه گهر له ناودالانی خانوه که ی دا بیریکی هه لکه ندو (وَدَعَا رَجُلًا فَسَقَطَ) ئینجا پیاویکی بانگ کرد بیته ناو خانوه که، پیاوه کهش که وته ناو بیره که و مرد، نه وه (فَلَاظْهَرُ ضَمَانُهُ) به فه رمووده ی به هیترتر: ده بیته زامینی و واجبه: خزمه کانی هه لکه نه که خوینی پیاوه که بدهن.

به لام نه گهر نه و بانگی نه کردبی، یان ئاگاداری کرد بیته وه: که بیره که له وئ هه یه، یان سه گیکی خاوهن ماله که بیگری، یان یه کیکی به کری گرت بۆ میوه پنین، یان بۆ بیر هه لکه ندن، یان بۆ دیوار کردن، یان داوای لی کرد به خوپایی نه و کارانه ی بۆ بکا، ئینجا کریکاره که که وته خواره وه، یان بیرو دیواره که ی به سه ردا پما، نه وه له و مه سه لانه دا خاوه نه که نابیتته زامین، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا پوون کراونه وه.

(أَوْ بِمِلْكٍ غَيْرِهِ) یان له ملک که سیکی تر -بی ئیزن- بیره که ی هه لکه ند (أَوْ مُشْتَرَكٍ بِلَا إِذْنٍ) یان له ملک یکی هاویه شی خوی و که سیکی تر -بی ئیزن- بیره که ی هه لکه ند، نه وه (فَمَضْمُونٌ) له هه ردو مه سه له دا هه لکه ندنه که زامینی هه یه و هه ر شتیکی به و بیره به فوتی، به و شیوه ی پابردو و واجبه: خوینی بدری.

(أَوْ بِطَرِيقٍ ضَيِّقٍ) یان له پئگه یه کی تهسکا بیره که ی هه لکه ند، که (يَضُرُّ الْمَارَّةَ) زیانی له پیواران ددها، نه و کاتهش (فَكَذَا) وهك مه سه له که ی پابردو و زامینی واجب ده بی، هه رچه ند کاریه دهستیش ئیزنی دایی (أَوْ لَا يَضُرُّ وَأَذْنُ الْإِمَامِ) یان بیره که زیانی له پیواران نه دده داو به

ئیزی کاربه دهسیتش بیره‌کی هه‌لکه‌ند، ئه‌و کاته (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی واجب نابێ. (وَلَا) به‌لام ئه‌گه‌ر کاربه ده‌سه‌ست ئیزی نه‌دابی و بیره‌که‌ش زیانی نه‌بێ، ته‌ماشای ده‌که‌ین: (فَإِنْ حَقَرَ لِمَصْلَحَتِهِ) ئه‌گه‌ر بۆ به‌رژه‌وه‌ندی خۆی بیره‌کی له‌ پێکه‌دا هه‌لکه‌ندبێ، ئه‌وه (فَالضَّمَانُ) ده‌بێته زامینی هه‌رشتیکێ به‌و بیره‌ به‌هوتی (أَوْ لِمَصْلَحَةِ عَامَّةٍ) به‌لام ئه‌گه‌ر بۆ به‌رژه‌وه‌ندی گشتی بیره‌کی هه‌لکه‌ندبێ، ئه‌وه (فَلَا) نابێته زامین (فِي الْأَظْهَرِ) له‌ فهرمووده‌ی به‌هێزتردا.

که‌وابو: ئه‌و قورت و خه‌نده‌قانه‌ی بۆ چاککردنه‌وه‌ی به‌رژه‌وه‌ندی‌یه‌ گه‌ستیه‌کان له‌ پێکه‌و کۆڵانه‌کاندا هه‌لکه‌ندریڤ، ئه‌ویش زامینی نیه، هه‌روه‌ک (الشبراملسی) فهرموویه‌تی (وَمَسْجِدٌ كَطَرِيقٍ) هه‌لکه‌ندنی بیر له‌ ناو مزگه‌وتدا وه‌کو بیرێ پێکه‌یه: له‌ گشت پوونکردنه‌وه‌و بپیاره‌کانی پابردوودا.

وَمَا تَوَلَّدَ مِنْ جَنَاحٍ إِلَى شَارِعٍ فَمَضْمُونٌ، وَبِحِلٍّ إِخْرَاجُ الْمَيَازِيبِ إِلَى شَارِعٍ، وَالتَّالِفُ بِهَا مَضْمُونٌ فَإِنْ كَانَ بَعْضُهُ فِي الْجِدَارِ فَسَقَطَ الْخَارِجُ فَكُلُّ الضَّمَانِ، وَإِنْ سَقَطَ كُلُّهُ فَنَصْفُهُ فِي الْأَصْحِ، وَإِنْ بَنَى جِدَارَهُ مَائِلًا إِلَى شَارِعٍ فَكَجَنَاحٍ، أَوْ مُسْتَوِيًا فَمَالَ وَسَقَطَ فَلَا ضَمَانَ، وَقِيلَ إِنْ أَمَكْنَهُ هَدْمُهُ وَإِصْلَاحُهُ ضَمِنْ، وَلَوْ سَقَطَ بِالطَّرِيقِ فَعَثَرَ بِهِ شَخْصٌ أَوْ تَلَفَ مَالٌ

(وَمَا تَوَلَّدَ مِنْ جَنَاحٍ) هه‌ر پووداوێک له‌ زنده‌بانی خانوویک په‌یدا بێ- که (إِلَى شَارِعٍ) زنده‌بانه‌که‌ بۆ لای کۆڵان و پێکه‌ هاتبێته‌ ده‌ره‌وه‌- ئه‌گه‌ر زنده‌بانه‌که‌ بکه‌وی (فَمَضْمُونٌ) زامینی پووداوه‌که‌ واجب ده‌بێ له‌ سه‌ر خاوه‌ن خانووه‌که‌، هه‌رچه‌ند کاربه‌ده‌ستیش ئیزی دابی.

(وَبِحِلٍّ إِخْرَاجُ الْمَيَازِيبِ إِلَى شَارِعٍ) هه‌لله‌ سولکه‌کانی ئاو له‌ سه‌ر بانه‌که‌یه‌وه‌ به‌ره‌و کۆڵان ده‌ریڤێ، به‌لام (وَالْتَّالِفُ بِهَا مَضْمُونٌ) هه‌ر شتیک به‌و سولکه‌یه‌، یان به‌ ئاوی سولکه‌که‌ به‌هوتی، خاوه‌نه‌کی ده‌بێته زامین (فِي الْجَدِيدِ) له‌ فهرمووده‌ی نوێدا.

(فَإِنْ كَانَ بَعْضُهُ فِي الْجِدَارِ) جا ئه‌گه‌ر به‌شتیکێ سولکه‌که‌ له‌ ناو دیواره‌که‌دا بوو (فَسَقَطَ الْخَارِجُ) ئینجا به‌شه‌کی لای ده‌ره‌وی که‌وته‌ خواره‌وه‌و شتیکێ فه‌وتاند، ئه‌وه (فَكُلُّ الضَّمَانِ) هه‌موو زامینی له‌ سه‌ر خاوه‌نه‌کی واجب ده‌بێ، به‌لام (وَإِنْ سَقَطَ كُلُّهُ) ئه‌گه‌ر هه‌موو سولکه‌که‌ که‌وته‌ خواره‌وه‌، ئه‌و کاته (فَنَصْفُهُ فِي الْأَصْحِ) نیوه‌ی زامینی له‌ سه‌ر خاوه‌نه‌کی واجب ده‌بێ، له‌ فهرمووده‌ی پاستتردا، چونکه‌ به‌شه‌کی ناو دیوار زامینی نیه.

(وَإِنْ بَنَى جِدَارَهُ مَائِلًا إِلَى شَارِعٍ) ئه‌گه‌ر دیواره‌که‌ی به‌ خواری به‌ره‌و کۆڵان، یان به‌ره‌و ملکی که‌ستیکێ تر دروست کردبێ، ئه‌وه‌ش (فَكَجَنَاحٍ) وه‌کو زنده‌بانه‌: ئه‌گه‌ر دیواره‌

خواره که بپوختن و شتیک بفرهوتن زامینی واجب ده بی، جا له و حاله تدا کار به ده ست و پښواره کان و خاوه ن ملکه که گشتیان مافیان هه یه داوا له خاوه ن دیواره که بکه ن: تا کو دیواره که ی هه لښو شین، یان چاکی بکاته وه، جا نه گه ر خاوه نه که هیچانی نه کرد، نه و کاته خاوه ن ملکه که دروسته بی پوختن، هه روه که له (نهایه) و (الشبراملسی) دا فره موویانه . (أَوْ مُسْتَوِيًا) به لام نه گه ر دیواره که ی به پاستی دروست کردبو (فَمَالَ وَسَقَطَ) ئینجا خوار بږوه و پوخواو شتیکی فره وتاند، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی واجب ناب، چونکه به کرداری خاوه نه که ی خوار نه بوته وه (وَقِيلَ: إِنَّ أَمْكَنَهُ هَذُمُهُ وَإِصْلَاحُهُ) له فره مووده یه کی بی هیژدا: نه گه ر بوی گونجا بو بی پوختن و چاکی بکاته وه (ضَمِنَ) ده بیته زامین.

(وَلَوْ سَقَطَ بِالطَّرِيقِ) نه گه ر دیواره پاسته که خوار بږوه و به سر پښکه دا پوخوا (فَعَثَرَ بِهِ شَخْصٌ) ئینجا مروفتیک به و دیواره پوخواه خلیسکی بردو مرد (أَوْ تَلَفَ مَالٌ) یان به هوی **فَلَا ضَمَانَ فِی الْأَصَحِّ، وَلَوْ طَرَحَ قُمَامَاتٍ وَقُشُورَ بَطِّيخٍ بِطَرِيقٍ فَمَضْمُونٌ عَلَی الصَّحِيحِ، وَلَوْ تَعَاقَبَ سَبَبًا هَلَكَ فَعَلَى الْأَوَّلِ: بِأَنْ حَفَرَ وَوَضَعَ آخَرَ حَجَرًا عُذْوَانًا فَعَثَرَ بِهِ وَوَقَعَ الْعَاثِرُ بِهَا فَعَلِيَ الْوَاضِعِ الضَّمَانُ، فَإِنْ لَمْ يَتَعَدَّ الْوَاضِعُ فَالْمَنْقُولُ تَضْمِينُ الْحَافِرِ، وَلَوْ وَضَعَ حَجَرًا وَآخَرَ حَجَرًا فَعَثَرَ بِهِمَا فَالضَّمَانُ أَثَلَاتٌ، وَقِيلَ نِصْفَانِ، وَلَوْ وَضَعَ حَجَرًا فَعَثَرَ بِهِ رَجُلٌ فَدَحْرَجَهُ فَعَثَرَ بِهِ آخَرُ**

دیواره که مالیک له ناو چو، نه وه ش (فَلَا ضَمَانَ فِی الْأَصَحِّ) هیچ زامینی واجب ناب، له فره مووده ی پاستردا، چونکه به کرداری وی نه پوخواه .

(وَلَوْ طَرَحَ قُمَامَاتٍ وَقُشُورَ بَطِّيخٍ بِطَرِيقٍ) نه گه ر که سیک خلته و خال و توکیلی کاله و شفتی و موزی فپی دا سر پښکه یه که، نه وه ش (فَمَضْمُونٌ) هه ر شتیکی به و فریډراوه بفره وتی، زامینی واجب ده بی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فره مووده ی پاست، به لام نه گه ر نه و شتانه فپی بداته ملکی خوی، یان زهویه کی مردوی بی خاوه ن، یان زیلخانه، نه و کاته نابیه زامین، هه روه که له سه رچاوه کاندا فره موویانه .

(وَلَوْ تَعَاقَبَ سَبَبًا هَلَكَ) نه گه ر دوو هۆکاری به هیلاکدان به دوا یه کترا هاتن (فَعَلَى الْأَوَّلِ) زامینی به هیلاکچوونه که له سر هۆکاری یه که مه: (بِأَنْ حَفَرَ وَوَضَعَ آخَرَ حَجَرًا عُذْوَانًا) وه که یه کیکی بیژیکی به دوژمنکاری هه لکه نی و یه کیکی تریش به ردیک به دوژمنکاری له سر لیوی بیره که دابن (فَعَثَرَ بِهِ وَوَقَعَ الْعَاثِرُ بِهَا) ئینجا به و به رده خلیسک بردرا، خلیسکه به ره که ش که وته ناو بیره که و مرد، نه وه (فَعَلِيَ الْوَاضِعِ الضَّمَانُ) زامینی مردوه که له سر خزمه کانی دانه ری به رده که یه، چونکه یه که مجار به هوی خلیسک بردنه که که وتوته ناو بیره که (فَإِنْ لَمْ يَتَعَدَّ الْوَاضِعُ) جا نه گه ر دانه ری به رده که دوژمنکاری نه کردبی: وه که له

ملکی خوی، یان بۆ بهرزه وهندی گشتی بهرده که ی دانابن، نه و کاته (فَالْمَنْقُولُ: تَضْمِينُ الْحَافِرِ) به فرموده ی گێردراوه: بیر مه لکه نه که ده بیته زامین.

(وَلَوْ وَضَعَ حَجْرًا) نه گه ره که یکه بهردیکی به دوزمنکاری دانا (وَأَخْرَانِ حَجْرًا) دوو که سی تریش بهردیکی تریان به دوزمنکاری دانا (فَعَثَرَ بِهِمَا) ئینجا به یه که یکه له و دوو بهردانه خلیسکی بردو مرد، نه وه (فَالضَّمَانُ اثْلَاثٌ) زامینی خلیسکه بهره که به سی بهش له سهر ههرسیکیان واجبه (وَقِيلَ نَصْفَانِ) له فرموده یه که ی بی هیژدا: نیوه ی له سهر یه که مه که یه، نیوه شی له سهر دوه کانی تره.

(وَلَوْ وَضَعَ حَجْرًا) نه گه ره که یکه بهردیکی به دوزمنکاری دانا (فَعَثَرَ بِهِ رَجُلٌ) ئینجا پیاویک له و بهرده خلیسکی برد (فَدَخَرَجَهُ) ئینجا خلیسکه بهره که ش بهرده که ی غلور کرده شوینیکی تر (فَعَثَرَهُ آخَرُ) ئینجا یه که یکه تریش له و بهرده خلیسکی بردو مرد، نه وه ضَمِنَهُ الْمُدْخِرُ، وَلَوْ عَثَرَ بِقَاعِدٍ أَوْ نَائِمٍ أَوْ وَقِفٍ بِالطَّرِيقِ وَمَاتَا أَوْ أَحَدُهُمَا فَلَا ضَمَانَ إِنْ اتَّسَعَ الطَّرِيقُ، وَإِلَّا فَلَا مَذْهَبَ إِهْدَارِ قَاعِدٍ وَنَائِمٍ، لَا عَاقِبَ لَهُمَا، وَضَمَانٌ وَقِفٍ لَا عَاقِبَ لَهُ. (فَصَلِّ) اصْطَدَمَا بِلَا قَصْدٍ فَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ دِيَّةٌ مُخَفَّفَةٌ، وَإِنْ قَصَدَا فَنِصْفُهَا مُعْلَظَةٌ، أَوْ أَحَدُهُمَا فَلِكُلِّ حُكْمُهُ،

(ضَمِنَهُ الْمُدْخِرُ) غلور که ره وه که ده بیته زامینی مردووه که، چونکه به کرداری وی بهرده که گه یوه ته شوینه که ی تر.

(وَلَوْ عَثَرَ بِقَاعِدٍ أَوْ نَائِمٍ أَوْ وَقِفٍ بِالطَّرِيقِ) نه گه ره پیا ده یه که خلیسکی برد: له دانیش توویکی سهر پیگه، یان له خه وتووکی سهر پیگه، یان له پاوه ستاوکی سهر پیگه، ئینجا (وَمَاتَا) خلیسکه بهره که و لیه له خلیسکاوه که ههردووکیان مردن (أَوْ أَحَدُهُمَا) یان ته نها یه که یکیان مرد، نه وه (فَلَا ضَمَانَ إِنْ اتَّسَعَ الطَّرِيقُ) زامینی خلیسکه بهره که له سهر لیه له خلیسکاوه کان نیه نه گه ره پیگه که بهرین بی، به لکو خزمه کانی خلیسکه بهره که ده بنه زامینی لیه له خلیسکاوه کان.

(وَإِلَّا) به لام نه گه ره پیگه که بهرین نه بی، نه و کاته (فَالْمَذْهَبُ: إِهْدَارُ قَاعِدٍ وَنَائِمٍ) به فرموده ی پاستی مه زهه ب: خوینی دانیش تووه که و خه وتوووه که به فیرق ده درئ، چونکه به هوی دانیشتن و خه وتنی سهر پیگه که که مته رغه مییان کردوه (لَا عَاقِبَ لَهُمَا) به لام نه وه ی خلیسکی له و دووانه بردوه به فیرق نادرئ و واجبه: خزمه کانی دانیش تووه که و خه وتوووه که خوینی بدهن، هه م (وَضَمَانٌ وَقِفٍ) پاوه ستاووه که ش زامینی واجبه، چونکه خه لک پیویستی به پاوه ستانی سهر پیگه ده بی (لَا عَاقِبَ لَهُ) به لام نه وه ی خلیسکی له و

پاوه ستاوه بردوه هیچ زامینى نیه، چونکه به هوى جوله و پوښتنى خوى به هيلاك چوه.

﴿فَصَلِّ لَه بِاسَى خَوْلِيْكَدَانِي نَادَه مِيْزَادو كه شتى و ئو تو ميبيل﴾

(اصْطِدْمًا بِلاَ قَصْرٍ) هر كاتيك دوو پياده، يان دوو سوار-بى ويستن- خويان ليك دا و به هوى خوليكده كه هر دوو كيان مردن، نه وه (فَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ دِيَّوْ مُخَفَّفَةٍ) له سهر خزمه كانى هر يه كيكيان نيوه خوينيكي سوكر اوى نه وه كه يتر واجب ده بى، چونكه هر يه كه يان به كردارى خوى و به كردارى نه ويتر مردوه، كه واته: نيوه كه ي خوى به فير ددرى (و) هروه ها (إِنْ قَصَدَا) نه گهر هر دوو كيان به قه سدى خويان ليك داو هر دوو كيان مردن، نه وه ش (فَنَصَفَهَا مُغْلَظَةً) له سهر خزمه كانى هر يه كه يان نيوه خوينيكي نه ستور كراوى نه وه كه يتر واجب ده بى (أَوْ أَحَدَهُمَا) يان يه كيكيان به قه سدى و نه ويتر يش بى ويستن خويان ليك دا، نه و كاته ش (فَلِكُلِّ حُكْمُهُ) هر يه كه يان بپيارى خوى هيه، واته: **وَالصَّحِيحُ أَنَّ عَلَى كُلِّ كَفَّارَتَيْنِ، وَإِنْ مَاتَا مَعَ مَرْكُوبَيْهِمَا فَكَذَلِكَ وَفِي تَرْكَةِ كُلِّ نِصْفٍ قِيَمَةٌ دَابَّةِ الْآخِرِ، وَصَيَّانٍ أَوْ مَجْنُونَانِ كَكَامِلَيْنِ، وَقِيلَ إِنَّ أَرْكَبَهُمَا الْوَلِيُّ تَعَلَّقَ بِهِ الضَّمَانُ، وَلَوْ أَرْكَبَهُمَا أَجَنِيٍّ ضَمِنَهُمَا وَذَابَتِيَهُمَا،**

نيوه خوينيكي نه ستور كراو له سهر خزمه كانى به قه سدى يه كه واجب ده بى، هم نيوه خوينيكي سوكر اويش له سهر خزمه كانى نه ويتر واجب ده بى.

(وَالصَّحِيحُ أَنَّ عَلَى كُلِّ كَفَّارَتَيْنِ) به فهرموده ي پاست: هر يه كيكي له خوليكده ره كان دوو كه ففاره تى كوشتن له -ميراته كه يدا- له سهرى واجب ده بن: يه كيكي كوشتن خوى، يه كيكي كوشتن به رامبه ره كه ي (وَإِنْ مَاتَا مَعَ مَرْكُوبَيْهِمَا) وه نه گهر به و خوليكده هر دوو سواره كان له گهل و ولاغه كانيان مردن، نه وه ش (فَكَذَلِكَ) وه كه مه سه له كانى پابردو نيوه خوين و دوو كه ففاره تى كوشتن واجب ده بن، هم (وَفِي تَرْكَةِ كُلِّ) له ميراتى هر يه كه شيان واجبه: (نِصْفُ قِيَمَةِ دَابَّةِ الْآخِرِ) نيوه نرخى و ولاغه كه ي نه ويتر وه هم نيوه ي نرخى كه لوپه لى سهر و ولاغه كه شى واجبه بدرى.

جا بزانه: له و مه سه لانه ي خوليكده اندا جياوازي نيه: خوليكده ره كان پوويه پوى يه كترى بپون، يان پشت و پشت، هروه ها جياوازي نيه و ولاغه كان وه كو يه كترى بن، يان يه كيكيان له ويتر به هيتر بى: وه كو هيسترو كه ر، يان يه كيكيان بپواو نه وه كه يتر يش غار بدا، به لام نه گهر يه كيكي له پياده كان، يان له و ولاغه كان نور بى هيتر بى به شيوه يه كي وه ها: پوښتنى بى هيتر كه هيچ كارى نه ده كرد له گهل پوښتنى به هيتر كه، نه و كاته خوينى به هيتر كه به فير ددرى و هم واجبه: خزمه كانى به هيتر كه خوينى بى هيتر كه به ته واوى بدهن، هروه كه له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموديانه.

(وَصَبِيَّانٍ أَوْ مَجْنُونَانِ) دوو مندال، یان دوو شیت، یان مندالیک و شیتیک نه گه ربه سواری، یان به پیادهیی - خوځیان لیک دا و هردو وکیان مردن، نه وانیش (کگاملین) وهکو دوو کهسی بالغ و عاقلن: له گشت بپیاره کانی پابردودا، که واته: له سر خزمه کانی هریه که یان نیوه خوځینی نه وه که ی تر واجب ده بی، جیاوازی نیه: به خوځیان سوار بوین، یان سه رپه رشتکاره که یان سواری کردبن (وَقِيلَ: إِنَّ أَرْكَبُهُمَا الْوَلِيَّ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: نه گه سه رپه رشتکاره که یان سواری وولاغی کردبن، نه و کاته (تَعَلَّقَ بِهِ الضَّمَانُ) سه رپه رشتکاره که دبیتته زامین، به لام له فهرمووده ی پاستتر: نه گه بؤ به رژه وهندی نه وان سه رپه رشتکاره که سواری وولاغی که ی کردبن، نابیتته زامین.

(وَلَوْ أَرْكَبُهُمَا أَجْنَبِيٌّ) نه گه ر بیگانه یه که - بی ئیزنی سه رپه رشتکار - منداله کانی سواری وولاغی کان کردن، نه وه (ضَمِنَهُمَا وَدَابَّتِيهِمَا) بیگانه که ده بیتته زامینی منداله کان و **أَوْ حَامِلَانِ وَأَسْقَطَتَا فَالِدِيَهُ كَمَا سَبَقَ وَعَلَى كُلِّ أَرْبَعِ كَفَّارَاتٍ عَلَى الصَّحِيحِ، وَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ غُرَّتِي جَنِينِيهِمَا، أَوْ عَبْدَانِ فَهَدَرٌ، أَوْ سَفِينَتَانِ فَكَدَابَّتَيْنِ وَالْمَلَا حَانَ كِرَاكِبَيْنِ إِنْ كَانَتَا لَهُمَا، فَإِنْ كَانَ فِيهِمَا مَالٌ أَجْنَبِيٍّ لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ ضَمَانِهِ، وَإِنْ كَانَتَا لِأَجْنَبِيٍّ لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ قِيَمَتِيهِمَا،**

ولاغی کانیان، به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام، هرچند بؤ به رژه وهندی نه وانیش سواری کردبن، که واته: خوځینی منداله کان له سر خزمه کانی بیگانه که یه، نرخي وولاغی کانیش له سر خودی بیگانه که یه.

(أَوْ حَامِلَانِ وَأَسْقَطَتَا) یان دوو ئافره تی ئاوس خوځیان لیک دا و هر دو وکیان به ریان هاویشت و مردن، نه وهش (فَالِدِيَهُ كَمَا سَبَقَ) نیوه خوځینی هر یه که یان - وهک پابرا - له سر خزمه کانیه، هم (وَعَلَى كُلِّ أَرْبَعِ كَفَّارَاتٍ) هر ئافره تی کیش چوار که ففاره تی کوشتن له میراته که ی دا له سه ری واجب ده بن: بؤ کوشتنی خوځی و بؤ کورپه که ی خوځی، بؤ به رامبه ره که ی و بؤ کورپه که شی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سر فهرمووده ی پاست، هم (وَعَلَى عَاقِلَةٍ كُلِّ نِصْفٍ غُرَّتِي جَنِينِيهِمَا) له سر خزمه کانی هر یه که شیان نیوه خوځینه کانی هردو کورپه کان واجب ده بی بیده نه میراتگره کانی کورپه که (أَوْ عَبْدَانِ) یان دوو کویله خوځیان لیک داو مردن (فَهَدَرٌ) هردو وکیان به فیرونه و هیچیان له سر هیچ که سیك واجب نابي.

(أَوْ سَفِينَتَانِ) یان دوو که شتی، یان دوو ئوتومبیل خوځیان لیک دا و هردو وکیان تقوم بون، یان خراب بون، نه وانهش (فَكَدَابَّتَيْنِ) وهک دوو وولاغن: له بپیری پابردودا، هم (وَالْمَلَا حَانَ كِرَاكِبَيْنِ) هردو شو فی ره کانیش - نه گه ر مردن - وهکو هردو سوار وولاغی کانن (إِنْ كَانَتَا لَهُمَا) نه گه ر که شتیه کان، یان ئوتومبیله کان هی خوځیان بن، واته: له سر خزمه کانی

ههريهكه يان نيوه خوځيښته وهكه يتر واجب ده بڼې و ههريه شوفيريكيش دوو كه ففاره تي كوشتن - له ميراته كه يدا - له سهرى واجب ده بڼ، هم له ميراتي ههريه كه شيان واجبه: نيوه ي نرخى ئوتومبيله كه ي ئوى تر بدرئو هم نيوه ي نرخى كه لوپه لى سهر ئوتومبيله كه ش واجبه بدرئ.

(فَإِنْ كَانَ فِيهِمَا مَالٌ أَجْنَبِيٌّ) جا نه گهر مالى كه سيكي بيگانه له ناو ئوتومبيله كانو كه شتیه كاندا بوو، نه و كاته ش (لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ ضَمَانِهِ) له سهر ههريه كه يكي له شوفيره كان نيوه ي زامينى - واته: نيوه ي نرخى كه لوپه له كه - واجب ده بڼ.

(وَ) ههروه ها (إِنْ كَانَتْ لَأَجْنَبِيٍّ) نه گهر كه شتیه كانيش، يان ئوتومبيله كانيش هى بيگانه يه ك بون، نه و كاته ش (لَزِمَ كُلًّا نِصْفُ قِيمَتِهِمَا) له سهر ههريه كه يكي له شوفيره كان نيوه ي نرخى ههريو ئوتومبيله كان، يان كه شتیه كان واجب ده بڼ بۇ خاوه نه كانيان.

وَلَوْ أَشْرَفَتْ سَفِينَةٌ عَلَى غَرَقٍ جَارَ طَرَحُ مَتَاعِهَا، وَيَجِبُ لِرَجَاءِ نَجَاقِ الرَّاكِبِ، فَإِنْ طَرَحَ مَالٌ غَيْرِهِ بِلَا إِذْنِ ضَمْنِهِ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَالَ: أَلْقِ مَتَاعَكَ وَعَلَيَّ ضَمَانُهُ أَوْ عَلَى أُنَى ضَامِنٍ ضَمْنَهُ، وَلَوْ اقْتَصَرَ عَلَى أَلْقٍ فَلَا عَلَى الْمَذْهَبِ،

﴿**ناگاداري**﴾: نه گهر كه شتیه كان، يان ئوتومبيله كان - جگه له شوفيره كان - خه لكى تر شيان تى دابو و مردن، نه وه ته ماشا ده كه ين: نه گهر به قه سدى خوځيان ليك دابې، نه وه ههريو شوفيره كان له توله ي يه كيكيان - به پشكه كردن - ده كوشتريڼه وه له ميراتي ههريه كه شيان نيوه خوځيښته وانه يتر واجب ده بڼ، به لام نه گهر خودى شوفيره كانيش مردن، نه و كاته له ميراتي ههريه كيكيان نيوه خوځيښته وانه يتر واجب ده بڼ، جا نه گهر خوځليكدانه كه به نه غله بى نه يده كوشت - واته: يان خوځليكدانه كه به ويستى خوځيان نه بو - نه و كاته له سهر خزمه كانى ههري شوفيريك نيوه خوځيښته كوژراوه كانى ههريو لا واجب ده بڼ، جياوازي نيه شوفيره كانيش مردن، يان نا.

ئينجا له ههريو حاله تيكدا به نه اندازه ي مردوه كان كه ففاره تي كوشتن له سهر شوفيره كان - له ميراته كه يان - واجب ده بڼ، ههروه ها ليږه شدا - وه كه مه سه له ي پياده و سوار وولاغه كان - نه گهر يه كيك له كه شتیه كان، يان له ئوتومبيله كان زور بڼ هيزي به شيوه يه كي وه ها: پويشتنى بڼ هيزه كه هيچ كارى نه ده كرد له گه ل پويشتنى به هيزه كه، نه و كاته خوځيښته به هيزه كه به فپړو ده درئو هم واجبه: خزمه كانى به هيزه كه خوځيښته بڼ هيزه كه و سه رنيشنه كانى بده ن، ههروه كه له زوربه ي سه رچاوه كان و له (القليوبى) دا پوون كراوه ته وه، ئيتر له پيش (كتاب السير) دا باسى فه و تاوه كانى ئوتومبيل و ناژه له كان زياتر پوون ده كه ينه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَلَوْ أَشْرَفَتْ سَفِينَةٌ عَلَى غَرَقٍ) نه گهر كه شتیه كه له نومبوون نزيك بووه (جَارَ طَرَحُ

مَتَاعَهَا) دروسته: که لوپه له که ی ناوی فرې بدرېته ناو ده ریا، به لکو (وَيَجِبُ لِرَجَاءِ نَجَاةِ الرَّائِبِ) واجبه: که لوپه له که ی فرې بدرې بۆ پزگار یوونی سه رنیشینه که ی، ئینجا (فَإِنْ طَرَحَ مَالَ غَيْرِهِ بِلاَ إِذْنٍ) جا نه گه ر یه کیک-بۆ پزگار یوون- مالی که سیکی تری بی ئیزنی خاوه نه که ی فرې دا، نه وه (ضَمِنَهُ) ده بیته زامینی مال که (وَالَا) به لام نه گه ر به خوی مالی خوی فرې دا، یان مالی که سیکی تری به ئیزندانی وی فرې دا، نه و کاته (فَلَا) نابېته زامین.

(وَلَوْ قَالَ) نه گه ر که سیک به سه رنیشینیکی که شتی که ی گوت: (أَلْقِ مَتَاعَكَ وَعَلَيَّ ضَمَانُهُ أَوْ عَلَى أَنِّي ضَامِنٌ) که لو په له که ت فرې بده ناو ده ریا زامینی له سه ر من بی، یان من زامینم. خاوه نه که شی فرې دا، نه وه (ضَمِنَهُ) که سه که ده بیته زامین، به لام (وَلَوْ اقْتَصَرَ عَلَى أَلْقِ) نه گه ر ته نها گوتی: که لوپه له که ت فرې بده. واته: نه یگوت من زامینم (فَلَا) که سه که نابېته زامین (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه ر فهرمووده ی پاستی مه زه ب.

وَإِنَّمَا يَضْمَنُ مُلْتَمِسٌ لِّخَوْفٍ غَرَقٍ وَلَمْ يَخْتَصَّ نَفْعُ الْإِلْقَاءِ بِالْمُلْقَى، وَلَوْ عَادَ حَجَرٌ مَنْجَبِيْقٍ فَقَتَلَ أَحَدَ رُمَاتِهِ هُدِرَ قِسْطُهُ وَعَلَى عَاقِلَةِ الْبَاقِيْنَ الْبَاقِي، أَوْ غَيْرُهُمْ وَلَمْ يَقْصِدُوهُ فَخَطَأً أَوْ قَصَدُوهُ فَعَمْدٌ فَإِلَّا صَحَّ إِنْ غَلَبَتِ الْإِصَابَةُ (فَصُلِّ) دِيَةُ الْخَطِإِ وَشِبْهِ الْعَمْدِ تَلَزُمُ الْعَاقِلَةُ:

(و) له و مه سه له ی پراېردودا (إِنَّمَا يَضْمَنُ مُلْتَمِسٌ لِّخَوْفٍ غَرَقٍ) ته نها له و حاله ته دا که سه که ده بیته زامین: که له ترسی تقومبوون داوای فرېدانی که لوپه له که بکا، واته: نه گه ر له حاله تی نه مینیدا بلئ: فرې بده، نه وه نابېته زامین، هم (وَلَمْ يَخْتَصَّ نَفْعُ الْإِلْقَاءِ بِالْمُلْقَى) سودی فرېدانه که ش تاییه ت نه بی به خاوه نه فرېده ره که، به لکو که سیکی تریش سود له فرېدانه که وه رېگری.

(وَلَوْ عَادَ حَجَرٌ مَنْجَبِيْقٍ) نه گه ر به ردی مه نه نیق، یان بۆمبیکی هاویشتر او گه پاره و (فَقَتَلَ أَحَدَ رُمَاتِهِ) یه کیکی له هاویشه کانی کوشت، نه وه (هُدِرَ قِسْطُهُ) کوژاوه که به شه خوینه که ی خوی به فیړو ده درئ، بۆ وینه: نه گه ر هاویشه ره کان چوار که س بن: چواریکی خوینی کوژاوه که به فیړو ده درئ (وَعَلَى عَاقِلَةِ الْبَاقِيْنَ الْبَاقِي) نه و به شه خوینه ش که ماوه-تا خوینه که ی ته واو ده بی- له سه ر خزمه کانی هاویشه ره کانی تره (أَوْ غَيْرُهُمْ) یان بومبه که و مه نه نیق که که سیکی تری جگه له هاویشه ره کانی کوشت و (وَلَمْ يَقْصِدُوهُ) هاویشه ره کانی ش مه به ستیان کوژاوه که نه بو، نه وه (فَخَطَأَ) کوشتنی به مه له یه و خوینه که ی له سه ر خزمه کانی هاویشه ره کانه (أَوْ قَصَدُوهُ) یان به قه سدی مه نه نیق و بومبه که یان بۆ هاویش، نه و کاته (فَعَمْدٌ فِي الْأَصَحِّ) کوشتنی به قه سدی به-له

فهرموده‌ی پاستردا- (إِنْ غَلَبَتْ الْإِصَابَةُ) نه‌گه‌ر به نه‌غله‌بی هاویشتراوه‌که ویکه‌وی، که‌واته: گشتیان له تۆله ده‌کوشترینه‌وه، جا نه‌گه‌ر عه‌فو کران، واجبه: به‌خویان خوینی کوژراوه‌که بده‌ن.

جا بزانه: زامینی تاییه‌ته به وانه‌ی گوریسه‌که پاده‌کیشن و ویکرا به‌رده‌که و بۆمبه‌که ده‌هاوین، واته: نه‌وه‌ی به‌رده‌که و بۆمبه‌که داده‌نی نابیتته زامین، به‌لام نه‌گه‌ر ده‌ستیان له هاویشتنه‌که‌دا هه‌بن، نه‌وانیش ده‌بنه زامین، هه‌روه‌ک له (تحفة) و (نهاية) دا پوون کراوه‌ته‌وه.

﴿فَصَلِّ لَهٗ بِاسِي (الْعَاقِلَةُ): خزمه‌کانی بکوژه‌که﴾

(دِيَةُ الْخَطَا وَشِبْهِ الْعَمْدِ) خوینی کوشتنی به هه‌له‌و کوشتنی وینه‌ی به قه‌سدی و هه‌م خوینی تاوانه‌کانی‌تری به هه‌له‌و وینه‌ی به قه‌سدی: وه‌ک لی‌کردنه‌وه‌ی نه‌ندامه‌کان و لابردنی سوده‌کان، هه‌م نرخ‌ی شکاندن و بریندارکردنه‌کان، گشتی (تَلَزُمُ الْعَاقِلَةِ) ده‌که‌ویتته سه‌ر خزمه‌کانی‌تاوانکاره‌که، به (إجماع)‌ی زانایانی‌ئیسلاهم ﴿عن أبيه‌رة﴾: أَنَّ امْرَأَةً رَمَتْ امْرَأَةً بِحَجَرٍ فَقَتَلَتْهَا وَمَا فِي بَطْنِهَا، فَقَضَى النَّبِيُّ ﷺ بِغُرَّةِ الْجَنِينِ وَبِدِيَةِ الْمَرْأَةِ وَهُمْ عَصَبَتُهُ إِلَّا الْأَصْلَ وَالْفَرْعَ، وَقِيلَ يَغِقُلُ ابْنٌ هُوَ ابْنُ ابْنِ عَمِّهَا، وَيُقَدِّمُ الْأَقْرَبُ فَإِنْ بَقِيَ شَيْءٌ فَمَنْ يَلِيهِ، وَمُدُلٌ بِأَبَوَيْنِ، وَالْقَدِيمُ التَّسْوِيَةُ، ثُمَّ مُعْتِقٌ ثُمَّ عَصَبَتُهُ ثُمَّ مُعْتِقُهُ ثُمَّ عَصَبَتُهُ وَإِلَّا فَمُعْتِقُ أَبِي الْجَانِي ثُمَّ عَصَبَتُهُ ثُمَّ مُعْتِقُ مُعْتِقِ الْأَبِ وَعَصَبَتُهُ وَكَذَا أَبَدًا، وَعَتِيقُهَا يَعْقِلُهَا عَاقِلَتُهَا، وَمُعْتِقُونَ كَمُعْتِقٍ، وَكُلُّ شَخْصٍ مِنْ عَصَبَةِ كُلِّ مُعْتِقٍ يَحْمِلُ مَا كَانَ يَحْمِلُهُ ذَلِكَ الْمُعْتِقُ،

عَلَى عَاقِلَةِ الْجَانِيَةِ... الحديث رواه الشيخان وأصحاب السنن، ئافره‌تیک به‌ردیکی له ئافره‌تیک‌تری‌دا، جا ئافره‌ته‌که و کوژپه‌که‌ی ناو‌زگیشی کوشتن، جا پیغه‌مبه‌ر ﷺ بپیاریدا: خوینی ئافره‌ته کوژراوه‌که و خوینی کوژپه‌که‌ی له سه‌ر خزمه‌کانی ئافره‌ته تاوانکاره‌که بی.

(وَهُمْ) خزمه‌کانی کوژراوه‌که: (عَصَبَتُهُ إِلَّا الْأَصْلَ وَالْفَرْعَ) میراتگره‌کانی پشتییه‌تی جگه‌ له باوک و باپیره‌ی و کوپو کوپی‌کوپ‌ی (وَقِيلَ يَغِقُلُ ابْنٌ هُوَ ابْنُ ابْنِ عَمِّهَا) له فه‌رموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: نه‌و کوپه‌ی که کوپی کوپه‌ مامی ئافره‌ته بکوژه‌که‌یه، خوینی کوژراوه‌که ده‌دا: به کوپه‌ مامیه‌تی.

(وَيُقَدِّمُ الْأَقْرَبُ) بۆ خویندانه‌که خزمه‌ نزیکتره‌که وه‌پیش دی‌خیری وه‌کو میراتگرتن، ئینجا (فَإِنْ بَقِيَ شَيْءٌ) نه‌گه‌ر شتیک له خوینه‌که ماوه‌و نزیکتره‌که ده‌سه‌لاتی نه‌بو بیدا، نه‌و کاته (فَمَنْ يَلِيهِ) نه‌و خزمانه‌ی پله‌یان له دوا‌ی نزیکتره‌که‌یه نه‌وان پاشماوه‌که ده‌ده‌ن... به‌و جوړه (وَ) هه‌روه‌ها (مُدُلٌ بِأَبَوَيْنِ) خزمی له‌دایکی و باوکی وه‌پیش خزمی ته‌نها له‌باوکی

دیخړی، به لام (وَالْقَدِيمُ التَّسْوِيَةُ) به فهرموده ی کون: هر دووکیان په کسانو واجب به هابیه شی خوینه که بدهن.

(ثُمَّ مُعْتِقٌ) ټینجا له دواى میراتگره کانی پشتی نازادکهری کږیله که خوینه که ددها (ثُمَّ عَصَبَتُهُ) ټینجا میراتگره کانی نازادکهره که (ثُمَّ مُعْتِقُهُ) ټینجا نازادکهری نازادکهره که (ثُمَّ عَصَبَتُهُ) ټینجا میراتگره کانی نه ویش (وَالَا) به لام نه گهر نازادکهره و خزمه کانی نازادکهره که نه بون (فَمُعْتِقُ أَبِي الْجَانِي ثُمَّ عَصَبَتُهُ) نازاد کهری باوکی تاوانکاره که، ټینجا خزمه کانی وی خوینه که ددهن (ثُمَّ مُعْتِقُ مُعْتِقِ الْأَبِ وَعَصَبَتُهُ) ټینجا نازادکهری نازادکهری باوکی تاوانکاره که و خزمه کانی (وَكَذًا أَبَدًا) ټینجا نازادکهری باپیره ی تاوانکاره که... به و جوړه (وَعَتِيقُهَا يَعْقِلُهَا عَاقِلُهَا) نازادکراوی نافرته تیک- نه گهر که سیکی کوشت- خزمه کانی نافرته ته که خوینی کوژاوه که ی ددهن (وَمُعْتِقُونَ كَمُعْتِقٍ) زود نازادکهر- ویکړا- به قه نازادکهریک خوینه که ددهن.

هم (وَكُلُّ شَخْصٍ مِنْ عَصَبَةِ كُلِّ مُعْتِقٍ) هر پیاوړیکش له میراتگره کانی هر نازادکهریک (يَحْمِلُ مَا كَانَ يَحْمِلُهُ ذَلِكَ الْمُعْتِقُ) نه و نه اندازه خوینه ی له سر داده ندری (وَلَا يَعْقِلُ عَتِيقٌ فِالْأَظْهَرِ، فَإِنْ فَقِدَ الْعَاقِلُ أَوْ لَمْ يَفِ عَقْلَ بَيْتِ الْمَالِ عَنِ الْمُسْلِمِ، فَإِنْ فَقِدَ فَكُلُّهُ عَلَى الْجَانِي فِالْأَظْهَرِ، وَتُوجَلُ عَلَافِلَةً دِيَهُ نَفْسٍ كَامِلَةٍ ثَلَاثَ سِنِينَ فِي كُلِّ سَنَةٍ ثُلْثٌ، وَذِمِّي سَنَةً، وَقِيلَ ثَلَاثًا، وَامْرَأَةٌ سَتَيْنِ فِالْأُولَى ثُلْثٌ وَقِيلَ ثَلَاثًا، وَتَحْمِلُ الْعَاقِلَةُ أَلْبَدَ فِالْأَظْهَرِ، فَفِي كُلِّ سَنَةٍ قَدْرُ ثُلْثِ دِيَةٍ وَقِيلَ فِي ثَلَاثَ،

که نه و نازادکهره له حاله تی زیندووه تی دا دهیدا (وَلَا يَعْقِلُ عَتِيقٌ فِالْأَظْهَرِ) نابی نازادکراو له جیاتی نازادکهره که خوین بدا، هر وه که میراتیش ناگری.

(فَإِنْ فَقِدَ الْعَاقِلُ) جا نه گهر نه و خوینده رانه ی پراېردو نه بون (أَوْ لَمْ يَفِ) یان خوینده ره که نه یتوانی خوینه واجب که ی به ته وای بدا، نه و کاته (عَقْلَ بَيْتِ الْمَالِ عَنِ الْمُسْلِمِ) واجب: (بَيْتُ الْمَالِ) هه موو خوینه که، یان پاشماوه که له جیاتی تاوانکاره موسولمانه که بدا، هر وه که میراتیشی لیږده گری، که واته: له جیاتی کافر نایدا، پیغه مېرګه فهرموده تی: ﴿أَنَا وَارِثٌ مَنْ لَا وَارِثَ لَهُ: أَعْقِلُ عَنْهُ وَأَرْتُهُ﴾ حدیث صحیح رواه ابوداود و غیره، من میراتگری نه و که سهم که هیچ میراتگریکی نیه: خوینی له جیاتی ددهم و میراتیشی لیږده گرم.

(فَإِنْ فَقِدَ) جا نه گهر (بیت المال) نه بو، یان سر په رشتکاره که ی سته مکار بوو و خوینه که ی له جیاتی نه دا، نه و کاته (فَكُلُّهُ عَلَى الْجَانِي) هه موو خوینه که، یان پاشماوه که ی له سر خودی تاوانکاره که یه (فِالْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژ تر دا.

(وَتُؤْجَلُ عَلَى الْعَاقِلَةِ دِيَّةُ نَفْسٍ كَامِلَةٍ) خوینى گیانیکی تهوار، واته: پیاویکی موسولمانو نازاد ماوهی بۆداده ندرئ: له سه ر خزمه کانی بکوژه که، یان له سه ر (بیت المال)، یان له سه ر خودی بکوژه که (ثَلَاثَ سِنِينَ) که به ماوهی سێ سالان بیده ن (فِي كُلِّ سَنَةٍ ثُلُثٌ) رواه البیهقی عن عمر وعلي رضي الله عنهما، له کۆتایی هه ر سالیکیدا سییه کیکی بده ن.

هه م (وَذِمِّي سَنَةً) خوینى جوله که و گاورو مه گوش به ماوهی سالیکی بده ن (وَقِيلَ ثَلَاثًا) له فه رموده یه کی بئهیژدا: به ماوهی سێ سالان بیده ن (وَأَمْرًاو سَنَتَيْنِ) خوینى ئافره تیکی موسولمانیش به ماوهی دوو سالان بده ن: (فِي الْأُولَى ثُلُثٌ) له کۆتایی سالییه که مدا سییه کی خوینه که و پاشماوه که شی له کۆتایی دووه مه که دا بده ن (وَقِيلَ ثَلَاثًا) له فه رموده یه کی بئهیژدا: به ماوهی سێ سالان بیده ن.

(وَتَحْمِلُ الْعَاقِلَةُ الْعَبْدَ) خزمه کانی تاوانکاره که نرخى کۆپله ی کوژراویش هه لده گرن و واجبه نرخه که ی بده ن (فِي الْأَظْهَرِ) له فه رموده ی به هیژتردا (فَفِي كُلِّ سَنَةٍ قَدْرُ ثُلُثِ دِيَّةٍ) له هه ر سالیکیدا به نه ندازه ی سییه که خوینیک له نرخى کۆپله که وهرده گیرئ تا نرخه که ی تهواو ده بی (وَقِيلَ فِي ثَلَاثٍ) له فه رموده یه کی بئهیژدا: هه موو نرخه که ی له ماوهی سێ سالاندا وهرده گیرئ.

وَلَوْ قَتَلَ رَجُلَيْنِ فَفِي ثَلَاثٍ وَقِيلَ سِتٌّ، وَالْأَطْرَافُ فِي كُلِّ سَنَةٍ قَدْرُ ثُلُثِ دِيَّةٍ، وَقِيلَ كُلُّهَا فِي سَنَةٍ، وَأَجَلُ النَّفْسِ مِنَ الرَّهْوَاقِ، وَغَيْرِهَا مِنَ الْجِنَايَةِ، وَمَنْ مَاتَ فِي بَعْضِ سَنَةِ سَقَطَ، وَلَا يَعْقِلُ فَقِيرٌ وَرَقِيقٌ وَصَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ وَمُسْلِمٌ عَنْ كَافِرٍ وَعَكْسُهُ، وَيَعْقِلُ يَهُودِيٌّ عَنْ نَصْرَانِيٍّ وَعَكْسُهُ فَيَالْأَظْهَرِ، وَعَلَى الْغَنِيِّ نِصْفُ دِينَارٍ، وَالْمَتَوَسِّطُ رُبْعُ كُلِّ سَنَةٍ مِنَ الثَّلَاثِ، وَقِيلَ هُوَ وَاجِبُ الثَّلَاثِ،

(وَلَوْ قَتَلَ رَجُلَيْنِ) نه گه ر تاوانکاره که به هه له - دوو پیاوی کوشتن، نه وه (فَفِي ثَلَاثٍ) له ماوهی سێ سالاندا خوینى هه ردووکیان وهرده گیرئ (وَقِيلَ سِتٌّ) له فه رموده یه کی بئهیژدا: به ماوهی شه ش سالان خوینه که یان وهرده گیرئ.

(وَالْأَطْرَافُ) خوینى لیکردنه وه ی نه ندامه کان و لابردنی سوده کان و نرخى شکاندن و بریندارکردنه کانیش گشتیان ماوه یان بۆ داده ندرئ: که (فِي كُلِّ سَنَةٍ قَدْرُ ثُلُثِ دِيَّةٍ) له هه ر سالیکیدا نه ندازه ی سییه که خوینیک تهواو له خوینى تاوانه که وهریگیرئ تا خوینى تاوانه که تهواو ده بی (وَقِيلَ كُلُّهَا فِي سَنَةٍ) له فه رموده یه کی بئهیژدا: گشتی له ماوهی سالیکیدا وهرده گیرئ.

(وَأَجَلُ النَّفْسِ مِنَ الرَّهْوَاقِ) ماوهی دانانی خوینى کوشتن له ده رچوونی گیانه وه داده ندرئ و (وَغَيْرِهَا مِنَ الْجِنَايَةِ) ماوهی خوینى تاوانه کانیتری جگه له کوشتن له کاتی تاوانکردنه که وه

داده ندری (وَمَنْ مَاتَ فِي بَعْضِ سَنَةٍ) هر خزمیک له ناو سالتیکدا بمری (سَقَطَ) خوینی نهو ساله ی له سهر لاده که وی و نابی له میراتگره که ی وهریگیری، به لام نه گهر له دوی ته و او بونی ساله که بمری، نهو کاته له میراته که ی وهرده گیری.

(وَلَا يَعْزِلُ فَقِيرٌ وَرَقِيقٌ وَصَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ) نابی خزمیکی هه ژار، یان کویله، یان مندال، یان شیت، یان نافرته له جیاتی خزمه که ی خوینه که بدا، چونکه نه وانه ده سه لاتی یارمه تیدانیان نیه (و) هه روه ها (مُسْلِمٌ عَنْ كَافِرٍ وَعَكْسُهُ) نابی موسولمانیش له جیاتی خزمه کافره که ی خوینه که بدا، به پیچه وانه ش: نابی کافر له جیاتی خزمه موسولمانه که ی خوین بدا، چونکه میرات له یه کتری ناگرن.

به لام (وَيَعْزِلُ يَهُودِيٌّ عَنْ نَصْرَانِيٍّ وَعَكْسُهُ) ده بی جوله که له جیاتی خزمه گاوده که ی خوین بدا، به پیچه وانه ش ده بی گاور له جیاتی خزمه جوه که ی خوین بدا (فِي الْأَظْهَرِ) له فه رموده ی به هیژتردا، چونکه نه وانه میرات له یه کتری ده گرن.

(وَعَلَى الْغَنِيِّ نَصْفُ دِينَارٍ) له سهر هر خزمیکی ده وله مه ند له گشت سالتیکدا نه ندازه ی نیو میسقالی زیږ واجبه (وَالْمُتَوَسِّطُ رُبْعُ كُلِّ سَنَةٍ مِنَ الثَّلَاثِ) له سهر ناوه نجیش نه ندازه ی چواریکه میسقالیک واجبه له گشت سالتیکدا (وَقِيلَ هُوَ وَاجِبُ الثَّلَاثِ) له فه رموده یه کی وَيُعْتَبَرَانِ آخِرَ الْحَوْلِ، وَمَنْ أَعْسَرَ فِيهِ سَقَطَ. (فَصَلِّ) مَالُ جَنَائَةِ الْعَبْدِ يَتَعَلَّقُ بِرَقَبَتِهِ، وَلِسَيْدِهِ بَيْعُهُ لَهَا، وَفِدَاؤُهُ بِالْأَقْلِّ مِنْ قِيَمَتِهِ وَأَرْشُهَا وَفِي الْقَدِيمِ بِأَرْشِهَا، وَلَا يَتَعَلَّقُ بِذِمَّتِهِ مَعَ رَقَبَتِهِ فَإِلَّا ظَهَرَ، وَلَوْ فِدَاؤُهُ ثُمَّ جَنَى سَلَمَهُ لِلْبَيْعِ أَوْ فِدَاؤُهُ، وَلَوْ جَنَى ثَانِيًا قَبْلَ الْفِدَاءِ بَاعَهُ فِيهِمَا أَوْ فِدَاؤُهُ بِالْأَقْلِّ مِنْ قِيَمَتِهِ وَالْأَرْشَيْنِ، وَفِي الْقَدِيمِ بِالْأَرْشَيْنِ، وَلَوْ أَعْتَقَهُ أَوْ بَاعَهُ وَصَحَّحْنَاهُمَا أَوْ قَتَلَهُ فِدَاؤُهُ بِالْأَقْلِّ، وَقِيلَ الْقَوْلَانِ، وَلَوْ هَرَبَ أَوْ مَاتَ

بی هیژدا: نیوه که و چواریکه که واجبی هه سیک ساله کانه (وَيُعْتَبَرَانِ آخِرَ الْحَوْلِ) ده وله مه ندی و ناوه نجیه تی له کوتایی سالتیکدا په چاو ده کرین، که و ابو: (وَمَنْ أَعْسَرَ فِيهِ) هه خزمیک له کوتایی سالتیکدا نه بووی بی (سَقَطَ) خوینی نهو ساله ی له سهر لاده که وی.

﴿فَصَلِّ: له باسی تاوانکردنی کویله﴾

(مَالُ جَنَائَةِ الْعَبْدِ) نهو ماله ی به هژی تاوانی کویله واجب ده بی (يَتَعَلَّقُ بِرَقَبَتِهِ) به گهرده نیوه ده به ستری، واته: کویله که ده فروشی و پاره که ی له خوینی تاوانه که سهر ف ده کری، که و ابو: (وَلِسَيْدِهِ بَيْعُهُ لَهَا) بژ گهرده که ی دروسته کویله که - به ئیزنی خاوه ن مافه که - بژ خوینی تاوانه که بفروشی، هه م (وَفِدَاؤُهُ بِالْأَقْلِّ مِنْ قِيَمَتِهِ وَأَرْشِهَا) بۆیشی دروسته: کویله که پژگار بکا، واته: بژ خوی بی هیژتته وه به پاره که متره که: له نرخه که ی و

له خوینی تاوانه که (وَفِي الْقَدِيمِ بِأَرْشِهَا) له فرموده‌ی کزندا: به خوینی تاوانه که کزیه که پزگار ده‌کا (وَلَا يَتَعَلَّقُ بِذِمَّتِهِ مَعَ رَقَبَتِهِ فِي الْأَظْهَرِ) خوینی تاوانه که ویکرا به نه‌ستو به گه‌رده‌نی کزیه که وه نابه‌ستری (وَلَوْ فِدَاهُ ثُمَّ جَنَى) نه‌گر گه‌وره که کزیه که‌ی پزگار کردو بۆ خۆی به پاره هیشته‌وه، ئینجا دووباره تاوانیکی‌تری کرد، نه‌م جاره‌ش (سَلَمَةُ لِلْبَيْعِ أَوْ فِدَاهُ) وه‌ک جاری یه‌که‌م یان ده‌یفرۆشی، یان پزگاری ده‌کا (و) هه‌روه‌ها (لَوْ جَنَى ثَانِيًا قَبْلَ الْفِدَاءِ) نه‌گر کزیه که پیش رزگارکردن دووباره تاوانیکی‌تری کرد، نه‌و کاته‌ش (بَاعَهُ فِيهَا) یان بۆ خوینی هه‌ر دوو تاوانه‌کان ده‌یفرۆشی (أَوْ فِدَاهُ بِالْأَقْلُ مِنْ قِيمَتِهِ وَالْأَرْشَيْنِ) یان پزگاری ده‌کا به پاره که‌متره‌که: له نرخه‌که‌و له خوینی هه‌ردوو تاوانه‌کان (وَفِي الْقَدِيمِ بِالْأَرْشَيْنِ) له فرموده‌ی کزندا: به خوینی هه‌ردوو تاوانه‌کان پزگاری ده‌کا.

(وَلَوْ أَعْتَقَهُ أَوْ بَاعَهُ وَصَحَّحَاهُمَا) نه‌گر گه‌وره که کزیه تاوانکاره‌که‌ی نازاد کرد، یان فرۆشتی، نازادکردن و فرۆشتنه‌که‌شمان به‌دروستبووی دانان (أَوْ قَتَلَهُ) یان گه‌وره که کزیه که‌ی کوشت، له هه‌رسێک حاله‌تدا (فِدَاهُ بِالْأَقْلُ) واجبه پزگاری بکا به پاره که‌متره‌که: له نرخه‌که‌ی و له خوینی تاوانه‌که (وَقِيلَ الْقَوْلَانِ) له فرموده‌یه‌کی بێ‌هیزدا: هه‌ردوو فرموده‌یه‌کی کۆن و نوێ لێره‌شدا دینه جی (وَلَوْ هَرَبَ أَوْ مَاتَ) نه‌گر کزیه بَرِّ سَيِّدُهُ، إِلَّا إِذَا طُلِبَ فَمَنْعَهُ، وَلَوْ اخْتَارَ الْفِدَاءَ فَلَا صَحُّ أَنْ لَهُ الرُّجُوعُ وَتَسْلِيمُهُ وَيَفْدَى أُمَّ وَلَدِهِ بِالْأَقْلُ، وَقِيلَ الْقَوْلَانِ، وَجَنَائِثُهَا كَوَاحِدَةٍ فِي الْأَظْهَرِ. (فَصَلِّ فِي الْجَنَيْنِ غُرَّةً إِنْ انفَصَلَ مَيِّتًا بِجَنَائِهِ فِي حَيَاتِهَا أَوْ مَوْتِهَا وَكَذَا إِنْ ظَهَرَ بِلَا انفِصَالٍ فَالْأَصَحُّ، وَإِلَّا فَلَا، أَوْ حَيًّا وَبَقِيَ زَمَانًا بِلَا أَلَمٍ ثُمَّ مَاتَ فَلَا ضَمَانَ،

تاوانکاره‌که هه‌لات، یان به‌خۆی مرد، نه‌و کاته (بَرِّ سَيِّدُهُ) گه‌وره‌که‌ی له به‌رپرسیاریه‌تی نازاد ده‌بی (إِلَّا إِذَا طُلِبَ فَمَنْعَهُ) ته‌نها له و حاله‌تدا نه‌بی: که بۆ فرۆشتن داوا‌ی کزیه که‌ی لێ‌کرا‌بی و نه‌ویش ته‌سلیمی نه‌کرد‌بی (وَلَوْ اخْتَارَ الْفِدَاءَ) نه‌گر گه‌وره که پزگارکردنی کزیه که‌ی هه‌لبژارد، نه‌وه (فَالْأَصَحُّ أَنْ لَهُ الرُّجُوعُ وَتَسْلِيمُهُ) به فرموده‌ی پاستر: بۆی هه‌یه په‌شیمان ببێته‌وه و ته‌سلیمی بکا بۆ فرۆشتن (وَيَفْدِي أُمَّ وَلَدِهِ بِالْأَقْلُ) واجبه: گه‌وره که دایکه منداله‌که‌ی رزگار بکا به پاره که‌متره‌که: له نرخه‌که‌ی و له خوینی تاوانه‌که چونکه نابێ دایکه منداله بفرۆشرێ (وَقِيلَ الْقَوْلَانِ) له فرموده‌یه‌کی بێ‌هیزدا: هه‌ردوو فرموده‌ی کۆن و نوێ لێره‌شدا دینه جی (وَجَنَائِثُهَا كَوَاحِدَةٍ فِي الْأَظْهَرِ) تاوانه‌کانی دایکه مندال هه‌موویان وه‌ک یه‌ک تاوانن، واته: گه‌وره که بۆ گشتیان یه‌ک پزگارکردنی له‌سه‌ر واجبه.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِاسْمِ خَوِينِي كَوَيْهِي نَاوَزْگ﴾

(فِي الْجَنَيْنِ غُرَّةً) له کوشتنی کزیه‌ی ناو زگدا به‌شێکی خوین واجب ده‌بی، جیاوازی نیه: کزیه‌که: نێر بی، یان مێ بی، هه‌رچهند کزیه‌که‌ش له زینا بی ﴿عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ﴾:

قَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِالْجَنِينَ بَغْرَةَ عَبْدٍ أَوْ أَمَةٍ ﴿١﴾ رواه الشيخان، پیغمبر ﷺ له باره ی کۆرپه ی ناو زگ برپاری داوه: به شه خوینیک-کۆیله یه کی نیر، یان مئ- بدری.

(إِنْ أَنْفَصَلَ مَيِّتًا بِجَنَائَةٍ) ئەگەر کۆرپه که به مردوویی له دایکی جیا ببیته وه به هۆی تاوانکردنه سەر دایکه که ی: وهك لیدان، برسی کردن، هه پشه لی کردن، ترساندن، ده رخواوردانی ده رمان و هه ر هۆیه کی تر: که کار له به رهاویشتن بکا، جیاوازی نیه جیا بوونه وه ی کۆرپه که: (فِي حَيَاتِهَا أَوْ مَوْتِهَا) له ژیا نی دایکی دابی، یان له دوا ی مردنی دایکی بئ (وَكَذَا إِنْ ظَهَرَ بِلَا أَنْفِصَالٍ) هه روه ها ئەگەر به شیکی کۆرپه که ش به مردوویی بیته ده روه به لام له دایکی جیا نه بیته وه: وهك ته نها سهری به مردوویی بیته ده روه، ئەو کاته ش خوینکه ی واجب ده بی (فِي الْأَصْح) له فهرمووده ی راستردا (وَالْإِلَّ) به لام ئەگەر کۆرپه که به مردوویی له دایکی جیا نه بیته وه به شیکیشی نه یه ته ده روه، ئەو کاته (فَلَا) هیچ خوینی واجب نابئ، هه رچه ند جوله ی زگیشی نه مینئ.

(أَوْ حَيًّا) یان ئەگەر کۆرپه که به زیندوویی له دایکی جیا بۆه به هۆی تاوانکردنه سەر دایکه که ی (وَبَقِيَ زَمَانًا بِلَا أَلَمٍ ثُمَّ مَاتَ) له دوا ی جیا بوونه وه شی ماوه یه ک بئ ئازار مایه وه، ئینجا مرد، ئەوه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی له سەر تاوانکاره که نیه، چونکه وا دیاره

وَأِنْ مَاتَ حِينَ خَرَجَ أَوْ دَامَ أَلَمُهُ وَمَاتَ قَدِيَّةً نَفْسٍ
فَعَرَّةٌ، وَكَذَا لَحْمٌ قَالَ الْقَوَابِلُ فِيهِ صُورَةٌ خَفِيَّةٌ، قِيلَ رَسْرَسٌ رَجِي رَرَر

به هۆیه کی تر مرد بی، به لام (وَأِنْ مَاتَ حِينَ خَرَجَ) ئەگەر کۆرپه که به ته وا ی هاته ده روه و له و کاتدا مرد (أَوْ دَامَ أَلَمُهُ وَمَاتَ) یان ئازاره که ی به رده وام بوو و به ئازاره که مرد، ئەو کاته (قَدِيَّةً نَفْسٍ) خوینی گیانیکی ته وا ی کۆرپه که- سه د ووشتر- واجب ده بی، چونکه له و دوو مه سه له یه دا بیگومان ئاده میزادیکی زیندووه.

(وَلَوْ أَلْقَتْ جَنِينَيْنِ) ئەگەر ئافره ته که- به هۆی تاوانه که- دوو کۆرپه ی مردووی له بار هاویشتن، ئەوه (فَعَرَّتَانِ) دوو به شه خوین واجب ده بن، هه م له سئ کۆرپه دا سئ به شه خوین واجب ده بن... هتد.

(أَوْ يَدًا) یان ئەگەر ته نها ده ستیک، یان پئی یه کی هاویشتن دایکه که ش مرد، ئەوه (فَعَرَّةٌ) یه ک به شه خوین واجب ده بی، به لام ئەگەر دایکه که نه مرئ و جگه له ده سته که ش، یان پئی یه که ش کۆرپه که له بار نه هاوی، ئەو کاته نیوه ی به شه خوین بۆ ده سته که، یان پئی یه که واجب ده بی، هه روهك له زۆریه ی سه رچاوه کانداهه رموویاته.

(وَكَذَا لَحْمٌ) هه روه ها ئەگەر ئافره ته که پارچه گۆشتیکیش له بار باوی: که (قَالَ الْقَوَابِلُ فِيهِ صُورَةٌ خَفِيَّةٌ) چوار مامان بلین: وینه یه کی نه یینی ئاده میزادی تی دایه، ئەو کاته ش به شه خوینیک کۆرپه که واجب ده بی (قِيلَ) له فهرمووده یه کی بئ هیژدا: (أَوْ قُلْنَ لَوْ بَقِيَ

لَتَصَوَّرَ) يان مامانه كان بلّين: گزشته که وینهی ئاده میزادی تی دا نیه، به لام نه گهر له زگدا بېاباوه، وینهی دروست ده بو.

﴿ ټاگاداری ﴾ یه که م: نه گهر دایکه که به خوی کورپه که ی له بار ببا، نه ویش خوینی کورپه که ی له سر خزمه کانی واجب ده بئ، هر چنده له بار بردنه کشی به هوی خو برسی کردن بئ، یان به هوی به پوژوو بوونیکی واجب بئ، نه گهر پوژوو که مه ترسی به راویشتنی لئ بکړئ، به لام نه گهر دایکه که له بهر ناچاری کورپه که ی له بار برد-وه که مه ترسی مردن، یان فه وتانی نه دما میکی هه بئ- نه و کاته دایکه که نابیته زامینی کورپه که، هه روه که نیمامی (الزکشی) فهرموویه تی و، له (مغنی) و (الاقناع) دا پوون کراوه ته وه.

دوهم: نه گهر مه ترسی نه بئ- به فهرمووده ی پووتر-حه پامه: ئافره ت به راویشتنی بکړئ، هر چنده کورپه که ش له حاله تی (مَنِي) و خوینی که دابئ، به لام نیمام (أَبُو إِسْحَاق) پښتای داوه: ته نها له حاله تی (مَنِي) و خوینی که دا له بار ببردئ، نه که له حاله تی پارچه گزشتیه که و به ولوه تر، واته: چونکه له حاله تی پارچه گزشتیه که و به ولوه تر-نه گهر له بار ببردئ- هه م که ففاره ت و هه م خوینی کورپه که ش واجب ده بئ، هه روه که له پیش هم ټاگاداریه دا پابرا.

وَهِيَ عَبْدٌ أَوْ أَمَةٌ مُّمَيِّزٌ سَلِيمٌ مِنْ عَيْبٍ مَّيْبِعٍ، وَالْأَصْحُ قَبُولٌ كَبِيرٌ لَمْ يَعْجَزْ بِهِرْمٍ، وَيُشْتَرَطُ بُلُوغُهَا نِصْفَ عَشْرِ دِيَّةٍ، فَإِنْ فُقِدَتْ فَخُمْسَةُ أْبْعَرَةٍ، وَقِيلَ لَا يُشْتَرَطُ فَلِلْفَقْدِ قِيمَتُهَا، وَهِيَ لَوَرْتَةِ الْجَنِينِ وَعَلَى عَاقِلَةِ الْجَانِي، وَقِيلَ إِنَّ تَعَمُّدَ فَعْلَيْهِ، وَالْجَنِينُ الْيَهُودِيُّ أَوْ النَّصْرَانِيُّ قِيلَ كَمُسْلِمٍ، وَقِيلَ هَدَرٌ،

ټینجا بزانه: حه پامه شتیکی وه ها به کار بیتئ: که به یه کجاری پښتای ټاوسی- واته: مندالبوون- بکړئ، به لام نه گهر به یه کجاری نه بئ و ته نها ماوه یه که ټاوسی دوا بیتئ، نه و کاته دروسته، هه روه که له (تحفة) و (الشروانی) دا ناوه پوکی هم ټاگاداریه- لیرو له سه ره تای (نکاح) و له (عدة) دا- پوون کراوه ته وه.

(وَهِيَ عَبْدٌ أَوْ أَمَةٌ) به شه خوینی کورپه که: یه که کویله ی نیر، یان می یه (مُمَيِّزٌ سَلِيمٌ مِنْ عَيْبٍ مَّيْبِعٍ) کویله که فامیده بئ و سه لامه ت بئ: له عه یبه کانی فروش راو (وَالْأَصْحُ قَبُولٌ كَبِيرٌ لَمْ يَعْجَزْ بِهِرْمٍ) به فهرمووده ی راستر: کورپه ی به ته مه نیش ودرده گیرئ که به هوی پیری له کار نه که وتبئ (وَيُشْتَرَطُ بُلُوغُهَا نِصْفَ عَشْرِ دِيَّةٍ) به مه رج داده ندرئ نرخ ی کویله که بگاته نیوه ی ده یه کی خوینی باوکه که ی، جا نه گهر بئ باوک بوو- وه که کورپه ی زینا- نه و کاته مه رجه نرخه که ی بگاته ده یه کی نرخ ی دایکه که ی.

(فَإِنْ فُقِدَتْ) جا نه گهر کویله که ده ست نه که وت، نه و کاته (فَخُمْسَةُ أْبْعَرَةٍ) واجبه: پینچ ووشر له خوینی کورپه که بدرین، جا نه گهر ووشریش ده ست نه که وتن، نه و کاته واجبه:

نرخى پېنچ ووشتر له خوینى کړپه که بدرئ، هـروه که له زړبه ی سرچاوه کاندای
 هـرموویانه (وَقِيلَ لَا يُشْتَرُ) له هـرمووده یه کی بی هیژدا: مه رج نیه نرخى کړيله که بکاته
 نیوه ی ده یه که که (فَلَلْفَقْدَ قِيمَتُهَا) که وایو: به هـرمووده ی بی هیژ: نه گـر کړيله که نه بو،
 نرخه که ی واجب ده بی.

(وَمِنْ لَوْنَةِ الْجَنِّينِ) خوینه که بـق میراتگره کانی کړپه که یه و (وَعَلَى عَاقِلَةِ الْجَانِي) له سر
 خزمه کانی تاوانکاره که یه، واته: هیچی له سر تاوانکاره که نیه، به به لگه ی هـدیسه که ی
 پابردو له سره تـای (باسی خزمه کانی مړو فکوژه که دا) (وَقِيلَ: إِنْ تَعَمَّدَ فَعَلَيْهِ) له هـرمووده یه کی
 بی هیژدا: نه گـر به قه سدی تاوانه که ی کرد بی، نه و کاته له سر تاوانکاره که یه.

﴿ناگاداری﴾: نه گـر دایکه که به خـوی ببیته هـوی به رهاویشتن، نه وه هیچی له خوینى
 کړپه که ی به میرات نادریتی، چونکه بکوژ میرات له کوژراوه که ی ناگری، هـروه که له
 (تحفة) و (نهاية) دافه رموویانه.

(وَالْجَنِّينُ الْيَهُودِيُّ أَوْ النَّصْرَانِيُّ) کړپه ی جوله که، یان گاوری په یمان له نه ستو (قِيلَ كَمْسَلِم)
 له هـرمووده یه کی بی هیژدا: وه که کړپه ی موسولمانه (وَقِيلَ هَدَنَ) له بی هیژیکی تردا:
 وَالْأَصْحُ غُرَّةٌ كَثُلَتْ غُرَّةٌ مُسْلِمٍ، وَالرَّقِيقُ غُشْرُ قِيمَةٍ أُمَّهُ يَوْمَ الْجَنَائَةِ - وَقِيلَ الْإِجْهَاضُ - لِسَيِّدِهَا،
 فَإِنْ كَانَتْ مَقْطُوعَةً وَالْجَنِّينُ سَلِيمٌ قُومَتْ سَلِيمَةً فَإِلَّا صَحَّ، وَتَحْمِلُهُ الْعَاقِلَةُ فَإِلَّا ظَهَرَ.
 (فَصَلِّ) يَجِبُ بِالْقَتْلِ كَفَّارَةٌ وَإِنْ كَانَ الْقَاتِلُ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا، أَوْ عَبْدًا
 أَوْ ذَمِيًّا وَعَامِدًا وَمُخْطِئًا وَمُتَسَبِّبًا يَقْتُلُ مُسْلِمًا - وَلَوْ بَدَارَ حَرْبٍ - وَذَمِيٍّ وَجَنِّينٍ
 وَعَبْدٍ نَفْسِهِ وَنَفْسِهِ، وَفِي نَفْسِهِ وَجْهٌ، لَا امْرَأَةً وَصَبِيَّ حَرِيٍّ وَبَاغٍ

به فېر دهرئ، به لام (وَالْأَصْحُ: غُرَّةٌ كَثُلَتْ غُرَّةٌ مُسْلِمٍ) به هـرمووده ی پاستر: به شه
 خوینىکی به نه ندازه ی سییه کی به شه خوینى کړپه یه کی موسولمان واجب ده بی.

(وَالرَّقِيقُ غُشْرُ قِيمَةٍ أُمَّهُ يَوْمَ الْجَنَائَةِ) خوینى کړپه ی کړيله که ش ده یه کی نرخى دایکیه تی
 له پوژى تاوانه که دا (وَقِيلَ الْإِجْهَاضُ) له هـرمووده یه کی بی هیژدا: نرخى پوژى له باربردنى
 کړپه که (لِسَيِّدِهَا) خوینه که ش بـو گـوره ی جـاریه ناوسه که یه (فَإِنْ كَانَتْ مَقْطُوعَةً وَالْجَنِّينُ
 سَلِيمٌ) جا نه گـر دایکه که نه دمایکی نه بو، کړپه که ش سه لامه ت بوو، نه و کاته (قُومَتْ
 سَلِيمَةً فِي الْأَصْحِ) جاریه که له حاله تی سه لامه تی دا ده قرسیندرئ (وَتَحْمِلُهُ الْعَاقِلَةُ
 فِي الْأَظْهَرِ) خوینى کړپه ی کړيله ش هر خزمه کانی تاوانکاره که ده یدهن، له هـرمووده ی
 به هیژتردا.

﴿فصل: له باسی که ففاره تی کوشتن﴾

(يَجِبُ بِالْقَتْلِ كَفَّارَةٌ) به هـوی کوشتن که ففاره ت له سر بکوژه که واجب ده بی (وَإِنْ كَانَ الْقَاتِلُ

صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا) هرچند بکوژده که ش مندال، یان شیت بئ (أَوْ عَبْدًا أَوْ ذِمِّيًّا) یان کویله، یان جوله که و گاوری په یمان له نه ستر بئ (وَ) هه روه ها جیاوازی نیه بکوژده که: (عَامِدًا وَمُخْطِئًا وَمُتَسَبِّيًا) پاسته و خۆ به قه سدی، یان به هه له کوشتنه که ی کردبئ، یان بوییته هوی کوشتنه که: وه که به شاهیدی به درو، یان به زور لیکردن کوشتنه که به که سیکی تر بکا. نینجا که ففاره ته که ش واجب ده بئ: (بِقَتْلِ مُسْلِمٍ وَلَوْ بِدَارِ حَرَبٍ) به کوشتنی موسلمانیک، هه رچند موسولمانه که ش له خانه ی جهنگدا بئ، هه م (وَذِمِّيًّا) به کوشتنی کافر یکی په یمان له نه ستر و کافر ی دلنیا کراو، هه م (وَجَنِينٍ) به کوشتنی کورپه ی ناو زگ، هه م (وَعَبْدٍ نَفْسِهِ) به کوشتنی کویله ی خوی، هه م (وَنَفْسِهِ) به کوشتنی خودی خوی، که واته: واجب: له میراته که ی که ففاره ته که ی بدرئ (وَفِي نَفْسِهِ وَجْهٌ) له باره ی کوشتنی خوی فهرموده یه که هه یه: که که ففاره تی له سر واجب نیه.

جا بزانه: له کوشتنی به قه سدی و له وینه ی به قه سدی دا واجب: به په له که ففاره ته که بدا، به لام له کوشتنی به هه له دا په له کردن واجب نیه، هه روه که له (تحفة) دا فهرموده تی. (لَا امْرَأَةٌ وَصَبِيٌّ حَرَبِيَّيْنِ) به لام به کوشتنی ئافره ت و مندالی کافر ی جهنگی که ففاره ت واجب نابئ، هه م (وَبَاغٍ) به کوشتنی موسولمانی یاخی بوو که ففاره ت واجب نابئ نه گهر **وَصَائِلٍ وَمُقْتَصٍّ مِنْهُ، وَعَلَى كُلِّ مِنَ الشُّرَكَاءِ كَفَّارَةٌ فَإِلَّا صَحَّ، وَهِيَ كَظْهَارٍ لَكِنْ لَا إِطْعَامَ فِي الْأَظْهَرِ.**

به فهرمانی پی شه وای موسولمانان کوشتبیتی، هه م (وَصَائِلٍ) به کوشتنی زور داری هیرش که که ففاره ت واجب نابئ نه گهر هیرش بکراوه که بیکوژئ، هه م (وَمُقْتَصٍّ مِنْهُ) به کوشتنی تو له لیکراوه که، واته: به کوشتنه وه ی له تو له ش که ففاره ت واجب نابئ نه گهر خاوه ن مافه که بیکوژئ، هه م به کوشتنی پئ گرو نویژنه که رو زینا که ری محسه نیش که ففاره ت واجب نابئ نه گهر نویژنه که ره که فهرمانی نویژکردنی پئ کرابئ.

(وَ) نه گهر کومه لیک یه که س بکوژن، نه وه (عَلَى كُلِّ مِنَ الشُّرَكَاءِ كَفَّارَةٌ) هه ر هاو به شیک که ففاره تی کی له سر واجب (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، هه روه که نه گهر یه کی که چه ند که سیک بکوژئ نه وه نده که ففاره تانه ی له سر واجب ده بن، هه روه که له (باسی خولیکداندا) پوون کراوه.

(وَهِيَ كَظْهَارٍ) که ففاره تی کوشتنیش وه کو که ففاره تی زیهاره، واته: نه گهر کویله ی ده ست نه که وت، واجب: دوو مانگ به دوا ی یه کتر دا بئ نیوان - به پوژوو ببئ (لَكِنْ لَا إِطْعَامَ) به لام که ففاره تی کوشتن ده ر خواردانی خوارده مه نی تی تئ دا نیه، هه رچه ند توانای به پوژوو بونیشی نه بئ (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژتر دا، چونکه خوی گهره باسی

نه كرده كه ده فرموى: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ فَدِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾ هر كه سيك موسولمانيك به هاله بكورئى، واجبه: كزيله يه كى موسولمان نازاد بكاو خوئينيشى بداته خزمه كانى، مه گهر خزمه كانى عه فوى بكن و خوئينى لئ وهر نه گرن، جا نه گهر كورزاوه كه موسولمان بوو و خزمه كانيشى كافر بون و جه نكيان له گهل موسولمانان ده كرد، نه وه ته نها كه ففاره تى كوشتنه كه واجبه، به لام نه گهر خزمه كانى كورزاوه كه كافرى په يمان له گهل كراو بون، واجبه: خوئينى كورزاوه كه يان بدرئيتى و هم بكورزه كه كه ففاره تيش بدا، جا نه گهر كزيله ده ست نه كه وت، واجبه بكورزه كه دو مانگ به دواى يه كتردا به پوژوو ببئ، نه وه توبه كردنه و له لاي خواوه يه، خوا زاناو كار له جئ يه.

ئينجا بزانه: نه گهر بكورزه كه پيش به پوژوو بون مرد، نه و كاته واجبه: له ميراته كه ي (فديت) ي پوژوو كه ي بئ بدرئ، هه روه كه له زوربه ي سرچاوه كاندا فرمويانه و له (فديت) ي پوژوودا پوون كراوه.

(كِتَابُ دَعْوَى الدَّمِّ وَالْقَسَامَةِ)

يُشْتَرَطُ أَنْ يُفْصَلَ مَا يَدَّعِيهِ مَنْ عَمِدَ وَخَطَطًا وَإِنْ رَادَ وَشَرَكَةً، فَإِنْ أَطْلَقَ اسْتَفْصَلَهُ الْقَاضِي وَقِيلَ يُعْرَضُ عَنْهُ، وَأَنْ يُعَيِّنَ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ، فَلَوْ قَالَ قَتَلَهُ أَحَدُهُمْ لَا يُحْلَفُهُمُ الْقَاضِي فِي الْأَصَحِّ، وَيَجْرِي إِنْ فِي دَعْوَى غَضَبٍ وَسَرِقَةٍ وَإِثْلَافٍ، وَإِنَّمَا تُسْمَعُ مِنْ مُكَلَّفٍ مُلْتَزِمٍ عَلَى مِثْلِهِ،

﴿كِتَابُ دَعْوَى الدَّمِّ: هُمُ پهرتوكه باسى داوا كردنى خوئينى كوشتن دهكاو

(وَالْقَسَامَةِ) باسى سويند خواردنى كوشتن دهكاو ﴿

(يُشْتَرَطُ) بئ گشت داوا كردنك شهش مه رج داده ندرين، يه كه م: (أَنْ يُفْصَلَ مَا يَدَّعِيهِ) ده بى داواكاره كه به دريژى نه و شته پوون بكا ته وه كه داواى دهكا: (مَنْ عَمِدَ وَخَطَطًا) له كوشتنى به قه سدى و به هاله، هم (وَأَنْفَرًا وَشَرَكَةً) له به ته نهايى و هاويه شى له كوشتنه كه داو هم ژماره ي هاويه شه كانيش، كه وابو: (فَإِنْ أَطْلَقَ) نه گهر بئ پوون كردنه وه داواى كوشتنه كه ي كرد: وه كه نه مه باوكمى كوشت. نه و كاته (اسْتَفْصَلَهُ الْقَاضِي) قازى داواى پوون كردنه وى داوايه كه ي لئ دهكا (وَقِيلَ يُعْرَضُ عَنْهُ) له فه رموده يه كى بئ هيژدا: وازى لئ ديئ. دووهم: (وَأَنْ يُعَيِّنَ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ) ده بى داواكاره كه داواي كراوه كه ديارى بكا (فَلَوْ قَالَ: قَتَلَهُ أَحَدُهُمْ) نه گهر داواكاره كه گوتى: نه وانه يه كيكيان باوكمى كوشت. نه وانيش

گوتیان: پاست ناکا. داواکاره که ش داوای سوینددانی گشتیانی کرد، نه وه (لَا يُحْلِفُهُمُ الْقَاضِي) نابئ قازی سویندیان بدا (فِي الْأَصَحِّ) له فره مووده ی پاستردا، به لام له فره مووده ی بئ هیژدا: قازی فرمان ده دا گشتیان سویند بخزن، به لکی یه کیکیان دان به کوشتنه که دا بیئ و مافه که ی لئ و هریگری، داوالیکراوه کانیش به سویندی پاست زیانیان ناگاتئ، ههروه که له (المحلی) و (نهایه) دا فره موویانه.

(وَيَجْرِيَانِ) نه و دوو فره مووده به هیژو بئ هیژه دینه جئ: (فِي دَعْوَى غَضْبٍ وَسَرِقَةٍ وَإِتْلَافٍ) له داواکردنی زه و تکردن و دزی و فه وتاندنی شتیک، که واته: به فره مووده ی بئ هیژ داوا لیکراوه کان سویند ده درین.

سئ یه م: داواکاره که شیای داواکردن بئ، که وابو: (وَأَيْنَمَا تَسْمَعُ مِنْ مُكَلِّفٍ مُلْتَزِمٍ) داواکردنه که ته نها له و که سه و هرده گیری: که بالغ و عاقل بئ و پابه ندی بپیاره کانی نیسلام بئ، واته: موسولمان بئ، یان کافری په یمان له نه ستق بئ، نه ک کافری جه نگی.

چوارهم: داوا لیکراوه که ش شیای داوالیکردن بئ، که وابو: مهرجه: داواکاره که داوایه که بکا (عَلَى مِثْلِهِ) له سه ر داوالیکراویکی وه کو خوی، واته: بالغ و عاقل و پابه ندی بپیاره کانی نیسلام بئ، که واته: داواکردن و داوالیکردن مندا و شیت دروست نابئ، به لکو سه ر په رشتکاره که یان داوایان بؤ ده کاو هم داواش له سه ر په رشتکاره که یان ده کری.

وَلَوْ ادَّعى انْفِرَادَهُ بِالْقَتْلِ ثُمَّ ادَّعى عَلَى آخَرَ لَمْ تَسْمَعْ الثَّانِيَةَ، أَوْ عَمْدًا وَوَصَفَهُ بِغَيْرِهِ لَمْ يَبْطُلْ أَصْلُ الدَّعْوَى فَيُالْأَظْهَرِ، وَتَثْبُتُ الْقِسَامَةُ فَيُالْقَتْلَ بِمَحَلِّ لَوْثٍ: وَهُوَ قَرِينَةُ لِصَدَقِ الْمُدَّعى: بَأَنَّ وَجَدَ قَتِيلًا فِي مَحَلَّةٍ أَوْ قَرْيَةٍ صَغِيرَةٍ لِأَعْدَائِهِ أَوْ تَفَرَّقَ عَنْهُ جَمْعٌ، وَلَوْ تَقَابَلَ صَفَانِ لِقِتَالٍ وَانْكَشَفُوا عَنْ قَتِيلٍ: فَإِنْ اتَّحَمَ قِتَالٌ فَلَوْثٌ فِي حَقِّ الصَّفِّ الْآخَرِ، وَإِلَّا

جا نه گه سه ر په رشتکار نه بو، به لام داواکاره که شاهیدی هه بون نه و کاته داوایه کی له سه ر شیت و مندا و دروست ده بئ، به و مهرجه ی له دواى شاهیدیدانه که داواکاره که سویندی ئاشکراکردنیش بخوا: که نه و مافه ی له سه ر شیت و مندا له که هه یه، ههروه که له (نهایه) و (مغنی) دا فره موویانه.

پینجه م: نابئ داوایه که ی دزی داوایه کی تری بئ، که وابو: (وَلَوْ ادَّعى انْفِرَادَهُ بِالْقَتْلِ) نه گه ر داوای کرد: فلانکه که س به ته نها باوکی کوشتوه (ثُمَّ ادَّعى عَلَى آخَرَ) ئینجا داوای له سه ر یه کیکی تریش کرد: نه وه باوکی کوشتوه. یان هاویه شی له کوشتنه که دا کردوه. نه و کاته (لَمْ تَسْمَعْ الثَّانِيَةَ) داوایه که ی دوو هم گوئی نادریتئ، چونکه داوایه که ی یه که می به درق خستوته وه (أَوْ عَمْدًا) یان داوای کرد: فلانکه که س به قه سدی باوکی کوشتوه. به لام (وَوَصَفَهُ بِغَيْرِهِ) کوشتنه که ی به سیفته ی کوشتنی به هه له باس کرد، نه وه (لَمْ يَبْطُلْ أَصْلُ الدَّعْوَى) بنچینه ی داوایه که به تال نابئ (فِي الْأَظْهَرِ) له فره مووده ی به هیژتردا، به لکو

به گویردی پوونکردنه وه که ی برپاری بۆ ده درئ.

شه شهه: ده بی داوایه که سه پینه ر بی، که واته: نه گه ر داوای به خشین شتیکی کرد، مه رجه بلئ: شته که م به ئیزنی به خشه ره که وه رگرتوه.

(وَتَثْبُتُ الْقِسَامَةُ فِي الْقَتْلِ) سویندخواردن ته نها له باره ی کوشتن ده بی، به و مه رجه ی (بِمَحَلِّ لَوْثٍ) کوشتنه که له شوینی نیشانه یه کی به هیژدا بی و نه به شاهیدو نه به دانپیدا هیتانیش بکوژه که نه زاندرئ.

(وَهُوَ) مه به ست به نیشانه: (قَرِينَةُ لِصِدْقِ الْمُدْعَى) به لگه یه که بۆ پاستگویی داواکاره که (بِأَنْ وَجِدَ قَتِيلٌ فِي مَحَلِّ أَوْ قَرِيَّةٍ صَغِيرَةٍ لِأَعْدَائِهِ) وه که کوژراویک، یان نه دنامیکی کوژراوه که بدیتریته وه له گه ره کیک، یان له گوندیکی بچوکی دوزمه نه کانی (أَوْ تَفَرَّقَ عَنْهُ جَمْعٌ) یان کۆمه لیک له ده وره ی کوژراوه که په رت بین.

(وَلَوْ تَقَابَلَ صَفَانِ لِقَتَالٍ) نه گه ر دوو کۆمه ل بۆ جه نگ پوو به پووی یه کتر بونه وه و (وَأَنْكَشَفُوا عَنْ قَتِيلٍ) کوژراویک له نیوانیاندا ده رکه وت، نه وه (فَلِنْ التَّحَمَ قِتَالٍ) نه گه ر جه نگه که تیکه ل بوبی، یان چه کی هه ر پیزیک ده گه یشته پیزه که یتر، نه و کاته (فَلَوْثٌ فِي حَقِّ الصَّفِّ الْآخِرِ) ده بیته نیشانه ده ره ق پیزه که یتر: که دوزمه نه که یه تی (وَالَا) به لام (فَفِي حَقِّ صَفِّهِ، وَشَهَادَةُ الْعَدْلِ لَوْثٌ، وَكَذَا عَبِيدٌ أَوْ نِسَاءٌ، وَقِيلَ يُشْتَرَطُ تَفَرُّقُهُمْ، وَقَوْلُ فَسَقَةٍ وَصِبْيَانٍ وَكُفَّارٍ لَوْثٌ فِی الْأَصَحِّ، وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ فَقَالَ أَحَدُ إِبْنَيْهِ: قَتَلَهُ فَلَا نٌ وَكَذَبَهُ الْآخَرُ بَطَلَ اللَّوْثُ، وَفِي قَوْلٍ لَا، وَقِيلَ لَا يَبْطُلُ بِتَكْذِيبِ فَاسِقٍ، وَلَوْ قَالَ أَحَدُهُمَا: قَتَلَهُ زَيْدٌ وَمَجْهُوْلٌ، وَقَالَ الْآخَرُ عَمْرُو وَمَجْهُوْلٌ حَلَفَ كُلُّ عَلَى مَنْ عَيْنُهُ وَلَهُ رُبْعُ الدِّيَةِ، وَلَوْ أَنْكَرَ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ اللَّوْثُ فِي حَقِّهِ فَقَالَ: لَمْ أَكُنْ مَعَ الْمُتَفَرِّقِينَ عَنْهُ،

نه گه ر جه نگ تیکه ل نه بوبی و چه کی هیچ پیزیکیش نه ده گه یشته پیزه که یتر، نه و کاته (فَفِي حَقِّ صَفِّهِ) ده بیته نیشانه ده ره ق پیزه که یخری.

(وَشَهَادَةُ الْعَدْلِ لَوْثٌ) شاهیدی یه که داد په روه که بلئ: (فَلَانه که س کوشتی). ده بیته نیشانه، جا بزانه: نه گه ر برینداره که -پیش مردن- گوتی: (فَلَانه که س کوشتمی). نه وه نابیته نیشانه، به لام له مه زه بی نیمام (مالک) دا: گۆته که ی برینداره که ش ده بیته نیشانه و کاری پی ده کری، هه روه که له (مغنی) و (البجیرمی) دا فه رموویانه.

(وَكَذَا عَبِيدٌ أَوْ نِسَاءٌ) هه روه ها شاهیدی کۆیله و ئافره تانیش که بلئین: (فَلَانه که س کوشتی). ده بیته نیشانه (وَقِيلَ يُشْتَرَطُ تَفَرُّقُهُمْ) له فه رموده یه کی بی هیژدا: مه رجه جیا جیا شاهیدی که بده ن (وَقَوْلُ فَسَقَةٍ وَصِبْيَانٍ وَكُفَّارٍ لَوْثٌ) قسه ی فاسقه کان و مندالان و کافرانیس نیشانه یه (فِی الْأَصَحِّ) له فه رمودی پاستردا.

(وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ) نه گهر له کوژراویکدا نیشانه یه ک ناشکرايو (فَقَالَ أَحَدُ ابْنَيْهِ: قَتَلَهُ فُلَانٌ) ئینجا یه کیک له دوو کوپه کانی گوتی: فلانکس باوکمانی کوشت (وَكَذَّبَهُ الْآخَرُ) کوپه که ی تریش وه دروی خستنه وه گوتی: فلانکس نه یکوشتوه. نه وه (بَطَلَ اللَّوْثُ) نیشانه که پوچهل ده بی و نابی داواکاره که سویند بخوا، به لام له و حاله ته دا بوی دروسته داوالیکراوه که سویند بدا، هه روه که له (الشروانی) دا فهرموویه تی (وَفِي قَوْلٍ: لَا) له فهرمووده یه کدا: نیشانه که پوچهل نابی (وَقِيلَ: لَا يَبْطُلُ بِتَكْذِيبِ فَاسِقٍ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: به وه دروی خستنه وه ی فاسق نیشانه که پوچهل نابی.

(وَلَوْ قَالَ أَحَدُهُمَا: قَتَلَهُ زَيْدٌ وَمَجْهُولٌ) نه گهر له گهل هه بوونی نیشانه دا کوپیکیان گوتی: (زهید) و نه ناسراویک باوکمانی کوشت (وَقَالَ الْآخَرُ: عَمَرُو وَمَجْهُولٌ) کوپه که ی تریش گوتی: (عمر) و نه ناسراویک باوکمانی کوشت. نه و کاته (حَلَفَ كُلُّ عَلَى مَنْ عَيْنُهُ) هه ریه که یان په نجا سویند له سه نه و بکوژه ده خوا که دیاری کردوه، ئینجا (وَلَهُ رُبُّ الدِّيَةِ) هه ریه که شیان چواریکی خوینی باوکی هه یه، چونکه واجبی سه دیارکراوه که ی خوی نیوه ی خوینه که یه و به شی سویند خوره که ش له و نیوه خوینه: نیوه یه.

(وَلَوْ أَنْكَرَ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ اللَّوْثُ فِي حَقِّهِ) نه گهر داوالیکراوه که نه یسه لماند نیشانه که ده ره قی وی بی و (فَقَالَ: لَمْ أَكُنْ مَعَ الْمُتَفَرِّقِينَ عَنْهُ) گوتی: من له گهل په رتبه و کانی **صَدَّقَ بِيَمِينِهِ، وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ بِأَصْلِ قَتْلِ دُونَ عَمْدٍ وَخَطَأٍ فَلَا قَسَامَةَ فِالْأَصْحِّ، وَلَا يُقْسِمُ فِي طَرَفٍ وَإِتْلَافٍ مَالٍ إِلَّا فِي عَبْدٍ فِي الْأَظْهَرِ، وَهِيَ أَنْ يَخْلِفَ الْمُدَّعَى عَلَى قَتْلِ إِدْعَاةٍ خَمْسِينَ يَمِينًا،**

ده وری کوژراوه که دا نه بوم. نه وه نه گهر شاهد نه بی (صَدَّقَ بِيَمِينِهِ) به سویند خواردن باوه پی پی ده کری: که له گهلاندا نه بوه.

(وَلَوْ ظَهَرَ لَوْثٌ بِأَصْلِ قَتْلِ) نه گهر نیشانه یه ک بۆ بنچینه ی کوشتن هه بو، به لام (دُونَ عَمْدٍ وَخَطَأٍ) دیاری نه کرا کوشتنه که: به قه سدی یه، یان به هه له یه، نه وه (فَلَا قَسَامَةَ فِالْأَصْحِّ) له و حاله ته دا سویند خواردنی کوشتن نابی، له فهرمووده ی راستردا، چونکه نازاندی: داوی خوینه که له بکوژه که ی بکری، یان له خزمه کانی، به لام به فهرمووده ی بی هیژ: له و حاله ته شدا داواکاره که سویندی کوشتن ده خواو، کوشتنه که ش به هه له داده ندی و خوینه که ش له بکوژه که وهرده گیری، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَلَا يُقْسِمُ فِي طَرَفٍ وَإِتْلَافٍ مَالٍ) نابی داواکار سویند بخوا له باره ی لیکردنه وه ی نه ندام و بریندارکردن و فه وتاندنی مال، به لکو له باره ی بریندارکردن و لابردنی نه ندام و سوده کان — نه گهر داواکاره که شاهیدی نه بی — به په نجا سویند باوه پ به داوالیکراوه که ده کری، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه (إِلَّا فِي عَبْدٍ فِي الْأَظْهَرِ) ته نها له باره ی کوشتنی

کزیله گه وره که ی سویند ده خواو نرخه که ی له خزمه کانی بکوژه که وهرده گری.

﴿چونیه تی سویند خواردنی کوشتن﴾

(وَمِی) سویند خواردنی کوشتن - نه گه ر دوو شاهیدی کوشتنه که نه بن - نه مه یه: (أَنْ يَخْلَفَ الْمُدْعَى) له سهره تاوه - له گه ل مه بوونی نیشانه یه کدا - داواکاره که سویند بخوا (عَلَى قَتْلِ ادْعَاة) له سهر کوشتنیک که داوای کردوه (خَمْسِينَ يَمِينًا) په نجا سویند بخوا: که (فلانکه س فلانی کوشتوه). واته: سودی نیشانه که هر نه و نه ده یه: له سهره تاوه داواکاره که په نجا سویند ده خوا، به لام نه گه ر بکوژه که دان به کوشتنه که دا بیتنی، یان دوو شاهیدی کوشتن هه بن، نه و کاته کوشتنه که ناشکرا ده بی و پیویست به و په نجا سویند ناکا، هه روه که له دوا ی نه م باسه پوون کراوه ته وه.

﴿عن سهل﴾: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ سَهْلٍ وَمُحَيِّصَةَ بْنَ مَسْعُودٍ أَتَيَا خَبِيرَ، فَقَتَلَ عَبْدُ اللَّهِ وَاتَّهَمُوا الْيَهُودَ، فَقَالَتِ الْيَهُودُ: وَاللَّهِ مَا قَتَلْنَاهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ - أَيُّ لَأَخِيهِ وَابْنِي عَمِّهِ -: أَتَسْتَحِقُّونَ قَتْلَكُمْ بِأَيْمَانٍ خَمْسِينَ مِنْكُمْ؟ قَالُوا: أَمْرٌ لَمْ نَرَهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: فُتِّرُكُمْ يَهُودُ بِأَيْمَانٍ خَمْسِينَ مِنْهُمْ؟ قَالُوا: قَوْمٌ كُفَّارٌ. فَوَدَّاهُ النَّبِيُّ ﷺ مِنْ قَبْلِهِ. رَوَاهُ الشَّيْخَانُ، وَفِي رِوَايَةِ لِلْبَخَارِيِّ: ﴿تَأْتُونَ بِالْبَيِّنَةِ عَلَى مَنْ قَتَلَهُ؟ قَالُوا: مَا لَنَا بَيِّنَةٌ. قَالَ: أَتَحْلِفُونَ...﴾ الْحَدِيثُ، (عبدالله) له گه ل (مُحَيِّصَةَ) چونه (خبیر)، ئینجا (عبدالله) کوژرا، جوه کانیان تومه تبار کردن، جوه کانیان وَلَا يُشْتَرَطُ مُوَالَاتُهَا عَلَاءُ الْمَذْهَبِ، وَلَوْ تَخَلَّلَهَا جُنُونٌ أَوْ إِغْمَاءٌ بَنَى، وَلَوْ مَاتَ لَمْ يَبْنِ وَارِثُهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَلَوْ كَانَ لِلْقَتِيلِ وَرَثَةٌ وَرَعَتْ بِحَسَبِ الْإِثْرِ وَجَبَرُ الْمُنْكَسِرُ، وَفِي قَوْلٍ يَخْلِفُ كُلُّ خَمْسِينَ، وَلَوْ نَكَلَ أَحَدُهُمَا خَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ، وَلَوْ غَابَ خَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ وَأَخَذَ حِصَّتَهُ،

گوتیان: ئیمه نه مانکوشتوه. جا پیغه مبه ر ﷺ به براو ماموزایه کانی کوژراوه که ی فهرموو: ئایا شاهیدتتان هه یه کی کوشتویه تی؟ گوتیان: شاهیدمان نیه. فهرموو: ئایا ئیوه په نجا سویند ده خون تاکو مافی خوینی کوژراوه که تان هه بی؟ گوتیان: نه وه کاریکه به چاو نه ماندیتوه چو سویند ده خون. فهرموو: ئایا جوه کان په نجا سویند تان بو بخون؟ گوتیان: نه وان کافرن چو باوه پ به سویند کانیان بکه ین. جا پیغه مبه ر ﷺ له لای خو یه وه خوینی کوژراوه که ی دا، تا خوینی به فیر نه چی.

(وَلَا يُشْتَرَطُ مُوَالَاتُهَا) به مهرج داناندری په نجا سویند کانی به دوا ی به کتردا بخورین، به لکو دروسته له په نجا پوژدا بخورین (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر فهرمووده ی راستی مه زه ب، که و ابو: (وَلَوْ تَخَلَّلَهَا جُنُونٌ أَوْ إِغْمَاءٌ) نه گه ر شیئی، یان بی هوشی که و ته نیوان په نجا سویند کانی، نه وه هر کاتیک سویند خوره که چاک بووه (بَنَى) له سهر پابردو سویند کانی ته و او ده کا، به لام (وَلَوْ) مَاتَ) نه گه ر سویند خوره که - پییش

ته واکردنی په نجا سوینده کان - مرد، نه و کاته (لَمْ يَبْنِ وَارِثُهُ) نابې میراتگره که ی له سر سوینده کانی وی ته وایان بکا، به لکو ده بی له سره تاوه ده ست به په نجا سوینده کان بکاته

(عَلَى الصُّحُوحِ) له سره فرموده ی پاست.

(وَلَوْ كَانَ لِلْقَتِيلِ وَرَثَةٌ) نه گهر کوژاوه که چند میراتگریکی ه بون، نه و کاته (وُزِعَتْ بِحَسَبِ الْإِثْمِ) په نجا سوینده کان به سر میراتگره کانی دا به ش ده کړین: به گویره ی به شه میراته که یان (وَجِبَرَ الْمُتَكْسِرُ) سویندی شکاویش پر ده کړیته وه:

بو وینه: نه گهر سی کوپ بون هر یه که یان حه فده سویندان ده خوا، نه گهر چل وټو کوپ بن هر یه که یان دوو سویندان ده خوا (وَفِي قَوْلٍ: يَحْلِفُ كُلُّ خَمْسِينَ) له فرموده یه کدا: هر میراتگریک په نجا سویند ده خوا.

(وَلَوْ نَكَلَ أَحَدُهُمَا) نه گهر میراتگریک به شه سوینده کانی خوی نه خواردن، نه و کاته (حَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ) پیویسته میراتگره که ی تر - به ته نهایی - په نجا سویند بخوا، ئینجا به شه خوی خوی ورده گری.

(و) هره ها (لَوْ غَابَ) نه گهر میراتگریک ناماده نه بو، یان مندال، یان شیت بو، نه و کاته ش (حَلَفَ الْآخَرُ خَمْسِينَ وَأَخَذَ حَصَّتَهُ) میراتگره حازه که - به ته نهایی - په نجا **وَالْأَصْبَرَ لِلْغَائِبِ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ يَمِينَ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ بِأَلَا لَوْثٍ، وَالْمَرْدُودَةَ عَلَا الْمُدَّعَى أَوْ عَلَى الْمُدَّعِي عَلَيْهِ مَعَ لَوْثٍ وَالْيَمِينَ مَعَ شَاهِدٍ خَمْسُونَ، وَيَجِبُ بِالْقَسَامَةِ فِي قَتْلِ الْخَطِئِ أَوْ شِبْهِ الْعَمْدِ دِيَّةً عَلَا الْعَاقِلَةِ، وَفَالْعَمْدِ عَلَا الْمَقْسَمِ عَلَيْهِ، وَفَالْقَدِيمِ قِصَاصٌ، وَلَوْ ادَّعَى عَمْدًا بِلَوْثٍ عَلَى ثَلَاثَةِ حَضَرٍ أَحَدُهُمْ أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ**

سویند ده خواو هر نه ودهم به شه خوینه که ی خوی ورده گری، جا هر کاتیکیش نه وانی تر حازر بون، نه وانیش به شه سوینده کانی خویان ده خون، که واته: نه گهر کوپکی کوژاوه که په نجا سویندی خواردن و به شه خوینه که ی خوی ورگرت، ئینجا کوپکی تریش هاته وه، یان بلوغي بو، نه وده ش بیست و پینج سویندان ده خواو به شه خوینه که ی خوی ورده گری، جا نه گهر سی به مه که ش هاته وه، یان بلوغي بو، نه ویش حه فده سویندان ده خواو به شه خوینه که ی خوی ورده گری.

(وَالَا) به لام نه گهر میراتگره حازه که - به ته نهایی - په نجا سویندی نه خواردن، نه و کاته (صَبَرَ لِلْغَائِبِ) با چاوه پوان بکا، تا نادیاره که دیته وه و مندال که بلوغي ده بی و شیت که چاک ده بیته وه و له گه ل نه وان به شه سوینده کانی خوی بخوا.

(وَالْمَذْهَبُ) به فرموده ی پاستی مه زه ب: (أَنَّ يَمِينَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ بِأَلَا لَوْثٍ)

سویندی داوالیکراوی کوشتنی بینیشانه و هم سویندی داوالیکراوی بریندارکردن و لابردنی نه‌ندام و سوده‌کان و هم (وَالْمَرْدُودَةُ عَلَى الْمُدْعَى) نه و سویندهی له لایه‌ن داوالیکراوه‌که وه ده‌گه پیندریته وه بۆ سهر داواکاری کوشتنه‌که (أَوْ عَلَى الْمُدْعَى عَلَيْهِ مَعَ لَوْثٍ) یان له داواکاره‌که وه ده‌گه پیندریته وه بۆ سهر داوالیکراوی کوشتنی له‌گه‌ل نیشانه و هم (وَالْيَمِينَ مَعَ شَاهِدٍ) سویندی داواکاریش له‌گه‌ل هه‌بوونی شاهیدیکی کوشتن، له ههر چوار حاله‌تدا (خَمْسُونَ) په‌نجا سویندن.

به‌لام لیږده‌دا نه‌گه‌ر داوا لیکراوه‌کانی کوشتن له یه‌ک زیاتر بون، نه و کاته‌ش ده‌بی ههر یه‌که و په‌نجا سویند بخون، واته: به سهریاندای به‌ش ناکرین، هه‌روه‌ک له ژۆربه‌ی سهرچاوه‌کاندا هه‌رموویانه.

(وَيَجِبُ بِالْقَسَامَةِ فِي قَتْلِ الْخَطَا أَوْ شِبْهِ الْعَمْدِ) به هوی په‌نجا سوینده‌کان له کوشتنی به هه‌ل وینه‌ی به قه‌سدی‌دا واجب ده‌بی: (دِيَّةٌ عَلَى الْعَاقِلَةِ) خوینی کوژراوه‌که له سهر خزمه‌کانی بکوژه‌که. هم (وَفِي الْعَمْدِ عَلَى الْمُقْسَمِ عَلَيْهِ) له کوشتنی به قه‌سدیشدا خوینه‌که له سهر بکوژه سویند له سهر خوراوه‌که واجب ده‌بی- نه‌ک تۆله‌کردنه‌وه- به به‌لگه‌ی هه‌دیسه‌که‌ی پابردوو، به‌لام (وَفِي الْقَدِيمِ قِصَاصٌ) له هه‌رمووده‌ی کوندا: تۆله‌کردنه‌وه واجب ده‌بی.

(وَلَوْ ادَّعَى عَمْدًا بِلَوْثٍ عَلَى ثَلَاثٍ) نه‌گه‌ر داوای کوشتنی به قه‌سدی به نیشانه‌ی کرد له سهر سێ که‌سان: که (حَضَرَ أَحَدُهُمْ) ته‌نها یه‌کیکیان حازر بوو، نه‌وه (أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ) وَأَخَذَ ثُلْثَ الدِّيَةِ، فَإِنْ حَضَرَ آخَرُ أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ، وَفِي قَوْلٍ خَمْسًا وَعِشْرِينَ إِنْ لَمْ يَكُنْ ذَكَرُهُ فِي الْأَيْمَانِ، وَإِلَّا فَيَنْبَغِي الْاِكْتِفَاءُ بِهَا بِنَاءً عَلَى صِحَّةِ الْقَسَامَةِ فِي غِيْبَةِ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ وَهُوَ الْأَصَحُّ، وَمَنْ اسْتَحَقَّ بَدَلَ الدَّمِ أَقْسَمَ وَلَوْ مُكَاتَبًا لِقَتْلِ عَبْدِهِ، وَمَنْ ارْتَدَّ فَلَا فَضْلَ تَأْخِيرِ أَقْسَامِهِ لِيُسْلِمَ، فَإِنْ أَقْسَمَ فِالسَّرْدَةِ صَحَّ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَمَنْ لَا وَارِثَ لَهُ لَا قَسَامَةَ فِيهِ.

په‌نجا سویند له سهر حازره‌که ده‌خواو (وَأَخَذَ ثُلْثَ الدِّيَةِ) سییه‌کی خوینه‌که‌ی لای‌وه‌رده‌گری (فَإِنْ حَضَرَ آخَرُ) جا نه‌گه‌ر دووه‌مه‌که‌ش حازر بوو، نه‌وه‌ش (أَقْسَمَ عَلَيْهِ خَمْسِينَ) په‌نجا سویندی‌تری له سهر ده‌خواو سییه‌کی‌تری خوینه‌که‌ش له‌وی وهرده‌گری، سێ‌یه‌مه‌که‌ش ههر به‌و جوړه‌یه (وَفِي قَوْلٍ: خَمْسًا وَعِشْرِينَ) له هه‌رمووده‌یه‌کدا: بیست و پینچ سویند له سهر دووه‌مه‌که‌ ده‌خوا.

جا به‌و مه‌رجه سویند له سهر دووه‌مه‌که‌ش ده‌خوا: (إِنْ لَمْ يَكُنْ ذَكَرَهُ فِي الْأَيْمَانِ) نه‌گه‌ر له په‌نجا سوینده‌کاندا ناوی دووه‌مه‌که‌ی نه‌هینابی (وَالَا) به‌لام نه‌گه‌ر له سوینده‌کاندا ناوی دووه‌مه‌که‌و سێ‌یه‌مه‌که‌ی هینابی، نه‌و کاته (فَيَنْبَغِي الْاِكْتِفَاءُ بِهَا) پټویسته په‌نجا سوینده‌کان بۆ هه‌ر سێ‌کیان به‌س بن و دووباره سویند نه‌خواته‌وه (بِنَاءً عَلَى صِحَّةِ الْقَسَامَةِ

فِي غَيْبَةِ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) له سەر ئو فەرموودەیی سویندخواردنە که له حالەتی دیارنەبوونی داوالیکراوە کهش دروست دەکا (وَهُوَ الْأَصَحُّ) ئو فەرموودەییەش پاسترە.
 (وَمَنْ اسْتَحَقَّ بَدَلَ الدَّمِ أَقْسَمَ) هەر کە سێک مافی خوین وەرگرتنی هەبێ ئو سویندەکان دەخوا، هەر چەند کافریش بێ، هەم (وَلَوْ مُكَاتَّبًا لِقَتْلِ عَبْدِهِ) هەر چەند خاوەن مافە کهش نوسراو پێدراویک بێ بۆ کوشتنی کۆیلە کهی خۆی سویند دەخوا.
 (وَمَنْ ارْتَدَّ) ئەگەر میراتیک له دواى کوژرانی خزمە کهی کافر بێ، ئەو (فَالْأَفْضَلُ تَأْخِيرُ أَقْسَامِهِ لِيُسَلَّمَ) وەها باشترە سویندەکانی دوا بێخوین تا دەبێتەو موسولمان (فَإِنْ أَقْسَمَ فِي الرَّدَّةِ) جا ئەگەر له حالەتی کافر بووندا سویندەکانی خواردن (صَحَّ عَلَى الْمَذْهَبِ) سویندەکانی دروست دەبن و خوینی کوژراوە کهی وەر دەگرێ، له سەر فەرموودەیی پاستی مەزەب، چونکە له هە دیسە کهی پابردودا پێغه مەبرک ﷺ سویندەکانی جوله کهکانی به دروستبوو دانان.

(وَمَنْ لَا وَارِثَ لَهُ) ئەگەر کوژراویک هیچ میراتگریکی نەبێ (لَا قَسَامَةَ فِيهِ) سویندخواردنەکانیش له کوشتنە کهی دا نیە، هەر چەند نیشانەش هەبێ، چونکە ناکرێ (بَيْتُ الْمَالِ) سویند بخوا، کەوابو: قازی داواکاریک دادەنێ تاکو داوالیکراوە که سویند بدا، جا ئەگەر داوالیکراوە که سویندی نەخوارد، ئو کاتە بەند دەکرێ تا سویند دەخوا، یان دان به کوشتنە که دا دینێ، هەر وهک له زۆریەیی سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

(فَصَلِّ) إِنَّمَا يَثْبُتُ مُوجِبُ الْقِصَاصِ بِإِقْرَارٍ أَوْ عَدْلَيْنِ، وَالْمَالِ بِذَلِكَ أَوْ بِرَجُلٍ وَامْرَأَتَيْنِ أَوْ وَيَمِينٍ، وَلَوْ عَقَا عَنِ الْقِصَاصِ لِقَبْلِ لِلْمَالِ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ لَمْ يَقْبَلْ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ شَهِدَ هُوَ وَهُمَا بِهَاشِمَةٍ قَبْلَهَا إِضَاحٌ لَمْ يَجِبْ أَرْضُهَا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلْيُصَرِّحِ الشَّاهِدُ بِالْمُدَّعَى، فَلَوْ قَالَ: ضَرَبَهُ بِسَيْفٍ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ، لَمْ يَثْبُتْ حَتَّى يَقُولَ فَمَاتَ مِنْهُ أَوْ فَقَتَلَهُ، وَلَوْ قَالَ ضَرَبَ رَأْسَهُ فَأَذْمَاهُ أَوْ فَأَسَالَ دَمَهُ ثَبَّتَتْ دَامِيَةً،

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِيَ نَاشِكِرَا كَرْدَنِي كُوشْتَن وَ تَاوَانَه كَانِي تَر﴾

(إِنَّمَا يَثْبُتُ مُوجِبُ الْقِصَاصِ) ئو تاونەیی تۆلە کردنەوە واجب دەکا: وهک کوشتنی به قەسەیی و بریندارکردن و لابردنی ئەندام و سودەکان به قەسەیی، گشتی ناشکرا دەبێ: (بِإِقْرَارٍ أَوْ عَدْلَيْنِ) به دانپێداهێنانی تاونکارە که، یان به شاهیدی دوو پیاوی دادپەرۆر. (وَالْمَالِ) ئو تاونەش که خوین واجب دەکا: وهک کوشتنی به هەلە و وێنەیی به قەسەیی تاونەکانیتری به هەلە، ئەو هەش ناشکرا دەبێ: (بِذَلِكَ) به دانپێداهێنانی تاونکارە که، یان به شاهیدی دوو پیاوی دادپەرۆر (أَوْ بِرَجُلٍ وَامْرَأَتَيْنِ) یان به شاهیدی پیاویک و دوو ئافەرەت (أَوْ وَيَمِينٍ) یان به شاهیدی پیاویک و پەنج سویندی داواکار.

(وَلَوْ عَقَا عَنِ الْقِصَاصِ) نه گهر خاوهن مافه که تاوانکاره که ی له توله کردنه وه عه فو کرد (لِیُقْبَلَ لِلْمَالِ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ) تاکو بؤ خوین واجیبوون شاهیدی پیاویکو دوو ئافرهت قبول بکړی، نه وه (لَمْ یُقْبَلْ فِی الْأَصْحِ) لای قبول ناکړی، له فهرموده ی پاستردا، که وایو: (وَلَوْ شَهِدَ هُوَ وَهَمَا) نه گهر پیاویکو دوو ئافرهت شاهیدیان دا (بِهَاشِمٍ قَبْلَهَا) (إِیضاً) به برینیکی ئیسقانشکین که برینیکی ناشکرا که ری له پیشدا بی (لَمْ یَجِبْ أَرْشُهَا) خوینی ئیسقانشکینه که واجب نابی (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر فهرموده ی پاستی مه زه ب، چونکه ناشکرا که توله واجب ده کاو به پیاویکو دوو ئافرهت ناشکرا نابی، تاوانی هردوو برینه که ش یه که تاوانه.

(وَلِیُصْرَحَ الشَّاهِدُ بِالْمُدْعَى) واجبه شاهیده که به ناشکرای تاوانه داواکرا که بلای، که واته: (فَلَوْ قَالَ) نه گهر شاهیده که گوتی: (ضَرْبُهُ بِسَیْفٍ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ) شاهیدی دده م: (تاوانکاره که به شمشیر لای داو برینداری کردو مرد). نه وه (لَمْ یُثْبِتْ) کوشتنه که به شاهیدیه ناشکرا نابی (حَتَّى یَقُولَ: فَمَاتَ مِنْهُ أَوْ فَقَتَلَهُ) تا شاهیده که ده لای: (به و برینه مرد). یان ده لای: (لای داو کوشتی). یان ده لای: (شاهیدی دده م نه و تاوانکاره کوشتی). (وَلَوْ قَالَ: ضَرَبَ رَأْسَهُ فَأَدْمَاهُ أَوْ فَاسَّالَ دَمَهُ) نه گهر شاهیده که گوتی: (له سهریدا و خوینی لای هینا). یان: (خوینی لای پړاند). نه و کاته (ثَبَّتَ دَامِيَةً) برینیکی خوین پړاو ناشکرا ده بی.

وَيُشْتَرَطُ لِمُوضِحَةِ: ضَرْبُهُ فَأَوْضَحَ عَظْمَ رَأْسِهِ. وَقِيلَ يَكْفِي فَأَوْضَحَ رَأْسَهُ، وَيَجِبُ بَيَانُ مَحَلِّهَا وَقَدْرُهَا لِيُمْكِنَ الْقِصَاصُ، وَيُثْبِتُ الْقَتْلُ بِالسَّحْرِ بِإِقْرَارِ بِهِ، لَا بَيِّنَةٍ، وَلَوْ شَهِدَ لِمَوْرِيهِ بِجُرْحٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ لَمْ تُقْبَلْ، وَبَعْدَهُ يُقْبَلُ وَكَذَا بِمَالٍ فِي مَرَضٍ مَوْتِهِ فَالْأَصَحُّ، وَلَا تُقْبَلُ شَهَادَةُ الْعَاقِلَةِ بِفَسْقِ شُهُودٍ قَتَلَ يَحْمِلُونَهُ، وَلَوْ شَهِدَ اِثْنَانِ عَلَى اِثْنَيْنِ بِقَتْلِهِ فَشَهِدَا عَلَى الْأَوَّلَيْنِ بِقَتْلِهِ فَإِنْ صَدَّقَ الْوَلِيُّ الْأَوَّلَيْنِ حُكِمَ بِهِمَا،

(وَيُشْتَرَطُ لِمُوضِحَةِ) به مه رج داده ندري بؤ ناشکرا کردنی برینیکی ناشکرا که بلای: (ضَرْبُهُ فَأَوْضَحَ عَظْمَ رَأْسِهِ) تاوانکاره که لای داو برینداری کردو ئیسقانی سهری ناشکرا کرد (وَقِيلَ: يَكْفِي فَأَوْضَحَ رَأْسَهُ) له فهرموده یه کی بی میزدا به سه بلای: برینیکی ناشکرا که له سهری کرد (وَيَجِبُ بَيَانُ مَحَلِّهَا وَقَدْرُهَا) واجبه شوینی برینه که و نه ندازه کی پوون بکاته وه (لِيُمْكِنَ الْقِصَاصُ) تاکو توله کردنه وه که بگوچی (وَيُثْبِتُ الْقَتْلُ بِالسَّحْرِ) کوشتنی به هوی سحر لیکردن ناشکرا ده بی: (بِإِقْرَارِ بِهِ) به دانپیدا هینانی سحر بازه که (لَا بَيِّنَةٍ) نه که به شاهد، چونکه شاهیده که مه به سستی سحر بازه نابین.

(وَلَوْ شَهِدَ لِمُورِّثِهِ) نه گهر میراتگریک شاهیدی بۆ میراتده ره که ی خوی دا: (بِجُرْحٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ) به برینیک پیش چاکبونه وه ی برینه که، نه وه (لَمْ تُقْبَلْ) شاهیدی که ی قبول ناکرئ، چونکه تۆمه تی نه وه ی لئ ده کرئ: نه گهر میراتده ره که به و برینه بمرئ، خوینه که ی به میرات- بۆ شاهیده که ده مینیتته وه، به لام (وَبَعْدَهُ يُقْبَلُ) له دوی چاکبونه وه ی برینه که شاهیدی که ی قبول ده کرئ، چونکه نه و تۆمه تی لئ ناکرئ. (وَكَذَا) هه روه ها شاهیدی میراتگری که قبول ده کرئ (بِمَالٍ فِي مَرَضٍ مَوْتِهِ) به مالیک بۆ میراتده ره که ی له نه خۆشی مردنی دا (فِي الْأَصْح) له فره مووده ی راستردا، چونکه هه ر نیستا نه خۆشه که ده توانی ده ستکاری مال له که ی بکا.

(وَلَا تُقْبَلُ شَهَادَةُ الْعَاقِلَةِ) شاهیدی خزمه کان بکوژده که قبول ناکرئ: (بِفَسْقٍ شُهُودٍ قَتْلٍ يَحْمِلُونَهُ) که بلئن: شاهیده کانی کوشتن فاسقن. له و حاله ته ی خوینی کوشتنه که له سه ر خزمه کان بی، چونکه تۆمه تی نه وه ی لئ ده کرئ: خوینه که له سه ر خویان لایده ن.

(وَلَوْ شَهِدَ اثْنَانِ عَلَى اثْنَيْنِ بِقَتْلِهِ) نه گهر دوو پیاو شاهیدیان دا له سه ر دوو پیاوی تر: نه و دووانه فلانکه سیان کوشتوه (فَشَهِدَا عَلَى الْأُولَيْنِ بِقَتْلِهِ) ئینجا دوو پیاوه که ش شاهیدیان دا له سه ر دوو شاهیده که ی به که م: نه و دوو شاهیدانه فلانکه سه یان کوشتوه. یان شاهیدیاندا: که سیکی تر کوشتویه تی. نه وه (فَإِنْ صَدَّقَ الْوَلِيُّ الْأُولَيْنِ) نه گهر میراتگری کوژاوه که هه ر دوو شاهیده کانی به که می به پاستگو دانان، نه و کاته (حُكِمَ بِهِمَا) به شاهیده کانی به که م برپار ده درئ، چونکه شاهیدی که یان تۆمه تی تی دا نیه، به لام **أَوْ الْآخَرَيْنِ أَوْ الْجَمِيعِ أَوْ كَذَبَ الْجَمِيعَ بَطَلًا، وَلَوْ أَقَرَّ بَعْضُ الْوَرَثَةِ بَعْضُ بَعْضٍ سَقَطَ الْقِصَاصُ، وَلَوْ اِخْتَلَفَ شَاهِدَانِ فِي زَمَانٍ أَوْ مَكَانٍ أَوْ آلَةٍ أَوْ هَيْئَةٍ لَعُتْ، وَقِيلَ لَوْثٌ.**

(کِتَابُ الْبُغَاةِ)

هُمْ مُخَالِفُو الْإِمَامِ بِخُرُوجٍ عَلَيْهِ وَتَرْكِ الْإِنْقِيَادِ أَوْ مَنَعَ حَقَّ تَوَجُّهِ عَلَيْهِمْ بِشَرْطِ شَوْكَةِ لَهُمْ وَتَأْوِيلٍ وَمُطَاعٍ فِيهِمْ، قِيلَ وَإِمَامٌ مَنْصُوبٌ،

(أَوْ الْآخَرَيْنِ أَوْ الْجَمِيعِ) نه گهر شاهیده کانی دووه می به پاستگو دانان، یان به که م دووه می به پاستگو دانان (أَوْ كَذَبَ الْجَمِيعِ) یان گشتیان به درۆن دانان، نه و کاته (بَطَلًا) له هه رسیک مه سه له دا شاهیدی که ی گشتیان به تال ده بیته وه.

(وَلَوْ أَقَرَّ بَعْضُ الْوَرَثَةِ بَعْضُ بَعْضٍ) نه گهر میراتگریک دان بئنی به عه فوکردنی بکوژده که له تۆله کردنه وه (سَقَطَ الْقِصَاصُ) تۆله کردنه وه له سه ر بکوژده که لاده که وئ و خوینی له سه ر واجب ده بی (وَلَوْ اِخْتَلَفَ شَاهِدَانِ) نه گهر دوو شاهیده کان جیاوازیان بوو: (فِي زَمَانٍ أَوْ مَكَانٍ أَوْ آلَةٍ أَوْ هَيْئَةٍ) له کاتی تاوانه که، یان له شوینه که ی، یان له که ره سه ته که ی، یان له چۆنیه تیه که ی (لَعُتْ) شاهیدی هه ر دووکیان پوچه ل ده بی (وَقِيلَ لَوْثٌ) له

فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: شاهیدیه‌کیان ده‌بیته نیشانه‌ی کوشتن و میراتگره‌که په‌جا سویند ده‌خوا.

﴿ كِتَابُ الْبُعَاةِ: په‌رتوکی یاخی‌بووه‌کان ﴾

واته: له‌فرمانده‌رچووه‌کان (هُمْ) یاخی‌بووه‌کان: کومه‌له‌ موسولماننیکن ملکه‌چی شهریه‌تی نیسلان، به‌لام (مُخَالِفُوا إِمَامٍ) دژ به‌ پیشه‌وای موسولمانانن (بَخْرُوجٍ عَلَيْهِ) به‌وی له‌ دژی پیشه‌وایه‌که پاپه‌پن و (وَتَرَكِ الْإِنْقِيَادَ لَهُ) واز له‌ گوږپایه‌لی بۆ پیشه‌وایه‌که بیښن، هرچه‌ند پیشه‌وایه‌که ش‌سته‌مکار بی (أَوْ مَنَعَ حَقَّ تَوَجُّعِهِ عَلَيْهِمْ) یان مافیکی شهرعیان له‌ سره‌بی و له‌ پیشه‌وایه‌که قه‌ده‌غی بکه‌ن و نه‌یده‌نی: وه‌کو زه‌کات و تۆله‌ لی‌کردنه‌وه‌و سزای تاوانه‌کان. جا نه‌و دژانه‌ش که به‌ یاخی‌بوو داده‌ندریڼ (بِشَرَطِ شَوْكَو لَهُمْ) به‌و مهرجه‌ی هیژو توانایه‌کی وه‌هایان ه‌بی: نه‌گونجی به‌ ناسانی بکه‌پیندرینه‌وه‌ ژیر گوږپایه‌لی پیشه‌وای موسولمانان، هم (وَتَأْوِيلُ) به‌و مهرجه‌ش به‌لکه‌یه‌کی گونجاویان ه‌بی: که به‌ هو‌ی نه‌و به‌لکه‌یه‌ باوه‌پیان وایی: یاخی‌بوونه‌کیان دروسته، هم (وَمُطَاعٍ فِيهِمْ) به‌و مهرجه‌ش سرکرده‌یه‌کیشیان ه‌بی و به‌ فرمانی وی بجولینه‌وه‌ (قِيلَ: وَإِمَامٌ مِّنْصُوبٌ) له‌ فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا مهرجه: سرکرده‌یه‌کیان پیشه‌وایه‌کی داندراوی خویان بی. جا بزانه: برپاره‌کانی نه‌م باسه‌ له‌ باره‌ی موسولمانه‌کانی یاخی‌بووه، نه‌ک کافره‌کان، چونکه نه‌گه‌ر کومه‌لیک کافر بین و له‌ دژی پیشه‌وای موسولمانان پاپه‌پن، نه‌وان له‌ گشت حاله‌تی‌کدا ده‌کوژریڼ و داوی تۆبه‌شیان لی‌ناکری، ه‌روه‌ک له‌ (تحفة) دا فرمویه‌تی.

وَلَوْ أَظْهَرَ قَوْمٌ رَأَى الْخَوَارِجَ كَثْرَكَ الْجَمَاعَاتِ وَتَكْفِيرٌ ذِكْبِيرَةٌ وَلَمْ يَقَاتِلُوا تُرْكُوا،

﴿ بِاسِي (خَوَارِجِ) ﴾

(خَوَارِجِ) گروهی‌کن له (أَهْلِ الْبِدْعَةِ وَالضَّلَالَةِ)، له‌ سرده‌می نیمامی (علی‌علیه‌السلام) له‌ کومه‌لی (أَهْلِ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ) ده‌رچون و له‌ دژی نیمامی (علی‌علیه‌السلام) جه‌نگیان ده‌کردو جگه‌ له‌ خویشیان گشت موسولمانه‌کانی‌تریان به‌ کافر دانان و دروشمی (لَا حُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ) یان به‌رز کرده‌وه، واته: برپاردان ته‌نہا بۆ خودایه. جا نیمامی (علی‌علیه‌السلام) له‌ وه‌لامدا فرموی: (كَلِمَةُ حَقٍّ أُرِيدَ بِهَا بَاطِلٌ) دروشمه‌که وشه‌یه‌کی پاسته‌و مه‌به‌ست به‌و وشه‌یه‌ کاریکی ناپه‌وایه. ئینجا نیمامی (علی‌علیه‌السلام) فرموی: ﴿لَكُمْ عَلَيْنَا ثَلَاثٌ: لَا نَمْنَعُكُمْ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ تَذْكُرُوهُ فِيهَا، وَلَا نَمْنَعُكُمْ الْقِيَاءَ مَا دَامَتْ أَيْدِيكُمْ مَعَنَا، وَلَا نَبْدَأُكُمْ بِقِتَالٍ﴾ سځ مافتان له‌ سر ئیمه‌یه: له‌ مزگه‌وته‌کانی خوا قه‌ده‌غته‌تان ناکه‌ین خواپه‌رستی و زیکی خوا‌ی تی‌دا بکه‌ن، له‌ ده‌ستکه‌وتوی کافرانی‌ش قه‌ده‌غته‌تان ناکه‌ین تا ئیوه‌ له‌گه‌ل ئیمه‌دا بن، ئیمه‌ ده‌ست به‌ جه‌نگی ئیوه‌ ناکه‌ین تا ئیوه‌ ده‌ست پی‌ده‌که‌ن. ه‌روه‌ک له‌ (مغنی) و (الشروانی) دا گیردراوه‌ته‌وه. جا له‌ نه‌نجامدا (خَوَارِجِ) ده‌ستیان به‌ جه‌نگ کردو نیمامی (علی‌علیه‌السلام) به‌ ده‌ستی نه‌وان شه‌هید کرا.

جا بزانه: ئیستاش چند گرّههکی (أهل البدعة) له ناو موسولماناندا هه نه، بیرو پای (خوارج) ناشکرا ده که ن: وه کو (وهاپی) و (سلفی) و (لامذهبی)، منیش له پوونکردنه وهی (العقيدة الطحاوية) و له (گولزاری ئیسلام) دا نیشانه کانی (خوارج) م پوون کردونه وه، بیاندوینه وه، تا کو بیانناسی.

ئینجا (وَلَوْ أَظْهَرَ قَوْمٌ رَأَى الْخَوَارِجِ) نه گه کۆمه لیک بیرو پای (خوارج) ده کانیان ناشکرا کرد: (كَتَرَ الْجَمَاعَاتِ) وه کو وازهینان له نوێژکردنی به جه ماعت؟ چونکه به بۆچونی نه وان: به هوی ناشکرا کردنی گونا مه کان، (دارا الإسلام) بوو ته (دارا الکفر) و پیشه وایه کانیاش کافرنو نوێژیان له دوا ناکه ن، هم (وَتَكْفِيرِ ذِي كِبِيرَةٍ) وه کو به کافردانانی خاوه ن گونا مهی گه وره و به گومرادیانانی زانایانی (أهل السنة) و... چه ند بیرو بۆچونیکی تری پوچه ل (و) له گه ل نه وه شدا (لَمْ يُقَاتِلُوا) جه نگیان نه ده کردو هه ر له به ر دهستی (أهل السنة) شدا بون، نه وانه (تُرِكُوا) وازیان لی ده هیندری و پوویه پوویان نابینه وه، به به لگهی فه رمووده که ی ئیمامی (علی) ی پابردو.

جا نه گه کۆمه له که جه نگیان نه ده کرد، به لام زه ره ریان هه بوو- وه کو په رته وازه یی و ململانه ی ناو مزگه وته کان و گومان خستنه ناو دلی خه لک- نه و کاته پوویه پوویان ده بیننه وه، هه ر چه ند به کوشتنیش بی، هه روه ها نه گه ر جنیویان ده دا هه ندیک پیشه واو زانایانی (أهل السنة)، نه و کاته ته مبی ده کرین، هه روه ک له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیاندا فه رموویانه.

وَالْأَفْطَاخُ طَرِيقٌ، وَتُقْبَلُ شَهَادَةُ الْبُغَاةِ وَقَضَاءُ قَاضِيهِمْ فِيمَا يُقْبَلُ قَضَاءُ قَاضِيَنَا إِلَّا أَنْ يَسْتَحْلِلَ دِمَاءَنَا، وَيَنْفُذَ كِتَابَهُ بِالْحُكْمِ وَيُحْكَمَ بِكِتَابِهِ بِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ فَيَالَا صَحَّ، وَلَوْ أَقَامُوا حَدًّا وَأَخَذُوا زَكَاةً وَخَرَجًا وَجَزِيَّةً وَفَرَّقُوا سَهْمَ الْمُتَرَفِّقَةِ عَلَى جُنْدِهِمْ صَحَّ، وَفَيَالَا خَيْرَ وَجْهٍ، وَمَا أَتْلَفَهُ بَاغٍ عَلَى عَادِلٍ وَعَكْسُهُ إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي قِتَالٍ ضَمِنَ، وَإِلَّا فَلَا، وَفِي قَوْلٍ يَضْمَنُ الْبَاغِي،

(وَالْأَفْطَاخُ) به لام نه گه ر جه نگیان ده کرد، یان له به ر دهستی (أهل السنة) دا نه بون، نه و کاته به یاخی بوو داناندرین، به لکو (فَقَطَاخُ طَرِيقٍ) وه کو پیگره کان بریاریان له سه ر ده دری و له تۆله ی کوژراه وکانی (أهل السنة) ده کوشترینه وه.

(وَتُقْبَلُ شَهَادَةُ الْبُغَاةِ) شاهیدی یاخی بووه کان قبول ده کری، چونکه فاسق نین (وَقَضَاءُ قَاضِيهِمْ) هم بریاری قازیشیان قبول ده کری (فِيمَا يُقْبَلُ قَضَاءُ قَاضِيَنَا) له و بریارانه دا که بریاری قازی ئیمه ی تی دا قبول ده کری، که واته: نه گه ر بریاره که ی دژ به ده ققی قوپان، یان هه دیس، یان (إجماع) ی زانایان، یان (قیاس) یکی ناشکرا بوو، نه و کاته قبول

ناکړی (لَا أَنْ يَسْتَحِلَّ دِمَاءَنَا) ته نه ا نه گړ شاهیده که، یان قازیه که خوین و مالی ئیمه-به ناهق- به حال بزانئ، نه و کاته شاهیدی و برپاره کانی قبول ناکړی.

(وَيَنْفُذُ كِتَابُهُ بِالْحُكْمِ) نووسراوی قازی یاخی بووه کان که برپاری تئ دابی، جئ به جئ ده کړی، هم (وَيُحْكَمُ بِكِتَابِهِ بِسَمَاعِ الْبَيْنَةِ) برپاریش به نووسراوه که ی قازیان ده درئ که گوئ لیبوونی شاهیده کانی تئ دابی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا.

(وَلَوْ أَقَامُوا حَدًّا) نه گړ یاخی بووه کان سزای تاوانیکیان دابو: وه د ارکاری زیناکه رو لیکردنه وه ی دهستی دز، هم (وَأَخَذُوا زَكَاةً وَخَرَجًا وَجَزِيَّةً) زه کات و خرجیه و سرانه شیان و هرگرتبو، هم (وَفَرَّقُوا سَهْمَ الْمُتَرَقِّةِ عَلَى جُنْدِهِمْ) له (بيت المال) موچه یان به سر سر یازه کانی خو یاندا به ش کردبو، نه وانه گشتی (صَحِّ) دروست بووه و نه لئاوه شیندریتته وه (وَفِي الْأَخِيرِ وَجْهٌ) له باره ی به شکردنی موچه که فرموده یه کی بی هیز هیه: که دروست نه بوبی.

(وَمَا أَتْلَفَهُ بَاغٍ عَلَى عَادِلٍ وَعَكْسُهُ) هر شتیک یاخی بوویک بیفه وتینئ له گیان و مالی مرفیکی گوپرایه لی پیشه و، یان به پیچه وانه وه: گوپرایه لیک گیان و مالیکی یاخی بوویک بیفه وتینئ، نه وه (إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي قِتَالٍ) نه گړ فه وتاندنه که له حاله تی جهنگدا نه بی (ضَمِنَ) فه وتیند ره که ده بیته زامین له هر دوو مه سه له دا (وَلَا) به لام نه گړ فه وتاندنه که له حاله تی جهنگدا بی (فَلَا) هیچ زامینی واجب نابئ (وَفِي قَوْلٍ: يَضْمَنُ الْبَاغِي) له فرموده یه کدا: یاخی بووه که ده بیته زامین.

وَالْمُتَأَوَّلُ بِأَلَا شَوْكَةً يَضْمَنُ، وَعَكْسُ
حَتَّى يَبْعَثَ إِلَيْهِمْ أَمِيًّا فَطَنَّا نَارَ - يَسْمَعُونَ -
فَإِنْ ذَكَرُوا مَظْلَمَةً أَوْ شُبْهَةً أَرَاَلَهَا، فَإِنْ أَصْرُوا نَصَحَهُمْ ثُمَّ آذَنَهُمْ بِالْقِتَالِ،

(وَالْمُتَأَوَّلُ بِأَلَا شَوْكَةً) نه و موسولمانه یاخی بووه ی به لگه یه کی هیه به لام به خوی هیزو توانای نه، نه مه وه کو یاخی بووه کان برپاری بؤ نادری، که و ابو (يَضْمَنُ) ده بیته زامینی گشت گیان و مالیکی که ده یفه وتینئ (وَعَكْسُهُ كِبَاغٍ) نه و موسولمانه ش که به پیچه وانه وه هیزی هیه و بی به لگه یه، وه کو یاخی بووه کان برپاری بؤ ده درئ و له حاله تی جهنگدا نابیتته زامین. به لام نه گړ کومه لیک کافر بین و هیزو توانا شیان هیه، نه وانه وه کو پگره کان ده بنه زامینی هر گیان و مالیکی بیفه وتینئ، هر چند توبه ش بکن و بینه وه موسولمان، چونکه تاوانیان کردو ته سر نایینی ئیسلام، هر وه-که به پیچه وانه ی (نهاية)- له (تحفة و مغنی) دا فرمود یانه.

ئینجا بزانه: به (إجماع) ی (صحابه) ی پیغه مبه رﷺ له سر پیشه و او موسولمانان واجبه:

جہنگ له دڙی یاخی بووه کان و له دڙی نه و که سانهش بکهن که په فتار به شهریه تی نیسلام ناکه ن: وه کو زه کات نه دهره کان، هه روه ک نیمامی (أبو بکر) و نیمامی (علی) و (صحابه) کانی تری پیغه مبه رﷺ جه نگیان له دڙ کردن رضی الله عنهم.

به لام (وَلَا يُقَاتِلُ الْبَغَاةَ) نابی پیشه و جہنگ له دڙی یاخی بووه کان بکا (حَتَّى يَبْعَثَ إِلَيْهِمْ أَمِينًا فَطَنًا نَاصِحًا) تا پیاویکی دادپه روهی زیره کی ناموژگاری که ده نیږیته لایان (يَسْأَلُهُمْ مَا يَنْقُمُونَ) لیان پپرسی نایا چ په خنه یه کیان له پیشه وایه که هیه؟ چونکه نیمامی (علی) ؑ (ابن عباس) ی رضی الله عنهما نارد له لای (خَوَارِج) هکان و ناموژگاریی کردن و هه ندیکیان که پانه وه ژیر گوږپایه لای نیمامی (علی) ؑ.

نینجا (فَإِنْ ذُكِّرُوا مَظْلَمَةً أَوْ شُبْهَةً) نه که ر یاخی بووه کان باسی سته میک، یان گومانیکیان کرد (أَزَالَهَا) واجبه: پیشه و سته مه که و گومانه که لایا (فَإِنْ أَصْرُوا) جا نه که ر له دوی لادانه که ش یاخی بووه کان هه سوو پ بون له سه ر یاخی بوونه کیان (تَصَحُّهُمْ) سوننه ته نیرداوه که ناموژگارییان بکا (ثُمَّ) نینجا نه که ر له دوی ناموژگاریه که ش هه سوو پ بون، نه و کاته (أَذْنَهُمْ بِالْقِتَالِ) ناگادریان ده کاته وه بڼ جه نگریدن، خوی گه وره ده فهرموئ: ﴿وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ﴾ نه که ر دوو کومه له نیمانداران جه نگیان له دڙی یه کتری کرد، ناشتیا ن بکه نه وه، جا نه که ر یه کیکیان هه سوو پ بوو و ده سترږیږی له سنور دهرچو، نیوه جهنگی له دڙ بکهن تا ده که پیته وه ژیر فرمانی خوا.

فَإِنْ اسْتَمْهَلُوا اجْتَهَدَ وَفَعَلَ مَا رَأَىٰ صَوَابًا، وَلَا يُقَاتِلُ مُدْبِرَهُمْ وَلَا تُشَخِّنُهُمْ وَأَسِيرَهُمْ، وَلَا يُطْلَقُ وَإِنْ كَانَ صَبِيًّا وَامْرَأَةً حَتَّىٰ تَنْقَضِيَ الْحَرْبُ وَتَتَفَرَّقَ جَمْعُهُمْ إِلَّا أَنْ يُطِيعَ بِاخْتِيَارِهِ،

﴿ناگاداری﴾: نه که ر یاخی بووه کان په خنه یان نه وه بوو: پیشه وایه که په فتار به شهریه تی نیسلام نا کاو (بدعة) و تاوانه کان ناشکرا ده کا، پیشه وایه که ش په خنه کانی لانه بردن، نه و کاته دورست نیه یارمه تی بدری، به لکو واجبه: پیاوما قولان پڼک بکه ون و یه ک بگرن و پیشه وایه که له سه ر کار لاده ن، هه روه ک نیمامی (النواوی) له (شرح صحیح مسلم) دا پوونی کردو ته وه.

به لام نیمامی (القرطبي) له سه ره تای ته فسیر (سورة البقرة) دا فهرموویه تی: نه که ر پیشه وایه که فاسق بوو و پیاویکی ش له دڙی پاپه پی و به دادپه روه خوی نه هیئا به رچاو، نه وه پیویست نا کا خه لکه که په له بکا بڼ یارمه تیدانی پاپه پیوه که، تا کاروباری دادپه روه ریه که ی پڼن ده بیته وه، یان تا خه لکه که قسه یان ده که نه یه ک و فاسقه که لاده دهن. جا نیتمه ش له باسه که ی دوی نیږه دا نه م مه سه له یه درږژتر پوون ده که ی نه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(فَإِنْ اسْتَمْهَلُوا) جا نه که ر یاخی بووه کان داوی مؤله تیان کرد (اجْتَهَدَ وَفَعَلَ مَا رَأَىٰ)

صَوَابًا) پيشهوا بیری لئده کاته وه و چۆنی پی باش بی و ده کا .
(و) هر کاتیک جهنگ دهستی پی کرا (لَا يُقَاتِلُ مُدْبِرَهُمْ) نابیی هه لاتووه که یان بکوژی،
هه م نابیی نه و که سه ش بکوژی که وازی له جهنگ هیتاوه، هه م (وَلَا تُخَنِّهُمُ) نابیی
برینداره که شیان بکوژی.

هه م (وَأَسِيرَهُمْ) نابیی دیله که شیان بکوژی، چونکه ئیمامی (علی) نه وها بریاری داوه و
(ابن ابی شیبه و البیهقی بسند حسن) گپراویه تیا نه وه (وَلَا يُطْلَقُ وَإِنْ كَانَ صَبِيًّا وَامْرَأَةً) نابیی
دیه که یان نازاد بکری، هه رچه ند دیله که ش مندا، یان ئافرهت بی (حَتَّى تَنْقُضِيَ الْحَرْبُ
وَيَتَفَرَّقَ جَمْعُهُمْ) تا کۆتایی جهنگه که دی و کۆمه لای یاخی بووه کان په رت ده بی، نه و کاته
دیه که نازاد ده کری (إِلَّا أَنْ يُطِيعَ بِاخْتِيَارِهِ) مه گه ر دیله که به خوشی خوی گوپرایه لای
پیشه وای بی و له یاخی بوونه که ی تۆبه بکا، نه ویش نازاد ده کری.

﴿ نَاگاداری ﴾: واجبه کوزراوه کانی هه ردو لا بشورین و نوژیان له سه ر بکری و به ره و
قیبله بنیژین، هه روه که له (باسی نوژی مردو) دا پابرا.

جا بزانه: له مه زه بی ئیمامی (حنفی) دا: دروسته هه لاتووه کانی یاخی بووه کان و
برینداره کانی شیان بکوژین نه گه ر کۆمه لیکتریان مابی و هه لاتووه کان و برینداره کان
بچه وه پیزی نه وان، هه م له باره ی دیله کانی شیان پیشه وای سه رپشکه: یان بیانکوژی نه وه که
به ره ل بن و بچه وه پیزی یاخی بووه کان، یان به ندیان بکا، هه روه که له (شرح الکنز) و
(شرح الملتقی) دا فه رموویانه.

وَيَرُدُّ سِلَاحَهُمْ وَخَيْلَهُمْ إِلَيْهِمْ إِذَا انْقَضَتِ الْحَرْبُ وَأَمِنَتْ غَائِلُهُمْ،
وَلَا يُسْتَعْمَلُ فِي قِتَالٍ إِلَّا لِضَرُورَةٍ، وَلَا يُقَاتَلُونَ بِعَظِيمٍ كَنَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ
إِلَّا لِضَرُورَةٍ كَأَنْ قَاتَلُوا بِهِ أَوْ أَحَاطُوا بِنَا، وَلَا يُسْتَعَانُ عَلَيْهِمْ بِكَافِرٍ
وَلَا بِمَنْ يَرَى قَتْلَهُمْ مُدْبِرِينَ، وَلَوْ اسْتَعَانُوا عَلَيْنَا بِأَهْلِ حَرْبٍ وَأَمْنُوهُمْ لَمْ يَنْفُذْ
أَمَانُهُمْ عَلَيْنَا، وَنَفَذَ عَلَيْهِمْ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ أَعَانَهُمْ أَهْلُ الذِّمَّةِ عَالِمِينَ بِتَحْرِيمِ قِتَالِنَا

ئینجا بزانه: نابیی مالی یاخی بووه کان به تالان بگیری، که وابو: (وَيَرُدُّ سِلَاحَهُمْ وَخَيْلَهُمْ
إِلَيْهِمْ) چه که وولاغ و تۆتۆمبیل و شتیتری یاخی بووه کان پیشه وای بۆیان ده گه پینیتته وه (إِذَا
انْقَضَتِ الْحَرْبُ وَأَمِنَتْ غَائِلُهُمْ) هه ر کاتیک جهنگ کۆتایی هات و له خراپه که یان نه مین بوین
(وَلَا يُسْتَعْمَلُ فِي قِتَالٍ إِلَّا لِضَرُورَةٍ) نابیی چه که و تۆتۆمبیل شته کانیتریان له جهنگدا به کار
به یئندری ته نها له به ر ناچاری نه بی: وه که مه ترسی به زین و شکستی له شکری ئیمه، واته:
له و حاله ته دا تا جهنگ به رده وای بی، دروسته: چه که و شته کانیتریان به کار به یئندری.

(وَلَا يُقَاتَلُونَ بِعَظِيمٍ) نابیی یاخی بووه کان به چه کی گه وره و کۆمه لکوژ جهنگیان له دژ بکری

(كَتَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ) وهكو ٺاگرو مه نجه نيقو ٺاو بهردانه سهر و بومبی گه ورده و ډیرانکهر (إِلَّا لِضُرُورَةٍ: كَأَن قَاتَلُوا بِه) ته نها له بهر ناچاری نه بی: وهك ٺه وان به چه کی کومه لکوز جه نگ بکن (أَوْ أَحَاطُوا بِنَا) یان ده وره یان له ټیمه دابی، ٺه و کاته دروسته: چه کی گه ورو کومه لکوز به کار بهیندری.

هه روه ها دروست نیه: گه ماروی خواردن و خواردنه وه یان له سر دابندرئ، هه م (وَلَا يُسْتَعَانُ عَلَيْهِمْ بِكَافِرٍ) نابی به مروفی کافر جه نگیان له دژ بکهین، هه م (وَلَا بِمَنْ يَرَى قَتْلَهُمْ مُدْبِرِينَ) نابی به و که سه ش جه نگیان له دژ بکهین که باوه پی وایه: کوشتنی یاخی بویه کان له حاله تی هه لاتن و دیلیدا دروسته، به لام له حاله تی پیویستدا دروسته به ٺه وانه ش جه نگ بکهین.

(وَلَوْ اسْتَعَاثُوا عَلَيْنَا بِأَهْلِ حَرْبٍ وَأَمْتُوهُمْ) ٺه گهر به یارمه تی کافره کانی جه نگی یاخی بویه کان له دژی ټیمه جه نگیان کردو په یمانی دلنیا بوونیشیان دابوه ٺه و کافرا نه (لَمْ يَنْفُذْ أَمَانُهُمْ عَلَيْنَا) ٺه و په یماندانه ی ٺه وان له سر ټیمه جی به جی نابی و هه و وهکو کافری جه نگی په فتاریان له گه ل ده کهین، به لام (وَقَفَّزَ عَلَيْهِمْ) ٺه و پایماندانه ی یاخی بویه کان له سر خویان جی به جی ده بی و نابی ٺه وان ده ستریزییان بکه نه سر (فِي الْأَصْح) له فهرموده ی پاستردا.

(وَلَوْ أَعَانَهُمْ أَهْلُ الذِّمَّةِ) ٺه گهر کافره کانی په یمان له ٺه ستق به خوشی خویان یارمه تی یاخی بویه کانیان دا (عَالَمِينَ بِتَحْرِيمٍ قِتَالِنَا) ده شیانزانی: چه پامه جه نگ له دژی ټیمه **إِنْتَقَضَ عَنْهُمْ، أَوْ مُكْرَهِينَ فَلَا، وَكَذَا إِنْ قَالُوا ظَنَّنَا جَوَازَهُ أَوْ أَنَّهُمْ مُحِقُّونَ عَلَانَةَ ذَهَبٍ، وَيُقَاتِلُونَ كِبْغَاةٍ.** (فَصَلِّ) شَرَطُ الْإِمَامِ كَوْنُهُ مُسْلِمًا

بکری، ٺه وه (إِنْتَقَضَ عَنْهُمْ) په یمانه که یان هه لده وه شیتته وه و وهکو کافری جه نگی په فتاریان له گه ل ده کری، به لام (أَوْ مُكْرَهِينَ) ٺه گهر به ټورلیکردن یارمه تی یان دابون، ٺه و کاته (فَلَا) په یمانه که یان هه لئا وه شیتته وه (وَكَذَا إِنْ قَالُوا: ظَنَّنَا جَوَازَهُ) هه روه ها ٺه گهر کافره کان گوتیان: واتیگه یشتین یارمه تیدانه که مان دروسته (أَوْ) یان واتیگه یشتین (أَنَّهُمْ مُحِقُّونَ) یاخی بویه کان پاستن، ٺه و کاته ش په یمانه که یان هه لئا وه شیتته وه (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فهرموده ی پاستی مه زه ب، که و ابو: (وَيُقَاتِلُونَ كِبْغَاةٍ) له و سی حاله تانه دا وهکو یاخی بویه کان جه نگ له گه ل ٺه و جوړه په یمان له ٺه ستزیانه ده کری.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِيْ پيشه وای موسولمان﴾

به (إِجْمَاعِی) (أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ) له سر موسولمانان به (فَرَضَ الْكِفَايَةِ) واجبه:

پیشہ وایہ ک دابنن، تا کو به یاسای قورٹان و حدیس خەلک بە پێوە بباو بەرگری له ئایینی ئیسلام بکا و مافی خاوەن ماف له سته مکار وەر یگرێ، هەروەک له (الاحکام السلطانية) و له زۆریە ی سەرچاوە کاندایەرموویانە.

(شَرْطُ الْإِمَامِ) مەرجەکانی پیشە وای موسولمانان، یەگەم: (كَوْنُهُ مُسْلِمًا) دەبی پیشە وایە کە موسولمان بێ، واتە: بە هیچ جۆرێک دروست نابێ: کافر بکریته کاربە دەستی موسولمانان، خوای گەورە دەفرموی: ﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا﴾ خوای گەورە هیچ پێگایە ک ناداتە کافرەکان فرمانپەرە وایی بە سەر موسولماناندا بکەن.

ئیمامی (النواوی) له (شرح صحيح مسلم) دا له (القاضي عياض) دەگێڕێتە وە فرموویەتی: (به (إجماع) ی زانیانی ئیسلام نابێ کافر بکریته پیشە وای موسولمانان، جا ئەگەر پیشە وای بوو کافر، یان وازی له ئەجامدانی نوێژ هێنا و بانگە وازی خەلکی نەدەکرد بۆ نوێژکردن، یان (بدعة) ی بلأو دەکردهو، یان گۆرانیکاری هێنا سەر شەریعەتی ئیسلام، بە یەکیەک لە و تاوانانە لە پیشە وایەتی دەکەوێ و واجبە: موسولمانان له دژی پاپەڕن و پیشە وایەکی تری دادپەرور له جێی دابنن.

ئەمەش بەلگەکانی فرمودە ی ئیمامی (النواوی) یە:

1- بەلگە ی کافر بوون: ﴿عَنْ عِبَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: بَايَعَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي مَنْشَطِنَا وَمَكْرَهِنَا وَعُسْرِنَا وَيُسْرِنَا وَأَثَرَةٍ عَلَيْنَا، وَأَلَّا نُنَازِعَ أَمْرَ أَهْلِهِ، قَالَ: إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنْ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ﴾ رواه الشيخان، پەیمانمان لەگەڵ پێغمەبەر ﷺ بەست: کە **مُكَلَّفًا حُرًّا ذَكَرًا قُرْشِيًّا مُجْتَهِدًا شَجَاعًا ذَا رَأْيٍ وَسَمْعٍ وَبَصَرٍ وَنُطْقٍ،**

گوێڕاپەلێ فرمانپەرە واکانمان بێن له حالەتی چوستی و پێناخۆشی و سەختی و ئاسانی و له حالەتی جیا وازی کردنیان له نێوانماندا، هەم له دژی فرمانپەرە واکانمان پانە پەڕین... فرمووی: مەگەر کافر بوونیکی ئاشکرا ببینن کە له لای خوا بەلگە یەکتان بە دەستە وە بێ. واتە: ئەو کاتە له دژیان پاپەڕن و لایاندەن.

2- بەلگە ی ئەجام نەدانی نوێژ: له بارە ی فرمانپەرە واکانی خراپ (صحابة) پرسیاریان له پێغمەبەر ﷺ کرد: ﴿يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا تُنَابِذُهُم بِالسَّيْفِ؟ فَقَالَ: لَا، مَا أَقَامُوا فِيكُمْ الصَّلَاةَ﴾ رواه مسلم، ئە ی پێغمەبەری خوا ئایا بە هێزی چەک فرمانپەرە وایەکانی خراپ لاندەدەین؟ فرمووی: نا، تا ئەوان له ناو ئێوەدا نوێژ ئەجام دەن، لایاندەن. واتە: ئەگەر نوێژیان ئەجام نەدا لایاندەن.

3- بەلگە ی بلأو کردنە وە ی (بدعة) و گونا مەکان: پێغمەبەر ﷺ فرموویەتی: ﴿فَإِذَا أَمَرَ بِمَعْصِيَةٍ فَلَا سَمْعَ وَلَا طَاعَةَ﴾ رواه الشيخان، هەر کاتی ک مەرووف فرمانی خراپە ی پێکرا، گوێڕاپەلێ دروست نیە.

4- به لگه ی گزړانکاری سر شه ريعه تی نیسلام: پیغه مبر ﷺ فه رموی: ﴿إِنْ أَمَرَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ مُجَدِّعٌ أَسْوَدٌ يَقْوَدُكُمْ بِكِتَابِ اللَّهِ فَاسْمَعُوا لَهُ وَأَطِيعُوا﴾ رواه مسلم، نه گهر قوله په شیکی لوتېږاو کرایه کار به ده ستان و به قوړنای پېرؤز نیوه ی به پړوه ده برد، نیوه ش گوړپایه لی بن. واته: نه گهر به یاسای قوړنای به پړوه ی نه بردن گوړپایه لی نه بن.

دوهم: (مُكَلَّفًا) ده بی پیښه وا بالغ و عاقل بی. سی یه م: (حُرًّا) نازاد بی، چونکه مندال و شیت و کویله سهر به خو نین، که واته: نه گهر پیښه وا شیت بی، له کار لاده که وئ.

چوارهم: (ذَكَرًا) نیرینه بی، پیغه مبر ﷺ فه رموی: ﴿لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ إِمْرَأَةٌ﴾ رواه البخاری، نه و گله به خته وهر نابی که کاری خویان بده نه ده ست نافرته.

پینجهم: (قُرَشِيًّا) نه گهر بگونجی له هؤزی قوره یشی بی، پیغه مبر ﷺ فه رموی: ﴿الْأَيْمَةُ مِنْ قُرَيْشٍ﴾ رواه النسائی باسناد جید، پیښه وایه کان له هؤزی قوره یشین. جا نه گهر نه گونجا دروسته له گله کانی تر بی. شه شه م: (مُجْتَهِدًا) زانایه کی (مُجْتَهِدٌ) بی، تا کو برپاره کانی شه ريعه ت بزانی. حه فته م: (شُجَاعًا) نه ترس بی، تا کو به خوی غه زبا بکاو کاروباری سوپا به پړوه بیا. هه شته م: (ذَا رَأْيٍ) خاوه ن بیروپا بی، تا کو خه لکی پی به پړوه بباو پله وپایه ی گشت که سیک بناسی.

نویهم: (وَسَمِعَ وَبَصَرَ وَنَطَقَ) بیستن و دیتن و قسه ی هه بی، که واته: نه گهر پیښه وا هه ردو گوئی که پ بڼ و بیستنی نه میښی، یان هه ردو چاوی کویر بڼ و دیتنی نه میښی، یان لال بی و قسه ی نه میښی، نه وه له کار لاده که وئ، هه روه ها نه گهر هه ردو دهستی نه میښی، یان

وَتَتَعَقَّدُ الْإِمَامَةُ بِالْبَيْعَةِ، وَالْأَصَحُّ

هه ردو پی نه میښی، یان توانای هه لسان و دانیشن و جولانی به په له ی نه میښی: وه کو شه له په ته بی، نه وه ش له کار لاده که وئ، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا پوون کراوه ته وه. ده یه م: مه رجه پیښه وا دادپه روه بی، به لام نه گهر له دواي کار گرته نه ده ست بووه فاسق، نه و کاته له کار لانا که وئ، هه روه که له (باسی سهره سیته) دا پابرا. که واته: فاسقبوونی پیښه وا له خوی دا مه سه له یه که و له کار لاینادا، به لام بلاوکردنه وه ی فسق و گونا هه کان و فرمان به خراپه مه سه له یه کی تره و دروست نیه گوړپایه لی بڼ و تا بگونجی واجبه: له کار لادری، هه روه که له پیش نیړه دا پابرا.

﴿ثَاغِيًا﴾: نه گهر پیښه وا به دهستی کافره کان به دیل گیرا، نه وه له سر موسولمانان به گشتی واجبه: پزگاری بکه ن، نیجا تا نومیدی پزگار بوونی هه بی هه ر له سر پیښه وایه تی ده میښیته وه، به لام نه گهر له پزگار بوونی بی نومید بوین، نه و کاته له کار لاده که وئ، واته: برپاره کانی جی به جی نابن، که واته: له سر پیاوما قولان واجبه:

پیش‌ه‌وایه‌کی‌تر دابنن، به‌لام نه‌گه‌ر پیش‌ه‌وا له‌ حاله‌تی دیلی‌دا یه‌کی‌تری کردبوه پیش‌ه‌وا: نه‌وه نه‌گه‌ر له‌ پیش‌ه‌وایه‌کی‌تر بئ‌ئومیدبونه‌که داینابی، دانانه‌که‌ی دروست ده‌بی، به‌لام نه‌گه‌ر له‌ دوا‌ی بئ‌ئومیدی داینابی دانانه‌که‌ی دروست ناب‌و به‌تاله، جا نه‌گه‌ر له‌ دوا‌ی بئ‌ئومیدی له‌ دیلی‌ ئازاد بو، نه‌وه ناب‌ته‌وه پیش‌ه‌وا، به‌لام نه‌گه‌ر پیش‌ه‌وایه‌کی‌تر بئ‌ئومیدی ئازاد ببی، نه‌وه هر له‌ سهر پیش‌ه‌وایه‌تی به‌رده‌وامه‌و نه‌وه‌که‌ی‌تر ناب‌ته‌ پیش‌ه‌وا.

هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر به‌ ده‌ستی موسولمانانی یاخی‌بوو به‌ دیل گیرا، نه‌وه ته‌ماش‌ا ده‌که‌ین: نه‌گه‌ر یاخی‌بووه‌کان پیش‌ه‌وایه‌کیان ب‌و‌ خویان دانابی‌و له‌ ئازادکردنیشی بئ‌ئومید بوین، نه‌و کاته‌ش له‌ پیش‌ه‌وایه‌تی لاده‌که‌وئ‌و واجبه: پیاوماقولان پیش‌ه‌وایه‌کی‌تر دابنن، به‌لام نه‌گه‌ر یاخی‌بووه‌کان پیش‌ه‌وایان دانه‌نابی، نه‌و کاته‌ هه‌ر له‌ سهر پیش‌ه‌وایه‌تی به‌رده‌وامه‌ هه‌رچه‌ند له‌ پزگارکردنیشی بئ‌ئومید ببین، که‌وابو: واجبه به‌خوی، یان پیاوماقولان جیگرکی ب‌و‌ دابنن، هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر پیش‌ه‌وا بئ‌ه‌یز بوو و داروده‌سته‌که‌ی، یان خزمه‌کانی زال‌ بون به‌ سهر کاروباری وولاتدا، نه‌وه نه‌گه‌ر ب‌پیاره‌کانیان به‌گویره‌ی شه‌ریعه‌تی‌ئیس‌لام بئ‌، نه‌وه جئ‌به‌جئ‌ ده‌کرین، نه‌گه‌رنا: جئ‌به‌جئ‌ ناکرین و واجبه: پیش‌ه‌وا داوا‌ی ه‌یزو یارمه‌تی بکا، تا‌کو له‌ ده‌ستیان بیته‌ ده‌روه‌ه، هه‌روه‌ه له‌ (تحفة) و (مغنی) و له‌ (الاحکام السلطانیة)ی ئیمامی (الموردی) دا‌ ناوه‌پ‌و‌کی نه‌م ناگاداریه‌ پوون کراوه‌ته‌وه.

(وَقَنَعْتُ الْإِمَامَةَ) پیش‌ه‌وایه‌تی داده‌م‌زری به‌ یه‌کی‌ک له‌م سئ‌ پ‌گایه: یه‌که‌م: (بِالْبَيْعَةِ) به‌ به‌یعت، واته: په‌یمان‌به‌ستنی موسولمانان و نه‌وان بیکه‌نه پیش‌ه‌وا، ئینجا (وَالْأَصْحَ) به‌ فهرموده‌ی پاستر: پ‌ویست نا‌کا گشت موسولمانه‌کان ئاماده‌ بن، **بَيْعَةُ أَهْلِ الْحَلِّ وَالْعَقْدِ مِنَ الْعُلَمَاءِ وَالرُّؤَسَاءِ وَوُجُوهِ النَّاسِ الَّذِينَ يَتَيَسَّرُ اجْتِمَاعُهُمْ، وَشَرَطُهُمْ صِفَةُ الشُّهُودِ، وَبِاسْتِخْلَافِ الْإِمَامِ، فَلَوْ جَعَلَ الْأَمْرَ شُورَى بَيْنَ جَمْعٍ فَكَاسَتْخْلَافٍ فَيَرْتَضُونَ أَحَدَهُمْ،**

به‌ل‌کو (بَيْعَةُ أَهْلِ الْحَلِّ وَالْعَقْدِ) په‌یمان‌به‌ستنی نه‌و که‌سانه‌ په‌چاو ده‌کرئ: که‌ ده‌توانن کاروبار هه‌لبوه‌شین و پ‌کیه‌وه ببه‌ستن: (مِنَ الْعُلَمَاءِ وَالرُّؤَسَاءِ وَوُجُوهِ النَّاسِ) له‌ زانایانی ئایینی و سه‌ر‌و‌ک ه‌وزه‌کان و پیاوماقولانی موسولمانان (الَّذِينَ يَتَيَسَّرُ اجْتِمَاعُهُمْ) نه‌وانه‌ی له‌ کاتی په‌یمان‌به‌ستنه‌که‌دا- ک‌بوونه‌وه‌یان ئاسان ده‌بی و زه‌حمه‌ت نیه، چونکه‌ خه‌ل‌کی‌تر شوین نه‌وان ده‌که‌وئ‌، که‌واته: پ‌ویست نیه پیاوماقولانی هه‌موو شاره‌کان ک‌و‌ ببنه‌وه، به‌ل‌کو هه‌ر کاتی‌ک هه‌والی په‌یمان‌به‌ستنه‌که‌ گه‌یشه‌ شوینه‌کانی‌تر، واجبه: پازی ببین، چونکه‌ ته‌نها پ‌نج (صحابه) ب‌و‌ په‌یمان‌به‌ستنی ئیمامی (أبو‌بکر) ک‌و‌ بونه‌وه‌و کردیانه‌ جئ‌نیشی پ‌غه‌مه‌ر و چاوه‌پوانی که‌سی‌تریان نه‌کرد، خه‌ل‌کی‌تریش شوین نه‌وان که‌وت، هه‌روه‌ه له‌ (الاحکام السلطانیة) دا‌ فهرمویه‌تی.

(وَشَرَطُهُمْ صِفَةُ الشُّهُودِ) مهرجی په یمانښته کانیښ ته مه یه: سیفه تی شاهیده کانیان تی دا بڼ: وهك دادپه روه ری و بیروپا و لیژانینیکی ته او بڼ ه لېژاردنی ته و که سه ی بڼ خرمه تی موسولمانان و بڼ به رژه وهندیه کانیان لیها توتوره، که و ابو: ه لېژاردن و په یمانښه ستنی فاسقه کان و خه لکی تی جگه له پیامو اقولان په چا و ناکړی، ه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه.

دوهم: (وَبِاسْتِخْلَافِ الْإِمَامِ) پیښه وایه تی داده مه زړی به دانانی پیښه و: که جینیشیک بڼ دوی خوی دابنې، ه روه که نیمامی (أبو بکر) نیمامی (عمری) کرده جینیشی دوی خوی رضاه الله عنهما (فَلَوْ جَعَلَ الْأَمْرَ شُورَى بَيْنَ جَمْعٍ) جا نه گهر پیښه و کاروباری پیښه وایه تی دوی خوی کرده پاوړی له نیوان کومه لیکدا، نه وهش (فَكَاسَتْخْلَافٍ) وهکو دانانی جینیشه که ی دوی خوی ته و واجب: په فتاری پی بکړی، که و ابو: (فَيَرْتَضُونَ أَحَدَهُمْ) له دوی مردنی پیښه وایه که نه و کومه له یه کیکیان ه لده بڼ بڼ پیښه وایه تی، ه روه که نیمامی (عمره) کاری پیښه وایه تی دوی مردنی کرده پاوړی له نیوان شهش (صحابه) ی پیغه مبه ردا الله، نه و انیش نیمامی (عثمان) یان ه لېژارد الله.

ه روه ها دروسته دوو کهس، یان زیاتر یه که له دوی یه که بڼ پیښه وایه تی دوی خوی دابنې، ه روه که پیغه مبه ردا الله سڼی سر کرده ی بڼ غه زای (مؤتة) دانان و هرسیکیشیان شهید بون و (صحابه) کانیښ ه زره تی (خالد) یان کرده سر کرده ی له شکره که و له جهنگه که دا سر که و تن. جا نه گهر یه کیکیان - له دوی مردنی پیښه و - بووه پیښه و، نه وه بوی دروسته: نه و انی تر لاداو یه کیکی تر بڼ دوی خوی دابنې، ه روه که له زوری ی سر چاوه کاند فهرموویانه.

وَبِاسْتِیْلَاءِ جَامِعِ الشُّرُوطِ، وَكَذَا فَاسِقٌ وَجَاهِلٌ فَبِالْأَصَحِّ، قُلْتُ: لَوْ ادَّعَى دَفْعَ زَكَاةٍ إِلَّا بُغَاةَ صُدَّقَ بِيَمِينِهِ، أَوْ جَزِيَّةٍ فَلَا عَلَا لَصَّحِيحٍ، وَكَذَا خَرَجَ فَبِالْأَصَحِّ، وَيُصَدَّقُ فِي حَدٍّ إِلَّا أَنْ يَثْبُتَ بَيِّنَةٌ وَلَا أَثَرَ لَهُ فَبِالْبَدَنِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.
(كِتَابُ الرَّدَّةِ)

سڼی یه: پیښه وایه تی داده مه زړی (وَبِاسْتِیْلَاءِ جَامِعِ الشُّرُوطِ) به ده ست به سر دا گرتن و زالبوونی که سیک که مهرجه کانی پراېردوی تی دا کڅ بویته وه (وَكَذَا فَاسِقٌ وَجَاهِلٌ) ه روه ها به زالبوونی فاسق و نه زانیښ پیښه وایه تی داده مه زړی (فَبِالْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، نه وه که فیتنه و په رته وازه یی پوو بدا، جا نه وهش له حاله تی کدا بوو: که پیښه وایه که ی تر مردن، یان نه ویش وهکو ته مه به زالبوون بویته پیښه و او نه مهش لای بدا، به لام نه گهر نه وه که ی تر به ه لېژاردن و په یمانښه ستن، یان به دانانی پیښه و بویته پیښه و، نه و کاته پیښه وایه تی ته م زالبووه دانامه زړی، ه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا

فهرموویانه.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرموویه تی (لَوْ ادَّعَى دَفْعَ زَكَاتٍ إِلَى الْبُغَاةِ) نه گهر موسولماننیک گوتی: زه کاته که م داوه ته یاخی بووه کان (صَدَّقَ بِيَمِينِهِ) به سویند خوارده که ی باوه پی پی ده کری (أَوْ جَزِيَّةً) به لام نه گهر کافرئیک گوتی: سهرانه م داوه ته یاخی بووه کان. نه وه (فَلَا عَلَى الصَّحِيحِ) به سویند خوارده باوه پی پی ناکری، له سهر فهرمووده ی پاست (وَكَذَا خَرَجَ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها له باره ی خهرجیه ی زه ویش موسولمانه که باوه پی پی ناکری، له فهرمووده ی پاستردا (وَيُصَدَّقُ فِي حَدٍّ) له باره ی سزای تاوان بی سویند خوارده باوه پی پی ده کری: که بلئ: سزا دراوم (إِلَّا أَنْ يَثْبُتَ بَيِّنَةٌ) ته نها نه گهر سزای تاوانه که به دوو شاهید له سهری ئاشکرا بوبئ و (وَلَا أَثَرُ لَهُ فِي الْبَدَنِ) هیچ ئاسه واری سزایه که ش له لاشه ی دا نه بی، نه وه باوه پی پی ناکری (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

﴿ كِتَابُ الرَّدَّةِ: پهرتوکی پاشگه زبوونه وه له ئیسلام ﴾

واته: کافر یونی موسولمان. جا بزانه: کافر یون له هه موو گونا هه گهره کان گهره تره، پاشگه زبوونه وه ش له ئیسلام له هه موو جوره کوفرئیک ناشیرن تره و برپاره که ی توندو تیژ تره، چونکه نه و که سه ی له ئیسلامه تیه وه ده بیته کافر، هیچ ده ستکاریه کی له ملک و مالی خوی دا دروست نابئ و هه م نابئ به (جَزِيَّةً) وازی لی بهیندرئ و نابئ دلتیا بکری و نابئ جهنگی له گه ل بوه ستیندرئ، به لکو نه گهر نه بیته وه موسولمان یه کسر ده کوژری، به لام نه گهر بژه موسولمان نه و کاته وازی لی ده هیندرئ.

جا بزانه: نه گهر ژن و میژد هه ردوکیان، یان یه کیکیان پاشگه ز بیته وه: نه وه نه گهر کوفره که پیش جیماعردن بی، یه کسر ماره برینه که یان هه لده وه شیته وه، به لام نه گهر کوفره که له دوی جیماعردن بی، نه و کاته چاوه پوان ده کری: نه گهر له (عِدَّةً) دا **هِيَ قَطْعُ الْإِسْلَامِ بِنِيَّةٍ أَوْ قَوْلٍ كُفْرٍ أَوْ فِعْلٍ، سَوَاءٌ قَالَهُ اسْتِهْزَاءً أَوْ عِنَادًا أَوْ اعْتِقَادًا،**

پاشگه زبووه که بژه موسولمان، نه وه ماره برینه که یان به رده وام ده بی، نه گهر نا: برپار ده درئ له کاتی کافر یونه که وه ماره برینه که یان هه لده وشاوه ته وه، هه روه که له (باسی کافر یونی ژن و میژد) دا پابرا.

دیسان بزانه: به و کافر یونه خیری کرده وه کانی پیش کافر یونی له ده ست ده چی، به لام واجب نیه قه زایان بکاته وه، به لکو ته نها قه زاکرده وه ی کاتی کافر یونی له سهر واجبه، به لام نه گهر به کافر یویی مرد، یان کوژرا، نه و کاته خیری کرده وکانی و خودی کرده وه کانیشی له ده ست ده چی، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیا ندا پرون کراوه ته وه.

که واته: به یه کجاری له دژه خدا ده مینیتته وه، خوی گهره ده فهرموئ: ﴿وَمَنْ يَزِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ هه ر که سیک له ئیوه له ئیسلام پاشگه ز بیته وه بژ کافر یون و به

کافر بوییش بمرئ، نه وانه کرده وه کانیاں هه لئه وه رڤڼو له ده ستیان ده چن له دونیاو له قیامه تدا، هه م نه وانه خاوه نی ناگری دۆزه خن و هه تا هه تایی تی دا ده میننه وه.

(هِيَ قَطْعُ الْإِسْلَامِ) پاشگه زیوونه وه له ئیسلام: پچراندنی ئیسلامه تی به (بِنِیَّةٍ) به وهی نیه تی وایی کافر بی، نه وه یه کسه ر کافر ده بی، هه رچه ند به زویان و کرده وه ش کوفره که ی نه کرد بی (أَوْ قَوْلِ كُفْرٍ) یان به زویان قسه یه کی کوفر بکا، کوفره که شی به خۆشی خۆی و به ویستی خۆی بی، نه وه ش یه کسه ر کافر ده بی، هه روه ها نه گه ر داوای کافر بویویش له یه کیکی تر بکاو بلئ: کافر ببه. نه و کاته ش یه کسه ر کافر ده بی، هه روه ک له (تحفة) دا له پیئش (کافر بویونی ژن و میرد) دا هه رموویه تی (أَوْ فِعْلٍ) یان به کردار کوفر ښک بکا، کرداره که ش به ویست و خۆشی خۆی بی.

به لام نه گه ر به زۆر لیکردن کوفر ښکی کرد، یان زویانه که ی پیئش پرکه ی لئ کرد، یان وشه ی کوفری که سیکی تر ی گپراوه، نه وه له و حاله تانه دا کافر نابی، هه روه ک له زۆریه ی سه رچاوه کاند هه رموویانه.

(سَوَاءٌ بَقِيَ بِرْيَارٍ كَافِرٍ يَوْمَ يَكْسَانُهُ: (قَالَ اسْتِهْزَاءً) کوفره که ی به گالته گوت بی (أَوْ عِنَادًا) یان به په کاری (أَوْ إِعْتِقَادًا) یان به بیرو باوه په وه، وه ک پی ی بلئ: نینۆکت بقرتینه چونکه سوننه ته. نه ویش گالته به سوننه ته که بکاو بلئ: سوننه تیش بی نایقرتینم. یان بق شه پاب خواردنه وه و زینا کردن و گونا هه کانی تر (بِسْمِ اللَّهِ) بلئ، یان بلئ: نه گه ر خواو پیغه مبه ریش هه رمانم پی بکه ن نه م کاره ناکه م. یان نه گه ر قبيله بیته ئیره نوژی به ره و لا ناکه م. یان نه گه ر خوا فلانکه س بکاته پیغه مبه ر باوه پی پی ناکه م. یان بلئ: له و هه رمانه دا خوا سته می کردوه. یان به کافر ښکی گوت: بوه سته تا ده میکی تر **فَمَنْ نَفَى الصَّانِعَ أَوْ الرُّسُلَ أَوْ كَذَّبَ رَسُولًا أَوْ حَلَلَ مُحَرَّمًا بِالإِجْمَاعِ كَالزَّانَا وَعَكْسَهُ، أَوْ نَفَى وَجُوبَ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ أَوْ عَكْسَهُ،**

مه به موسولمان. یان به بانگده ری گوت: درۆ ده کا. یان بلئ: خۆزگه من کافر بویام. یان بلئ: جوله که و گاور له موسولمانان باشتن. به و قسانه کافر ده بی، هه روه ک له (مغنی) و (الشروانی) دا چه ندی تریش پوون کراونه وه.

ئینجا بزانه: هه ر که سیك باوه پی به پوکنیکی ئیمان نه بی، یان باوه پی به واجیبوونی پوکنیکی ئیسلام نه بی، نه وه کافره، که و ابو: (فَمَنْ نَفَى الصَّانِعَ) هه ر که سیك بلئ: خوا نیه - وه ک (طبیعی) و (دَهْرِي) و (مَارِکَسِي) یه کانی نه م سه رده مه - یان بلئ: قورپان هه رمووده ی خوا نیه. یان باوه پی به ته نها ئایه تیکی قورپان نه بی، نه وه کافره.

(أَوْ الرُّسُلَ) علیهم الصلاوة والسلام، یان بلئ: پیغه مبه ره کان خودا نه یناردون. یان بلئ: پیغه مبه ره کان پاست نینه. یان جنیو به پیغه مبه ریك بدا.

(أَوْ كَذَّبَ رَسُولًا) يان تهنه پيغه مبهريك به درو بخاته وه و بلي: پيغه مبهريه. يان بلي: پاست ناك. هروهك جولهكه و ديانه كان باوه پريان به پيغه مبهري ئيسلام ښه و كافرن. (أَوْ حَلَّلَ مُحَرَّمًا بِالْإِجْمَاعِ: كَالزُّنَا) يان هه پاميك هه لال بكا: كه به (إجماع) هه پام بي: وهك زينا و نيرياني و شه پاب و گومرك، نه وه كافره (وَعَكْسَهُ) به پيچه وانهش نه گهر هه لال بكا هه پام بكا: كه به (إجماع) هه لال بي: وهك كرين و فرشتن، نه وه كافره (أَوْ نَفَى وَجُوبَ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ) يان شتيك به (إجماع) واجب بي و نه ویش بلي: واجب نيه. وهك په كمه تيكي نوږيكي واجب (أَوْ عَكْسَهُ) يان به پيچه وانه وه: به (إجماع) شتيك واجب نه بي و نه ویش بلي: واجبه: وهك نوږيكي، يان پوږيكي له ئيسلام زياد بكاو بلي: واجبه. نه وهش كافره.

﴿ناگاداري﴾: مهرجه بزاندري نه و هه پام و هه لال و واجبانه به شيكن له ئيسلام به ناچاري، چونكه نه گهر باوه پي به خودي (إجماع) نه بي، وهك بلي: (إجماع) به لگه يه كي شهرعي نيه. يان بلي: دروسته دژ به (إجماع) په فتار بكرئ. نه وه كافرنابي، به لكو به (أَهْلُ الْبِدْعَةِ وَالضَّلَالَةِ) ناو ده بردي، هروهك له (مغني) دا فهرموويه تي.

جا بزانه: كوفره كان تهنه هه نه وهنده نين: كه ليږه دا باس كراون، هروه ها له م سهرده مه شدا چنه د جوره كوفريكي تر هه نه باوه پريان به شريعه تي ئيسلام نيه: وهك (ديمقراطي) و (اشتراكي) و (علماني) و (ماسوني) و (ماركسي)، جا نه و موسولمانانه ي به بيرو باوه په وه دهنه نه نداميكي نه و سيسته مانه و باوه پريان وايه: نه و سيسته مانه له ئيسلام باشتن، نه وانهش كافرن، هروهك له (پوونكر دنه وهى العقيدة الطحاوية) دا به به لگه وه نه و كوفرانه م پوون كردونه وه، بيخوينه وه سودي ليږه درده گري.

أَوْ عَزَمَ عَلَى الْكُفْرِ غَدًا أَوْ تَرَدَّدَ فِيهِ كَفَرٌ، وَالْفِعْلُ الْمُكْفَرُ مَا تَعَمَّدَهُ اسْتِهْزَاءً صَرِيحًا بِالَّذِينَ أَوْ جُحُودًا لَهُ كَالْقَاءِ مُصْحَفٍ بِقَادُورَةٍ وَسُجُودٍ لِصَنَمٍ أَوْ شَمْسٍ، وَلَا تَصِحُّ رِدَّةٌ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَمُكْرَهٍ،

هروه ها هه كه سيكيش باوه پي به و ياسا ده ستركرده هه بي: كه كاريه ده سته كان به پيچه وانه ي شريعه تي ئيسلام - دايده نين، نه ویش كافره بي، هروهك له (بغية المسترشدين) دا پوون كراوه ته وه، خوي گه وره ده فهرموي: ﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ هه كه سيك كوفر به شريعه تي ئيسلام بكا - واته: باوه پي پي نه بي و په فتاري پي نه كا - به پاستي كرده وه كاني له ده ست ده چن و له پوږي دوايي شدا له زهره رهنده كانه.

(أَوْ عَزَمَ عَلَى الْكُفْرِ غَدًا) يان بپياري به دل بدا سبه يني كافره بي (أَوْ تَرَدَّدَ فِيهِ) يان دوو دل بي: نايا كافره بي، يان نا، يان بلي: نه گهر نه و كاره نه وها بي، يان بي، من كافره دم.

به وانه گشتی (كَفَر) کافر ده بی و له ئیسلام دهرده چی، ههروهه ها نه گهر نه وکه سانه ش به کافر دانه نی که جگه له ئیسلام ئایینیکی تریان هه یه: وهك جوله که و گاور=دیان، یان گومانی له کافر بوونیان هه بی، نه ویش کافر ده بی، ههروهه له (مغنی) دا فه رموویه تی.

(وَالْفِعْلُ الْمَكْفُرُ) نه و کرداره ی مرۆف کافر ده کا (مَا تَعَمَّدَهُ اسْتَهْزَاءٌ صَرِيحًا بِاللَّيْنِ) نه وه یه به قه سدی بیکا به مه بستی گالته کردن به ئایین (أَوْ جُحُودًا لَهُ) یان به مه به سستی باوه پ پینه بوون (كَالْقَاءِ مُصَحَّفٍ بِقَادُورَةٍ) وهك به مه به سستی سوکایه تی پی کردن قورپانی پیروژ، یان کتیبیکی هه دیس، یان شهره فری بداته ناو چلکنیک، یان چلکنیکی پێدا بکا.

(أَوْ سُجُودٍ لِّصَنَمٍ أَوْ شَمْسٍ) یان سوجهه ببا: بۆ بت، یان بۆ پۆژ، یان بۆ دروستکراویکی تر، یان به مه به سستی سوکایه تی به ئیسلام، (صَلِيبٍ)=خاج له مل بکا، نه وه کافر ده بی، به لام نه گهر مه به سستی سوکایه تی پی کردن نه بی: وهك له ترسی کافرێک قورپانه که فری بدا، یان دیلێک سوجهه که ببا، نه و کاته کافر نابێ، ههروهه له (تحفة) دا فه رموویه تی.

(وَلَا تَصِحُّ رِدَّةُ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَمُكْرَمٍ) کافر بوونی، واته: پاشگه زیبونه وه ی مندال و شیته و نۆرلیکراو دروست نابێ، واته: دانامه زری، پیغه مه به رﷺ فه رموویه تی: ﴿رَفَعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ وَعَنِ الصَّغِيرِ حَتَّى يَكْبُرَ وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَفْقَهُ﴾ حدیث صحیح رواه أبو داود و غیره، نویسی تاوان له سی که سان لادراوه: له خه وتوو تا هه شیار ده بیته وه، له مندال تا بلوخی ده بی، له شیته تا چاک ده بیته وه.

هه م خوی گهره ده فه رموی: ﴿إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ﴾ جگه له وه که سه ی نۆرلیکراوه کافر بی و دلشی پر له ئیمانه. واته: له سه ر کوفره که ی سزا ندری.

وَلَوْ ارْتَدَّ فَجُنَّ لَمْ يُقْتَلْ فِي جُنُونِهِ، وَالْمَذْهَبُ صِحَّةُ رِدَّةِ السَّكْرَانِ وَإِسْلَامِهِ، وَتَقْبُلُ الشَّهَادَةَ بِالرَّدِّ مُطْلَقًا، وَقِيلَ يَجِبُ التَّفْصِيلُ، فَعَلَّا أَوَّلَ لَوْ شَهِدُوا بِرِدَّةٍ فَأَنْكَرَ حُكْمَ بِالشَّهَادَةِ، فَلَوْ قَالَ: كُنْتُ مُكْرَهًا وَاقْتَضَتْهُ قَرِينَةٌ كَأَسْرِ كُفَّارٍ صُدَّقَ بِبَيْمِنِهِ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَالَ: لَفَطَ لَفَطَ كُفْرٍ فَادَّعَى إِكْرَاهًا صُدَّقَ مُطْلَقًا،

جا بزانه: به فه رمووده ی کۆمه لێکی زانایان: موسولمانیوونی مندالی فامیده-سه ره خۆ- دروست ده بی، ههروهه له (کتاب اللقیط) دا پوونمان کرده وه.

(وَلَوْ ارْتَدَّ فَجُنَّ) نه گهر مرۆفێک کافر بوو، ئینجا شیته بوو، نه وه (لَمْ يُقْتَلْ فِي جُنُونِهِ) له حاله تی شیته دا ناکوژی، به لکو دوا دیخری تا چاک ده بیته وه و داوی تۆبه ی لی ده کری به لکی بیته وه موسولمان.

(وَالْمَذْهَبُ) به فه رمووده ی پاستی مه زه ب (صِحَّةُ رِدَّةِ السَّكْرَانِ وَإِسْلَامِهِ) پاشگه زیبونه وه ی سه رخۆشیکی تاوانبارو هه م موسولمانیوونه وشی هه ردوکی دروست ده بن، ههروهه

ته لاقدان و ده ستکاريه کاني تريشي دروست ده بون، به لام نه گهر سه رخ شه که تاوانبار نه بي: وه که به زورليک کردن، يان به نه زانی شه پابی خوار ديته وه، نه وه کافريونه که ي دروست نابي، واته: دانامه زري، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا فهرمو يانه.

(وَتَقْبَلُ الشَّهَادَةَ بِالرَّدِّ مُطْلَقًا) شاهیدی پاشگه زبون وهی که سيک وهرده گيری و قبول ده کری بی نه وهی شاهیده که کوفره که پوون بکاته وه (وَقِيلَ يَجِبُ التَّفْصِيلُ) له فهرمووده يه کی بی ميژدا واجبه: شاهیده که کوفره که پوون بکاته وه، زور له زانايانیش نه م فهرمووده بی ميژد يان به فهرمووده يه کی پاستی مه زه ب داناه، که واته: په فتاری پی ده کری.

(فَعَلَى الْأُولَى) جا له سهر فهرمووده يه که م (لَوْ شَهِدُوا بِرِدِّ) نه گهر شاهیده کان شاهیدی يان دا: فلانکه که س پاشگه زبوت وه له نيسلام (فَأَنْكَرَ) فلانکه سه که ش گوتی: شاهیده کان پاست ناکه ن. نه وه (حُكِمَ بِالشَّهَادَةِ) به هوئی شاهیدی که برپاری کافريوونی له سهر ده دری (فَلَوْ قَالَ: كُنْتُ مُكْرِمًا) جا نه گهر فلانکه سه که گوتی: زورليکراو بوم بويی کوفره که م کرد (وَأَقْتَضَتْهُ قَرِينَةٌ كَأَسْرَ كُفَّارٍ) نيشانه يه کی زورليکردنیش هه بوو: وه که کافره کان به ديل گرتبيتيان، نه و کاته (صُدِّقَ بِيَمِينِهِ) به سويند خواردن باوه پی پی ده کری (وَالْأَمْرُ) به لام نه گهر هيچ نيشانه يه کی زورليک کردن نه بي، نه وه (فَلَا) باوه پی پی ناکری و داوی شاده ميژدانه وهی لي ده کری، جا نه گهر شاده ي نه ميژدانه، نه و کاته ده کوژری.

(وَلَوْ قَالَا: لَفُظَ لَفْظُ كُفْرٍ) نه گهر شاهیده کان گوتيان: فلانکه که س قسه يه کی کوفری کرد (فَادْعَى إِكْرَامًا) فلانکه سه که ش له وه لامدا گوتی: زورليکراو بوم. نه وه ليژده دا (صُدِّقَ مُطْلَقًا) به سويند خواردن باوه پی پی ده کری، جياوازی نيه: نيشانه هه بي، يان نه بي، چونکه ليژده دا شاهیده کاني به درق نه خستونه وه.

وَلَوْ مَاتَ مَعْرُوفٌ بِالإِسْلَامِ عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ فَقَالَ أَحَدُهُمَا: ارْتَدَّ فَمَاتَ كَافِرًا، فَإِنْ بَيَّنَّ سَبَبَ كُفْرِهِ لَمْ يَرِثْهُ وَنَصِيْبُهُ فَيَّءٌ وَكَذًا إِنْ أَطْلَقَ فَيَّءٌ فَلَا ظَهَرَ، وَتَجِبُ إِسْتِثْنَاءُ الْمُتَرَدِّ وَالْمُرْتَدَّةِ، وَفِي قَوْلٍ تُسْتَحَبُّ كَالْكَافِرِ، وَهِيَ فِي الْحَالِ، وَفِي قَوْلٍ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ، فَإِنْ أَصْرًا قِتْلًا،

﴿ثَاغِي دَارِي﴾: مرؤفی پاشگه زبوو- نه گهر مرد، يان کوژدا- ميراتی ليژد گيری، که وابو: (وَلَوْ مَاتَ مَعْرُوفٌ بِالإِسْلَامِ) نه گهر يه کيک مرد که به موسولمان ناسراو بوو (عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ) دوو کوپی موسولمانيشی له پاش به جی مان (فَقَالَ أَحَدُهُمَا: ارْتَدَّ فَمَاتَ كَافِرًا) ئينجا کوپيکیان گوتی: باوکمان پاشگه زبوو وه به کافريش مرد. نه وه (فَإِنْ بَيَّنَّ سَبَبَ كُفْرِهِ) نه گهر کوپه که هوئی کافريوونه که ي پوون کرده وه، وه که بلئ: نه و قسه کوفره ي کرد. نه وه (لَمْ يَرِثْهُ وَنَصِيْبُهُ فَيَّءٌ) نه م کوپه ميراتی ليژد گيری و به شی وی ده بيته (فَيَّءٌ) بؤ (بَيِّنُ الْمَالِ)، چونکه پاشگه زبوو ميراتی ليژد گيری (وَكَذًا إِنْ أَطْلَقَ فَيَّءٌ فَلَا ظَهَرَ)

ههروهه ها نه گه ر کوږه که هوی کافریونه که ش نه لی، میراتی لئناگرئ، له فهرمووده ی به هیژتردا، چونکه به دانپیدا هیښانی خوی په فتاری له گه ل ده کړئ.

(وَجِبُ اسْتِثَابَةُ الْمُرْتَدِّ وَالْمُرْتَدَّةِ) واجبه: پیاو و ټاږه تی پاشکه زیووه وه داوای توبه یان لئ بکړئ، تا کو ببڼه وه موسولمان، ههروهه (أبوداود بسند صالح) گپاوییه تیه وه.

به لام (وَفِي قَوْلٍ تُسْتَحَبُّ كَالْكَافِرِ) له فهرمووده یه کی ټیمامی (شافعی) و له مه زه بی ټیمامی (حنفی) دا: داوالیکردنی توبه واجب نیه، به لکو سوننه ته، وه ک کافری بڼه پرته.

(وَمِنْ فِي الْحَالِ) داوالیکردنی توبه، ده موده سته (وَفِي قَوْلٍ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ) له فهرمووده یه کدا: تا ماوه ی سئ پوژان داوای توبه یان لئ ده کړئ (فَإِنْ أَصْرًا) جا نه گه ر پیاووه کافریووه که و ټاږه ته کافریووه که ده موده سته توبه یان نه کردو نه بڼه وه موسولمان (قَتْلًا) واجبه: یه کسه ر بکوژئ، چونکه پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿مَنْ بَدَّلَ دِيْنَهُ فَاقْتُلُوهُ﴾ رواه البخاری، هر که سیک ټایینی خوی گوی ټیوه بیکوژن.

جا بزانه: هر کاتیک پاشکه زیووه که کوژا، یان مرد، نابئ نویژی (جَنَازَةً) ی له سه ر بکړئ و نابئ له گورستانی موسولمانان بنیژئ.

ههروهه ها بزانه: پیښه وای موسولمانان، یان جیگره که ی مافی کوشتنی پاشکه زیووه کانی هیه، که واته: هر یه کیک بی ټیزنی کار به ده سته پاشکه زیووه که بکوژئ، پیویسته ته مبی بکړئ، ههروهه له زوریه ی سه رچاوه کانداهه رموویانه، واته: به لام بکوژه که - جگه له ته مبی کردن - نه خوین ونه که ففاره تی له سه ر نیه، هر چنده پیش داوالیکردنی توبه ش کوشتبیټی، ههروهه له (الشبرا ملسی) دا فهرموویه تی. دیسان بزانه: نه گه ر پاشکه زیووه که جهنگی له دئی موسولمانان ده کرد، نه و کاته داوای **وَأِنْ أَسْلَمَ صَحَّ وَتُرِكَ، وَقِيلَ لَا يُقْبَلُ إِسْلَامُهُ إِنْ ارْتَدَّ إِلَى كُفْرٍ خَفِيٍّ كَزَنَادِقَةٍ وَبَاطِنِيَّةٍ، وَوَلَدَ الْمُرْتَدِّ إِنْ انْعَقَدَ قَبْلَهَا أَوْ بَعْدَهَا وَاحِدٌ أَبَوَيْهِ مُسْلِمٌ**

توبه ی لئناکړئ و هم بق گشت که سیکیش دروسته بی ټیزنی کار به ده سته بیکوژئ، ههروهه له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَأِنْ أَسْلَمَ) نه گه ر پاشکه زیووه که توبه ی کردو بویه موسولمان (صَحَّ) ټیسلامبوونه وه که ی دروست ده بی و (وَتُرِكَ) وازی لئ ده هیڼدرئ، به و مه رجه ی بلئ: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ)، هم بلئ: په شیمان و به ریمه له و کوفره ی کردم. پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِذَا قَالُوا عَصَمُوا مِنِّي دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ﴾ رواه الشیخان، فهرمانم پی کراوه: خه لکی بکوژم تا شاده ده هیڼن، جا هر کاتیک شاده یان هیڼا، خوین و مالیان له من ده پاریزن ته نها به مافی ټیسلام نه بی.

(وَقِيلَ) له فرموده یه کی بی هیژداو له فرموده ی ئیمام (مالك) دا: (لَا يُقْبَلُ إِسْلَامُهُ إِنْ ارْتَدَّ إِلَى كُفْرٍ خَفِيٍّ) ئیسلامیونه وه که ی قبول ناکرئ ئه گه ر پاشگه ز بویته وه بۆ کوفرئکی شاروه (كَرْتَادِقَةٍ) وه کو بی دینه کان، واته: ئه وه که سانه ی هیچ دینئک ناپه رستن: وه ک گرۆه (علمانیه) کانی ئه م سه رده مه، هه م (وَبَاطِنِيَّةٍ) وه ک ئه وه که سانه ی باوه رپیان وایه: قورئان واته یه کی په نهانی هیه و ته نه ا ئه وه مه به سته و ئاشکرایه که ی مه به ست نیه.

﴿**ئاگاداری**﴾ به (إِجْمَاع) ی زانایانی ئیسلام: (هه ر موسوڵمانئک سوکایه تی به پیغه مبه رﷺ بکا، یان جنئوی پی بدها، واجبه: بکوژئ). به لکو له (المبسوط) ی (مالکی) دا فرموده تی: (له سیداره ده درئو داوای تۆبه ی لی ناکرئ). هه روه ک ئیمامی (السُّبُكِي) له (السيف المسلول على من سب الرسول ﷺ) دا پوونی کردۆته وه.

به لکو له لای چه ند زانایه کی ئایینی ئه و فرموده یه هه لبژارداره: که واجبه ئه وه که سه بکوژئ: که جنئوی داوه ته پیغه مبه ری خویمان ﷺ، یان پیغه مبه ری کی تر، هه رچه ند تۆبه ش بکاو بیته وه موسوڵمان، هه روه ک له (تحفة) دافه رموویه تی ﴿عن عليّ وابن عباس رضاهما﴾: أَنَّ رَجُلًا قَتَلَ أُمَّ وَلَدٍ لَهُ كَانَتْ تَشْتُمُ النَّبِيَّ ﷺ فَأَهْدَرَ النَّبِيُّ ﷺ دَمَهَا. وَأَنَّ رَجُلًا قَتَلَ يَهُودِيَّةً كَانَتْ تَشْتُمُ النَّبِيَّ ﷺ فَأَبْطَلَ النَّبِيُّ ﷺ دَمَهَا﴾ رواهما أبوداود بسندین صالحین، پیاویک (جاریه) کی خۆی کوشت، چونکه جنئوی ده دا پیغه مبه رﷺ. هه م پیاویک ئافره تیکی جوله که ی کوشت، چونکه جنئوی ده دا پیغه مبه رﷺ، ئینجا پیغه مبه رﷺ خوینی هه ردوکیانی به فیرۆ دا.

﴿**باسی مندال و مالی پاشگه زبووه کان**﴾

(وَوَلَدُ الْمُرْتَدِّ) مندالی مرۆفی پاشگه زبوو: (إِنْ انْعَقَدَ قَبْلَهَا) ئه گه ر پیش کافر بوونه که ئاوی پیاوه که - له مندالدانه دا - جیگیر بویی (أَوْ بَعْدَهَا وَاحِدٌ أَبَوَيْهِ مُسْلِمٌ) یان پاش کافر بوونه که **فَمُسْلِمٌ، أَوْ مُرْتَدًّا فَمُسْلِمٌ، وَفِي قَوْلٍ مُرْتَدٍّ، وَفِي قَوْلٍ كَافِرٍ أَصْلِيٍّ، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ مُرْتَدٌّ وَنَقَلَ الْعِرَاقِيُّونَ الْإِتِّفَاقَ عَلَى كُفْرِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَفِي زَوَالٍ مَلِكِهِ عَنْ مَالِهِ بِهَا أَقْوَالٌ: أَظْهَرُهَا إِنْ هَلَكَ مُرْتَدًّا بَانَ زَوَالُهُ بِهَا، وَإِنْ أَسْلَمَ بَانَ أَنَّهُ لَمْ يَزُلْ،**

ئاوه که ی جیگیر بویی، به لام له نه ژادی لای دایکیه وه، یان لای باوکیه وه دایکیکی موسوڵمان، یان باوکیکی موسوڵمان هه بئ، ئه وه (فَمُسْلِمٌ) له هه ردو مه سه له دا منداله که موسوڵمانه به پابه ندی موسوڵمانه که، هه رچه ند دایکه موسوڵمانه که، یان باوکه موسوڵمانه که به ره و سه ره وه ش بئ و پیش جیگیر بوونی ئاوه که ش مرده ی.

(أَوْ مُرْتَدًّا) یان ئه گه ر دایک و باوکه که ی هه ردوکیان پاشگه ز بوینه وه و ئاوه که ش له دوا کافر بوونه که یان له مندالدانه دا جیگیر بویی، ئه وه ش (فَمُسْلِمٌ) به فرموده ی بی هیژ: وه ک دوو مه سه له که ی پرا بردو موسوڵمانه (وَفِي قَوْلٍ مُرْتَدٍّ) له فرموده یه کدا: منداله که ش

پاشگه زبویه وهیه (وَفِي قَوْلٍ كَافِرٍ أَصْلِيٍّ) له فهرموده یه کدا کافر یکی بنه پره تی به .
 (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرموویه تی (أَلْظَهَرُ) به فهرموده ی به هیتر: (مُرْتَدُّ) نه و منداله ی
 له دوا ی پاشگه زبویه وه ی دایک و باوکی له مندالده دا جیگیر بووه و له نه ژادیشدا هیچ
 دایک و باوکی موسولمانی نه، نه ویش به پاشگه زبویه وه داده ندری، که واته: له دوا ی
 بلوغبون داوا ی موسولمانبوونه وه ی ای ده کری و نه گهر نه بووه موسولمان ده کوژی (وَنَقَلَ
 الْعِرَاقِيُّونَ الْإِتِّفَاقَ عَلَى كُفْرِهِ) زانایانی عیراق یه که دهنگی مه زه بیان گپاوه ته وه: که نه و
 منداله کافره (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

به لام نه گهر له نه ژادی منداله که دا دایکی، یان باوکی موسولمان هه بئ، نه و کاته - به
 پابه ندی موسولمانه که - منداله که ش موسولمانه، هه چهند موسولمانه که ش به ره و
 سه ره وه بئ، جا نه و بریارانه له باره ی دونیا بون، چونکه له باره ی قیامت: منداله
 نه بالغه کانی کافره کانی بنه پره تی و پاشگه زبویه کان ده چنه به هه شت، هه روه که له (تحفة و
 نهایه) دافه رمویانه .

(وَفِي زَوَالٍ مِلْكِهِ عَنْ مَالِهِ بِهَا أَقْوَالٌ) له باره ی لاچونی خاوه نایه تی پاشگه زبویه که له ملک و
 مالی خوی - به هوی پاشگه زبویون - سی فهرموده هه نه: (أَظْهَرُهَا) به هیتره که یان: ملک و
 ماله که ی ده وه ستیندری و چاوه پوانی ده که یان: (إِنْ هَلَكَ مُرْتَدًّا بَانَ زَوَالُهُ بِهَا) نه گهر به
 پاشگه زبویی بکوژی، یان بمری، نه وه ده رده که وی: هه ر به کافر بوونه که ی له
 خاوه نایه تی ملک و ماله که ی لاچوه و گشتی به (فِيء) ده دریتته (بَيْتُ الْمَالِ) و هیچی نادریتته
 میراتگره کانی، به لام (وَإِنْ أَسْلَمَ) نه گهر بووه موسولمان، نه و کاته (بَانَ أَنَّهُ لَمْ يَزَلْ)
 ده رده که وی: له خاوه نایه تی لانه چوه و گشت ملک و ماله که ی بئ ده که پیندریتته وه .

وَعَلَى الْأَقْوَالِ يُقْضَى مِنْهُ دَيْنٌ لِرَمَةِ قَبْلَهَا، وَيُنْفَقُ عَلَيْهِ مِنْهُ،
 وَالْأَصَحُّ يَلْزَمُهُ غَرْمُ إِتْلَافِهِ فِيهَا وَنَفَقَةُ زَوْجَاتٍ وَقِفَ نِكَاحُهُنَّ وَقَرِيبٍ،
 وَإِذَا وَقَفْنَا مِلْكَهُ فَتَصَرُّفُهُ - إِنْ احْتَمَلَ الْوَقْفَ كَعَتَقٍ وَتَدْبِيرٍ وَوَصِيَّةٍ - مَوْقُوفٌ: إِنْ أَسْلَمَ نَفَقَدَ
 وَإِلَّا فَلَا، وَبَيْعُهُ وَهَبُهُ وَرَهْنُهُ وَكِتَابَتُهُ بَاطِلَةٌ، وَفِي الْقَدِيمِ مَوْقُوفَةٌ، وَعَلَى الْأَقْوَالِ يُجْعَلُ مَالُهُ
 مَعَ عَدَلٍ وَأَمْتُهُ عِنْدَ امْرَأَةٍ ثَقَةٍ، وَيُوجَرُ مَالُهُ، وَيُؤَدَّى مَكَاتِبُهُ الشُّجُومَ إِلَى الْقَاضِي.

(وَعَلَى الْأَقْوَالِ) له سه ره رسیک فهرموده کان (يُقْضَى مِنْهُ دَيْنٌ لِرَمَةِ قَبْلَهَا)
 له مالی پاشگه زبویه که نه و قهرزه ده دریتته وه: که پیش کافر بوونه که ی له سه ری
 واجب بووه، هه م (وَيُنْفَقُ عَلَيْهِ مِنْهُ) پاشگه زبویه که به ماله که ی خوی به خیر ده کری له
 ماوه ی داوا لیکردنی توبه دا.

هم (وَالْأَصْحُ) به فرموده‌ی پاستر: (يَلْزَمُهُ غُرْمُ إِثْلَافِهِ فِيهَا) تۆله‌ی نه و شتانه‌ش له سه‌ر پاشگه‌زیبوه‌که واجب ده‌بێ، که له حاله‌تی پاشگه‌زیبونی‌دا فه‌وتاندویه‌تی، هم (وَنَفَقَةُ زَوْجَاتٍ) بژیوی نه‌و ژنانه‌شی له سه‌ر واجب ده‌بێ: که (وَقِفَ نِكَاحُهُنَّ) هه‌لوه‌شانه‌وه‌ی ماره‌بینه‌که‌یان وه‌ستیندراوه‌ تا (عِدَّة)‌یان ته‌واو ده‌بێ، هم (وَقَرِيبٍ) بژیوی دایک و باوک و منداله‌کانیشی له سه‌ره، که‌واته: نه‌و مه‌سه‌ره‌فانه‌ی پابردو گشتی له مالی پاشگه‌زیبوه‌که ده‌درێن.

(وَإِذَا وَقَفْنَا مَلَكَةً) هه‌ر کاتێ به فرموده‌ی به‌هیژتر: ملکه‌که‌ی بوه‌ستین (فَقَصَرَفُهُ) نه‌و ده‌سکاریانه‌ی له حاله‌تی پاشگه‌زیبونه‌که‌دا کردونی، ته‌ماشای ده‌که‌ین: (إِنْ احْتَمَلَ الْوَقْفَ) نه‌گه‌ر قبوڵی وه‌ستاندنیا‌ن ده‌کرد (كَعْتَقٍ وَتَدْبِيرٍ) وه‌ک کۆیله‌ نازادکردن (وَوَصِيَّةٍ) وه‌ستکردن و وه‌قفکردنی شتی، نه‌وه (مَوْقُوفٌ) گشتی وه‌ستیندراوه: (إِنْ أَسْلَمَ) نه‌گه‌ر بۆوه موسوڵمان (نَفَذَ) ده‌ستکاریه‌که‌ی جێ‌به‌جێ ده‌بێ (وَالْأَ) به‌لام نه‌گه‌ر نه‌بۆوه موسوڵمان و به‌کافری مرد (فَلَا) جێ‌به‌جێ نابێ.

(وَبَيْنَهُ وَهَبَتُهُ وَرَهْنُهُ وَكَتَابَتُهُ) کڕین و فروشتنی و به‌خشین و په‌هنکردنی و نوسراو‌پێدانی کۆیله‌ی و ماره‌بیرینی گشتیان (بَاطِلَةٌ) به‌تاله‌و دانامه‌زێن (وَفِي الْقَدِيمِ مَوْقُوفَةٌ) له فرموده‌ی کۆندا: نه‌وانه‌ش وه‌ستیندراون: نه‌گه‌ر بۆوه موسوڵمان دروست ده‌بن، نه‌گه‌ر نا: نا. (وَعَلَى الْأَقْوَالِ) له سه‌ر فرموده‌که‌کانی پابردو: (يُجْعَلُ مَالُهُ مَعَ عَدَلٍ) مالی پاشگه‌زیبوه‌که له لای دادپه‌روه‌ریک داده‌ندری (وَأَمَّتُهُ عِنْدَ امْرَأَةٍ ثَقَفَةٍ) جاریه‌که‌شی له لای ئافره‌تیکی باوه‌پێکراو داده‌ندری (وَيُؤْجَرُ مَالُهُ) زه‌مین و خانوو و ئازده‌له‌کانیشی به‌کڕی ده‌ندری (وَيُؤَدَّى مُكَاتَبَةُ النُّجُومِ إِلَى الْقَاضِي) نوسراو‌پێدراوه‌که‌شی پارهی نازادکردنه‌که‌ی ده‌داته ده‌ست قازی و نازاد ده‌بێ.

منهاج - به‌رگی پینجه‌م - 8 (كِتَابُ الزَّانَا)

﴿كِتَابُ الزَّانَا: په‌رتوکی زینا﴾

پیشه‌کی بزانه: بۆ پارستنی ئایین و گیان و نه‌ژاد و عه‌قل و مال و ئابروو، خوای گه‌وره‌ چه‌ند سزایه‌کی داناوه‌ بۆ چه‌ند تاوانیک: وه‌کو کوشتنی مرقۆی پاشگه‌زیبوو، کوشتنی له‌تۆله‌ی کوشتن، سزادانی زیناکه‌ر، سزادانی شه‌پابخۆر، لیکردنه‌وه‌ی ده‌ستی دز، سزادانی بوختانکه‌ری زینا.

بۆ وینه: نه‌گه‌ر مرقۆکوژه‌که بزانی له‌تۆله‌ی کوشتنه‌که ده‌کوشتیته‌وه، نه‌وه کوشتنه‌که ناکاو گیانی خۆی و کوژراوه‌که ده‌پاریزی، هه‌روه‌ک خوای گه‌وره‌ ده‌فرموی: ﴿وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ﴾ بۆ ئیوه له کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌دا ژيانیکی گه‌وره‌ هه‌یه.

هه‌روه‌ها به کوشتنی کافر یوو که ئایین ده‌پاریزی، به سزای زینا نه‌ژاد و ئابپووی زیناکه‌ره که و خه‌لکی ده‌پاریزی، به سزای شه‌پابخۆر عه‌قل ده‌پاریزی، به سزای دز مالی خه‌لک ده‌پاریزی، به سزای بوختانکه‌ر ئابپووی خه‌لک ده‌پاریزی.

ئینجا بزانه: هه‌ر موسولمانێک تاوانێکی له‌و تاوانانه‌ کردو سزا درا، ئه‌وه به‌و سزادانه —جگه له کافر یوو— گوناهاکه‌ره ده‌که‌وێته به‌ر چه‌زکردنی خوای گه‌وره، ئه‌گه‌ر خوا چه‌ز بکا: عه‌فوی ده‌کا، ئه‌گه‌ر چه‌زیش بکا: له‌ دۆزه‌خ سزای ده‌دا، هه‌روه‌ک له‌ زۆربه‌ی

سه‌رچاوه‌کانداو له‌ (شرح مسلم) له‌ شهرحی ئه‌م چه‌دیسهدا پوون کراوه‌ته‌وه:

﴿عَنْ عِبَادَةَ بْنِ أَبِي رَافٍ قَالَ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: تَبَايَعُونِي عَلَى أَلَّا تُشْرِكُوا بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا تَزْنُوا وَلَا تَسْرِقُوا وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، فَمَنْ وَفَى مِنْكُمْ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَمَنْ أَصَابَ شَيْئًا مِنْ ذَلِكَ فَعُوقِبَ بِهِ فَاِلْدُنْيَا فَهُوَ كَفَّارٌ لَهُ، وَمَنْ أَصَابَ شَيْئًا مِنْ ذَلِكَ فَسَتَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ فَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ: إِنْ شَاءَ عَفَا عَنْهُ وَإِنْ شَاءَ عَذَّبَهُ﴾ رواه الشيخان، په‌یمانم بده‌ن: که هاوبه‌ش بۆ خوا دانه‌نێو زینا نه‌که‌ن و دزی نه‌که‌ن و کوشتنی به‌ ناهه‌ق نه‌که‌ن، جا هه‌ر که‌سیک ئه‌م په‌یمانیه‌ی به‌جێ هێنا، ئه‌وه پاداشتی له‌ سه‌ر خودایه، هه‌ر که‌سیکیش له‌و تاوانانه‌ تاوانێکی کردو له‌ دنیا له‌ سه‌ر تاوانه‌که‌ سزا درا، ئه‌وه سزایه‌که‌ گوناهاکه‌ی لاده‌با، وه ئه‌گه‌ر گوناهاکه‌ی کردو خوای گه‌وره لێی ناشکرا نه‌کرد، ئه‌وه کاره‌که‌ی بۆلای خوایه: ئه‌گه‌ر خوا چه‌ز بکا عه‌فوی ده‌کا، ئه‌گه‌ر چه‌زیش بکا سزای ده‌دا.

جا بزانه: تاوانی کافر یوو—ته‌نها— به‌ تۆبه: به‌ موسولمانبوونه‌وه لاده‌که‌وێ، واته‌: به‌ کوشتنیش لاناکه‌وێ، هه‌روه‌ک له‌ (باسی پاشگه‌زیوو)دا پوون کراوه.

ئینجا بزانه: زیناکردن—له‌ دوا‌ی کوشتن— له‌ هه‌موو گوناها گه‌وره‌کان گه‌وره‌تره‌و له‌ هیچ ئایینی‌که‌دا چه‌لال نه‌کراوه، چونکه تاوانکردنێکه بۆ سه‌ر نه‌ژاد و ئابپوو.

إِبْلَاجُ الذَّكَرِ بِفَرْجِ مُحَرَّمٍ لَعَيْنِهِ خَالٍ عَنِ الشُّبْهَةِ مُشْتَهَى يُوجِبُ الْحَدَّ، وَدُبُرُ ذَكَرٍ وَأُنْثَى كَقُبُلِ عَالِمِ الْمَذْهَبِ، وَلَا حَدٌّ بِمُقَاخَذَةٍ وَوَطْءٍ زَوْجَتِهِ وَأَمْتِهِ فِي حَيْضٍ وَصَوْمٍ وَإِحْرَامٍ، وَكَذَا أَمْتِهِ الْمَرْجُوعَةِ وَالْمُعْتَدَّةِ، وَكَذَا مَمْلُوكَتِهِ الْمَحْرَمَةِ وَمُكْرَهُ فِي الْأَطْهَرِ،

ئینجا مه‌به‌ست به‌ زیناکردن ئه‌مه‌یه: (إِبْلَاجُ الذَّكَرِ بِفَرْجِ مُحَرَّمٍ) تێنانی سه‌ری (ذَكَرٍ) نێرینه‌یه ده‌ناو (فَرْجٍ) یکی چه‌پام، که (لَعَيْنِهِ) له‌ به‌ر خودی تێنانه‌که‌ چه‌پام بێ، هه‌م (خَالٍ عَنِ الشُّبْهَةِ) هیچ شو به‌هشی تی‌دا نه‌بێ و (مُشْتَهَى) چه‌زیشی لێ‌بکری، جا ئه‌گه‌ر تێنانه‌که‌ ئه‌و ناتۆرانه‌ی لێ‌هاتنه‌ جێ، ئه‌و کاته (يُوجِبُ الْحَدَّ) سزای زینا واجب ده‌کا: که دارکاری و دوورخستنه‌وه‌ی کوپو که‌چو، به‌ردبارانکردنی (مُحْصَنٍ) یداهاتوو.

(وَدُبُرُ ذَكَرٍ وَأُنْثَى كَقُبُلِ) تێنانی کونی پشته‌وه‌ی نێر، یان مێ وه‌کو تێنانی کونی پێشه‌وه‌ی ئافره‌تی بێگانه‌یه‌و زینایه‌ (عَلَى الْمَذْهَبِ) له‌ سه‌ر فه‌رمووده‌ی پاستی مه‌زه‌ب، که‌واته‌:

ئەگەر قونگىيەكە كۆپ بى، سزايەكەى داركارى و دورخستنه وەيە، ئەگەر (محسن) بى، سزايەكەى بەردبارانكرده، بەلام سزاي قونده رەكە: داركارى و دورخستنه وەيە، هەرچەند (مُحْسَن) ش بى، جياوازى پياو و ئافره تيش نيه، جا ئەگەر مندال، يان شيت، يان زۆرليكر او بى، ئەو كاتە هيچ سزاي زيناى لە سەر نيه، هەر وەك لە زۆريەى سەرچاوه كاندا فرمويانە. (وَلَا حَدٌّ بِمُقَاخَذَةٍ سَزَايَ زِينَا وَاجِبٌ نَابِيٌّ: بە هۆى پيداھيئەتەى پان و شوپنەكانى تر، هەم بە پيداھيئەتەى (فَرْج)ى ئافرهت بە (فَرْج)ى ئافرهت، هەم بە ئاھيئەتەى بە دەستى خۆى، چونكە ئەوانە تينەتەى (فَرْج)ى حەرەم نيه، بەلام بە هۆى ئەو پەرەتارەنە تەمبى دەكرين.

(و) هەر وەها سزاي زينا واجب نابی: بە (وَطْءُ زَوْجَتِهِ وَأَمْتِهِ فِي حَيْضٍ وَصَوْمٍ وَإِحْرَامٍ) جيماعكردى لەگەڵ ژن و (جاریه)ى خۆى لە حالەتەى حەيز و نيفاس و پۆژوو و ئىحرامدا، چونكە حەرەمى كەى لە بەر خۆدى تينەتەنە كە نيه، بەلكو لە بەر چلگنى و تىكدانى خواپەرستىيە (وَكَذَا أَمْتُهُ الْمُزَوَّجَةِ وَالْمُعْتَدَّةِ) هەر وەها سزاي زينا واجب نابی: بە جيماعكردى لەگەڵ (جاریه)كەى خۆى كە لە كەسيكى تر مەرە كرایی، يان لە (عِدَّة)دابى (وَكَذَا مَمْلُوكَتِهِ الْمَحْرَمِ) هەر وەها لەگەڵ ئەو (جاریه)شى كە مەحەرەمى خۆيەتى، چونكە لەوانەدا شوبهەى ملكايەتى هەيە.

(و) هەر وەها (مُكْرَم) سزاي زينا لە سەر زۆرليكر اویش نيه، جا زۆرليكر اوەكە: پياوەكە بى، يان ئافرهتەكە (فِي الْأَظْهَرِ) لە فرمودەى بەھيژتردا، هەر وەها ئەگەر بەھەلەشدا بچى و واتىبگا: زنى خۆيەتى، يان ميژدى خۆيەتى، سزاي زيناى لە سەر نيه، پيغەمبەر ﷺ فرمويەتى: ﴿رُفِعَ عَنْ أُمَّتِي الْخَطَأُ وَالنَّسْيَانُ وَمَا اسْتُكْرِهُوا عَلَيْهِ﴾ حديث حسن رواه ابن ماجه، خواى گەرە لایداو لە سەر ئوممەتى من: تاوانى هەلە و لەبەرچوون و ئەو كارەى بە زۆرليكردن پييان كراو.

وَكَذَا كُلُّ جَهَةٍ أَبَاحَهَا عَالِمٌ كِنِكَاحٍ بِلَا شُهُودٍ عَلَا الصَّحِيحِ، وَلَا بِوَطْءٍ مَيِّتَةٍ فِي الْأَصَحِّ، وَلَا بِهَيْمَةٍ فَيَا لَظْهَرٍ، وَيُحَدُّ فِي مُسْتَأْجَرَةٍ وَمُيَسَّحَةٍ وَمَحْرَمٍ وَإِنْ كَانَ تَزَوَّجَهَا،

(وَكَذَا كُلُّ جَهَةٍ أَبَاحَهَا عَالِمٌ) هەر وەها هەر پوويكى جيماعيك كە زانايەكى (مُجْتَهِد) فرموييتى: حەلالە. ئەويش سزاي زينا واجب ناکا، چونكە شوبهەى جياوازى فرمودەكانى زانايانى تىدايە (كِنِكَاحٍ بِلَا شُهُودٍ) وەك مەرەبپيئىكى بىشاھيد (عَلَى الصَّحِيحِ) لە سەر فرمودەى پاست، چونكە لە مەزھەبى ئىمام (مالك)دا دروست دەبى، يان بە بى (وكي)، چونكە لە مەزھەبى ئىمامى (حنفي)دا دروست دەبى، پيغەمبەر ﷺ فرمويەتى: ﴿إِذْ رَأَوْا الْخُدُودَ بِالشَّبَهَاتِ مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ رواه الحاكم والبيهقي بسند صحيح، هەتا دەتوانن سزاي تاوانەكان بە هۆى شوبهەكان لابدەن.

(وَلَا بِوَطْءٍ مَيِّتَةٍ) هەر وەها بە جيماعكردن لەگەڵ ئافرهتەىكى مردوو سزاي زينا واجب نابی،

به لكو ته مېي ده كړئ (فِي الْأَصْح) له فەرموده ی پاستردا، هم (وَلَا يَهِيمَ) به جیما عکردن له گهل ناژه لیش سزای زینا واجب نابي، به لكو ته مېي ده كړئ (فِي الْأَظْهَر) له فەرموده ی به هیژتردا، چونكه مردوو و ناژه له زیان لئنا كړئ له لایه ن خاوه ن ته بیعه تیكي پاك، به لام له فەرموده كانی تردا: نه و دوو زینا كه رانه ش سزای زینایان له سر واجب ده بی. جا بزانه: دروست نیه ناژه له كه بكوژئ، به لام نه گهر ناژه له كه گزشتی بخوړئ، نه وه به سر برپین گزسته كه ی حه لاله، هه روه ك له زوړ به ی سر چاوه كاند ا فەرموویانه.

(و) هه روه ها (يُحَدُّ فِي مُسْتَأْجَرٍ) سزای زینا ده درئ نه گهر زینا له گهل نه و نافرته بكا: كه بؤ زینا به كړئ گپراوه، هم (وَمُبِيحٍ) له گهل نه و نافرته ش كه (فَرَجِ) خوی حه لال كرده، كه واته: نافرته كه ش—له هه ردوو مه سه له كه دا— سزای زینا ده درئ، چونكه نه به كړئ و نه به حه لال كړدن زینا حه لال نابي.

هم (وَمَحْرَمٍ) به زینا كړدن له گهل مه حره میكي خوی سزای زینا ده درئ، جیاوازی نیه مه حره میه كه: به هوی نه ژاد بي، یان به شیر خواردن، یان به زاواو خه زورایه تی—كه له (په پتوكی ژن ماره كړدن) دا هه رسیكيان پوون كرانه وه— (وَأِنْ كَانَ تَزَوَّجَهَا) هه رچه ند مه حره مه كه شی له خوی ماره كړد بي، سزای زینای هه ر ده درئ، به لكو له مه زه بی نیمام (أحمد) دا واجبه: بكوژئ و ملك و مال كه شی بؤ (بَيْتُ الْمَالِ) لئ پستیندرئ ﴿عَنْ الْبَرَاءِ عَنْ عَمِّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِلَى رَجُلٍ نَكَحَ امْرَأَةً أَبِيهِ فَأَمَرَنِي أَنْ أَضْرِبَ عُنُقَهُ وَآخَذَ مَالَهُ﴾ رواه أصحاب السنن بسند حسن، پیغه مبه ر ﷺ ناردمیه لای پیاوړك: كه ژنی باوکی خوی له خوی ماره كړد بؤوه، فەرمانی پی كړدم: بیكوژم و مال كه شی وه ریگرم.

هه روه ها نه گهر ژنی خوی سی به سی ته لاق دابی و جیمای له گهل بكا، یان ژنیكي خاوه ن میړد، یان ژنیكي له (عِدَّة) ی كه سیكي تردا له خوی ماره بكاو جیمای له گهل بكا، یان چوار **وَشَرْطُهُ التَّكْلِيفُ إِلَّا السُّكْرَانَ، وَعِلْمُ تَحْرِيمِهِ، وَحَدُّ الْمُحْصَنِ: الرَّجْمُ،**

ژنی هه بن و ژنیكي پیته میس ماره بكاو جیمای له گهل بكا، یان خوشكي ژنه كه ی، یان پوری ژنه كه ی به سر ژنه كه ی دا ماره بكاو جیمای له گهل بكا، یان نافرته تیكي كافرپوو، یان بت په رست له خوی ماره بكاو جیمای له گهل بكا، یان نافرته تیكي موسولمان شوو به كافر يك بكاو جیمای له گهل بكا، نه وه له و هه موو مه سه لانه دا سزای زینا له سر گشتیان واجب ده بی، چونكه ماره برپینی نادرست لیږده دا په چاوا ناكړئ، هه روه ك له (تحفة) و (مغنی) دا نه و مه سه لانه پوون كراونه وه.

﴿مه رجه كانی سزای زینا كهر﴾

(وَشَرْطُهُ) مه رجي واجب وونی سزای زینا نه مه یه: (التَّكْلِيفُ) زینا كه ره كه بالغ و عاقل بی، جیاوازی تیڼه رو تیڼراو نیه، واته: مندال و شیټ سزای زینایان له سر نیه، به لكو ته مېي

دهكړين، جياوازی نيه ټينډرو ټينډرو او دهكړه: هردووكيان مندال، يان شيت بن، يان ته نها يه كيكيان، به به لگه ي هديسه كه ي ﴿رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ﴾ ي پابردو له باسي پاشگه زيونه وه دا (إِلَّا السُّكْرَان) به لام سزای زينا له سر زيناكهری سرخوش واجب ده بئ: جا ټينډر بئ، يان ټينډرو، به و مرجه ي به قه سدی سرخوشكه ره كه ي خوارديتته وه و زانبييتی سرخوشكه ره، هرهو كه له (په پتوكي ته لاق) دا پابرا.

(و) هرهو ها مرجه: (عِلْمُ تَحْرِيمِهِ) زيناكهره كه بزانی زينا حه پامه، واته: نه گهر زيناكهری كه نه يزانيبي زينا حه پامه؟ چونكه تازه موسولمان بوو، يان له موسولمانان دور بوو، نه وه سزای زينای له سر نيه، به لام نه گهر زيناكهره كه بلئ: ده مزانی زينا حه پامه و نه مده زانی سزای هه يه، نه و كاته سزای زينا يه كه ي له سر واجب ده بئ، هرهو ها مرجه: زينا يه كه به خوشي خوی بئ، هرهو كه پابرا.

هرهو ها نه گهر ژنيك بلئ: هه والی مردنی ميږده كه م گه يشتی و منيش (عِدَّة) م ته واو بوو و شووم كرده وه، نه وه ش سزای زينای له سر نيه، هرهو كه (الشبراملسی) گيږاويه تيه وه.

(وَحَدُّ الْمُحْصَنِ الرَّجْمُ) سزای زيناكهری (مُحْصَن): به ردبارانكردنه تا ده مرئ- به (إجماع) ي زانايانی نيسلام- جياوازی پياو و نافره ت نيه ﴿عن ابن عباس رضي الله عنهما: قال غُمِرَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَهُوَ عَلَى مَنْبَرِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: كَانَ مِمَّا أَنْزَلَ آيَةُ الرَّجْمِ قَرَأْنَهَا وَوَعَيْنَاهَا وَعَقَلْنَاهَا، فَرَجَمَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَرَجَمْنَا بَعْدَهُ، فَأَخْشَى أَنْ يَقُولَ قَائِلٌ: مَا نَجِدُ الرَّجْمَ فِي كِتَابِ اللَّهِ فَيَضِلُّوا بِتَرْكِ فَرِيضَةٍ أَنْزَلَهَا اللَّهُ تَعَالَى، وَإِنَّ الرَّجْمَ فِي كِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى حَقٌّ عَلَى مَنْ زَنَى إِذَا أَحْصَنَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ إِذَا قَامَتِ الْبَيِّنَةُ أَوْ كَانَ الْحَبْلُ أَوْ الْإِعْتِرَافُ﴾ رواه الشيخان وأصحاب السنن، ثيمامي (عمره) له سر مينبهري پيغه مبهري هه رموي: ثايه تي به ردبارانكردنی زيناكهر - واته: ثايه تي ﴿الشَّيْخُ وَالشَّيْخَةُ إِذَا زَنَيَا فَارْجُمُوهُمَا الْبَيِّنَةُ﴾ - يه كيك بوو له و ثايه تانه ي له **وَهُوَ مُكَلَّفٌ حُرٌّ وَلَوْ ذِمِّيٌّ غَيَّبَ حَشَفَتَهُ بِقُبُلٍ فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ، لَا فَاسِدٍ فَلَا ظَهَرَ، وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ التَّغْيِيبِ حَالِ خُرْبَتِهِ وَتَكْلِيفِهِ، وَأَنَّ الْكَامِلَ الزَّانِيَ بِنَاقِصٍ مُحْصَنٍ، وَالْبَكْرَ الْحُرَّ: مِائَةً جُلْدَةً وَتَغْرِيبُ عَامٍ إِلَى مَسَافَةٍ قَصْرٍ**

قوپټان بؤ پيغه مبهري هه هاتبونه خواره وه، ئيمه ش ثايه ته كه مان خويندو له بهرمان كړدو ليښی تيگه يشتين، پيغه مبهريش زيناكهری به ردباران كړدو ئيمه ش له دوی وی به ردبارانمان كړد، جا ده ترسم يه كيك بلئ: به ردبارانی زيناكهر له قوپټاندا نيه و گومپا بين به هو ي نه كړدنې واجب كي كه خوا ناردويه تيه خواره وه، به پاستی به ردبارانكردن له قوپټاندا واجب: له سر نه و كه سه ي زينای كړده به و مرجه ي (مُحْصَن) بئ: له پياوانو له نافره تان، هر كاتيک شاهيده كانی زينا هه بن، يان ناوسی، يان دانپيډا هيتان.

واته: برياری ثايه ته كه هر به رده وامه و ته نها خويندنه وه ي (نسخ) بؤته وه، ثايه ته كه ش له

سوږپه تی (الأحزاب) بوو، هه روهك (النساء) گټړاپوه ته وه.

(وَهُوَ مُكَلَّفٌ حُرٌّ) مه به ست به (مُحْصَنٌ): مړوږيكي بالغو عاقلو نازاده - (وَلَوْ ذِمِّيٌّ) هه چه ند كافرې په پيمان له نه ستوش بې - كه پيش زينا كړدن (غَيْبَ حَشَفَتْهُ بِقُبُلٍ) پياوه كه سهرې (ذَكَرَ) ځوې تينا بېته ناو پيشه وهې نافرته تيك، يان نافرته كه سهرې (ذَكَرَ) يكي تيندرابې، واته: ژنه كه، يان پياوه كه ته نها جارېك جيماعيان كړدې (فِي نِكَاحٍ صَاحِبٍ) له ماره برينيكې دروستبوودا، هه چه ند نافرته كه ش له چه يزدا بوې (لَا فَاسِدٍ فِي الْأَظْهَرِ) نه ك له ماره برينيكې نادرستدا، له فهرموده ي به هيژتردا.

(وَالْأَصْحُ) به فهرموده ي راستر: (اِشْتَرَا طُ التَّغْيِيبِ حَالِ حُرِّيَّتِهِ وَتَكْلِيفِهِ) مه رجه تينا نه كه - واته: جيماعه كه - له حاله تي بالغو عاقلو نازادي بوې، كه واته: نه گه ر مندالېك، يان شيتيك، يان كويله يه ك له ماره برينيكې دروستبوودا جيماع له گه ل ژني ځويان، يان له گه ل ميړدي ځويان بكن، نابنه (مُحْصَنٌ)، به لام (وَأَنَّ الْكَامِلَ الزَّانِيَ بِنَاقِصٍ) نه و زينا كره بالغو عاقله ي به هوي نه بالغيك، يان شيتيك كامل بو، واته: - پيش زينا كړدن - له ماره برينيكې دروستبوودا جيماع له گه ل ژنيكي مندال، يان شيت كړدوه، نه وپش به (مُحْصَنٌ) داده ندرې، جياوازي نيه جيماعه كه ره كه: پياو بې، يان نافرته.

هه روه ها له و مه سه لانه دا جياوازي موسولمانو كافرې په پيمان له نه ستو نيه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَمَرَ بِرَجْمِ يَهُودِيٍّ وَيَهُودِيَّةٍ قَدْ زَنِيَا﴾ رواه الشيخان، پياويكي جوله كه و نافرته تيكې جوله كه زينا يان كړد، پيغه مبه رﷺ فهرمانېدا: به ردباران بكرين.

(وَالْبِكْرُ) سزاي كړو كچي زينا كره - كه (مُحْصَنٌ) نه بې، واته: له ماره برينيكې دروستبوودا جيماع نه كړدې و - (الْحُرُّ) نازاديش بې: (مِائَةُ جَلْدٍ) ليداني سهد شوپكه داره، هم (وَتَغْرِيبُ عَامٍ) دوورخستنه وه يشي ماوه ي ساليك: له شويڼي ځويه وه (إِلَى مَسَافَةٍ قَصِيرٍ) فَمَا فَوْقَهَا، وَإِذَا عَيَّنَ الْإِمَامُ جِهَةً فَلَيْسَ لَهُ طَلَبُ غَيْرِهَا فِالْأَصَحِّ، وَيُعْرَبُ غَرِيبٌ مِنْ بَلَدٍ الزَّانَا إِلَى غَيْرِ بَلَدِهِ، فَإِنْ عَادَ إِلَى بَلَدِهِ مُنِعَ فِالْأَصَحِّ، وَلَا تُغَرَّبُ امْرَأَةٌ وَخَلَدَهَا فِالْأَصَحِّ بَلْ مَعَ زَوْجٍ أَوْ مُحْرَمٍ وَلَوْ بِأَجْرَةٍ، فَإِنْ اِمْتَنَعَ بِأَجْرَةٍ لَمْ يُجْبَرْ فِالْأَصَحِّ، وَالْعَبْدُ: خَمْسُونَ وَيُعْرَبُ نِصْفَ سَنَةٍ،

فَمَا فَوْقَهَا) بې شويڼيكي تر كه به نه ندازه ي كورتيكردنه وه ي نوږو به سهره وهر دوور بې، ځواي گه وره ده فهرموئ: ﴿الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ﴾ نافرته ي زينا كره رو پياوي زينا كره هر يه كه يان سهد شوپكه داريان لېږده ن.

هم پيغه مبه ريشﷺ فهرموويه تي: ﴿الْبِكْرُ بِالْبِكْرِ جَلْدُ مِائَةٍ وَنَفْيُ سَنَةٍ﴾ رواه مسلم، سزاي زينا ي كړو كچ ليداني سهد شوپكه داره و هم دوورخستنه وه ي ساليكه.

(وَإِذَا عَيَّنَ الْإِمَامُ جِهَةً) هه ر كاتي ك كار به ده ست شويڼيكي بې دوورخستنه وه كه

دیاری کرد (فَلَيْسَ لَهُ طَلَبُ غَيْرِهَا فِي الْأَصَحِّ) زیناکه ره که مافی نیه داوای شوینتیکی تر بکا، له فهرموده‌ی پاستردا، چونکه مه به ست له دورخستنه وه که: خه فه تبارکردنیه تی (وَيُغْرَبُ غَرِيبٌ مِنْ بَلَدِ الزَّانَا) زیناکه ریگ که خه لکی شوینی زینایه که نه بی، له شوینی زینایه که وه دور ده خسریتته وه (إِلَى غَيْرِ بَلَدِهِ) بۆ شوینتیکی تری جگه له ولاته که ی خوی.

جایزانه: واجبه زیناکه ری دورخراوه سالیکی ته واو-به دوا یه کدا- له شوینه که بمینیتته وه، که وابو: (فَإِنْ عَادَ إِلَى بَلَدِهِ) نه گه ر دورخراوه که گه پاوه بۆ شوینه که ی خوی (مُنْعٍ فِي الْأَصَحِّ) قه ده غه ده کری و پیویسته سهر له نوی ده ست به ساله که بکاته وه، له فهرموده‌ی پاستردا.

(وَلَا تُغْرَبُ امْرَأَةٌ وَحْدَهَا فِي الْأَصَحِّ) نابی ئافره تی زیناکه ر به ته نها دور بخریتته وه، له فهرموده‌ی پاستردا (بَلْ مَعَ زَوْجٍ أَوْ مَحْرَمٍ) به لکو ده بی میرده که ی، یان مه حره میکی له گه لدا بی (وَلَوْ بِأُجْرَةٍ) هر چه ند له گه لدا بونی میرده که و مه حره مه که ش به کری بی (فَإِنْ اِمْتَنَعَ بِأُجْرَةٍ) جا نه گه ر میرده که ی، یان مه حره مه که ی به کریش له گه لی نه چو (لَمْ يُجْبَزْ فِي الْأَصَحِّ) زوری لی ناکری، له فهرموده‌ی پاستردا، چونکه نه و تاوانی نیه.

(وَالْعَبْدُ خَمْسُونَ) سزای کزیله ی زیناکه ر لیدانی په نجا شوپکه داره، هم (وَيُغْرَبُ نِصْفَ سَنَةٍ) ماوه ی نیو سالیس دور ده خریتته وه، واته: کزیله ی زیناکه ر-پیاو بی، یان ئافره ت- به ردباران ناکری، هر چه ند له ماره برپینیکی دروستبو شدا جیماعی کرد بی، چونکه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿فَإِذَا أَحْصَيْنَ فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ﴾ هر کاتیک جاریه کانتان بوونه (مُحْصَن) نه گه ر زینایان کرد، نیوه ی ئافره تانی ئازاد سزای زینایان له سهر واجب ده بی. واته: نیوه ی دارکاریه که، **وَفِي قَوْلٍ سَنَةً، وَفِي قَوْلٍ لَا يُغْرَبُ، وَيَثْبُتُ بَيِّنَةٌ أَوْ إِفْرَارٌ مَرَّةً، وَلَوْ أَقَرَّ ثُمَّ رَجَعَ سَقَطَ،**

چونکه به ردباران کردن نابیتته نیوه (وَفِي قَوْلٍ سَنَةً) له فهرموده یه کدا: ماوه ی سالیگ دور ده خریتته وه (وَفِي قَوْلٍ لَا يُغْرَبُ) له فهرموده یه کدا دور ناخریتته وه.

﴿ناشکرا بونی زینا﴾

(وَيَثْبُتُ) زیناکردن ناشکرا ده بی به دور پیگا، یه که م: (بَيِّنَةٌ) به شاهیدی چوار پیاو، که بلین: (شاهیدی ده ده م فلانکه س سهری (ذَكَرَى) خوی به زینا برده ناو (فَرَجَى) فلانه ئافره ته له فلانه شویننه و له فلانه کاته دا).

خوی گه وره ده فهرموی: ﴿فَاسْتَشْهَدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ﴾ چوار شاهیدی له خوتان-واته: له موسولمانان- داوا بکن له سهر نه و ئافره تانه ی زینایان کردوه.

جا بزانه: نابی میردی ژنه که یه کیک بی له و چوار شاهیدانه، هه روه که له باسه که ی داهاتودا

له (تحفه) دا فرمویه تی، هه روه ها سوننه ته: شاهیده کان نه و گونا هه دایپویشن و شاهیدی له سه ر نه دهن نه گه ر به رژه وه ندی تی دابی، به لام نه گه ر به هوی شاهیدی نه دانه که زیان به که سیکی تر ده گه یشت، نه و کاته واجبه: شاهیدی که بدا، نه گینا: گونا هه بار ده بی، هه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا فرمویانه.

دووهم: (أَوْ إِقْرَارٍ مَرَّةً) زینایه که ناشکرا ده بی: به دانپیدا هینانی زینا که ره که ته نها یه ک جار، به به لگه ی حه دیسه که ی ئیمامی (عمر) ی پابردوو، هه م پیغه مبه ر ﷺ فرموی: ﴿أَعْدُ يَا أُنَيْسُ إِلَى امْرَأَةٍ هَذَا، فَإِنْ اعْتَرَفَتْ فَأَرْجُمَهَا﴾ رواه الشيخان، نه ی (أُنَيْس) برۆ لای ژنی نه م پیاوه، نه گه ر دانی به زینادا هینا به ردبارانی بکه.

جا بزانه: بۆ زینا که ره که و بۆ گشت گونا هه کاریک وه ها سوننه ته: گونا هه که یان دایپویشن و له لای کار به ده ست ناشکرای نه که ن و له نیوان خو یان و خوی گه ورده دا تۆ به بکه ن.

هه روه ها حه پامه: بۆ گالته له لای خه لک گونا هه که باس بکه ن، چونکه چهند حه دیسیکی (صحیح) له م باره یه وه هاتون - که نه م جۆره گونا هه باره عه فو نا کرئ - هه م له (مغنی) و (الشروانی) دا فرمویانه.

(وَلَوْ أَقْرَ) نه گه ر زینا که ره که دانی به زینایه که دا هینا (ثُمَّ رَجَعَ) ئینجا په شیمان بۆ وه و گوتی: درۆم کرد زینام نه کردوه. نه وه (سَقَطَ) سزای زینای له سه ر لاده که وئ، چونکه پیاویک دانی به زینادا هینا و (صحابه) کان به ردبارانیان کرد، نه ویش له به ر ئازاری به ردبارانه که هه لات و (صحابه) کانیش وازیان لئ نه هینا تا کوشتیان، جا پیغه مبه ر ﷺ فرموی: ﴿هَلَّا تَرَكْتُمُوهُ لَعَلَّه يُتُوبُ﴾ رواه أبوداود وأصله فی الصحيحین، خۆزگه وازتان لئ هینا با به لکی تۆ به ی ده کرد، واته: په شیمان ده بۆ وه.

وَلَوْ قَالَ لَا تَحْدُونِي أَوْ هَرَبَ فَلَا فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ شَهِدَ أَرْبَعَةً بَرْنَاهَا وَأَرْبَعُ نِسْوَةٍ أَنَّهَا عَذْرَاءٌ لَمْ تُحَدِّ هِيَ وَلَا قَاذِفُهَا،

جا بزانه: نه گه ر له دانپیدا هینانه که دا ناوی نه و که سه ی هینا بو: که زینای له گه ل کردوه، زینا له گه لکرا وه که ش گوتی: پاست ناکا. نه و کاته سزای بوختانه که شی له سه ر واجب ده بی و به و په شیمان بو نه وه یه له سه ری لانا که وئ ﴿عَنْ سَهْلِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا بَكَرًا اعْتَرَفَ أَنَّهُ زَنَى بِامْرَأَةٍ سَمَاهَا، فَجَلَدَهُ النَّبِيُّ ﷺ مِائَةً وَسَأَلَهُ الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمَرْأَةِ فَعَجَزَ وَكَذَّبَتْهُ فَجَلَدَهُ حَدَّ الْفَرْيَةِ ثَمَانِينَ﴾ رواه أبوداود بسند صالح، کوپک گوتی: زینام له گه ل فلانه ئافره ته کردوه. ئینجا پیغه مبه ر ﷺ سه د شوپکه داری سزای زینای لئ داو داوای لئ کرد شاهیدیش له سه ر زینای ئافره ته که بیئ، جا شاهیدیشی نه بون و ئافره ته که ش گوتی: درۆ ده کا زینای له گه ل من نه کردوه. ئینجا پیغه مبه ر ﷺ هه شتا شوپکه ی تریشی لئ دا له سزای بوختانه که ی.

به لام نه گهر زینا له گه لکراوه که ش دان به زینایه که دا بیښی، نه و کاته سزای بوختانه که ی له سر لاده که وئی.

ئینجا بزانه: نه گهر زینایه که به چوار شاهید ناشکرا بیښی، نه و کاته په شیمانی و توبه له دونیادا سودی نیه و واجبه: له سر زینایه که ی سزا بدری، به لام نه گهر کافرکی زیناکه ر موسولمان بیښی، نه و کاته سزای زینایه که ی له سر لاده که وئی، هه روه که له زوربه ی سرچاوه کاند ا نه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر زیناکه ره که له دوا ی دانپیدا هیڼانه که گوتی: (لَا تَحْدُونِي) سزای زینام لئیمه دن (أَوْ هَرَبَ) یان ه لآت، یان گوتی: وازم لئیبینن. نه وه (فَلَا فِي الْأَصْح) سزای زینای له سر لانا که وئی، له فهرمووده ی پاستردا، به لام واجبه: وازی لئیبیندری، به لکی له دانپیدا هیڼانه که ی په شیمان بیښته وه، جا نه گهر په شیمان نه بڼوه، نه و کاته دوویاره سزا ده دریتته وه، جا نه گهر وازیان لئینه هیڼا و به سزادانه که ش مرد، نه وه هیچ زامینی ی نیه، هه روه که به به لگه ی هه دیسه که ی (هَلَّا تَرَكَتُمُوهُ) ی پابردوو له زوربه ی سرچاوه کاند ا فهرموویانه.

(وَلَوْ شَهِدَ أَرْبَعَةٌ بَرْنَاهَا) نه گهر چوار پیاو شاهید بیان دا: نه و ئافره ته زینای کردوه (وَأَرْبَعٌ نِسْوَةٌ: أَنَّهَا عَذْرَاءٌ) چوار ئافره تیش شاهید بیان دا: ئافره ته که کچه. نه وه (لَمْ تُحَدِّمْ) ئافره ته که سزای زینای لئیندری، له بهر شوبه ی کچینه که ی، که و ابو: هر له بهر نه و شوبه یه ش نه و پیاوه ی زیناشی له گه لا ئافره ته که کردوه، نه ویش سزا ندری، هم (وَلَا قَادِفُهَا) نه وه ی بوختانی زیناشی به ژنه که کردوه سزای بوختانه که ی لئیندری، چونکه چوار شاهید هه نه و ده شگونجی کچینه که ی گه پابیتته وه.

وَلَوْ عَيْنٌ شَاهِدٌ زَاوِيَةً لَزِنَاهُ وَالْبَاقُونَ غَيْرَهَا لَمْ يَثْبُتْ، وَيَسْتَوْفِيهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبُهُ مِنْ حُرٍّ وَمُبْعَضٍ، وَيُسْتَحَبُّ حُضُورُ الْإِمَامِ وَشُهُودِهِ، وَيَحْدُّ الرَّقِيقَ سَيِّدُهُ أَوْ الْإِمَامُ، فَإِنْ تَنَازَعَا فَلَا صَحَّحُ الْإِمَامِ، وَأَنَّ السَّيِّدَ يُعَرِّبُهُ، وَأَنَّ الْمُكَاتَبَ كَحُرٍّ، وَأَنَّ الْفَاسِقَ وَالْكَافِرَ وَالْمُكَاتَبَ يَحْدُونُ عِيْدَهُمْ،

(وَلَوْ عَيْنٌ شَاهِدٌ زَاوِيَةً لَزِنَاهُ) نه گهر شاهیدیک قوپنه یه که، یان کاتیکی دیاری کرد بو زیناکردنی زیناکه ره که و (وَالْبَاقُونَ غَيْرَهَا) سی شاهیده کانی تریش قوپنه یه که، یان کاتیکی تری جگه له و قوپنه و کاته یان دیاری کرد، نه وه (لَمْ يَثْبُتْ) زینایه که به و شاهیدانه ناشکرا نابی و واجبه: هر چواریان سزای بوختانیان لئیدری.

﴿ ناکاداری ﴾: نه گهر پش سزادان - سه د جاریش زینای کردبی و زینایه که ش له یه که په گز بی، نه وه ته نها یه که سزادان بو هه موو زینایه کان به سه، به لام نه گهر سزا درا بو،

ئىنجا له دواى سزادان جاريكى تريس زيناى كرد، ئەو كاته دووباره سزا دەدرېتەوه... ھەر بەو جۆره، ھەروەك (الشبراملسى) ھەرموويەتى.

(وَيَسْتَوْفِيهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبُهُ) واجبه: پيشەواى موسولمانان، يان جيگرەكەى سزاي زينا وەرېگرى (مِنْ حُرٍّ وَمُبْعَضٍ) له زيناكەرى ئازادو له كۆيلەى بەشكراو، كەواتە: ئەگەر يەككە-بىئىزنى پيشەواو جيگرەكەى- زيناكەرىكى كوپ، يان كچ داركارى بكا، ئەو ھە بەر سزادانى شەرعى ناكەوئى و ھەم سزادەرەكەش دەبېتە زامىن، ھەروەك له (مغنى)دا ھەرموويەتى، بەلام ئەگەر زيناكەرەكە (مُحْصَن)بئى و يەككە بئىئىزنى پيشەواو جيگرەكەى له بەر زيناىەكە بىكوئى، ئەو كاته بە ھەر سزادانى شەرعى دەكەوئى، ھەروەك له (تحفه)دا له كۆتايى سزاي بوختاندا ھەرموويەتى.

(وَيُسْتَحَبُّ حُضُورُ الْإِمَامِ وَشُحُودُهُ) سوننەتە لەكاتى سزادانى زينا پيشەواو شاھىدەكانى زينا ئامادە بېن، ھەم كۆمەلە موسولمانىكى تريس ئامادە بېن، خواى گەرە دەفەرموئى: ﴿وَلْيَشْهَدْ عِدَايَهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ با كۆمەلە ئيماندارىك ئامادەى سزادانى ھەردوو زيناكەرەكان بېن. ھەروەھا سوننەتە: شاھىدەكان پيشتر بەردبارانەكە دەست پېكەن. (وَيَحُدُّ الرَّقِيقُ سَيِّدَهُ أَوْ الْإِمَامُ) سزاي زيناو شەپاخواردنەو ھە سزايەكانى تريس گەرەكە له كۆيلەكەى دەدا، يان پيشەوا لىئى دەدا (فَإِنْ تَنَازَعَا) جا ئەگەر بېو ھە كيشەيان (فَالْأَصَحُّ الْإِمَامُ) بە ھەرموودەى پاستتر: پيشەوا لىئى دەدا، ھەم (وَأَنَّ السَّيِّدَ يُغْرِبُهُ) گەرەكە كۆيلە زيناكەرەكە دور دەخاتەو، ھەم (وَأَنَّ الْمُكَاتَبَ كَحُرٍّ) كۆيلەى نوسراو پېدراو- ئەگەر زيناى كرد- وەكو ئازادە، واتە: پيشەوا سزاي دەدا، ئەك گەرەكەى.

ھەم (وَأَنَّ الْفَاسِقَ وَالْكَافِرَ وَالْمُكَاتَبَ يَحْدُونُ عَبِيدَهُمْ) گەرە فاسقەكە، يان كافرەكە، يان نوسراو پېدراو ھەكە گشتيان سزاي تاوانەكان لە كۆيلەكانيان دەدەن. وَأَنَّ السَّيِّدَ يُعَزِّرُ وَيَسْمَعُ الْبَيِّنَةَ بِالْعُقُوبَةِ، وَالرَّجْمُ بِمَدْرٍ وَحِجَارَةٍ مُعْتَدِلَةٍ، وَلَا يُحْفَرُ لِلرَّجُلِ، وَالْأَصَحُّ اسْتِحْبَابُهُ لِلْمَرْأَةِ إِنْ ثَبَتَ بَيِّنَةٌ، وَلَا يُؤَخَّرُ لِمَرَضٍ وَحَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرِطَيْنِ، وَقِيلَ يُؤَخَّرُ إِنْ ثَبَتَ بِإِفْرَارٍ وَيُؤَخَّرُ الْجُلْدُ لِمَرَضٍ، فَإِنْ لَمْ يُرَجَّ بُرْؤُهُ جُلِدَ لَا بِسَوْطٍ بَلْ بِعَشْكَالٍ عَلَيْهِ مَاءٌ غُصْنٍ، فَإِنْ كَانَ خَمْسُونَ ضَرْبَ بِهِ مَرَّتَيْنِ،

ھەم (وَأَنَّ السَّيِّدَ يُعَزِّرُ) گەرەكە كۆيلەكەى خۆى تەمبى دەكاو ھەم (وَيَسْمَعُ الْبَيِّنَةَ بِالْعُقُوبَةِ) گوئى لە شاھىدەكانىش دەگرى بۆ سزادانى كۆيلەكەى.

(وَالرَّجْمُ بِمَدْرٍ وَحِجَارَةٍ مُعْتَدِلَةٍ) بەردبارانەكە زيناكەرەكە بە گلمەت و بەردى مامناو ھەجىيە، واتە: پېر لەپە دەست، بەلام نابى بەردەكان لە دەم و چاوى بدرېن و نابى پەلبەست بكرى، ھەم (وَلَا يُحْفَرُ لِلرَّجُلِ) سوننەت نى- لەكاتى بەردبارانەكەدا- قورتىك بۆ پىاوه زيناكەرەكە لىئى بدرى، بەلام (وَالْأَصَحُّ اسْتِحْبَابُهُ لِلْمَرْأَةِ) بە ھەرموودەى

پاستر: سوننه ته: بۆ ئافره ته زیناکه ره که قۆرتیک لایدری تا ده گاته سینگی (ان تبت ببینو) نه گهر زینایه که ی به چوار شاهد ناشکرا بوبی، واته: نه گهر به دانپیدا هیئانی خوی ناشکرا بوبی، نه و کاته قۆرتی بۆ لایندری، تا کو پیکای هه لاتنی هه بی.

جا بزانه: پێش به ردبارانکردنه که هه ردوو زیناکه ره کان داوای تۆبه یان لایده کری، نه گهر کاتی نوێژ هاتبی فه رمانیان ده دریتی نوێژه که بکه ن، هه م ریکایان ده دریتی دوو په که عت سوننه تی کوشتن بکه ن و پیکایان ده دریتی ئاو بخۆنه وه - نه ک خواردن -، هه م عه وپه تی پیاوه که وه موو لاشه ی ئافره ته که داده پۆشری، ئینجا له دوای مردن ده شورین و نوێژیان له سه ر ده کری و له گۆپستانی موسولمانان ده نیژین، جا نه گهر له جیاتی به ردبارانه که به شمشیر کوژان، نه وه به بهر سزادانه که ده که وی، به لام واجبه که له ده ست ده چی، هه ره که له زۆریه ی سه رچاوه کان نه وه مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَلَا يُؤْخَرُ) نابی به ردبارانی زیناکه ر دوا بخری (لِمَرَضٍ وَحَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرِطَيْنِ) له بهر نه خۆشی زیناکه ره که، یان گه رماو سه رمایه کی به هیژ (وَقِيلَ يُؤْخَرُ) تبت یاقرا له بهر موده یه کی بی هیژدا: به ردبارانه که دوا دیخری نه گهر به دانپیدا هیئانی خوی ناشکرا بوبی.

به لام (وَيُؤْخَرُ الْجُلْدُ لِمَرَضٍ) دارکاری کردنی زیناکه ر له بهر نه خۆشی زیناکه ره که دوا دیخری تا چاک ده بیته وه (فَإِنْ لَمْ يَرْجُ بُرْؤُهُ) جا نه گهر زیناکه ره که چاوه پوانی چاکبونه وه ی نه ده کرا، نه و کاته (جُلْدٍ لَا بِسَوْطٍ) دارکاری ده کری به لام نه ک به شوپکه دار (بَلْ بِعُكَّالٍ عَلَيْهِ مِائَةُ غُصْنٍ) به لکو به هیژوکی خورما که سه د لکی پیوه بی (فَإِنْ كَانَ خَمْسُونَ) جا نه گهر په دجا لکی پیوه بوو، نه و کاته (ضَرْبٍ بِمَرَّتَيْنِ) دوو جار هیژوه که (وَتَمَسُّهُ الْأَغْصَانُ أَوْ يَنْكَبِسُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ لِّئَلَّا يَلْمَ، فَإِنْ بَرَأَ أَجْزَأَهُ، وَلَا جُلْدَ فِي حَرٍّ وَبَرْدٍ مُفْرِطَيْنِ، وَإِذَا جُلْدَ الْإِمَامُ فِي مَرَضٍ أَوْ حَرٍّ وَبَرْدٍ فَلَا ضَمَانَ عَلَى النَّصِّ فَيَقْتَضِي أَنَّ التَّأْخِيرَ مُسْتَحَبٌّ.

له زیناکه ره که ده دری... به و جۆره (وَتَمَسُّهُ الْأَغْصَانُ) واجبه: هه موو لکه کانی ویکه وی (أَوْ يَنْكَبِسُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ) یان ده بی هه ندیکی لکه کان به سه ر هه ندیکیا نه وه نوسابن (لِّئَلَّا يَلْمَ) تا کو زیناکه ره که هه ندیک نازاری بگاتی.

(فَإِنْ بَرَأَ) جا نه گهر زیناکه ره که له دوای لیدانی هیژوه که له نه خۆشیه که ی چاک بووه (أَجْزَأَهُ) لیدانی هیژوه که به بهر سزای زینایه که ی ده که وی و دووباره سزا نادریته وه ﴿عَنْ سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رُوَيْجَلًا ضَعِيفًا خَبَثَ بِأَمَةٍ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: اضْرِبُوهُ حَدَّهٖ. فَقَالُوا: إِنَّهُ أَوْعَفُ مِنْ ذَلِكَ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: خُذُوا عُكَّالًا فِيهِ مِائَةُ شَمْرَاحٍ ثُمَّ اضْرِبُوهُ ضَرْبَةً. فَقَعَلُوا﴾ رواه ابن ماجه بسند حسن، پیاویکی بچکۆله ی بی هیژ زینای کرد، پیغه مبه ر ﷺ فه رموی:

سزای زینای لای بدەن. کوتیان: زۆر لەوێ بێ هیژتەرەو باری دارکاریە کە ناگرێ. پیڤە مەبەر ﷺ فەرمووی: یەك جار بە هیشوێکی خورما-سەد لکی پێوە بێ- لای بدەن. ئینجا بە هیشوێکە لایان دا.

﴿ ئاگاداری ﴾: ئەگەر زیناکەرێک پێش سزادانی زینایە کە شیت ببێ، ئەوێ ئەگەر بە دانپێداھێنانی خۆی زینایە کە ی ئاشکرا بوبێ، دروست نیە لە حالەتی شیتیدا سزا بدرێ، بە لکو دوا دێخێ تا چاک دەبێتەو، بە لام ئەگەر بە چوار شاھید زینایە کە ی ئاشکرا بوبێ، ئەو کاتە لە حالەتی شیتیدا بەردباران دەکرێ.

هەر وەها دروست نیە ئافرەتی ئاوس سزای زینا بدرێ، هەر چەند لە زیناش ئاوس بوبێ، بە لکو دوا دێخێ تا زگە کە ی دادەنێ، ئینجا تا منداڵە کەشی لە شیرخواردن دەبچرێ نابێ بەردباران بکرێ، هەر وە ک لە زۆریە ی سەرچاوەکاندا فەرمویانە، چونکە لە (حدیث صحیح) دا گیردراوە تەو: (ئافرەتێک لە زینا ئاوس بوو، پیڤە مەبەر ﷺ بەردباران کردنە کە یی دوا خست تا منداڵە کە ی لایبو و دەستی بە نان خواردن کرد).

(وَلَا جَلْدَ فِي حَرْ وَبَرِّ مُفْرَطَيْنِ) نابێ زیناکەرە کە دارکاری بکرێ لە حالەتی نەخۆشی و سەرما و گەرمای بە هیژ، ئەوێ بمرێ، بە لام (وَإِذَا جَلَدَ الْإِمَامُ فِي مَرَضٍ أَوْ حَرْ وَبَرِّ) ئەگەر پێشەوا زیناکەرە کە ی دارکاری کرد لە حالەتی نەخۆشی، یان گەرما، یان سەرمادا، ئینجا زیناکەرە کە بەو دارکاری یە مرد (فَلَا ضَمَانَ عَلَى النَّصِّ) پێشەوا نابێتە زامین، لە سەر دەقێ فەرموودە ی ئیمامی شافعی (فَيَقْتَضِي أَنْ التَّأْخِيرَ مُسْتَحَبٌّ) کە وابو: ئەو فەرموودە یە وادەگە یە نێ: دواخستنی دارکاری کردنە کە سوننەتە، بە لام بە فەرموودە ی پاستر: دواخستنی دارکاریە کە لەو حالەتە دا واجبە، هەر وە ک لە زۆریە ی سەرچاوەکاندا فەرمویانە.

(كِتَابُ حَدِّ الْقَذْفِ)

شَرُّ حَدِّ الْقَذْفِ: التَّكْلِيفُ إِلَّا السَّكْرَانُ، وَالْإِخْتِيَارُ، وَيُعْزَرُ الْمُمَيِّزُ، وَلَا يُحَدُّ بِقَذْفِ الْوَلَدِ وَإِنْ سَفَلَ، فَالْحُرُّ ثَمَانُونَ، وَالرَّقِيقُ أَرْبَعُونَ، وَالْمَقْدُوفُ: الْإِحْصَانُ وَسَبَقَ فِي اللَّعَانِ،

﴿ كِتَابُ حَدِّ الْقَذْفِ: پەرێوکی سزای بوختانی زینا ﴾

واتە: بە مەبەستی ئابروو بردن-نەك شاھیدی- بلایتە پیاویك، یان ئافرەتێك: زینای کردووە. جا بزانه: بوختان پێکردنی زینا یە کێکە لە گوناھە گەورەکان، هەر وە ک لە حەدیی (صحیح) دا هاتو، هەم وشەکانی جێئێدانی زیناش لە (باسی لە عەنەت لێککردنی ژن و میژد) دا پابرا.

(شَرُّ حَدِّ الْقَذْفِ) مەرجی واجببوونی سزای بوختانکەرە کە (التَّكْلِيفُ) ئەوێ: بالغ و عاقل بێ، واتە: منداڵ و شیت سزای بوختانی زینایان لە سەر واجب نابێ، بە بە لگە ی

حه دیسه که ی ﴿رَفَعَ الْقَلَمَ عَنْ ثَلَاثَةٍ﴾ ی پابردو له (باسی کافریون) دا (إِلَّا السُّكْرَانَ) به لام سزای بوختان له سر بوختانکه ری سرخوش واجب ده بی.

(و) هه روه ها (الإِخْتِيَارُ) مه رجه بوختانکه ره که به خوشی خوی بوختانه که ی کرد بی، واته: زورلیکراو سزای بوختانه که ی له سر نیه، به به لگه ی حه دیسه که ی پابردو له سهره تای (زینا) دا، هه روه ها زورلیکه ره که ش سزای له سر نیه، به لام ته مبی ده کری (و) هه روه ها (يُعَزُّزُ الْمُؤْمِنُ) مندالی فامیده و شیتی فامیده له سر بوختانی زینا ته مبی ده کری به لام سزا نادرین.

(وَلَا يُحَدُّ بِقَذْفِ الْوَلَدِ) باوک و دایک - نه گه ر بوختانی زینا به منداله که یان بکه ن - سزا نادرین (وَأِنْ سَقَلَ) هر چه ند منداله که ش به ره و خواره و هوش بی، به لام ته مبی ده کری.

نینجا بزانه: سزای بوختانه که به یه کی که له و چوار شتانه له سر بوختانکه ره که لاده چی: به هیثانی چوار شاهیدی زینا، یان به دانپیدا هیثانی بوختان پیکراوه که، یان به لیبوردنی بوختان پیکراوه که، یان به له عنه ت لیککردنی ژن و میړد: به و شیوه ی له (اللّٰعَانِ) دا پابرا. جا هر کاتیک سزای بوختانه که واجب بی، نه وه (فَالْحُرُّ ثَمَانُونَ) بوختانکه ری نازاد هه شتا شوپکه داری ای ده درئ، خوی گه وره ده فره موی: ﴿وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً﴾ نه وانه ی بوختانی زینا به نافرته تانی داوینپاک ده که ن و چوار شاهیدیش ناهینن، هه شتا شوپکه داریان ای بده ن. (وَالرَّقِيقُ أَرْبَعُونَ) بوختانکه ری کویله ش چل شوپکه داری ای ده درئ.

(وَالْمَقْدُوفِ) مه رجه بوختان پیکراوه که ش: (الإِخْصَانُ) نه وه یه (مُحْصَنَ) بی (وَسَبَقَ فِي اللّٰعَانِ) پیناسه ی (مُحْصَنَ) له باسی (له عنه ت لیککردنی ژن و میړد) پابرا: که بالغ و عاقل و نازاد و موسولمان و داوینپاک بی. واته: نه گه ر بوختان پیکراوه که یه کی که له و وَلَوْ شَهِدَ دُونُ أَرْبَعَةٍ بِرِّنًا حُدُّوا فِيمَا أَظْهَرَ، وَكَذَا أَرْبَعُ نِسْوَةٍ وَعِيْدٍ وَكَفَرَةٍ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ شَهِدَ وَاحِدٌ عَلَى إِفْرَارِهِ فَلَا، وَلَوْ تَقَادَفَا فَلَيْسَ تَقَاصًا، وَلَوْ اسْتَقْلَلَ الْمَقْدُوفُ بِالِاسْتِيفَاءِ لَمْ يَقَعْ الْمَوْقِعُ.

مه رجه له ی نه هاته جی، نه و کاته بوختانکه ره که سزا نادرئ، به لکو ته مبی ده کری. (وَلَوْ شَهِدَ دُونُ أَرْبَعَةٍ بِرِّنًا) نه گه ر له چوار شاهید که متر شاهیدی زینایان له سر یه کی که دا، نه وه (حُدُّوا فِيمَا أَظْهَرَ) گشتیان سزای بوختانیان ای ده درئ، له فره موده ی به هیژتردا، چونکه نایه ته که داوای چوار شاهیدی کرده، بزیی نیمامی (عمر) سزای بوختانی له سی شاهیدی زینا داوه، هه روه ک (البخاری) گپراو یه تیه وه.

هه روه ها نه گه ر میړدی ژنه که ش یه کی که بی له چوار شاهیده کان، نه و کاته ش میړده که و شاهیده کانیش سزای بوختانیان ای ده درئ، چونکه شاهیدی میړده که - له سر

ژنه که ی - وهرناگیرئ.

جا بزانه: له و حاله تانه دا شاهیده کان مافیان هه یه: داوای سویندی بوختانی پکراوه که بکه ن: که زینای نه کردوه، جا نه گهر نه و سویندی نه خوارد، نه و کاته نه وان سویند ده خون و سزا نادرین، به لام نه گهر نه و سویند بخوا، یان نه وان سویند نه خون، نه و کاته نه وان سزا ده درین، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه.

(وَكَذَا أَرْبَعُ نِسْوَةٍ وَعَبِيدٌ وَكَفَرُوا) هه روه ها نه گهر چوار ئافرهت، یان چوار کۆيله، یان چوار کافر شاهیدی زینایه که بدهن، گشتیان سزای بوختانیان لئ ده درئ (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر فهرمووده ی پاستی مه زهه ب، چونکه نه وانه نابنه شاهیدی زینا، به لام (وَلَوْ شَهِدَ وَاحِدٌ عَلَى إِقْرَارِهِ) نه گهر ته نها یه که س شاهیدی دا: له سهر دانپیدا هینانی زینا که ره که به زینا، نه و کاته (فَلَا) شاهیده که سزا نادرئ، چونکه قسه ی نه وی گپراوه ته وه.

(وَلَوْ تَقَادَفَا) نه گهر دوو که س جنیوی زینایان به یه کتری دا (فَلَيْسَ تَقَاصًا) نه وه تۆله کردنه وه نیه و سزای بوختانی هه چیکیان له سهر نه وی تر لانا که وئ و هه یه که یان مافی سزادانی نه وی تری هه یه، به لام نه گهر - جگه له زینا - به جنیویکی تر جنیوی پئ درا، نه و کاته بۆی دروسته هه مان جنیوی پئ بداته وه، به و مه رجه ی جنیوه که درۆ بوختان نه بئ، به لام دروست نیه جنیو به دایک و باوکی جنیوده ره که بداته وه، هه روه ها بۆ سته م لیکراویش دروسته دوعا له سته مکاره که ی بکا، جا هه ر کاتی که جنیوه که ی به جنیوده ره که داوه، نه وه مافی خۆی لئ وهرگرته وه و ته نها گونا می ده ست پیشخه ریه که له سهر جنیوده ره که ی به که م ده مینئ، هه روه که له ژۆریه ی سه رچاوه کاند فهرموویانه.

(وَلَوْ اسْتَقْلَّ الْمُقْدُوفُ بِالْإِسْتِيفَاءِ) نه گهر بوختان پکراوه که ی سه ربه خۆ سزای بوختانه که ی له بوختانه که ره که دا (لَمْ يَقَعْ الْمَوْقِعِ) سزایه که شوینی سزای شه ری ناگریته وه و سزایه که ی

(كِتَابُ قَطْعِ السَّرْقَةِ)

يُشْتَرَطُ لِرُجُوبِهِ فِالْمَسْرِ رُوقُ أَمْرٍ: كَوْنُهُ رُبْعٌ دِينَارٍ خَالِصًا أَوْ قِيمَتَيْهِ، وَلَوْ سَبَقَ رُبْعًا سَبِيكَةً لَا يُسَاوِي رُبْعًا مَضْرُوبًا فَلَا قَطْعَ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ سَبَقَ دَنَابِيرَ ظَنَّهَا فُلُوسًا لَا تُسَاوِي رُبْعًا قُطْعًا، وَكَذَا ثَوْبٌ رَثٌّ فِي جَيْبِهِ تَمَامُ رُبْعٍ جِهْلُهُ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ أَخْرَجَ نَصَابًا مِنْ حِرْزٍ مَرَّتَيْنِ

هه ر له سهر ده مینئ، جا نه گهر سزادراوه که ش ئیزنی نه دابی و به و سزایه مرد، نه و کاته سزاده ره که له تۆله یی ده کوشتریتته وه، چونکه مه رجه: کاریه ده سستی موسولمان سزای تاوانه کان بدا، نه گینا: سزادانه که دروست نابئ، به لام نه گهر شوینتیک کاریه ده سستی لئ نه بو و نه ده گونجا داوایه که ی بۆ کاریه ده سستیک به رز بکاته وه، نه و کاته دروسته سه ربه خۆ به

سنوری شهرع بوختانکه ره که سزا بدا، ههروه که له زۆربهی سه رچاوه کانداهرموویانه.

﴿کِتَابُ قَطْعِ السَّرِقَةِ: پهرتوکی سزای دزی کردن﴾

خواهی گه وره دهه رمویی: ﴿وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا﴾ پیاوی دزو ئافرهتی دز دهسته کانیان بپرن. (يُشْتَرَطُ لَوُجُوبِهِ) به مه رج داده ندری بۆ واجبونی بپینی دهستی دز (فِي الْمَسْرُوقِ أَمْرٌ) له ماله دزراوه که دا چه ند مه رجیک بیته جی:

مه رجی یه که م: ماله دزراوه که بگاته پادهیه کی دهست بپین، واته: (كَوْنُهُ رُبْعَ دِينَارٍ خَالِصًا) دزراوه که چواریکه میسقالیکی زێری پوخته بی (أَوْ قِيمَتُهُ) یان شتیکی به ئەندازهی نرخ میسقاله که بی، پیغه مبه ر... هه رموویه تی: ﴿لَا تُقَطَّعُ يَدُ السَّارِقِ إِلَّا فِي رُبْعِ دِينَارٍ فَصَاعِدًا﴾ رواه الشیخان، دهستی دز نابدری ته نها له دزینی ئەندازهی چواریکه میسقالیکی زێرو به سه ره وه تر نه بی.

(وَلَوْ سَرَقَ رُبْعًا سَبِيكَةً) ئەگەر چواریکه میسقالیکی زێریکی داپژداری دزی: که (لَا يُسَاوِي رُبْعًا مَضْرُوبًا) نرخه کی نه ده گه یشته چواریکه میسقالیکی زێری سکه لیدراو، ئەوه (فَلَا قَطْعَ فِي الْأَصْح) به و دزینه دهستی نابدری، له هه رمووده ی پاستردا، به لگو ته مبی ده کری: (وَلَوْ سَرَقَ دَنَانِيرَ) ئەگەر چه ند دیناریکی زێری دزین، که (ظَنُّهَا فُلُوسًا لَا تُسَاوِي رُبْعًا) وایان تیگه یشتبو فلوس و ناگه نه نرخ میسقالیکی زێر، ئەوه (قُطِعَ) دهستی ده بپدری (وَكَذَا ثَوْبٌ رَثٌّ) ههروه ها دزه که دهستی ده بپدری ئەگەر جلیکی کون بدزی: که نرخه کی نه گاته چواریکه میسقالیک، به لام (فِي جَيْبِهِ تَمَامُ رُبْعِ جَهْلَةٍ) به پکی جله که ته واوکه ری چواریکه میسقالیکی زێری تی دابی و دزه که ش نه یزانیبی (فِي الْأَصْح) له هه رمووده ی پاستردا، چونکه له هه ردو مه سه له دا پاده ی دهست بپینی دزیوه.

(وَلَوْ أَخْرَجَ نَصَابًا مِنْ حِرْزٍ) ئەگەر پادهیه کی دهست بپینی له شوینی پاراستن هیئا ده ره وه (مَرَّتَيْنِ) به دوو جار، واته: جاری یه که م به شیکی دزی، ئینجا جاری دووه میس به شه که یتری **فَإِنْ تَخَلَّلَ عِلْمُ الْمَالِكِ وَإِعَادَةُ الْحِرْزِ فَالْإِخْرَاجُ الثَّانِي سَرِقَةً أُخْرَى، وَإِلَّا قُطِعَ فِي الْأَصْح، وَلَوْ نَقَبَ وَعَاءَ حِنْطَةٍ وَنَحَوَهَا فَأَنْصَبَ نَصَابٌ قُطِعَ فِي الْأَصْح، وَلَوْ اشْتَرَا فِي إِخْرَاجِ نَصَابَيْنِ قُطْعًا، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ سَرَقَ خَمْرًا وَخَنَزِيرًا وَكَلْبًا وَجِلْدَ مَيْتَةٍ بِلَا دَبْغٍ فَلَا قَطْعَ، فَإِنْ بَلَغَ الْخَمْرُ نَصَابًا قُطِعَ عَلَاصِّحِ، وَلَا قَطْعَ فِي طُنْبُورٍ وَنَحْوِهِ، وَقِيلَ:**

دزی و به هه ردو جار گه یشته پادهیه کی دهست بپین، ئەوه ته ماشا ده کری: (فَإِنْ تَخَلَّلَ عِلْمُ الْمَالِكِ وَإِعَادَةُ الْحِرْزِ) ئەگەر پیزانیی خاوه نه که و چاک کردنه وه ی شوینی پاراستنه که که وته نیوان هه ردو جار هکان، ئەوه (فَالْإِخْرَاجُ الثَّانِي سَرِقَةً أُخْرَى) هیئانه ده ره وه ی جاری دووه م دزیکی تره و به هیچ جاریکیان دهستی نابدری، به لگو ته مبی ده کری (وَإِلَّا) به لام ئەگەر خاوه نه که به دزیه کی یه که می نه زانی و شوینی پاراستنه که ش چاک نه کراوه تا جاری دووه میس دزیه کی کرد، ئەو کاته (قُطِعَ فِي الْأَصْح) دهستی

ده بپردی له فرموده‌ی راستردا، چونکه پاده‌یه‌کی ده‌ست برپینی له شوینی پارسندی‌دا دزیوه.

(وَلَوْ نَقَبَ وَعَاءَ حِنْطَوْ وَنَحَوْهَا) نه‌گه‌ر کیسه‌گه‌نمیک، یان شتیکی له و جۆره‌ی کون کرد: وه‌ک مه‌شکه‌ی پون و کیسه‌ی پاره (فَانَصَبُ نِصَابُ) نینجا به و کونکردنه پاده‌یه‌کی ده‌ست برپین پڑا دهره‌وه، نه‌وه (قُطِعَ فِي الْأَصْحِ) ده‌ستی ده‌بپردی، له فرموده‌ی راستردا. (وَلَوْ اشْتَرَكَا فِي إِخْرَاجِ نِصَابَيْنِ) نه‌گه‌ر دوو دزی بالغ و عاقل به هاویه‌شی دوو پاده‌ی ده‌ست برپینیان له شوینی پاراستن هیئانه دهره‌وه (قُطِعَا) هردوکیان ده‌ستیان ده‌بپردی، چونکه هر یه‌که‌یان پاده‌یه‌کی دزیوه (وَلَا) به‌لام نه‌گه‌ر ماله دزواوه‌که نه‌گه‌یشته دوو پاده‌ی ده‌ست برپین (فَلَا) هیچیکیان ده‌ستیان نابپردی، چونکه هر یه‌که‌یان پاده‌یه‌کی نه‌دزیوه، که‌وابو: هردوکیان ته‌مبئ ده‌کرین.

به‌لام نه‌گه‌ر دزیکیان بالغ و عاقل بوو، دزه‌که‌ی تریش مندالیک‌یه‌نه‌فام، یان شتیکی نه‌فام بوو، نه‌و کاته ته‌نھا بالغ و عاقله‌که ده‌ستی ده‌بپردی نه‌گه‌ر دزواوه‌که‌ی بگاته پاده‌یه‌کی ده‌ست برپین، هروه‌ها نه‌گه‌ر دزیه‌که‌یان لیک جیا بوو، نه‌و کاته‌ش نه‌و دزه‌ی دزواوه‌که‌ی گه‌یوه‌ته پاده‌یه‌کی ده‌ست برپین ده‌ستی ده‌بپردی، نه‌وه‌ی نه‌یگه‌یوه‌تی ده‌ستی نابپردی، هه‌روه‌ک له (نهایه) و (مغنی) دا پوون کراوه‌ته‌وه.

(وَلَوْ سَرَقَ خَمْرًا وَخَزِيرًا وَكَلْبًا وَجِلْدَ مَيْتَةٍ بِلَا دَبْحٍ) نه‌گه‌ر شه‌پاب و به‌رازو سه‌گو پیسته‌ی مرداری ده‌باغنه‌کراوی دزین (فَلَا قُطِعَ) ده‌ستی نابپردی، چونکه نه‌و پیسانه مال نین، به‌لام (فَإِنْ بَلَغَ إِنَاءُ الْخَمْرِ نِصَابًا) نه‌گه‌ر قاپی شه‌پابه‌که گه‌یشته پاده‌ی ده‌ست برپین، نه‌وکاته (قُطِعَ عَلَى الصَّحِیحِ) به دزینی قاپه‌که ده‌ستی ده‌بپردی، له سه‌ر فرموده‌ی راستر.

(وَلَا قُطِعَ فِي طُنْبُورٍ وَنَحْوِهِ) ده‌ستی دزه‌که نابپردی نه‌گه‌ر نامیری موسیقاو زوپناو نه‌و جۆره‌ش‌تانه بدنئ: وه‌کو بتو (صلیب) و هر شتیکی به‌کاره‌یتانی چه‌پام بی (وَقِيلَ: إِنَّ بَلَغَ مُكْسَرُهُ نِصَابًا قُطِعَ، قُلْتُ: الثَّانِي أَصَحُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. الثَّانِي: كَوْنُهُ مَلَكًا لِغَيْرِهِ، فَلَوْ مَلَكُهُ بَارِزٌ وَغَيْرُهُ قَبْلَ إِخْرَاجِهِ مِنَ الْحِرْزِ أَوْ نَقَصَ فِيهِ عَنْ نِصَابٍ بِأَكْلٍ وَغَيْرِهِ لَمْ يُقْطَعْ، وَكَذَا إِنْ ادَّعَى مَلَكُهُ عِلْسًا لِنَصِّ، وَلَوْ سَرَقًا وَادَّعَاهُ أَحَدُهُمَا لَهُ أَوْ لَهُمَا فَكَذَّبَهُ الْآخَرُ لَمْ يُقْطَعْ الْمُدَّعَى وَقُطِعَ الْآخَرُ فِی الْأَصَحِّ، وَإِنْ سَرَقَ مِنْ حِرْزٍ شَرِيكِهِ مُشْتَرَكًا فَلَا قُطِعَ فِی الْأَطْهَرِ وَإِنْ قَلَّ نَصِيبُهُ. الثَّالِثُ: عَدَمُ شُبْهَةٍ فِيهِ،

إِنْ بَلَغَ مُكْسَرُهُ نِصَابًا) له فرموده‌یه‌کدا: نه‌گه‌ر که‌لوپه‌له شکاوه‌که‌ی نه‌و شتانه بگاته پاده‌ی ده‌ست برپین، نه‌و کاته (قُطِعَ) ده‌ستی دزه‌که ده‌بپردی (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) ده‌فرمودی (الثَّانِي أَصَحُّ) نه‌م فرموده‌ی دووه‌مه پاستره (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(الْثَّانِي) مهرجی دوه می مالہ دزواہ کہ: (كَوْنُهُ مِلْكًا لِغَيْرِهِ) دزواہ کہ - گشتی - ملکی کہ سیکتری بی، واتہ: بہ دزینی مالی خوی دہستی نابپردی، کہ وایو: (فَلَوْ مَلَكُهُ يَارِثُ وَغَيْرِهِ قَبْلَ إِخْرَاجِهِ مِنَ الْحَرَنِ) نہ گہر دزہ کہ بوہ خواہنی مالہ دزواہ کہ - بہ ہوی میراتگرتن، یان پیبہ خشین - پیش نہ وہی لہ شوینی پاراستن بیہینیتہ دہرہ وہ (أَوْ نَقَصَ فِيهِ عَنْ نَصَابٍ بِأَكْلٍ وَغَيْرِهِ) یان ہر لہ شوینی پارستنی دا لہ پادہ یہ کی دہست برین کہم بڑوہ: بہ ہوی خواردن، یان سوتاندن، نہ وہ (لَمْ يُقَطَّعْ) لہ ہر دوو مہ سہ لہ دا دہستی دزہ کہ نابپردی، چونکہ لہ یہ کہ مہ کہ دا ملکی خوی دزیوہ، لہ دوه مہ کہ شدا لہ پادہی دہست برین کہ متری ہیناوتہ دہرہ وہ.

(وَكَذَا إِنْ ادَّعَى مَلَكُهُ) ہر وہا دزہ کہ دہستی نابپردی نہ گہر داوا بکا: مالہ دزواہ کہ ملکی خویہ تی (عَلَى النَّصِّ) لہ سہر دہ ققی فہرمودہی نیمامی (الشافعی)، کہ وایو: (وَلَوْ سَرَقًا) نہ گہر دوو کہ س ویکرا دوو پادہی دہست برین یان دزینو (وَأَدَّعَاهُ أَحَدُهُمَا لَهُ أَوْ لَهَا فَكَذَّبَهُ الْآخَرُ) تہنا یہ کیکیان بڑ خوی داوا مالہ دزواہ کہی کرد، یان بڑ ہر دوو کیان داوا کرد، بہ لام نہ وہ کہی تر وہ دروی خستہ وہو گوتی: درودہ کا. نہ وہ (لَمْ يُقَطَّعِ الْمُدَّعِي) داواکارہ کہ دہستی نابپردی و (وَقُطِّعَ الْآخَرُ فِي الْأَصَحِّ) نہ وہ کہی تریش دہستی دہ پردی، لہ فہرمودہی راستردا، بہ لام نہ گہر بلای: پاست دہ کا. یان نہ ویش داوا مالہ دزواہ کہ بکا، نہو کاتہ نہ ویش دہستی نابپردی.

(وَإِنْ سَرَقَ مِنْ حِرْزِ شَرِيكِهِ مُشْتَرَكًا) نہ گہر لہ شوینی پاراستنی ہاوبہ شہ کہی مالیکی ہاوبہ شی خوی دزی (فَلَا قَطَّعَ فِي الْأَظْهَرِ) دہستی نابپردی، لہ فہرمودہی بہ ہینتردا (وَإِنْ قُلَّ نَصِيبُهُ) ہر چہ ند بہ شہ کہی خوی لہ و ہاوبہ شہ زور کہم بی، چونکہ لہ گشت پارچہ یہ کی دزواہ کہ دا بہ شیکی خوی تی دایہ، کہ وایو: تہمبی دہ کری.

(الْثَّالِثُ) مهرجی سی یہ می دزواہ کہ نہ مہ یہ: (عَدَمُ شُبُهَاتٍ فِيهِ) ہیچ شوبہی مافی دزہ کہ لہ مالہ دزواہ کہ دا نہ بی، چونکہ پیغہ مہ ربیع فہرمویہ تی: ﴿ادْرَأُوا الْحُدُودَ بِالشُّبُهَاتِ

فَلَا قَطَّعَ بِسَرِقَةِ مَالٍ أَصْلٍ وَفَرْعٍ وَسَيِّدٍ، وَمَنْ سَرَقَ مَالَ بَيْتِ الْمَالِ: إِنْ فُرِزَ لِبَائِفَةٍ لَيْسَ دَرَرٌ سِوَهُ لَهَا حَقٌّ فَاَلْمَسْرُوقِ كَمَالِ مَصَالِحٍ وَكَصَدَقَةٍ وَهُوَ فَقِيرٌ فَلَا، وَإِلَّا قُطِّعَ، وَالْمَذْهَبُ قَطْعُهُ بَبَابِ مَسْجِدٍ وَجَذْعِهِ لَا خُصْرِهِ وَقَنَادِيلُ تُسْرَجُ،

مَا اسْتَطَعْتُمْ﴾ رواہ الحاکم والبیہقی بسند صحیح، ہتا دہتوان سزای تاوانہ کان بہ ہوی شوبہ کان لادہن. کہ وایو: (فَلَا قَطَّعَ) دہستی دزہ کہ نابپردی (بِسَرِقَةِ مَالٍ أَصْلٍ وَفَرْعٍ) نہ گہر مالی دایک و باوکی و داپیرہ و باپیرہی و کوپو کیڑو نہ زیہ کانی بدن، ہم (وَسَيِّرٌ) نہ گہر کزیلہ مالی گہرہ کہی خوی بدن، چونکہ شوبہی مافی بہ خیکردنیان لہ

ماله که دا هه یه، که وابو: به دزینی مالی خزمه کانی تر دهستی دهپردی.
 هم (وَالْأَظْهَرُ) به فرموده ی به هیتر: (قَطْعُ أَحَدِ زَوْجَيْنِ بِالْآخِرِ) نه گهر ژنو میرد مالی
 به کتری بدن دهستیان دهپردی.

به لام نه گهر میرده که بژیو و جلو به رگی ژنه که ی نه داو ژنه که ش به مه بهستی
 وه رگرتنی مافی خوی مالی میرده که ی دزی، یان قهرزاداره که قهرزه که ی نه داوه،
 خاوه ن قهرزه که ش به مه بهستی وه رگرتنه وه ی قهرزه که ی مالی قهرزاداره که ی دزی،
 یان نه گهر له کاتی قاتی و نه بوونی دا خوارده مه نیی به پاره دهست نه که وت
 له برسان خوارده مه نیی دزی، نه وه له و سئ مه سه لانه دا دهستی دزه که نابپردی،
 هه روه که له زوری هه سرچاوه کانداه فرموویانه، واته: چونکه شهرع ئیزی داو و
 به مه بهستی مافی خویان ماله که یان برده، بژی ئیمامی (عم) ش ﷺ له سالی گرانی دا
 دهستی دزه کانی خوارده مه نیی نه دهپردی.

(وَمَنْ سَرَقَ مَالَ بَيْتِ الْمَالِ) نه گهر موسولمانیک مالی (بَيْتُ الْمَالِ) بدن، نه وه (إِنْ فُرِزَ
 لِطَائِفَةٍ لَيْسَ هُوَ مِنْهُمْ) نه گهر ماله دزراوه که بۆ چینه موسولمانیک داندرا بی و نه ویش له و
 چینه نه بی (قَطْعُ) دهستی دهپردی (وَالْأَ) به لام نه گهر بۆ چینیکی دیارکراو دانه ندرا بی،
 نه وه (فَالْأَصَحُّ أَنَّهُ إِنْ كَانَ لَهُ حَقٌّ فِي الْمَسْرُوقِ) به فرموده ی پاستر: نه گهر دزه که مافی
 له ماله دزراوه که دا هه بی: (كَمَالِ مَصَالِحِ) وه کو مالی به رزه وه ندیه کان، هم (وَكَصْدَقَةٍ وَهُوَ
 فَقِيرٌ) وه کو زه کات، دزه که ش هه ژار بو، نه وه له هه ردو مه سه له دا (فَلَا) دهستی نابپردی
 به لکو ته مبی ده کری (وَالْأَ) به لام نه گهر هیه مافی له مالی (بَيْتُ الْمَالِ) دا نه بی: وه که
 ده وه مه ندیک زه کاته که ی ناو (بَيْتُ الْمَالِ) بدن، نه وه (قَطْعُ) دهستی دهپردی.

(وَالْمَذْهَبُ) به فرموده ی پاستی مه زه ب: (قَطْعُهُ بِبَابِ مَسْجِدٍ وَجَذْعِهِ) دهستی دهپردی
 نه گهر ده رگی مزگوت و کاریته و شه قله کانی مزگوت بدن (لَا حُصْرَهُ وَقَنَادِيلُ تُسْرِجُ)
 نه که به دزینی حه سیره کان و نه و چرایانه ی بۆ پونا ککرده وه داده گیر سیندرین، به لکو
 وَالْأَصَحُّ قَطْعُهُ بِمَوْقُوفٍ وَأَمَّ وَلَدٍ سَرَقَهَا نَائِمَةً أَوْ مَجْنُونَةً. الرَّابِعُ: كَوْنُهُ مُحَرَّرًا بِمُلَا حَظَّةٍ أَوْ
 حَصَانَةٍ مَوْضِعِهِ، فَإِنْ كَانَ بِصَحْرَاءٍ أَوْ مَسْجِدٍ اشْتَرَطَ دَوَامَ لِحَاطٍ، وَإِنْ كَانَ بِحِصْنٍ كَفَى
 لِحَاطٍ مُعْتَادًا، وَإِصْطَبَلَّ حِرْزُ دَوَابٍّ، لَا آيَةَ وَثِيَابٍ، وَعَرَصَهُ دَارٍ وَصَفَّتْهَا حِرْزُ آيَةِ وَثِيَابٍ
 بِذَلَّةٍ، لَا خَلِيٍّ وَنَقْدٍ، وَلَوْ نَامَ بِصَحْرَاءٍ أَوْ مَسْجِدٍ عَلَى ثَوْبٍ أَوْ تَوَسَّدَ مَتَاعًا فَمُحَرَّرٌ، فَلَوْ
 انْقَلَبَ فَرَّالٌ عَنْهُ فَلَا، وَثَوْبٌ وَمَتَاعٌ وَضَعَهُ بِقُرْبِهِ بِصَحْرَاءٍ إِنْ لَأَحَظَّهُ مُحَرَّرٌ، وَإِلَّا فَلَا،
 وَشَرَطُ الْمُلَا حِظِّ قُدْرَتُهُ عَلَى مَنَعِ

ته مبی ده کری (وَالْأَصَحُّ قَطْعُهُ بِمَوْقُوفٍ) به فرموده ی پاستر: دهستی دهپردی نه گهر
 مالیکی وه قفکراو بۆ سه که سیکی تر بدن، هم (وَأَمَّ وَلَدٍ سَرَقَهَا نَائِمَةً أَوْ مَجْنُونَةً)

دهستی دهبردری نه گهر کڅيله يه کی دايکه مندال بدزی که خه وتوو بی، یان شیت بی.

(الرابع) مهرجی چواره می دز او ده که: (کوئنه مُحَرَّرًا) به (إجماع) ی زانایانی نیسلام: ده بی مالّه دز او ده که پاریزراو بی: (بِمَلْحَظَةٍ أَوْ حَصَانَةٍ مُّوَضَّعَةٍ) به ناگالیبونی مروفتیکی به شیار، یان به قایمی شوینه که ی: به گویره ی لیوه شاننه وه ی مالّه که و عاده تی شوینه که، که و ابو: (فَإِنْ كَانَ بِصَحْرَاءَ أَوْ مَسْجِدٍ) نه گهر مالّه که له بیابان، یان له مزگه وتدا بی، نه وه (أَشْطَرُ دَوَامٍ لِحَاطٍ) بّ پاپاستنه که ی به مهرج داندراوه: به رده وام پاریزره که ناگای لی بی (وَإِنْ كَانَ بِحِصْنٍ) نه گهر له خانوو و دوکاندا بی (كَفَى لِحَاطٍ مُّعْتَادٍ) ناگالیبونیک ی عاده تی به سه.

(وَإِنْ صَبُلَ حِرْزٌ دَوَابٌّ) خانه ی وولاغه کان شوینی پاپاستنی وولاغه کان و که لوپه لی سواری و بارو نالیک و ناودانیانه (لَا أُنِيَّةٌ وَثِيَابٍ) به لام شوینی پاپاستنی قاپی چیشت و جلو به رگ نیه (وَعَرَصَةٌ دَارٍ وَصَفْتُهَا) هه وشه و به رهمه یوانی خانوو (حِرْزٌ أُنِيَّةٌ وَثِيَابٍ بِذَلِكَ) شوینی پاپاستنی قاپو جلی کارکردن و کڅنه به په و نه و جوړه شتانه یه (لَا حَلِيٍّ وَتَقَرُّ) به لام شوینی پاپاستنی خشل و پاره و جلو قاپی به نرخ نیه.

(وَلَوْ نَامَ بِصَحْرَاءَ أَوْ مَسْجِدٍ عَلَى ثَوْبٍ) نه گهر له بیابان، یان له مزگه وتدا له سهر جلیک خه وت (أَوْ تَوَسَّدَ مَتَاعًا) یان که لوپه لیک له ژیر سهری خوی دانا، یان پالی وی دا (فَمُحَرَّرٌ) نه وه ش پاریزراوه و دزه که ی دهستی دهبردری (فَلَوْ انْقَلَبَ فَرَأَلَ عَنْهُ) جا نه گهر خه وتوو که له جله که، یان له که لوپه له که لاکه وت، نینجا دزه که بردی، نه و کاته (فَلَا) دهستی نابردی، چونکه له کاتی دزینه که دا پاریزراو نه بوه، که و ابو: ته مبی ده کری.

(وَتَوْبٌ وَمَتَاعٌ وَضَعَهُ بِقَرْيَةٍ بِصَحْرَاءَ) جلو که لوپه لیک که له نزیکی خوی داینا بی له بیاباندا، یان له مزگه وتدا (إِنْ لَأَحَظَهُ مُحَرَّرٌ) نه گهر به رده وام ناگای لی بی، نه وه پاریزراوه (وَالْإِلَ) به لام نه گهر ناگای لی نه بی (فَلَا) پاریزراو نیه و دزه که ی دهستی نابردی، به لکو ته مبی ده کری (وَشَرَطُ الْمُلَاحِظِ) مهرجی ناگالیبووه که ی مالّه که نه مه یه: (قُدْرَتُهُ عَلَى مَنَعِ سَارِقٍ بِقُوَّةٍ أَوْ إِسْتِغَاثَةٍ، وَدَارٌ مُّنفَصِلَةٌ عَنِ الْعِمَارَةِ إِنْ كَانَ بِهَا قَوِيٌّ يَقْطُنُ حِرْزٌ مَعَ فَتْحِ الْبَابِ وَإِعْلَاقِهِ، وَإِلَّا فَلَا، وَمُتَّصِلَةٌ حِرْزٌ مَعَ إِغْلَاقِهِ وَحَافِظٌ وَلَوْ نَائِمٌ، وَمَعَ فَتْحِهِ وَنَوْمِهِ غَيْرُ حِرْزٍ لَبِلًا وَكَذَا نَهَارًا فَلَا أَصَحَّ، وَكَذَا يَقْطُنُ تَغْفَلُهُ سَارِقٌ فَلَا أَصَحَّ، فَإِنْ خَلَتْ فَالْمَذْهَبُ أَنَّهَا حِرْزٌ نَهَارًا زَمَنَ أَمْنٍ وَإِعْلَاقِهِ، فَإِنْ فَقِدَ شَرَطُ فَلَا، وَخِيَمَةٌ بِصَحْرَاءَ إِنْ لَمْ تُشَدَّ أَطْنَابُهَا وَتُرْخِيَ أَذْيَالَهَا فَهِيَ وَمَا فِيهَا كَمَتَاعٍ

سَارِقٍ) توانای هه بی دزه که له بردنی مالّه که قه دهغه بکا (بِقُوَّةٍ أَوْ إِسْتِغَاثَةٍ) به هیزی خوی، یان به هاوارکردن.

(وَدَارٌ مُّنفَصِلَةٌ عَنِ الْعِمَارَةِ) نه و خانوو ی له ناوه دانی جیا بّ ته وه: وه که له ناو کیلگه و

باغه کاندا بڼ، نه وه (إِنْ كَانَ بِهَا قَوِيٌّ يَقْظَانُ) نه گهر مروغڼيکي به هيڅو هه شياري تڼ دا بڼ (حِرْزٌ مَعَ فَتْحِ الْبَابِ وَإِغْلَاقِهِ) خانووه که شويني پاراستني نه و شته يه که تڼ دايه، جا ده رگا که ي کراوه بڼ، يان کليل بدرئ، شه و بڼ، يان پوڅ بڼ (وَالَا) به لام نه گهر خانووه که هيچ که سيکي تڼ دا نه بڼ، يان که سيکي بڼ هيڅي تڼ دا بڼ، يان به هيڅ بڼ و خه وتوو بڼ و ده رگه شي کراوه بڼ، نه وه (فَلَا) له و حاله تانه دا نابيته شويني پاراستني نه و شته ي تڼ دايه، به لام نه گهر به هيڅه که خه وتوو بڼ و ده رگه شي کليل دابڼ، نه و کاته ده بڼ تته شويني پاراستن.

(وَمُتَّصِلَةٌ) نه و خانووه ي به ناوه دانیه وه يه (حِرْزٌ مَعَ إِغْلَاقِهِ وَحَافِظٌ) شويني پاراستني نه و شته يه که تڼ دايه نه گهر ده رگه ي کليل بدرئ و پاريزه ريکيشي تڼ دابڼ (وَلَوْ نَائِمٌ) هه رچه ند خه وتوو بڼ، جا شه و بڼ، يان پوڅ بڼ، به لام (وَمَعَ فَتْحِهِ وَتَوَمُّهُ) نه گهر ده رگه ي کراوه بڼ و پاريزه رکه ش خه وتوو بڼ (غَيْرُ حِرْزٍ لَيْلًا وَكَذَا نَهَارًا فِي الْأَصَحِّ) شويني پاراستن نيه: نه به شه، نه به پوڅ (وَكَمَا يَقْظَانُ تَغْفَلُهُ سَارِقٌ) هه روه ها نه گهر پاريزه ريکي هه شياري شي تڼ دابڼ و دزيك له چاوډيري که غافلې بکا، نه و کاته ش شويني پاراستن نيه (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ي پاستردا.

(فَإِنْ خَلَّتْ) جا نه گهر خانووه که ي ناو ناوه داني هيچ چاوډيريکي تڼ دا نه بو، نه وه (فَالْمَذْهَبُ) به هه رموده ي پاستي مه زه ب (أَنَّهَا حِرْزٌ نَهَارًا زَمَنٍ أَمِنْ وَإِغْلَاقِهِ) خانووه که شويني پاراستنه به پوڅ له کاتي نه ميني و له حاله تي کليلداني دا، به لام (فَإِنْ قَدْ شَرَطُ) نه گهر يه کيک له و سي مه رجان نه بو: واته: ده رگه ي کراوه بو، يان شه و بو، يان کاتي ترس و تالان بو، له و حاله تانه دا (فَلَا) خانووه که - بڼ چاوډير - شويني پاراستن نيه.

(وَحَيْمَةٌ بِصَحْرَاءَ) خيمه يه که له بياباندا بڼ (إِنْ لَمْ تُشَدَّ أَطْنَابُهَا وَتُرْخَى أَذْيَالُهَا) نه گهر گوري سه کاني نه به ستر ا بن و دامينه کاني شي شوپ نه کرابنه وه (فَهِيَ وَمَا فِيهَا كَمَتَاعٍ بِصَحْرَاءَ، وَإِلَّا فَحِرْزٌ بِشَرَطِ حَافِظٍ قَوِيٍّ فِيهَا وَلَوْ نَائِمٌ، وَمَا شَيْءٌ بِأَبْنِيَّةٍ مُغْلَقَةٍ مُتَّصِلَةٍ بِالْعِمَارَةِ مُحَرَّزَةٌ بِالْحَافِظِ، وَبِرِّيَّةٍ يُشْتَرَطُ حَافِظٌ وَلَوْ نَائِمٌ، وَإِلَّا بِصَحْرَاءَ مُحَرَّزَةٌ بِحَافِظٍ يَرَاهَا، وَمَقْطُورَةٌ يُشْتَرَطُ الْيَقَاتُ قَائِدَهَا إِلَيْهَا كُلِّ سَاعَةٍ بِحَيْثُ يَرَاهَا، وَأَنْ لَا يَزِيدَ قِطَارٌ عَلَى تِسْعَةٍ، وَغَيْرُ مَقْطُورَةٍ لَيْسَتْ مُحَرَّزَةٌ فِالْأَصَحِّ، وَكَفَنٌ فِي قَبْرِ بَيْتٍ مُحَرَّزٍ مُحَرَّزٌ، وَكَذَا بِمَقْبَرَةٍ بِطَرَفِ الْعِمَارَةِ فِالْأَصَحِّ لَا بِمَضْيَعَةٍ فِالْأَصَحِّ.

بَصَحْرَاءَ) نه وه خيمه که و نه وه ي له ناو خيمه که شدا يه وه کو که لوپه ليکي له بيابانه، واته: بڼ پاراستنه که مه رجه به رده وام پاريزه ريکي ناگای ليکي (وَالَا) به لام نه گهر گوري سه کاني به ستر ا بون و دامينه کاني شي شوپ کرابونه وه، نه و کاته (فَحِرْزٌ بِشَرَطِ حَافِظٍ قَوِيٍّ فِيهَا)

خیمه که شوینی پاپاستنی نه و شته یه که تی دایه، به و مەرجه ی پاریزه ریکی به میژ له ناو خیمه که دا، یان له نزیک خیمه که بی (وَلَوْ نَأْتِمُّ) هەرچه ند خه وتوش بی.

(وَمَاشِيَةً بِأَيْدِيهِ مُغْلَقَةً) نازه له کان نه گەر له ناو خانوه کانی کلیدراودا بنو (مُتَّصِلَةً بِالْعِمَارَةِ) خانوه کانیش به ناوه دانیوه بن، نه وانیش (مُحَرَّرَةً بِأَلْفِ حَافِظٍ) به و شوینه پاریزاون، هەرچه ند هیچ پاریزه ریکیشیان نه بی، به لام (وَبِئْرٍ) نه گەر نازه له کان له شوینیکی چۆلدا له ناو خانووکی کلیدراودا بن، نه و کاته (يُشْتَرَطُ حَافِظٌ وَلَوْ نَأْتِمُّ) به مەرجه داده ند ری پاریزه ریکیان هه بی، هەرچه ند خه وتوش بی.

(وَأَبْلُ بِصَحْرَاءٍ) ووشتر نازه له کانی تر: که له بیاباندا بله وه پین (مُحَرَّرَةً بِحَافِظٍ يَرَاهَا) به پاریزه ریکی وه ها پاریزاون: که گشتیان ببینی، به لام نه گەر له وه پگا که پێگی هاتوچوی خه لکی بوو، نه و کاته به چاولیکردنی خه لکه که پاریزاون و پێویست به پاریزه ر نیه، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کانداهرموویانه.

(وَمَقْطُورَةً) نه و ووشترانه ی به دوا ی یه کتردا لیک به ستراون (يُشْتَرَطُ التَّفَاتُ قَائِدَهَا إِلَيْهَا كُلِّ سَاعَةٍ) بۆ پاپاستن به مەرجه داده ند ری: پاکیشهره که یان له گشت کاتی که دا ناو بداته وه لایان (بِحَيْثُ يَرَاهَا) به شیوه یه کی وه ها گشتیان ببینی، هه م (وَأَنْ لَا يَزِيدَ قَطَارٌ عَلَى تِسْعَةٍ) مەرجه لیکبه ستراره کانیش له تۆ ووشتر زیاتر نه بن (وَعَبْرَةُ مَقْطُورَةٍ) نه و ووشترانه ی لیک نه به ستراون (لَيْسَتْ مُحَرَّرَةً فِي الْأَصْحِ) پاریزاون نین، له فهرمووده ی پاستردا.

(وَكَقْنٍ) کفنی به ر مردووێک که (فِي قَبْرِ بَيْتٍ مُحَرَّرٍ) له ناو گۆردابی و گۆرپه که ش له ناو خانووکی پاریزاودا بی (مُحَرَّرٌ) کفنه که پاریزاوه (وَكَذَا بِمَقْبَرَةٍ بِطَرْفِ الْعِمَارَةِ) هه روه ها نه گەر گۆرپه که له گۆرستانیکی ته نیشت ناوه دانی دا بی، نه ویش پاریزاوه و کفندزه که دهستی ده بپردی (فِي الْأَصْحِ) له فهرمووده ی پاستردا (لَا بِمَضْنَعَةٍ) نه که نه و گۆرپه ی له زه مینیکی بی بایه خو بی خاوه ندایه، واته: دهستی نه م کفندزه نابپردی (فِي الْأَصْحِ) له فهرمووده ی پاستردا، به لکو ته مبی ده کری.

(فَصَلِّ) يَقْطَعُ مُوجِرَ الْحَرْزِ وَكَذَا مُعِيرُهُ فَيَالْأَصْحِ، وَلَوْ غَصَبَ حِرْزًا لَمْ يَقْطَعْ مَالِكُهُ وَكَذَا أَجْنَبِيٍّ فَيَالْأَصْحِ، وَلَوْ غَصَبَ مَالًا وَأَخْرَزَهُ بِحِرْزِهِ فَسَرَقَ الْمَالِكُ مِنْهُ مَالَ الْغَاصِبِ أَوْ أَجْنَبِيٍّ الْمَغْضُوبِ فَلَا قَطْعَ فَيَالْأَصْحِ، وَلَا يَقْطَعُ مُخْتَلِسٌ وَمُنْتَهَبٌ وَجَاحِدٌ وَدِيعَةٌ،

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي چهند لقیکی دزی﴾

(يَقْطَعُ مُوجِرَ الْحَرْزِ) نه و به کریده ره ی شوینی پاپاستنی به کری داوه - نه گەر له و شوینه مالیکی به کری گره که بدزی - دهستی ده بپردی (وَكَذَا مُعِيرُهُ) هه روه ها نه و که سه ش که شوینه که ی به خواستن داوه - نه گەر له و شوینه مالیکی شوینخوازه که ی بدزی - نه ویش دهستی ده بپردی (فِي الْأَصْحِ) له فهرمووده ی پاستردا، چونکه له هه ر دوومه سه له دا مافی

سودی شوینه که بۆ خاوهن ماله که گواستراوه ته وه و هیچ شوبه‌ی دزه که له شوینه که دا نه‌ماوه (وَلَوْ غَصَبَ حِرْزًا) نه‌گه‌ر زه‌وتکه‌ریک شوینیکی پاراستنی زه‌وت کردو مالتیکی خوی تیدا دانا (لَمْ يُقْطَعْ مَالُكَ) خاوهنی شوینه که ده‌ستی نابپردی نه‌گه‌ر مالتیکی زه‌وتکه‌ره که له و شوینه زه‌وتکراوه بدنێ (وَكَذَا أَجْنَبِيٌّ) هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر بیگانه‌یه‌کیش مالتیکی زه‌وتکه‌ره که له و شوینه زه‌وتکراوه بدنێ ده‌ستی نابپردی (فِي الْأَصَحِّ) له‌ فەرمووده‌ی پاستردا، چونکه زه‌وتکه‌ره که مافی سود لیوه‌رگرتنی شوینه‌که‌ی نیه‌.

(وَلَوْ غَصَبَ مَالًا) نه‌گه‌ر زه‌وتکه‌ریک مالتیکی زه‌وت کرد، یان دزیک مالتیکی دزی (وَأَحْرَزَهُ بِحِرْزِهِ) ماله‌که‌شی له شوینیکی خوی دا پاراست (فَسَرَقَ الْمَالِكُ مِنْهُ مَالَ الْغَاصِبِ) جا خاوهن ماله‌که‌ش له و شوینه مالتیکی‌تری زه‌وتکه‌ره‌که‌ی، یان مالتیکی‌تری دزه‌که‌ی دزی (أَوْ أَجْنَبِيٌّ الْمَغْصُوبِ) یان بیگانه‌یه‌ک هه‌مان ماله زه‌وتکراوه‌که‌ی، یان دزراوه‌که‌ی له و شوینه دزی، نه‌وه (فَلَا قَطْعَ) له هه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا هیچ‌یکیان ده‌ستی نابپردی (فِي الْأَصَحِّ) له‌ فەرمووده‌ی پاستردا، چونکه خاوهنی ماله زه‌وتکراوه‌که مافی هه‌یه بۆ وه‌رگرتنه‌وه‌ی ماله‌که‌ی‌خوی بچیته شوینه‌که و شوینه‌که له‌وی پارێزراو نیه، له‌مه‌سه‌له‌ی بیگانه‌شدا ماله‌که به‌ په‌زنامه‌ندی خاوهنه‌که‌ی نه‌پارێزراوه‌.

ئینجا بزانه: مه‌به‌ست به‌ دزین نه‌وه‌یه: ماله‌که له‌ په‌نهانی‌دا ببا، که‌وابو: (وَلَا يُقْطَعُ مُحْتَسِرٌ) نه‌وه‌که‌سه‌ی -له‌ به‌رچاوی که‌خاک- له‌ ده‌رفه‌تیکدا مال ده‌رفینێ و پاده‌کا، ده‌ستی نابپردی، هه‌م (وَمُنْتَهَبٌ) فەرهودکه‌ر، واته: نه‌وه‌که‌سه‌ی که به‌ هی‌زو توانای خوی -له‌ به‌رچاوی که‌خاک- ماله‌که ده‌با، نه‌ویش ده‌ستی نابپردی، هه‌م (وَجَاحِدٌ وَدِيعَةٌ) نه‌وه‌که‌سه‌ش که دان به‌ مالی نه‌مانه‌ت و خواستراودا ناهینێ، نه‌ویش ده‌ستی نابپردی، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فەرمویه‌تی: ﴿لَيْسَ عَلَى الْمُخْتَلِسِ وَالْمُنْتَهَبِ وَالْخَائِنِ قَطْعٌ﴾ صححه‌ الترمذی، مالتیفین و فەرهودکه‌رو خائین ده‌ست برینیان له‌ سه‌ر نیه‌.

وَلَوْ نَقَبَ وَعَادَ فِي لَيْلَةٍ أُخْرَى فَسَرَقَ قُطْعَ فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: هَذَا إِذَا لَمْ يَعْلَمْ الْمَالِكُ النَّقْبَ وَلَمْ يَظْهَرْ لِلطَّارِقِينَ، وَإِلَّا فَلَا يُقْطَعُ قَطْعًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ نَقَبَ وَأَخْرَجَ غَيْرُهُ فَلَا قَطْعَ، وَلَوْ تَعَاوَنَا فِالنَّقْبِ وَانْفَرَدَ أَحَدُهُمَا بِالْإِخْرَاجِ أَوْ وَضَعَهُ نَاقِبٌ بِقُرْبِ النَّقْبِ فَأَخْرَجَهُ آخَرُ قُطْعَ الْمُخْرِجِ، وَلَوْ وَضَعَهُ بَوْسَطِ نَقْبِهِ فَأَخَذَهُ خَارِجٌ وَهُوَ يُسَاوِي نَصَابِينَ لَمْ يُقْطَعْ فَيُظْهِرْ، وَلَوْ رَمَاهُ إِلَى خَارِجِ حِرْزٍ أَوْ وَضَعَهُ بِمَاءٍ جَارٍ

(وَلَوْ نَقَبَ) نه‌گه‌ر له‌ شه‌ویکدا شوینه‌که‌ی کون کرد (وَعَادَ فِي لَيْلَةٍ أُخْرَى فَسَرَقَ) ئینجا له‌ شه‌ویکی‌تردا که‌پاوه‌و له‌ و کونه‌وه مالتیکی دزی (قُطْعَ فِي الْأَصَحِّ) ده‌ستی دزه‌که ده‌بپردی، له‌ فەرمووده‌ی پاستردا (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) ده‌فەرمووی (هَذَا إِذَا لَمْ يَعْلَمْ الْمَالِكُ النَّقْبَ)

ئەو دەست بېرىنە لەو حالەتەدايە: ئەگەر خاوەنەكە بە كونكردەنى نەزانىيىو (وَلَمْ يَظْهَرْ لِلطَّارِقِينَ) كونهكەش بۆ ھاتوچۆكەرەكان دەرئەكەوتىي (وَالَّا) بەلام ئەگەر خاوەنەكە بە كونكردەكەى زانىيى، يان كونهكە ئاشكرا بويى، ئەو كاتە (فَلَا يُقَطَّعُ قَطْعًا) دەستى دزەكە نابردى، بە فرمودەيەكى بپاوه (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونكە شوينەكە بى پېزلىنان ماوەتەو، كەوابو: دزەكە تەمبى دەكرى.

(و) ھەرەھا (لَوْ نَقَبَ) ئەگەر يەكێك شوينەكەى كون كردو (وَأَخْرَجَ غَيْرُهُ) يەكێكىتر لەو كونهو مالەكەى دزى و ھىنايە دەرەو (فَلَا قَطْعَ) ھىچيكيان دەستى نابردى، چونكە كونكرەكە نەيدزىو، دزەكەش لە شوينى پاراستن نەيھىناو تە دەرەو، كەوابو: ھەردووکیان تەمبى دەكرين، بەلام ئەگەر كونكرەكە فرمانىدا مندالتيكى نەقامو مندالەكەش بە فرمانى وى پادەيەكى دەست بېرىنى ھىنا دەرەو، ئەو كاتە فرمانكەرەكە دەستى دەبېردى، ھەرەك لە زۆریەى سەرچاوەكاندا فرمودیانە.

(وَلَوْ تَعَاوَنَّا فِي النَّقَبِ) ئەگەر دوو دز - بە یارمەتیدانى یەكتری - شوينەكەيان كون كرد، بەلام (وَأَنْفَرَدَ أَحَدُهُمَا بِالْإِخْرَاجِ) تەنھا يەكێكيان مالەكەى ھىنا دەرەو (أَوْ وَضَعَهُ نَاقِبٌ بِقُرْبِ النَّقَبِ فَأَخْرَجَهُ آخَرُ) يان كونكرەكيان مالەكەى لە نزیک كونهكە دانا، ئینجا كونكرەكەى تر ھىنايە دەرەو، ئەو (قُطِعَ الْمُخْرِجُ) لە ھەردوو مەسەلەدا دەرھینەرەكە دەستى دەبېردى، چونكە ئەويان دزە، بەلام (وَلَوْ وَضَعَهُ بَوَسَطِ نَقْبِهِ) ئەگەر كونكرەكيان مالەكەى لە ناو كونهكەى دانا (فَأَخَذَهُ خَارِجٌ) ئینجا ئەو كەى تریش لە لای دەرەو دەستى دایە مالەكەو بردى (وَهُوَ يُسَاوِي نَصَابِينَ) شتەكەش بە ئەندازەى دوو پادەى دەست بېرىن دەبو (لَمْ يُقَطَّعَا فِي الظَّهْرِ) ھىچيكيان دەستیان نابردى، لە فرمودەى بەھێژتردا، چونكە ھىچيكيان لە تەواوى شوينى پاراستنەكە نەيھىناو تە دەرەو.

(وَلَوْ رَمَاهُ إِلَى خَارِجِ حِرْزٍ) ئەگەر كەسێك مالتیكى پارێزراوى فەقێدا درەوێ شوينى پاراستنەكەى (أَوْ وَضَعَهُ بِمَاءِ جَارٍ) يان لە ناو ئاوێكى پەوانى داناو ئاوەكە بردیە دەرەو **أَوْ ظَهَرَ دَابَّةٌ سَائِرَةٌ أَوْ عَرَضَتْ لِرِيحٍ هَابَةٍ فَأَخْرَجَتْهُ قُطْعٌ، أَوْ وَاقَفَتْ فَمَشَتْ بِوَضْعِهِ فَلَا فِي الْأَصْحِ، وَلَا يُضْمَنُ خُبْرٌ بِيَدٍ وَلَا يُقَطَّعُ سَارِقُهُ، وَلَوْ سَرَقَ صَبْغِيرًا بِقِلَادَةٍ فَكَيْدًا فِي الْأَصْحِ، وَلَوْ نَامَ عَبْدٌ عَلَى بَعِيرٍ فَقَادَهُ وَأَخْرَجَتْهُ عَنِ الْقَافِلَةِ قُطْعٌ، أَوْ خُرَّ فَلَا فِي الْأَصْحِ، وَلَوْ نَقَلَ مِنْ بَيْتٍ مُغْلَقٍ إِلَى صَبْحِنٍ دَارٍ بَابُهَا مَقْبُوحٌ قُطْعٌ، وَإِلَّا فَلَا، وَقِيلَ إِنْ كَانَا مُغْلَقَيْنِ قُطْعٌ،**

(أَوْ ظَهَرَ دَابَّةٌ سَائِرَةٌ) يان لە سەر پششى وولاغیكى پۆیندەى داناو وولاغەكە بردیە دەرەو (أَوْ عَرَضَتْ لِرِيحٍ هَابَةٍ فَأَخْرَجَتْهُ) يان لە بەر بایەكى ھەلبووی داناو بایەكە بردیە دەرەو، ئەو (قُطِعَ) لەو مەسەلانەدا دەستى دەبېردى، چونكە بە كردارى وى بردراو تە دەرەو.

(أَوْ وَقَفَ) به لّام نه گهر له سهر پشتمی وولاغی کی وهستاوی دانا (فَمَشَتْ بِوَضْعِهِ) ئینجا وولاغ هکه به هوی دانانه که پویشتم و ماله که ی برده دهره وه (فَلَا فِي الْأَصْح) دهستی نابپردی له فهرموده ی پاستردا، چونکه وولاغ هکه به خوشی خوی پویشتموه.

(وَلَا يُضْمَنُ حُرٌّ بَيْتَرٍ) مروی ئازاد به هوی دهست به سهرداگرتن زامینی ی نه، ههروه نه گهر سه ره رشتکار ی مندال یکی نه بالغ به کری له لای وهستایه که دابنی و منداله که ش له لای وی پابکا، وهستایه که نابیتته زامین، که وایو: (وَلَا يُقْطَعُ سَارِقُهُ) نه و دزه ی ئازادی کی دزیوه دهستی نابپردی هه رچهند ئازاده که ش مندال بی؟ چونکه مروی ئازاد مال نه.

(وَلَوْ سَرَقَ صَغِيرًا بِقِلَادَةٍ) نه گهر دزه که مندال یکی ئازادی دزی که گهر دانه یه کی له ملدا بوو، یان خشایکی تری پیوه بوو (فَكَذًا فِي الْأَصْح) نه وهش دهستی نابپردی له فهرموده ی پاستردا، چونکه ماله که هه له ژیر دهستی ئازاده که دایه.

(وَلَوْ نَامَ عَبْدٌ عَلَى بَعِيرٍ) نه گهر کزیله یه که له سهر پشتمی ووشتر ی که وتبو (فَقَادَهُ وَأَخْرَجَهُ عَنِ الْقَافِلَةِ) ئینجا دزه که ش ووشتره که ی پاکیشاو له کاروانه که ی بر دیه دهره وه (قُطِعَ) دزه که دهستی ده پردی، چونکه هه ردوویکیان مالن و له شوینی پاراستنیان بردراونه دهره وه (أَوْ حُرٌّ) یان نه گهر ئازاد ی که له سهر پشتمی ووشتره که خه وتبو، ئینجا ووشتره که ی له کاروانه که ی بر دیه دهره وه (فَلَا فِي الْأَصْح) دهستی نابپردی، له فهرموده ی پاستردا، چونکه ووشتره که له ژیر دهستی ئازاده که دایه.

(وَلَوْ نَقَلَ مِنْ بَيْتَرٍ مُغْلَقٍ) نه گهر مال یکی له ژووری کی کلیدراوه وه گواسته وه (إِلَى صَحْنٍ دَارٍ بِأَبْهَا مَفْتُوحٍ) بۆ حه وشه ی خانووی که ده رگه ی کراوه بوو (قُطِعَ) دهستی ده پردی، چونکه له شوینی پاراستنیه وه هیناویه تیه شوینی کی نه پاریزراو (وَالَا) به لّام نه گهر هه ردووک ده رگاگان کلیدراو بون، یان هه ردوویکیان کراوه بون (فَلَا) دهستی نابپردی (وَقِيلَ) له فهرموده یه کی بی هیژدا (إِنْ كَانَا مُغْلَقَيْنِ قُطِعَ) نه گهر هه ردووک ده رگاگان وَبَيْتُ خَانَ وَصَحْنُهُ كَبَيْتٍ، وَ دَارٍ فِي الْأَصْح.

(فَصَلِّ) لَا يُقْطَعُ صَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ وَمُكْرَرٌ، وَيُقْطَعُ مُسْلِمٌ وَذِمِّيٌّ بِمَالٍ مُسْلِمٍ وَذِمِّيٍّ، وَفِي مُعَاهِدِ أَقْوَالٍ: أَحْسَنُهَا إِنْ شَرِطَ قَطْعُهُ بِسَرِقَةٍ قُطِعَ وَإِلَّا فَلَا، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ عِنْدَ الْجُمْهُورِ لَا قَطْعَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَتَثْبُتُ السَّرِقَةُ بِبَيِّنٍ الْمُدْعَى الْمُرْدُودَةَ فَيَا الْأَصْح،

کلیدراو بن، دهستی ده پردی (وَبَيْتُ خَانَ وَصَحْنُهُ) ژووری خانه و حه وشه که ی و ژووری قوتابخانه و حه وشه که ی (كَبَيْتٍ وَ دَارٍ) وه کو ژووره که و حه وشه که ی خانوه: له و پوونکردنه وه ی پابردودا (فِي الْأَصْح) له فهرموده ی پاستردا.

﴿فَصَلِّ: له باسی مه رجه گانی دزو و ناشکرا کردنی دزی﴾

(لَا يُقَطَّعُ صَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ) منداڤو شیت-ئەگەر دزی بکەن- دەستیان نابەردی، بەلکو -ئەگەر فامیدە بن- تەمبێ دەکرێن، ھەروەھا ئەو دزانەش کە بە ھۆی شوبەھەیک دەست بپێنیا ئەو سەرلاکەوتو، ئەوانیش تەمبێ دەکرێن، ھەروەک لە (تحفە)دا ھەرموو یەتییو لە چەند مەسەلەیکدا پابرا (وَمُكْرَةً) ھەروەھا زۆری کرۆش ئەگەر-بە زۆری کردن- مالتیک بدزی دەستی نابەردی و ھەم زۆری کرۆش دەستی نابەردی، بەلام ئەگەر زۆری کرۆشە مەندالیک، یان شیتیک نەفام بێ، ئەو کاتە زۆری کرۆش دەستی دەبەردی، ھەروەک لە زۆری سەرچاوەکاندا ھەرمو یانە.

(وَيُقَطَّعُ مُسْلِمٌ وَدِمِّيٌّ بِمَالٍ مُسْلِمٍ وَدِمِّيٍّ) موسولمان و کافری پەیمان لەئەستۆ ھەردووکیان بە دزینی مالتی موسولمان و مالتی کافری پەیمان لەئەستۆ دەستیان دەبەردی، بەلام (وَقِيَ مُعَاهِدَ أَقْوَالٍ) لەبارە کافری پەیمان لەگەڵ کراو و کافری دلتیا کراو-ئەگەر دزی بکەن- چەند ھەرموودەیک ھەنە: (أَحْسَنُهَا أَنْ شُرِطَ قَطْعُهُ بِسَرِقَةٍ) جوانترە کە یان: ئەگەر کافرە کە مەرجی لە سەر داندرا بێ: بە ھۆی دزی دەستی بپەردی، ئەو (قَطْع) دەستی دەبەردی (وَالْأَمْرُ) بەلام ئەگەر ئەو مەرجی لە سەر داندرا بێ (فَلَا) دەستی نابەردی (قُلْتُ) ئیمامی (النواوي) دەفەرموێ (الْأَظْهَرُ عِنْدَ الْجُمْهُورِ: لَا قَطْعَ) بە ھەرموودە بە ھێزتر لە لای کۆمەلە زۆرە کە زانایان: کافری پەیمان لەگەڵ کراو و دلتیا کراو بە ھۆی دزی کردن دەستیان نابەردی، بەلام ئەوانیش-وەک دزەکانی تر- واجبە مالتە دزراو کە، یان نرخە کە بۆ خواوەنە کە بگەڕێننەو (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(وَتَثْبُتُ السَّرِقَةُ) دزی ئاشکرا دەبێ: (بَيَمِينِ الْمُدْعَى الْمَرْدُودَةِ) بەو ھۆی داواکارە کە سویندی گەپاندراو بخوا، وەک لە سەر کەسیک داوا بکاو بلی: مالتی منت دزیو. شاھیدیشی نەبێ، داوالیکراو کەش سویند نەخوا، ئینجا سویندە کە بگەڕێننەو سەر داواکارە کە، ئینجا ئەویش سویندە گەپاندراو کە بخوا (فِي الْأَصَحِّ) لە ھەرموودە پاستردا، بەلام بە ھەرموودە بە ھێزتر-بەم سویندە گەپاندراو یە- دەستی دزە کە نابەردی، بەلکو تەنھا **أَوْ بِإِقْرَارِ السَّارِقِ، وَالْمَذْهَبُ قَبُولُ رُجُوعِهِ، وَمَنْ أَقَرَّ بِعُقُوبَةِ اللَّهِ تَعَالَى فَالْصَّحِيحُ أَنَّ لِلْقَاضِي أَنْ يُعَرِّضَ لَهُ بِالرُّجُوعِ، وَلَا يَقُولُ: اِرْجِعْ، وَلَوْ أَقَرَّ بِلَا دَعْوَى أَنَّهُ سَرَقَ مَالَ زَيْدٍ الْغَائِبِ لَمْ يَقْطَعْ فِالْحَالِ بَلْ يَنْتَظِرُ حُضُورَهُ فِالْأَصَحِّ، أَوْ أَنَّهُ أَكْرَهَ أَمَةً غَائِبٍ عَلَى زِنَا حُدٍّ فِالْحَالِ فِالْأَصَحِّ، وَتَثْبُتُ بِشَهَادَةِ رَجُلَيْنِ، فَلَوْ شَهِدَ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ**

مالتە دزراو کە ئاشکرا دەبێ و واجبە: مالتە کە بداتەو خواوەنە کە، ھەروەک لە زۆری سەرچاوەکاندا ھەرمو یانە.

(أَوْ بِإِقْرَارِ السَّارِقِ) ھەروەھا دزی ئاشکرا دەبێ: بە دانپیداھێنانی دزە کە، پاش ئەو ھۆی داوا لێدەکرێ-نەک پێش داوالیکردن- چونکە ئەگەر خواوەن مالتە کە، یان

سهرپه رشتکاره که ی داوای ماله که نه کا، دهستی دزه که نابپردی (وَالْمَذْهَبُ قَبُولُ رُجُوعِهِ) به فهرموده ی پاستی مه زه ب: نه گهر دزه که له دانه پنه که ی په شیمان بویه، لئی قبول ده کری و دهستی نابپردی؟ چونکه مافی خودایه، به لام له باره ی ماله که لئی قبول ناکری؟ چونکه مافی ناده میزاده، که وایو: واجبه ماله دزراوه که، یان نرخه که ی بداته وه خاوه نه که ی.

(وَمَنْ أَقَرَّ بِعُقُوبَةِ اللَّهِ تَعَالَى) هر که سیك دانی هینایی به تاوانیک که سزایه کی بۆ خوی گهره له سهر واجب بکا: وهك زیناو شه پابخوارده وه دزی... هتد، نه وه (فَالصَّحِيحُ أَنْ لِلْقَاضِي أَنْ يُعْرِضَ لَهُ بِالرُّجُوعِ) به فهرموده ی پاست بۆ قازی دروسته: پیچ و په نای په شیمان بونه وه ی بۆ بکا: وهك به زیناکه ره که بلئی: له وانه یه پان به پانت له گه لا نافرته که کردبی و ماچت کردبی. به شه پابخوره که بلئی: له وانه یه نه تزانییی سهرخوشکه ره. به دزه که بلئی: وا تیناگم دزیت کردبی. چونکه گشتی له (حدیث صحیح) دا به لگی له سهره، به لام (وَلَا يَقُولُ: ارْجِعْ) نابی پی ی بلئی: په شیمان بیه وه.

(وَلَوْ أَقَرَّ بِلَا دَعْوَى) نه گهر دزه که بی داوالیکردن دانی هینا: که (أَنْتُمْ سَرَقَ مَالَ زَيْدٍ الْغَائِبِ) مالی فلانکه سی دزیوه، فلانکه سه که ش نادیار بوو، نه وه (لَمْ يُقْطَعْ فِي الْحَالِ) نیستا دهستی نابپردی (بَلْ يُنْتَظَرُ حُضُورُهُ فِي الْأَصَحِّ) به لکو دزه که به ند ده کری و چاوه پوانی ناماده بوونی نادیاره که ده کری، جا نه گهر داوای ماله که ی کرد، نه و کاته دهستی ده پردی، له فهرموده ی پاستردا، واته: نه گهر داوای ماله که ش نه کا، دهستی نابپردی. (أَوْ أَنْتُمْ أَكْرَهَ أَمَةٍ غَائِبَةٍ عَلَى زَيْنَا) یان نه گهر دانی هینا: که دزی له (جاریه ی فلانکه س کرده و زینای له گه لا کرده، نه و کاته (حُدِّ فِي الْحَالِ) هر نیستا سزای زینایه که ی لئی ده پردی (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، چونکه سزای زینا داواکردنی ناوی.

(و) هه روه ها (تَثْبُتُ بِشَهَادَةِ رَجُلَيْنِ) دزی ناشکرا ده بی: به شاهیدی دوو پیاو، که وایو: (فَلَوْ شَهِدَ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ) نه گهر خاوه نه که داوای ماله دزراوه که ی کرد، ئینجا پیاویک و دوو نافرته شاهیدیان دا، یان ته نها پیاویک شاهیدی داو له گه لا شاهیدی که ش داواکاره که ثَبَتَ الْمَالُ وَلَا قَطْعٌ، وَيُشْتَرَطُ ذِكْرُ الشَّاهِدِ شُرُوطُ السَّرِقَةِ، وَلَوْ اِخْتَلَفَ شَاهِدَانِ كَقَوْلِهِ: سَرَقَ بُكْرَةً، وَالْآخَرُ: عَشِيَّةً، فَبَاطِلَةٌ، وَعَلَى السَّارِقِ رَدُّ مَا سَرَقَ، فَإِنْ تَلَفَ ضَمِنَهُ، وَتُقَطَّعُ يَمِينُهُ، فَإِنْ سَرَقَ ثَانِيًا بَعْدَ قَطْعِهَا فَرَجُلُهُ الْيُسْرَى، وَثَالِثًا يَدُهُ الْيُسْرَى، وَرَابِعًا رِجْلُهُ الْيُمْنَى،

سویندی خوارد، نه وه (ثَبَّتَ الْمَالُ وَلَا قَطْعٌ) له هه ردو مه سه له دا ماله دزراوه که ناشکرا ده بی و واجبه بیدریته وه، به لام دهستی دزه که نابپردی، جا نه گهر خاوه نه که داوای ماله دزراوه که ی نه کردبی، نه و کاته شاهیدی پیاویک و دوو نافرته وه رنایگری.

(وَيُشْتَرَطُ ذِكْرُ الشَّاهِدِ شُرُوطُ السَّرِقَةِ) بؤ دهست برینه که به مهرج داده ندری: هردوو شاهیده کان مهرجه کانی دزیه که بلّین: وهك فلانکهس فلانه مالهی فلانکهسی له شوینی پاراستنی دزیوه و نه مانزانیوه هیچ شوبههشی له مالّه که دا هه بی (وَلَوْ اِخْتَلَفَ شَاهِدَانِ) نه گهر دوو شاهد له شاهیدی دا لیک جیاواز بون (كَقَوْلِهِ: سَرَقَ بُكْرَةً) وهك یه کیکیان بلّی: پیش نیوه پؤ مالّه که ی دزی (وَالْآخِرُ عَشِيَّةً) نه وه که ی تریش بلّی: دوی نیوه پؤ دزی (فَبَاطِلَةٌ) نه و شاهیدی به تاله و دهستی دزه که نابدری، به لام نه گهر خاوه نه که له گهل شاهیدی یه کیکیان سویند بخوا، نه و کاته مالّه که ی له دزه که وهرده گریته وه.

(وَعَلَى السَّارِقِ رَدُّ مَا سَرَقَ) له سهر دزه که واجبه: نه و شته ی دزیویه تی بؤ خاوه نه که ی بیگه پینیتته وه، جیاوازی نیه دزه که: دهستی بردرایی، یان نه بردرایی، ههرچند مالّه دزراوه که ش نه گه یشتبیتته راده یه کی دهست برین، چونکه پیغه مبه رﷺ فهرموویه تی: ﴿عَلَيْهِ مَا أَخَذْتُ حَتَّى تُؤَدِّيَهُ﴾ حدیث صحیح رواه اصحاب السنن، له سهر خاوه نه دهست واجبه: نه و شته ی وهری گرتوه بیپاریزی تا دهیداته وه خاوه نه که ی. (فَإِنْ تَلَفَ ضَمَنَهُ) جا نه گهر مالّه دزراوه که فهورتابو، نه و کاته دزه که ده بیتته زامینی و واجبه توله ی بژمیژی.

جا بزانه: نه گهر-پیش نه وه ی هه والی دزیه که بگاته لای قازی- خاوه نه که مالّه که ی له دزه که وهریگریته وه، نه و کاته دهست برین و زامینی له سهر دزه که لاده که وی، ههروه که له (الشبراملسی) دا پوون کراوه ته وه.

دیسان بزانه ده بی پیشه وای موسولمانان، یان کاریه دهستیکی جیگری پیشه وای دهستی دزه که بری، ئینجا (وَتُقَطَّعُ يَمِينُهُ) جاری یه که م دهسته پاسته که ی دزه که ده بردری، به (اجماع) ی زانایانی ئیسلام (فَإِنْ سَرَقَ ثَانِيًا بَعْدَ قَطْعِهَا) جا نه گهر-له دوی دهست برینه که- دووهم جار دزی کرد، نه و کاته (فَرَجُلُهُ الْيُسْرَى) پی ی چه په ی ده بردری (وَبَالِئًا يَدُهُ الْيُسْرَى) نه گهر جاری سی یه میش دزی کرد، دهسته چه په که ی ده بردری و (وَرَابِعًا رِجْلُهُ الْيُمْنَى) نه گهر جاری چواره میش دزی کرد، پی ی پاسته ی ده بردری.

وَبَعْدَ ذَلِكَ يُعَزَّرُ، وَيُغْمَسُ مَحَلُّ الْقَطْعِ بِزَيْتٍ أَوْ دُهْنٍ مُغْلَى، قِيلَ: هُوَ تِمْمَةٌ لِلْحَدِّ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ حَقٌّ لِلْمَقْطُوعِ فَمَوْنَتُهُ عَلَيْهِ وَلِلْإِمَامِ إِهْمَالُهُ، وَتُقَطَّعُ الْيَدُ مِنَ الْكُوعِ وَالرَّجُلُ مِنَ مَفْصِلِ الْقَدَمِ، وَمَنْ سَرَقَ مَرَارًا بِلَا قَطْعٍ كَفَّتْ يَمِينُهُ وَإِنْ نَقَصَتْ أَرْبَعُ أَصَابِعَ، قُلْتُ: وَكَذَا لَوْ ذَهَبَتِ الْخَمْسُ فِالْأَصَحِّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَتُقَطَّعُ يَدُ زَائِدَةٍ أُصْبَعًا فِي الْأَصَحِّ،

(وَبَعْدَ ذَلِكَ يُعَزَّرُ) ئینجا له دوی لیکردنه وه ی هردوو دهست و پی یه کانی نه گهر دیسان دزی کرد، ته مبی ده کری.

(وَيُغْمَسُ مَحَلُّ الْقَطْعِ بِزَيْتٍ أَوْ دُهْنٍ مُغْلَى) له دوی لیکردنه وه ی دهست و پی یه که سوننه ته:

شوینی برینه که به پونیکی کولاو داغ بکری، تاکو خوینه که ی بوهستی، چونکه پیغه مبره علیه السلام فرمودی: ﴿إِذْهَبُوا بِهِ فَأَقْطَعُوهُ ثُمَّ اخْسِئُوهُ﴾ رواه الحاكم والبخاری باسناد صحیح، دزه که بیهن دهستی بپرن، ئینجا برینه که شی داغ بکه ن.

(قيل: هُوَ تَمَّةٌ لِلْحَدِّ) له فرموده یه کی بی میزدا: ئه و داغردنه ته واکه ری سزایه که یه و واجبه بکری، به لام (وَالْأَصْحُ أَنَّهُ حَقٌّ لِلْمَقْطُوعِ) به فرموده ی پاستر: داغردنه که مافی دهستبراهه که یه، چونکه دهرمانی خوین پاگردنه و به هیلاکچونی له سر لاده با، که واته: دزه که ش مافی هیه: هر دهرمانیکی خوینه که پابگری به کاری بیتنی، که وابو: (فَمُؤْنَتُهُ عَلَيْهِ) ئه کی داغردنه که و دهرمانکردنه که له سر دهستبراهه که یه، هم (وَلِلْإِمَامِ إِمَّالُهُ) بۆ کاریه دهسته که ش دروسته: داغردنه که نه کا، به و مه رجه ی ترسی مردنی دهستبراهه که ی نه بی، نه گینا: واجبه بیکا، هه روه که له زۆریه ی سرچاوه کاندایه فرمودیانه.

(وَتُقَطَّعُ الْيَدُ مِنَ الْكُوعِ) دهستی دزه که له جومگی بازنه وه لیده کریته وه و (وَالرَّجُلُ مِنَ مَفْصِلِ الْقَدَمِ) پییه که شی له گوزینگه وه لیده کریته وه، چونکه پیغه مبره علیه السلام و ئیمامی (عمر) وه هایان کردوه، ئینجا سوننه ته: نه ندانه لیکراوه که ش به نه ستویه وه هه لبواسری ﴿عَنْ فَضَالَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَتَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِسَارِقٍ فَقُطِعَتْ يَدُهُ ثُمَّ أَمَرَ بِهَا فَعُلِقَتْ فِي عُقْبِهِ﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، دزکیان هیئا لای پیغه مبره علیه السلام جا دهسته که ی لی کراوه و فرمانی دا: دهسته که ی به نه ستویه وه هه لبواسرا.

(وَمَنْ سَرَقَ مَرَارًا بِلَا قَطْعٍ) ئه گه دزیک چه ند جاریک دزی کردو دهستیشی نه بپردابو، ئه وه (كَفَّتْ يَمِينُهُ) بۆ هه موو دزیه کان برینی دهسته پاسته که ی به سه (وَإِنْ نَقَصَتْ أَرْبَعُ أَصَابِعٍ) هه ر چه ند پاسته که شی چوار په نجه ی نه بی (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) ده فرمودی (وَكَذَا لَوْ ذَهَبَتْ الْخُمْسُ فِي الْأَصْحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) هه روه ها ئه گه پاسته که ی پینچ په نجه شی نه مایی، هه ر دروست ده بی و به ر سزای دزیه که ده که وی (وَتُقَطَّعُ يَدٌ زَانِدَةٌ أَصْبُعًا فِي الْأَصْحِ) ئه و دهستی، یان ئه و پییه ی په نجه یه کی زیاده له سزای دزیه که ده بپردی، له فرموده ی پاستردا.

وَلَوْ سَرَقَ فَسَقَطَتْ يَمِينُهُ بِأَفَةِ سَقَطَ الْقَطْعُ، أَوْ يَسَارُهُ فَلَا عَلَى الْمَذْهَبِ.

(بَابُ قَاطِعِ الطَّرِيقِ)

هُوَ مُسْلِمٌ مُكَلَّفٌ لَهُ شَوْكَةٌ، لَا مُخْتَلِسُونَ يَتَعَرَّضُونَ لِأَخْرِ قَافِلَةٍ يَعْتَمِدُونَ الْهَرَبَ، وَالَّذِينَ يَغْلِبُونَ شِرْذِمَةً بِقُوَّتِهِمْ قُطَّاعٌ فِي حَقِّهِمْ، لَا لِقَافِلَةٍ عَظِيمَةٍ،

(وَلَوْ سَرَقَ) ئه گه دزه که مالکی دزی (فَسَقَطَتْ يَمِينُهُ بِأَفَةِ) ئینجا له دوی دزیه که دهسته پاسته که ی لی بۆوه: به هوی پوداوێک، یان به هوی سته میک، یان به هویه کی تر، ئه وه

(سَقَطَ الْقَطْعُ) برپنی دہستہ راستہ کی لہ سر لادہ کہوئی و نابی بؤ سزای ئم دزیہ پیئی
 چہ پی لئی بکریتہ وہ، بہ لام ئہ گہر لہ کاتی دزیہ کہ دہستی راستہ ہی نہ بو، ئو کاتہ پیئی
 چہ پی دہ پردی، ہر وہ لہ زوریہ ہی سر چا وہ کاندہ فرموویانہ .
 (أَوْ يَسَارُهُ) یان لہ دوی دزیہ کہ دہستی چہ پی لئی بؤ وہ (فَلَا عَلَى الْمَذْهَبِ) برپنی دہستہ
 راستہ کی لہ سر لانا کہوئی، لہ سر فرمودہ ہی راستی مہ زہب، چونکہ شوینی برپنہ کہ
 بہ ساغی ماوہ تہ وہ، جا بزائہ: پیئی دزہ کہ ہمان برپاری دہستہ کی بؤ دہ دری، ہر وہ
 لہ (مغنی) دا فرموویہ تی.

﴿بَابُ قَاطِعِ الطَّرِيقِ: بَاسِ سَزَايِ پِیْگَر﴾

پیناسہ: (هُوَ) پیگر: (مُسْلِمٌ مُكَلَّفٌ) موسولمانیتیکی بالغ و عاقلہ، یان کافریتیکی پہیمان
 لہ ئہ ستوی بالغ و عاقلہ: کہ (لَهُ شَوْكَةٌ) میزو توانایہ کی ہبئی و بہ سر پیوارہ کاندہ زال
 بیئی و بہ ناشکری مالیان لئی بستین، یان گیانیان بخاتہ مہ ترسی، جیاوازی نیہ پیگرہ کہ:
 چہ کدار بی، یان نا، یہ کہ کس بی، یان زیاتر.

(لَا مُخْتَلِسُونَ) نہ ئو مال پینانہ کی کہ (يَعْرِضُونَ لِأَخِرٍ قَافِلَةٍ) لہ دہرفہ تی کدا خویان
 دہگہ یہ نہ کڑتایی کاروانیک و (يَعْتَمِدُونَ الْهَرَبَ) پشت بہ ہلاتنہ کہ یان دہبہ ستن - نہ کہ بہ
 میزو توانایہ کہ یان - واتہ: ئو وانہ سزای پیگریان لہ سر جی بہ جی ناکری، بہ لکو تہ مبی
 دہ کریں و ہم دہ بنہ زامینی مال و گیانی پیوارہ کان.

بہ لام (وَالَّذِينَ يَغْلِبُونَ شِرْذِمَةً بِقُوَّتِهِمْ) ئو پیگرانہ کی بہ میزو توانای خویان بہ سر کڑمہ لہ
 پیواریتیکی کہ مدا زال دہ بن، ئو وانہ (قُطَاعٌ فِي حَقِّهِمْ) دہرفہ ق ئو کڑمہ لہ پیوارہ بہ پیگر
 دادہ ندرین، ہر چہ ند پیوارہ کانیش لہ ترسی ئو وان پابکن و مالہ کہ یان لہ بہر بی میزی
 خویان بہ جی بہلن.

(لَا لِاقْفَالَةٍ عَظِيمَةٍ) نہ ئہ گہر پی لہ کاروانیتی گہرہ بگرن و مالیان لئی بستین، واتہ:
 ئو وانہ دہرفہ ق ئو کاروانہ گہرہ بہ پیگر داناد ندرین، بہ لکو مال پینن، چونکہ توانای ئو
 کاروانہ گہرہ یان نیہ، کہ و ابو: ئہ گہر کاروانہ کہ توانای بہرگریان ہببو، بہ لام
 وَحَيْثُ يَلْحَقُ غَوْثٌ لَيْسَ بِقُطَاعٍ، وَفَقْدُ الْغَوْثِ يَكُونُ لِلْبُعْدِ أَوْ لِضَعْفٍ وَقَدْ يَغْلِبُونَ
 وَالْحَالَةُ هَذِهِ فِي بَلَدٍ فَهُمْ قُطَاعٌ، وَلَوْ عَلِمَ الْإِمَامُ قَوْمًا يُخِيفُونَ الطَّرِيقَ وَلَمْ يَأْخُذُوا مَالًا
 وَلَا نَفْسًا عَزَّرَهُمْ بِحَبْسٍ وَغَيْرِهِ،

خویان تہ سلیمی پیگرہ کان کرد تا گرتنیان، ئو وہ بہ کہ مہ ترغہ می دادہ ندری و پیگرہ کان
 بہ فرمودہ کر ناو دہ برین، واتہ: سزای پیگرہ کانیان لہ سر جی بہ جی ناکری، بہ لکو
 تہ مبی دہ کریں و دہ بنہ زامنی گیان و مالی پیوارہ کان.

بہ لام ئہ گہر کاروانہ کہ کڑمہ لیتی کہ م بون - واتہ: یان چہ کدار نہ بون بؤی توانای

به رگرييان نه بو- ټينجا پيگره کان به ماله وه به ره و شويني خويان بردنيان، نه و کاته
دهره هق نه وانه به پيگر داده ندرين، هه روه که له (مغني) دا فهرموويه تي.

(وَحَيْثُ يَلْحَقُ غَوْثٌ) له هه شوينيک هاوار بکړي و فرياکه وتنیک بگاته هاوارکه ره که، نه وه
(لَيْسَ بِقُطَاعٍ) پيگره کان به پيگر داناندرين و سزاي پيگريان له سه رجی به جی ناکړي، به لکو
به فهرمودکه ر ناو دهرين و ته مبي دهرين و دهبه زامين.

(وَقَدْ الْغَوْثُ) نه بووني فرياکه وتن (يَكُونُ لِلْبُعْدِ) يان به هوی دوری له ناوه دانی و خاوه ن
ده سلات ده بی (أَوْ لَضَعْفٍ) يان به هوی بی هیزی کاربه ده ست، يان بی هیزی خه لکه که
ده بی: وه که کومه لیک بچنه مالیک و چه که دهر بهین و پيگا نه دهنه دانیشتونانی ماله که هاوار
بکه ن، يان دانیشتونانی ماله که ده يانزانی نه گه ر هاوار بکه ن دزه کان ده يانکوژن، نه وانه
له و حاله ته دا دهره هق دانیشتونانی نه و ماله پيگرن و سزاي پيگريان له سه رجی به جی
ده کړي، هه رچه ند کاربه ده ست له شوينه که شدا هه بی و به هیزیش بی، هه روه که له زوربه ی
سه رچاوه کاند ا فهرموويانه.

(وَقَدْ يَغْلِبُونَ وَالْحَالَةُ هَذِهِ فِي بَلَدٍ) هه ندی جار خاوه ن هیزه کان له ناوه دانی دا به سه ر
خه لکی دا زال ده بن له و حاله ته ی کاربه ده ست بی هیزه، يان کاربه ده ست و یارمه تیده ره کانی
له ناوه دانی که دوورن، له و حاله ته شدا (فَهُمْ قُطَاعٌ) نه و زال بوونه پيگرن و سزاي پيگريان له
سه ر جی به جی ده کړي.

(وَلَوْ عَلِمَ الْإِمَامُ قَوْمًا يُخِيفُونَ الطَّرِيقَ) نه گه ر پيشه وای موسولمانان زانی کومه لیک-يان
ته نها که سيک- پيواره کان له پيگه دا ده خه نه مه ترسی، به لام (وَلَمْ يَأْخُذُوا مَالًا وَلَا نَفْسًا)
هیچ مالیکيان له پيواره کان نه سه ندبو، نه شيان کوشتبون، نه وه (عَزَّزَهُمْ بِحَبْسٍ وَغَيْرِهِ)
واجبه: نه و جوره که سانه ته مبي بکا: به به ندکردن و سزاي تريش: وه کو لیدان و
دورخستنه وه، جا و باشته ره له به ندیخانه دا بیان هیلته وه تا توبه يان ناشکرا ده بی،
به لام له فهرموده یه کی بی هیزدا: له سالی که شتي که متر له به ندیخانه دا ده هیلدرینه وه،
هه روه که له (مغني) دا فهرموويه تي.

وَإِذَا أَخَذَ الْقَاطِعُ نِصَابَ السَّرِقَةِ قَطَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى وَرِجْلَهُ الْيُسْرَى، فَإِنْ عَادَ فَيُسْرَاهُ
وَيُمْنَاهُ، وَإِنْ قُتِلَ قُتِلَ خَتْمًا، وَإِنْ قُتِلَ وَأَخَذَ مَالًا قُتِلَ ثُمَّ صُلِبَ ثَلَاثًا ثُمَّ يُنَزَّلُ، وَقِيلَ
يَبْقَى حَتَّى يَسِيلَ صَدِيدُهُ، وَفِي قَوْلٍ يُصْلَبُ قَلِيلًا ثُمَّ يُنَزَّلُ فَيُقْتَلُ،

(وَإِذَا أَخَذَ الْقَاطِعُ نِصَابَ السَّرِقَةِ) هه ر کاتيک پيگره که نه ندازه ی پاده یه کی ده ست برين، يان
زیاتری برد- که نه ندازه ی چواریکه میسقالیکی زیره - خاوه نه که ش داوای ماله که ی کرد،
نه و کاته (قَطَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى وَرِجْلَهُ الْيُسْرَى) کاربه ده سته که ده ستي پاسته و پی پی چه پی
پيگره که لیده کاته وه، واته: لیکردنه وه ی هه ردو نه دنامه که-ته نها- یه که سزادانه، که و ابو:

(فَإِنْ عَادَ) نه گەر له دواى لیکردنه وهى ههردوو نه دنامه کان دیسان پیگری سی کردو نه دندازه یه کی تری دهست برپنی برد، نه و کاتهش (فَيُسْرَاهُ وَيُمْنَاهُ) دهستی چه په و پیى راسته ی لئ ده کاته وه، جابزانه: نه گەر خاوه نه که ی داواى ماله که ی نه کرد، نه وه دهست و پیى پیگره که نابردی، ههروه که له زۆربه ی سه رچاوه کانداهه رموویانه.

(وَإِنْ قَتَلَ) نه گەر پیگره که به قهسدى پیواریکى کوشت و کوشتنه کهش تۆله کردنه وهى واجب ده کرد، به لام هیچ مالى نه برد، نه و کاته (قَتَلَ حَتْمًا) به واجبی ده بی پیگره که بکوژی، واته: به لیبوردنی میراتگره کانی کوژاوه که کوشتنه که ی له سه ر لانا که وى.

(وَإِنْ قَتَلَ وَأَخَذَ مَالًا) نه گەر پیگره که به قهسدى پیواریکى کوشت و ماله که شى برد، کوشتنه کهش تۆله کردنه وهى واجب ده کرد، نه و کاته (قَتَلَ ثُمَّ صُلِبَ ثَلَاثًا) به واجبی ده بی بکوژی، ئینجا ماوه ی سى پۆژان له به رچاوی خه لک به سیداره وه هه لباوسرى (ثُمَّ يُنْزَلُ) ئینجا داده به زیندرى، به لام ده بی پیش هه لواسینه که بشوړى و کفن بکړى نوژی له سه ر بکړى، جا نه گەر له به رگه رما مه ترسی گۆپانی لئ ده کرا، نه و کاته پیش سى پۆژه کان داده به زیندرى.

(وَقِيلَ: يَبْقَىٰ حَتَّىٰ يَسِيلَ صَدِيدُهُ) له هه رمووده یه کی بی میژدا: به هه لواسراوی ده مینیتته وه تا کیم و خیزاوی لئ دى (وَفِي قَوْلٍ: يُصْلَبُ قَلِيلًا ثُمَّ يُنْزَلُ فَيُقْتَلُ) له هه رمووده یه کدا: به زیندووی ماوه یه کی که م هه لده واسرى، ئینا داده به زیندرى و ده کوژی.

ئینجا بزانه: له مه زه بی ئیمامى (حنفى) دا: پیگره که به زیندووی به سیداره وه هه لده واسرى و پمیکى تپرا ده کړى تا ده مرى، ههروه که له کتیبه کانی خویاندا هه رموویانه. دیسان بزانه: پیشه وای موسولمانان نه و سزایانه جى به جى ده کا، ههروه ها خودی پیگرتن به شاهیدى دوو پیاو، یان به دانپیدا هیئنانی پیگره که ناشکرا ده بی، واته به شاهیدى پیاویک و دوو ئافه رت، یان شاهیدى پیاویک و سویندى پى لیگراوه که ته نها ماله که ناشکرا ده بی، ههروه که له (باسى دزى) دا پابرا، له (تحفة) و (الشروانى) دا هه رموویانه.

وَمَنْ أَعَانَهُمْ وَكَثُرَ جَمْعُهُمْ غُرَّرَ بِحَبْسٍ وَتَغْرِيبٍ وَغَيْرِهِمَا، وَقِيلَ يَتَعَيَّنُ التَّغْرِيبُ إِلَىٰ حَيْثُ يَرَاهُ، وَقَتْلُ الْقَاطِعِ يُغَلَّبُ فِيهِ مَعْنَى الْقِصَاصِ، وَفِي قَوْلِ الْحَدِّ، فَعَلًا أَوَّلَ لَا يُقْتَلُ بَوْلَدِهِ وَذِمَّتِي،

که و ابو: واجبه ماله بردراوه که بدریته وه خاوه نه که ی، هه رچه ند پیگره کهش دهست و پیى ببردین، جا نه مهش به لگه ی سزای پیگره:

خوای گه وره ده هه رمووی: ﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ

فَالْأَنبِيَاءُ وَالْأَنْبِيَاءُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠﴾ سزای نه و که سانهی جهنگی خواو پیغه مبره ۱۰ ده که نه، واته: پیگری ده که نه و هه ولی تیگدان و ویرانکاری ده ده نه، هه نه وهیه: که بکوژین، یان له سیداره بدرین، یان ده ست و پیمان له راسته و چه په بپرین، یان له شوینی خویان دور بخوینه وه و به ند بکری، نه و سزایه سه رشوپیه بۆ نه وان له دونیادا، له پوژی دوا بيشدا سزایه کی گه وره یان ههیه.

جا بزانه: به و چوار سزایانهی پوون کراونه وه، (ابن عباس) رضی الله عنهما ته فسیری نایه ته که ی کردوه، هه روه که له زوړیهی سه رچاوه کانداهه رموویانه.

(وَمَنْ أَعَانَهُمْ وَكَثُرَ جَمْعُهُمْ) هه که سیک یارمه تی پیگره کانی دابی و کومه له که یانی زور کردبی، به لام مالی نه بریدی و که سیشی نه کوشتی، نه وه (عُزِّرَ) ته مبی ده کری: (بِحَسْبِ وَتَقْرِيبِ وَغَيْرِهِمَا) به به ند کردن و دور خستنه وه و جگه له وانه ش: وه کو لیدان و نازاردان (وَقِيلَ: يَتَعَيَّنُ الْغُرُوبُ إِلَى حَيْثُ يَرَاهُ) له هه رموده یه کی بی هیژدا: ته نه ده بی دور بخوینه وه بۆ نه و شوینهی پیشه واه به به رژه وه ندی ده بیینی.

به لام له مه زه بی نیامی (حنفی) دا: نه گه له پیگره کان-ته نه- هه ندیکان ماله که به نه، یان کوشتنه که بکه نه، نه وه سزایه که له سه هه موونیان جی به جی ده کری، چونکه پیگرتنه که به وه ش دپته جی: که هه ندیکان پالپشت و یارمه تیده ری نه وانی تر بن، هه روه که له (مجمع الانهر) و (الهدایه) دا هه رموویانه.

(وَقَتْلُ الْقَاطِعِ) کوشتنی پیگره که-به واجبی- له و حاله تی پیواریک ده کوژی (يُغْلَبُ فِيهِ مَعْنَى الْقِصَاصِ) واته تی توله کردنه وه تی دا زال ده کری: که مافی نادهه میزاده (وَفِي قَوْلِ الْحَدِّ) له هه رموده یه کدا: سزای پیگرتنی تی دا زال ده کری: که مافی خوی گه وره یه و به لیبوردنی میراتگری کوژاوه که لانا که وئ:

(فَعَلَى الْأَوَّلِ) جا له سه هه رموده کی یه که می به هیژتر: (لَا يُقْتَلُ بَوْلَدِهِ) پیگره که به هوی کوشتنی کوپو کیژه کانی خوی ناکوژی-که له پیگرتنه که دا کوشتویه تی- هه م (وَدَمِي) به هوی کوشتنی کافری په یمان له نه ستوش ناکوژی وَلَوْ مَاتَ فِدِيَّةً، وَلَوْ قَتَلَ جَمْعًا قَتَلَ بَوَاحِدٍ وَلِلْبَاقِينَ دِيَاتٌ، وَلَوْ عَفَا وَلِيُّهُ بِمَالٍ وَجَبَ وَسَقَطَ الْقِصَاصُ وَيُقْتَلُ حَدًّا، وَلَوْ قَتَلَ بِمَثْقَلٍ أَوْ بَقِطْعٍ عُضْوٍ فَعِلَ بِهِ مِثْلُهُ، وَلَوْ جَرَحَ فَإِنْدَمَلَ لَمْ يَتَحْتَمِ قِصَاصٌ فَإِلَّا أَظْهَرَ، وَتَسْقُطُ عُقُوبَاتُ تَخْصُ الْقَاطِعَ بِتَوْبَتِهِ قَبْلَ الْقُدْرَةِ عَلَيْهِ، لَا بَعْدَهَا عَلَى الْمَذْهَبِ،

(و) هه به هه رموده ی به هیژتر (لَوْ مَاتَ) نه گه ر پیگره که-بی کوشتن- به خوی مرد (فَدِيَّةً) خوینی کوژاوه کان له میراته که ی دا واجب ده بی.

(و) هه روه ها (لَوْ قَتَلَ جَمْعًا) نه گه ر پیگره که کومه لیکي ویکړا کوشتن، نه و کاته (قَتَلَ بَوَاحِدٍ)

له تۆلەي يەككىيان دەكوشترئى و (وَلِلْبَاقِينَ دِيَاتُ) كوزراوه كانى تيريش خوئينيان بۆ داده ندرئى، به لām ئەگەر يەك له دواي يەك كوشتنى، ئەو كاتە له تۆلەي يەك مەكە دەكوشترئى (وَلَوْ عَفَا وَكَفِيَ بِمَالٍ) ئەگەر ميراتگرى كوزراوه كە پيگرەكەي له كوشتن عەفو كرد له سەر وەرگرتنى مالتىك، ئەو (وَجَبَ وَسَقَطَ الْقِصَاصُ) ماله كە له سەر پيگرەكە واجب دەبى و كوشتنى له تۆلەشى له سەر لادەكەوئى، به لām (وَيُقْتَلُ حَدًّا) له سزاي پيگرتنەكە هەر واجبە بكورئى. (وَلَوْ قَتَلَ بِمُتَّقِلٍ أَوْ بِقَطْعِ عُضْوٍ) ئەگەر پيگرەكە به شتيكى گران پيوارەكەي كوشت، يان به ليكردنەوئى ئەنداميك كوشتى، ئەو (فَعِلَ بِهِ مِثْلَهُ) له كاتى كوشتنىدا هەمان پەفتارى له گەل دەكرئى، به لām (وَلَوْ جَرَحَ) ئەگەر پيگرەكە پيوارىكى بريندار كرد (فَأُندِمَلْ) ئينجا برينەكەشى چاك بۆو، ئەو (لَمْ يَتَحْتَمِ قِصَاصٌ) برينداركردنەوئى له تۆلە واجب نيه (فِي الْأَظْهَرِ) له فەرموودەي به هيزتردا، به لكو بريندارەكە سەريشكە: له نيوان تۆلەكردنەوئى خوئين وەرگرتن، به لām ئەگەر بهو برينە مرد، ئەو كاتە به واجبى دەبى پيگرەكە بكورئى، هەر وهك له زۆريەي سەرچاوه كاندا فەرموويانە.

(وَتَسْقُطُ عُقُوبَاتُ تَخْصُ الْقَاطِعِ) ئەو سزايانەي تاييەتي پيگرەكەنەو مافى خواي گەورەنە - وهك كوشتنو له سيداره دان و دەست و پى برين - له سەر پيگرەكە لادەكەون (بِتَوْبَتِهِ قَبْلَ الْقُدْرَةِ عَلَيْهِ) به تۆبەكردنى پيش ئەوئى بكەوئتە ژير دەسەلاتى كاربه دەست (لَا بَعْدَ مَا) ئەك دواي كەوتنە ژير دەسەلات، واتە: هەر كاتيك پيگرەكە بكەوئتە ژير دەسەلاتى كاربه دەست، به تۆبەكردن سزاي پيگرتنى له سە لاناكەوئى (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سەر فەرموودەي پاستى مەزەهەب، چونكە خواي گەورە دەفەرموئى: ﴿إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ تەنھا ئەو پيگرانەي تۆبەيان كردو پيش ئەوئى دەسەلاتان بكەوئتە سەريان، بزائن خواي گەورە له مافى خوى خوش ئەبى و پەحم ئەكا.

جا بزانه: ئەو سزايانەي تاييەتي پيگرەكە نين و مافى ئادەمیزادن: وهك كوشتنى له تۆلەي كوشتن و سزاي بوختانى زيناو زامينى ئەو مالهى بردويهتى، يان مافى خواي گەورەن:

وَلَا تَسْقُطُ سَائِرُ الْحُدُودِ بِإِ
(فَصَلِّ) مَنْ لَزِمَهُ قِصَاصٌ وَقَطَعَ وَحْدٌ قَذْفٍ وَطَالَبُوهُ

منهاج - بەرگى پينجەم - 10

وهكو سزاي زيناو شەپابو... هتد، ئەوانە به تۆبەكردنى پيش كەوتنە ژير دەسەلاتيش له سەر پيگرەكە لاناكەون، هەر وهك له زۆريەي سەرچاوه كاندا فەرموويانە.

﴿ به تۆبەكردن سزاي تاوانەكان له دونيادا لاناكەوئى ﴾

(وَلَا تَسْقُطُ سَائِرُ الْحُدُودِ بِهَا) جگە له پيگرتن سزايەكانى تيرى تاييەت به خواي گەورە: وهكو سزاي زيناو شەپابواردنەوئى دزى، هيچكيان به تۆبەكردن له دونيادا لاناكەون، جياوازي نيه ئەو تاوانانە: پيگريك كەردبنى، يان تاوانبارىكى وهكو نوؤژنەكەر، يان

که سیکیتر، هم جیاوازی نیه کاربه دهست به تاوانه‌کی زانیبی، یان نه یزانیبی (فی الاظهر) له فهرموده‌ی به‌هیزتردا، به به‌لگه‌ی:

﴿عن عمران ؓ: أَنَّ امْرَأَةً أَتَتْ النَّبِيَّ ﷺ وَهِيَ حُبْلَى مِنَ الزَّانَا، فَقَالَتْ أَصَبْتُ حَدًّا فَأَقِمُّهُ عَلَيَّ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لَوَلِيَّهَا: أَحْسِنْ إِلَيْهَا فَإِذَا وَضَعَتْ فَأَتِنِي بِهَا. فَفَعَلَ، ثُمَّ أَمَرَ بِهَا فَرَجَمَتْ، ثُمَّ صَلَّى عَلَيْهَا، فَقَالَ عُمَرُ: أَتَصَلِّي عَلَيْهَا وَقَدْ زَنَتْ! فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: لَقَدْ تَابَتْ تَوْبَةً لَوْ قُتِلَتْ بَيْنَ سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ لَوَسَعَتْهُمْ﴾ رواه مسلم واصحاب السنن، ثافره‌تیک له زینا ئاوس بوو، هاته لای پیغه‌مبه‌ر ﷺ، کوتی: سزای زینام بده. جا پیغه‌مبه‌ر ﷺ به سه‌رپه‌رشتکاری ثافره‌ته‌کی فهرموو: بیبه‌وه و چاکه‌ی له‌گه‌ل بکه و هر کاتیک زگه‌کی دانا بیبه‌ینه‌وه لای من. ئینجا که ثافره‌ته‌که زگه‌کی دانا، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فهرمانی‌دا: به‌ردباران کرا، ئینجا نویژی له سه‌ر کرد، جا ئیمامی (عمر ؓ) فهرموو: چۆن نویژی له سه‌ر ده‌که‌ی، خۆ زینای کردوه! پیغه‌مبه‌ر ﷺ فهرموو: نه و ثافره‌ته‌تۆبه‌یه‌کی وه‌های کرد، نه‌گه‌ر له نیوان هفتا کهس له خه‌لکی (مدینه) دا به‌ش کرابایه به‌شی هه‌موانی ده‌کرد. واته: ثافره‌ته‌که تۆبه‌ی کردبو، به‌لام به تۆبه‌کردن به‌ردبارانه‌کی له سه‌ر لانه‌که‌وتبو.

ئینجا بزانه: سزای نویژنه‌که‌رو پاشگه‌زیوو، به تۆبه‌کردن لاده‌که‌وی، هه‌رچه‌ند به‌ریش کرابنه‌وه بۆ لای کاربه‌دهست، هه‌روه‌ها تاوانه‌کانی‌تری مافی خوای گه‌وره: نه‌گه‌ر ئاشکرا نه‌بن و له نیوان خۆی و خوای گه‌وره‌دا تۆبه‌ بکا، سزای نه‌وانیش به تۆبه‌کردن له قیامه‌تا له سه‌ری لاده‌که‌وی، هه‌روه‌ک له زۆربه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه‌و له پیشه‌کی (په‌رتوکی زینا) دا به‌لگه‌مان بۆ هیناوه.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِاسْمِ كُؤُيُوءِوه‌ی چه‌ند سزایه‌ك له سه‌ر تاوانباریک﴾

(مَنْ لَزِمَهُ قِصَاصٌ وَقَطْعٌ وَحَدٌّ قَذْفٌ) هه‌ر که‌سیک کوشتنی له‌تۆله‌ی کوشتن و ده‌ست به‌پینی له‌تۆله‌ی ده‌ست به‌پین و سزای بوختانی زینای له سه‌ر واجب بوبی: بۆ سێ که‌سان (و طالبوه) هه‌ر سیکیانیش داوای مافی خویان له تاوانباره‌که کرد، نه‌وه (جلد) یه‌که‌مجار ثُمَّ قُطِعَ ثُمَّ قُتِلَ، وَيُبَادَرُ بِقَتْلِهِ بَعْدَ قَطْعِهِ، لَا قَطْعِهِ بَعْدَ جُلْدِهِ إِنْ غَابَ مُسْتَحِقُّ قَتْلِهِ، وَكَذَا إِنْ حَضَرَ وَقَالَ عَجَلُوا الْقَطْعَ فَبِالْأَصَحِّ، وَإِذَا أَخَّرَ مُسْتَحِقُّ النَّفْسِ حَقَّهُ جُلْدًا فَإِذَا بَرِيَ قُطِعَ، وَلَوْ أَخَّرَ مُسْتَحِقُّ طَرَفٍ جُلْدًا، وَعَلَى مُسْتَحِقِّ النَّفْسِ الصَّبْرُ حَتَّى يُسْتَوْفَى الطَّرَفُ، فَإِنْ بَادَرَ فَقَتَلَ فَلَمْ يُسْتَحِقَّ الطَّرَفَ دِيَّةً، وَلَوْ أَخَّرَ مُسْتَحِقُّ الْجُلْدِ حَقَّهُ فَالْقِيَاسُ صَبْرُ الْآخَرَيْنِ، وَلَوْ اجْتَمَعَ خُدُودٌ لِلَّهِ تَعَالَى قُدِّمَ

له سزای بوختانه‌که دارکاری ده‌کری (ثُمَّ قُطِعَ) ئینجا له‌تۆله‌ی ده‌سته‌که ده‌ستی لای ده‌کریته‌وه (ثُمَّ قُتِلَ) ئینجا له‌تۆله‌ی کوشتنه‌که ده‌کوشتی و (وَيُبَادَرُ بِقَتْلِهِ بَعْدَ قَطْعِهِ) له دوا‌ی دست به‌پینه‌که واجبه: په‌له‌ له کوشتنه‌کی بکری (لَا قَطْعِهِ بَعْدَ جُلْدِهِ) به‌لام

بۆ دەست بېښه که له دواى دارکاريه که دروست نيه په له بکړئ (إِنْ غَابَ مُسْتَحِقُّ قَتْلِهِ) نه گەر خاوهن مافى کوشتنى له توله ناماده نه بئ (وَكَذَا إِنْ حَضَرَ وَقَالَ عَجَلُوا الْقَطْعَ) هه روه ها نه گەر خاوهن مافه که ش ناماده بئ و بلئ: به په له ده ستى بېږن، تا کو منيش له دواى ده ست بېښه که به په له بیکوژم، نه و کاته ش په له کردنى ده ست بېږن دروست نيه (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ي پاستردا، نه وه که به هوى به دوا داهي ناني ده ست بېښه که بمرئ و توله کردنه وه که بغه وتئ.

به لام نه گەر نه و سئ سزايانه مافى ته نها يه که س بوون، نه و کاته نه و پريزه ي پابردو به شهرع واجب نيه، به لکو به ويستی خاوهن مافه که يه، هه روه که له (الشروانى) دا فرموده يه تئ. (وَإِذَا أُخِّرَ مُسْتَحِقُّ النَّفْسِ حَقُّهُ) هه ر کاتيک خاوهن مافى کوشتنه که مافه که ي خوى دواخست و نه وانى تريش داواى مافى خويان کرد، نه و کاته (جُلِدَ) له سزاي بوختانه که دارکاري ده کړئ (فَإِذَا بَرِئَ قَطْعَ) جا هه رکاتيک چاک بئوه ده ستى ده بېږدئ.

(و) هه روه ها (لَوْ أُخِّرَ مُسْتَحِقُّ طَرَفٍ) نه گەر خاوهن مافى ده ست بېښه که مافه که ي خوى دواخست، نه و کاته ش (جُلِدَ) دارکاري ده کړئ، به لام (وَعَلَى مُسْتَحِقِّ النَّفْسِ الصَّبْرُ حَتَّى يُسْتَوْفَى الطَّرَفُ) له سه ر خاوهن مافى کوشتنه که واجبه: خوى پابگړئ تا ده سته که ي لئ ده کړي ته وه، به لام (فَإِنْ بَادَرَ فَقَتَلَ) نه گەر په له ي کردو تا وانکاره که ي له توله کوشت، نه وه ده بېته توله کردنه وه، که واپو: (فَلَمُسْتَحِقُّ الطَّرَفِ دِيَّةً) خاوهن مافى ده سته که ش مافى خويى ده سته که ي له ميراتى تا وانکاره که دا هه يه، چونکه شويى توله کردنه وه که ي نه ماوه (وَلَوْ أُخِّرَ مُسْتَحِقُّ الْجُلْدِ حَقُّهُ) نه گەر خاوهن مافى دارکاريه که مافى خوى دواخست، نه و کاته ش (فَالْقِيَاسُ صَبْرُ الْآخِرِينَ) به گویره ي (قياس) واجبه: دوه کانى تريش خق پابگرن تا دارکاري ده کړئ.

(وَلَوْ اجْتَمَعَ حُدُودٌ لِلَّهِ تَعَالَى) نه گەر چند سزايه کی خواى گه وره کږبونه وه: وه که کوپيک زيناى کردبئ و دزى کردبئ و شه پابى خوارديبته وه و کوفريشى کردبئ، نه و کاته (قُدِّمَ الْأَخْفُ فَالْأَخْفُ، أَوْ عُقُوبَاتٌ لِلَّهِ تَعَالَى وَالْأَدَمِيِّينَ قُدِّمَ حَدٌّ قَذْفٍ عَلَى زَنَاءٍ، وَالْأَصَحُّ تَقْدِيمُهُ عَلَى حَدِّ شُرْبٍ، وَأَنَّ الْقِصَاصَ قِتْلًا وَقَطْعًا يُقَدَّمُ عَلَى الزَّنَا).

(كِتَابُ الْأَشْرِبَةِ)

كُلُّ شَرَابٍ أَسْكَرَ كَثِيرُهُ حَرَمٌ قَلِيلُهُ،

الْأَخْفُ فَالْأَخْفُ سزا سوکتره که جا سوکتره که وه پيش ديخري: وه که سزاي شه پاب، ئينجا زينا، ئينجا ده ست بېښى دزى، ئينجا نه گەر نه بئوه موسولمان يه کسر ده کوژئ. (أَوْ عُقُوبَاتٌ لِلَّهِ تَعَالَى وَالْأَدَمِيِّينَ) يان چند سزايه کی خواى گه وره و ناده ميزدان کږبونه وه: وه که سزاي بوختانى زينا و کوشتن و شه پاب و زينا و کافريون، نه و کاته مافى ناده ميزدان

وه پيش ديڅړئ، كه واته: (قَدْ حَدَّ قَدْفِرُ عَلَى زَنَا) سزای بوختان وه پيش سزای زينا ديڅړئ، هم (وَالْأَصْحُ تَقْدِيمُهُ عَلَى حَدِّ شُرْبٍ) به فهرموده ی پاستر سزای بوختان وه پيش سزای شه پابيش ديڅړئ (و) هر به فهرموده ی پاستر (أَنَّ الْقَصَاصَ قَتْلًا وَقَطْعًا) توله كړنه وه: كوشتن بئ، يان ليكړنه وه ی نه ندامت ك بئ (يُقَدَّمُ عَلَى الزَّنَا) وه پيش به ردبارانكړنی زينا ديڅړئ، چونكه مافی ناده ميزادان به رته نكتره، به لام نه گهر سزای زينا داركاری بوو، نه و كاته وه پيش كوشتنه كه ديڅړئ.

﴿كِتَابُ الْأَشْرِيَةِ: پهرتوكی شه پابه كان﴾

پيشه كی بزانه: شه پابخواردنه وه به (إجماع) ی زانایانی نیسلا م چه پامه و له گونا مه گوره كانه، مه به ستیش به شه پاب نه و جوړه شله یه: كه بنو شه كه ی- واته: خوړه وه كه ی- سه رخوش بكا، به به لگه ی: ﴿خَطَبَ عُمَرُ ٱلرَّضِي ٱلْعَظِيمُ عَلَىٰ مِنْبَرِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: إِنَّهُ قَدْ نَزَلَ تَحْرِيمُ الْخَمْرِ وَهِيَ مِنْ خَمْسَةِ أَشْيَاءَ: الْعَنْبِ وَالتَّمْرِ وَالْحِنْطَةِ وَالشَّعِيرِ وَالْعَسَلِ، وَالْخَمْرُ مَا خَامَرَ الْعَقْلَ﴾ رواه الشيخان واصحاب السنن، نيامی (عمر) ٱلرَّضِي ٱلْعَظِيمُ له سه مینبه ری پیغه مبه ر ٱلْعَقْل ووتاری داو فهرمووی: له و حاله ته ی چه پامكړنی شه پاب هاته خواره وه، شه پاب له پینج شت دروست ده كرا: له ترئ و قه سپو گه نم و جو و ه نگوین، مه به ستیش به شه پاب: نه و شله یه هوشی مړوځ داپوڅش و سه رخوشی بكا.

كه واته: مه رج نیه شه پاب هر له و پینج شتانه دروست بكرئ، بویي پیویسته زور ناگادار بین: به و ناوانه ی نیستا بئ شه پاب ده گوترین فیل له موسولمانان نه كړئ؟ چونكه پیغه مبه ر ٱلْعَظِيمُ فهرموویه تی: ﴿لَيْشَرَبَنَّ نَاسٌ مِنْ أُمَّتِي الْخَمْرَ يُسْمُونَهَا بِغَيْرِ إِسْمِهَا﴾ رواه أبوداود وصححه ابن حبان، كه سانتيك له نوممته ی من شه پاب ده خوړنه وه- جگه له ناوی خوئ- ناوی تری لی ده نین.

جا بزانه: له چه پامی شه پاب جیاوازی كه م و زور نیه، هه روه كه ده فهرموئ: ﴿كُلُّ شَرَابٍ أَسْكَرَ كَثِيرُهُ حَرَمٌ قَلِيلُهُ﴾ كما رواه اصحاب السنن بسند حسن، پیغه مبه ر ٱلْعَظِيمُ فهرموویه تی: وَحُدَّ شَارِبُهُ إِلَّا صَبِيًّا وَمَجْنُونًا وَحَرِيًّا وَذَمِيًّا وَمَوْجِرًا وَكَذَا مُكْرَهُ عَلَى شُرْبِهِ عَلَا لِمَذْهَبٍ، وَمَنْ جَهِلَ كَوْنَهَا خَمْرًا لَمْ يُحَدِّ، وَلَوْ قُرْبَ إِسْلَامِهِ فَقَالَ: جَهِلْتُ تَحْرِيمَهَا لَمْ يُحَدِّ، أَوْ جَهِلْتُ الْحَدَّ حُدِّ، وَيُحَدُّ بِذُرْدِي خَمْرٍ، لَا بِخَبْرِ عُجْنٍ دَقِيقَةٍ بِهَا

هر شه پايك زوره كه ی سه رخوش بكا، كه مه كه شی چه پامه. واته: هه رچند كه مه كه ش سه رخوشی نه كا. (وَحُدَّ شَارِبُهُ) شه پابخوړه وه كه سزا ده درئ به به لگه ی چه دیسه كه ی داهاتوو، هه رچند سه رخوشیش نه بوئ.

(إِلَّا صَبِيًّا وَمَجْنُونًا) ته نها مندال و شیت له سه شه پابخواردنه وه سزا نادرین، چونكه نووسینیان له سه هه لگراوه، به به لگه ی چه دیسه كه ی پابردوو له (باسی

پاشگه زیبونه وه) دا، به لām ئەگەر مندال و شیتە که فامیده بن، ئەو کاتە تەمبێ دەکرێن، هەرۆه که له (تحفة) دا فەرموویه تی.

(و) هەرۆه ها (حَرِيْبًا وَذَمِيًّا) کافری جەنگی و کافری پەیمان لە ئەستۆش بە هۆی شەپابخواردنەوه سزا نادرێن، چونکە باوەڕی بە حەرپامی نیو و نە یخستۆتە ئەستۆی خۆی خۆی لێ بپاریزێ (و) هەرۆه ها (مُوجِرًا) ئەو هۆی بە زۆر لێکردن شەپابه که ی دەناو گەرووی کراوه سزا نادرێ (وَكَذَا مُكْرَهُ عَلَى شَرْيَةٍ) هەرۆه ها زۆر لێکراویش بۆ شەپابخواردنەوه سزا نادرێ (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سەر فەرمووده ی پاستی مەزەب، چونکە زۆر لێکراویش تاوانی له سەر لادراوه، به بەلگە ی حەدیسە که ی پابردوو له (زینا) دا.

جا بزانه: -جگە له شله - ووشکە سەر خۆشکەرەکانی تریش حەرپامن: وه کو به نگو تریاک و هەشیشە و ئەو جۆرە شتانه، به لām سزایان بۆ دیاری نە کراوه، به لکو به کارهێنەرە که یان تەمبێ دەکرێ.

دیسان بزانه: هەر که سێک به زۆر لێکردن، یان به خۆشی خۆی شەپاب بخواته وه، یان حەرپامێکی تر بخاوه بخواته وه، ئەو هۆ له سەری واجبه: خۆی بپشێنێتە وه، هەرۆه که له زۆریه ی سەرچاوه کاندای ئەو دوو مەسلانە پوون کراونه وه.

(وَمَنْ جَهَلَ كَوْنَهَا خَمْرًا) هەر که سێک نە یزانی بێ شله که شەپابه، وای تێگەشت شله یه کی حەلالە و خواردیه وه، ئەو هۆ (لَمْ يُحَدِّ) سزا نادرێ، چونکە عوزری هەیه (و) هەرۆه ها (لَوْ قُرْبَ إِسْلَامُهُ) ئەگەر تازە موسوڵمان بو بێ و شەپاب بخواته وه (فَقَالَ: جَهَلْتُ تَحْرِيمَهَا) ئینجا بلی: نە مزانیوه شەپاب حەرپامه. ئەو هۆش (لَمْ يُحَدِّ) سزا نادرێ، چونکە به و شوبهیه سزا لاده درێ (أَوْ جَهَلْتُ الْحَدَّ) یان ئەگەر بلی: دە مزانی حەرپامه، به لām نە مزانی سزای هەیه. ئەو کاتە (حَدِّ) سزا ده درێ، چونکە واجبه: خۆی له حەرپام بپاریزێ.

(وَيُحَدُّ بِدُرْدِيٍّ خَمْرٍ) به هۆی خواردنەوه ی خلتی بنه وه ی قاپی شەپابه که سزا ده درێ (لَا بِخُبْرِ عَجْنٍ دَقِيقَةٍ بِهَا) به لām به هۆی خواردنی ئەو نانە ی ئارده که ی به شەپاب شیل دراوه وَمَعْجُونٍ هِيَ فِيهِ، وَكَذَا حُقْنَةُ وَسَعُوطٌ فَالْأَصَحُّ، وَمَنْ غَصَّ بِلُقْمَةٍ أَسَاغَهَا بِخَمْرٍ إِنْ لَمْ يَجِدْ غَيْرَهَا، وَالْأَصَحُّ تَحْرِيمُهَا لِذَوَاءٍ وَعَطَشٍ، وَحَدُّ الْحَرِّ أَرْبَعُونَ وَرَقِيقٍ عِشْرُونَ بِسَوْطٍ أَوْ أَيْدٍ أَوْ نَعَالٍ أَوْ أَطْرَافِ ثِيَابٍ، وَقِيلَ يَتَعَيَّنُ سَوْطٌ،

سزا نادرێ، هەم (وَمَعْجُونٍ هِيَ فِيهِ) به هۆی خواردنی ئەو شیل دراوه ش که شەپابی تی دایه، سزا نادرێ (وَكَذَا حُقْنَةُ وَسَعُوطٌ) هەرۆه ها ئەگەر شەپابه که له قینگی و له کونه لوتی بکا، سزا نادرێ (فِي الْأَصَحِّ) له فەرمووده ی پاستردا.

(وَمَنْ غَصَّ بِلُقْمَةٍ) هەر که سێک پاروویکی له گەرو ی دا ماوه و ترسی خنکانی هەبوو (أَسَاغَهَا بِخَمْرٍ) واجبه: به خواردنەوه ی شەپاب ببیاته خواره وه، نە وه که بمری (إِنْ لَمْ يَجِدْ غَيْرَهَا)

به و مهرجهی-جگه له شه پاب-هیچیتری دهست نه که وێ، که واته سزا نادرێ.

﴿دهرمانکردن به شه پاب﴾

(وَالْأَصَحُّ) به فره مووده ی پاستتر: (تَحْرِيمُهَا لِدَوَاءٍ) چه پامه: شه پاب بخوریتته وه بۆ دهرمانکردنی نه خوشی ﴿عن طارق الجعفی﴾ أَنَّهُ سَأَلَ النَّبِيَّ ﷺ عَنِ الْخَمْرِ يَصْنَعُهَا لِلدَّوَاءِ؟ فَتَنَاهُ فَقَالَ: إِنَّهُ لَيْسَ بِدَوَاءٍ وَلَكِنَّهُ دَاءٌ ﴿رواه مسلم﴾، (طارق) پرسیری له پیغه مبه رﷺ کرد: له باره ی شه پاب که بۆ دهرمان دروستی ده کا؟ پیغه مبه رﷺ قه ده غه ی کردو فره مووی: شه پاب دهرمان نیه به لکو دهرده.

جا بزانه: نه گهر شه پابه که تیکه لی دهرمانیک کراو ئاسه واری نه مابو، ئه و کاته دروسته بۆ دهرمانکردن بخورێ، ههروه که خواردنی دهرمانه پیسه کانی تریش دروسته، به و مهرجه ی پزیشکیکی موسولمانی دادپه روه ئه و دهرمانه ی دانابی و هیچ دهرمانیکی پاکیش بۆ ئه و نه خوشی به نه بی، ههروه ها نه گهر بۆ لیکردنه وه ی نه ندامیک، یان بۆ نه شته رگه ریه کی تر پیویستی به بی هوشبوون هه بوو، ئه و کاته ش دروسته-جگه له شه پاب-بی هوشکه ره کانی تر به کار بیئێ، ههروه که له ژۆربه ی سه رچاوه کاندایه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَعَطَشٌ) هه م چه پامه: شه پاب بخوریتته وه بۆ تینووه تی، چونکه تینووه تی زیاد ده کا، به لام (صاحب الإستقصاء) فره موویه تی: دروسته شه پاب ده رخوا دی ئاژه لان بدرێ، ههروه که له (تحفة) و (مغنی) دا گیراویانه ته وه.

(وَحَدُّ الْحَرِّ أَرْبَعُونَ) سزای شه پابخوری ئازاد: لیدانی چل شوپکه داره (وَرَقِيقٌ عِشْرُونَ) سزای کۆیله ش بیسته، چونکه کۆیله نیوه ی ئازاده

(بَسْوَطٌ أَوْ أُنْبُرٌ أَوْ نَعَالٌ أَوْ أَطْرَافٌ ثِيَابٍ) کما رواه البخاری وغیره، سزایه که ش-ههروه که پیغه مبه رﷺ دایناوه-: به لیدانی شوپکه و دهست و پیللو و جلی لولدراوه. (وَقِيلَ يَتَعَيْنُ سَوْطٌ) له فره مووده یه کی بی هیژدا: ته نها شوپکه دیاری ده کری.

وَلَوْ رَأَى الْإِمَامُ بُلُوغَهُ ثَمَانِينَ جَازَ فِالْأَصَحِّ، وَالزِّيَادَةُ تَغْزِيرَاتٌ، وَقِيلَ حَدٌّ، وَيُحَدُّ بِإِقْرَارِهِ أَوْ شَهَادَةِ رَجُلَيْنِ، لَا بَرِيحِ خَمْرٍ وَسُكْرِ وَقِيٍّ، وَيَكْفَى فِي إِقْرَارٍ وَشَهَادَةٍ: شَرِبَ خَمْرًا. وَقِيلَ يُشْتَرَطُ: وَهُوَ عَالِمٌ بِهِ مُحْتَارٌ. وَلَا يُحَدُّ حَالَ سُكْرِهِ، وَسَوْطُ الْحُدُودِ بَيْنَ قَضِيْبٍ وَعَصَا وَرَطْبٍ وَيَابِسٍ، وَيُفَرَّقُهُ عَلَى الْأَعْضَاءِ

جا بزانه نه گهر که سیك-پیش سزادان- چه ند جارێك شه پابی خوارد بیته وه، ئه وه بۆ هه موو جاره کان ئه و سزایه ی پابردوو به سه، به لام نه گهر له دوا ی سزادان دیسان شه پاب بخواته وه، ئه و کاته دووباره سزا ده دریتته وه، ههروه که له (مغنی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ رَأَى الْإِمَامُ بُلُوغَهُ ثَمَانِينَ) نه گهر پیشه وایه که به باشی زانی سزایه که بگه ی نیتته لیدانی

هه شتا شوپکه، نه وه (جَزَّ فِي الْأَصْح) دروسته، له فرموده ی راستردا ﴿عَنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾: جَلَدَ النَّبِيُّ ﷺ أَرْبَعِينَ وَجَلَدَ أَبُو بَكْرٍ أَرْبَعِينَ وَجَلَدَ عُمَرُ ثَمَانِينَ، وَكُلُّ سَنَةٍ، وَهَذَا أَحَبُّ إِلَيَّ﴾ رواه مسلم، نيمامی (علی) ﷺ فرمودی: پیغه مبره ﷺ چل شوپکه ی له شه پابخور داوه، نيمامی (ابوبکر) ش چل شوپکه ی لئداوه، نيمامی (عمر) هه شتا شوپکه ی لئداوه، گشتی پيازی پیغه مبره ﷺ نه وه شتایه له لای من خۆشه ویستره.

(وَالزُّيَادَةُ) زیاتر له چل شوپکه که (تَعْزِيرَاتٌ) ته مبی کردن، چونکه دروسته زیاتره که ی لئنه دا (وَقِيلَ حَدٌّ) له فرموده یه کی بی هیژدا: زیاده که ش سزادانه.

(وَيُحَدُّ) شه پابخوره که سزای لئده درئ: (بِإِقْرَارِهِ) به دانپیدا هیئانی خۆی، که بلئ: شه پابم خوارده وه (أَوْ شَهَادَةَ رَجُلَيْنِ) یان به شاهیدی دوو پیار، که بلئین: فلانکه س شه پابی خوارده وه (لَا بِرَبِّحِ خَمْرٍ وَسُكْرٍ وَقَيِّءٍ) به لام به بونی شه پابو به سرخوخی و به پشانه وه -که شه پابی لئ پیته دهره وه- و به شاهیدی پیاوئک دوو ئافرهت، به هیچیکیان سزای لئنه درئ (وَيَكْفَى فِي إِقْرَارٍ وَشَهَادَةٍ) له دانپیدا هیئان و له شاهیدی دا نه وه نده به سه: (شَرِبَ خَمْرًا) فلانکه س شه پابی خوارده وه. یان شه پابم خوارده وه (وَقِيلَ يُشْتَرَطُ وَهُوَ عَالِمٌ بِهِ مُحْتَارٌ) له فرموده یه کی بی هیژدا: به مرج داده ندرئ بلئین: له حاله تی خوارده وه دا ده یزانی شه پابه و به خۆشی خۆی خوارده وه.

(وَلَا يُحَدُّ حَالٌ سُكْرِهِ) نابئ له حاله تی سرخوخی دا سزایه که ی لئدرئ، به لکو واجبه دوا بخړئ تا دیته وه هۆش، به لام له گهل نه وه شدا نه گهل له حاله تی سرخوخی شدا سزایه که ی لئدر، به بده که وئ، هه روه که له زۆریه ی سرچاوه کاندای فرمودیانه.

جا بزانه: تیگدان و کاولکردنی شه پابخانه کان له په پتوکی (غصب) دا پابرا. (وَسَوَطُ الْحُدُودِ) شوپکه ی گشت سزادانه کان و ته مبی کردنه کان (بَيْنَ قَضِيْبٍ وَعَصَا) ده بی له نیوان لکه دارئکی باریک و عه سادا بئ، هم (وَرَطْبٍ وَيَابِسٍ) له نیوان دارئکی ته پ و وشکا بئ (وَيُفَرِّقُهُ عَلَى الْأَعْضَاءِ) واجبه: لئدانی شوپکه که به سر نه ندانه کاندای به ش بکا **إِلَّا الْمَقَاتِلَ وَالْوُجْهَ، قِيلَ: وَالرَّأْسَ، وَلَا تُشَدُّ يَدُهُ، وَلَا تُجَرَّدُ ثِيَابُهُ، وَيُؤَالِي الضَّرْبَ بِحَيْثُ يَحْصُلُ زَجَرٌ وَتَنْكِيلٌ.** (فَصَلِّ) يُعَزَّرُ فِي كُلِّ مَعْصِيَةٍ لَا حَدَّ لَهَا وَلَا كَفَّارَةَ، بِحَبْسٍ أَوْ ضَرْبٍ أَوْ صَفْعٍ أَوْ تَوْبِيخٍ،

(إِلَّا الْمَقَاتِلَ وَالْوُجْهَ) ته نها شوینه کوشنده کان و پوو نه بئ، واته: چه پامه له و شوینانه بدا، پیغه مبره ﷺ فرمودیته: ﴿إِذَا ضَرَبَ أَحَدُكُمْ فَلْيَتَّقِ الْوُجْهَ﴾ رواه الشيخان، هه ر کاتیک یه کیگتان سزای له تاوانبارئک دا، با خۆی بیاریژئ له دهم و چاوی نه دا. (قِيلَ: وَالرَّأْسَ) له فرموده یه کی بی هیژدا: چه پامه له سهری سزادراوه که ش بدا.

(وَلَا تُشَدُّ يَدُهُ) له کاتی لئدانه که دهستی سزادراوه که نابه سترئ و له سهر زه ویش درئژ

ناکری، به لکو پیاو به پیوه، ئافره تیش به دانیشتویی سزاده درین، هم (وَلَا تُجَرِّدُ ثِيَابَهُ) جله ته نکه کانیشی لئناکرینه وه، به لام جله نه ستوره کانی- وهك قاپوت و قه مسه له- لئای ده کرینه وه، ئینجا ئافره ت جله کانی لئاده به سترین، نه وهك پوت بیی.

(وَيُؤَالِي الضَّرْبَ) به دوا یه کتردا شوپکه که ی لئاده دری (بِحَيْثُ يَحْصُلُ زَجْرٌ وَتَنْكِيلٌ) به شیوه یه کی وه ها قه ده غه کردنی و ترساندنی له گونا هه که بیته جی، ئینجا پیاو ما قوله کان له شوینیکی چلدا سزاده درین و نه وانه ی به زوری گونا هان ده کهن له به رچاوی خه لك سزا ده درین.

جا بزانه: نابی ئافره تی ئاوس- تا زگه که ی داده نی- نه سزا بدری و نه ته مبی بکری، هه روهك له حه دیسی (مسلم وأصحاب السنن) دا گپ دراو ته وه و له کۆتایی (پێگر) دا پابرا، هه روه ها ﴿نَهَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُسْتَقَادَ فِالْمَسْجِدِ وَأَنْ تُقَامَ فِيهِ الْحُدُودُ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، پیغه مبه ر ﷺ قه ده غه ی کردوه: تۆله کردنه وه و سزای تاوانه کان له مزگه و تدا نه نجام بدرین.

﴿فَصَلِّ لَهُ بِاسِي (تَغْزِير) ته مبی کردن﴾

(يُعَزِّدُ فِي كُلِّ مَعْصِيَةٍ) تاوانکاره که ته مبی ده کری له گشت تاوانیکی به رامبه ر به خوی گه وره، یان ئاده می زاد، که تاوانه که (لَا حَدَّ لَهَا وَلَا كَفَّارَةٌ) له شه رعدا: نه سزا و نه که ففاره تی بۆ دانه ندرا بی: وهك ده ستبازی هه کانی جگه له زینا، دزینی نه و شته ی ده ست برینی تی دا نیه، جنیودانه کانی جگه له بوختان، شاهیدی و سویندی به درۆ، که سابه ت به شتی هه پام، خۆ و چواندنی ئافره تان، نه نجامدانی جه ئنی کافره کان، دوو زمانی... هتد.

جا ته مبی کردنه که ش: (بِحَبْسٍ) به به ندکردنی که متر له سالتک (أَوْ ضَرْبٍ) یان به لیدان (أَوْ صَفْعٍ) یان به شهق و شاپ لیدان (أَوْ تَوْبِيخٍ) یان به لۆمه کردن خۆ لئوتوپه کردن، یان به سه رتاشین- نهك پیش تاشین-، یان به پوو په شکردن، یان پیشه وپاش سواری و لاغ وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ فِي جَنْسِهِ وَقَدْرِهِ، وَقِيلَ إِنَّ تَعَلَّقَ بِأَدَمِيٍّ لَمْ يَكْفِ تَوْبِيخٌ، فَإِنْ جَلَدَ وَجَبَ أَنْ يَنْقُصَ فِي عَبْدٍ عَنْ عَشْرِينَ جَلْدَةً وَحُرٌّ عَنْ أَرْبَعِينَ، وَقِيلَ عَشْرِينَ، وَيَسْتَوِي فِي هَذَا جَمِيعُ الْمَعَاصِي فِي الْأَصَحِّ،

بکری، یان ماوه ی سێ پۆژان له سیداره بدری به شیوه یه کی وه ها: که نه مرئ و نو یژو خواردن و خواردنه وه شی لئقه ده غه نه کری.

ئیت (وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ فِي جَنْسِهِ وَقَدْرِهِ) پیشه وایه که (اجتهاد) ده کاو به بۆچونی خۆی و لئوه شانه وه ی تاوانکاره که و به گویره ی تاوانه که په گه زو نه ندازه ی ته مبی کردنه که داده نی، چونکه پیغه مبه ر ﷺ فه رمو یه تی: ﴿وَمَنْ سَرَقَ دُونَ ذَلِكَ فَعَلَيْهِ غَرَامَةٌ وَالْعُقُوبَةُ﴾ رواه

أبوداود بسند صالح، هەر کەسێک لە پادەیه‌کی دەست ب‌پ‌ین کە‌م‌تر بدزێ، ئەو تۆ‌له‌ی د‌ز‌وا‌وه‌که‌و ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌نی له‌ سه‌ر وا‌ج‌ب ده‌ب‌ێ. (وَقِيلَ إِنَّ تَعْلَقَ بِأَدَمِيٍّ) له‌ فه‌رمووده‌یه‌کی ب‌ئ‌ه‌ی‌زدا: ئە‌گ‌ه‌ر ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌نه‌که‌ په‌یوه‌ندی به‌ ئاده‌م‌یزاده‌وه‌ ه‌ه‌ب‌ێ (لَمْ يَكْفِ تَوْبِيخٌ) لۆ‌مه‌کرد‌نی تاوان‌کاره‌که‌ به‌س نیه‌.

﴿ناگاداری﴾ یه‌که‌م: دروست نیه‌ بۆ ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌ن مال له‌ تاوان‌کاره‌که‌ وه‌رب‌گ‌یرێ، چون‌که‌ پی‌غه‌م‌به‌ر ﷺ له‌ (حَجَّةُ الْوَدَاعِ) دا فه‌رمو‌ی: ﴿إِنَّ دِمَائَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ﴾ رواه مسلم، خو‌ی‌نتان و مال‌تان له‌ یه‌ک‌تری ه‌ه‌پامه‌. که‌واته‌: ئاشک‌رایه‌ م‌ال‌ی‌موسولمان وه‌کو خو‌ی‌نه‌که‌ی ه‌ه‌پامه‌، تا به‌ل‌گه‌یه‌کی به‌ه‌ی‌زیش نه‌ب‌ێ ه‌یچ‌یک‌یان ه‌ه‌ل‌ال ناب‌ن، ئیمام‌ی (النواوی)ش فه‌رمو‌یه‌تی: به‌ ه‌یچ به‌ل‌گه‌یه‌ک ئاشک‌را نه‌ب‌وه‌ که‌ س‌زای م‌ال‌ی له‌ ئیسلامدا ه‌ه‌ب‌و‌ب‌ێ، ه‌ه‌روه‌ک له‌ (المجموع) له‌ سه‌ره‌تای زه‌کاتدا پ‌وونی کرد‌وته‌وه‌.

دووه‌م: وا‌ج‌به‌: تا مردن ئە‌و جۆره‌ که‌سانه‌ به‌ند ب‌کر‌ێن: که‌ چا‌و‌ی‌نی له‌ خه‌ل‌کی ده‌ده‌ن، یان زۆر ب‌ی‌ن‌اموسی له‌گه‌ل ئافه‌ره‌تان و مندالان ده‌که‌ن، یان زۆر تاوان ده‌که‌ن، یان په‌وه‌شتی خه‌ل‌کی تێک ده‌ده‌ن، جا له‌ به‌ندیخانه‌شدا له‌ سه‌ر ئه‌ر‌کی خۆی به‌خ‌ی‌و ده‌کر‌ێ، جا ئە‌گ‌ه‌ر ه‌یچی نه‌بو، ئە‌و کاته‌ له‌ (بیت المال)، یان له‌ سه‌ر ئه‌ر‌کی موسولمانانی ده‌وله‌مه‌ند به‌خ‌ی‌و ده‌کر‌ێ، ه‌ه‌روه‌ک له‌ (تحفة) و (نهاية) و حاشیه‌کان‌ی‌اندا پ‌وون ک‌راوه‌ته‌وه‌.

(فَإِنْ جَلَدَ) جا ئە‌گ‌ه‌ر پ‌ێ‌شه‌وا به‌ دارکاری کرد‌ن تاوان‌کاره‌که‌ی ته‌م‌ب‌ی کرد (وَجَبَ أَنْ يَنْقُصَ فِي عَئْبٍ عَنْ عَشْرِينَ جَلْدَةً) له‌ ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌نی کۆیله‌دا له‌ بیست شوپ‌که‌ وا‌ج‌به‌: که‌م‌تری لێ‌ب‌دا (وَحَرَّ عَنْ أَرْبَعِينَ) له‌ ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌نی تاوان‌کاری ئازادیش له‌ چ‌ل شوپ‌که‌ وا‌ج‌به‌: که‌م‌تری لێ‌ب‌دا، ه‌ه‌روه‌ها له‌ س‌ال‌یک‌یش که‌م‌تر به‌ندی ب‌کا، واته‌: ناب‌ێ ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌نه‌که‌ ب‌گاته‌ که‌م‌ترین س‌زای ته‌م‌ب‌ی‌ک‌راوه‌که‌ (وَقِيلَ عَشْرِينَ) له‌ فه‌رمووده‌یه‌کی ب‌ئ‌ه‌ی‌زدا: له‌ بیست شوپ‌که‌ وا‌ج‌به‌: که‌م‌تر ب‌ێ (وَيَسْتَوِي فِي هَذَا جَمِيعُ الْمَعَاصِي) له‌ وا‌ج‌بی ئە‌و که‌م‌کرد‌نه‌وه‌یه‌دا گ‌شت تاوانه‌کان یه‌ک‌سانن (فِي الْأَصَحِّ) له‌ فه‌رمووده‌ی پ‌استردا.

وَلَوْ عَقَا مُسْتَحِقُّ حَدٍّ فَلَا تَغْزِيرَ لِلْإِمَامِ فِي الْأَصَحِّ، أَوْ تَغْزِيرٍ فَلَهُ فِي الْأَصَحِّ.

(كِتَابُ الصِّيَالِ وَضَمَانِ الْوَلَاةِ)

لَهُ دَفْعُ كُلِّ صَائِلٍ عَلَى نَفْسٍ أَوْ طَرَفٍ أَوْ بَضْعٍ أَوْ مَالٍ،

(وَلَوْ عَقَا مُسْتَحِقُّ حَدٍّ) ئە‌گ‌ه‌ر خاوه‌ن مافی س‌زادانێک-وه‌ک بوختان پ‌یک‌راو- تاوان‌کاره‌که‌ی عه‌فو کرد، ئە‌وه‌ (فَلَا تَغْزِيرَ لِلْإِمَامِ) بۆ پ‌ێ‌شه‌وا دروست نیه‌ تاوان‌کاره‌که‌ ته‌م‌ب‌ی ب‌کا (فِي الْأَصَحِّ) له‌ فه‌رمووده‌ی پ‌استردا (أَوْ تَغْزِيرٍ) به‌لام ئە‌گ‌ه‌ر خاوه‌ن مافی ته‌م‌ب‌ی‌کرد‌نه‌که‌ تاوان‌کاره‌که‌ی عه‌فو کرد، ئە‌و کاته‌ (فَلَهُ فِي الْأَصَحِّ) بۆ پ‌ێ‌شه‌وا دروسته‌: تاواکاره‌که‌ ته‌م‌ب‌ی

بکا، له فەرموودەى پاستردا.

﴿پاشکۆ﴾: بۆ پێشهوا دروست نیه و حەپامه: تاوانکاره که له سزادان عهفو بکا، بهلام دروسته له ته مبی کردن عهفوی بکا، به لکو نه گەر تاوانکاره که مرقیکی ئایین پهروه رو پیزدار بوو و یه که مجاری بوو، سوننه ته له ته مبی کردن عهفوی بکا، چونکه پیغه مبه رﷺ فەرموویه تی: ﴿أَقِيلُوا ذَوَابِلَهُنَّ عَشْرَاتِهِمْ إِلَّا الْحُدُودَ﴾ رواه أبوداود بسند صالح، چاوپۆشی له خلیسکردنه کانی خاوهن پیزه کان بکن، ته نها له سزایه کانی شهرعی عهفویان مه کهن. ههروه ها تکاردن له لای کاربه دهسته کان و خاوهن مافه کان سوننه ته، به و مهرجه ی له سزاکاندا نه بێ، چونکه هه ر کاتی که تاوانه که بۆ لای کاربه دهسته به رز کراوه، حەپامه: تکا بۆ تاوانکاره که بکری تا کو سزا نه درێ، پیغه مبه رﷺ فەرموویه تی: ﴿مَنْ حَالَتْ شَفَاعَتُهُ دُونَ حَدٍّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ فَقَدْ ضَادَّ اللَّهَ فِي أَمْرِهِ﴾ أخرجه أبوداود وصححه الحاكم، هه ر که سی که تکاردنه که ی بپته هۆی سزانه دانی که له سزایه کانی خوا، به پاستی دژایه تی خوی گه و ده ی کردوه له فرمانه که ی دا.

﴿کتاب الصیال: په ڕتوکی هیڕشکردنی زۆرداری و

(وَضَمَانَ الْوَلَاةِ) زامینی سهرپه رشتکاره کان﴾

(له) بۆ مرقۆ دروسته (دَفْعُ كُلِّ صَائِلٍ) گشت هیڕشکه ریکی زۆردار بگه رپینیتته وه: که (علی نفس) هیڕش ده کاته سه ر گیانیکی پارێزواو (أَوْ طَرْفٍ) یان نه ندامییکی پارێزواو (أَوْ بُضْعٍ) یان ناموسیکی پارێزواو، هه رچه ند ته نها ماچکردنیکی حەپامیش بێ (أَوْ مَالٍ) یان مالیکی پارێزواو، هه رچه ند که میش بێ، یان تایبه ته ندیه کی پیس بێ: وه کو زبل.

ئینجا جیاوازی نیه هیڕشکه ره که: کافر بێ، یان موسولمان، عاقل بێ، یان شیئ، خزم بێ، یان بیگانه، بالغ بێ، یان منداڵ، ئاده میزاد بێ، یان ئاژهل، پیغه مبه رﷺ فەرموویه تی: ﴿مَنْ قُتِلَ دُونَ دِيْنِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دَمِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ

فِي أَنْ قَتَلَهُ فَلَا ضَمَانَ، وَلَا يَجِبُ الدَّفْعُ عَنْ مَالٍ وَيَجِبُ عَنْ بُضْعٍ

مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ أَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ﴾ رواه أبوداود وصححه الترمذي، هه ر که سی که به هۆی به رگری کردن له ئایینه که ی، یان له خوینه که ی، یان له ماله که ی، یان له ناموسی خزم و که سه که ی بکوژی، نه وه شه هیده. واته: بۆی دروسته: جهنگ بکاو هیڕشکه ره که ش بکوژی.

که واته: (فِي أَنْ قَتَلَهُ) نه گەر به رگریکه ره که هیڕشکه ره که ی کوشت، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی نیه، واته: نه تۆله و نه خوین و نه که ففاره و نه گوناھی کوشتنی له سه ر بکوژه که نیه، چونکه به فرمانی شرع به رگریی کردوه.

که و ابو: نه گەر ئافره تېکی ئاوس هیږشی ژۆرداری کرده سهر مرۆڤیک، ئه ویش بهرگری کردو ئافره ته کهش کۆرپه کهی ناوژگی به مردوویی له بار هاویشته، ئه وه بهرگری که ره که نابیتته زامینی کۆرپه کهش، ههروه که له (مغنی) و (الشبراملسی) دا فهرموویانه.

(وَلَا يَجِبُ الدَّفْعُ عَنْ مَالٍ) بهرگری کردن له مالیکی بێگیان واجب نیه، به لکو دروسته، به لام نه گەر هیږشکه ره که برسییکی ناچار بوو و هیږشی کرده سهر خوارده مهنی و ئاوه کهی، یان ژۆرلیکراو بوو بۆ له ناویردنی مالیک، ئه وه له و دوو حاله ته دا بهرگری کردن چه پامه و واجبه: گیانی هیږشکه ره که بپاریژرێ، به لام دروسته نرخێ خوارده مهنی و ماله کهی لێ بستیندرێ.

جا بزانه: نه گەر ماله که گیانله بهر بوو و یه کێک ده یویست بیه وتینێ، ئه و کاته بهرگری واجبه، هه رچه ند ملکی فه وتینه ره کهش بێ، ههروه که له ژۆریه ی سه رچاوه کاند ئه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

جا هه ر که سێک بهرگری له مالی خۆی نه کردو ماله کهی فه وتیندر، ئه و کاته مافی هه یه تۆله ی ماله کهی له فه وتینه ره که بستینێ، هه رچه ند توانای بهرگریشی هه بویی و به قه سدیش بێ ده نگ بوی، ههروه که له (تحفة) و (نهاية) دا له (باسی په شیمانبوونه وه له شاهیدی) دا فهرموویانه.

(وَيَجِبُ عَنْ بُضْعٍ) واجبه: بهرگری له ناموس بکا، هه رچه ند ناموسی بێگانه و ئاژه لیش بێ، به و مه رجه ی ترسی له ناوچوونی گیانی خۆی نه بێ.

به لام نه گەر ئافره ت بۆ زینا هیږشی کرایه سهر، یان بپیری ماره برینیک نادروستی له سهر درابو، یان ده یزانی میږده کهی ته لاقی که وتوه و وازی لێ نه ده هیئا و نه شگوڤا خۆی پزگار بکا، له و سێ حاله تانه شدا واجبه بهرگری بکا، هه رچه ند به کوشتنی میږده کهشی بێ، واته: چه پامه خۆی ته سلیم بکا هه رچه ند بشکوژرێ، ههروه که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیاندا - لێره وه له (باسی په وشته کانی دادکردن) دا - پوون کراوه ته وه.

وَكَذَا نَفْسٍ قَصَدَهَا كَافِرٌ أَوْ بِهِيمَةً، لَا مُسْلِمٌ فِي الْأَظْهَرِ، وَالِدَّفْعُ عَنْ غَيْرِهِ كُهُو عَنْ نَفْسِهِ، وَقِيلَ يَجِبُ قَطْعًا، وَلَوْ سَقَطَتْ جِرَّةٌ وَلَمْ تَنْدَفِعْ عَنْهُ إِلَّا بِكُسْرِهَا ضَمِنَهَا فِي الْأَصَحِّ،

(وَكَذَا نَفْسٍ قَصَدَهَا كَافِرٌ أَوْ بِهِيمَةً) ههروه ها واجبه بهرگری له گیانی خۆی بکا، نه گەر کافرێک، یان ئاژه لێک هیږشی کرده سهر، چونکه خۆ ته سلیمکردنی به کافره که سه رشۆپی ئایینییه، ئاژه لیش به قوربانی ئاده میزاد ده کری.

(لَا مُسْلِمٌ) به لام نه گەر موسولمانێک هیږشی کرده سهر، ئه و کاته بهرگری واجبه نیه (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیژتردا، به لکو سوننه ته: خۆی ته سلیم بکا، پیغه مبه رﷺ له هه دیسه کهی (الْفِتْنَةُ) دا فهرموویه تی: ﴿كُنْ كَخَيْرِ ابْنِي آدَمَ﴾ أخرجه الترمذي بسند صحيح،

له کاتی فیتنه دا تق وهك چاكتړینی هردوو کوپه کانی باب نادم-هابیل- پهفتار بکه: که خوی ته سلیمی (قابیل) کرد.

(وَالدَّفْعُ عَنْ غَيْرِهِ) بهرگری کردن له گیان و مال و ناموسی که سیکی تر (كُهُو عَنْ نَفْسِهِ) وهكو بهرگری کردن له خودی خوی، واته: له هر حاله تیکدا بهرگری له خوی دروست بی، یان واجب بی، له بیگانهش دروسته، یان واجبه، به و مرجعی به خوی به هیلاک نه چی، چونکه واجب نیه خوی به قوریانی که سیکی تر بکا (وَقِيلَ يَجِبُ قَطْعًا) له فرموده یه کی بی میزدا: بهرگری کردن له بیگانه له گشت حاله تیکدا واجبه، به و مرجعی ترسی له ناوچوونی خوی نه بی. (وَلَوْ سَقَطَتْ جُرَّةٌ) نه گهر گوزده یه کی به سهردا بهر بؤوه و (وَلَمْ تَنْدَفِعْ عَنْهُ إِلَّا بِكُسْرِهَا) گوزده که شی لی نه ده که پاره ته نها به شکاندنی نه بی، جا نه گهر شکاندی (ضَمِنَهَا فِي الْأَصْح) ده بیته زامینی گوزده که له فرموده ی پاستردا، چونکه گوزده- وهكو نادمه میزادو ناژه ل- سهریه خویی هیترشکردنی نیه.

﴿ ناکاداری: له باره ی کوشتنی سته مکار و بی نه خلاکه کان ﴾

نیمام (المحب الطبري) فرمویه تی: دروسته نه و جوړه کارمه ندانه ی ده ولت بکوژین: که خویان به سهر خه لکی دا سهر پاندوه و سته م له خه لکی ده کن. هره ها نیمامی (الإسنوی) له نیمام (ابن عبدالسلام) ی گپراوه ته وه: نه و که سه ی توانای هیه بؤی دروسته به په نهانی سته مکاره کان و گومرگ وهر گره کان بکوژی، تاکو خه لک له سته مه که یان به سیته وه. هره که له (بغية المسترشدين) دا گپراویه تیه وه. هره ها نه گهر ده یزانی له مالیکدا حه پام و بی شهرعی ده کری، نه و کاته ش بؤی دروسته: هیترش بکاته سهر ماله که و بی شهرعی که لایبا، هه رچند جهنگ و کوشتنیش له نیوانیاندا پوو بدا، به و مرجعی ترسی فیتنه و سزادانی کار به ده سته سته مکاره کانی نه بی، نه گینا: نابی خوی، یان که سیکی تر توشی سزای سته مکاره کان بکا، هره که له (تحفة) و (نهاية) دا فرمویانه.

وَيُدْفَعُ الصَّائِلُ بِالْأَخْفِ، فَإِنْ أَمُكَنْ بِكَلَامٍ وَاسْتِغَاثَةً حَرَمَ الضَّرْبُ، أَوْ بِضَرْبٍ بِيَدٍ حَرَمَ سَوْطٍ، أَوْ بِسَوْطٍ حَرَمَ عَصَا، أَوْ بِقَطْعِ غَضُو حَرَمَ قَتْلٍ، فَإِنْ أَمُكَنْ هَرَبٌ فَلَمْ يَذْهَبْ وَجُوبُهُ وَتَحْرِيمُ قِتَالٍ، وَلَوْ غَضَّتْ يَدُهُ خَلَصَهَا بِالْأَسْهَلِ مِنْ فَلَاحِيهِ وَضَرْبٍ شِدْقِيهِ فَإِنْ عَجَزَ فَسَلَّهَا فَتَدَرَّتْ أَسْنَانُهُ فَهَدَرَتْ، وَمَنْ نَظَرَ إِلَى حُرْمِهِ فِي دَارِهِ مِنْ كَوَّةٍ أَوْ ثَقْبٍ عَمْدًا

هره ها دروسته: نه و جوړه خرابکارانه سهرکوت بکړین که خه لکی توشی بی نه خلاقی و فساد ی نه کن، جا نه گهر تاوانکاره که بهرگری له فاسقی و تاوانه کی کرد، نه و کاته دروسته بکوژی، هره که له (إحياء العلوم) دا فرمویه تی.

هره ها نه گهر دیتی پیاوړیک به زینا (ذکر) ی خوی ده ناو (فرج) ی نافرته تیک ناوه،

ئەو لەو حالەتەدا دروستە: پیاوێکە بکوژێ، ھەرۆک ئیمام (الموردی) و (الرویانی) ھەرموویانە، بەلام لە (الأم) دا ھەرموویەتی: کامەیان (مُحَصَّن) بێ، ئەویان دەکوژێ بە پەنھانی، ھەرۆک لە (تحفة) دا پوون کراوتەو.

(وَيُدْفَعُ الصَّائِلُ بِالْأَخْفِ) ھێرشکەری زۆردار بە پێگایەکی سووکتری ھەرە سووکتر دەگەڕێندڕیتەو، کەوابو: (فَإِنْ أَمَكَ بِلَا مِمْسَاةٍ وَاسْتَقَاتَتْ) ئەگەر دەگونجا بە قسە ی توپە، یان بە ھاوارکردنە خەڵک بیکە پێنیتەو (حَرَمَ الضَّرْبِ) ھەپامە لێی بیدا (أَوْ بِضَرْبٍ بَيِّنٍ) یان ئەگەر لە لێدانی بە دەست دەگەپاوە (حَرَمَ سَوَاطٍ) ھەپامە بە شوپکە لێی بیدا (أَوْ بِسَوَاطٍ حَرَمَ عَصَا) ئەگەر بە شوپکە دەگەپاوە، ھەپامە بە عەسا لێی بیدا (أَوْ بِقَطْعِ عُضْوٍ حَرَمَ قَتْلِ) یان ئەگەر بە لێکردنەوێ ئەندامێکی دەگەپاوە، ھەپامە بیکوژێ.

(فَإِنْ أَمَكَ هَرَبٌ) جا ئەگەر دەگونجا پابکا، یان پەنا بباتە بەر خانووێک، یان کۆمەلە خەڵکێک، ئەو (فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهُ وَتَحْرِيمُ قِتَالِهِ) بە ھەرموودە ی پاستی مەزھەب: واجبە پابکا و پەنا بباتە بەر شوینێک و ھەپامە جەنگ لەگەڵ ھێرشکەرە بکا، چونکە ھەرمانی پێکراوە خۆی پزگار بکا، بەلام لە ھەرموودە کە ی تەردا: واجب نیە پابکا، چونکە مانەوێ لەو شوینەدا دروستە، ھەرۆک لە (مغنی) دا ھەرموویەتی.

(وَلَوْ غَضَّتْ يَدُهُ) ئەگەر دەستی گەسترا (خَلَصَهَا بِالْأَسْهَلِ) بە ئاسانترین پێگا دەستە کە ی پزگار دەکا: (مِنْ فَكِّ لَحْيَتِهِ) بە لێککردنەوێ شەوێلەکانی و (وَضَرْبِ شِدْقِيهِ) بە لێدانی ھەردوو لای دەمی (فَإِنْ عَجَزَ) جا ئەگەر ئەوانە ی پێنەکران و (فَسَلَّهَا فَتَدَرَّتْ أَسْنَانُهُ) دەستە کە ی خۆی پاکیشا ھەرەو و ددانەکانی زۆردارە کە ھەرھاتن، ئەو کاتە (فَهَدَرَتْ) ددانەکانی بە فێر دەدرێن و پێغەمبەریش ﷺ ھەرموویەتی: (هَبِيجُ خَوَيْنِي نِيه). ھەرۆک لە ھەدیسی (بخاری و مسلم) دا گێڕدراوەتەو.

(وَمَنْ نَظَرَ إِلَى حُرْمَةٍ فِي دَارِهِ) ھەر کەسێک تەماشای کرا ژن و دایک و خوشک و مەحەر مەکانی تری، ئەوانەش لە ناو خانووە کە ی دا بون (مِنْ كَوِّهِ أَوْ ثَقْبِهِ عَمْدًا) **فَرَمَاهُ بِخَفِيفٍ كَحَصَاةٍ فَأَعْمَاهُ أَوْ أَصَابَ قُرْبَ عَيْنِهِ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ فَهَدَرَتْ، بِشَرِّ عَدَمٍ مَحْرَمٍ وَزَوْجَةٍ لِلنَّاطِرِ، قِيلَ وَاسْتِئْزَارِ الْحُرْمِ، قِيلَ وَإِنْ دَارَ قَبْلَ رَمِيهِ، وَلَوْ عَزَرَ وَلِيٌّ وَوَالٍ وَزَوْجٌ وَمُعَلِّمٌ فَمَضْمُونٌ، وَلَوْ حَدَّ مُقَدَّرًا فَلَا ضَمَانَ،**

تەماشاکەرە کەش لە کولانکەو، یان لە کونێکەو بە قەسە ی تەماشای کردن (فَرَمَاهُ بِخَفِيفٍ كَحَصَاةٍ) خاوەن مەحەر مە کەش شتیکی سوکی بۆ ھاویشت: وەکو بەردێکی بچوک (فَأَعْمَاهُ) تەماشاکەرە کە ی کوێر کرد (أَوْ أَصَابَ قُرْبَ عَيْنِهِ فَجَرَحَهُ فَمَاتَ) یان بەردە کە ی لە نزیکی چاوە کە ی داو برینداری کردو بەو برینە مرد، ئەو (فَهَدَرَتْ) بە فێر دەدرێ، پێغەمبەر ﷺ ھەرموویەتی: ﴿لَوْ أَنَّ أَمْرًا أُطْلِعَ عَلَيْكَ بِغَيْرِ إِذْنٍ فَحَدَفْتَهُ بِحَصَاةٍ

فَفَقَاتْ عَيْنَهُ، فَلَا قَوْدَ وَلَا دِيَةَ ﴿رواه الشيخان والنسائي، نه گەر له ماله که تدا بوی و پیاویک بئ ئیزن ته ماشای کردی، توش به ردیکی بچوکت بۆ هاویشته و چاوت دهرهینا، هیچ تۆله و هیچ خوینت له سهر نیه.

جا ئه و به فیڕدانهش (بَشْرَطِ عَدَمِ مَحْرَمٍ وَزَوْجَةٍ لِلنَّاطِلِ) به و مهرجهی هیچ ژنیک و هیچ مهرمه میکی ته ماشاکه ره که له و شوینه دا نه بی (قِيلَ وَأَسْتَتَارِ الْحُرَمِ) له فهرمووده یه کی بئ هیژدا: مهرجه: ئافره ته کانیش دانه پۆشراو بن (قِيلَ وَإِنْذَارِ قَبْلِ رَمِيهِ) له فهرمووده یه کی بئ هیژدا: مهرجه پێش هاویشتنه که هه پره شهشی له ته ماشاکه ره که کریی.

﴿باسی زامینی سهرپه رشتکارو کاربه دهسته کان﴾

(وَلَوْ عَزَدَ وَلِيٌّ) نه گەر سهرپه رشتکار، یان به خێوکه ری مندالیک منداله که ی ته مبی کرد (وَوَالَ) یان کاربه دهست تاوانکاریکی ته مبی کرد (وَزَوْجٌ) یان میرد ژنه که ی ته مبی کرد (وَمُعَلِّمٌ) یان مامۆستایه ک قوتابی= شاگرده که ی ته مبی کرد، ئه وه (فَمَضْمُونٌ) ته مبی کردنه که زامینکراوه، واته: خوینی وینه ی به قهس دی له سهر خزمه کانی ته مبی که ره که واجب ده بی، نه گەر ته مبی کردنه که کاریکی له مردنی، یان له فه وتاندنی ئه ندامیکی ته مبی کراوه که دا کرد بی، به لام نه گەر ته مبی کردنه که هیچ کاریکی له مردن و فه وتاندنی نه کرد بی: وه ک شه قه و شاپیکی سوک، یان خۆ توپه کردن، یان به ندکردن، ئه و کاته هیچ زامینی نیه، به لکو نه گەر که سیك مافیکی له سهر بوو، دروسته به ند بکری تا مافه که ده دا، یان تاده مرئ، ههروه ک له ژۆربه ی سهرچاوه کانداه فهرموویانه.

به لام (وَلَوْ حَدٌّ مُقَدَّرًا) نه گەر کاربه دهست، یان جیگره که ی سزای تاوانکاریکی دا: به و سزایه ی له شه رعدا داندراوه و سزادراوه که ش مرد، ئه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی نیه، به (إجماعی) زانایانی ئیسلام ﴿عَنْ عُمَرَ وَعَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: مَنْ مَاتَ فِي حَدٍّ أَوْ قِصَاصٍ فَلَا دِيَةَ لَهُ﴾ رواه البيهقي، ورواه الشيخان عن عليٍّ في شارب الخمر، هه ره که سیك به هوی سزادان، یان تۆله لی کردنه وه بمرئ، هیچ خوینی نیه.

وَلَوْ ضُرِبَ شَارِبٌ بِنَعَالٍ وَثِيَابٍ فَلَا ضَمَانَ عَلَى الصَّحِيحِ، وَكَذَا أَرْبَعُونَ سَوْطًا عَلَى الْمَشْهُورِ، أَوْ أَكْثَرُ وَجَبَ قِسْطُهُ بِالْعَدَدِ، وَفِي قَوْلِ نِصْفِ دِيَةٍ، وَيَجْرِيَانِ فِي قَازِفٍ جُلْدًا أَحَدًا وَثَمَانِينَ، وَلِمُسْتَقِلٍّ قَطْعُ سِلْعَةٍ إِلَّا مَخُوفَةً لَا خَطَرَ فِي تَرْكِهَا أَوْ الْخَطَرُ فِي قَطْعِهَا أَكْثَرُ،

(وَلَوْ ضُرِبَ شَارِبٌ بِنَعَالٍ وَثِيَابٍ) نه گەر شه پابخۆریک به لیدانی پیللو و جله کان سزادراو به و سزایه مرد (فَلَا ضَمَانَ عَلَى الصَّحِيحِ) هیچ زامینی نیه، له سهر فهرمووده ی پاست (وَكَذَا أَرْبَعُونَ سَوْطًا) ههروه ها نه گەر چل شوپکه شی لی بدرئ و بمرئ، زامینی نیه (عَلَى الْمَشْهُورِ) له سهر فهرمووده ی ناسراوی مه زه ب (أَوْ أَكْثَرُ) به لام نه گەر شه پابخۆره که

له چل شوپکه زیاتری لئډراو مرد، نه و کاته (وَجَبَ قِسْطُهُ بِالْعَدَدِ) به فرموده‌ی به‌هیزتر: به‌شی زیاتره‌که به‌گویره‌ی ژماره‌که زامینی واجب ده‌بئ، بۆ وینه: نه‌گه‌ر چل شوپکه‌ی زیاتر لئډراو مرد، نیوه‌ی خوینه‌که‌ی واجب ده‌بئ، نه‌گه‌ر ده شوپکه‌ی زیاتر لئډراو مرد پینجیکی خوینه‌که‌ی واجب ده‌بئ (وَفِي قَوْلٍ: نِصْفُ دِيَّةٍ) له فرموده‌یه‌کدا: به‌گشت جوړه زیده‌یه‌که نیوه‌ی خوینی واجب ده‌بئ.

(وَبَجْرِيَانٍ) نه‌و دوو فرموده به‌هیزو بئ‌هیزه دینه‌جئ (فِي قَازِفٍ جُلْدَ أَحَدًا وَتَمَانِينَ) له‌باره‌ی بوختانکه‌ریک که هه‌شتاو یه‌ک شوپکه‌ی لئډرایو بمرئ، واته: به فرموده‌ی به‌هیزتر: له هه‌شتاو یه‌ک به‌ش: به‌شه خوینیك واجب ده‌بئ، به فرموده‌ی بئ‌هیز: نیوه‌ی خوینی واجب ده‌بئ.

﴿بَاسِی بَرِیْنِی قَوْنِیْرُو لَیْکَرْدَنَه‌و‌ی نُه‌نَدَامَه‌کَان﴾

(وَالْمُسْتَقِلُّ) بۆ مرؤفیکی سه‌ریه‌خوی بالغ و عاقل دروسته: (قَطْعُ سَلْعَةٍ) لوویک، یان قونیریک، یان هر جوړه ناشیرنه‌کی له‌و جوړه له لاشه‌ی‌خوی بپړئ و لای‌ببا: به‌ده‌ستی خوی، یان به‌ده‌ستی ئیزندراویکی‌خوی (إِلَّا مَخَوْفَةً لَا خَطَرَ فِي تَرْكِهَا) ته‌نها نه‌گه‌ر بپینه‌که‌ی مه‌ترسی لئ‌بکړئ و هیچ ترسیش له هیشتنه‌وه‌ی‌دا نه‌بئ (أَوِ الْخَطَرُ فِي قَطْعِهَا أَكْثَرُ) یان ترسه‌که له بپینه‌که‌ی‌دا زۆتر بئ، نه‌و کاته له‌و دوو حاله‌ته‌دا چه‌پامه بیپړئ، به‌لام نه‌گه‌ر مه‌ترسی هیشتنه‌وه‌که‌ی له بپینه‌که‌ی زۆتر بوو، یان هه‌ردوکیان یه‌کسان بون، نه‌و کاته دروسته له لاشه‌ی‌خوی بیپړئ، به‌لکو نه‌گه‌ر پزیشکیکی دادپه‌روه‌ر بلئ: هیشتنه‌وه‌ی نه‌و لووه ده‌بیته‌ه‌وی به‌هیلاکچوون، نه‌و کاته واجبه‌ه‌م له‌خوی و ه‌م له منداله‌که‌ی بیپړئ. جا بزانه: نه‌و بپیارانه‌ی‌پاږدوو و داهاتوو-گشتی- ده‌ریاره‌ی نه‌ندامیکی خۆرکدار و له‌کارکه‌وتووش دینه‌جئ، هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرموویانه، به‌لام چه‌پامه له به‌ر ئیش و نازار په‌له‌ی مردن بکاو خوی بکوژئ، هه‌روه‌ک له (مغنی)‌دا فرموویه‌تی.

وَلَأَبٍ وَجَدْتُ قَطْعَهَا مِنْ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ مَعَ الْخَطَرِ إِنْ زَادَ خَطَرُ التُّرْكِ، لَا لِسُلْطَانٍ، وَلَهُ وَلِسُلْطَانٍ قَطْعَهَا بِلَا خَطَرٍ وَفَصْدٌ وَحِجَامَةٌ، فَلَوْ مَاتَ بِجَائِزٍ مِنْ هَذَا فَلَا ضَمَانَ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ فَعَلَ سُلْطَانٌ بِصَبِيٍّ مَا مَنَعَ فِدْيَةً مُغْلَظَةً فِي مَالِهِ، وَمَا وَجَبَ بِخَطَأِ إِمَامٍ فِي حَدٍّ أَوْ حُكْمٍ فَعَلَى عَاقِلَتِهِ، وَفِي قَوْلٍ فِي بَيْتِ الْمَالِ، وَلَوْ حَدَّهُ بِشَاهِدَيْنِ فَبَانَا عَبْدَيْنِ أَوْ ذَمَّيْنِ أَوْ مُرَاهِقَيْنِ فَإِنْ قَصَرَ فِي اخْتِبَارِهِمَا

(وَلَأَبٍ وَجَرٌ) بۆ باوک و باپیره دروسته (قَطْعَهَا مِنْ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ مَعَ الْخَطَرِ) لووه‌که، یان نه‌ندامه خۆرکداره‌که، له لاشه‌ی مندال و شیت بپړئ، له‌و حاله‌ته‌ی مه‌ترسی له بپړنو له هیشتنه‌وه‌ی‌دا هه‌یه، به‌لام (إِنْ زَادَ خَطَرُ التُّرْكِ) به‌و مه‌رجه‌ی ترسی هیشتنه‌وه‌که‌ی زیاتر

بَيِّ (لَا سُلْطَانَ) به لَام بۆ کاربه دهست و خه لکی تر دروست نیه، چونکه نه وان وه کو باوک و باپیره میهره بان نین، هه روه ها نه گهر ترسی برینه که و هیشتنه وه که شی یه کسان بی، نه و کاته بۆ باوک و باپیره ش دروست نیه له لاشه ی مندال و شیت بیی.

به لَام (وَلَهُ وَاسْلُطَانٍ قَطْعُهَا بِأَخْطَرٍ) بۆ باوک و باپیره و کاربه دهست دروسته: لوه که و نه ندانه که له لاشه ی مندال و شیت بپن نه گهر مه ترسی له لیکنده وه ی دا نه بی، به لَام به هیچ جورینگ بۆ بیگانه دروست نیه، هه م (وَقَصْدٌ وَحِجَامَةٌ) خوین لیگرتن و گشت چاره سه ریه کی بی ترسی مندال و شیت که یان بۆ دروسته به ئاماژه ی پزیشک.

(فَلَوْ مَاتَ بِجَائِزٍ مِنْ هَذَا) جا نه گهر منداله که، یان شیت که به چاره سه ریه کی دروستی له وانه ی پراپر دوو مرد، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) هیچ زامینی و که ففاره ت واجب نابی (فِي الْأَصَحِّ) له فه رموده ی پاستردا، به لَام (وَلَوْ فَعَلَ سُلْطَانٌ بِصَبِيٍّ مَا مُنِعَ) نه گهر کاربه دهست و جیگره که ی، یان باوک و باپیره چاره سه ریه کی قه ده غه کراوی مندال و شیت که یان کردو به و چاره سه ریه مرد، نه و کاته (قَدِيَّةٌ مُغْلَظَةٌ فِي مَالِهِ) خوینیکی نه ستور کراو له مالی خوی واجب ده بی: بۆ میراتگره کانی مندال و شیت که، چونکه له سنوری شرع لای داوه، به لَام له تۆله ناکو شتری، چونکه مه به ستی چاکسازی بووه.

جا بزانه: دروسته گویی گیزۆله کان کون بکری بۆ گواره پیته لواسین، هه روه که له (تحفة و) (نهاية) دا پوون کراوته وه.

(وَمَا وَجِبَ بِخَطِّ إِمَامٍ) هه ر خوینیک به هوی هه له ی پیشه و، یان جیگره که ی واجب بو بی، (فِي حَدِّ أَوْ حُكْمٍ) له سزادان و ته مبی کردن و برپار داند، نه وه (فَعَلَى عَاقِلَتِهِ) خوینه که له سه ر خزمه کانیه تی (وَفِي قَوْلٍ فِي بَيْتِ الْمَالِ) له فه رموده یه کدا: له (بَيْتِ الْمَالِ) خوینه که ده دری. (وَلَوْ حَدُّهُ بِشَاهِدَيْنِ) نه گهر پیشه و به شاهیدی دوو پیاو مروقیکی سزا داو به و سزادانه مرد (فَبَانَا عَبْدَيْنِ أَوْ ذَمَّيْنِ أَوْ مُرَاهِقَيْنِ) ئینجا ئاشکرا بوو: شاهیده کان کۆیله بون، یان کافر بون، یان نه بالغ بون، نه وه (فَإِنْ قَصَرَ فِي اخْتِبَارِهِمَا) نه گهر پیشه وایه که **فَالضَّمَانُ عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَالْقَوْلَانِ، فَإِنْ ضَمَّنَا عَاقِلَةً أَوْ بَيْتَ مَالٍ فَلَا رُجُوعَ عَلَى الذَّمَّيْنِ وَالْعَبْدَيْنِ فِي الْأَصَحِّ، وَمَنْ حَجَمَ أَوْ فَصَدَ بِإِذْنٍ لَمْ يَضْمَنْ، وَقَتْلُ جَلَادٍ وَضَرْبُهُ بِأَمْرِ الْإِمَامِ كَمُبَاشَرَةِ الْإِمَامِ إِنْ جَهِلَ ظَلَمُهُ وَخَطَأُهُ،**

که مته رغه می کرد بی له باسو لیکن لینه وه ی شاهیده کاند (فَالضَّمَانُ عَلَيْهِ) زامینی سزادراوه که له سه ر خویه تی، واته: نه گهر به قه سدی کوشتبیتی له تۆله یی ده کو شتریت وه، جائه گهر عه فو کرا، خوینه که شی له سه ر خویه تی، نه گهر به هه له ش کوشتبیتی خوینه که له سه ر خزمه کانیه تی.

(وَالَا) به لَام نه گهر که مته رغه می نه کرد بو، نه و کاته (فَالْقَوْلَانِ) دوو فه رموده که ی پراپر دوو

دینه جی، به هیتره که یان: خویننه که ی له سر خزمه کانیه تی (فَلِنْ ضَمْنَا عَاقِلَةً أَوْ بَيْتَ مَالٍ) جا نه گهر خزمه کانی، یان (بیت المال) بکهینه زامینی خویننه که (فَلَا رُجُوعَ عَلَى الذَّمِّينِ وَالْعَبْدِينَ) هیچیکیان مافی نه وهی نیه بکه پیتته وه سر شاهیده کافره کان و کویله کان تا کو خویننه که یان لی وه بگریته وه (فِي الْأَصْح) له فرموده ی پاستردا، چونکه نه وان واتی ده گهن پاستییان گوتوه.

﴿باسی زامینی پزیشک و لیدهری سزاگان﴾

(وَمَنْ حَجَمَ أَوْ قَصَدَ بِإِذْنٍ) هه رکه سیک به ئیزنی بالغ و عاقلیک خوینی لی بگری و به و خوین لی گرتنه ش فو تانیک پوو بدا (لَمْ يَضْمَنْ) خوینگره که نابیتته زامین. هه روه ها نه گهر پزیشکیکی لیزان به دهرمانیک، یان به نه شته رگه ری چاره ی نه خوشیکی کردو هیچ که مته رغه میشی نه کردو نه خوشه که مرد، نه ویش نابیتته زامین، به (إجماعی) زانایانی ئیسلام، به لام نه گهر پزیشکه که له چاره سه ری که ی دا هه لی کردبی، یان له سنوری پزیشکی دهرچوبی، یان شاره زایی له و نه خوشی به نه بوبی، نه و کاته خوینی مردوه که له سر خزمه کانی واجب ده بی، به لام نه گهر نه خوشه که به خوی دهرمانه که دیاری بکا، نه و کاته نابیتته زامین.

جا بزانه: نه گهر به دوژمنکاری، واته: به قه سدی نه خوشه که ی کوشتبی، نه و کاته کوشتنه وهی له تۆله ی له سر واجب ده بی، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیا ندا پوون کراوه ته وه، پیغه مبه رﷺ فرموویه تی: ﴿مَنْ تَطَبَّبَ وَلَمْ يَكُنْ بِالطَّبِّ مَعْرُوفًا فَأَصَابَ نَفْسًا فَمَا دُونَهَا فَهُوَ ضَامِنٌ﴾ رواه أصحاب السنن وصححه الحاكم، هه رکه سیک خوی بکاته پزیشک و پزیشکیش نه بی، نه گهر گیانیک، یان نه ندایک بغه وتینن ده بیتته زامین.

(وَقَتْلُ جَلَدٍ وَضَرْبُهُ بِأَمْرِ الْإِمَامِ) کوشتنی لیدهری سزاگان و لیدانه که ی به ئیزنی پیشه و (كُمْبَاشَرَةِ الْإِمَامِ) وه کو پاسته و خوی پیشه وایه که یه (إِنْ جَهَلَ ظُلْمَهُ وَخَطَأَهُ) به و مرجه ی نه زانی پیشه وایه که له و برپاره ی دا سته مکاره، یان به هه له دا چووه، واته: پیشه وایه که

وَالْإِلَّا فَالْقَصَاصُ وَالضَّمَانُ عَلَى الْجَلَدِ إِنْ لَمْ يَكُنْ
الْحِمَّةَ بِأَعْلَى الْفَرْجِ، وَالرَّجُلُ يَقْطَعُ مَا تُغَطِّي حَشَفَتُهُ

منهاج - بهرگی پیینجه م- 11

ده بیتته زامینی کوژراوه که (وَالْإِلَّا) به لام نه گهر لیدهری سزاگان ده یزانی: پیشه وایه که سته مکاره، یان به هه له دا چووه، نه و کاته (فَالْقَصَاصُ وَالضَّمَانُ عَلَى الْجَلَدِ) کوشتنی له تۆله و زامینی ته نها له سر لیدره که یه (إِنْ لَمْ يَكُنْ إِكْرَاهًا) به و مرجه ی زوری لیته کرابی، واته: نه گهر لیدره که زوری لی کرابی، نه و کاته کوشتنه وهی له تۆله - له حاله تی سته مکاری دا- یان خویننه که ی له سر هه ردوکیان واجب ده بی، هه روه که له زۆربه ی سه رچاوه کاندای پوون کراوه ته وه.

﴿باسی سوننه تکرندی ئافرهت و پیاو﴾

(وَيَجِبُ خِتَانُ الْمَرْأَةِ) سوننه تکرندی ئافرهت واجب: (بِجُزْءٍ مِنَ اللَّحْمَةِ بِأَعْلَى الْفَرْجِ) به لیکردنه وهی به شیکی که م له و پۆپیتته گزشته ی له نیتوان هه ردوو لیوی (فَرْجِ) ئافرهت به لای سه ره وهیه، هه م (وَالرَّجُلِ) سوننه تکرندی پیاویش واجب (بِقَطْعِ مَا تُغَطِّي حَشَفَتَهُ) به لیکردنه وهی هه موو ئه و پیسته یه ی سه ری (نَکَرِ) داپۆشیوه، ئینجا سوننه تکرندی ئافرهت و پیاو (بَعْدَ الْبُلُوغِ) له دوا ی بلۆغبوونیان واجب، واته ئه گه ر بلۆغی بوو و سوننه ت نه کرابو، ئه و کاته کاربه ده سته موسولمانان زۆری لێ ده کا: خۆی سوننه ت بکا، هه روه ک له زۆریه ی سه رچاوه کانداهه رموویانه.

خوای گه وره دهه رموئ: ﴿ثُمَّ أُوحِيَ إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا﴾ ئینجا وه حیمان بو تو نارد-ئهی محمدﷺ- شوین ئایینی (ابراهیم پیغه مبه ر)ﷺ بکه وه. پیغه مبه ریشﷺ فه رموویه تی: ﴿اخْتَنَ إِبْرَاهِيمُ النَّبِيُّ ﷺ وَهُوَ ابْنُ ثَمَانِينَ سَنَةً﴾ رواه الشیخان، (ابراهیم پیغه مبه ر)ﷺ خۆی سوننه ت کرد ته مه نی هه شتا سال بوو. واته: سوننه تکرندی به شیکه له ئایینی (ابراهیم پیغه مبه ر)ﷺ، که وابو: واجب: ئه نجامی بده یین.

جا بزانه: ئه گه ر یه کیك به سوننه تنه کراوی مرد، نابێ به مردوویی سوننه ت بکری، هه رچه ند بلۆغیشی بوئی، هه روه ها ئه گه ر به سوننه تکرادی له دایک بوئی، ئه وه سوننه تکرندی له سه ر لاده که وئ، دیسان بزانه: له فه رمووده یه کی بئهیژدا-که فه رمووده ی زۆرتیرینی زانایه نه -: ته نها سوننه تکرندی پیاوان واجب، واته: سوننه تکرندی ئافرهت واجب نیه به لکو سوننه ته، هه روه ک له (تحفة) و (مغنی) دا ئه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَيُنْدَبُ تَعْمِيلُهُ فِي سَابِعِهِ) سوننه ته: سوننه تکرندی منداله که له پۆزی حه فته مینی له دایکبوونی دا بکری ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَتَنَ الْحُسَيْنَ وَالْحُسَيْنَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا يَوْمَ سَابِعِهِمَا﴾ رواه البيهقي وصححه الحاكم، پیغه مبه رﷺ له پۆزی حه فته مینی له دایکبووندا (حسن) و (حسین) ی سوننه ت کردن.

فَإِنْ ضَعُفَ عَنْ إِحْتِمَالِهِ أُخْرَى، وَمَنْ خَتَنَهُ فِي سِنٍّ لَا يَحْتَمِلُهُ لَزِمَهُ قِصَاصٌ إِلَّا وَالِدًا، فَإِنْ إِحْتَمَلَهُ وَخَتَنَهُ وَلِيُّي فَلَا ضَمَانَ فِي الْأَصَحِّ، وَأُجْرَتُهُ فِي مَالِ الْمَخْتُونِ. (فَصْلٌ) مَنْ كَانَ مَعَ ذَابَّةٍ أَوْ دَوَابٍّ ضَمِنَ إِتْلَافَهَا نَفْسًا وَمَالًا لَيْلًا وَنَهَارًا،

(فَإِنْ ضَعُفَ عَنْ إِحْتِمَالِهِ) جا ئه گه ر منداله که بئهیژ بوو و باری سوننه تکرندی نه ده گرت، ئه و کاته (أُخْرَى) واجب دوا بخری، که وابو: (وَمَنْ خَتَنَهُ فِي سِنٍّ لَا يَحْتَمِلُهُ) هه رکه سیك له ته مه نیکی وه هادا منداله که ی سوننه ت کرد: که باری نه ده گرت و به و سوننه تکرده مرد، ئه وه (لَزِمَهُ قِصَاصٌ) سوننه تکه ره که کوشتنی له تۆله ی له سه ر واجب ده بی (إِلَّا وَالِدًا) ته نها باوک و باپیره و دایک و داپیره نه بی، واته: ئه وان خوینیکی ئه ستوورکراویان

له سهر واجب ده بښ. به لام (فَرِنْ اِحْتَمَلَهُ وَخَتَنَهُ وَلِيٍّ) نه گهر منداله که باری سوننه تکرډنی ده گرت و سهر په رشتکاره که ی سوننه تی کردو به و سوننه تکرډنه مرد، نه و کاته (فَلَا ضَمَانَ فِي الْأَصَحِّ) هیچ زامینۍ له سهر نیه، له فهرمووده ی پاستردا، هه روه ها نه گهر بیگانه یه کیش یه کیکی بالغ و عاقل به ئیزنی وی سوننه ت بکاو بمړی، نه ویش نابیته زامین، به لام نه گهر بیگانه که مندالیک سوننه ت بکاو منداله که بمړی، نه و کاته ده بیته زامین، هه روه که له (تحفة) و (الشروانی) دا فهرموویانه.

(وَأُجِرْتُهُ فِي مَالِ الْمُخْتُونِ) کرۍ ی سوننه تکرډنه که له مالۍ سوننه تکراره که ده درۍ، جا نه گهر هیچ مالۍ نه بو، نه و کاته کرۍ یه که ی له سهر نه و که سه یه که واجب به خپوی بکا.

﴿فَصْلٌ: لِه بَاسِي شَت فَهَوْتَانْدَنِي مَنْدَالْ وَ نَاژَه لِه کَانَ وَ نُوْتُوْمِيْل﴾

پيشه کی بزانه: نه گهر مندال به خوی تاوانیک نه جمام بدا، نه وه توله ی تاوانه که له مالۍ منداله که واجب ده بښ، به (إجماع) ی زانا یانی ئیسلام، هه روه که له (مغنی ابن قدامة) دا فهرموویه تی.

هه روه ها شیت هه مان برپاری مندالی بۆ ده درۍ، که و ابو: (مَنْ كَانَ مَعَ دَابَّةٍ أَوْ دَوَابٍّ) هه ر که سیک له گهل ناژه لیک، یان له گهل چه ند ناژه لیکدا بښ، نه وه (ضَمِنْ اِثْلَاقَهَا نَفْسًا وَمَالًا) که سه که ده بیته زامین هه ر گیانیک و هه ر مالیکۍ که ناژه له که - یان نه و بیچوه یی که به دواوه یه تی - بیفه وتینۍ (لَيْلًا وَنَهَارًا) به شو و به پوژ، جیاوازی نیه ناژه له که: ملکۍ خوی بښ، یان به کرۍ گپراو بښ، یان خواستراو بښ، یان نه مانه ت بښ، یان زه وتکراو بښ، هه روه ها جیاوازی نیه که سه که: بالغ و عاقل بښ، یان شیت، یان مندال بښ، به خوشی خوی، یان به زور لیکردن سواری ناژه له که بوبښ، یان پاییکیشۍ، یان لۍ بوخوپۍ.

جا نه گهر دوو که س سواری وولاغه که بوبښ، نه وه هه ریه که و نیوه ی زامینیان له سهره، هه روه ها نه گهر یه کیک لۍ بوخوپۍ و یه کیکیش پاییکیشۍ، نه و کاته ش هه ر یه که و نیوه یه، به لام نه گهر سواریک له سهر پستی وولاغه که بښ، نه و کاته ته نها سواره که زامینه، واته: لیخوپه که و پاکیشهره که نابنه زامین، که و ابو: نه گهر وولاغه که بیچوه که ی به دواوا بښ

بیچوه که شتیک بفه وتینۍ، نه و کاته ش سواره که ده بیته زامین. به لام نه گهر بیگانه یه که - بښ ئیزنی سهر په رشتکار - مندالیک، یان شیتیکۍ سواری وولاغیک کرد، نه و کاته بیگانه که ده بیته زامینۍ نه و شته ی وولاغه که ده یفه وتینۍ، جا نه گهر منداله که به خوی - بښ ئیزن - سواری وولاغه که ببښ، نه و کاته منداله که ده بیته زامین، هه روه ها نه گهر سهر په رشتکاره که شی بۆ به رژه وهندی منداله که سواری وولاغه که ی بکاو

مندالەكەش دەيتوانى وولاغەكە پابگرى، ئەو كاتەش مندالەكە دەيتتە زامىن، ئەگەر نا: سەرپەرشتكارەكە دەيتتە زامىن، ھەرۈك لە زۆرىي سەرچاۋەكاندا ئەو مەسلانە پوون كراۋنەو.

﴿ ئاگادارى ﴾ يەكەم: مەبەست بە زامىنىي كەسەكە لەم باسەدا: ئەگەر فەوتىندراۋى ئازەلەكە گيان بى-واتە: ئادەمىزاد بى- ئەو زامىنىي لە سەرخىزمەكانى كەسەكەيە، ئەگەر مال بى ئەو لە سەر خۆيەتى، ھەرۈك لە سەرچاۋەكاندا فەرموويانە.

كەوابو: ئەگەر شوفىرى ئوتومبىلەك بە ئوتومبىلەكە گيانىك-بە ھەل-بفەوتىنى، ئەو زامىنىي گيانەكە لە سەر خىزمەكانىيەتى، ئەگەر مالىك بفەوتىنى تۆلەي مالەكە لە سەر خۆيەتى، جا لە ھەردوۋى حالەتدا جىياۋازى نىيە ئوتومبىلەكە: ملكى خۆى بى، يان نا-وەكو مەسلەي ئازەلەكە- چونكە شوفىرەكە: ھەم سوارو ھەم لىخوپى ئوتومبىلەكەيە، ھەرۈك لە باسى (خۆ لىكدانى كەشتى و ئوتومبىل)دا درىژتر پوونمان كىردەو.

دوۋەم: ئەگەر يەككە-بىئىزن-نەقىزەيەكى لە وولاغىك دا، يان لىقى قىراند، يان ترساندى، ئىنجا وولاغەكەش پەويەو ھەشتىكى فەوتاند، يان سوارەكەي كەوتە خوارەو ھەمرد، يان-بىئىزنى شوفىرەكە- يەككە ئوتومبىلەكەي سوپاندو لە پىگە لایدا، ئەو لەو حالەتەندە نەقىزەچى و قىرپىنەرەكە و ترسىنەرەكە و سوپىنەرەكە دەبنە زامىن، بەلام ئەگەر بە ئىزنى سوارەكە، يان پاكىشەرەكە، يان شوفىرەكە واى كىردى، ئەو كاتە ئىزىندەرەكە دەيتتە زامىن. جا لە ھەر حالەتلىكدا وولاغىك پەويەو يەككىتىر-بىئىزن-گەپاندىەو، ئەو ھەر شىتەك لە حالەتى پۇششەنەكەي گەپاندەنەو كەدا بفەوتىنى، ئەو كەسەي گەپاندو يەتتەو دەيتتە زامىن، بەلام ئەگەر بە ئىزنى ئەو كەسە بى كە لەگەل وولاغەكەدايە، ئەو كاتەش ئىزىندەرەكە دەيتتە زامىن.

سەئىيەم: ئەگەر سوار وولاغەكە-واتە: يان سوار ئوتومبىلەكە- دەيتوانى وولاغەكە، يان ئوتومبىلەكە پابگرىو بە سەرىدا زال بىي، بەلام وا پىك كەوت لە دەستى دەرچو و نەيتوانى بە سەرىدا زال بىي؟ بە ھۆى بچپانى جەۋى وولاغەكە، يان پاكى ئوتومبىلەكە، ئىنجا شىتەكى فەوتاند، ئەو كاتەش سوارەكە و شوفىرەكە دەبنە زامىن، بەلام ئەگەر وَلَوْ بَالَتْ أَوْ رَأَتْ بِطَرِيقٍ فَتَلَفَ بِهِ نَفْسٌ أَوْ مَالٌ فَلَا ضَمَانَ، وَيَحْتَرِزُ عَمَّا لَا يُعْتَادُ كَرُخْصٍ شَدِيدٍ فِي وَحْلِ، فَإِنْ خَالَفَ ضَمِنْ مَا تَوَلَّدَ مِنْهُ، وَمَنْ حَمَلَ حَطْبًا عَلَى ظَهْرِهِ أَوْ بِهَيْمَةٍ فَحَكَ بِنَاءً فَسَقَطَ ضَمْنُهُ، وَإِنْ دَخَلَ سُوقًا فَتَلَفَ بِهِ نَفْسٌ أَوْ مَالٌ ضَمِنْ إِنْ كَانَ زِحَامًا، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ وَتَمَزَّقَ ثَوْبٌ فَلَا، إِلَّا ثَوْبٌ أَعْمَى وَمُسْتَدْبِرُ الْبَهِيمَةِ

ولاغىك لە دەستى پابكاو شىتەك بفەوتىنى، يان بە توندى بە سىتوبىەو ھەم بەرھەل بوو و شىتەكى فەوتاند، يان بە ھۆى تۆزو پەشەباۋ دەنگى ھەروئە وشتانە ئازەلەكان

په وینه وه و کشتوکالیکیان فه وتاند، نه وه له وسې مه سه له یه دا نابیته زامین، به لام نه گهر به هوی خه وتنی شوانه که پهرت بېن، نه و کاته شوانه که ده بیته زامین، هه روه که له زوربه ی سرچاوه کاند ناوه پوکی نه م سې ناگاداریانه پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ بَالَتْ أَوْ رَأَتْ بِطَرِيقٍ) نه گهر وولاغه که له پښتیا کدا میزی کرد، یان پخی کرد (فَتَلَفَ بِه نَفْسٌ أَوْ مَالٌ) ئینجا به و میزو پخه گیانیک، یان مالیک فه وتا، نه وه (فَلَا ضَمَانَ) فه وتاوه که هیچ زامینیی نیه (وَيَحْتَرِزُ عَمَّا لَا يَعْتَادُ) واجبه: سوار وولاغ-واته: هم شوفیری ئوتومبل- خوی بیاریزی له و کرداره ی عاده ت نیه (كَرْخَضٍ شَدِيدٍ فِي وَحْلِ) وه کو غاردانیک به هیز له شوینیکی قو، یان به به رد، یان له شوینی کوبونه وه ی خه لکدا، که وابو: (فَإِنْ خَالَفَ) نه گهر سوار وولاغه که، یان شوفیره که به دژی نه م واجبه په فتاری کرد (ضَمِنْ مَا تَوَلَّدَ مِنْهُ) ده بیته زامینی هر فه وتانیک له و ناعاده تیه پوو بدا.

به لام له سره فرموده ی کومه له زوره که ی زانایان: نه گهر به گویره ی عاده تیش بپواو به ردیک له ژیر پی وولاغه که ی، یان ئوتومبیله که ی دهرپه پی و زیانیک بگه یه نی، نه و کاته ش ده بیته زامین، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دافه رمویانه.

(وَمَنْ حَمَلَ حَطْبًا عَلَى ظَهْرِهِ أَوْ بَهِيمَةً) هر که سیك داری له پشتی خوی، یان له پشتی وولاغه که بار کردبو (فَحَكَ بِنَاءً فَسَقَطَ) جا له پوشتنه که ی دا داره که ی به دیواریکه وه خشانو دیواره که که وت، نه وه له هردوو حاله تدا (ضَمِنْهُ) داره لگره که ده بیته زامین، جیاوازی نیه: به خویشی سوار وولاغه که بوبی، یان لای بوخوپی، یان پاییکیشی، هر ده بیته زامین؟ چونکه یان به باری خوی، یان به باری وولاغه که ی فه وتانه که پووی داوه.

(وَإِنْ دَخَلَ سُوقًا) نه گهر داره لگره که به خوی، یان به وولاغه که یه وه، یان به ئوتومبیله که یه وه چوه بازاریک (فَتَلَفَ بِه نَفْسٌ أَوْ مَالٌ) جا به و داره گیانیک، یان مالیک فه وتا، نه وه (ضَمِنْ إِنْ كَانَ زِحَامٌ) ده بیته زامینی فه وتاوه که نه گهر پاله په سته و قه ره بالقی له بازاره که دا هه بی، به لام (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) نه گهر له بازاره که دا پاله په سته نه بی و (وَتَمَزَّقَ ثَوْبٌ) جلیک، یان شتیکی تر به داره که فه وتا (فَلَا) نابیته زامین (إِلَّا ثَوْبٌ أَعْمَى وَمُسْتَدْبِرُ الْبَهِيمَةِ) ته نها ده بیته زامینی جلو که لوپه لو گیانی کوپرو نه و که سه ی **فَيَجِبُ تَنْبِيْهُهُ، وَإِنَّمَا يَضْمَنُهُ إِذَا لَمْ يَقْصُرْ صَاحِبُ الْمَالِ، فَإِنْ قَصَرَ بِأَنْ وَضَعَهُ بِطَرِيقٍ أَوْ عَرَّضَهُ لِلدَّابَّةِ فَلَا، وَإِنْ كَانَتِ الدَّابَّةُ وَحْدَهَا فَأَتْلَفَتْ زَرْعًا أَوْ غَيْرَهُ نَهَارًا لَمْ يَضْمَنْ صَاحِبُهَا، أَوْ لَيْلًا ضَمِنْ،**

پشتی له وولاغه که یه، نه گهر ناگاداری نه کرد بیته وه، یان که پ بی و گوئی لاینه بوبی، که وابو: (فَيَجِبُ تَنْبِيْهُهُ) واجبه ناگاداری بکاته وه، جا نه گهر ناگاداری کرده وه و خوی نه پاپاست، نه و کاته زامینیی له سر نیه.

(وَإِنَّمَا يَضْمَنْهُ) تهنه‌ها له و حاله‌ته‌دا داره‌لگه‌ره‌که و شوفیره‌که ده‌بنه زامینی فه‌وتاندرای وولاغه‌که و ئوتۆمبيله‌که (إِذَا لَمْ يُقَصِّرْ صَاحِبُ الْمَالِ) نه‌گه‌ر خاوه‌ن ماله‌که که‌متره‌غه‌می نه‌کردبێ، چونکه (فَإِنْ قَصَرَ) نه‌گه‌ر که‌متره‌غه‌می کردبێ: (بِأَنْ وَضَعَهُ بِطَرِيقٍ) وه‌ک ماله‌که‌ی له‌سه‌ر پێگه‌یه‌ک دانابێ (أَوْ عَرَضَهُ لِلدَّابَّةِ) یان هی‌نابیتیه‌ پێش وولاغه‌که و ئوتۆمبيله‌که، نه‌و کاته (فَلَا) نابیته‌ زامین.

که‌وابو: نه‌و که‌سانه‌ی که‌لوپه‌ل له‌پێش دوکانه‌کانیان له‌سه‌ر پێگه‌دا داده‌نێن نه‌گه‌ر وولاغیک که‌لوپه‌له‌که‌ به‌فه‌وتین، مافی هیچ تۆله‌یان نیه‌، چونکه که‌متره‌غه‌می له‌خۆیان وه‌یه، هه‌روه‌ک (الشبراملسی) فه‌رموویه‌تی.

هه‌وه‌رها نه‌گه‌ر به‌خۆی به‌لای وولاغه‌ بارکراوه‌که‌دا رابهری و خۆی لی‌بداو جلی بدی، نه‌و کاته‌ش مافی هیچ زامینی نیه‌، هه‌روه‌ک له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویه‌نه‌.

جا بزانه: تا ئیستا باس له‌وه‌ بوو: که‌ ئاژه‌له‌کان که‌سیکیان له‌گه‌لدابێ، به‌لام (وَإِنْ كَانَتْ الدَّابَّةُ وَحْدَهَا) نه‌گه‌ر ئاژه‌له‌که‌ به‌ته‌نها بوو (فَأَتْلَفْتُ زَرْعًا أَوْ غَيْرَهُ نَهَارًا) جا ئاژه‌له‌که‌ له‌پۆژیدا کشتوکالیکی، یان شتیکی‌تری فه‌وتاند، نه‌وه (لَمْ يَضْمَنْ صَاحِبُهَا) خاوه‌نه‌که‌ی نابیته‌ زامین، به‌و مه‌رجه‌ی به‌ره‌للای بیابانی کردبێ، هه‌روه‌ها به‌کپیگرو ئاژه‌لخاوزه‌که‌ش -به‌و مه‌رجه‌- نابنه‌ زامین.

(أَوْ لَيْلًا) به‌لام نه‌گه‌ر له‌ شه‌ویدا ئاژه‌له‌که‌ی شتیک به‌فه‌وتین، نه‌و کاته (ضَمَنَ) ده‌بیته‌ زامین، پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿وَعَلَى أَهْلِ الْمَاشِيَةِ مَا أَصَابَتْ مَاشِيَتُهُمْ بِاللَّيْلِ﴾ رواه أبو داود وصححه ابن حبان، له‌سه‌ر خاوه‌ن ئاژه‌له‌کان واجبه‌: تۆله‌ی نه‌و شته‌ بدنه‌ که‌ ئاژه‌له‌کانیان له‌ شه‌ویدا له‌ ناوی بردوه‌. واته‌: چونکه عاده‌ت نه‌وهايه به‌پۆژ کشتوکال ده‌پاریزێ، به‌ شه‌ویش ئاژه‌له‌ ده‌به‌سترینه‌وه، جا نه‌گه‌ر عاده‌تی شوینیک به‌پێچه‌وانه‌وه‌ بوو، نه‌و کاته بپیاره‌که‌ش به‌پێچه‌وانه‌وه‌یه.

هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر عاده‌ت بوو به‌ شه‌و و به‌پۆژ ئاژه‌له‌کان ده‌به‌سترانه‌وه، واته‌: له‌ به‌ره‌للاکردن دپاریزان، نه‌و کاته به‌ شه‌و و به‌پۆژ خاوه‌ن ئاژه‌له‌که‌ ده‌بیته‌ زامین، هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر عاده‌ت بوو به‌ شه‌و و به‌پۆژ ئاژه‌له‌کان به‌ره‌للای ده‌کران، نه‌و کاته نه‌ به‌ شه‌و و نه‌ به‌پۆژ إِلَّا أَنْ لَا يَفْرَطَ فِي رَبْطِهَا أَوْ خَصَرَ صَاحِبُ الزَّرْعِ وَتَهَاوَنَ فِي دَفْعِهَا، وَكَذَا إِنْ كَانَ الزَّرْعُ فِي مَحْوَطٍ لَهُ بَابٌ تَرْكُهُ مَفْتُوحًا فَلَا أَصَحَّ، وَهَرَّةٌ تُتْلَفُ طَيْرًا أَوْ طَعَامًا إِنْ عُهِدَ ذَلِكَ مِنْهَا ضَمِنَ مَالُكُهَا فِي الْأَصَحِّ لَيْلًا أَوْ نَهَارًا، وَإِلَّا فَلَا فَلَا أَصَحَّ.

(كِتَابُ السَّيْرِ)

نابیته‌ زامین، به‌لام نه‌گه‌ر ئاژه‌له‌که‌ی به‌ره‌للای ناو شار کردبێ، نه‌و کاته به‌ شه‌و و به‌پۆژ ده‌بیته‌ زامین، هه‌روه‌ک له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا نه‌و مه‌سه‌لانه‌ پوون کراونه‌وه‌.

(إِلَّا أَنْ لَا يُفْرِطَ فِي رِبْطِهَا) مه‌گەر خاوه‌ن ئاژه‌له‌که که متره‌غه‌می نه‌کردبێ له به‌ستنه‌وه‌ی‌دا: وه‌ک به‌ توندی به‌ستی‌تی‌یه‌وه، یان ده‌رگه‌ی له‌ سه‌ر کلیل دابی، ئینجا ئاژه‌له‌که به‌خۆی به‌ره‌هل بوو، یان که‌سی‌ک به‌ری‌به‌ل‌داو به‌ شه‌وێ شتی‌کی فه‌وتاند، ئه‌و کاته خاوه‌نه‌که‌ی نابێته زامین.

(أَوْ حَضَرَ صَاحِبُ الزُّرْعِ وَتَهَاوَنَ فِي دَفْعِهَا) یان خاوه‌ن کشتوکاله‌که له‌وێ ئاماده‌ بوو، به‌لام که‌متره‌غه‌می کردو ئاژه‌له‌که‌ی له‌ کشتوکاله‌که نه‌گه‌پانده‌وه، ئه‌و کاته‌ش خاوه‌ن ئاژه‌له‌که نابێته زامین، به‌لام ئه‌گەر ئاژه‌له‌کان زۆر بون و خاوه‌ن کشتوکاله‌که نه‌یتوانی بیانگه‌پینیتیه‌وه، یان ده‌یتوانی بیانگه‌پینیتیه‌وه، به‌لام ئه‌گەر له‌ کشتوکاله‌که‌ی خۆی ده‌ری‌کردبان یه‌کسه‌ر ده‌که‌وتنه‌ ناو کشتوکالی دراوسی‌یه‌که‌ی-ئهمه‌ش دروست نیه‌و تۆله‌ی کشتوکالی دراوسی‌یه‌که‌ی له‌ سه‌ر واجب ده‌بێ- ئه‌وه له‌و دوو مه‌سه‌له‌یه‌دا خاوه‌ن ئاژه‌له‌که به‌ شه‌و و به‌ پۆژ ده‌بێته زامین.

(وَكَذَا) هه‌روه‌ها خاوه‌ن ئاژه‌له‌که نابێته زامین (إِنْ كَانَ الزُّرْعُ فِي مَحْوِطٍ لَهُ بَابٌ تَرَكَهُ مَفْتُوحًا) ئه‌گەر کشتوکاله‌که په‌رژین کرابێ و ده‌رگه‌ی هه‌بێ و خاوه‌نه‌که‌ی به‌ کراوه‌یی وازی له‌یه‌یتابێ (فِي الْأَصَحِّ) له‌ فهرمووده‌ی پاستردا.

(وَمَرَّةٌ تُثْلَفُ طَيْرًا أَوْ طَعَامًا) کتک-پشيله: که‌ بالنده‌یه‌ک، یان خوارده‌مه‌نیه‌ک ده‌فه‌وتینی، ئه‌وه (إِنْ عُهِدَ ذَلِكَ مِنْهَا) ئه‌گەر دوو جار، یان سێ جار ئه‌و په‌فتاره‌ی له‌یدیترا بێ (ضَمَنَ مَالَكُهَا فِي الْأَصَحِّ) خاوه‌نه‌که‌ی ده‌بێته زامینی فه‌وتینراوه‌که‌ی، له‌ فهرمووده‌ی پاستردا (لَيْلًا أَوْ نَهَارًا) به‌ شه‌و و به‌ پۆژ (وَلَا) به‌لام ئه‌گەر ئه‌و په‌فتاره‌ی له‌ینه‌دیترا بێ (فَلَا فِي الْأَصَحِّ) خاوه‌نه‌که‌ی نابێته زامین، له‌ فهرمووده‌ی پاستردا.

جا بزانه: له‌ حاله‌تی هێرش‌کردندا ئه‌گەر نه‌گونجا پشيله‌که بگه‌پیندریته‌وه، دروسته‌ بکوژدێ هه‌روه‌ک له‌ (تحفة) دا فهرموویه‌تی.

﴿ كِتَابُ السَّيْرِ: پِهِرْتَوَكِي (جِهَاد) وَرِيسَازه‌کانی‌تری پِیغه‌مبه‌ر ﷺ ﴾

پیشه‌کی: (جِهَاد)، واته: تیکۆشان به‌ گیان و به‌ مال و به‌ زوبان، بۆ به‌رزکردنه‌وه‌و چه‌سپاندنی حوکه‌می‌خودا، تا‌کو به‌نده‌کانی‌خودا له‌ به‌ندایه‌تی به‌نده‌ پزگار بکړین و بکړینه

به‌نده‌ی پاسته‌قینه‌ی خودا. پِیغه‌مبه‌ر ﷺ فهرموویه‌تی: ﴿جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَالْأَسْتِکُمْ﴾ رواه أحمد والنسائی وصححه الحاكم، جیهاد له‌ دژی کافره‌کان بکه‌ن: به‌ مالتان و به‌ گیانتان و به‌ زوبانتان.

جا بزانه: تیکۆشانی چه‌کدارانه-که‌ پێی ده‌گوتری: غه‌زا- له‌ به‌شه‌کانی‌تری (جِهَاد) گه‌وره‌تره، چونکه‌ گیانی‌خۆی فروشتۆته‌ خوای‌گه‌وره‌.

(ابن حجر) له (تحفة) دا فرمویه تی: (ابن أبی عصرون) له چهند ه دیستیکی (صحیح) ی وهرگرتوه: که (جهاد) له هه موو کرده وه کانی مړوؤ گه وره تره له دواى ئیمان.

ئیمامی (الاذرعی) ش ئەم پایه ی هه لېژاردوه، واته: چونکه پیغه مبه رﷺ پرسپاری لئ کرا: ﴿يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا يَعْدِلُ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى؟ قَالَ لَا تَسْتَطِيعُونَهُ. فَأَعَادُوا عَلَيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا؟ كُلُّ ذَلِكَ يَقُولُ: لَا تَسْتَطِيعُونَهُ. وَقَالَ فِي الثَّلَاثَةِ: مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْقَانِتِ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَفْتُرُ مِنْ صَلَاةٍ وَلَا صِيَامٍ حَتَّى يَرْجِعَ الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ رواه الشيخان، ئەى پیغه مبه رى خواﷺ کام کرده وه به قهه (جهاد) خپرى هه یه؟ فرموی: ناتوانن ئەو کرده وه یه بکه. جا دوو جار، یان سئ جار پرسپاره که یان کرده وه وه هر ده یه فرموو: ناتوانن. ئینجا له جارى سئ یه مده فرموی: خپرى (مُجَاهِد) ی پښه ی خوا وه کو خپرى ئەو که سه یه: که به رده وام به پوژوو بپو و شه ونوژ بکاو قوپان بخوینئ و هپج کاتیک له نوژوو پوژوو نه وه ستئ تا (مُجَاهِد) ه که له غه زا ده گه پښته وه.

ئینجا بزانه: پښ کۆچکردن پیغه مبه رﷺ، (جهاد) ی چه کدارانه قه ده غه بوو؟ چونکه له قوناغی یه که مده پیغه مبه رﷺ تا ماوه ی سئ سالان به نهینى بانگه وازى ده کرد بۆ ئایینی ئیسلام، به فرمانی ئایه تی ﴿يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنْذِرْ﴾ ئەى ئەو پیغه مبه رى خوى به جله کانی پوژيوه، هه لسه خه لک بترسینه له عه زابى خوا.

ئینجا له دواى سئ ساله که ئایه تی ﴿فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ﴾ هاته خواره وه، واته: ئاشکرا بکه ئەوه ی فرمانت پئ کراوه. بۆیى -هر له (مکه) دا- پیغه مبه رﷺ قوناغیکى تری دووه می ده ست پئ کردو بانگه وازى ئاشکرا کرد.

ئینجا له دواى کۆچکردن خواى گه وره ئیزنى دا: جهنگ له گه ل ئەو کافرانه بکا: که جهنگ له گه ل موسولمانان ده که ن، ئەم قوناغه سئ یه مه ش به ئایه تی ﴿وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ﴾ ده ستی پئ کرا، واته: له پښه ی خوا جهنگ له گه ل ئەو که سانه بکه ن که جهنگتان له گه ل ده که ن.

ئینجا دواى (فَتْح) پزرگارکردن (مکه) قوناغی چواره م و کۆتایى (جهاد) ده ستی پئ کرا، به هاتنى (آيَةُ السَّيْفِ): ئایه تی شمشیر، که ئەم دوو ئایه ته نه: ﴿وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً﴾ **كَانَ الْجِهَادُ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَرَضَ كِفَايَةً، وَقِيلَ عَيْنٍ، وَأَمَّا بَعْدُهُ فَلِلْكَفَّارِ خَالَانِ، أَحَدُهُمَا: يَكُونُونَ بِبِلَادِهِمْ فَرَضُ كِفَايَةٍ إِذَا فَعَلَهُ مَنْ فِيهِمْ كِفَايَةً سَقَطَ الْحَرَجُ**

جهنگ له گه ل کافره کان بکه ن به گشتى له گشت کات و شوینیکدا. ﴿انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ پاپه پن به سوکى و به گرانى له پښه ی خوا (جهاد) بکه ن به مال و به گیانتان. هه روه که له زۆربه ی سه رچاوه کان و له (السيرة الطلبية) دا ئەو قوناغانه پوون کراونه وه.

ئىنجا لەم قۇناغەى چوارەمدا بېرىرى شەرىعەى ئىسلام لە بارەى (جەھاد) جېگىر بوو لە دژى ئەو كەسانەى باوەرپىان بە ئىسلام نى، يان دەبنە كۆسپ لە پېگای (حُكْم) و بانگەوازى ئىسلام، تا دونىاش وېران دەبى بېرىرى ئەم قۇناغە ھەر بەردەوامە، ھەرەك پېغەمبەر ﷺ ھەرموویەتى: ﴿الْجِهَادُ مَاضٍ مُنْذُ بَعَثَ اللَّهُ تَعَالَى إِلَى أَنْ يُقَاتَلَ آخِرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ الدَّجَالِ، لَا يُبْطِلُهُ جَوْرُ جَائِرٍ وَلَا عَدْلُ عَادِلٍ﴾ رواه أبوداود بسند صحيح، (جەھاد) ھەر واجب و بەردەوامە لە و پۆژەو كە خوا منى ناردو بە پېغەمبەر تا ئەو پۆژەى ئوممەتى من جەنگ لە دژى (دَجَال) دەكا، بېرىرى واجب و ئى (جەھاد) ستمى ھىچ ستمكارىك و دادپەرەوهرى ھىچ دادپەرەوهرىك بە تالى ناكاتەو.

واتە: جىاوازى نى ھەرمەنپەرەواكانمان ستمكار بن، يان دادپەرەوهر بن، واجبە: (جەھاد) لە ژىر سەركردایەتى ئەواندا ھەر بکرى، چونكە (جەھاد) واجبىكى گەرەى و نابى بە ھى تاوانبارى چەند كەسىكى كاربەدەست ئەم واجبە گەرەى دوا بخرى، ھەرەك لە (فتح البارى) دا پوون كراو تەو.

ئىنجا بزائە: پېغەمبەر ﷺ بەخۆى لە بىست و ھەفت غەزادا بەشدارى كىردو، چلو ھەفت (سَريّة) شى ناردون بۆ غەزا، واتە: بەخۆى لە گەلىاندا نەچو، ھەرەك لە (تحفة) دا ھەرموویەتى، چونكە (كَانَ الْجِهَادُ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَرَضَ كِفَايَةً) غەزا كىردن لە سەردەمى پېغەمبەر ﷺ (فَرَضَ الْكِفَايَةَ) بوو، واتە: ئەگەر كۆمەلىكى (صحابە) كان پۆيشتان بۆ غەزا كىردن، تاوانى نەكردنى غەزا لە سەر ئەوانى تر لادەكەوت (وَقِيلَ عَيْنٍ) لە ھەرمودەى كى بى ھىزدا: (فرض العين) بوو، واتە ھەر كەسىك لە غەزا دواكەوتبا، گوناھبار دەبو.

(وَأَمَّا بَعْدَهُ) بەلام لە دواى وەفاتى پېغەمبەر ﷺ (فَلِلْكَفَّارِ حَالًا) ئەو كافرانەى جەنگ لە دژى ئىسلام دەكەن دوو حالە تيان ھەنە:

(أَحَدُهُمَا: يَكُونُونَ بِبِلَادِهِمْ) حالەتى يەكەمیان: كافرەكان لە شارەكانى خۆيانزو مەبەستیان نى بىئە ناوشارەكانى موسولمانان (فَقَرَضُ كِفَايَةٍ) لەو حالەتەدا-بە (إجماع) زانایانى ئىسلام- غەزا كىردن (فرض الكفاية) يە، واتە: (إِذَا فَعَلَهُ مَنْ فِيهِمْ كِفَايَةً) ھەركاتىك كۆمەلىكى وەھا غەزا كەن: كە بەرەستى كافرەكان كەن (سَقَطَ الْحَرَجُ عَنِ الْبَاقِينَ، وَمِنْ فُرُوضِ الْكِفَايَةِ: الْقِيَامُ بِإِقَامَةِ الْحُجَجِ وَحَلِّ الْمُشْكِلَاتِ فِي الدِّينِ، وَبُعْلُومِ الشَّرْعِ كَتَفْسِيرٍ وَحَدِيثٍ، وَالْفُرُوعِ بِحَيْثُ يَصْلُحُ لِلْقَضَاءِ، وَالْأَمْرِ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ،

عَنِ الْبَاقِينَ) گوناھى نەكردن لە سەر ئەوانى تر لادەكەو، بە بەلگەى ئایەتى ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ﴾ ى داھاتوو، ھەم پەفتارى (الخلق الراشدين) ش ئەو بوو.

ئىنجا غەزا كىردنەكەش بەو دىتە جى: كە سنورەكانى (دارالاسلام) و شوپنە مەترسیدارەكان

پېر چەك و جهنگاور بكرين، يان له گشت سالتوكدا لايه نى كه م جارېك هيرش بكرېته ناو (دارالكفر) و جهنگيان له گه ل بكرې، جا نه گه ر له جارېك زياتر بكرې ته وه خيتره، خواى گه وره ده فهرموئ: ﴿أَوَّلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ﴾ ثايا نابيين ته وان له گشت سالتوكدا جارېك، يان دوو جار به غه زاكردن تاقي ده كړينه وه.

﴿چه ند به شيكي (فرض الكفاية) كان﴾

(وَمِنْ فُرُوضِ الْكَفَايَةِ) هه نديك له (فَرْضِ الْكَفَايَةِ) كان: (الْقِيَامُ بِإِقَامَةِ الْحُجَّجِ) هه لسانى چينه زانايه كه به به لگه هيتانه وه: له سر هه بوونى خواو سيفه ته كانى خواو هه بوونى پيغه مبه ره كان و پاستى ته و شهرع و هه والا نه ي پوژى دوايى كه پيغه مبه ره ﷺ پايگه ياندوه، هه م (وَحَلُّ الْمَشْكَلاتِ فِي الدِّينِ) هه لسان به چاره سه ركردن و نه هيشتنى گومان و نا زاوه له ثايينى پيروزى ئيسلامدا.

(و) هه لسان (بِعُلُومِ الشَّرْعِ) به خويندنى زانسته شهرعيه كان: (كَتَفْسِيرٍ وَحَدِيثٍ وَالْفُرُوعِ) وه كو ته فسيري قورپان و هه ديسه كانى پيغه مبه ره ﷺ لهه كانى شهريعه ت (بِحَيْثُ يَصْلُحُ لِلْقَضَاءِ) به شيوه يه كى و هه ته و زانستانه بخويندريين كه زانايه كان بى دادكردن و فتوادان به كه لك بين، جا له گشت شوينيكي (دارالاسلام) دا به ته ندازه ي پيويستى خه لك واجبه: ته و زانايانه هه بن، خواى گه وره ده فهرموئ: ﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ﴾ نه بووه ئيمانداران هه موويان پاپه پن، به لكو ده بوا له هه هوزيكي موسولمانان - كه كومه ليك پاده په پين بى غه زا - كومه ليكيش پاپه پيبان بى خويندن تاكو له شهرعيه تى ئيسلام تى بگه ن.

جا بزانه: له سر كار به ده ست واجبه: به زور ليكردن ته و زانستانه به خه لكى گشت شوينيكي بخوينى ته گه ر وازيان له خويندنيان هيتا بى، هه روهك له (تحفة) دا فهرموويه تى.

﴿فه رمان به چا كه وړي گرتن له خراپه﴾

(و) به شيكي ترى (فرض الكفاية) كان: (الْأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيُ عَنِ الْمُنْكَرِ) فه رمان به چا كه و قه ده غه كردنى خراپه يه، خواى گه وره ده فهرموئ: ﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ده بى كومه ليك له **وَإِخَاءُ الْكُفَّةِ كُلِّ سَنَةٍ بِالزَّيَارَةِ، وَدَفْعُ ضَرَرِ الْمُسْلِمِينَ:**
كَكْسَوَةِ عَارٍ وَإِطْعَامِ جَائِعٍ إِذَا لَمْ يَنْدَفِعْ بِزَكَاةٍ وَبَيْتِ مَالٍ،

ئيوه هه بن بانگه وازى بى چا كه بكه ن و فه رمان به چا كه بكه ن و قه ده غه ي خراپه بكه ن، ته وانه به خته وهرن.

جا بزانه: به و مه رجه فه رمان به چا كه و قه ده غه كردنى خراپه واجب ده بى: كه دلتيابى زيان ناگاته كيانى خوى و خه لكى ترو مالى خوى و خه لكى ترو ناموسى خوى و خه لكى تر، جا نه گه ر

ئەو زىيانانە توشى خەلكى تر دەبون و خراپەى زىيانەكەش لە خراپەى بى شەرعیەكە زۆرتر بوو، ئەو كاتە فەرمانەكە و قەدەغەكردنەكە واجب نیه، بەلكو حەپامن، ھەرۋەھا ئەگەر زىيانەكان تەنھا توشى خۆى دەبون، ئەو كاتەش واجب نیه بەلام سوننەتە، واتە: تاكو بە پلەى شەھیدی بگا، ھەرۋەك لە (تحفة) و (نهاية) و (بغية المسترشدين) دا پوون كراو تەو. جا ئەگەر قەدەغەكردنى خراپەكە دەبوو ھۆى جەنگو چەك پاكىشان ئەو كاتە پتووستە كارى دەست ئەم واجبە ئەنجام بدا، جا ئەگەر كارى دەست ستمكار بوو- واتە: خراپەكەى قەدەغە نەدەكرد- ئەو كاتە واجبە: پیاوماقولان پىك بکەون و لە سەر كار لای بەدەن ھەرچەند بە ھیزی چەكیش بى و جەنگیش پوو بدا، بەلام بەو مەرجەى خراپەىەكى گەرەتر لەم خراپەىە پوو نەدا، ھەرۋەك ئىمامى (النواوي) لە (شرح صحيح مسلم) دا پوونى كردۆتەو.

(و) بەشیکى ترى (فرض الكفاية) كان: (إِحْيَاءُ الْكُفَّةِ كُلِّ سَنَةٍ بِالزِّيَارَةِ) زیندووکردنەو ھى (كُفَّة) ى مالى خواپە بە زیارەتى حەج و عومرە لە گشت سالىكدا، لە لایەن كۆمەلە موسولمانىكى وەھا: كە دروشمى حەج و عومرەيان پى ئاشكرا بى.

(و) بەشیکى ترى (فرض الكفاية) كان: (دَفْعُ ضَرَرِ الْمُسْلِمِينَ) لادانى زىانى موسولمانانە (كَكِسْوَةِ عَارٍ) وەكو بەرگکردنى مرۆفى پووت و (وَإِطْعَامُ جَائِعٍ) خوار دەمەنیدانى برسى و كرى پزىشك و دەرمان و زىيانەكانى تر، جا لادانى ئەو زىيانەش لە سەر ئەو كەسانە واجبە: كە بەشى مەسرەفى سالىك زياتريان ھەيە (إِذَا لَمْ يَنْدَفِعْ بِزَكَاةٍ وَبَيْتٍ مَالٍ) ھەركاتىك ئەو زىيانانە بە زەكات و (بَيْتُ الْمَالِ) لانه درين: وەك (بَيْتُ الْمَالِ) ھىچى تىدا نەبى، يان سەرپەرشتكارەكەى ستمكار بى.

جا ئەگەر دەولەمەندەكان ئەو زىيانەيان لاندان، ئەو كاتە بى كارى دەست دروستە بە زۆرلىكردن بە ئەندازەى مەسرەفى ئەو زىيانانە لىيان وەربگرى و سەرفى بگا، ھەرۋەك لە (بغية المسترشدين) دا فەرموویەتى.

جا لەو حالەتەى (بيت المال) ھىچى تىدا نیه، دەگونجى- بە ئیزنى كارى دەست- بە قەرزى سەر (بَيْتُ الْمَالِ) ئەو مەسرەفانە بدرين، ھەرۋەك لە (ابن قاسم) دا فەرموویەتى.

وَتَحْمَلُ الشَّهَادَةَ وَأَدَاؤُهَا، وَالْجِرْفُ وَالصَّنَائِعُ وَمَا تَتِمُّ بِهِ الْمَعَايشُ، وَجَوَابُ سَلَامٍ عَلَى جَمَاعَةٍ، وَيُسْنُ إِبْتِدَاؤُهُ، لَا عَلَى قَاضِي حَاجَةٍ وَآكِلٍ وَفِي حَمَامٍ، وَلَا جَوَابَ عَلَيْهِمْ.

(و) بەشیکى ترى (فرض الكفاية) كان: (تَحْمَلُ الشَّهَادَةَ، وَأَدَاؤُهَا) ھەلگرتنى شامیدی و شامیدی دانە، ھەم (وَالْجِرْفُ وَالصَّنَائِعُ) کاسبى و پیشە سازى و (وَمَا تَتِمُّ بِهِ الْمَعَايشُ) ئەو ھى بە پتووەچوونى خەلکى پى تەواو دەبى: وەك بازرگانى و بەرگدروین و پزىشكى و ئەو جۆرە شتانە.

﴿باسی سه لامکردن و وه لامدانه وهی سه لام﴾

(و) ههروهه (جَوَابُ سَلَامٍ عَلَى جَمَاعَةٍ) وه لامدانه وهی سه لام له سهه کۆمه لێک به (فَرَضُ الْكَفَايَةِ) واجبه، واته: نهگهه یه کێکیان وه لامي سه لامه که ی داوه، خیره که بو خویه تی و گونا مه که ش له سهه نه وانێ تر لاده که وێ به لام نهگهه هه موویان وه لام بده نه وه گشتیان خیره که یان ده گاتێ، پیغه مبه ره ﷺ هه رموویه تی: ﴿يُجْزَى عَنِ الْجَمَاعَةِ إِذَا مَرُّوا أَنْ يُسَلِّمَ أَحَدُهُمْ، وَيُجْزَى عَنِ الْجُلُوسِ أَنْ يَرُدَّ أَحَدُهُمْ﴾ رواه أبو داود بسند صالح، نهگهه له کۆمه لێک یه کێکیان سه لام بکا له جیات ی کۆمه له که دروست ده بی، نهگهه له دانیشه تروه کانیش یه کێکیان وه لامي سه لامه که بداته وه له جیات ییان دروست ده بی.

جا بزانه: نهگهه سه لام لیکرا وه که یه که سه بوو، نه و کاته وه لامدانه وهی به (فَرَضُ الْعَيْنِ) له سهه واجبه (وَيُسْنُ ابْتِدَاؤُهُ) سوننه ته مرۆفی موسولمان له سهه تایی هاتن پویشتن سه لام بکا، پیغه مبه ره ﷺ هه رموویه تی: ﴿إِذَا انْتَهَى أَحَدُكُمْ إِلَى الْمَجْلِسِ فَلْيُسَلِّمْ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَقُومَ فَلْيُسَلِّمْ، فَلَيْسَتْ الْأُولَى بِأَحَقَّ مِنَ الْآخِرَةِ﴾ رواه أصحاب السنن بسند حسن، ههه کاتێک یه کێکتان گهیشه دانیشه که با سه لام بکا، ههه کاتێک ویستی بههه با سه لام بکا، چونکه سه لامه که ی به که م له سه لامه که ی تر خیره تر نه.

(لَا عَلَى قَاضِي حَاجَةٍ) به لام سه لامکردن له و که سه سوننه نه: که میزو پیسای ده کاو (وَأَكْلٍ) یان ناو و خواره مه نی ده خوا، ههه (وَفِي حَمَامٍ) له وهی له که ره ماویشه دایه سوننه نه، که وایو: (وَلَا جَوَابَ عَلَيْهِمْ) نه وانه ی پابردو وه لامدانه وهی سه لامیان له سهه نه.

جا بزانه: نهگهه ئافره تێک ههزی لی بکری و به ته نه بی، ههه په: سه لام له پیاری بیگانه بکا، یان وه لامي سه لامه که ی بداته وه، ههروهه نا په سنده پیایش سه لام له ئافره تی بیگان

به ته نهه بکا وه لامي سه لامه که ی بداته وه، ههروهه له زۆریه ی سهه چاوه کاند هه رموویه نه. ﴿پاشکۆ﴾: پیغه مبه ره ﷺ هه رموویه تی: ﴿لَا تُسَلِّمُوا عَلَى مَنْ يَشْرِبُ الْخَمْرَ وَلَا تَعُوذُوهُمْ إِذَا مَرُّوا وَلَا تَصَلُّوا عَلَيْهِمْ إِذَا مَاتُوا﴾ رواه البخاری فی الادب، سه لام له و که سانه مه که ن که شهه پاب ده خۆنه وه نهگهه نه خۆش بون سهه دانیان مه که ن وههه کاتێک مردن نوێژیان له سهه مه که ن. که واته: گشت فاسقیکی به ئاشکراو گشت خاوهن گونا هێکی که وههه نهگهه

تۆبه ی نه کرد بی و- گشت بیده کاریک وه که شهه پابخۆره کان سوننه ته سه لامیان لی نه کری، ههه واجبه نه وه لامي سه لامه که شیان بدریته وه، ههروهه له زۆریه ی سهه چاوه کاند هه رموویه نه.

ههروهه پیغه مبه ره ﷺ هه رموویه تی: ﴿لَا تَبْدَأُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى بِالسَّلَامِ﴾ وقال: ﴿إِذَا سَلَّمَ عَلَيْكُمْ الْيَهُودُ فَقُلْ

جوله که و دیانه کان مه کهن، واته: سه لام لی کردنیان چه پامه. هه روه ها هه رموی: هه رکاتیک جوله که و دیانه کان سه لامیان له ئیوه کرد، له وه لامدانه وه یاندا واجبه ته نها بلئی: (وَعَلَيْكُمْ). واته: دروست نیه ووشه ی (السَّلام) بلئی.

هه روه ها پیغه مبه رﷺ هه رمویه تی: ﴿يُسَلِّمُ الرَّكَّابُ عَلَى الْمَاشِي وَالْمَاشِي عَلَى الْقَاعِدِ وَالْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ﴾ وفی روایه: ﴿وَالصَّغِيرُ عَلَى الْكَبِيرِ﴾ رواه الشيخان، مروفی سوار سه لام له پیاده دهکا، پیاده سه لام له دانیشتوو دهکا، کهم سه لام له زور دهکا، بچوک سه لام له گه وره دهکا. ﴿وعن أنس: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ مَرَّ بِصَبِيَّانٍ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمَا﴾ رواه الشيخان، پیغه مبه رﷺ به لای چهند مندالیکدا پابرد، جا سه لامی لی کردن.

﴿وَعَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ يَزِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: مَرَّ عَلَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ وَعُصْبَةٌ مِنَ النِّسَاءِ قُبُودٌ فَأَلَوَى بِيَدِهِ بِالتَّسْلِيمِ﴾ رواه الترمذي بسند حسن، پیغه مبه رﷺ به لای کومه لیککی ئافره تاندا پابرد، جا به دهستی پیروزی ئامازه ی به سه لامکردن کرد. که واته: سه لامکردن وه لامدانه وهشی به ئامازه و به زوبان ویکرا سوننه ته، به لکو بۆ وه لامدانه وهی سه لامی مروفی که پ هه ردوکیان واجبن.

هه روه ها ﴿عَنْ أَنَسٍ: قَالَ لِبِالنَّبِيِّ ﷺ: إِذَا دَخَلْتَ عَلَى أَهْلِكَ فَسَلِّمْ يَكُنْ بَرَكَةً عَلَيْكَ وَعَلَى أَهْلِكَ﴾ رواه الترمذي بسند حسن، هه رکاتیک چوینه وه ماله وه سه لام له خیزان و منداله کانت بکه، سه لامه کهت ده بیته به ره کهت بۆ تۆو بۆ ئه وانیش.

ئینجا بزانه: ووشه ی وه لامدانه وهی سه لام- که واجبه که ی له سه ر لاکه وئ- ئه مه یه بلئی: (وَعَلَيْكَ السَّلامُ)، یان (وَعَلَيْكُمْ السَّلامُ)، واته: (وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ) سوننه ته و خیرتره، که وابو: به (أَهْلًا وَسَهْلًا)، یان به (سه رچاوم)، یان به (به خیر بئی) وه لامدانه وه که ی نایه ته جئ و گونا هبار ده بئ، به لام نابئ واز له سه لامکردن بیئ له ترسی ئه وهی وه لامی سه لامه که ی نه دریتته وه.

جا ئه گه ره یه کیک له لایه ن که سیکه وه سه لامی بۆ هیئابو، ئه وهش واجبه وه لامی سه لامه که ی بداته وه، جا وه ها سوننه ته له وه لامدا بلئی: (عَلَيْكَ وَعَلَيْهِ السَّلامُ) سه لام له تۆو له ئه ویش بئ ﴿عَنْ غَالِبٍ: أَتَى رَجُلٌ الْبَالَغِيَّ ﷺ فَقَالَ: إِنَّ أَبِي يُقْرِئُكَ السَّلامَ. فَقَالَ: عَلَيْكَ وَعَلَى أَبِيكَ السَّلامُ﴾ رواه أبوداود، وفی الصحيحین نحوه عن عائشة رضي الله عنها، **وَلَا جِهَادَ عَلَى صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَامْرَأَةٍ وَمَرِيضٍ وَذِعْرَجٍ بَيْنٍ وَأَقْطَعٍ وَأَشَلٍّ وَعَبْدٍ وَعَادِمٍ أَهْبَةِ قِتَالٍ**

پیاویک هاته لای پیغه مبه رﷺ گوتی: باوکم سه لامت لی دهکا. ئه ویش له وه لامدا هه رموی: سه لام له خۆت و له باوکت بئ.

جا بزانه: هه رکه سیك له که سیکه وه سه لامی بۆ که سیکی تر هه لگرتبئ، ئه وه ده بیته ئه مانه ت و واجبه بیگه ی نیتته که سه که، به لام ئه گه ره له ی نه گرتبئ: وه ک په دی

بکاته وه و بلی: ناتوانم. یان بی دهنک بوبی، نه و کاته واجب نیه. دیسان بزانه: پیویسته له سه لامکردن و له وه لامدانه وه ی دا نه وه نده دهنک به رز بکاته وه: که گوی ی لی بلی. هه روه ها بزانه: پیغه مبه ر ځکه هه رمویه تی: ﴿إِذَا عَطَسَ أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ. وَلْيَقُلْ الَّذِي يَرُدُّ عَلَيْهِ: يَرْحَمُكَ اللَّهُ. وَلْيَقُلْ هُوَ: يَهْدِيكُمْ اللَّهُ وَيُصْلِحْ بِأَلْسِنَتِكُمْ﴾ حدیث صحیح رواه الترمذی، هه رکاتیک یه کیکتان بژی با بلی: (الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ). نه وه ی و لامیشی ده داته وه با بلی: (يَرْحَمُكَ اللَّهُ). نه ویش وه لای نه و بداته وه و بلی: (يَهْدِيكُمْ اللَّهُ وَيُصْلِحْ بِأَلْسِنَتِكُمْ). جا نه گه ر سئ جاریش به دوی یه کتردا بیژی وه لامدانه وه که ی هه ر سوننه ته، به لام له دوی سئ جاره که با دوعای شیفای بۆ بکا، هه روه که له سه رچاوه کانداناوه پوکی نه م پاشکویه پوون کراوه ته وه، باسی توقه و ده ست ماچکردن و له بهر هه لسانیش له پاشکوی جه ژندا پابرا.

﴿نه و که سانه ی غه زایان له سه ر واجب نیه﴾

(وَلَا جِهَادَ عَلَى صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ) غه زاکردن له سه ر مندال و شیت واجب نیه، چونکه داواکاری شه ر نایانگریته وه (وَأَمْرًا) له سه ر نافره تیش واجب نیه، خوی گه وره ده هه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ﴾ نه ی پیغه مبه ر پیاوانی نیماندار هان بده بۆ جه ننگردن له دژی کافره کان. (وَمَرِيضٍ) له سه ر نه خو شو (وَذِي عَرَجٍ بَيْنَ) له سه ر خاوه ن شه لینی ناشکراو (وَأَقْطَعٍ) هه م له سه ر یه که ده ست و هه م (وَأَسْلٍ) له سه ر خاوه ن ده ستی له کارکه و توش غه زاکردن واجب نیه، چونکه نه وانه هیژی هه لمه ت و زیان لی دانیان نیه، خوی گه وره ده هه رموی: ﴿لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرْجٌ﴾ کوپرو شه له و نه خو شو گونا می غه زانه کردنیان له سه ر نیه.

(وَعَبْرٍ) له سه ر کوپله و (وَعَادِمٍ أَهْبَةِ قِتَالٍ) له سه ر نه و که سه ش واجب نیه که پیویسته کانی جه نگی پی دابین ناکرین: وه که چه ک، یان بیژی و پویشتن و گه پانه وه ی نه بی و له (بیت المال) ش نه یدریتی، خوی گه وره ده هه رموی: ﴿لَيْسَ عَلَى الضُّعْفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرْجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ بی هیزه کان و نه خو شه کان و نه و که سانه ی که رسته و بیژیان ده ست ناکه وئ، هیچ گونا می غه زانه کردنیان له سه ر نیه، به و مه رجه ی ناموزگاری خه لک بکه ن بۆ پیگه ی خواو پیغه مبه ر ځکه.

وَكُلُّ عُدْرٍ مَنَعَ وَجُوبَ الْحَجِّ مَنَعَ الْجِهَادَ إِلَّا خَوْفٌ طَرِيقٍ مِنْ كُفَّارٍ، وَكَذَا مِنْ لُصُوصِ الْمُسْلِمِينَ عَلَى الصَّحِيحِ، وَالَّذِينَ الْحَالُ يُحَرِّمُ سَفَرَ جِهَادٍ وَغَيْرِهِ إِلَّا بِإِذْنِ غَرِيمِهِ، وَالْمُؤَجَّلُ لَا، وَقِيلَ يَمْنَعُ سَفَرًا مَخُوفًا، وَيَحْرُمُ جِهَادًا إِلَّا بِإِذْنِ أَبَوَيْهِ إِنْ كَانَا مُسْلِمَيْنِ، لَا سَفَرٌ تَعْلَمُ فَرَضَ عَيْنٍ وَكَذَا كِفَايَةِ فِي الْأَصَحِّ،

(وَكُلُّ عُدْرٍ مَنَعَ وَجُوبَ الْحَجِّ) هه ر عوزیک واجب وونی حه ج قه ده غه بکا (مَنَعَ الْجِهَادَ) واجب وونی غه زاش قه ده غه ده کا (إِلَّا) خَوْفٌ طَرِيقٍ مِنْ كُفَّارٍ ته نها ترسی پیگه له

کافره‌کان واجیبوونی غه‌زا قه‌ده‌غه ناکا، به‌لام واجیبوونی حه‌ج قه‌ده‌غه ده‌کا (وَكَذَا مِنْ لُصُوصِ الْمُسْلِمِينَ عَلَى الصَّحِيحِ) هه‌روه‌ها ترسانیش له دزه موسولمانه‌کان واجیبوونی غه‌زا قه‌ده‌غه ناکا، له سه‌ره‌رمووده‌ی پاست، چونکه غه‌زاکردن به‌ترستره.

(وَالَّذِينَ الْحَالُ) نه‌و قه‌ره‌زی کاتی دانه‌وه‌ی هاتوه (يُحَرِّمُ سَفَرَ جِهَاتٍ وَغَيْرِهِ) سه‌فه‌ری غه‌زاو سه‌فه‌ره‌کانی‌تری وه‌کو حه‌ج، حه‌پام ده‌کا، که‌واته: کورت‌کردنه‌وه‌ی نویژی‌ش له‌و جوره سه‌فه‌ره‌دا دروست نابی، چونکه له‌ه‌دیسی (صحیح) دا فه‌رموویه‌تی: ﴿يُعْفَرُ لِلشَّهِيدِ كُلِّ ذَنْبٍ إِلَّا الدِّينَ﴾ رواه مسلم، له‌گشت گونا‌هه‌کانی شه‌ید ده‌بوردری ته‌نها قه‌ره‌زه‌بی.

(إِلَّا يَأْذَنُ غَرِيمِهِ) ته‌نها به‌ئیزی خاوه‌ن قه‌ره‌زه‌که نه‌بی، واته: نه‌که‌ر خاوه‌ن قه‌ره‌زه‌که ئیزی بدا، سه‌فه‌ره‌که حه‌پام نیه، که‌وابو: بی‌خاوه‌ن قه‌ره‌زه‌که دروسته: پښکای نه‌دا بپواته هیچ سه‌فه‌ریک، به‌لام (وَالْمَوْجَلُ لَا) نه‌و قه‌ره‌زی کاتی دانه‌وه‌ی نه‌هاتوه، هیچ سه‌فه‌ریک حه‌پام ناکا، هه‌ر چه‌ند خاوه‌ن قه‌ره‌زه‌که‌ش ئیزی نه‌دا (وَقِيلَ: يَمْنَعُ سَفَرًا مَخُوفًا) له‌فه‌رمووده‌یه‌کی بی‌هی‌زدا: نه‌و قه‌ره‌زه‌ش سه‌فه‌ری به‌ترس قه‌ده‌غه ده‌کا.

(و) هه‌روه‌ها له‌و حاله‌ته‌ی غه‌زاکردن (فرض الكفاية) یه (يُحَرِّمُ جِهَاتٍ إِلَّا يَأْذَنُ أَبَوَيْهِ) له‌سه‌ره‌تافه‌رت و پیاو حه‌پامه: غه‌زا بکا، ته‌نها به‌ئیزی دایک و باوکی نه‌بی، هه‌ر چه‌ند سه‌فه‌ریش نه‌بی (إِنْ كَانَا مُسْلِمَيْنِ) به‌و مه‌رجه‌ی دایک و باوکه‌که‌ی موسولمان بن ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: جَاءَ رَجُلٌ يَسْتَأْذِنُ فِي الْجِهَادِ، فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: أَحَيٌّ وَالِدَاكَ؟ قَالَ نَعَمْ. قَالَ فَفِيهِمَا فِجَاهِدْ﴾ رواه الشيخان، پیاویک هات ئیزن وه‌ریگری بۆ غه‌زا، جا پیغه‌مه‌ره‌ره‌فه‌رمووی: ئایا دایک و باوکت زیندوون؟ گوتی: به‌لن. فه‌رمووی: له‌پئی خزمه‌ت‌کردنی دایک و باوکتدا جیهاد بکه. جا نه‌که‌ر ته‌نها یه‌کیکیان زیندوو بوو، نه‌و کاته‌ش بی‌ئیزی وی دروست نیه، هه‌روه‌که له‌(مغنی) دا فه‌رموویه‌تی.

(لَا سَفَرُ تَعْلَمُ فَرَضَ عَيْنٍ) به‌لام سه‌فه‌ری خویندنیک (فرض العين) بی‌ئیزی دایک و باوک حه‌پام نیه (وَكَذَا كِفَايَةٌ فِي الْأَصَحِّ) هه‌روه‌ها سه‌فه‌ری خویندنی (فرض الكفاية) ش بی‌ئیزی دایک و باوک حه‌پام نیه، له‌فه‌رمووده‌ی پاستردا، چونکه سه‌فه‌ری خویندن وه‌کو سه‌فه‌ری **فَإِنْ أَذِنَ أَبَوَاهُ وَالْغَرِيمُ ثُمَّ رَجَعُوا وَجَبَ الرُّجُوعُ إِنْ لَمْ يَحْضُرِ الصَّفَّ، فَإِنْ شَرَعَ فِي قِتَالٍ حَرَّمَ الْإِنْصِرَافَ فَالْأَظْهَرُ. الثَّانِي: يَدْخُلُونَ بِلَدَةً لَنَا فَيَلْزَمُ أَهْلَهَا الدَّفْعُ بِالْمُمْكِنِ، فَإِنْ أَمَكَّنَ تَأَهُّبٌ لِقِتَالٍ وَجَبَ الْمُمْكِنُ حَتَّى عَلَى فَقِيرٍ وَوَلَدٍ وَمَدِينٍ وَعَبْدٍ بِلَا إِذْنٍ،**

غه‌زا به‌ترس نیه، جا بزانه: جگه له‌سه‌فه‌ری غه‌زا سه‌فه‌ره‌کورت‌ه‌کانی‌تر بی‌ئیزی دایک و باوک دروستن، به‌لام سه‌فه‌ره‌دریژه‌کان ته‌نها له‌حاله‌تی ئه‌مین‌دا دروستن، هه‌روه‌که له‌تۆربه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه.

(فَإِنْ أَدْنَىٰ أَبَوَاهُ وَالْغَرِيمِ) جا نه گهر دايك و باوكه كه ی و خاوهن قهرزده كان ئیزنیان دا غهزا بكا (تُمْ رَجَعُوا) ئینجا له دواى پوښتنه كه ی ئیزنده ره كان په شیمان بونه وه، نه و كاته ش (وَجَبَ الرُّجُوعُ إِنْ لَمْ يَخْضُرِ الصَّفُّ) واجبه له غهزا بگه پټته وه به و مه رجه ی نه گه یشتبټته ناو پیزی جهنگ، چونكه (فَإِنْ شَرَعَ فِي قِتَالٍ) نه گهر له گه ل دوژمن پووبه پوو بون و دهستی به جهنگ كرد، نه و كاته (حَرَمَ الْإِنْصِرَافُ) هه پامه: بپواو پیزه كه به جی بهیلى، هه ر چه ند ئیزنده ره كانیش په شیمان بوبنه وه (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژتردا.

به لكو نه گهر بئ ئیزنی دايك و باوك و خاوهن قهرزده كه ش پوښتبټ و دهستی به جهنگ كړدبى، نه و كاته ش هه پامه: بگه پټته وه، هه روه كه له (مغنى) دا فهرموده ی، خواى گه وړه ده فهرمودى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ هو نه و كه سانه ی باوه پتان هیناوه هه ر كاتيك گه یشتنه كومه لټكى كافران ئیوه خو پابگرن و زږد زیكړى خوا بكه ن به لكى به خته وهر ده بن و سر ده كه ون. واته: چونكه به هو ی گه پانه وه دلى جهنگاوه ره كان تيك ده چټو و وړه یان ده پوخی.

﴿هُوَ حَالَهُ تَهَى غَهْزَا بِهِ (فَرَضُ الْعَيْنِ) وَاجِبُ دَهْبِی﴾

(الْثَّانِي) حاله تى دووه مى كافره كان نه مه یه: (يَدْخُلُونَ بِلَدَةٍ لَنَا) كافره كان بټنه ناو شوینټكى (دارالاسلام): وهك شاریك، یان چپایهك، یان دورگه یهك، یان به نه ندازه ی كه متر له دوو قوناغ له شاریكى ئیسلام نزیک بكه ونه وه، له م حاله ته دا (جهاد) ده بیټه (فَرَضُ الْعَيْنِ)، چونكه هاتنى كافره كان بټ ناو (دارالاسلام) كاریكى گه وړه یه، كه واته (فَيَلْزَمُ أَهْلَهَا الدَّفْعُ بِالْمُمْكِنِ) له سر نیشته جټیه كانى شوینه كه به (فَرَضُ الْعَيْنِ) واجب ده بى: به رگرى بكه ن به هه ر گونجاو یكى له توانا یاندا بى:

كه وابو: (فَإِنْ أَمَكَّنَ تَأَهُبُ لِقِتَالٍ) نه گهر گونجا نیشته جټیه كان خو یان بټ جهنگ ناماده بكه ن، نه و كاته (وَجَبَ الْمُمْكِنُ) به رگرى گونجاو واجبه: له سر هه موو نیشته جټیه كان، هه ر چه ند (جهاد) ی (فرض الكفاية) شیان له سر نه بى، چونكه له م حاله ته دا (الْغَفِيرُ الْعَامُ) - پاپه پزنى گشتى واجب ده بى: (حَتَّى عَلَى فَقِيرٍ وَكَافِرٍ وَمَدِينٍ وَعَبْدٍ بِلَا إِذْنٍ) تا له سر گه دا و **وَقِيلَ: إِنْ حَصَّالَتْ مُقَاوَمَةٌ بِأَحْزَارٍ أَشْطَرْتُ إِذْنُ سَيِّدِهِ، وَإِلَّا فَمَنْ قُصِدَ دَفْعَ عَنْ نَفْسِهِ بِالْمُمْكِنِ إِنْ عَلِمَ أَنَّهُ إِنْ أُحْدِ قُتِلَ، وَإِنْ جَوَّزَ الْأَسْرَ فَلَهُ أَنْ يَسْتَسْلِمَ، وَمَنْ هُوَ دُونَ مَسَافَةٍ قَصُرَ مِنَ الْبَلَدَةِ كَأَهْلِهَا، وَمَنْ عَلَى الْمَسَافَةِ يَلْزَمُهُمُ الْمُؤَافَقَةُ بِقَدْرِ الْكِفَايَةِ إِنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهَا وَمَنْ يَلِيهِمْ،**

هه ژارو له سر كړپو كيژ بئ ئیزنى دايك و باوك و له سر قهرزدار بئ ئیزنى خاوهن قهرزو له سر كزله بئ ئیزنى گه وړه كه ی و له سر ژن بئ ئیزنى مټړه كه ی نه گهر توانا ی جهنگ كړدى

هه بئ، واته: له سهر گشتيان واجبه: به گشتي پاپه پڼو بهرگري بكن، هه چهند ئيزنيزش نه درين؟ چونكه كار له كار تر از اوه.

(وَقِيلَ) له فهرمووده يه كي بئ هيژدا: (إِنْ حَصَلَتْ مُقَاوَمَةٌ بِأَحْرَارٍ) نه گهر به پياواني نازاد بهرگري ده كرا (أَشْتَرِطَ إِذْنُ سَيِّدِهِ) به مهرج دانندراوه: كژيله كه گهره كه ي ئيزني بدا. (وَالْإِلَّا) به لام نه گهر نه گونجا نيشته جيپه كاني شوينه كه خويان ناماده بكن، چونكه له ناكاودا دوژمن هيرشي كرد، نه و كاته (فَمَنْ قُصِدَ) ههر كه سيك پووي تئ كراو دوژمن به ره و لاي هات (دَفَعَ عَنْ نَفْسِهِ بِالْمُمْكِنِ) واجبه: بهرگري له خوئي بكا به ههر گونجاويكي له تواناي دايي (إِنْ عَلِمَ أَنَّهُ إِنْ أُخِذَ قَتِلَ) نه گهر ده يزاني: نه گهر بگيرئ ده كوژئ، چونكه هه پامه: بئ كوشتن خوئي ته سليمي كافر بكا، به لام (وَإِنْ جَوَّزَ الْأَسْرَ) نه گهر پووتيكراوه كه گوماني به ديگيران و گوماني كوشتني هه بو، نه و كاته (فَلَهُ أَنْ يَسْتَسْلِمَ) بئ ديوسته: ته تسليم ببئ و هه م ديوستيش بهرگري بكا، به لام نه گهر بزاني: نه گهر خوئي ته تسليم نه كا ناكوژئ و پزگاري ده بئ، نه و كاته هه پامه خوئي ته تسليم بكا، چونكه هه رشو پيه كي بئ ترسي تئ دايه، هه روه كه له (تحفة) و (مغنى) دا فهرموويانه.

(وَمَنْ هُوَ دُونَ مَسَافَةٍ قَصْرِ مِنَ الْبَلَدَةِ) نه و كه سه ي نه ندازه ي كورتكردنه وه ي نوئز نزيكتره له و شوينه ي كافره كان داگيريان كرده، نه و يش (كَأَهْلِهَا) وه كه نيشته جيپه كاني شوينه كه يه به (فرض العين) له سه ري واجبه: بپواته شوينه كه و غه زا بكا، هه چهند دايك و باوك و خاوه ن قهرزيش ئيزني نه دن، به لام به و مهرج ي مه سرفي پئگه و خوارده مه نئ ي ده ست بكه وئ.

(وَمَنْ عَلَى الْمَسَافَةِ) نه و كه سانه ش كه نه ندازه ي كورتكردنه وه ي نوئز-واته: دوو قوناغ، يان زياتر- دوورن له شوينه كه، نه وان (يَلْزَمُهُمُ الْمَوْافَقَةُ بِقَدْرِ الْكِفَايَةِ) به (فرض الكفاية) له سه ريان واجبه: بپونه شوينه كه و له گه ل نيشته جيپه كاني شوينه كه پئك بكه ون بئ بهرگري كردن و به نه ندازه ي به روه ستكردني دوژمنه كه يارمه تيبان بدهن (إِنْ لَمْ يَكْفِ أَهْلُهَا وَمَنْ يَلِيهِمْ) نه گهر نيشته جيپه كاني شوينه كه و ده ورو به ره كه يان به روه ستي دوژمنه كه نه كن، به لام به و مهرج ي چهك و مه سرفي پئگه و خوارده مه نيبان ده ست بكه وئ

قِيلَ: وَإِنْ كَفُّوا، وَلَوْ أَسْرُوا مُسْلِمًا فَلَا صَحُّ وَجْهِ
 منهاج - بهرگري پيئجه م- 12 (فصل):

(قِيلَ: وَإِنْ كَفُّوا) له فهرمووده يه كي بئ هيژدا: نه گهر به ره وستيش بكن ههر واجبه بپون يارمه تيبان بدهن.

﴿ناگاداري﴾: شتيكي ناشكرايه تا ئيستا كافره كاني نه وروپا و نه مريكا و پوسيا چهند وولاتيكي (دارالاسلام) يان داگير كرده و له چهند وولاتيكي داگيركراو يش له شكري خويان

کشاندۆتهوه، به لām چەند سیخوپو کاربه دهستیکی تۆکه ری خۆیان له وولاتانه دا داناوه و له پێگای ئه و تۆکه رانه وه - به یاسای ده ستکرد - به رنامه ی کوفر بلāو ده که نه وه و شه ریه تی ئیسلام قه ده غه ده که ن و شانازی به یاسا و په ووشتی کافره کان ده که ن - واته: ئه و وولاتانه ش به شیوه یه کی ناپاسته وخۆ له لایه ن کافره کان داگیرکراون - که وابو: ئیستا له گشت ئه و جۆره وولاتانه ی (دارالاسلام) دا (جهاد) واجبه به (فَرَضُ الْعَيْنِ): له سه ر گشت موسوڵمانیک تا دادپه وایی خوای گه وره جیگیر ده کری و په فتار به شه ریه تی ئیسلام ده کری و یاسای ده ستکرد و تۆکه رانی کوفر له په گ و پیشه وه بنه بپ ده کری، ئه گینا: گشت دانیشتیوانی (دارالاسلام) گونا هبارن، پێغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿مَا تَرَكَ قَوْمٌ الْجِهَادَ إِلَّا عَمَّهُمُ اللَّهُ بِعَذَابٍ﴾ رواه الطبرانی فی الأوسط بسند حسن، هه ر گه لیک واز له (جهاد) بین، خوای گه وره به تیکرایی عه زاییان ده دا.

جا داخی گرانم هاوار به مالم ئیستا - له لای زۆریه ی موسوڵمانان - غه زا کردن شتیکی نامۆ و ناپه وایه و که کافره کان دین خاکی ئیسلام داگیر ده که ن و به روبومی ئیسلام بۆ خۆیان ده بن، موسوڵمانان به خیره اتنیان لێ ده که ن و سوپاسیان ده که ن!

(وَلَوْ أَسْرَوْا مُسْلِمًا) ئه گه ر کافره کان موسوڵمانیکیان به دیل گرت، ئه و کاته ش (فَالْأَصْحُ وَجُوبُ النَّهْضِ إِلَيْهِمْ لِخَلَاصِهِ) به فه رموده ی راسته ر له سه ر گشت که سیکی توانای هه بی به (فرض العين) واجبه: هه لسی و به په له به ره و کافره کان پاپه ی بۆ پزگارکردنی دیله که (إِنْ تَوَقَّعْنَا) ئه گه ر بۆمان ده گونجا پزگاری بکه ی، به لām ئه گه ر نه ده گونجا پزگار بکری، ئه و کاته واجبه نیه، به لکو چاوه پوانی گونجانی که ده که ی، هه روه که له (مغنی) دا فه رموویه تی.

﴿فَصَلِّ لَهُ بِأَسَىٰ جُؤْنِيهِ تِي غه زا کردن﴾

پیشه کی بزانه: پێغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَغْزُ وَلَمْ يُحَدِّثْ نَفْسَهُ بِه مَاتَ عَلَىٰ شُعْبَةٍ مِنْ نِفَاقٍ﴾ رواه مسلم، هه ر که سی که مردب و غه زای نه کردب و به دلێشی دا نه هاتبی غه زا بکا، ئه وه له سه ر به شیکی (نفاق) ده مرئ. که وابو: ئه گه ر پیاو بۆی نه گونجایی غه زا بکا، واجبه به دل بیه وی غه زا بکا هه ر کاتی که گونجا.

يُكْرَهُ غَزْوُ بَغِيرِ إِذْنِ الْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ، وَيُسَنُّ إِذَا بَعَثَ سَرِيَّةً أَنْ يُؤَمَّرَ عَلَيْهِمْ وَيَأْخُذَ الْبَيْعَةَ بِالثَّبَاتِ،

به لām (يُكْرَهُ غَزْوُ بَغِيرِ إِذْنِ الْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ) ناپه سنده: بی ئیزنی پیشه وای موسوڵمانان و جیگیره که ی: پیاو غه زا بکا، چونکه ئه وان لیزانترن بۆ پیوستی و به رژه وه ندیه کانی (جهاد)، به لām ئه گه ر گومانی به هیژ بوو: که پیشه وایه که ئیزنی نادا، یان پیشه وای کاربه دهسته کان وازیان له (جهاد) هیژ نابوو، ئه و کاته غه زا کردن بی ئیزن ناپه سنده نیه،

ههروهك له زۆربهی سهراچه و كاندا فهرموویانه.

(وَيْسَنُ إِذَا بَعَثَ سَرِيَّةً) بۆ پيشه و او جيگره كهی سوننه ته ههركاتيک له شكركي نارد ههروهك بۆ غهزاكردن: (أَنْ يُؤَمَّرَ عَلَيْهِمْ) باوه پيكر اويك بكاته نه مير له سهركه كه و (وَيَأْخُذُ الْبَيْعَةَ بِالْثُبَاتِ) به يعه تيش له گشتيان وه ريگرئ بۆ خوپاگرتن وه لئه هاتن و گوپايله ئی بۆ نه مير ههك يان، چونكه هۆی شكستى موسولمانان له غهزای (أَحَدٍ) نه وه بوو: كۆمه ليكي (صحابه) كان ناموزگاري پيغه مبهريان ﷺ به جي نه هيناو له فهرمانى نه مير ههك يان ده رچون.

ههروهه سوننه ته: به يداخه كانيش بۆ تيهپه كانى له شكركه بيه ستئ، چونكه پيغه مبهرو ﷺ هه رچوار خهليفه كانيش به و شيويه يانه ي پابردو له شكركه كانيان ده ناردن، هم ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كَانَتْ رَأْيَةُ النَّبِيِّ ﷺ سَوْدَاءَ وَلَوْ أَوْهَ أَبْيَضَ﴾ رواه الترمذي والنسائي بسند حسن، وزاد الحلبي في سيرته: ﴿مَكْتُوبٌ فِيهِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ﴾، به يداخى پيغه مبهرو ﷺ پهش بوو- ناوى (العقاب) بوو- ئالا گه وره كه شى سپى بوو له سهري نوسرابو: (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ)، واته: به نوسينيكي پهش.

ئينجا بزانه: مه به ست به (لواء): نه و ئالا گه وره يهيه له گه ل نه مير له شكركي گه وره دايه، مه به ستيش به (راية) به يداخ: نه و ئالا بچوكانه ي له گه ل سه رتبهپه كانى له شكردانه، ههروهك له (شرح تاج الاصول) دا پوون كراوته وه.

ئيمامى (الشافعى) فهرموويه تى: پيويسته نه مير ههك باوه پيكر بۆ له ئايينه كه ي دا، به غير هت و نه ترس بۆ به خوى دا بيته وه و له كاروبارى جهنگدا شارهزا بۆ و له كاتى به زينى له شكركه دا خوپاگر بۆ و له كاتى هيرشدا به ره و پيش بپواو خاوهن بيرو پا بۆ به پيوه بردنى له شكركه و هه ل له ده ست نه داو له بپياره كانى (جهاد) خاوهن (اجتهاد) و شاره زابى.

ئينجا بزانه: دروسته چهند نه ميريك- به ريز- يهك له دواى يهك له سهركه كه دابنى، ههروهك له غهزاي (مؤتة) دا پيغه مبهرو ﷺ و اى كرد، (البخارى) گپراويه تيه وه، به لام نابى پيكا بدا نه م جوړه كه سانه له گه ل له شكركه دا بن: نه و كه سه ي جهنگاوه ران ده ترسيئ و **وَلَهُ الْإِسْتِعَانَةُ بِكُفَّارٍ تُؤْمَنُ خِيَانَتُهُمْ وَيَكُونُونَ بِحَيْثُ لَوْ انْضَمَّتْ فِرْقَتَا الْكُفْرِ فَأَوْمَنَاهُمْ،**

وره يان داده به زيني، نه و كه سه ي به زورى هه واله ترسناكه كان بلاو ده كاته وه، نه و كه سه ي خيانه ت ده كاو نه ينييه كانى له شكركه ده گه ينيته دوژمن.

ههروهه سوننه ته له پيش له شكركه دا چهند كه سيكى هه والگر بنيئري تاكو جموجول و هه واله كانى دوژمن بزاني، ههروهك له (مغنى) و (الشروانى) دا فهرموويانه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ الْأَحْزَابِ: مَنْ يَأْتِينَا بِخَبَرٍ الْقَوْمِ؟ فَقَالَ الزُّبَيْرُ: أَنَا﴾

رواه الشيخان، له غزای (أحزاب) دا پیغمبر ﷺ فرموی: کئ هوالی دوژمنمان بۆ دینن؟
 چه زده تی (زییر) فرموی: من بۆت دینم.

هه روه ها بزانه: سوننه ته گشت تیپکی له شکره که دروشمیکی هه بی بۆ یه کتر ناسین
 له حاله تی چه نگدا، هه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا ئه م باسانه پوون کراونه وه
 ﴿عَنِ الْمُهَلَّبِ: أَخْبَرَنِي مَنْ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: إِنْ بُيِّتُمْ فَلَيْكُنْ شِعَارُكُمْ: حَم، لَا يَنْصُرُونَ﴾
 رواه أصحاب السنن بسند صالح، پیغمبر ﷺ فرموی: ئه گه ر له شه وی دا هیرشتان کرایه
 سه-واته: توشی جهنگ بون- با دروشمی ئیوه (حم) بی، ئه وان سه ر ناکه ون.
 هه م له چه دیسیکی تر دا (صحابه) یه که فرموی: ﴿كَانَ شِعَارَنَا: أَمْتُ أَمْتُ﴾ رواه أبوداود
 بسند صالح، دروشمه که مان له غه زایه که دا: (بمړینه بمړینه) بوو.

هه روه ها پیویسته گشت چه کداره کان پابه پندری: تا کو چه که که یان به فیرو نه هاوین و تا
 دوژمن لیان نزیک نه بیته وه چه کی تیته گرن، تا کو ئا مانجه که یان به باشی بیکن، هه م
 به شیکی چه که که یان بۆ پارێزگاری هه لگرن و هه مووی سه رف نه که ن، چونکه پیغمبر ﷺ
 له غه زای (بدر) به (صحابه) کانی فرموو: ﴿إِذَا أَكْبَرْتُمْ فَأَرْمُوهُمْ وَاسْتَبِقُوا نَبْلَكُمْ﴾ رواه
 البخاری، هه ر کاتیک کافره کان لیان نزیک بونه وه چه کیان تی بگرن و به شیکی تیره کانتان
 بۆ کاتی ته نگانه به یلته وه.

﴿وَلَهُ الْإِسْتِعَانَةُ بِكُفَّارٍ بۆ پیشه و او جیگره که ی دروسته: داوای یارمه تی جهنگ له کافره کان
 بکا، واته: له گه ل خویا بیانباته غه زا، به و مه رجه ی (تُؤْمَنُ خِيَانَتُهُمْ) له خیانه ته که یان
 ئه مین بی، هه م به و مه رجه ش (وَيَكُونُونَ بِحَيْثُ لَوْ اِنْضَمَّتْ فِرْقَتَا الْكُفْرِ) کافره کانیش هه ر
 به و نه ندازه یه بن: ئه گه ر هه ردوو کۆمه له که ی کافره کان-واته: یارمه تیده ره که و
 دوژمنه که- بینه یه که و له دژی ئیمه جهنگ بکه ن، ئه و کاته ش (قَاوَمْنَاهُمْ) به روه سستی
 هه مووانیان بکه ین، هه روه که پیغمبر ﷺ (إِبْنِ سُلُول) و (منافقه) کانی تری له گه ل خویا
 ده بردنه غه زا، واته: به لām ئه گه ر کۆی هه ردوو کۆمه له که و یکه ر له دوو هه ندی ئیمه زیاتر
 بی، ئه و کاته دروست نیه له گه ل خۆمان بیانبه یه غه زا.

وَبِعَبِيدِ بِأَذْنِ السَّادَةِ وَمُرَاهِقِينَ أَقْوِيَاءَ، وَلَهُ بَذْلُ الْأَهْبَةِ وَالسَّلَاحِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ وَمِنْ مَالِهِ،
 وَلَا يَصِحُّ اسْتِجَارُ مُسْلِمٍ لِحِجَاهٍ، وَيَصِحُّ اسْتِجَارُ ذِمِّيٍّ لِلْإِمَامِ، قِيلَ: وَلِغَيْرِهِ، وَيُكْرَهُ لِفَارِ
 قَتْلُ قَرِيبٍ وَمَحْرَمٍ أَشَدُّ،

(وَبِعَبِيدِ بِأَذْنِ السَّادَةِ) هه م دروسته کۆیله کانیش به ئیزنی گه وره کانیان له گه ل خویا ببا،
 هه م (وَمُرَاهِقِينَ أَقْوِيَاءَ) ئه و کوپانه ی نزیک ی بلوغبون-ئه وانیش به ئیزنی
 سه ره رشتکاره کانیان- هه م ئافره تانیش به ئیزنی میرده کانیان دروسته له گه ل خویا

بیانبا بؤ غهزا ﴿عَنْ أُمِّ عَطِيَّةٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: غَزَوْتُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ سَبْعَ غَزَوَاتٍ أَخْلَفَهُمْ فِي رَحَالِهِمْ: فَأَصْنَعُ لَهُمُ الطَّعَامَ وَأُدَاوِبُ الْجَرْحَى وَأَقُومُ عَلَيَّ الْمَرْضَى﴾ رواه مسلم، والبخاری نحوه عن الربيع رضي الله عنها، دایکی (عَطِيَّة) فہرموی: لہ گہل پیغہمبہردا ﷺ حہفت غہزام کردون، لہ بارخانہی جہنگاوہراندا دہمامہوہ: خواردنم بؤ دروست دہکردن و بریندارہکانم دہرمان دہکردن و سہرپہرشتی نہخوشہکانم دہکرد.

(وَلَهُ) بؤ پیئشہواو جیگرہکےی دروستہ (بِذُلِّ الْأُفْبَةِ وَالسَّلَاحِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ) مہسرفہی سہفہرو چہک لہ (بیت المال) بداتہ جہنگاوہران، ہم (وَمِنْ مَالِهِ) بؤی دروستہ لہ مالی خویشی مہسرفہکہ بدا، ہم بؤ گشت موسولمانہکانیتریش خیرہ مہسرفہکہ لہ مالی خویان بدہن، پیغہمبہر ﷺ فہرمویہتی: ﴿مَنْ جَهَّزَ غَازِيًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَقَدْ غَزَا وَمَنْ خَلَفَ غَازِيًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِخَيْرٍ فَقَدْ غَزَا﴾ رواه الشيخان، ہر کہسیک مہسرفہی و ہر پیکردنی (مُجَاهِدٌ) یک بدا، ئہویش خیری غہزای بؤ دہنوسری و ہر کہسیک ناگاداری مال و مندالی (مُجَاهِدٌ) یک بئی بہ چاکہ تا لہ غہزا دہگہپیئتہوہ، ئہویش خیری غہزای بؤ دہنوسری. واتہ: خیری یارمہتیدانہکہ، چونکہ خیری خودی غہزایہکہ بؤ غہزاکہرہکہیہ، ہر وہک لہ زؤربہی سہرچاوہکاندا فہرمویانہ.

(وَلَا يَصِحُّ اسْتِئْجَارُ مُسْلِمٍ لِحَيَاتِهِ) دروست نیہ موسولمان بہ کری بگیری بؤ غہزاکردن؟ چونکہ خیری غہزایہکہ بؤ خوئیہتی، کہواتہ: ئہو موچہیہی لہ (بیت المال) دہدریئہ جہنگاوہرہکان، کری غہزا نیہ، بہلکو یارمہتیدانہ، ہر وہک لہ زؤربہی سہرچاوہکاندا فہرمویانہ.

(وَيَصِحُّ اسْتِئْجَارُ ذِمِّيٍّ لِلْإِمَامِ) بؤ پیئشہوا دروستہ کافری پہیمان لہئہستق بہ کری بگیری بؤ غہزاکردن، چونکہ کافرہکہ خیری غہزایہکہی ناگاتی (قِيلَ: وَلِغَيْرِهِ) لہ فہرمودہیہکی بئیہیزدا: بؤ موسولمانہکانیتریش دروستہ: کافری پہیمان لہئہستق بہ کری بگرن بؤ غہزا، بہلام لہ بہر بئیہیزی پہفتاری پیئناکری.

(وَيُكْرَهُ لِقَاؤُ قَتْلُ قَرِيبٍ) بؤ غہزاکہرہکہ ناپہسندہ: خزمیخوی بکوژی، چونکہ جؤرہ بچراندنیکی پہحمی تی دایہ، کہوابو: (وَمَحْرَمٌ أَشَدُّ) کوشتنی خزمیکی مہحرہم قُلْتُ: إِلَّا أَنْ يَسْمَعَهُ يَسُبُّ اللَّهَ أَوْ رَسُولَهُ ﷺ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَيَحْرُمُ عَلَيْهِ قَتْلُ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَامْرَأَةٍ وَخُنْثَى مُشْكِلٍ، وَيَحِلُّ قَتْلُ زَاهِبٍ وَأَجِيرٍ وَشَيْخٍ وَأَعْمَى وَزَمَنٍ لَا قِتَالَ فِيهِمْ وَلَا رَأْيَ فِيهِمْ فَلَا ظَهَرَ، فَيُسْتَرْقُونَ، وَتُسَبَّى نِسَاؤُهُمْ وَأَمْوَالُهُمْ، وَيَجُوزُ حَصَارُ الْكُفَّارِ فِي الْأَبْلَادِ وَالْقِلَاعِ وَإِرْسَالُ الْمَاءِ عَلَيْهِمْ

ناپہسندیہکےی بہہیزترہ، بہلام (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) دہفہرموی (إِلَّا أَنْ يَسْمَعَهُ يَسُبُّ اللَّهَ أَوْ رَسُولَهُ ﷺ) مہگہر گوئی لی بئی خزمہکےی جنیو دہداتہ خوا، یان پیغہمبہر ﷺ، ئہو

کاته ناپه سندنیه، چونکه مافی خواو پیغه مبه رښه له پیشتره (والله أعلم). هه روه ها نه گهر خزمه که ی ده یویست بیکوژئی نه و کاته ش ناپه سندنیه به رگری له خوی بکاو بیکوژئی، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی، چونکه (ابوعبیده) له غه زای (بدر) باوکی خوی کوشت، (الحلبی) گپړاویه تیه وه.

(وَيَحْرُمُ عَلَيْهِ قَتْلُ صَبِيٍّ وَمَجْنُونٍ وَامْرَأَةٍ وَخُنْثَى مُشْكِلٍ) حه پامه: کوشتنی مندال و شیت و ئافره و نیراموکی نانا شکره ﴿عن ابن عمر رضي الله عنهما: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنْ قَتْلِ النِّسَاءِ وَالصَّبْيَانِ﴾ روه الشیخان، پیغه مبه رښه له غه زادا قه ده غه ی کرد ئافره و منداله کان بکوژین. به لام نه گهر نه وانه ش جهنگ بکن، یان کافره کان بیانکه نه قه لغانی خویان، نه و کاته دروسته نه وانه ش بکوژین، هه روه که له زوری ی سه رچاوه کانداهه رموویانه.

﴿ناگاداری﴾: به هیچ جوړیک دروست نیه لاشه ی کوژراوه کانی دوژمن هه تک بکړی: وه که سوتاندن و دهم و لووت برین و نه و جوړه په فتارانه ﴿عن عبدالله بن یزید: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنِ التَّهْبِي وَالْمُثَلَّةِ﴾ روه البخاری، پیغه مبه رښه قه ده غه ی کردوه فهرمودو هه تککردن. (وَيَحِلُّ قَتْلُ رَاهِبٍ) له حاله تی جهنگدا حه لاله: کوشتنی قه شه و مالمی جوله که و دیانه کانی جهنگی، هه م کاسبکارو بی چه که کانیش، هه م (وَأَجِيرٍ) به کریگیراویش بؤ خزمه و سود لیوه رگرتن، هه م (وَشَيْخٍ وَأَعْمَى وَزَمِنٍ) پیرو کویدو په که و توش، هه رچند (لَا قِتَالَ فِيهِمْ وَلَا رَأْيٍ) خاوهن جهنگ و بیرو پاش نه بن (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیتردا، چونکه خوی گوره - بی جیا کردنه وه - له نایه ته که ی داهاتوودا ده فهرموئی: ﴿فَأَقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ﴾ کافره کان بکوژن.

که و ابو: (فَيُسْتَرْقُونَ) دروسته پیشه و نه و شه ش جوړه که سانه نه کوژئی و بیانکاته کویله، به لام (وَتُسَبَّى نِسَاؤُهُمْ) زن و منداله کانیان به خودی به دیلگرتنه که دبنه کویله و هه م (وَأَمْوَالُهُمْ) ماله که شیان ده بیته تالان.

﴿به کار هیپانی چه کی کومه لکوژ﴾

(وَيَجُوزُ حِصَارُ الْكُفَّارِ فِي الْبِلَادِ وَالْقِلَاعِ) دروسته: کافره کانی جهنگی که مارو بده یین له شاره کان و قه لا کان و شوینه کانی تر دا، هه م (وَأَرْسَالُ الْمَاءِ عَلَيْهِمْ) دروسته: ئاو بهر بده یینه **وَرَمِيَهُمْ بِنَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ، وَتَبْيِيتُهُمْ فِي غَفْلَةٍ، فَإِنْ كَانَ فِيهِمْ مُسْلِمٌ أَسِيرٌ أَوْ تَاجِرٌ جَازَ ذَلِكَ عَلَيَّ الْمَذْهَبِ، وَلَوْ اِلْتَحَمَ حَرْبٌ فَتَسَرَّسُوا بِنِسَاءٍ وَصَبْيَانٍ جَازَ رَمِيَهُمْ، وَإِنْ دَفَعُوا بِهِمْ عَنْ**

سه ر کافره کان و هه م ئاویان له سه ر برین، هه م (وَرَمِيَهُمْ بِنَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ) به ئاگرو مه جهنیق، واته: به چه کی کومه لکوژ لیان بده یین و خانوه کانیان به سه ردا برپوختن هه رچند لاشه که شیان بسوتی و پارچه پارچه بیی.

هه م (وَتَبْيِيتُهُمْ فِي غَفْلَةٍ) دروسته بی ناگاداری له ناکاودا به شه و هیترشیان بکه یینه سه ر،

خوای گه وره ده فەرموی: ﴿فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَخْصِرُوا أَعْقُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ﴾ کافره کان بکوژن له هەر شوێنێک دەستتان که وتن و بیانگرن و گه مارۆیان بدەن و له گشت پێگه و حەشارگه یه کدا بۆیان دانیشن.

﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: حَاصِرَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَهْلَ الطَّائِفِ﴾ رواه الشيخان، زاد البيهقي: ﴿وَرَمَاهُمْ بِالْمَنْجِقِ﴾، پیغه مبه ر ﷺ دانیشتوانی شاری (طائف) ی گه مارۆ دان و به مه حه نیق لیانی دا.

جا بزانه: له گشت ئه و حاله تانه ی پراپر دودا جیاوازی نیه: کافره کان ئافره ت و منداله کانیا ن له گه لدا بن، یان نا، هه روه ک له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه رموویانه ﴿عَنِ الصَّعْبِ﴾: سُلَّ النَّبِيِّ ﷺ عَنِ الدَّارِ مِنَ الْمُشْرِكِينَ يُبَيِّتُونَ فَيُصَيِّبُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ وَذُرَارِيَّتِهِمْ؟ فَقَالَ: هُمْ مِنْهُمْ﴾ رواه الشيخان، له باره ی کافره کان ی (دارالکفر) پرسیار له پیغه مبه ر ﷺ کرا: که به شه و هێرشیا ن ده کرێته سه ر، جا له و هێرشه دا ئافره ت و منداله کانیشیا ن ده کوژین؟ پیغه مبه ر ﷺ فەرموی: ئه وانیش له وانن.

(فَإِنْ كَانَ فِيهِمْ مُسْلِمٌ أَسِيرٌ أَوْ تَاجِرٌ) جا نه گه ر له گه ل کافره کاندایه رموویانه چه ند موسولمانێکی به دیلگیرا و، یان چه ند بازرگانیکی موسولمان هه بون، ئه و کاته ش (جَارَ ذَلِكَ) به کاره یێنای چه کی کۆمه لکوژو گشت شیوه هێرشه کانی پراپر دودا دروستن (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه ر فەرمووده ی پاستی مه زه ب، نه وه ک کافره کان به بارمه گرتنی موسولمانان (جهاد) به ئیحه پابگرن، به لام واجبه: به گوێره ی توانا خویمان له کوشتنی موسولمانه کان بپاریزین، جا نه گه ر له یه کێک له و جوړه هێرشانه دا موسولمانه که کوژا، ئه وه نه خوین و نه تۆله ی واجب نیه، هه روه ک له (تحفة) و (نهاية) دا فەرمویانه.

به لام نه گه ر موسولمانه کان ی ناو کافره کان زۆر بون، ئه و کاته دروست نیه بکوژین، هه روه ک له (مغنی) دا فەرموویه تی.

(وَلَوْ اتَّخَمَ حَرْبٌ) نه گه ر جه نگ تیکه ل بوو (فَتَتَرَسَّوْا بِنِسَاءٍ وَصَبِيَّانِ) جا کافره کان ژنو مندالی خویا ن کردنه قه لغانی خویا ن، ئه و کاته ش (جَارَ رَمِيَهُمْ) دروسته: چه کیا ن به او یێنی، به لام به گوێره ی توانا خویمان له کوشتنی ژنو منداله کان ده پاریزین (وَإِنْ دَفَعُوا بِهِمْ عَنْ أَنْفُسِهِمْ وَلَمْ تَدْعُ ضَرُورَةً إِلَى رَمِيهِمْ فَلَا ظَهْرَ تَرْكُهُمْ، وَإِنْ تَتَرَسَّوْا بِمُسْلِمِينَ فَإِنْ لَمْ تَدْعُ ضَرُورَةً إِلَى رَمِيهِمْ تَرَكْنَاهُمْ، وَإِلَّا جَارَ رَمِيَهُمْ فِي الْأَصَحِّ،

أَنْفُسِهِمْ) نه گه ر کافره کان به ژنو منداله کانیا ن به رگربیا ن له خویا ن ده کردو (وَلَمْ تَدْعُ ضَرُورَةً إِلَى رَمِيهِمْ) هیه ناچاریه کیش نه بو بۆ لیدانیا ن، ئه و کاته (فَلَا ظَهْرَ تَرْكُهُمْ) وازیان لێ دینین، به لام به فەرمووده ی به هیزو پشت پیبه ستراوی زۆریه ی سه رچاوه کان: له و حاله ته شدا دروسته: چه کیا ن به او یێنی، هه روه ک دروست بوو: به چه کی کۆمه لکوژ لیان

بدهین، نه وهك كافر هكان به و فيلانه پيگای (جهاد) و سه ركه وتنمان لي بگرن.
 (وَإِنْ تَتَرَفُّسُوا بِمُسْلِمِينَ) نه گهر كافر هكان له جهنگدا موسولمانانان كردنه قه لغاني خويان،
 نه و كاته (فَإِنْ لَمْ تَدْعُ ضَرُورَةً إِلَىٰ رَمِيهِمْ) نه گهر هيچ ناچار يهك واي نه ده كرد چه كيان
 بهاوييني (تَرَكَاهُمْ) واجبه: له بهر خاتري پارسستى موسولمانه كان وازيان لي بيئين (وَالَا)
 به لام نه گهر ناچار بوين: وهك جهنگ تيكه لا بويي و نه وانيش موسولمانه كانان كردبونه
 قه لغان و نه گهر وازمان لي هينابان نه وان سرده كه وتن و شپرزهيان ده كردين، نه و كاته (جَازَ
 رَمِيَهُمْ فِي الْأَصْحَىٰ) به فرموده ي پاستر دروسته: چه كيان بهاوييني به مه به ستي كوشتني
 كافر هكان، جا به گويره ي تواناش خو مام له كوشتني موسولمانه كان ده پاريزين.
 جا بزانه: له م حاله ته ي قه لغانيشدا نه گهر موسولماننيكي به قه لغانكرو بكورزي، له
 مه زه بي (حنفي) دا: نه خوين و نه كه ففاره تي كوشتنه كه واجب نابي، هه روهك له (مجمع
 الانهر) و (الهداية) دا فرموديانه.

﴿ نَاكاداري ﴾: نه وه ي پابردو له حاله تيكد ا بوو: كه كافر هكان موسولمانان به زور ليكردن
 بكنه قه لغاني خويان، به لام نه گهر موسولمانه كان به خويان بونه نوكه ري كوفرو يارمه تي
 كافر هكانيان داو له شكري كافر هكانيان زور كرد، نه و كاته ش بيگومان كوشتنيان دروسته
 ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ نَاسًا مِنَ الْمُسْلِمِينَ كَانُوا مَعَ الْمُشْرِكِينَ يُكْثِرُونَ سَوَادَهُمْ عَلَىٰ
 رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، يَأْتِيهِمْ أَحَدُهُمْ فَيَقْتُلُهُ أَوْ يُضْرِبُ فَيَقْتُلُ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ
 الْمَلَائِكَةُ ظَالِمًا أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ
 وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا)﴾ رواه البخاري، هه نديك له
 موسولمانان له (مكة) دا مابونه وه له غه زاي (بدر) له گه لا كافر هكاندا هاتن بى جهنگو
 له شكري كافر هكانيان زور كرد له دزي پيغه مبه رﷺ، جا تيريك ده هات يه كيكياني
 ده كوشت، يان به شمشير لي ي ده دراو ده كوژرا، ئينجا خوي گه وره ده رهق نه و
 موسولمانه تاوانبارانه نه م نايه ته ي ناره خواره وه: واته: (به پاستي نه و موسولمانانه ي
 له غه زاي (بدر) كوژران و مه لائيكه تي عه زاب گياننيان ده رهينا له و حاله ته ي نه وان
 سته مه كاري گيانني خويان بون، مه لائيكه ته كان پييان گوتن: ئيوه له چي دا بون؟
 وَيَحْرُمُ الْإِنْصِرَافُ عَنِ الصَّفِّ إِذَا لَمْ يَرْدْ عَدَدُ الْكُفَّارِ عَلَىٰ مِثْلَيْنَا، إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ
 مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ يَسْتَنْجِدُ بِهَا، وَيَجُوزُ إِلَىٰ فِتْنَةٍ بَعِيدَةٍ فَإِلَّا صَحَّ،

موسولمانه كوژراوه كانيش گوتيان: ئيمه بى هيرو چه وسيندراو بوين له زه وي دا،
 مه لائيكه ته كان پييان گوتن: نه ي زه وي خودا فراوان نه بو تا ئيوه كوچي تي دا
 بكنه و له گه لا كافر هكاندا نه بن؟ جا نه و موسولمانه كوژراوانه جيگه يان
 جه هه ننه مه و خراپ ترين شوي نه).

﴿ هه لاتن له کاتی جه نگدا چه پامه ﴾

پیغه مبه رﷺ فه رموویه تی: ﴿لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ، وَسَلُّوْا لِلَّهِ الْعَافِيَةَ فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا، وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلَالِ السُّيُوفِ﴾ رواه الشيخان، خۆزگه مه کهن پوویه پووی دوزمن ببته وه و بگنه یه کتر، له خوا بیاپینه وه بی به لاتان بکا، جا هر کاتیک گه یشتنه دوزمنه کانتان ئیوه خۆ پابگرن و بزائن: به ههشت له ژیر سیبهره کانی شمشیره کاندایه.

که وابو: (و) هر کاتیک موسولمانان و دوزمنه که یان گه یشتنه یه کتر و جهنگ مه لگرسا (يَحْرُمُ الْإِنْصِرَافُ عَنِ الصِّفِّ) چه پامه (مُجَاهِد) پیزی موسولمانان به جی بهیلئ و بپوا، هر چه ند گومانیشی به هیز ببی که ده کوژی (إِذَا لَمْ يَزِدْ عَدَدُ الْكُفَّارِ عَلَى مِثْلَيْنَا) به و مه رجهی ژماره ی کافره کان له دوو ههندی ئیمه ی موسولمان زیاتر نه بی.

(إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ) ته نها نه گهر بۆ فیلیکی جهنگ کردن له شوینه که ی خۆی بپواته شوینیکی تری باشر (أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَى فِتْنَةٍ) یان بپواته لای کۆمه لئیک موسولمانان که له شوینه که ی وی نزیکن، تاکو (يَسْتَنْجِدُ بِهَا) داوی فریا که وتن له و کۆمه له بکا و له گه لا نه واند بگه پیتته وه بۆ شوینه که ی خۆی، نه وه له و دوو حاله تانه دا دروسته شوینی خۆی به جی بهیلئ، جا نه گهر نه گونجا بگه پیتته وه شوینه که ی خۆی، نه و کاته دروسته له گه لا نه و کۆمه له دا بمینیتته وه و جهنگ بکا، هه روه که له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه رموویانه.

(وَيَجُوزُ إِلَى فِتْنَةٍ بَعِيدَةٍ) دروسته بۆ داوی فریا که وتن بپواته لای کۆمه لئیک دوریش (فی الْأَصْحِ) له فه رمووده ی پاستردا، خوی گه وره ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ وَمَنْ يُولُوهُمْ يَوْمَئِذٍ ذُبُرُهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَى فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ هۆ نه و که سانه ی باوه پتان هیناوه، هر کاتیک گه یشتنه کافره کان و له جهنگدا لیک نزیک که وتن وه، نه کهن ببه زن و پشت بده نه کافره کان، هر که سیک له کاتی جهنگدا پشت بداته کافره کان و ببه زئی- ته نها بۆ فیلیکی جهنگ نه بی، یان بۆ لای کۆمه لئیک فریا که وتن نه بی- به پاستی نه و هه لاتووه به غه زیکی لای خواوه ده گه پیتته وه و شوینه که شی جه هه ننه مه و خراپترین شوینه.

وَلَا يُشَارِكُ مُتَحَيِّرًا إِلَى بَعِيدَةِ الْجَيْشِ فِيمَا غَنِمَ بَعْدَ مُفَارَقَتِهِ، وَيُشَارِكُ مُتَحَيِّرًا إِلَى قَرِيبَةٍ فَإِلَّا أَصَحَّ، فَإِنْ زَادَ عَلَى مِثْلَيْنَا جَاَزَ الْإِنْصِرَافُ، إِلَّا أَنَّهُ يَحْرُمُ إِنْصِرَافُ مِائَةٍ بَطَلٍ عَنْ مِائَتَيْنِ وَوَاحِدٍ ضِعْفَاءَ فِي الْأَصَحِّ،

مه روه ها پیغه مبه رﷺ فه رموویه تی: ﴿اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ، وَعَدَّ مِنْهَا: التَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ﴾ رواه الشيخان، خۆتان له هفت گونا مه گه وره کانی به هیلاکده ر بیاریزن: که یه کیکیان: هه لاتنه له کاتی جهنگدا. که وابو: سه رکه وتن له گه لا خۆپاگرتندایه.

ئىنجا بزانە: ئەگەر (مُجَاهِد) يەككەكەي نەما، ئەو ئەگەر بگونجى بە بەرد ھاويشتن -يان بە جۆريكىتر- جەنگ بكا، ئەو كاتەش دروست نىە پىزى جەنگ بەجى بەيلى، بەلام ئەگەر نەگونجى، ئەو كاتە دروستەو گوناھبار نابى، ھەروەك لە زۆربەى سەرچاوەكاندا ھەرموويانە.

(وَلَا يُشَارِكُ مُتَحَيِّزٌ إِلَى بَعِيدٍ الْجَيْشِ) ئەو كەسەى پويشتوتە لای كۆمەللىكى دورى فرياكەوتن، نابى ھاوبەشى لەشكرەكە بكا (فِيمَا غَنِمَ بَعْدَ مُقَارَقَتِهِ) لەو شتەى بە تالان گرتوينا ئە لە دواى پويشتنەكەى، بەلام لەو شتەى پيش پويشتنەكەى گرتوينا دەبيتە ھاوبەش، ھەم (وَيُشَارِكُ مُتَحَيِّزٌ إِلَى قَرِيبَةٍ) ئەو كەسەى پويشتوتە لای كۆمەللىكى نزيك ئەويش دەبيتە ھاوبەشى كۆمەلەكەى خۆى (فِي الْأَصْحِ) لە ھەرموودەى پاستردا، ھەرچەند لە دواى كۆتايى جەنگەكەش گەراييتەو.

ھەروەھا ئەوەى بۆ ھەوالگى نىردراو، ئەويش دەبيتە ھاوبەشى تالانەكە، ھەرچەند نامادەى جەنگىش نەبوو، ھەروەك لە زۆربەى سەرچاوەكاندا ھەرموويانە.

(فَإِنْ زَادَ عَلَى مِثْلَيْنَا) جا ئەگەر ژمارەى كافرەكان لە دوو ھەندى ئيمە زياتر بوو، ئەو كاتە (جَاَزَ الْإِنْصِرَافُ) دروستە لە شوپنى خۆى بپوا، خواى گەرە دەفەرموئ: ﴿فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ﴾ ئەگەر لە ئيوەى موسولمان سەد كەسى خۆپاگر ھەبن بە سەر دووسەد كافردا زال دەبن، ئەگەر ھەزارى خۆپاگر ھەبن بە سەر دوو ھەزاردا زال دەبن.

كەواتە: لە بەرامبەر دوو ھەندى خويان واجبە: موسولمانان خۆ پابگرن، لە بەرامبەر زياتر واجب نىە؟ چونكە موسولمان لە سەر (إِخْدَى الْحُسَيْنَيْنِ) جەنگ دەكا: كە (شەھيدبوونە، يان سەرکەوتنە)، كافريش تەنھا بۆ وەدەستەينانى دونيا جەنگ دەكا. (إِلَّا أَنَّهُ يَحْرُمُ انْصِرَافُ مِائَةٍ بَطْلٍ) بەلام ھەپامە سەد موسولمانى پالەوان ببەزى ھەلبى (عَنْ مِائَتَيْنِ وَوَاحِدٍ ضَعْفَاءَ) لە دوو سەدو يەك كافرى بىھيز (فِي الْأَصْحِ) لە ھەرموودەى پاستردا، چونكە تاكە كەسيك كار ناكاتە سەر خۆپاگرتن.

وَتَجُوزُ الْمُبَارَزَةُ، فَإِنْ طَلَبَهَا كَافِرٌ أَسْجَبَ الْخُرُوجُ إِلَيْهِ،
وَأِنَّمَا تَحْسُنُ مِمَّنْ جَرَّبَ نَفْسَهُ وَيُؤْذِنُ الْإِمَامَ،

كەواتە: لەو ھالەتەى دوژمن لە دوو ھەندى خۆمان زياترە: ئەگەر ئومىدى سەرکەوتن و زيان ليدانئىكى گەرەى دوژمن ھەبى، ئەو كاتە خۆپاگرتن سوننەتە، ھەرچەند بشزانى شەھيد دەبى، بەلام ئەگەر ترسى لە ناوچونئىكى بى سەرکەوتن و بى زيان ليدانئىكى گەرەى دوژمن ھەبى، ئەو كاتە ھەلاتن واجبە، ھەروەك لە (تحفة) و (مغنى) دا پوون كراو ھەتەو.

پوونكردنەو: لەو ئايەت و ھەدىسانەى پابردودا ئاشكرابو: كە ھەلاتن

له پۆڭى جەنگدا بى شەرى و گوناھىكى گەرە، جا ئەگەر ژمارەى دوژمنىش له دووھەندى خۆمان زياتر بى، ئەو كاتە ھەلاتن دروستە، واتە: خۆپراگرتنىش تا شەھىد دەبى ھەر دروستە.

بەلام ئەگەر دەزاندر: موسولمانان دەكوژرېن و زيانىكى گەرەش له دوژمن ناكەوى، ئەو كاتە ھەلاتن واجب دەبى؟ چونكە خۆپراگرتن تا شەھىدبوون له و حالەتەدا دروست دەبى: كە سەرەكە و تىكى ئىسلامى تى دابى و زيانىكى گەرە له دوژمن بدرى، جا ئەگەر سەرەكە و تى تىدا نەبى و زيانىكى گەرە له دوژمن نەدرى، ئەو كاتە ھەلاتن واجب دەبى، چونكە بە لەناوچوونى موسولمانان دژمنەكەيان دلخۆش دەبى و دەردى دەرمان دەبى، موسولمانىش خەفەتبار دەبن، ھەرەك ئىمام (العز بن عبدالسلام) ش له (قواعد الاحكام) دا پوونى كردۆتەو.

كەوابو: ئەگەر لەم سەردەمەدا - كۆمەلە موسولمانىك بەروەستى فپۆكە و موشەكى دوژمنيان نەدەكرد و ترسى لەناوچوونيان ھەبوو، واجبە: شوئىنى خۆيان بەجى بھيلان و بپۆنە شوئىنىكى ترو بۆ ھەلمە تىكى تر خۆيان ئامادە بكەنەو، والله أعلم.

﴿چوونە مەيدان و ھېرشى گيانفەيدايى﴾

(وَتَجُوزُ الْمُبَارَزَةُ) چوونە مەيدان بە ئاشكرابى دروستە، بەلام سوننەت نە (فَإِنْ طَلَبَهَا كَافِرٌ) جا ئەگەر كافرىك مەيدانى خواستەو و داواى كرد يەكك بۆى بچيئە مەيدان، ئەو كاتە (أَسْتَحِبُّ الْخُرُوجُ إِلَيْهِ) سوننەتە موسولمانىك بۆى بچيئە مەيدان (وَأَمَّا تَحْسُنُ مِمَّنْ جَرَبَ نَفْسَهُ) چوونە مەيدانەكەش تەنھا لە كەسكى وەھا جوانە: كە خۆى تاقى كردبىئەو لە پووى ھىزو نەترسىيەو، ھەم (وَبِإِذْنِ الْإِمَامِ) بە ئىزنى پيشەوا، يان سەركرەدى لەشكرەكەش بى، جا بزائە: ئەم جۆرە مەيدانبازيە لەم سەردەمەدا ناگونجى؟ چونكە چەكەكانى ئىستاو چەكەكانى سەردەمى (مناھاج) لىك جياوازن و مندالىك دەتوانى - بە چەكى ئىستا - پالەوانىك بكوژى، كەوابو: ئىستا سوننەت نە.

بەلكو ئىمامى (الماوردى) فەرموويەتى: ئەگەر موسولمانىك كوشتنەكەى دەبوو ھوى شكستى موسولمان - وەك گەرەيەك، يان سەركرەدەيەكى لىھاتووى موسولمانان - ئەو بۆ

ئەو جۆرە كەسە ھەپامە بچيئە مەيدانى جەنگ، ھەرەك لە زۆربەى سەرچاوەكاندا فەرموويانە، واتە: چونكە پيغەمبەر ﷺ لە غەزايەكانى (بدر) و (أُحُد) پيگای نەدا: ئىمامى (أبوبكر) ﷺ بچيئە مەيدانى كۆرەكەى خۆى كە ناوى (عبدالرحمن) بوو - ھىشتا موسولمان نەبوو - جا پيغەمبەر ﷺ فەرمووى: ﴿مَتَّعْنَا نَفْسَكَ - يَا أَبَا بَكْرٍ - لَا تَفْجَعْنَا بِمَوْتِكَ﴾، ئەى (أبوبكر) بە مانەو ھى خۆت سودمان پى بگەينە، بە مردنت دلمان مەئيشينە. ھەرەك (الدارقطنى) و (الحلبى) گىپراويەتيانەو.

﴿ناگاداری﴾: له زږدېدې سهرچاوه کاندې فرمويانه: له (جهاد) دا دروسته: مړؤځى توشى به هيلاکچوون بکا، نه وه ش واده گه يه نن: که هيرشى گيانفېدايى دروسته، هرچېند بېگومانېش بزاني به ده ستى دوژمن ده کوژئ، به و مېرجهى شه هيدبوونه که ي نه بېته هوى شکستى موسولمانان ﴿عَنْ أَسْلَمَ﴾: حَمَلَ رَجُلٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ عَلَى صَفِّ الرُّومِ حَتَّى دَخَلَ فِيهِمْ، فَصَاحَ النَّاسُ: سُبْحَانَ اللَّهِ يُلْقَى بِيَدِهِ الْإِلَهْلُكَةُ! فَقَالَ أَبُو أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيُّ ﷺ رَدًّا عَلَيْهِمْ: نَزَلَتْ فِيْنَا -مَعَشَرَ الْأَنْصَارِ- (وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى الْهَلَكَةِ)، حِينَ عَزَمْنَا أَنْ نَقُومَ فِي أَمْوَالِنَا وَنَتْرُكَ الْغَزْوَ ﴿رواه أصحاب السنن بسند صحيح، پياوړى موسولمان هيرشېكى گيانفېدايى كړده سهر كڅمه لېكى كافر ه كاني پږم و چووه ناو پيزه كهيان، جا موسولمانه كان كوتيان: (سُبْحَانَ اللَّهِ) چوڼ به ده ستى خوى خوى به هيلاك ده دا! ئينجا (أبوأيوب) فرموى: ئيوه به هه له له م نايه ته تېگه يشتون، كه دهره ق ئيمه ي (أنصار) هاتوته خواره وه، له و كاته ي ويستان واز له غه زه بېنين و له ناو ملك و ماله كه ماندا بمېنينه وه، خواى گه وره دهره ق ئيمه فرموى: (ئيوه به ده ستى خوتان خوتان به هيلاك مه دن). واته: مه به ست نه وه يه واز له غه زه مه يتن، نه ك خوتان گيانفېداي ئيسلام مه كن. ئينجا بزانه: خواى گه وره ده فرموى: ﴿وَلَا يَطْأُونَ مَوْطِنًا يَعْظُمُ الْكُفَّارُ وَلَا يَتَأَلَوْنَ مِنْ عَدُوٍّ نِيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ﴾ موسولمانه كان به سهر هر شوينېكدا بېړون كه كافر ه كان دلته نگو خه فته بار بكا، يان بگه نه هر مه به ستېك له كوشتن و بريندار كړدن و به ديگر تنى دوژمنه كهيان، به هر يه كېك له وانه خيړى كړده وه يه كى چاكيان هر بؤ ده نووسرئ. كه واته: نابى (مُجَاهِد) واتيگېا پله ي به رز ته نها له شه هيدبووندايه، به لكو جارى واهيه به شه هيدبوونى موسولمانيك كافر ه كان زور چاك دهرديان دهرمان ده بئ و شه هيدبوونى موسولمانه كه ش به سهر كه وتنى خويان داده نين، بؤى نابى (مُجَاهِد) به و هيرشه گيانفېداييه ته نها مه به ستى شه هيدبون بئ، به لكو پيوسته نيه تى به رز كړنه وه ئيسلاميشى ه بئ، چونكه پيغه مېر ﷺ فرمويه تى: ﴿مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾ رواه الشيخان، هر كه سيك بؤ به رز كړنه وه ئايينى خوا جهنگ بكا، نه وه له پيگاي خوايه.

وَيَجُوزُ إِتْلَافُ بَنَائِهِمْ وَشَجَرِهِمْ لِحَاجَةِ الْقِتَالِ وَالظَّفَرِ بِهِمْ، وَكَذَا إِنْ لَمْ يُرَجَّ حُصُولُهَا لَنَا، فَإِنْ رُجِيَ نُدِبَ التَّرُّكُ، وَيَحْرُمُ إِتْلَافُ الْحَيَوَانِ إِلَّا مَا يُقَاتِلُونَا عَلَيْهِ لِدَفْعِهِمْ أَوْ ظَفَرِ بِهِمْ، أَوْ غَنَمِنَاهُ وَخَفِنَا رُجُوعَهُ إِلَيْهِمْ وَضَرَرَهُ.

ئينجا كه نه و نيه ته باشه ي هېوو، با به خوى خوى به شه هيدبوون نه دا، به لكو له خوا بپارېته وه: تاكو شه هيدبوونى بداتئ، چونكه پيغه مېر ﷺ فرمويه تى: ﴿مَنْ سَأَلَ الشَّهَادَةَ بِصِدْقٍ بَلَغَهُ اللَّهُ مَنَازِلَ الشُّهَدَاءِ وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ﴾ رواه مسلم، هر كه سيك

به راستی تکای شهیدبویون له خوا بکا، خوا دهیگه ینیتته پلهی شهیدان، هر چه ند له سهریاتاغي خۆیشی مردبێ. کهوابو: ئه ی برای (مُجاهِد) تا ته مه نت دريژتريی و زیاتر زیان له کافره کان بده ی، پله ی زیاتر له به هه شت بۆ خۆت وه ده ست دینی، چونکه پیغه مبه رﷺ فه رموویه تی: ﴿خَيْرُ النَّاسِ مَنْ طَالَ عُمُرُهُ وَحَسَنَ عَمَلُهُ﴾ رواه الترمذي بسند صحيح، له هه موو که س باشت ئه و که سه یه: ته مه نی دريژ بێ و کرده وه ی چاک بێ.

(وَيَجُوزُ إِتْلَافُ بَنَائِهِمْ وَشَجَرِهِمْ) دروسته: خانووی کافره کان و یران بکه ی و دره خته کانیا ن بفه وتینن (لِحَاجَةِ الْقِتَالِ وَالظَّفَرِ بِهِمْ) بۆ پیو یستی جهنگو زالبوون به سه ریاند، چونکه پیغه مبه رﷺ دارخورمایه کانی (بَنِي النُّضَيْرِ) ی برین، ههروهک (البخاری ومسلم) گیراویه تیا نه وه.

(وَكَذَا إِنْ لَمْ يُرَجَّ حُصُولُهَا لَنَا) ههروه ها ئه گه ر ئومیدیش نه بێ دره خت و خانووه کان بۆ ئیمه ببن، ئه و کاته ش دروسته بیا نه فه وتینن، به لام (فَإِنْ رُجِيَ نُدِبَ التُّرْكُ) ئه گه ر ئومید هه بو بۆ ئیمه بمیننه وه، ئه و کاته سوننه ته نه یانفه وتینن.

جا بزانه: هه ر مالتیکی تر- که ئاژه ل نه بێ- وهک ئوتۆمبیل و ئه و جوړه شتانه، هه مان بریاره کانی دره خت و خانووی لێ دینه جی، ههروه ها ئه و ئاژه له ی گوشتی بخوری، دروسته بۆ خواردن سه ر بپێ، ههروهک له (مغنی) دا فه رموویه تی.

به لام (وَيَحْرُمُ إِتْلَافُ الْحَيَوَانِ) هه رپامه: ئه و ئاژه له ی گوشتی ناخوری، بیه وتینن (إِلَّا مَا يُقَاتِلُونَا عَلَيْهِ) ته نها ئه و ئاژه له ی کافره کان به سواری جهنگمان له گه ل ده کن دروسته بفه وتیندری (لِدَفْعِهِمْ أَوْ ظَفَرِ بِهِمْ) بۆ به رگری و زالبوون به سه ریاند (أَوْ غَنَمْنَاهُ وَخَفْنَا رُجُوعَهُ إِلَيْهِمْ) یان ئاژه له که مان به تالان گرتبو و ترساین بۆ کافره کان بکه پیته وه و (وَضَرَرَهُ) زیانی بۆ ئیمه هه بێ، ئه و کاته ش دروسته بفه وتیندری.

کهوابو: ئه گه ر ترساین چهک و که ره سه ته ی ئیمه ش بکه ویته ده ست دوژمن و له دژی ئیمه به کاری بینن، ئه و کاته ش دروسته: بیه وتینن، چونکه هه رزه تی (جعفر بن أبی طالب ﷺ) له غه زای (مؤتة) دا له به ر زۆری برینه کانی بی هیز بوو، ئینجا له ئه سه په که ی دابه زی و هه رچوار په لی ئه سه په که ی برین، نه وهک بکه ویته ده ست کافره کان و له دژی موسو لمانان

به سواری ئه سه په که جهنگ بکه ن، هه یج (صحابه) یه کیش په خنه ی لێ نه گرت، ههروهک له (شرح الزرقانی) و (السيرة الحلبية) دا گیراوه ته وه.

﴿پاشکۆ: له باره ی جاسوس و (رباط) = مانه وه له باره یه کی ئیسلامدا﴾

یه کهم: ﴿عَنْ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَا لَنَبِيِّ ﷺ عَيْنٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ- فِي غَزْوَةِ هَوَازِنَ- فَجَلَسَ مَعَ أَصْحَابِهِ يَتَحَدَّثُ ثُمَّ انْقَلَبَ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَطْلُبُوهُ فَافْتُلُوهُ. فَقَتَلْتُهُ فَتَقَلْنِي سَلْبَهُ﴾ رواه الشيخان

والنسائي، له غزای (هوازن) جاسوسی کی کافره کان هات له گه ل (صحابه) کان دانیشت قسه ی ده کرد، ئینجا پوښت، پیغه مبه رﷺ فه رموی: به دوا ی دا بگه پښو بیکوژن. جا (سَلَمَة) جاسوسه که ی کوشت و پیغه مبه رﷺ که لوپه له که یی دای. جا به به لگه ی نه م حه دیسه و به (إجماع) ی زانایانی نیسلام دروسته جاسوسی کی کافری جهنگی بکوژئ، هه روه ها جاسوسی کی کافری په یمان له نه ستو په یمان له گه لگرویش له مه زه بی ئیمام (مالک) دا: په یمانه که ی هه لده وه شیته وه، که واته: دروسته بکوژئ، به لام نه گه ر جاسوسه که موسولمان بی- نه وهش به فه رموده ی ئیمام (مالک) و چه ند زانایه کی تر-: پیغه وای موسولمانان (إجتِهَاد) ده ره قی ده کا، واته: نه گه ر به رزه وهندی دیت دروسته بیکوژئ.

جا (ابن حجر العسقلانی) فه رمویه تی: به لگه ی کوشتنی جاسوسی موسولمان- که له لای ئیمام (مالک) و چه ند زانایه ک دروسته- به سه ره اته که ی (حاطب بن أبی بلتعَة) یه: که له (فَتَح مَكَّة) دا کاغه زیکی بۆ کافره کان نار دو کاغه زه که ش گیرا، ئینجا ئیمامی (عمر رﷺ) فه رموی: ﴿دَعْنِي يَا رَسُولَ اللَّهِ أَضْرَبُ عُنُقَهُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِنَّهُ شَهِدَ بَدْرًا﴾ رواه الشيخان، پښام بده (حاطب) بکوژم. پیغه مبه رﷺ فه رموی: (حاطب) ئاماده ی غه زای (بَدْر) بووه، واته: بۆی نابی بکوژئ.

شوینی به لگه: وشه ی (شَهِدَ بَدْرًا) ه، واته: ئاماده بوونی (حاطب) له (بدر) پله یه کی به رزه و ده بیته پښکی کوشتنی، نه ک له بهر نه وه ی موسولمانه، جا نه و پله یه ش- نیستا- له هیچ جاسوسی کی موسولماندا نیه و نیسلامه تیش نابیته پښکی کوشتنی.

به لام به مه زه بی ئیمامی (حنفی) و (الشافعی): دروست نیه جاسوسی موسولمان بکوژئ، به لکو ته مبی ده کری: به لیدان و به ند کردن تا ماوه یه کی دريژ، هه روه ک له (شرح مسلم) و (فتح الباری) دا پوون کراوه ته وه.

دووهم: (رباط) = نیشته جی بوون له باره گایه کی نیسلامدا- بۆ چاوه پوانکردنی غه زاو پاسه وان ی موسولمانان و خو پاهیتان له چه ک و پښو یستیه کان یتری جهنگ- به شیکه له (جهاد)، نه گه ر (مُرابط) = نیشته جی بووه که له باره گاکه شی دا بمړی پله ی به رزی (جهاد ی (فَصْلٌ نِسَاءُ الْكُفَّارِ وَصِبْيَانُهُمْ إِذَا أَسْرُوا رَقُّوا، وَكَذَا الْعِيْدُ، وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ فِي الْأَحْزَارِ الْكَامِلِينَ وَيَفْعَلُ الْأَخْطَ لِلْمُسْلِمِينَ مِنْ قَتْلِ وَمَنْ وَفْدَاءٍ بِأَسْرَى أَوْ مَالٍ

هه ر بۆ ده نووسری، پیغه مبه رﷺ فه رمویه تی: ﴿رَبَاطٌ يَوْمَ وَلَيْلَةٍ خَيْرٌ مِنْ صِيَامِ شَهْرٍ وَقِيَامِهِ، وَإِنْ مَاتَ فِيهِ أَجْرِي عَلَيْهِ عَمَلُهُ الَّذِي كَانَ يَعْمَلُ وَأُجْرِي عَلَيْهِ رِزْقُهُ وَأَمِنْ الْفِتَنِ﴾ رواه مسلم، نیشته جی بوونی پوژیک و شه ویک له باره گایه کی نیسلامدا خیرتره له به پوژو و بوونی مانگیك و شه و نوژی مانگیك، نه گه ر نیشته جی بووه که له ماوه ی

نیشته جی بوونه که ی‌دا بمرئ، خیری نه و کرده وه چا کانه ی ده یکردن، هر بڑی ده نووسری و لئی نابری، خوارده که شی - وه کو شه هید - هر دهریتی و له فیتنه ی فریشته کانی ناو گوره که شی نه مین ده بی.

﴿فَصَلِّ لَهٗ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ﴾

پیشه کی: بزانه ملك و مالی کافره کانی پاشگه زیو و نابیته تالان و به سهر غه زاکه ره کاندایه بش ناکری، به لکو مالی هر پاشگه زیو و یکی به کافری مردبی، یان کوژابی، به (قیء) ده دریتی (بیت المال)، مالی زیندووه کانیشیان پاده گیری: نه گهر بونه وه موسولمان ده یاندریتی وه، نه گهر به کافری بمرن، یان بکوژین، نه وهش به (قیء) ده دریتی (بیت المال)، هه روه ها دیله کانیشیان نابنه کویله، به لکو ئافرهت و پیاوه بالغه کانیان داوای موسولمان بوونه و یان لئ ده کری، جا نه گهر نه بونه وه موسولمان، نه و کاته واجبه بکوژین، به لام منداله نه بالغه کانیان هر به موسولمان داده ندرین، هه روه که له (باسی پاشگه زیوونه وه) دا پابراو له (مغنی) و (الشروانی) شدا هه رمو یانه.

به لام (نِسَاءُ الْكُفَّارِ) ئافره ته کانی کافره کانی بنه پهرتی - که ئافره ته کان له بنچینه دا کافرن - هه م (وَصَبِيَّائَهُمْ) منداله کانی کافره کانی بنه پهرتی (إِذَا أُسْرُوا رَقُوا) هر کاتیک به دیل گیران یه کسه - به خودی گرته که - ده بنه کویله ﴿عَنْ ابْنِ عَوْنٍ وَابْنِ عَمْرِو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فِي غَزْوَتِي بَيْسَرِيطَةَ وَبَسَالْمُصْطَلَقِ: قِيلَ رَجَالُهُمْ وَقِسَمَ نِسَائُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ وَأَمْوَالُهُمْ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ الحدیثان رواهما الشیخان، له غه زای جوله که کانی (بنی قریظه) و عه پره به کانی (بنی المصطلق) پیغه مبه ره پیاوه بالغه کانی کوشتن و مال و ئافرهت و منداله کانیشیانی به سهر موسولماناندا بهش کردن. (وَكَذَٰلِكَ الْعَبِيدُ) هه روه ها کویله کانیشیان به خودی گرتن ده بنه وه کویله.

(وَيَجْتَهِدُ الْإِمَامُ) پیشه و، یان سه رکرده ی له شکره که (اجتهاد) ده کا: (فِي الْأَخْرَارِ الْكَامِلِينَ) له باره ی نیرینه ئازاده کانی بالغ و عاقل - هر کاتیک به دیل گیران - ئینجا (وَيَفْعَلُ الْأَحْظُ لِلْمُسْلِمِينَ) واجبه به قازانجتره که بئ موسولمان بکا: له و چوار پیگایانه: (مَنْ قُتِلَ) له کوشتنی دیله کان و (وَمَنْ) له ئازادکردنیان به خوپایی و (وَفِدَاءُ بِأَسْرَى أَوْ مَالٍ) له ئازادکردنیان به رامبه ر پزگارکردنی دیله کانی موسولمانان، یان به رامبه ر وه رگرتنی مال له و استرقاق، فَإِنْ خَفِيَ الْأَحْظُ حَبَسَهُمْ حَتَّى يَظْهَرَ، وَقِيلَ لَا يُسْتَرْقُ وَثْنِيَّ وَكَذَا عَرَبِيٌّ فِي قَوْلٍ، وَ لَوْ أَسْلَمَ أَسِيرٌ عَصَمَ دَمَهُ وَبَقِيَ الْخِيَارُ فِإِلْبَاقِي، وَفِي قَوْلٍ يَتَعَيَّنُ الرِّقُّ، وَإِسْلَامُ كَافِرٍ قَبْلَ ظَهْرِ بِه يَعِصُمُ دَمَهُ وَمَالَهُ وَصِغَارَ وَلَدِهِ، لَا زَوْجَتَهُ عَلَا الْمَذْهَبُ،

دیه کافره کان و (وَاسْتِرْقَاقٍ) له کردنیان به کویله، چونکه نه م چوار پیگایانه له قوپتان و هه دیس وه رگیرون.

(فَإِنْ خَفِيَ الْأَحْظُ) جا نه گهر له و چوار پښکایانه به قازانجتره که ی لیدیار نه بو، نه و کاته (حَبَسَهُمْ حَتَّى يَظْهَرَ) واجبه: به نديان بکا تا به قازانجتره که دهرده که وی (وَقِيلَ) له فرموده یه کی بی هیژدا: (لَا يُسْتَرْقُ وَتَنِي) بته پرست ناکریتته کزیله (وَكَذَا عَرَبِيٌّ فِي قَوْلٍ) هه روه ها له فرموده یه کی تری بی هیژدا: عه پره بیش ناکریتته کزیله، به لام به حه دیسه که ی پابردو و نه م فرموده بی هیژانه پرده کراونه وه.

(وَلَوْ أَسْلَمَ أَسِيرٌ) نه گهر دلیک بووه موسولمان، نه وه (عَصَمَ دَمَهُ) خوینه که ی خوی ده پاریزئی و دروست نیه بکوژئی، به لام (وَبَقِيَ الْخِيَارُ فِي الْبَاقِي) سه پرشکی پی شوه و له سی پښکاکه ی ترده ده مینی (وَفِي قَوْلٍ: يَتَعَيَّنُ الرُّقُّ) له فرموده یه کدا واجبه: دیلی موسولمانیو بکریتته کزیله.

(وَأَسْلَمَ كَافِرٌ قَبْلَ ظَفَرٍ بِهِ) ئیسلامیونی کافرئکی بالغ و عاقل - پیاو بی، یان ئافره ت- پیش نه وه ی بگری (يَعَصِمُ دَمَهُ وَمَالَهُ) گیانه که ی له کوشتن و کزیله یی ده پاریزئی و ماله که شی - له هه شوینئک بی - ده پاریزئی، چونکه پیغه مبه ر ﷺ فرموده یه تی: ﴿أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِذَا قَالُواهَا عَصَمُوا مِنِّي دِمَائَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بَحْثَهُ﴾ رواه الشيخان واصحاب السنن، له لایه ن خواوه فرمانم پی کراوه جه نگ له گه لا کافره کان بکه م تا شاده ده مین، جا هه کاتیک شاده یان هیئاو بونه موسولمان، خوین و مالیان له من ده پاریزن ته نها به مافی ئیسلام نه بی.

(وَصِفَارَ وَلَدِهِ) هم مندا له بچوکه کانیشی له کزیله یی ده پاریزئی، چونکه نه وانیش به ئیسلامیونی دایکیان، یان باوکیان ده بنه موسولمان، به لام مندا له بالغ و عاقله کانی ناپاریزئی، چونکه نه وان سه ریه خونه و به ئیسلامیونی دایک و باوکیان نابنه موسولمان، هه روه که له زوری ی سه رچاه وکاندا فرموویانه.

(لَا زَوْجَتَهُ) به لام ژنه کافره که ی له کزیله یی ناپاریزئی (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه فرموده ی پاستی مه زه ب، هه روه که نه گهر له دوی به دیلگیرانیشی بیته موسولمان ناپاریزئی، چونکه ئافره ته که سه ریه خوی، که وابو: ئیسلامیونی ژنه که ش میړده کافره که ی ناپاریزئی، به لام له فرموده یه کی ترده: نه گهر میړده که پیش به دیلگیرانی بیته موسولمان، ژنه کافره که ی له کزیله یی ده پاریزئی، هه روه که له (نهاية) و (مغنی) دا فرموویانه.

فَإِنْ اسْتَرْقَتْ أَنْقَطَعَ نِكَاحُهَا فِي الْحَالِ، وَقِيلَ إِنْ كَانَ بَعْدَ الدُّخُولِ بِهَا انْتَضَرَّتِ الْعِدَّةَ فَلَعَلَّهَا تَعْتَقُ فِيهَا، وَيَجُوزُ إِزْقَاقُ زَوْجَةٍ ذِمِّيٍّ، وَكَذَا عَتِيقُهُ فَإِلَّا صَحَّ، لَا عَتِيقُ مُسْلِمٍ وَزَوْجَتُهُ الْحَرَبِيَّةُ عَلَيَّ الْمَذْهَبِ، وَإِذَا سَبَى زَوْجَانِ أَوْ أَحَدَهُمَا انْقَسَخَ النِّكَاحُ إِنْ كَانَ حُرَيْنِ قِيلَ أَوْ رَقِيقَيْنِ، وَإِذَا أُرِقَّ وَعَلَيْهِ دَيْنٌ لَمْ يَسْقُطْ فَيُقْضَى مِنْ مَالِهِ إِنْ غَنِمَ بَعْدَ إِزْقَاقِهِ،

جا گوتمان به فرموده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: به موسولمانبوونی می‌رده که ژنه کافره‌کی له کویله‌یی ناپاریزی، که وابو: (فَإِنْ اسْتَرْقَتْ) هه‌رکاتیک ژنه کافره‌کی پیاوه موسولمانبووه که گیراو بووه کویله (انْقَطَعَ نِكَاحُهُ فِي الْحَالِ) هه‌ر ئه و ده‌م ماره‌برینه‌کی ده‌پچپئی، هه‌رچه‌ند جیماعیشی له‌گه‌ل کردبئی (وَقِيلَ إِنْ كَانَ بَعْدَ الدُّخُولِ بِهَا) له فرموده‌یه‌کی بئ‌هیزدا: ئه‌گه‌ر بوونه کویله‌یی له دوا‌ی جیماع له‌گه‌لکردنی بئ، ئه و کاته (اُنْظُرَتِ الْعِدَّةُ) چاوه‌پوانی ته‌واوبوونی (عدة) ی ده‌کرئ (فَلَعَلَّهَا تَعْتِقُ فِيهَا) به‌لکی له (عدة) دا ئازاد ده‌کرئ و ماره‌برینه‌کیان به‌رده‌وام ده‌بئ.

(وَيَجُوزُ إِرْقَاقُ زَوْجَةٍ ذِمِّيٍّ) دروسته: ژنه کافره‌کی کافر ی په‌یمان له‌ئسته‌ی بکریته کویله، ئه‌گه‌ر ژنه که جه‌نگ بکا (وَكَذَا عَتِيقُهُ فِي الْأَصْح) هه‌روه‌ها کویله کافره‌کی ئازادکراویشی ده‌کرته کویله ئه‌گه‌ر جه‌نگ بکا (لَا عَتِيقُ مُسْلِمٍ وَزَوْجَتُهُ الْحَرِيَّةُ) به‌لام کویله کافره‌کی ئازادکراوی مرقفی موسولمان و هه‌م ژنه کافره‌کی مرقفی موسولمان-ئه‌گه‌ر جه‌نگیش بکه‌ن- نابنه کویله (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه‌ر فرموده‌ی پاستی مه‌زه‌ب، چونکه ئیسلامه‌تی بنچینه‌یی به‌هیزتره له ئیسلامه‌تی دوا‌ی کوفر.

(وَإِذَا سُبِي زَوْجَانِ أَوْ أَحَدُهُمَا) ئه‌گه‌ر ژن و می‌ردیکی کافر ویکرا گیران، یان ته‌نها به‌کیکیان گیرا (انْفَسَخَ النِّكَاحُ) یه‌کسه‌ر ماره‌برینه‌کیان هه‌له‌وه‌شیتته‌وه (إِنْ كَانَا حُرَّيْنِ) ئه‌گه‌ر هه‌ردووکیان ئازاد بن، جیاوازی نیه: جیماعیان کردبئی، یان نا ﴿عَنْ أَبِي سَعِيدٍ﴾: أَصَبْنَا سَبَايَا يَوْمَ أُوطَاسٍ لَهُنَّ أَزْوَاجٌ فَتَحَرَّجُوا، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: (وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ) رواه مسلم، له غه‌زای (أوطاس) هه‌ندیك ئافره‌تمان ده‌ست که‌وتن می‌ردیان هه‌بوو، بۆیئ خویان له جیماعکردنیان پاراست، جا خوا‌ی گه‌وره ئه و ئایه‌ته‌ی پابردووی نارده خواره‌وه، واته: (ئافره‌تان ی ماره‌پراو هه‌پامن ته‌نها ئه‌گه‌ر بینه کویله‌ی ئیوه، ئه و کاته هه‌لالن). (قِيلَ: أَوْ رَقِيقَيْنِ) له فرموده‌یه‌کی بئ‌هیزدا: ئه‌گه‌ر ژن و می‌رده که کویله‌ش بن، ماره‌برینه‌کیان هه‌له‌وه‌شیتته‌وه.

(وَإِذَا أُرِقَّ وَعَلَيْهِ دَيْنٌ) هه‌رکاتیک کافر یکی جه‌نگی کرایه کویله و له و حاله‌تیشدا قه‌رز ی که‌سیکی له سه‌ر بوو (لَمْ يَسْقُطْ) قه‌رزه‌کی له سه‌ر لانا که‌وئ، که وابو: (فَيُقْضَىٰ مِنْ مَالِهِ إِنْ غَنِمَ بَعْدَ إِرْقَاقِهِ) قه‌رزه‌که له مالی کافره‌که ده‌دریتته‌وه، ئه‌گه‌ر له دوا‌ی کردنه کویله‌یی وَلَوْ اقْتَرَضَ حَرَبِيٌّ مِنْ حَرَبِيٍّ أَوْ اشْتَرَى مِنْهُ ثُمَّ أَسَّ

منهاج - به‌رگی پینجه‌م - 13

عَلَيْهِ حَرَبِيٍّ فَأَسْلَمَا فَلَا ضَمَانَ عَلَيْهِ فِالْأَصْح،

غَنِيمَةً، وَكَذَا مَا أَخَذَهُ وَاحِدٌ أَوْ جَمْعٌ مِنْ دَارِ الْحَرْبِ بِسَرْقَةٍ، أَوْ وَجَدَ كَهَيْئَةِ اللَّقْطَةِ

ماله‌کی گیرابئ، به‌لام ئه‌گه‌ر پئش کویله‌یی ماله‌کی گیرابئ، ئه و کاته قه‌رزه‌که

له ماله كه ی نادریته وه به لكو له نه ستړی دا ده مینى.

(وَلَوْ اقْتَرَضَ حَرَبِيٌّ مِنْ حَرَبِيٍّ) نه گهر کافر یكى جهنگى قهرزىكى له کافر یكى جهنگى وهرگرتبى (أَوْ اشْتَرَى مِنْهُ) یان کافره که شتىكى به قهرز له کافره که کرپبى (ثُمَّ أَسْلَمَا) ئینجا هه ردووکيان، یان ته نها یه کىکيان بووه موسولمان (أَوْ قَبْلًا جِزْيَةً) یان سه رانه یان قبول کردو بونه په یمان له نه ستړى، له و حاله تانه دا (دَامَ الْحَقُّ) مافى خاوه ن مافه که هه ر برده وام ده بى و واجبه بیدریتنى، به لام (وَلَوْ أَتْلَفَ عَلَيْهِ حَرَبِيٌّ فَأَسْلَمَا) نه گهر کافر یكى جهنگى شتىكى کافر یكى جهنگى فه وتاندى، ئینجا هه ردووکيان، یان ته نها فه وتینه ره که بووه موسولمان، نه و کاته (فَلَا ضَمَانَ عَلَيْهِ فِي الْأَصْح) فه وتینه ره که هیچ زامینى له سه ر نیه، له فه رموده ی پاستردا.

﴿مالی کافره کان﴾

پیشه کی بزانه: مالى هه ر موسولمانىك به پىگایه کی ناشه رعى بکه ویتته ده ست کافره کان، ماله که نابیتته ملکى کافره کان و هه ر ملکى خاوه نه که یه تی، که واته: هه ر که سىك نه و ماله ی بگاته ده ست: به گرتن، یان به کرپن، یان به هه ر پىگایه کی تر، واجبه: بیداته وه خاوه نه که ی، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فه رموویانه ﴿عن ابن عمر رضي الله عنهما: ذَهَبَ فَرَسٌ لَهُ فَأَخَذَهُ الْعَدُوُّ، فَظَهَرَ عَلَيْهِمُ الْمُسْلِمُونَ فَرَدَّ عَلَيْهِ فِي زَمَنِ النَّبِيِّ ﷺ﴾ رواه البخارى، نه سپىكى (ابن عمر) پزىشت و دوزمن گرتى، ئینجا موسولمانه کان به سه ر دوزمنه که دا سه رکه وتنو نه سپه که یان گرت، جا به فه رمانى پیغه مبه ر ﷺ نه سپه که ی بۆ که پاندراره. به لام (وَالْمَالُ الْمَأْخُودُ مِنْ أَهْلِ الْحَرْبِ قَهْرًا) مالى کافره کانى جهنگى که به زالبون لییان ستیندراره (غَنِيْمَةً) ده بیته تالان، واته: ده کریتته پینچ به شو به سه ر جهنگاوه ره کان و نه و جوړه که سانه دا به شو ده کرى: که له پيش (كتاب النكاح) دا له (باسى به شکردنى تالان) دا پوون کراونه وه.

(وَكَذًا مَا أَخَذَهُ وَاحِدٌ أَوْ جَمْعٌ مِنْ دَارِ الْحَرْبِ بِسَرْقَةٍ) هه روه ها مالى کافره کانى جهنگى که موسولمانىك، یان کومه له موسولمانىك له (دارالْحَرْب) ده بیتنى، یان له (دارالاسلام) دا له کافر یكى جهنگى ده بیستینى: به دزین، یان به پفاندن، نه ویش له هه ردوو حاله تدا ده بیته تالان و ده کریتته پینچ به شو (أَوْ وَجِدَ كَهَيْئَةِ اللَّقْطَةِ) یان له (دارالْحَرْب) دا وه که شیوه ی عَلَى الْأَصْح، فَإِنْ أَمَكَنَ كَوْنُهُ لِمُسْلِمٍ وَجَبَ تَعْرِيفُهُ، وَلِلْغَانِمِينَ التَّبَسُّطُ فِي الْغَنِيْمَةِ بِأَخْذِ الْقَوْتِ وَمَا يَصْلُحُ بِهِ، وَلَحْمٍ وَشَحْمٍ وَكُلِّ طَعَامٍ يُعْتَادُ أَكْلُهُ عُمُومًا، وَعَلَفِ الدَّوَابِّ تَبْنًا وَشَعِيرًا وَنَحْوَهُمَا، وَذَبْحُ مَا كُوِلَ لِلْحِمَةِ،

مالىكى ونبوو موسولمانىك دوزییه وه و هیئای و گومانیش وه مابوو شته که مى

کافر ټکی جه نگی یه، نه ویش ده بیته تالان (عَلَى الْأَصْح) له سره فرموده ی پاستر.
 به لام له فرموده که ی تر دا- که (امام الحرمین) پشتگیری کرده- له هردو مه سه له دا:
 ماله که گشتی بؤ نه و که سه یه که هیناویه تی، هروه که له (نهاية) و (مغنی) دا فرمویانه،
 به لکو له فرموده یه کی نیمامی (الشافعی) و له هر سیک مه زه به که ی تر دا: نه گهر نه میری
 له شکره که- پیش تالانگرتن- بلئ: (هر که سیک شتیکی کافره کان بگری شته که بؤ
 خوی). نه و کاته شته که بؤ نه و که سه یه که گرتویه تی، هروه که له (تحفة) و (الشروانی) دا
 فرمویانه.

(فَإِنْ أَمَكَ كَوْنُهُ لِمُسْلِمٍ) جا نه گهر ده گونجا دوزراوه که ملکی موسولمانیک بی و له
 (دار الحرب) لئی ون بووی، یان کافره کان لیان ستاندبی، نه و کاته (وَجَبَ تَعْرِيفُهُ) واجبه
 ماوه ی سالی که بانکه وازی بکا، جا نه گهر خاوه نه که ی ده ست نه که وت، ده بیته تالان، له
 فرموده که ی تریشدا: بؤ نه و که سه یه که دوزیویه تیه وه.

(وَلِغَنَامٍ التَّبَسُّطُ فِي الْغَنِيمَةِ) بؤ تالانگره کان حلاله فراوانی له تالانه که دا بکه ن
 پیش به شکر دنی: (بِأَخْذِ الْقَوْتِ وَمَا يَصْلُحُ بِهِ) وه که بردنی خوارده مه نی و نه و شته ی
 خوارده مه نی پی ساز ده کری: وه کوخوی و پوون، هم (وَلَحْمٍ وَشَحْمٍ وَكُلُّ طَعَامٍ يُعْتَادُ أَكْلُهُ
 عُمُومًا) گوشت و به زو گوشت خواردنیکی به عاده تیکرای خه که ده یخوا، هم (وَعَلَفِ
 الدَّوَابَّ تَبْنًا وَشَعِيرًا وَنَحْوَهُمَا) نالیکی وولاغه کان وه که کاو جو و نه و جوړه شتانه، هم
 (وَذَبْحُ مَا كُولٍ لِلْحِمَى) درسته نه و ناژه له ی گزشتی بخوری بؤ گوشته که ی سهری بپرن
 ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كُنَّا نُصِيبُ فِي مَغَازِنَا الْعَسَلَ وَالْعَبَّ فَنَأْكُلُ وَلَا نَرْفَعُهُ﴾
 رواه البخاری، نیمه له غه زاکانماندا ههنگوین و تریمان ده گرت، ده مانخواردو نه مانده برده
 لای پیغه مبه ر.

جا بزانه: نه گهر پیویستی به جل و بهرگ بوو، ده بی نه میره که به کری بیداتی تا
 پیویستی که ی ته واو ده بی، نینجا ده یکه پینیتته وه ناو تالانه که، به لام نه گهر پیویستی به
 چه که و شتی سواری بوو بؤ جه نگکردن، نه و کاته به بی کری به کاری دینی و نه گهر فه و تاش
 توله ی له سهر نیه، به لام نه گهر نه فه و تا، واجبه: له دوی نه مانی پیویستی که بیگه پینیتته وه
 ناو تالانه که، هروه که له (تحفة) و (الشروانی) دا رون کراوه ته وه.

وَالصَّحِیحُ جَوَازُ الْفَاكِهَةِ، وَأَنَّهُ لَا تَجِبُ قِيَمَةُ الْمَذْبُوحِ، وَأَنَّهُ لَا يَخْتَصُّ الْجَوَازُ
 بِمُحْتَاجٍ إِلَى طَعَامٍ وَعَلَفٍ، وَأَنَّهُ لَا يَجُوزُ ذَلِكَ لِمَنْ لَحِقَ الْجَيْشَ بَعْدَ الْحَرْبِ وَالْحِيَازَةِ،
 وَأَنَّ مَنْ رَجَعَ إِلَى دَارِ الْإِسْلَامِ وَمَعَهُ بَقِيَّةٌ لِرَمَاهُ رَدُّهَا إِلَى الْمَغْنَمِ، وَمَوْضِعُ التَّبَسُّطِ
 دَارُهُمْ، وَكَذَا مَا لَمْ يَصِلْ عُمَرَانِ الْإِسْلَامَ فَالْأَصَحُّ، وَلِغَنَامٍ رَشِيدٍ وَلَوْ مَحْجُورًا عَلَيْهِ بَفَلَسِ

الْإِعْرَاضُ عَنِ الْغَنِيمَةِ قَبْلَ الْقِسْمَةِ، وَالْأَصْحُ جَوَازُهُ بَعْدَ فَرَزِ الْخُمْسِ،
وَجَوَازُهُ لِجَمِيعِهِمْ، وَبُطْلَانُهُ مِنْ ذَوِي الْقُرْبَى وَسَالِبٍ،

(وَالصَّحِيحُ جَوَازُ الْفَاقِهَةِ) به فرموده‌ی پاست: میوه‌ش در بسته بخون، هر ده که له
حده دسه که دا پابرا، هم (وَأَنَّهُ لَا تَجِبُ قِيَمَةُ الْمَذْبُوحِ) نرخی نازده له سه ربپاوه که ش واجب
نابی، هم (وَأَنَّهُ لَا يَخْتَصُّ الْجَوَازُ بِمُحْتَاجٍ إِلَى طَعَامٍ وَعَلَفٍ) دروستیه که ش تاییه ت نیه به و
که سه ی پیوستی به خوارده مه نی و نالیکی و لاغیه که ی هیه، به لگو نه گهر پیوستیشی
نه بی، هر دروسته نه و شتانه بیا، به لام (وَأَنَّهُ لَا يَجُوزُ ذَلِكَ لِمَنْ لَحِقَ الْجَيْشَ بَعْدَ الْحَرْبِ
وَالْحَيَاةِ) به فرموده‌ی پاست: بردنی نه و شتانه ی پابردو دروست نیه بی نه و که سه ی له
دوای جه نگو گرتنی تالانه که گه یوه ته له شکره که.

هم (وَأَنْ مَنْ رَجَعَ إِلَى دَارِ الْإِسْلَامِ وَمَعَهُ بَقِيَّةٌ) هر که سی که پاره بی (دارالاسلام) و هندیکی
له و شتانه ی پابردوی پیمابو (لَزِمَهُ رَدُّهَا إِلَى الْمَغْنَمِ) واجبه بیگه پینیتیه وه شوینی تالانه که،
چونکه پیوستی نه ماوه، هم (وَمَوْضِعُ التَّبَسُّطِ دَارُهُمْ) شوینی حالای نه و فراوانیه ش،
وولات و خانه ی کافره کانه (وَكَذَا مَا لَمْ يَصِلْ عُمَرَانُ الْإِسْلَامِ) هر ده ها له گه پانه وه شدا
حالاه تا نه گه یوه ته وه ناوه دانیه کانی نیسلام (فِي الْأَصْح) له فرموده‌ی پاستردا، واته:
هر کاتیک گه یشته وه ناوه دانیه کانی نیسلام هیچی تر فراوانیه که حالال نیه.

(وَلِغَانِمِ رَشِيدٍ) نه و غه زاکره ی مافی له تالانه که دا هیه و بالغ و عاقله و بی دین و دنیای
خویشی ده گونجی (وَلَوْ مَحْجُورًا عَلَيْهِ بِفُلَسٍ) هر چند به هوی قه رزداریش قه ده غه ی له
سه ر داندرا بی، بوی دروسته: (الْإِعْرَاضُ عَنِ الْغَنِيمَةِ قَبْلَ الْقِسْمَةِ) واز له به شه تالانه که ی
خوی بیینی پیش به شکردنی تالانه که، وه ک بلای: (وازم له مافی خوم هیئا له و تالانه).

(وَالْأَصْحُ جَوَازُهُ بَعْدَ فَرَزِ الْخُمْسِ) به فرموده‌ی پاستر دروسته: واز له تالانه که بیینی له
دوای جیا کردنه وه ی پینجیکه که شی، به لام له دوای به شکردن، یان هه لبژاردنی به
ملک کردنی تالانه که واز لیته یانه که دروست نابی (و) هر به فرموده‌ی پاستر (جَوَازُهُ
لِجَمِيعِهِمْ) بی هه مو خاوه ن مافه کان- به گشتی- دروسته: واز له مافی خویان بیین.

(و) به فرموده‌ی پاستر: (بُطْلَانُهُ مِنْ ذَوِي الْقُرْبَى) نه و واز لیته یانه له لایه ن خزمه کانی
پیغه مبه ره وه ﷺ به تاله و دروست نابی، هم (وَسَالِبٍ) له و که سه وه ش دروست نابی: که
مافی که لوپه لی کافره کوژراوه که ی خوی هیه.

وَالْمُعْرِضُ كَمَنْ لَمْ يَحْضُرْ، وَمَنْ مَاتَ فَحَقُّهُ لِوَارِثِهِ، وَلَا تُمْلِكُ إِلَّا بِقِسْمَةٍ، وَلَهُمُ التَّمْلُكُ،
وَقِيلَ يَمْلِكُونَ، وَقِيلَ إِنَّ سُلِّمْتَ إِلَّا الْقِسْمَةَ بَانَ مِلْكُهُمْ، وَإِلَّا فَلَا، وَيَمْلِكُ الْعَقَارُ
بِالِاسْتِیْلَاءِ كَالْمَنْقُولِ، وَلَوْ كَانَ فِيهَا كَلْبٌ أَوْ كِلَابٌ تَنْفَعُ وَأَرَادَهُ بَعْضُهُمْ وَلَمْ يُنَازَعْ
أُعْطِيَهُ، وَإِلَّا فَسَمَتَ إِنْ أَمَكْنَ، وَإِلَّا أُفْرِغَ،

(وَالْمُعْرِضُ كَمَنْ لَمْ يَحْضُرْ) نه وهی وازی له مافی خۆی هیئاوه، وهك نه وه كه سهیه كه ئاماده نه بوین، واته: به شهكهی وی ده خستریته وه گهلا تالانه كه و بهش ده كری به سهر غه زا كه ره كانی تر داو به سهر نه وه كه سانهی پینجیگی تالانیان ده دریتتی.

به لام نه گهر هه موو خاوهن مافه كان- به گشتی- وازیان له تالانه كه هیئا، نه وه كاته مافی هه مووانیان ده دریتته نه وانهی پینجیگی تالانه كه یان ده دریتتی، هه روهك له زۆربهی سهر چاوه كاندا هه رمویانه.

(وَمَنْ مَاتَ) هه ره غه زا كه ریک وازی له مافی خۆی نه هیئاوین و مردبین، نه وه (فَحَقُّهُ لِوَارِثِهِ) مافه كهی به میرات بۆ میرات گهره كه یه تی: ده توانی داوای بكاو ده شتوانی وازی لی بیینی.

(وَلَا تُمْلِكُ إِلَّا بِقِسْمٍ) تالان نابیتته ملكی هیچ خاوهن مافیك ته نها به به شكردن ده بییتی، به لام (وَلَهُمُ التَّمْلِكُ) بۆ خاوهن مافه كان دروسته: پیش به شكردن بیهكه نه ملكی خۆیان، وهك هه ره یه كه یان بلای: به شی خۆم له م تالانه هه لێژارد كردمه ملكی خۆم.

(وَقِيلَ يَمْلِكُونَ) له هه رمووده یه كهی بی هیژدا: به خودی كۆكردنه وهی تالان ده بنه خاوهنی تالانه كه (وَقِيلَ) له هه رمووده یه كهی بی هیژدا (إِنْ سُلِّمَتْ إِلَى الْقِسْمَةِ) نه گهر تالانه كه ته سلیمی به شكردن كرابی، نه وه (بَانَ مَلِكُهُمْ) ئاشكرا ده بین: بووه ته ملكی هه موویان (وَلَا فَلَ) به لام نه گهر ته سلیمی به شكردن نه كرابی، نه وه كاته نه بووه ته ملك.

(وَيُمْلِكُ الْعَقَارُ بِالإِسْتِیْلَاءِ) باغو زه مین و خانووش ده بیته ملكی خاوهن مافه كان: به ده ست به سهر داگرتن و به شكردن (كَالْمَنْقُولِ) وهكو مالی گواسترایه وه، به لام له مه زه بی ئیمامی (حنفی) دا: پیشه وای موسولمانان سه ریشكه: یان زه وی و باغو خانووه كان بهش ده كا- وهكو مالی گواسترایه وه-، یان وه قفی ده كاته سهر موسولمانان، یان ده یداته وه كا فره كان، هه روهك له (حاشیة عمیره) و (مجمع الانهر) دا هه رمویانه.

(وَلَوْ كَانَ فِيهَا كَلْبٌ أَوْ كَلَابٌ تَتَفَقَّحُ) نه گهر له تالانه كه دا سه گیک، یان چه ند سه گیک به سود هه بوو (وَأَرَادَهُ بَعْضُهُمْ وَلَمْ يُنَازَعْ) هه ندیک له خاوهن مافه كان داوای كردو كه سیش كیشهی له گهلا نه كرد، نه وه (أُعْطِيَهُ) سه گه كهی ده دریتتی.

(وَلَا) به لام نه گهر كه سیکی تریش سه گه كانی ویستن، نه وه كاته (قُسِّمَتْ إِنْ أُمْكَنْ) سه گه كان بهش ده كرین نه گهر بگونجی (وَلَا أَقْرِعَ) به لام نه گهر به شكردنه كه یان نه گونجا، نه وه كاته پشكه له نیوان داواكه ره كاندا ده كری: بۆ كامه یان ده رچو، ده یدریتتی.

وَالصَّحِيحُ أَنَّ سَوَادَ الْعِرَاقِ فُتِحَ عَنُوءَ وَقُسِّمَ ثُمَّ بَدَلُوهُ وَوُقِفَ عَلَ الْمُسْلِمِينَ، وَخَرَجَهُ أُجْرَةً تُؤَدَّى كُلَّ سَنَةٍ لِمَصَالِحِ الْمُسْلِمِينَ، وَهُوَ مِنْ عِبَادَانِ إِلَى حَدِيثَةِ الْمُوصِلِ طُولًا، وَمِنْ الْقَادِسِيَّةِ إِلَى خُلَوَانَ عَرْضًا، قُلْتُ: الصَّحِيحُ أَنَّ الْبَصْرَةَ وَإِنْ كَانَتْ دَاخِلَةً فِي حَدِّ السَّوَادِ فَلَيْسَ لَهَا حُكْمُهُ إِلَّا فِي مَوْضِعٍ غَرْبِيِّ دَجَلَتِهَا وَمَوْضِعٍ شَرْقِيِّهَا،

(وَالصَّحِيحُ) به فهرموده‌ی پاست: (أَنْ سَوَادَ الْعِرَاقِ فُتِحَ عَنْوَةً) شاره‌کان و دئییه‌کانی سه‌وزایی‌عیراق له سه‌رده‌می ئیمامی (عمرؑ) به هیزی چهك نازاد کراوه له ده‌ستی کافره‌کان و (وَقَسَمَ) له نیوان غه‌زاکه‌ره‌کاندا به‌ش کرا (ثُمَّ بَذَلُوهُ) ئینجا هه‌ر که‌سه‌یان به‌شی خۆی داوه ئیمامی (عمرؑ) (وَوُفِّعَ عَلَى الْمُسْلِمِينَ) ئینجا له لایه‌ن ئیمامی (عمر)- گشت سه‌وزاییه‌که به‌خاکه‌وه - وه قف کرا بۆ سه‌ر موسولمانان؟ نه‌وه‌ك غه‌زاکه‌ره‌کان به‌کشتوکاله‌وه خه‌ریک ببن و (جهاد) له‌کار بکه‌وئ.

(وَخَرَّاجُهُ أُجْرَةً) نه‌و خه‌رجیه‌ی له سه‌وزایی عیراق وه‌رده‌گیری گشتی کرئیه‌که‌یه‌تی و (تَوَدَّى كُلُّ سَنَةٍ لِمَصَالِحِ الْمُسْلِمِينَ) هه‌موو سالیك نه‌و کرئیه‌ ده‌درئ و بۆ به‌رژه‌وه‌ندی موسولمانان سه‌رف ده‌کرئ، واته: گشت سه‌وزایی عیراق به‌خاکه‌وه وه‌قفکراوی ئیمامی (عمر) هه‌، به‌لام له مه‌زه‌بی ئیمامی (حنفی) دا: خاکی (سوادالعراق) = سه‌وزایی‌عیراق ملکی خاوه‌نه‌کانیه‌تی و دروسته: فرۆشتن و گشت ده‌ستکاریه‌کی بکه‌ن، هه‌روه‌ک له (الهدایة) و (مجمع الانهر) دا فه‌رموویانه.

(وَهُوَ) سنوری سه‌وزایی‌عیراق: (مِنْ عَبَادَانِ إِلَى حَدِيثَةِ الْمُوصِلِ) له سه‌ره‌تای (عه‌بیادان) ی نزیک (به‌سره) وه تا کۆتایی (حدیثه‌ی لای (موسل) ه، جا نه‌مه (طولاً) درئیه‌که‌یه‌تی، هه‌م (وَمِنْ الْقَادِسِيَّةِ إِلَى حُلَوَانَ) له سه‌ره‌تای (قادسیه‌ی نزیک (کوفه) وه تا کۆتایی دئی (حلوان) ی نزیک چیای بیستون، (عَرْضاً) نه‌مه‌ش پانیه‌که‌یه‌تی.

﴿ نَاگاداری ﴾: نه‌و سنوره‌ی (سوادالعراق) نه‌م شوینانه‌ی کوردستانیش ده‌گریته‌وه: (که‌رکوک، هه‌ولێر، شاره‌زور، شاربازێر، پاوه، سیوه‌یل، داودان، ده‌پهن، عه‌دان). هه‌روه‌ک (الوضوح شرح المحرر) دا فه‌رموویه‌تی.

واته: چونکه کوردستان له سه‌رده‌می ئیمامی (عمرؑ) له سالی هه‌ژده‌ی کۆچی دا - به‌ته‌واوی - له ژێر ده‌ستی کافره‌کانی پۆم و فارس نازاد کراوه.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) ده‌فه‌رموئ (الصَّحِيحُ) به فه‌رموده‌ی پاست: (أَنَّ الْبَصْرَةَ وَإِنْ كَانَتْ دَاخِلَةً فِي حَدِّ السَّوَادِ شَارِيَّ (به‌سره)، هه‌رچه‌ند ده‌که‌ویته ناو سنوری سه‌وزایی‌عیراق (فَلَيْسَ لَهَا حُكْمُ) به‌لام بریاری سه‌وزاییه‌که‌ی بۆ نادری (إِلَّا فِي مَوْضِعٍ غَرْبِيِّ دَجْلَتِهَا وَمَوْضِعٍ شَرْقِيِّهَا) ته‌نها له شوینیکی پۆژئاواوی پوواری (دجله) و شوینیکی پۆژه‌لاته‌که‌ی نه‌بی.

وَأَنَّ مَا فِالسَّوَادِ مِنَ الدُّوَرِ وَالْمَسَاكِينِ يَجُوزُ بَيْعُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَفُتِحَتْ مَكَّةُ صُلْحًا، فَدُورُهَا وَأَرْضُهَا الْمُخَيَّاتُ مِلْكُ يَبَاعُ. (فَصَلَّ) يَصْحُ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ مُكَلَّفٍ مُخْتَارٍ أَمَانٌ حَرْبِيٍّ وَعَدَدٌ مَحْصُورٍ فَقَطْ، وَلَا يَصْحُ أَمَانٌ أَسِيرٍ لِمَنْ هُوَ مَعَهُمْ فِالْأَصَحِّ، وَيَصْحُ بِكُلِّ لَفْظٍ يُفِيدُ مَقْصُودَهُ وَبِكِتَابَةِ وَرِسَالَةٍ،

(و) هر به فرموده‌ی پاست (أَنْ مَا فِي السَّوَادِ مِنَ الدُّورِ وَالْمَسَاكِينِ) نه و خانو به ره‌ی له ناو سه‌وزایی عیراقدايه (يَجُوزُ بَيْنَهُ) دروسته بفروشری (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه خانو به ره‌که وه‌قف نه‌کراوه (وَفُتِحَتْ مَكَّةُ صُلْحًا) شاری (مَكَّةَ) ی پیروز به پیکهاتن نازاد کراوه - نه‌ک به جه‌نگ - که‌وابو: (فَدُورُهَا وَأَرْضُهَا الْمُحْيَاةُ مِلْكُ) خانو به‌کانی (مَكَّةَ) و زه‌ویه زیندو کراوه‌کانیشی ملکی خاوه‌نه‌کانیه‌تی (يُبَاعُ) دروسته بفروشری.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِاسِي (أَمَانَ الْكُفَّارِ) دَلْنیاکردنی کافره‌کان﴾

واته: موسولمانیک پاراستنی کافریک، یان زیاتر بخاته نه‌ستوی خوی و په‌یمانی بداتی: که هیچ موسولمانیک زیانی لای‌نه‌دا، ئینجا به‌م دَلْنیاکردنه پاراستنی واجب ده‌بی و دروست نیه هیچ موسولمانیک زیانی لای‌بدا، جا به‌م جوړه‌کافره ده‌گوتری: (مُسْتَأْمَنُ) = دَلْنیاکراو، ئیتیر جیاوازی نیه دَلْنیاکه‌ره‌که، یان دَلْنیاکراوه‌که: پیاو بی، یان ئافره‌ت، پیغه‌مبه‌ره‌که ﴿فَهَرْمُوِيهِ تَي: ﴿ذِمَّةُ الْمُسْلِمِينَ وَاحِدَةٌ يَسْعَى بِهَا أَذْنَاهُمْ فَمَنْ أَخْفَرَ مُسْلِمًا فِي ذِمَّتِهِ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ﴾ رواه الشيخان، په‌یمانی موسولمانان هر یه‌که، بی‌هیزترینی موسولمانان ده‌توانی په‌یمانی پاراستن بدا، جا هر که‌سیک په‌یمانی موسولمانیک بشکینی و لای‌ببا، له‌عنه‌تی خوداو مه‌لایکه و تی‌کرای خه‌لی له سهر بی.

(يَصِحُّ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ مُكْلَفٍ مُخْتَارٍ) له لایه‌ن گشت موسولمانیک بالغو عاقل به خۆشی خوی دروست ده‌بی: (أَمَانُ حَرْبِي) کافریک جه‌نگی دَلْنیا بکا، هم (وَعَدْوٍ مَحْصُورٍ فَقَطْ) ته‌نها ژماره‌یه‌کی سهرژمی‌کراویش دَلْنیا بکا: وه‌ک دانیشتوانی گوندیکی بچوک، نه‌ک سهرژمی‌رنه‌کراو، چونکه دَلْنیاکردنی ژماره‌یه‌کی زوری سهرژمی‌رنه‌کراو پی‌ی ده‌گوتری: (الْهُدْنَةُ) و تاییه‌ته به پی‌شه‌وای موسولمانان، هه‌روه‌ک له زوری سهرچاوه‌کاندا فرمویانه و له مه‌ودوا پرونی ده‌که‌ینه‌وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَلَا يَصِحُّ أَمَانُ أُسِيرٍ لِمَنْ هُوَ مَعَهُمْ) دروست نیه موسولمانیک به دیلگیراو نه‌و کافرانه دَلْنیا بکا که گرتویانه (فِي الْأَصْحِ) له فرموده‌ی پاستردا، چونکه کافره‌کان زالنو نه‌ویش وه‌ک زورلی‌کراوه، که‌وابو: دروست نیه کافره‌کانی‌تریش دَلْنیا بکا. (وَيَصِحُّ) دَلْنیاکردن دروست ده‌بی: (بِكُلِّ لَفْظٍ يُفِيدُ مَقْصُودَهُ) به گشت وشه‌یه‌ک که مه‌بستی دَلْنیاکردن بدا: وه‌ک توم پاراست، دَلْنیا کردی، هیچ ترست نه‌بی. (وَيَكْتَابُ وَرِسَالَةً) به نووسینو به ناردنی که‌سیکیش دَلْنیاکردن دروست ده‌بی.

وَيُشْتَرَطُ عِلْمُ الْكَافِرِ بِالْأَمَانِ، فَإِنْ رَدَّهُ بَطُلَ، وَكَذَا إِنْ لَمْ يَقْبَلْ فِالْأَصَحِّ، وَتَكْفِي إِشَارَةً مُفْهِمَةً لِلْقَبُولِ، وَيَجِبُ أَنْ لَا تَرِيدَ مَدَّتُهُ عَلَى أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ، وَفِي قَوْلٍ يَجُوزُ مَا لَمْ تَبْلُغْ سَنَةً، وَلَا يَجُوزُ أَمَانٌ يَضُرُّ الْمُسْلِمِينَ كَجَسُوسٍ، وَلَيْسَ لِلْإِمَامِ نَبْذُ الْأَمَانِ إِنْ لَمْ يَخَفْ خِيَانَةً، وَلَا يَدْخُلُ فِالْأَمَانِ مَالُهُ وَأَهْلُهُ بِدَارِ الْحَرْبِ، وَكَذَا مَا مَعَهُ مِنْهُمَا

(وَيُشْرَطُ عِلْمُ الْكَافِرِ بِالْأَمَانِ) بۆ دروستبوونی دلتیاکردن به مهرج داده ندری: کافره که ش به دلتیاکردنه که بزانی (فَإِنْ رَدَّهُ) جا نه گهر کافره که دلتیاکردنه که ی پهد کرده وه و گوتی: دلتیا بوئم ناوی (بَطَل) نه و کاته دلتیاکردنه که به تال ده بیته وه (وَكَذَا إِنْ لَمْ يَقْبَلْ) هه روه ها نه گهر قبولیشی نه کردبی، هه ر به تال ده بیته وه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی راستردا، به لام له فهرموده که ی تردا: بی ده نگبوونی کافره که به سه و دلتیاکردنه که ی دروست ده بی، هه رچند به زوبانیش قبول نه کا، هه روه که له زوربه ی سه رچاوه کاند فهرموویانه.

(وَتَكْفِي إِشَارَةً مُفْهِمَةً لِلْقَبُولِ) ئاماژه یه کی تیگه ینه ر بۆ قبولکردن به سه: وه که واز له جهنگ بینئ (وَيَجِبُ أَنْ لَا تَزِيدَ مُدَّتَهُ عَلَى أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ) واجبه: ماوه ی دلتیاکردنه که له چوار مانگ زیاتر نه بی، چونکه خوای گه وره - له باره ی کافره کان - ده فهرموی: ﴿فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ﴾ تا ماوه ی چوار مانگ له زه وی دا بگه رین. (وَفِي قَوْلٍ: يَجُوزُ مَا لَمْ تَبْلُغْ سَنَةً) له فهرموده یه کدا: له چوار مانگ زیاتریش دروسته به و مهرجه ی نه گاته سالتک.

(وَلَا يَجُوزُ أَمَانٌ يَضُرُّ الْمُسْلِمِينَ) هه ر دلتیاکردنیک زیان بگه ی نیته موسولمان دروست نیه و جی به جی ناکری: (كَجَاسُوسٍ) وه کو دلتیاکردنی جاسوسی، یان نه و که سه ی چه کو یارمه تیه کانی تر بۆ کافره کان ده نیئ، یان هه ر جوړه کافرکی تری زیانده ر، که واته: دروسته نه و جوړه کافره به په نهانی بکوژین، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی، واته: به به لگه ی حه دیسه که ی پراوردو له (باسی جاسوس) دا.

(وَلَيْسَ لِلْإِمَامِ نَبَذُ الْأَمَانِ) بۆ پیشه وای موسولمانان و به ره و خوارتریش دروست نیه: دلتیاکردن هه لبه وشینیتته وه (إِنْ لَمْ يَخَفْ خِيَانَةً) نه گهر له خیانه تی کافره که نه ترسی، واته: نه گهر له خیانه ته که ی ترسا، نه و کاته هه لیده وه شینیتته وه، به لام واجبه: کافره که بگه یه ندریتته وه شوینیکی نه مینی (دارالکفر)، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿وَأَمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ﴾ نه گهر له خیانه تی گه لیکی په یمان له گه لکراو ترسای، په یمانه که یان بۆ تی هه لده وه، تا ئیوه و نه وان به یه کسان ی بزائن په یمانتان له نیواندا نه ماوه. (و) هه رکاتیک کافرک دلتیا کرا (لَا يَدْخُلُ فِي الْأَمَانِ مَالُهُ وَأَهْلُهُ بِدَارِ الْحَرْبِ) ناچیتته گه ل دلتیاکردنه که مال و ژن و منداله کانی که له (دارالحرب) ن، که واته: هه ر کاتیک نه وانه گیران ده بنه تالان (وَكَذَا مَا مَعَهُ مِنْهُمَا) هه روه ها نه و مال و ژن و مندالانه ی له گه لیسی دانه، ناچنه **فِي الْأَصَحِّ إِلَّا بِشَرَطٍ، وَالْمُسْلِمُ بِدَارِ الْحَرْبِ إِنْ أَمَكَّنَهُ إِظْهَارُ دِينِهِ أُسْتُحِبَّ لَهُ الْهَجْرَةُ،**

گه ل دلتیاکردنه که ی (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی راستردا (إِلَّا بِشَرَطٍ) ته نها نه گهر له دلتیاکردنه که دا به مهرج داندرا بی نه و کاته نه وانیش ده چنه گه ل دلتیاکردنی کافره که، جا نه گهر دلتیاکردنی کافره که ش هه لبه وشیتته وه، دلتیاکردنی ژن و منداله کانی - که له لای ئیمه نه - هه لئاوه شیتته وه تا زیندوو بی، هه روه که له (تحفة) دا فهرموویه تی.

﴿كۆچكردن له (دارالکفر) بۆ (دارالاسلام)﴾

1- (دارالاسلام) = خانەى ئىسلام: ئەو شوپىنەىيە لە دواى ھاتنى ئايىنى ئىسلام لە كاتىكدا دەسلەتلى ئىسلامى بە سەردا بويى، ھەر چەند ھىچ موسولماننىكىشى تىدا نىشتەجى نەبويى: ھەك دانىشتووانى شوپىنەكە سەرئەيان دابى، يان لە مەودوا كافەرەكان داگىريان كرىپىتەو ھە ئايىنى ئىسلاميان تىدا قەدەغە كرىپى: ھەكو (أندلس) و (بلغاريا) و چەند شوپىنكىتر، واتە: ھەر شوپىنكە لە كاتىكدا بپيارى (دارالاسلام)ى بۆ درابى، بە ھىچ جۆرىك شوپىنەكە نابىتەو (دارالکفر)، ھەر چەند يەك موسولماننىشى تىدا نەمايى، ھەروەك لە (تحفة)دا لىرەو لە (باسى مندالى فريدىرا)دا پوون كراو ھەو.

كەواتە: ئەگەر دانىشتووانى شوپىنكە بە تىكرابى لە ئىسلام پاشگەز بونەو، ئەو كاتەش شوپىنەكە نابىتەو (دارالکفر)، بەلكو بە (دارالردى) = خانەى پاشگەز بونەو ناو دەبرى، كەوابو: نە بپيارى (دارالاسلام) و نە بپيارى (دارالکفر)ى بۆ نادى، چونكە بە ھىچ جۆرىك دروست نىە پىكھاتنى (الهدنة) = جەنگ وەستاندن لەگەل پاشگەز بونەو كاندە مۆر بكرى، ھەم مال و مندالەكانىشيان بەو پوونكردنەو ھەيە لە پىشەكەيى (باسى دىلەكان)دا پارا پەفتاريان لەگەل دەكرى، ھەروەك ئىمامى (الموردى) لە (الأحكام السلطانية)دا پوونى كرىتەو.

2- (دارالکفر) = (دارالحرپ) = خانەى كوفر: ئەو شوپىنەىيە كافەرەكانى بنچىنەيى تىدا نىشتەجى بن و ھىچ كاتىكىش دەسلەتلى ئىسلامى بە سەردا نەبويى.

ئىنجا دانىشتووانى (دارالکفر) ئەگەر لە ھالەتى جەنگدا بن، پىيان دەگوتى: (حربى) = كافرى جەنگى. ھە ئەگەر لە ھالەتى جەنگ وەستاندا بن، پىيان دەگوتى: (معاھد) = پەيمان لەگەلكرەو. ھەروەك لە باسى (الهدنة)دا پوونى دەكەينەو، إن شاء الله تعالى.

(وَالْمُسْلِمُ بِدَارِ الْحَرْبِ) ئەو موسولمانەى لە (دارالکفر)دا نىشتەجىيە، يان لەو (دارالاسلام)ى كافەرەكان داگىريان كرىتەو (إِنْ أَمْكَنَهُ إِظْهَارُ دِينِهِ) ئەگەر بۆى گونجا ئايىنى خۆى ئاشكرا بكاو دەرھەق ئايىنەكەشى لە ھىچ فیتنەيەك نەترسا، ئەو (أَسْتَحِبُّ لَهُ الْهَجْرَةُ) بۆى سوننەتە كۆچ بكا بۆ (دارالاسلام)، نەو ھەك كۆمەلى كافەرەكان زۆر بكا، بەلام ئەگەر ئومىدى ھەبوو: بە مانەو ھەي وى ئايىنى ئىسلام لەو شوپىنەدا ئاشكرا بىي، ئەو كاتە مانەو ھەي لەوئى خىرتەرە، بەلكو ئەگەر دەيتوانى خوى بپارىزى و بە كۆچكردنەكەشى **وَالْأَجَبْتُ إِنْ أَطَاقَهَا، وَلَوْ قَدَرْتُ أَسِيرٌ عَلَى هَرَبٍ لَزِمْتُ، وَلَوْ أَطْلَقُوهُ بِلَا شَرْطٍ**

ئومىدى يارمەتيدانى موسولمانانى نەبو، ئەو كاتە واجبە لە وئى بمىنئەتەو، ئىنجا ئەگەر لە (دارالکفر)دا تواناى جەنگكردن و بانگەواى ئىسلامى ھەبوو، ئەو كاتە ئەو دووانەش واجبن، ئەگەر نا: نا، ھەروەك لە زۆرىەى سەرچاوەكاندا پوون كراو ھەو.

(وَالْأَجَبْتُ) بەلام ئەگەر نەيدەتوانى ئايىنى خۆى ئاشكرا بكا، يان لە فیتنەى ئايىنى دەترسا،

ئەو كاتە (وَجَبَتْ إِنْ أَطَاقَهَا) واجبه كۆچ بكا بۆ (دارالاسلام) ئەگەر تواناي ھەبى، ھەر چەند موسولمانەكە ئافرەتەش بى، واتە: ئەگەر لە (دارالکفر) بىئىتەوھ گوناھبار دەبى، بە بەلگەى ئايەتەكەى ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ﴾ ى پابردوو لە كۆتايى (چەكى كۆمەلكون) دا، ھەم پىغەمبەر ﷺ ھەرموويەتى: ﴿أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يَتِيمٍ بَيْنَ أَظْهَرِ الْمُشْرِكِينَ﴾ رواه أبوداود وغيره ياسناد صحيح، من بەریمە لە ھەر موسولمانىكى لە ناو كافرەكاندا نىشتەجى دەبى.

جا بزائە: ئەگەر مانەوھى لە (دارالکفر) دا بەرژەوھەندى موسولمانانى تى دا بوو، ئەو كاتە دروستە لە وى بىئىتەوھ، ھەرەك لە (تحفة) و (مغنى) دا ھەرموويانە.

﴿لَا كُفَّارَ لَكَ﴾ ھەر بە بەلگەى ئەو ئايەت و ھەدىسە: بە ھىچ جۆرىك كۆچكردن لە (دارالاسلام) بۆ (دارالکفر) دروست نىو لە پىگەشدا كورتكردنەوھو كۆكردنەوھى نوێژەكان و شكەندنى پۆژووى پەمەزانى بۆ دروست نى، چونكە لەم مەسەلەيەدا (دارالکفر) وولاتى خۆى نى، بەلكو ئەگەر لە شوپىنىكى (دارالاسلام) دا ئاشكراكردنى پاستى لى قبول نەدەكراو نەيدەتوانى ھەق و پاستى ئاشكرا بكا، يان گوناھەكان بە ئاشكرايى دەكران و نەيدەتوانى قەدەغەيان بكا، ئەو كاتەش واجبه: كۆچ بكا لەو شوپىنە بۆ شوپىنىكى تى باشتى (دارالاسلام)، چونكە خواى گەرە دەفەرموى: ﴿فَلَا تَقْعُدُوا بَعْدَ الذِّكْرِ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ﴾ لە دواى ھاتنەوھ بىرت لەگەڵ گەلە ستەمكارەكان دامەنیشە. بەلام ئەگەر گشت شوپىنەكانى (دارالاسلام) لە تاوان و ناھەقىدا يەكسان بون - ھەك سەردەمى ئىستامان - ئەو كاتە كۆچكردن واجب نى، ھەرەك لە (تحفة) و (مغنى) دا پوون كراوھتەوھ.

جا بزائە: كە پىغەمبەر ﷺ ھەرموويەتى: ﴿لَا هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ﴾ رواه الشيخان، لە دواى پزگار كردنى (مكة) كۆچكردن واجب نى. مەبەست: كۆچكردن لە (مكة) وھ بۆ شوپىنىكى تى واجب نى، لە بەر ئەوھى (مكة) بووھتە (دارالاسلام)، چونكە پىغەمبەر ﷺ ھەرموويەتى: ﴿لَا تَنْقُطُ الْهِجْرَةُ مَا قُوتِلَ الْعَدُوُّ﴾ رواه النسائي وصححه ابن حبان، تا جەنگ لە دژى دوژمنانى ئايىن ھەبى كۆچكردن نابىتەوھ.

(وَلَوْ قَدَرَ أَسِيرٌ عَلَى هَرَبٍ) ئەگەر دىلىكى موسولمان تواناي ھەلاتنى ھەبو (لِزِمَهُ) واجبه ھەلبى و خۆى پزگار بكا (وَلَوْ أَطْلَقُوهُ بِلاَ شَرْطٍ) ئەگەر كافرەكان دىلەكەيان ئازاد كرد فَلَهُ إِغْتِيَالُهُمْ، أَوْ عَلَى أَنَّهُمْ فِي أَمَانِهِ حَرَمٌ، فَإِنْ تَبِعَهُ قَوْمٌ فَلْيَدْفَعُهُمْ وَلَوْ بِقَتْلِهِمْ، أَوْ شَرَطُوا أَنْ لَا يَخْرُجَ مِنْ دَارِهِمْ لَمْ يَجْزِ الْوَفَاءُ، وَلَوْ عَاقَدَ الْإِمَامُ عِلْجًا يَدُلُّ عَلَى قَلْعَةٍ وَلَهُ مِنْهَا جَارِيَةٌ جَارَ فَإِنْ فَتِحَتْ بَدَلًا لَتَبِعَ أُعْطِيَهَا، أَوْ بَعِيرَهَا فَلَا فِالْأَصْحَ، فَإِنْ لَمْ تُفْتَحْ فَلَا شَيْءَ لَهُ، وَقِيلَ إِنْ لَمْ يُعْلَقِ الْجُعْلُ بِالْفَتْحِ فَلَهُ أَجْرَةٌ مِثْلُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهَا جَارِيَةٌ أَوْ مَاتَتْ قَبْلَ الْعَقْدِ فَلَا شَيْءَ، أَوْ بَعْدَ الظَّفَرِ قَبْلَ التَّسْلِيمِ وَجَبَ بَدَلٌ، أَوْ قَبْلَ الظَّفَرِ فَلَا فِي

بئ هيج مهرجيك، نه و كاته (فَلَهُ اغْتِيَالُهُمْ) بؤ ديله كه دروسته: نه و كافرانه بكوژئ و مال منداليشيان بگري، چونكه پهيماني دنيايان له گه ل نه كرده (أَوْ عَلَى أَنَّهُمْ فِي أَمَانَةٍ) به لام نه گه ر به و مهرجه نازاديان كرد: كه نه وان له دنيايي نه ودا بن، نه و كاته (حَرُمَ) حه پامه بيانكوژئ، چونكه واجبه: مهرجه كه ي بگه ينيته جي.

(فَإِنْ تَبِعَهُ قَوْمٌ) جا نه گه ر له دواي ده رچووني ديله كه كومه ليكي كافره كان به دواي دا چون (فَلْيَدْفَعُوهُمْ) واجبه: به رگري بكاو بيانگه پيښته وه (وَلَوْ بِقَتْلِهِمْ) مهرجه ند به كوشتني كافره كانيش بي (أَوْ شَرَطُوا أَنْ لَا يَخْرُجَ مِنْ دَارِهِمْ) نه گه ر به و مهرجه ديله كه يان نازاد كرد: كه له (دارالكفر) نه چيته ده روه، نه و كاته (لَمْ يَجْزِ الْوَفَاءُ) دروست نيه مهرجه كه ي بگه ينيته جي، به لكو مهر كاتيک بؤي گونجا واجبه: بگه پيښته وه بؤ (دارالاسلام).

(وَلَوْ عَاقَدَ الْإِمَامُ عِلْجًا) نه گه ر پيشه و، يان جيگره كه ي مامله تيكي به ست له گه ل كافريكي پاله وان: كه (يَدُلُّ عَلَى قَلْعَةٍ) كافره كه شاره زاي بكا بؤ قه لايه ك، يان پيگه يه ك، يان مهر شوپنيكي تر (وَلَهُ مِنْهَا جَارِيَةٌ) كافره كه ش له و شوپنه (جارية) كي بدرتي (جَارٍ) نه و مامله ته دروسته، كه و ابو: (فَإِنْ فَتَحَتْ بِدَلَالَتِهِ) نه گه ر شوپنه كه به هؤي شاره زاكردني كافره كه نازاد كرا، نه و كاته (أُعْطِيَهَا) واجبه (جارية) كه ي بدرتي (أَوْ بَغِيرَهَا) به لام نه گه ر به پيگايه كي تري - جگه له شاره زاكردنه كه - شوپنه كه نازاد كرا، نه و كاته (فَلَا فِي الْأَصْحِ) كافره كه هيج مافيكي نيه، له فهرموده ي راستردا (فَإِنْ لَمْ تُفْتَحْ) جا نه گه ر شوپنه كه نازاد نه كرا، نه و كاته ش (فَلَا شَيْءَ لَهُ) كافره كه مافي هيج شتيكي نيه (وَقِيلَ: إِنْ لَمْ يُعْلَقِ الْجُعْلُ بِالْفَتْحِ) له فهرموده يه كي بي هيژدا: نه گه ر كزي يه كي به نازاد كرده وه هه لته واسرابي، نه و كاته (فَلَهُ أَجْرَةٌ مِثْلُ) كافره كه مافي كزي هاووپنه ي هه يه.

(فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهَا جَارِيَةٌ) جا نه گه ر شوپنه كه نازاد كرا، به لام هيج (جارية) كي تي دا نه بو (أَوْ مَاتَتْ قَبْلَ الْعَقْدِ) يان (جارية) كه پيش ماملت به ستنه كه مردبو، نه و كاته ش (فَلَا شَيْءَ) كافره كه مافي هيج شتيكي نيه (أَوْ بَعْدَ الظَّفَرِ قَبْلَ التَّسْلِيمِ) يان (جارية) كه له دواي ده ستگير كردني پيش نه وه ي ته سليمي كافره كه بكري مرد، نه و كاته (وَجَبَ بَدَلٌ) واجبه له جياتي (جارية) كه شتيكي تري بدرتي (أَوْ قَبْلَ ظَفَرٍ) به لام نه گه ر (جارية) كه پيش ده ستگير كردني مردبي، نه و كاته (فَلَا فِي الْأَظْهَرِ) هيج شتيكي له جياتي واجب نابي.

وَأِنْ أَسْلَمَتْ فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ بَدَلٍ، وَهُوَ أَجْرَةٌ مِثْلُ، وَقِيلَ قِيمَتُهَا.
(كِتَابُ الْجَزِيَّةِ)

صُورَةُ عَقْدِهَا: أَقْرَبُكُمْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ أَوْ أَذْنَتْ فِي إِقَامَتِكُمْ بِهَا عَلَى أَنْ تَبَدَّلُوا

جَزِيَّةً وَتَنْقَادُوا لِحُكْمِ الْإِسْلَامِ. وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ ذِكْرِ قَدْرِهَا، لَا كَفِّ اللِّسَانِ عَنِ اللَّهِ
تَعَالَى وَرَسُولِهِ ﷺ وَدِينِهِ،

(وَإِنْ أَسْلَمْتَ) نه گهر (جاریه) ده ستگیر کراوه که بوبوه موسولمان، نه و کاته (قَالَ مَذْهَبُ: وَجُوبُ بَدَل) به فهرمووده ی پاستی مه زهه ب: واجبه: شتیک له جیاتیی بدریته کافره که (هُوَ أُجْرَةٌ مِثْلُ) شته که ش کرئی هاویننه یه (وَقِيلَ قِيَمَتُهَا) له فهرمووده یه کی ترده - که پاسترو پشت پیته ستراوه -: نرخ (جاریه) که واجب ده بی بدریته کافره که.

﴿ كِتَابُ الْجَزِيَّةِ: پهرتوکی سهرانه ﴾

(جَزِيَّةٌ) = سهرانه: نه و ماله یه له هر سالتیکدا جاریک له کافره کانی (أَهْلُ الْكِتَابِ) وهرده گبریی ب (بَيْتُ الْمَالِ): له به رامبه ر پاراستنیان له نیمه و نیشته جی بوونیان له (دارالاسلام) دا، جا هر کافریک مامله تی سهرانه ی له گه ل به ستره بی، پیی ده گوتری: (أَهْلُ الذِّمَّةِ) = (ذِمِّي): په یمان له نه ستور، که واته: پاراستنی گیان و مالی ده که ویته نه ستوری موسولمانان.

خوای گه وره ده فهرموو: ﴿قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ﴾ جه نگ له گه ل نه و کافرانه بکه ن که باوه پیکي بیگه ردیان نیه: به خواو به پښی دواپی و نه وه ی خواو پیغه مبه ر ﷺ چه رامیان کردوه نه وان چه پامی ناکه ن و ده ست به نایینی پاستی نیسلامه وه ناگرن - نه و جوړه کافرانه ی کتابیان له لای خواوه دراهوتی - تا به ده ستی خویان سهرانه نه دهن و ملکه چی برپاری نیسلام ده بن، نه وان زه لیلن.

نینجا (صُورَةُ عَقْدِهَا) پسته ی مامله ته بته ستنی سهرانه نه مه یه: پیشه و، یان جیگره که ی بلایته کافره کان: (أَقْرَبُكُمْ بِدَارِ الْإِسْلَامِ، أَوْ أَذِنْتُ فِي إِقَامَتِكُمْ بِهَا عَلَى أَنْ تَبْدُلُوا جَزِيَّةً وَتَنْقَادُوا لِحُكْمِ الْإِسْلَامِ) نیوهم جیگر کرد له خانه ی نیسلامدا، نیزنم دا نیوه له خانه ی نیسلامدا نیشته جی بین له به رامبه ر نه وه ی له گشت سالتیکدا نه وه نده سهرانه بده ن و ملکه چی برپاره کانی نیسلام بن. واته: جکه له برپاره کانی خواو په رستی.

(وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ ذِكْرِ قَدْرِهَا) به فهرمووده ی پاستر مه رجه: نه ندازه ی سهرانه که له مامله ته که دا بگوتری (لَا كَفُّ اللِّسَانِ عَنِ اللَّهِ تَعَالَى وَرَسُولِهِ ﷺ وَدِينِهِ) به لام مه رج نیه نه وه بگوتری: نابی به خراپه باسی خوای گه وره و پیغه مبه ر ﷺ نایینی نیسلام بکه ن، چونکه گوتنی پسته ی (ملکه چی برپاره کانی نیسلام بن) له مامله ته که دا، نه و مه رجه ش ده گریته وه.

وَلَا يَصِحُّ الْعَقْدُ مُؤَقَّتًا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيُشْتَرَطُ لَفْظُ قَبُولٍ، وَلَوْ وُجِدَ كَافِرٌ بِدَارِنَا فَقَالَ دَخَلْتُ لِسَمَاعِ كَلَامِ اللَّهِ تَعَالَى أَوْ رَسُولًا أَوْ بِأَمَانٍ مُسْلِمٍ صَدَّقَ، وَفِي دَعْوَى الْأَمَانِ

وَجَهً، وَيُشْتَرَطُ لِعَقْدِهَا الْإِمَامُ أَوْ نَائِبُهُ، وَعَلَيْهِ الْإِجَابَةُ إِذَا طَلَبُوا، إِلَّا جَاسُوسًا نَخَافُهُ، وَلَا تُعَقَّدُ إِلَّا لِلْيَهُودِ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسِ

(وَلَا يَصِحُّ الْعَقْدُ مُوقَّتًا) مامله تی سهرانه تا ماوهیه کی دیارکراو، یان دیارنه کراو دروست نابئ، به لکړه مرجه هه تا هه تایی بی (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر فهرموده ی پاستی مه زه ب (وَيُشْتَرَطُ لَفْظُ قَبُولٍ) بۆ دروستبوونی مامله تی سهرانه به مرچ داده ندرئ گشت کافرئکی مامله ت له گه لکراو به زوبان بلئ: قبولم کرد.

(وَلَوْ وَجِدَ كَافِرٌ بِدَارِنَا) نه گهر کافرئک له خانه ی ئیسلامدا بینرا (فَقَالَ: دَخَلْتُ لِسَمَاعٍ كَلَامِ اللَّهِ تَعَالَى) کافره که گوتی: هاتوم گویم له قورئانی پیروژ بی (أَوْ رَسُولًا) یان گوتی به ئیردراوی هاتوم (أَوْ بِأَمَانٍ مُسْلِمٍ) یان گوتی: به دلنیاکردنی موسولمانئیک هاتوم. نه وه (صَدُقَ) له هه رسیک حاله تدا باوه پی پی ده کړئ، به لام (وَفِي دَعْوَى الْأَمَانِ وَجَهٌ) له باره ی دلنیاکردنه که فهرموده یه کی بی هیژ هه یه: که - بی شاهید - باوه پی پی ناکړئ.

(وَيُشْتَرَطُ لِعَقْدِهَا الْإِمَامُ أَوْ نَائِبُهُ) بۆ دروستبوونی مامله تی سهرانه به مرچ داده ندرئ: پیښه وا، یان جیگره که ی مامله ته که بیه ستئ، هه م (وَعَلَيْهِ الْإِجَابَةُ إِذَا طَلَبُوا) له سهر پیښه واو جیگره که واجبه - هر کاتئک کافره کان داوایان کرد-: مامله تی سهرانه یان له گه ل بیه ستئ، چونکه پیغه مبه رﷺ به سهر کرده ی له شکره که ی فهرموو: ﴿فَإِنْ أَبَوْا فَاسْأَلْهُمْ الْجِزْيَةَ، فَإِنْ هُمْ أَجَابُوكَ فَاقْبَلْ مِنْهُمْ﴾ رواه مسلم وأصحاب السنن، نه گهر کافره کان نه بونه موسولمان داوی سهرانه یان لئیکه، جا نه گهر سهرانه یان دا، لئیان قبول بکه. (إِلَّا جَاسُوسًا نَخَافُهُ) ته نها نه و جاسوسه ی لئیی ده ترسین دروست نیه مامله تی سهرانه ی له گه ل بیه ستئ. (وَلَا تُعَقَّدُ إِلَّا لِلْيَهُودِ وَالنَّصَارَى) مامله تی سهرانه ته نها بۆ جوله که و دیانه کان - گاوره کان ده به ستئ، به به لگه ی ئایه ته که ی پابردوو، هه م (وَالْمَجُوسِ) بۆ مه گوش - ناگرپه رسته کانئش ده به ستئ ﴿عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ أَخَذَ الْجِزْيَةَ مِنْ مَجُوسٍ هَجَرَ﴾ رواه البخاری، ﴿وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: سُنُّوا بِالْمَجُوسِ سُنَّةَ أَهْلِ الْكِتَابِ﴾ رواه الطبرانی وغيره، پیغه مبه رﷺ سهرانه ی له ناگرپه رسته کانی (هه جه ر) وه رگرت و فهرمووی: وه ک جوله که و دیانه کان په فتار له گه ل مه گوشه کان بکه ن.

﴿نَاكِدَارِي﴾: له مه زه بی ئیمامی (حنفی) و ئیمام (مالک) دا: سهرانه له گشت جوړه کافرئک وهرده گیرئ، واته: هه رچه ند بته رستیش بی، به لام به و مرجه ی (مُرْتَدٌ) - پاشکه زیو نه بی، هه روک له (مغنی) و (مجمع الانهر) دا فهرموویانه.

وَأَوْلَادٍ مَنْ تَهَوَّدَ أَوْ تَنَصَّرَ قَبْلَ النَّسْخِ أَوْ شَكَّكْنَا فَوْقَهُ وَكَذَا زَاعِمُ التَّمَسُّكِ بِصُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَزُبُورِ دَاوُدَ (صلی الله علیهما وسلم) وَمَنْ أَحَدُ أَبْوَيْهِ كِتَابِي وَالْآخَرُ وَثِيِّي عَلَيَّ الْمَذْهَبِ، وَلَا

جَزِيَّةً عَلَى امْرَأَةٍ وَخُنْثَى وَمَنْ فِيهِ رُقٌّ وَصَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ، فَإِنْ تَقَطَّعَ جُنُونُهُ قَلِيلًا كَسَاعَةٍ مِنْ شَهْرٍ لَزِمَتْهُ، أَوْ كَثِيرًا كَيَوْمٍ وَيَوْمٍ فَلَا صَحَّ تُلْفُقُ الْإِفَاقَةَ إِذَا بَلَغَتْ سَنَةً وَجَبَتْ،

(وَأَوْلَادٍ مَنْ تَهَوَّدَ أَوْ تَنَصَّرَ قَبْلَ النَّسَخِ) ههروهه سهرانه وهرده گيرئ له نهته وهى ئهه كافرانهى بونه ته جوله كه، يان ديان پيش ئه وهى ئايينه كه يان بيكار بوبيته وه (أَوْ شَكَّكْنَا فِي وَقْتِهِ) يان كه وتينه گومان: له چ كاتيكدا دايك و باوكه كانيان بونه ته جوله كه و ديان (وَكَذَا زَاعِمُ التَّمَسُّكِ بِصُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَذُبُورِ دَاوُدَ ﷺ عَلَيْهِمَا وَسَلَّمَ) ههروهه ئهه كافرانهى واتيده گن: ده ستيان به (صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ)، يان به (ذُبُورِ دَاوُدَ) وه گرتوه عليهم الصلاة والسلام، ئه وانيش سهرانه يان لئوه رده گيرئ.

هم (وَمَنْ أَحَدُ أَبَوَيْهِ كِتَابِيٌّ وَالْآخَرُ وَثَنِيٌّ) لهه كافر ده سهرانه وهرده گيرئ: كه يه كيك له دايك و باوكه كهى خاوه ن كيتابه وه وه كهى ترپه رسته (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهره فرمودهى پاستى مه زهه ب.

به لام نافرته كان و ئاژه له سهر برپاوه كانى ئهه و چوار جوړه كافرانه بئ ئيمهى موسولمان حه لال نابن، ههروهه له (مغنى) دا فرمودهى ته.

(وَلَا جَزِيَّةَ عَلَى امْرَأَةٍ) به (إجماع)ى زانايانى ئيسلام: سهرانه له سهر نافرته نيه، به لكو- بئ په يمان له نه ستوي - نه وهندهى به سه: ملكه چى برپاره كانى ئيسلام ببي (وَخُنْثَى) هم له سهر نيراموكيش نيه، چونكه ده گونجئ نافرته بئ، هم (وَمَنْ فِيهِ رُقٌّ) له سهر كويله ش نيه، هم (وَصَبِيٍّ) له سهر منداليش نيه ﴿عَنْ مَعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾: لَمَّا وَجَّهَهُ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى مَنْ أَمَرَهُ: أَنْ يَأْخُذَ مِنْ كُلِّ حَالِمٍ دِينَارًا أَوْ عِدْلَهُ مَعَاظِرًا﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، كه پيغه مبه ر (مُعَاذِى) ناره (يَمَن)، فرمانى پئ كرد: له گشت نيرينه يه كى بالغ ميسقاليك زيئ سهرانه وه ربيگري، يان به قهه ميسقاله كه جلى مه عافيرى لئوه ربيگري.

(وَمَجْنُونٍ) سهرانه له سهر شيتيش نيه، چونكه نه وپش وه كو مندال داواكارى شهرع نايجريته وه، به لام (فَإِنْ تَقَطَّعَ جُنُونُهُ قَلِيلًا) نه گهر شيتيه كهى بچر بچريكى كه م بوو: (كَسَاعَةٍ مِنْ شَهْرٍ) وهه له مانگيك كاتزميريك، يان له ساليك پوزيك شيت ببي، نهه كاته (لَزِمَتْهُ) سهرانهى له سهره (أَوْ كَثِيرًا) يان شيتيه كهى بچر بچريكى نؤد بوو: (كَيَوْمٍ وَيَوْمٍ) وهه پوزيك شيت ببي و پوزيك چاك ببيته وه، نهه (فَلَا صَحَّ تُلْفُقُ الْإِفَاقَةَ) به فرمودهى پاستر: ماوهى چاكبونه وه كهى ليك ده درئ: (فَإِذَا بَلَغَتْ سَنَةً) جا هه كاتيك كوى ماوه كانى چاكبونه وهى گه يشته ساليك، نهه كاته (وَجَبَتْ) سهرانهى له سهر واجب ده بئ.

وَلَوْ بَلَغَ ابْنُ ذِمِّي وَلَمْ يَبْذُلْ جَزِيَّةً أَلْحَقَ بِمَأْمَنِهِ، وَإِنْ بَذَلَهَا عُقِدَ لَهُ، وَقِيلَ عَلَيْهِ كَجَزِيَّةِ أَبِيهِ، وَالْمَذْهَبُ وَجُوبُهَا عَلَى زَمَنِ وَشَيْخِ هَرِمٍ وَأَعْمَى وَرَاهِبٍ وَأَجِيرٍ وَفَقِيرٍ عَجَزَ عَنْ

كَسْبٍ، فَإِذَا تَمَّتْ سَنَةٌ وَهُوَ مُعْسِرٌ فِي ذِمَّتِهِ حَتَّى يُوسِرَ، وَيُمنَعُ كُلُّ كَافِرٍ مِنْ اسْتِيطَانِ الْحِجَازِ: وَهُوَ مَكَّةُ وَالْمَدِينَةُ وَالْيَمَامَةُ وَقُرَاهَا، وَقِيلَ لَهُ الْإِقَامَةُ فِي طُرُقِهِ الْمُمتَدَّةِ، وَلَوْ دَخَلَهُ بِغَيْرِ إِذْنِ الْإِمَامِ أَخْرَجَهُ

(وَلَوْ بَلَغَ ابْنُ ذِمِّي) نه گهر کوپی کافر یکی په یمان له نه ستو بلوغی بوو و داوای سهرانه مان لئ کرد (وَلَمْ يَبْدُلْ جَزِيَّةً) نه ویش هیچ سهرانه ی نه دا، نه و کات (الْحَقَّ بِمَا مَنَهِ) له (دار الاسلام) دهری ده که یو ده یکه یښنه شوینکی نه مینی (دار الکفر)، واته: له سهره تاوه دروست نیه بکوژی، به لام (وَأِنْ بَدَّلَهَا) نه گهر کوپه که ناماده بوو سهرانه بدا، نه و کاته (عُقِدَ لَهُ) سهره خق مامله تیکی سهرانه ی بډ ده به سترئ (وَقِيلَ عَلَيْهِ كَجَزِيَّةِ أَبِيهِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: کوپه که سهرانه یه کی وه ک سهرانه ی باوکی خقی له سهر واجبه و پیویست ناکا سهره خق مامله تیکی تری بډ به سترئ.

(وَالْمَذْهَبُ) به فهرموده ی پاستی مه زه ب: (وَجُوبُهَا عَلَى زَمَنِ وَشَيْخِ هَرِمٍ وَأَعْمَى وَزَاهِرٍ وَأَجِيرٍ) سهرانه واجبه: له سهر په ککه وتوو و پیری به ته مه ن و کوپو قه شه و به کریگیرو، هم (وَفَقِيرٍ عَجَزَ عَنْ كَسْبِ) له سهر نه و هژاره ش واجبه که توانای کارکردنی نیه، که وابو: (فَإِذَا تَمَّتْ سَنَةٌ) هر کاتیک سالتیک ته واو بوو (وَهُوَ مُعْسِرٌ) هژاره که هر نه بووی بوو، نه و کاته (فَقِي ذِمَّتِهِ حَتَّى يُوسِرَ) سهرانه - به قهرز - له نه ستوی دا ده مینئ تا ده بیته هه بووی، جا نه و کاته گشت سهرانه کانی پابردوی ده دا، به لام له فهرموده که ی ترداو له مه زه بی نیامی (حنفی) دا: نه و شش که سانه سهرانه یان له سهر نیه، هه روه که له (مجمع الانهر) دا فهرموده یه تی.

(وَيُمنَعُ كُلُّ كَافِرٍ مِنْ اسْتِيطَانِ الْحِجَازِ) واجبه گشت کافر یک قه ده غه بکری له نیشته جی بوونی خاکی (حِجَازٍ)، هه رچند سهرانه ش بدا (وَهُوَ) خاکی (حِجَازٍ) بریتی یه له (مَكَّةُ وَالْمَدِينَةُ وَالْيَمَامَةُ)، هم (وَقُرَاهَا) گونده کانی نه و سییانه ش: وه کو (طائف و جدّة و خيبر و ينبع)، پیغه مبه ر پيش وه فاتکردنی فهرمووی: ﴿لَا تُخْرِجَنَّ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى مِنْ جَزِيرَةِ الْعَرَبِ حَتَّى لَا أَدْغُ إِلَّا مُسْلِمًا﴾ رواه مسلم واصحاب السنن، ده بی جوله که و دیانه کان - گاوه کان له دور که یه پهب دهر بکه م تا جکه له موسولمانان که سی تری تی دا ناهیل م.

(وَقِيلَ لَهُ الْإِقَامَةُ فِي طُرُقِهِ الْمُمتَدَّةِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: دروسته: کافره که له پیگه کانی نیوان نه و شارانه دا نیشته جی بیئ (وَلَوْ دَخَلَهُ بِغَيْرِ إِذْنِ الْإِمَامِ) نه گهر کافر یک بیئ نیونی پیشه وای موسولمانان هاته ناو (حِجَازٍ)، نه و کاته (أَخْرَجَهُ) واجبه پیشه وَا وَعَزَّرَهُ إِنْ عَلِمَ أَنَّهُ مَمْنُوعٌ مِنْهُ، فَإِنْ اسْتَأْذَنَ أَذْنُ إِنْ كَانَ مَصْلَحَةً لِلْمُسْلِمِينَ كَرِسَالَةٍ وَحَمَلٍ مَا نَحْتَاجُ إِلَيْهِ، فَإِنْ كَانَ لِجَارَةٍ لَيْسَ فِيهَا كَبِيرُ حَاجَةٍ لَمْ يَأْذَنْ إِلَّا بِشَرْطِ أَخْذِ شَيْءٍ مِنْهَا،

وَلَا يُقِيمُ إِلَّا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَيُمْنَعُ دُخُولَ حَرَمِ مَكَّةَ، فَإِنْ كَانَ رَسُولًا خَرَجَ إِلَيْهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبٌ يَسْمَعُهُ، وَإِنْ مَرِضَ فِيهِ نُقْلٌ وَإِنْ خِيفَ مَوْتُهُ، فَإِنْ مَاتَ لَمْ يُدْفَنْ فِيهِ، فَإِنْ دُفِنَ نُبِشَ وَأُخْرِجَ، وَإِنْ مَرِضَ فِي غَيْرِهِ مِنَ الْحِجَازِ وَعَظُمَتِ الْمَشَقَّةُ فِي نَقْلِهِ

دهری بکاته دهره وه م (وَعَزَّزَهُ إِنْ عَلِمَ أَنَّهُ مَمْنُوعٌ مِنْهُ) ته مبیشی بکا نه گهر زانیبی چونه ناو (حجانی) لی قه دهغه کراوه.

(فَإِنْ اسْتَأْذَنَ) جا نه گهر کافرئیک داوای ئیزنی کرد: بۆ چوونه ناو (حجانی)، نه و کاته (أَذِنَ إِنْ كَانَ مَصْلَحَةً لِلْمُسْلِمِينَ) واجبه پیشه و ئیزنی بدا نه گهر به رژه وهندی موسولمانانی تی دابی: (كَرِسَالَةٍ وَحَمَلٍ مَا نَحْتَاجُ إِلَيْهِ) وهك گه یاندنی نامه یك، یان هیئانی شتیکی وه ها كه ئیمه ی موسولمان پیوستیمان پییه تی: وهك خواره مهنی و كه لوپه لی تر (فَإِنْ كَانَ لِتِجَارَةٍ لَيْسَ فِيهَا كَبِيرٌ حَاجَةٌ) جا نه گهر هاتنی کافره كه بۆ ناو (حجانی) بۆ بازرگانیه کی وه ها بوو: كه ژور پیویست نه بو، نه و کاته (لَمْ يَأْذَنْ) دروست نیه ئیزنی بدا (إِلَّا بِشَرْطٍ أَخَذَ شَيْءٌ مِنْهَا) ته نها به مهرجی وهرگرتنی شتیك له بازرگانییه كه دروسته ئیزنی بدا، ئینجا نه و کاته ش (وَلَا يُقِيمُ إِلَّا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) نابی له سئ پوژان زیاتر کافره كه له (حجانی) دا بمینیتته وه.

به لام (وَيُمْنَعُ دُخُولَ حَرَمِ مَكَّةَ) واجبه گشت کافرئیک قه دهغه بکری له چوونه ناو (حَرَمِی مَكَّةَ)، هه رچه ند به رژه وهندی تی دابی، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ﴾ کافره کان پیسن نابی له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) - (حَرَمِ مَكَّةَ) نزیک بکه ونه وه. كه وابو: (فَإِنْ كَانَ رَسُولًا) نه گهر کافره كه نیردراو بوو، نه و کاته (خَرَجَ إِلَيْهِ الْإِمَامُ أَوْ نَائِبٌ يَسْمَعُهُ) پیشه و، یان جیگره که ی له (حرم) ده چیتته دهره وه، تاكو گوئ له نیردراوه كه بگری.

(وَإِنْ مَرِضَ فِيهِ) نه گهر کافرئیک چوه (حَرَمِ مَكَّةَ) و له وئ نه خۆش كه وت، نه و کاته (نُقِلَ وَإِنْ خِيفَ مَوْتُهُ) واجبه: لا ببردرئ، هه رچه ند مه ترسی مردنیشی هه بی، چونكه به ناشه ری چوه ته ناو (حَرَمِ)، كه وابو: (فَإِنْ مَاتَ لَمْ يُدْفَنْ فِيهِ) نه گهر کافره كه له (حَرَمِ مَكَّةَ) دا مرد، دروست نیه له وئ بنیژری (فَإِنْ دُفِنَ) جا نه گهر له وئ دا نیشترا، نه و کاته (نُبِشَ وَأُخْرِجَ) واجبه له گۆره که ی دهر به یئندری و ببردریتته دهره وه ی (حَرَمِ مَكَّةَ)، به لام نه گهر پزی بوو، نه و کاته وازی لی ده هیندرئ.

(وَإِنْ مَرِضَ فِي غَيْرِهِ مِنَ الْحِجَازِ) نه گهر - جگه له (حَرَمِ مَكَّةَ) - له شوینه کانیتری (حِجَازِ) دا نه خۆش كه وتو (وَعَظُمَتِ الْمَشَقَّةُ فِي نَقْلِهِ) به ماندووبونیکي گه ورش ده گواستراوه، نه و ثَرِكٌ وَإِلَّا نُقِلَ، فَإِنْ مَاتَ وَتَعَذَّرَ نَقْلُهُ دُفِنَ هُنَاكَ. (فَصَلِّ أَقْلَ الْجَزِيَةِ دِينَارًا لِكُلِّ سَنَةٍ، وَیُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ مِمَّا كَسَتْ حَتَّى يَأْخُذَ مِنْ مُتَوَسِّطٍ

دِينَارَيْنِ وَغَنِيَّ أَرْبَعَةً، وَلَوْ عُقِدَتْ بِأَكْثَرِ ثُمَّ عَلِمُوا جَوَازَ دِينَارٍ لَزِمَهُمْ مَا التَزَمُوهُ، فَإِنْ أَبَوْا
فَالْأَصَحُّ أَنَّهُمْ نَاقِضُونَ، وَلَوْ أَسْلَمَ ذِمِّيٌّ أَوْ مَاتَ بَعْدَ سِنِينَ أُخِذَتْ جَزِيَّتُهُنَّ مِنْ تَرْكِتِهِ

کاته (تُرک) وازی لیډده میندری (وَلَا تُقَلِّ) به لām نه گهر ناسان بوو، نه و کاته ده گواستریته وه
(فَإِنْ مَاتَ وَتَعَذَّرَ نَقْلُهُ) جا نه گهر-جگه له (حَرَمَ مَكَّةَ) له شوینه کانیتری (حجّان) دا مردو
نه شگونجا لاشه که ی بگواستریته وه بۆ دهره وه ی (حجّان)، نه و کاته (دُفِنَ هُنَاكَ) له بهر
ناچاری له ویی دهنیشتري.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِأَسَىٰ تُهَنِّدُوهِي سَهْرَانَهُ﴾

(أَقْلُ الْجَزِيَّةِ) که مترینی سهرانه له سر دهوله مهندو هه ژار: (دِينَارٌ لِكُلِّ سَنَةٍ) ته ندازه ی
میسقالیکی زیږه بۆ ههر سالیک، به به لگه ی حه دیسه که ی (مُعَانِ) ی پابردو، به لām نه گهر
نیمه بئ هیڙ بوین، نه و کاته-نه گهر به رژه وه ندی بخوازی- به که متریش له میسقالیک
دروسته مامله تی سهرانه ببه ستری، هه روه که له زۆریه ی سهرچاوه کاندایه فرموویانه.
به لām له مه زه به ی ئیمامی (حنفی) دا: له ههر سالیکدا سهرانه له سر دهوله مهند: چلو
هه شت دیره می زیوه، له سر ناوه نجی: بیستو چوار دیره هه مه، له سر هه ژاری
هه بووی: دوانزه دیره هه مه، هه روه که له کتیبه کانی خویاندایه فرموویانه.

(وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ مُمَاكَسَةُ) بۆ پیشه وای موسولمانان سوننه ته: سه ودا له گه ل کافره کان بکا:
(حَتَّى يَأْخُذَ مِنْ مُتَوَسِّطِ دِينَارَيْنِ) تا له کافری ناوه نجی دوو میسقالی زیږ وه ریگری و (وَغَنِيَّ
أَرْبَعَةً) له دهوله مهندس چوار میسقالی زیږ وه ریگری و له هه ژاریش میسقالیکی زیږ
وه ریگری (وَلَوْ عُقِدَتْ بِأَكْثَرِ) نه گهر مامله تی سهرانه به زیاتر له میسقالیک به ستر (ثُمَّ عَلِمُوا
جَوَازَ دِينَارٍ) ئینجا کافره کان زانیان به میسقالیکیش دروست بوو، نه و کاته مافی
په شیمانیا نیه، به لکو (لَزِمَهُمْ مَا التَزَمُوهُ) له سهریان واجبه: نه وه ی له مامله ته که
خسترتیانه نه ستوی خویان بیده ن (فَإِنْ أَبَوْا) جا نه گهر له و حاله ته دا زیاتره که یان نه دا،
نه وه (فَالْأَصَحُّ أَنَّهُمْ نَاقِضُونَ) به فرموده ی پاستر: په یمانه که یان هه لوه شانده و ته وه،
که و ابو: له (دارالاسلام) دهره کرین بۆ شوینیکی نه مینی (دارالکفر).

(وَلَوْ أَسْلَمَ ذِمِّيٌّ أَوْ مَاتَ بَعْدَ سِنِينَ) نه گهر کافریکی په یمان له نه ستو بووه موسولمان، یان
مرد، یان شیت بوو، یان په یمانه که ی هه لوه شانده وه: له دوا ی سالیک، یان له دوا ی چهند
سالیک که سهرانه که ی نه دابو، نه وه سهرانه ی گشت ساله کان بووه ته قهرز له نه ستوی دا،
که و ابو: (أُخِذَتْ جَزِيَّتُهُنَّ) له و حاله تانه دا سهرانه ی هه موو ساله کانی لیډده ستیندری، به لām
له حاله تی مردندا (مِنْ تَرْكِتِهِ) سهرانه ی گشت ساله کان له میراته که ی وهرده گیری

مُقَدَّمَةٌ عَلَى الْوَصَايَا، وَيُسَوَّى بَيْنَهَا وَبَيْنَ دُ
فَقِسْطُ، وَفِي قَوْلٍ لَا شَيْءَ، وَتُؤَخَذُ بِإِهَانَةٍ فَيَجْلِسُ الْاِخِد وَيَقُومُ الذِمِّي وَيُطَاطِئُ رَأْسَهُ

منهاج- بهرگی بیّنجهم-14

وَيَخْنِي ظَهْرَهُ وَيَضَعُهَا فِي الْمِيزَانِ وَيَقْبِضُ الْآخِذُ لِحَيْتَهُ وَيَضْرِبُ لِهَزْمَتَيْهِ، وَكُلُّهُ مُسْتَحَبٌّ، وَقِيلَ وَاجِبٌ، فَعَلَّامُ الْأَوَّلِ لَهُ تَوْكِيلٌ مُسْلِمٌ بِالْأَدَاءِ وَ حَوَالَةٌ عَلَيْهِ وَأَنْ يَضْمَنَهَا، قُلْتُ: هَذِهِ الْهَيْئَةُ بَاطِلَةٌ وَدَعْوَى اسْتِحْبَابِهَا أَشَدُّ خَطَأً وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

(مُقَدِّمَةٌ عَلَى الْوَصَايَا) سهرانه که ش و ه پیش و ه سیتته کانی دیخری، هم (و یسوی بینها و بین دین آدمی) یه کسانی ده کری له نیتوان سهرانه که و قهرزی ناده میزاد (علی المذهب) له سهر فهرموده ی پاستی مه زه ب، که واته: پیشه واه به نه ندازه ی سهرانه که ده بیتته هاویه شی خاوه ن قهرزه کان.

به لام له مه زه بی نیامی (حنفی) دا: به نیسلامبون، یان به مردن سهرانه که ی له سهر لاده که وی، هه روه که له کتیبه کانیاندا فهرمویانه.

(أَوْ فِي خِلَالِ سَنَةٍ) یان په یمان له نه ستوی که له ناو سالیکیدا بووه موسولمان، یان شیئت بوو، یان مرد، یان په یمان که ی هه لوه شانده وه، نه و کاته ش (فقسط) به شه سهرانه که ی مانگو پوژده کانی پابردوی له سهره و واجبه: وه ریگری، به لام (و فی قول: لا شیء) له فهرموده یه کدا: هیچی له سهر نیه.

(وَتُؤَخَذُ بِأَمَانَةٍ) سهرانه به شیوه ی سوکایه تی پیکردن وهرده گری، که و ابو: (فَيَجْلِسُ الْآخِذُ) سهرانه وهرگره که داده نیشتی و (وَيَقُومُ الدَّمِيُّ) په یمان له نه ستوی که ش به پیوه پاده و هستی و (وَيُطَاطِئُ رَأْسَهُ وَيَخْنِي ظَهْرَهُ) سهری شوپده کاو پشتی ده چه میثیتته وه و (وَيَضَعُهَا فِي الْمِيزَانِ) سهرانه که داده نیته ناو ته رازووه که (وَيَقْبِضُ الْآخِذُ لِحَيْتَهُ) سهرانه وهرگره که پیشی په یمان له نه ستوی که ده گری و (وَيَضْرِبُ لِهَزْمَتَيْهِ) به له په دهستی له پومه تی ددها (وَكُلُّهُ مُسْتَحَبٌّ) هه مووی نه و شیوه یه سوننه ته (وَقِيلَ وَاجِبٌ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: واجبه (فَعَلَّامُ الْأَوَّلِ لَهُ تَوْكِيلٌ مُسْلِمٌ بِالْأَدَاءِ) جا له سهر فهرموده یه یه که م بزی دروسته موسولمانیک بکاته وه کیل تاکو سهرانه که ی بز بدا، هم (وَ حَوَالَةٌ عَلَيْهِ) دروسته سهرانه که ش حه والای سهر موسولمانیک بکا، هم (وَأَنْ يَضْمَنَهَا) دروسته موسولمانیک ببیتته زامینی سهرانه که.

(قُلْتُ) نیامی (النواوی) فهرمویه تی (هَذِهِ الْهَيْئَةُ بَاطِلَةٌ) نه و شیوه سوکایه تی پیکردنه ی پابردو به تاله و هیچ بنچینه یه کی پاستی نیه: نه له حه دیس و نه له هه ر چوار خه لیفه کانه وه، که و ابو: (وَدَعْوَى اسْتِحْبَابِهَا أَشَدُّ خَطَأً) به سوننه تدانانی زیاتر هه لیه و پوچه لتره، به لکو وها سوننه ته: سهرانه به شیوه یه کی جوان و به هیمنی له په یمان له نه ستوی که وه ریگری، هه روه که له زوړبه ی سهرچاوه کاندای فهرمویانه (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ إِذَا أَمْكَنَهُ أَنْ يَشْرَطَ عَلَيْهِمْ إِذَا صُولِحُوا فِي بَلَدِهِمْ ضِيَافَةً مَنْ يَمُرُّ بِهِمْ مِنَ الْمُسْلِمِينَ زَائِدًا عَلَى أَقَلِّ جَزِيَةٍ، وَقِيلَ يَجُوزُ مِنْهَا،

وَتَجْعَلُ عَلَى غَنِيِّ وَمُتَوَسِّطٍ، لَا فَقِيرٍ فِي الْأَصْحَ، وَيَذْكُرُ عَدَدَ الضَّيْفَانِ رَجَالًا وَفُرْسَانًا، وَجِنْسَ الطَّعَامِ وَالْأَدَمِ وَقَدْرَهُمَا، وَلِكُلِّ وَاحِدٍ كَذَا، وَعَلَفَ الدَّوَابَّ، وَمَنْزِلَ الضَّيْفَانِ مِنْ كَيْسَةٍ وَقَاضِلٍ مَسْكَنِ، وَمَقَامَهُمْ، وَلَا يُجَاوِزُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَلَوْ قَالَ قَوْمٌ نُودِيَ الْجَزِيَّةَ بِاسْمِ صَدَقَةٍ لَا جَزِيَّةَ فَلِلْإِمَامِ إِجَابَتُهُمْ إِذَا رَأَى وَيُضَعَّفُ عَلَيْهِمُ الزَّكَاةُ: فَمِنْ خَمْسَةِ أَبْعَرَةٍ شَاتَانِ، وَخَمْسَةِ وَعِشْرِينَ بَنَاتًا مَخَاضٍ،

(وَيُسْتَحَبُّ لِلْإِمَامِ إِذَا امْكَنَهُ) بُوَ پيشه‌وا، يان جيگره‌كه‌ى سوننه‌ته - نه‌گه‌ر بوى گونجا - : (أَنْ يَشْرِبَ عَلَيْهِمْ إِذَا صُلِحُوا فِي بَلَدِهِمْ) هر كاتيك له‌گه‌ل په‌يمان له‌ئسستويه‌كان پيك هات كه له‌شاره‌كانى خوياندا نيسته‌جئ بن، به‌مهرج له‌سهریان دابنئ: (ضِيَافَةُ مَنْ يَمُرُّ بِهِمْ مِنَ الْمُسْلِمِينَ) ميواندارى نه‌وپيواره موسولمانانه بكن كه به‌لاياندا راده‌بن (زَائِدًا عَلَى أَقْلٍ جَزِيَّةً) نه‌و ميوانداريه‌ش زيدييه‌ك بئ له‌سهر كه‌مترينى سهرانه، واته: نابئ له‌سهرانه‌كه بزمي‌درئ (وَقِيلَ يَجُوزُ مِنْهَا) له‌فهرموده‌يه‌كى بئ هيژدا دروسته: له‌سهرانه‌كه بزمي‌درئ (وَتَجْعَلُ عَلَى غَنِيِّ وَمُتَوَسِّطٍ) ميوانداريه‌كه‌ش ته‌نفا له‌سهر كافرئ ده‌وله‌مه‌ند، يان ناوه‌نجى داده‌ندرئ (لَا فَقِيرٍ فِي الْأَصْحَ) نابئ له‌سهر هه‌ژار دابندرئ، له‌فهرموده‌ى پاستردا. (وَيَذْكُرُ عَدَدَ الضَّيْفَانِ رَجَالًا وَفُرْسَانًا) له‌پيکهاتنه‌كه‌دا ده‌بى ژماره‌ى ميوانه‌كانى پياده‌و سوار بگوتريئ، هم (وَجِنْسَ الطَّعَامِ وَالْأَدَمِ وَقَدْرَهُمَا) په‌گه‌زئ نه‌و خواره‌مه‌نى و پيخوره‌ى ده‌درئته ميوانه‌كان و هم نه‌ندازه‌ى هر دوو‌كيان بگوتريئ، هم (وَلِكُلِّ وَاحِدٍ كَذَا) هر ميوانيك نه‌وه‌نده‌ى بدرئتيئ، هم (وَعَلَفَ الدَّوَابَّ) ئاليكى وولاغه‌كان و هم (وَمَنْزِلَ الضَّيْفَانِ مِنْ كَيْسَةٍ وَقَاضِلٍ مَسْكَنِ) شويئى ميوانه‌كان بگوتريئ: له‌كه‌نيسه‌دا بن، يان له‌ديوه‌خانه، هم (وَمَقَامَهُمْ) ميوانه‌كان چه‌ند ده‌ميئننه‌وه، به‌لام (وَلَا يُجَاوِزُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) نابئ ميواندارى هر ميوانيك له‌سئ پوژان زياتر بئ، چونكه پيغه‌مبه‌ر ﷺ فهرموويه‌تى: ﴿الضِّيَافَةُ ثَلَاثَةُ أَيَّامٍ﴾ رواه الشيخان، ميواندارى سئ پوژن.

(وَلَوْ قَالَ قَوْمٌ) نه‌گه‌ر كه‌ليكى كافر ده‌كان گوتيان (نُودِيَ الْجَزِيَّةَ بِاسْمِ صَدَقَةٍ لَا جَزِيَّةً) سهرانه ده‌ده‌بن به‌ناوى زه‌كات نه‌ك به‌ناوى سهرانه، نه‌و كاته (فَلِلْإِمَامِ إِجَابَتُهُمْ إِذَا رَأَى) بو پيشه‌وا دروسته لييان قبول بكا، نه‌گه‌ر به‌رزه‌وه‌ندى ديت، به‌لام (وَيُضَعَّفُ عَلَيْهِمُ الزَّكَاةُ) له‌و حاله‌ته‌دا واجبه: زه‌كات‌كه‌يان له‌سهر بكا ته‌دوو مه‌ندى واجبى موسولمانان تا ده‌گاته نه‌ندازه‌ى ميسقالئكى زي‌ر، كه‌واته: (فَمِنْ خَمْسَةِ أَبْعَرٍ شَاتَانِ) له‌پينج و شتر: دوو مه‌ر و ده‌ده‌گيرئ و (وَخَمْسَةِ وَعِشْرِينَ بَنَاتًا مَخَاضٍ) له‌بيست و پينج و شتر: دوو بيچووه و شترئ يه‌ك ساله و ده‌ده‌گيرئ.

وَعِشْرِينَ دِينَارًا دِينَارًا، وَمَائَتِي دِرْهَمٍ عَشْرَةً، وَخُمُسُ الْمُعَشَّرَاتِ، وَلَوْ وَجِبَ بَنَاتًا مَخَاضٍ مَعَ

جُبْرَانٍ لَمْ يُضَعَّفِ الْجُبْرَانُ فِيمَا لَصَحَّ، وَلَوْ كَانَ بَعْضُ نَصَابٍ لَمْ يَجِبْ قِسْطُهُ فِيمَا أَظْهَرَ،
ثُمَّ الْمَأْخُودُ جَزِيَّةٌ فَلَا يُؤْخَذُ مِنْ مَالٍ مَنْ لَا جَزِيَّةَ عَلَيْهِ.
(فَصْلٌ) يَلْزَمُنَا الْكَفُّ عَنْهُمْ

هه روه ما (وَعَشْرِينَ دِينَارًا دِينَارًا) له بیست میسقالی زَیْر: میسقالیک وهرده گیرئ و (وَمَاتِي دِرْهَمِ عَشْرَةً) له دو سهد دیره می زیو: ده دیره م وهرده گیرئ و (وَحُمُسُ الْمُعْشَرَاتِ) پینجیکی دانه ویله و میوه جاتیش وهرده گیرئ ﴿عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ صَالِحَ نَصَارَى بَسْتِغْلَبَ وَتَنَوَّخَ وَبَهْرَاءَ عَلَى أَنْ يَأْخُذَ عَنْهُمْ الْجَزِيَّةَ بِاسْمِ الصَّدَقَةِ وَيُضَعَّفَ عَلَيْهِمُ الصَّدَقَةَ، وَقَالَ: هَؤُلَاءِ حَمَقَى أَبَوُا الْإِسْمَ وَرَضُوا بِالْمَعْنَى﴾ رواه البيهقي، ثيمامی (عمر) له گهل گاوره کانی (بنی تغلب و تنوخ و بهراء) پیك هات: كه به ناوی زهكات سهرانه یان لی وهرده گیرئ و زهكات كه ش بکاته دوو هندی زهکاتی موسولمانان، جا فره رموی: نه و گاورانه که م عه قلن؟ به ناوه که ی سهرانه پازی نه بون و به واته که ی پازی بون. جا هیج (صحابه) یه کیش په خنه ی لی تنه گرت و بووه (اجماع)، هه روه که له (مغنی) و (الشروانی) دا فره رمویانه.

(وَلَوْ وَجِبَ بِنْتًا مَخَاضٍ مَعَ جُبْرَانٍ) نه گهر دوو بیچووه ووشتری یه که ساله له گهل پرکردنه و یه که واجب بون (لَمْ يُضَعَّفِ الْجُبْرَانُ فِيمَا لَصَحَّ) پرکردنه و یه که ناکاته دوو هندی پرکردنه و یه موسولمانان (وَلَوْ كَانَ بَعْضُ نَصَابٍ) نه گهر کافره که هندی که مالی هه بوو، به لام نه گیشتبوه پاده ی زهکات: و ده که بیست مه پ، نه و کاته (لَمْ يَجِبْ قِسْطُهُ فِيمَا أَظْهَرَ) به شه زهکاته که ی واجب نابی له فره رموده ی به هیژتردا، چونکه له و نه اندازه یه دا زهکات له سهر موسولمانان واجب نابی.

(ثُمَّ الْمَأْخُودُ جَزِيَّةٌ) ئینجا نه و زهکاته ی لی یان وهرده گیرئ له پاستی دا سهرانه یه و به ناوی زهکات وهرده گیرئ و ده دریتته نه و که سانه به شیان له (فِيء) هه یه، که و ابو: (فَلَا يُؤْخَذُ مِنْ مَالٍ مَنْ لَا جَزِيَّةَ عَلَيْهِ) نه و زهکاته له مالی نه و کافره وهرده گیرئ که سهرانه ی له سهر نیه: و ده کو نافرته و مندال.

جا بزانه: نه گهر دوو هه نده که نه گیشته نه اندازه میسقالیکی زَیْر، نه و کاته واجبه: زیاتر بکری تا ده یگاتی، به لام نه گهر زیاتر بوو، نه و کاته دروسته که م بکریته و به بؤ نه اندازه ی میسقالیک، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فره رمویانه.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي بِرِياره کانی مامله تی سهرانه﴾

بزانه: ههر کاتیک مامله تی سهرانه له گهل کافره کان به ستر، نه و ان ده بنه (أَهْلُ الذِّمَّةِ) - په یمان له نه ستر، که و ابو: (يَلْزَمُنَا الْكَفُّ عَنْهُمْ) له و کاته و له سهرمان واجبه: وازیان لی بییتین: زیان له گیان و مال و ناموسیان نه دهن، به به لکه ی حه دیسه که ی داهاتوو، هه م وَضَمَانٌ مَا تُتْلَفُهُ عَلَيْهِمْ نَفْسًا وَمَالًا وَدَفْعُ أَهْلِ الْحَرْبِ عَنْهُمْ، وَقِيلَ إِنَّ أَنْفَرَدُوا

بَلَدٍ لَمْ يَلْزَمْنَا الدَّفْعُ، وَنَمْنَعُهُمْ إِحْدَاثَ كَنِيْسَةٍ فِي بَلَدٍ أَخَذْتَنَاهُ أَوْ أَسْلَمَ أَهْلُهُ عَلَيْهِ،

پیغهمبر ﷺ فرمودیه تی: ﴿مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرَحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ﴾ رواه البخاری، هر که سیک په یمان له که لکراویک بکوژی، بونی به هشت ناکا.

(وَضَمَانُ مَا تُثْلِفُهُ عَلَيْهِمْ نَفْسًا وَمَالًا) هم واجبه: ببینه زامینی نه و گیان و ماله شیان که نیمه ده یفه و ټینین، پیغهمبر ﷺ فرمودیه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمْ يَحِلَّ لَكُمْ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتَ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا بِإِذْنٍ وَلَا ضَرْبٍ نِسَائِهِمْ وَلَا أَكْلٍ ثِمَارِهِمْ إِذَا أَعْطَوُكُمْ الَّذِي عَلَيْهِمْ﴾ رواه أبوداود بسند صالح، خوی گه وره بونیوهی حه لال نه کردوه بچنه مالی جول که و کاره کان ته نها به ټین نه بی، حه لالی نه کردوه له ژنه کانیان بدهن و میوه یان بخون، هر کاتیک نه و سه رانه ی له سه ریان داندراوه دایانه نیوه.

(وَدَفْعُ أَهْلِ الْحَرْبِ عَنْهُمْ) هم واجبه: نه و دوژمنه ی هیرشیان ده کاته سه ر به رگری بکه ین و لیانی بکه پنینه وه، جا دوژمنه که: موسولمان بی، یان کافر (وَقِيلَ: إِنْ أَنْفَرُوا بِبَلَدٍ) له فرمودیه کی بی هیزدا: نه گه په یمان له نه ستوکان به جیا له شاریک، یان له گونډیکی نزیک (دارالاسلام) دا بن، نه و کاته (لَمْ يَلْزَمْنَا الدَّفْعُ) له سه رمان واجب نیه دوژمنه که یان بکه پنینه وه.

(وَنَمْنَعُهُمْ إِحْدَاثَ كَنِيْسَةٍ) واجبه: په یمان له نه ستوکان قه ده غه بکه ین له دروستکردنی دیو که نیسه (فِي بَلَدٍ أَخَذْتَنَاهُ أَوْ أَسْلَمَ أَهْلُهُ عَلَيْهِ) له و شاره دا که نیمه ی موسولمان دروستمان کردبی: وه شاری (سلیمانی)، یان دانیشتونانی شاره که -بی جهنگ- له سه ر شوین و جی خویان موسولمان بوین، چونکه پیغهمبر ﷺ فرمودیه تی: ﴿لَا تُبْنَى كَنِيْسَةٌ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَا يَجُودُ مَا خَرِبَ مِنْهَا﴾ رواه ابن عدی، نابی هیچ که نیسه یه که له (دارالاسلام) دا دروست بکری و نابی که نیسه ی پوخواویش نوی بکریته وه.

هروه ها هه مان برپاریش له نیمامی (عمر و) (ابن عباس) رضی الله عنهم گپ دراوت وه و هیچ (صحابه) یه کیش په خنه ی له و دووانه نه گرتوه.

که و ابو: هر که نیسه یه کی -له دوی هاتنی نیسلام -له (دارالاسلام) دا دروست کرابی، واجبه: بپوختنډی، به لام نه گه نه زاندره که نیسه که له دوی دروستکردنی شاره که، یان له دوی نیسلامبوونی دانیشتونوه کان دروست کراوه، نه و کاته ناپوختنډی، هروه که له زوریه ی سه رچاوه کاندایا پوون کراوه ته وه.

هروه ها له مه زه بی نیمامی (حنفی) دا: نه و که نیسه یه ی به خوی پوخواوه دروسته له شوینی خوی -نه که له شوینیکی تر- به قور و خشت چاک بکریته وه، هروه که له (مجمع الانهر) دا فرمودیه تی.

وَمَا فُتِحَ عَنُودٌ لَا يُحْدِثُونَهَا فِيهِ وَلَا يَقْرُونَ عَلَى كَنِيْسَةٍ كَانَتْ فِيهِ فِالْأَصَحِّ،

أَوْ صُلْحًا بِشَرْطِ الْأَرْضِ لَنَا وَشَرْطِ إِسْكَانِهِمْ وَإِبْقَاءِ الْكَنَائِسِ جَارٍ،
وَأِنْ أَطْلِقَ فَلَا صَحْحَ الْمَنْعِ، أَوْ لَهُمْ قُرْرَتْ وَلَهُمْ الْإِحْدَاثُ فَلَا صَحْحَ،

(وَمَا فَتَحَ عَنُوتَ) ئەو شوپنا ئەی بە جەنگ لە دەست کافرەکان ئازاد کران: ەک زۆربەى شارەکانى کوردستان (لَا يُحْدِثُونَهَا فِيهِ) دروست نیه پێگا بدرئ هیچ کەنێسە یەکی تى دا دروست بکەن، کەواتە: ەەر کەنێسە یەکی لە دواى ئازادکردن دروست کرابى، واجبه پڕوخیندرئ، بە لکو (وَلَا يُقْرُونَ عَلَى كَنِيسَةٍ كَانَتْ فِيهِ) لە سەر ئەو کەنێسە یەش جیگیر ناکرێن کە لە کاتى ئازادکردنە کەدا لە شوپنا کەدا ەبئ (فِي الْأَصْحِ) لە ەرموودەى پاستردا، بە لام لە ەرموودەى بئ ەیزدا: لە بەر بەرژە وەندى جیگیر دەکرێن و لییان ناپڕوخیندرئ.

(أَوْ صُلْحًا) یان ئەگەر شوپناک بە پێکھاتن-بئ جەنگ- ئازاد کرابو (بِشَرْطِ الْأَرْضِ لَنَا وَشَرْطِ إِسْكَانِهِمْ وَإِبْقَاءِ الْكَنَائِسِ) بە و مەرجهى زەویە کە بۆ ئیمەى موسولمان بئ، کافرەکانیش- بە خەرجیە- تى دا بمیننە وەو کەنێسەکانیشیان بهیلدرینە وە، ئەو (جَارٍ) پێکھاتنە کە دروستە، بە لام (وَأِنْ أَطْلِقَ) ئەگەر باسى کەنێسەکان نەکرا، ئەو کاتە (فَلَا صَحْحَ الْمَنْعِ) بە ەرموودەى پاستر: قەدەغە یە و نابئ کەنێسەکان بهیلدرینە وە، بە لام بە ەرموودەى بئ ەیز- لە و حالە شدا- دەهیلدرینە وە، چونکە بۆ خواپەرستى خویان پێویستیان ە یە.

(أَوْ لَهُمْ) یان بە و مەرجهى زەویە کە بۆ کافرەکان بئ، ئەو کاتەش (قُرْرَتْ) کەنێسەکان دەهیلدرینە وە، کە وابو: (وَلَهُمْ الْإِحْدَاثُ) لە و حالە تەى زەویە کە بۆ خویانە، دروستە کەنێسەش لە و زەویە دا دروست بکەن (فِي الْأَصْحِ) لە ەرموودەى پاستردا.

﴿ ئاگادارى ﴾: کوردستان بە شیکی بە جەنگ ئازاد کرا وە بە شیکی بە پێکھاتن و بە شیکی دانیشتو وە کان-بئ جەنگ- موسولمان بوینە، جا لە بەر ئەو ی بە پێگایەکی پاستى با وە پێکرا و ئەو سئ شوپنا ئە لێک جیا ناکرێنە وە، دەتواندرئ بە ەرموودە بئ ەیزەکان: کەنێسەکانى کۆن- کە بە راوړى دروستکردنیان نازاندړئ- لە کوردستاندا بهیلدرینە وە و بە مەزەبى (حنفى)ش ئەو کەنێسە یەى بە خۆى پڕوخا وە بە قو پو خشت دروست بکړیتە وە.

بە لام بە هیچ مەزەبێک دروست نیه ئیستا کەنێسە لە شارە موسولمانەکانى کوردستاندا دروست بکړن، یان کەنێسە پڕوخیندرا وە کان چاک بکړنە وە، کەواتە: بۆ هیچ کاربە دەستێک دروست نیه ئیزنیان بدا کەنێسە دروست بکەن، ەم بۆ هیچ موسولمانێکیش دروست نیه یارمەتیان بدا و ئیش و کار لە دروستکردن و نوێکردنە وەى وَيُمنَعُونَ وَجُوبًا وَقِيلَ نَدْبًا مِنْ رَفَعِ بِنَاءٍ عَلَى بِنَاءٍ جَارٍ مُسْلِمٍ، وَالْأَصْحَحُّ الْمَنْعُ

مِنْ الْمُسَاوَاةِ، وَأَنَّهُمْ لَوْ كَانُوا بِمَحَلَّةٍ مُنْفَصِلَةٍ لَمْ يَمْنَعُوا، وَيُمْنَعُ الذَّمُّ رُكُوبَ خَيْلٍ،
لَا حَمِيرٍ وَبِغَالٍ نَفِيسَةٍ، وَيَرْكَبُ يَأْكَافٍ وَرِكَابٍ خَشَبٍ لَا حَدِيدٍ وَلَا سَرْجٍ، وَيُلْجَأُ
إِلَى أَضْيَقِ الطَّرِيقِ، وَلَا يُوقَرُونَ، وَلَا يُصَدَّرُونَ فِي مَجْلِسٍ، وَيُؤْمَرُ بِالْغِيَارِ

كه نيسه دا بكا، هه رچه ند به كرئش بئ، هه روهك له (تحفة) و (مغنى) دا فه رمويانه،
چونكه خوى گه وره ده فه رموي: ﴿وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَآلَئِمْ وَالْعُدُوَانِ﴾ يارمه تى يه كترى مه دن
له سه رگوناوه دوژمنكارى خوا.

(وَيُمْنَعُونَ وَجُوبًا وَقِيلَ: نَدْبًا) واجبه، له فه رموده يه كى بئ هيژدا سووننه ته په يمان
له نه سستوكان قه دهغه بكرئ: (مَنْ رَفَعَ بِنَاءً عَلَى بِنَاءٍ جَارٍ مُسْلِمٍ) له وهى خانوى خويان
به رزتر بكن له خانوى دراوسئى موسولمان (وَالْأَصْحُ الْمَنْعُ مِنَ الْمُسَاوَاةِ) به فه رموده
پاستر: نابئ خانوه كه يان به يه كسانئش به رز بكه نه وه (وَأَنَّهُمْ لَوْ كَانُوا بِمَحَلَّةٍ مُنْفَصِلَةٍ) به
فه رموده پاستر: نه گهر كافره كان له گه په كيكي جيا بووه وه بن، نه و كاته (لَمْ يَمْنَعُوا)
قه دهغه ناكريئ خانوى خويان به رز بكن.

(وَيُمْنَعُ الذَّمُّ رُكُوبَ خَيْلٍ) واجبه: كافرى په يمان له نه سستو قه دهغه بكرئ له سواربوونى
نه سپو ماين (لَا حَمِيرٍ وَبِغَالٍ نَفِيسَةٍ) نهك له سوارى كه رو هيسترى به نرخ (وَيَرْكَبُ يَأْكَافٍ
وَرِكَابٍ خَشَبٍ) سوارى كه رو هيستريش ده بى له سه ر كورتان و پكئى دار بئ (لَا حَدِيدٍ وَلَا
سَرْجٍ) نهك پكئى ئاسن و زين، چونكه ئيمامى (عمر) نه وها بريارى داوه، هم نابئ چهك
هه لېگرن و نابئ خزمه تى نه و جوړه كه سانه و نه وشوئنه بكن كه به هوى خزمه ته كه پريزان
لئ بئندري و موسولمان هاتوچويان بكن، هه روهك له (تحفة) و (الشروانى) دا پوون كراونه وه.
(وَيُلْجَأُ إِلَى أَضْيَقِ الطَّرِيقِ) كاتئ له ريگه دا په يمان له نه سستو ده گاته موسولمانان ده بى پال
بدرئته ته سكترينى پيگه كان، پيغه مبه رﷺ فه رمويه تى: ﴿لَا تَبْدَأُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى
بِالسَّلَامِ، وَإِذَا لَقِيتُمْ أَحَدَهُمْ فِي طَرِيقٍ فَاضْطَرُّوهُ إِلَى أَضْيَقِهِ﴾ رواه مسلم، چه پامه: ئيوه
سه لام له جوله كه و ديانه كان مه كهن، هه ر كاتئك له ريگه يه كدا گه يشتنه يه كيكيان ئيوه
ناچارى بكن بئ ته سكترينى پيگه. (وَلَا يُوقَرُونَ وَلَا يُصَدَّرُونَ فِي مَجْلِسٍ) چه پامه و نابئ له
هيچ دانئشگه يه كدا په يمان له نه سستو به گه وره دابندري و پريزي لئ بئندري و نابئ له سه روه وه
له شوئنه پريزداره كانى دانئشگه ش دابنيشئندري.

(وَيُؤْمَرُ بِالْغِيَارِ) واجبه: فه رمان به ئافره ت و پياوى په يمان له نه سستو بكرئ: به رگيكي
نيشانه كراو ده به ر بكن تاكو له موسولمانان ديار بن، ئينجا وا باشه: نيشانه ي جووه كان
زه رد بئ، نيشانه ي گاوه=ديانه كان شين بئ، نيشانه ي ئاگر په رسته كان په ش، يان سور بئ،
هه روهك له زوريه ي سه رچاوه كاندا فه رمويانه.

وَالزُّنَّارِ فَوْقَ الثِّيَابِ، وَإِذَا دَخَلَ حَمَامًا فِيهِ مُسْلِمُونَ أَوْ تَجَرَّدَ عَنْ ثِيَابِهِ جَعَلَ فِي عُنُقِهِ

خَاتَمَ حَدِيدٍ أَوْ رَصَاصٍ وَنَحْوُهُ، وَيُمنَعُ مِنْ إِسْمَاعِهِ الْمُسْلِمِينَ شِرْكَاً وَقَوْلُهُمْ فِي عُزَيْرٍ
وَالْمَسِيحِ، وَمِنْ إِظْهَارِ خَمَرٍ وَخِنْزِيرٍ وَنَاقُوسٍ وَعِيدٍ، وَلَوْ شَرِطْتَ هَذِهِ الْأُمُورَ فَخَالَفُوا
لَمْ يُنْتَقِصِ الْعَهْدُ، وَلَوْ قَاتَلُونَا أَوْ اِمْتَنَعُوا مِنَ الْجَزْيَةِ أَوْ مِنْ إِجْرَاءِ حُكْمِ الْإِسْلَامِ اِنْتَقَضَ،

(وَالزُّنَّارِ فَوْقَ الثِّيَابِ) هَم فَهَرمانيان پياده كړي پشيتنډه گوره كه شيان له سره جله كانيان

بیهستن، چونكه ئیمامی (عمر) فهرماني بهو دوو نیشانانہش كړدوہ.

(وَإِذَا دَخَلَ حَمَامًا فِيهِ مُسْلِمُونَ) هَر كاتيك پهيمان له نه ستق چووه گه رماويك كه
موسولماني تى دا بون (أَوْ تَجَرَّدَ عَنْ ثِيَابِهِ) يان له شوينيكى تر خوى پروت كړدووه له و دوو
حاله ته دا (جَعَلَ فِي عُنُقِهِ خَاتَمَ حَدِيدٍ أَوْ رَصَاصٍ وَنَحْوُهُ) واجبه: ثالثه يه كي ناسن، يان مس،
يان له شتيكى تر دابنيت ته نه ستقى، تاكو له موسولمانان جيا بكرتته وه، به لام حه پامه:
ثافره ته كانيان له گه ل ثافره تى موسولمانان بچنه گه رماو، هه روه كه له زږبه ي
سهرچاوه كانداهه رموويانه.

(وَيُمنَعُ مِنْ إِسْمَاعِهِ الْمُسْلِمِينَ شِرْكَاً) واجبه پهيمان له نه ستق قه دهغه بكرى: هيچ وشه يه كي
كوفر نه خه نه گوى موسولمانان، وهك بلين: خوا سئيه مى خويانه، هم (وَقَوْلُهُمْ فِي
عُزَيْرٍ وَالْمَسِيحِ عَلَيْهِمَا السَّلَام) نابى نه وهش بخه نه گوى موسولمانان كه ده لين: (عزير) كوپى
خوايه، يان (عيسى) كوپى خوايه.

(وَمِنْ إِظْهَارِ خَمَرٍ وَخِنْزِيرٍ وَنَاقُوسٍ وَعِيدٍ) هه روه ها قه دهغه ده كرين و نابى له ناو
موسولماناندا شه پاب فروشتن و شه پابخوار دنه وه ناشكرا بكن، نابى به راز خواردن ناشكرا
بكن و نابى زهنگى كه نيسه كان لى بدهن، نابى جه ژنه كانيان ناشكرا بكن، هم قه دهغه
ده كرين له ناشكرا كړدنى گشت بى شه رعيه كى تر: وهك خوارن و خوار دنه وهى به ناشكرا له
په مه زاندا، كه واته: هه شتيكيان له وانه به ناشكرايى كړد، واجبه: ته مېى بكرين و
شه پابه كيان لى پرېښندن و زهنگه كيان خراب بكرى، به لام نه گه ر ته نها له نيوان خوياندا
ناشكرايان ده كړد، يان نه وان له گونديكدا سهر به خو نيشته جى بون، نه و كاته نابى قه دهغه
بكرين، هه روه كه له زږبه ي سهرچاوه كانداهه و مه سولانه پوون كراونه وه.

(وَلَوْ شَرِطْتَ هَذِهِ الْأُمُورَ) نه گه ر نه كړدنى نه و كارانه ي پراېردوو به مه رج داندر (فَخَالَفُوا) جا
پهيمان له نه ستق كانيش سهر پيچيان كړدو كړديان، نه و كاته (لَمْ يُنْتَقِصِ الْعَهْدُ) پهيمان
به ستنه كيان هه لثاوه شيتته وه، به لام ته مېى ده كرين تا واز ده مينن.

(وَلَوْ قَاتَلُونَا) نه گه ر پهيمان له نه ستق كان جه نكيان له گه ل ئيمه كړد (أَوْ اِمْتَنَعُوا مِنَ الْجَزْيَةِ) يان
وازيان له سهرانه مين او نه ياندا (أَوْ مِنْ إِجْرَاءِ حُكْمِ الْإِسْلَامِ) يان پازى نه بون بريارى ئيسلامي
له سر جى به جى بكرى، به يه كي كه له وانه (اِنْتَقَضَ) په يمانه كيان هه لده وه شيتته وه.

وَلَوْ زَنَى ذِمِّيٌّ بِمُسْلِمَةٍ أَوْ أَصَابَهَا بِنِكَاحٍ أَوْ دَلَّ أَهْلَ الْحَرْبِ عَلَى عَوْرَةِ الْمُسْلِمِينَ أَوْ فَتَنَ

مُسْلِمًا عَنْ دِينِهِ أَوْ طَعَنَ فِي الْإِسْلَامِ أَوْ الْقُرْآنِ أَوْ ذَكَرَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بِسُوءٍ فَلَا صَحَّحُ أَنَّهُ
 إِن شُرْطَ انْتِقَاضِ الْعَهْدِ بِهَا انْتِقَاضَ، وَإِلَّا فَلَا، وَمَنْ انْتَقَضَ عَهْدُهُ بِقِتَالٍ جَازَ دَفْعُهُ وَقَتْلُهُ،
 أَوْ بَغْيِهِ لَمْ يَجِبْ إِبْلَاغُهُ مَأْمَنَهُ فَيُظَاهَرُ، بَلْ يَخْتَارُ الْإِمَامُ فِيهِ قِتَالًا وَرِقًا وَمَنًّا وَفِدَاءً،

(وَلَوْ زَنَى ذِمِّيٌ بِمُسْلِمٍ) ئەگەر پیاویکی پەیمان لە ئەستۆ زینای لەگەڵ ئافرهتێکی
 موسوڵمان کرد (أَوْ أَصَابَهَا بِنِكَاحٍ) یان بە ماره‌بڕین جیمای لەگەڵ کرد، لە هەردوو
 حالتیشدا دەیزانی موسوڵمانە (أَوْ دَلَّ أَهْلَ الْحَرْبِ عَلَى عَوْرٍِ لِلْمُسْلِمِينَ) یان کافره‌کانی
 جەنگی شارەزا کردن لە کەم و کورتیەکی موسوڵمانان، یان جاسوسی کافره‌کانی
 حاواندەوه (أَوْ فَتَنَ مُسْلِمًا عَنْ دِينِهِ) یان موسوڵمانێکی لە ئایینەکی گومرا کرد، یان داوای
 لەی کرد بپیته کافر (أَوْ طَعَنَ فِي الْإِسْلَامِ أَوْ الْقُرْآنِ) یان عیبی لە ئیسلام، یان لە قورئان گرت
 (أَوْ ذَكَرَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بِسُوءٍ) یان بە خراپە باسی پیغه‌مبەری ئیمە ﷺ، یان باسی
 پیغه‌مبەریکیتری کرد، یان موسوڵمانێکی بە قەسەدی کوشت، ئەوه (فَلَا صَحَّحُ) بە
 فرمودە ی پاستر: (أَنَّهُ إِن شُرْطَ انْتِقَاضِ الْعَهْدِ بِهَا) ئەگەر بە مەرج داندراپی: بە یەکیک
 لە و تاوانانە پەیمانەکی هەڵبەشیته‌وه، ئەو کاتە (انْتَقَضَ) پەیمانەکی هەڵدەوه‌شیته‌وه
 (وَلَا) بەلام ئەگەر بە مەرج داندراپی (فَلَا) پەیمانەکی هەڵناوه‌شیته‌وه، بەلام لە هەردوو
 حالەتدا سزای کوشتن و تاوانەکانیتری لە سەر جێبەجێ دەکری، هەروەک لە (تحفة)

(نهایة) دا فرموویانە.

﴿لَا غَادَارِي﴾: لە مەزەه‌بی ئیمامی (حنفی) و لە لای چەند زانیەکیتر: ئەگەر پەیمان
 لە ئەستۆ بە ئاشکرا جێیو بداتە پیغه‌مبەر ﷺ، یان جێیو دانەکە بکاتە عەدەت، واجبه
 بکوژێ، واتە: ئەگەر بشپیته‌وه موسوڵمان کوشتنەکی لە سەر لاناکەوی، هەروەک لە
 (مجمع الانهر) و (الدرالمنتقى) دا پوون کراوەتەوه لە (باسی پاشگەز بوونەوه‌ی موسوڵمان) دا
 بەلگەمان بۆ هێناوه.

(وَمَنْ انْتَقَضَ عَهْدُهُ بِقِتَالٍ) هەر پەیمان لە ئەستۆیەک بە هۆی جەنگکردن پەیمانەکی
 هەڵدەشاون (جَازَ دَفْعُهُ وَقَتْلُهُ) دروستە، بەلکو واجبه بەرگری بکری و جەنگی لەگەڵ
 بکری، هەم دروستە بکوژێ، خوای گەورە فرموویەتی: ﴿فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ﴾ ئەگەر
 کافره‌کان جەنگیان لەگەڵ کردن بیانکوژن.

(أَوْ بَغْيِهِ) یان ئەگەر بە بێ جەنگ - بە هۆیەکیتر - پەیمانەکی هەڵدەشاون، ئەمەش (لَمْ
 يَجِبْ إِبْلَاغُهُ مَأْمَنَهُ فَيُظَاهَرُ) واجبه نیە بگەیندریته شوینیکی ئەمین (دارالکفر)، لە
 فرمودە ی بەهێزتردا (بَلْ يَخْتَارُ الْإِمَامُ فِيهِ: قِتَالًا وَرِقًا وَمَنًّا وَفِدَاءً) بەلکو پێشوا
 فَإِنْ أَسْلَمَ قَبْلَ الْإِخْتِيَارِ امْتَنَعَ الرِّقُّ، وَإِذَا بَطُلَ أَمَانُ رَجَالٍ لَمْ يَبْطُلْ أَمَانُ نِسَائِهِمْ

وَالصَّبِيَّانِ فَلِلْأَصَحِّ، وَإِذَا اخْتَارَ ذِمِّي نَبَذَ الْعَهْدَ وَاللُّحُوقَ بِدَارِ الْحَرْبِ بُلَّغَ الْمَأْمَنِ.
(بَابُ الْهُدْنَةِ)

عَقْدُهَا لِكُفَّارِ إِقْلِيمٍ يَخْتَصُّ بِالْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ فِيهَا، وَلِبَلَدَةٍ يَجُوزُ لَوَالِيهِ إِقْلِيمٍ أَيْضًا،

سهرېشكه: يان دهيكوژئ، يان دهيكاته كږيله، يان به خورپاي نازادي دهكا، يان به مال،
يان به ديل دهيكوژپته وه، به لام له فرموده كه یتدا: واجبه: نه مه يان بگ یندریته
شوینکی نه مینی (دارالکفر)، هه روهك له (مغنی) دا فرمودیه تی.

(فَإِنْ أَسْلَمَ قَبْلَ الْإِخْتِيَارِ) جا نه گه ر هه لو شینه ره كه بووه موسولمان پيش نه وهی یه کیک
له و چوارانه هه لېژدرئ، نه و کاته (امتنع الرق) نابی بکریته کږيله و نابی بکوژئ و نابی
بگوردریته وه، که واته: واجبه: به خورپاي نازاد بکری.

(وَإِذَا بَطَلَ أَمَانُ رِجَالٍ) هه رکاتیک په یمانی پیاوه کان هه لو شواوه (لَمْ يَبْطُلْ أَمَانُ نَسَائِهِمْ
وَالصَّبِيَّانِ) په یمانی نافرته ته کان یان و منداله کان یان هه لئاوه شیته وه (فِي الْأَصَحِّ) له
فرموده ی پاستردا (وَإِذَا اخْتَارَ ذِمِّي) هه رکاتیک کافرکی په یمان له نه ستق بۆ خوی
هه لېژارد: (نَبَذَ الْعَهْدَ وَاللُّحُوقَ بِدَارِ الْحَرْبِ) په یمانه که ی فری بداو پرواته ناو (دارالحرب) =
(دارالکفر)، نه و کاته (بُلَّغَ الْمَأْمَنِ) کافره که ده گ یندریته شوینکی نه مینی (دارالکفر)،
واته: نزیکترین شاره کانی کافره کان که نه و کافره له وئدا له کیان و مالی خوی نه مین بی.

﴿بَابُ الْهُدْنَةِ: بَاسِ جَهَنگ وَهستاندن له گهل کافره کان﴾

واته: پیکهاتن له گهل کافره کانی جهنگی له سهر پاکرتنی جهنگ تا ماوه یه کی دیارکراو
به خورپاي، یان له به رامبه روه رگرتنی شتی که له کافره کان. جا نه م جوړه پیکهاتنه دروسته
به و مرجه ی کافره کان (مُرْتَدٌ) پاشگه زیو و نه بن، خوی گه ووه ده فرموی:
﴿وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا﴾ نه گه ر کافره کان مه یلیان بۆ ناشتی کرد، توش مه یل بۆ
ناشتی بکه. هه م به به لگه ی هه دیسه که ی (صلح الحديبية) که له (البخاری و مسلم) دا
گپر دراوه ته وه. جابزانه: نه و جوړه کافرانه ی نه م پیکهاتنه یان له گهل کراوه، پییان
ده گوتی: (مُعَاهَدٌ) = په یمان له گهل کراو.

ئینجا (عَقْدُهَا لِكُفَّارِ إِقْلِيمٍ) به ستنی پیکهاتنی جهنگ وهستاندن له گهل کافره کانی هه ریمیک
(يَخْتَصُّ بِالْإِمَامِ أَوْ نَائِبِهِ فِيهَا) تاییه ته به پیشه وای موسولمانان، یان جیگری پیشه وای له و
هه ریمه دا، به لام (وَلِبَلَدَةٍ) به ستنی پیکهاتنه که له گهل کافره کانی شاریک، یان زیاتر (يَجُوزُ
لِوَالِي الْإِقْلِيمِ أَيْضًا) بۆ کاریه دهستی هه ریمه که ش دروسته، هه روهك بۆ پیشه وای
جیگره که شی دروست بوو، چونکه کاریه دهسته که ش شاره زای به رژه ووه ندی هه ریمه که یه.
وَإِنَّمَا تَعْقُدُ لِمَصْلَحَةٍ كَضَعْفِنَا بِقَلَّةٍ عَدَدٍ وَأَهْبَةِ أَوْ رَجَاءِ إِسْلَامِهِمْ أَوْ بَذَلِ جَزِيَّةٍ،

فَإِنْ لَمْ يَكُنْ جَارَتْ أَرْبَعَةُ أَشْهُرٍ، لَا سَنَةً، وَكَذَا دُونَهَا فَيُطْلَقُ الْعَهْدُ، وَلِضَعْفِ تَجُوزُ عَشْرَ سِنِينَ فَقَطْ، وَمَتَى زَادَ عَلَى الْجَائِزِ فَقَوْلًا تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ، وَإِطْلَاقُ الْعَهْدِ يُفْسِدُهُ، وَكَذَا شَرْطُ فَاسِدٍ عَلَى الصَّحِيحِ: بِأَنْ شَرْطَ مَنَعُ فَكَّ

(وَإِنَّمَا تُعَقَّدُ لِمَصْلَحَةٍ) پیکهاتنی جهنگ وهستاندن ته نها بۆ به رژه وهندی کی نیسلام ده به ستری: (كُضِعْنَا بِقِلَّةِ عَدَدِ وَأَهْبَةِ) وهك نیهمی موسولمان بی هیژ بین به هوی که می ژماره مان و پیوستیه کانی جهنگ (أَوْ رَجَاءِ إِسْلَامِهِمْ أَوْ بَذَلِ جِزْيَةٍ) یان وهك ئومیدی نیسلامیونی کافره کان، یان سهرانه بدهن.

(فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) جا نه گهر بی هیژی موسولمانان نه بو، به لام به رژه وهندی له پیکهاتنه که دا هه بو، نه و کاته (جَارَتْ أَرْبَعَةُ أَشْهُرٍ) بۆ ماوهی چوار مانگ پیکهاتنه که دروسته (لَا سَنَةً) نهک ماوهی سالیك (وَكَذَا دُونَهَا فَيُطْلَقُ) هه روه ها که متر له سالیك و زیاتر له چوار مانگیش هه دروست نیه، له فهرموده ی به هیژ تر دا، خوی گه وره له باره ی کافره کان ده فهرموی: ﴿فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ﴾ تا ماوهی چوار مانگ له زهوی دا بگه رین. به لام له فهرموده که ی تر دا، که متر له سالیك و زیاتر له چوار مانگ دروسته، چونکه ناگاته ماوهی سهرانه، هه روه که (نهاية) و (مغنی) دا فهرموویانه.

(و) هه روه ها (لِضَعْفِ) له حاله تی بی هیژی موسولمانان (تَجُوزُ عَشْرَ سِنِينَ فَقَطْ) ماوهی ده سالان پیکهاتنه که دروسته و زیاتر دروست نیه ﴿عَنِ الْمَسُورِ وَمُرْوَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ إِذَا طَلَعَ مَعَ قُرَيْشٍ عَامَ الْحُدُوبِ عَلَى وَضْعِ الْحَرَبِ عَشْرَ سِنِينَ﴾ رواه أبوداود بسند صالح، پیغه مبه رﷺ له سالی (حدیبیه) له گه لا کافره کان پیک هات: تا ماوهی ده سالان جهنگ بوه ستینن.

که و ابو: (وَمَتَى زَادَ عَلَى الْجَائِزِ) هه رکاتیك پیکهاتنه که - له یهک مامله تدا - له نه ندازه ی دروستیه که زیاتر بوو، نه وه (فَقَوْلًا تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ) هه ردو فهرموده کانی لیک جیا کردنه وهی مامله تیکی تی دایه، واته: به فهرموده ی به هیژ تر: له نه ندازه ی دروسته که دا پیکهاتنه که دروست ده بی و له زیاده کهش به تال ده بیته وه، به لام نه گهر له دوو مامله تدا، یان له زیاتر دا پیکهاتنه کان به ستران و هیچ جاریکیش به ته نها له نه ندازه ی دروستیه که زیاتر نه بو، نه و کاته گشت پیکهاتنه کان دروست ده بن، هه ر چه ند کزی هه مووایش له ده سال زیاتر بی، هه روه که له زۆریه ی سهرچاوه کاند فهرموویانه.

(وَإِطْلَاقُ الْعَهْدِ) دانه نانی ماوهی پیکهاتنه که (يُفْسِدُهُ) پوچه لی ده کاته وه، واته: پیکهاتنی بی ماوه دانان دروست نابی (وَكَذَا شَرْطُ فَاسِدٍ) هه روه ها دانانی مه رجیکی ناشه رعیش پیکهاتنه که پوچه لا ده کاته وه (عَلَى الصَّحِيحِ) له سهر فهرموده ی پاست (بِأَنْ شَرْطَ مَنَعُ فَكَّ

أَسْرَانَا، أَوْ تَرَكْ مَا لَنَا لَهُمْ، أَوْ لِنُعْقِدَ لَهُمْ ذِمَّةً بِدُونِ دِينَارٍ، أَوْ بِدَفْعِ مَالٍ إِلَيْهِمْ، وَتَصِحُّ الْهُدْنَةُ عَلَى أَنْ يَنْقُضَهَا الْإِمَامُ مَتَى شَاءَ، وَمَتَى صَحَّتْ وَجَبَ الْكَفُّ عَنْهُمْ حَتَّى تَنْقُضِي أَوْ يَنْقُضُوهَا: بِتَصْرِيحٍ، أَوْ قِتَالِنَا، أَوْ مُكَاتَبَةِ أَهْلِ الْحَرْبِ بِعَوْرَةِ لَنَا، أَوْ قَتْلِ مُسْلِمٍ، وَإِذَا انْتَقَضَتْ جَارَتْ الْإِغَارَةُ عَلَيْهِمْ وَبَيَاتُهُمْ،

أَسْرَانَا) وهك به مهرج دابندرئ: كافره كان ديله كانى ئيمهى موسولمان به ره لا نه دهن (أَوْ تَرَكْ مَا لَنَا لَهُمْ) يان به مهرجى ئيمهى موسولمان بؤ نه وان واز له شتيكى خومان بينين كه له به رده ستي نه واندايه (أَوْ لِنُعْقِدَ لَهُمْ ذِمَّةً بِدُونِ دِينَارٍ) يان به مهرجى مامله تى سهرانه يان بؤ به سترئ به كه متر له ميسقاليكى زير (أَوْ بِدَفْعِ مَالٍ إِلَيْهِمْ) يان به مهرجى ماليكى ئيمهى موسولمان بدرئته كافره كان، نه وه به تنها يه كيك له و مهرجانه پي كهاتنه كه به تال ده بئ؟ چونكه سو كايه تى و سهر شو پي ئيسلامى تى دايه، خواى گه و ره ده فهرموى: ﴿فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ﴾ ئيوه - نهى موسولمانان - بئ هيژ مه بن له غه زاكردن و داواى جهنگ وه ستاندن مه كن، ئيوه سهر كه وتوترن.

به لام نه گهر كافره كان ديله موسولمانه كانيان نازار ده دان و بؤ به ره لدانيان ناچار بوين ماليان بده يئى، يان كافره كان به سهر ئيمهى موسولماندا زال بون و ترسايين له ناومان بيهن نه گهر ماليان نه ده يئى، نه وه له و دوو حاله ته دا واجبه: ماليان بده يئى، به لام - له گه لا نه وه شدا - ماله كه نابيته ملكى كافره كان، هه روه كه له زوربهى سهر چاوه كاندا فهرمويانه. (وَتَصِحُّ الْهُدْنَةُ) پي كهاتنى جهنگ وه ستاندن دروست ده بئ (عَلَى أَنْ يَنْقُضَهَا الْإِمَامُ مَتَى شَاءَ) له سهر نه و مهرجى هه ر كاتيک پيشه وا حه زى كرد هه لي بوه شينئته وه، به لام (وَمَتَى صَحَّتْ) هه ر كاتيک پي كهاتنه كه دروست ببئ (وَجَبَ الْكَفُّ عَنْهُمْ) له سهر موسولمانان واجبه: واز له كافره كان بينن و هيچ زيانتيكان لئنه دهن (حَتَّى تَنْقُضِي) تا ماوهى پي كهاتنه كه ته واو ده بئ، چونكه خواى گه و ره ده فهرموى: ﴿فَاتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِمْدَانَهُمْ﴾ ئيوه به يمانه كهى گه لا كافره كان ته وا بكن.

(أَوْ يَنْقُضُوهَا) يان تا نه وان به يمانه كه هه لده وه شينئته وه (بِتَصْرِيحٍ) وهك به ئاشكرا بلين: به يمانه كه مان هه له وشانده وه (أَوْ قِتَالِنَا) يان جهنگمان له گه لا بكن (أَوْ مُكَاتَبَةِ أَهْلِ الْحَرْبِ بِعَوْرَةِ لَنَا) يان به نووسين نات هه واويه كى ئيمه بگه يئنه كافره كانى جهنگى (أَوْ قَتْلِ مُسْلِمٍ) يان موسولمانيك بكوژن، يان جاسوسيكي كافره كانى جهنگى بجاوينئته وه، به وانه به يمانه كه هه لده وه شينئته وه.

(وَإِذَا انْتَقَضَتْ) هه ر كاتيک به يمانى جهنگ وه ستاندن هه لده وشاوه و كافره كانيش له شاره كانى خوياندا بون، نه و كاته (جَارَتْ الْإِغَارَةُ عَلَيْهِمْ) دروسته - بئ ئاگا دار كردنه وه - به پوژ هيژ شيان بكرئته سهر، هه م (وَبَيَاتُهُمْ) دروسته به شه ويژ هيژ شيان بكرئته سهر،

وَلَوْ نَقَضَ بَعْضُهُمْ وَلَمْ يُنْكِرِ الْبَاقُونَ بِقَوْلٍ وَلَا فِعْلٍ انْتَقَضَ فِيهِمْ أَيْضًا، وَإِنْ أَنْكَرُوا بِاعْتِرَالِهِمْ أَوْ إِعْلَامِ الْإِمَامِ بِبِقَائِهِمْ عَلَى الْعَهْدِ فَلَا، وَلَوْ خَافَ خِيَانَتَهُمْ فَلَهُ نَبَذُ عَهْدِهِمْ إِلَيْهِمْ وَيُبْلَغُهُمُ الْمَأْمَنُ، وَلَا يُنْبَذُ عَقْدُ الذِّمَّةِ بِشَهْمَةٍ،

خوای گه وره ده فهرموی: ﴿وَإِنْ نَكُثُوا أَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا أَتِمَّةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ﴾ نه گهر کافره کان په یمان که یان له دوی به ستن هه لوه شانده وه و عه ی بیان له نایینی ئیوه گرت، ئیوه ش سهر کرده کانی کوفر بکوژن، چونکه نه وان هیچ په یماننکیان له گه ل ئیوه نیه.

هه روه ها- که کافره کانی (مکه) پیکهاتنی (الْحُدُیْبِیَّة) یان هه لوه شانده وه- پیغه مبره بئ تا گادار کردنه وه هیژشی کرده سهر (مکه) و نازادی کرد. به لام نه گهر کافره کانی په یمان هه لوه شیته وه له شاره کانی ئیمه دا بون، نه و کاته واجبه بگه یندرینه شوینیکی نه مینی (دارالکفر)، هه روه که له زوربه ی سهر چاوه کانداهه رموویانه.

(وَلَوْ نَقَضَ بَعْضُهُمْ) نه گهر هه ندیکیان- به یه کی که له و هویانه ی پابردو- په یمان که یان هه لوه شانده وه و (وَلَمْ يُنْكِرِ الْبَاقُونَ بِقَوْلٍ وَلَا فِعْلٍ) کافره کانی تریش ناپه زاییان له هه لوه شانده وه که دهر نه پری: نه به زویان و نه به کردار، نه و کاته (انْتَقَضَ فِيهِمْ أَيْضًا) په یمان که دهر هق بئ ده نگبوه کانش- وه که نه جامده ره کان- هه لوه وه شیته وه، به لام (وَإِنْ أَنْكَرُوا بِاعْتِرَالِهِمْ) نه گهر نه وانی تر ناپه زاییان دهر پری: وه که خویان له وان جیا کرده وه (أَوْ إِعْلَامِ الْإِمَامِ بِبِقَائِهِمْ عَلَى الْعَهْدِ) یان پیغه وای موسولمانان یان تا گادار کرده وه: که نه وان هه ر له سهر په یمان که به رده وامن، نه و کاته (فَلَا) له باره ی نه وان په یمان که هه لئاوه شیته وه.

(وَلَوْ خَافَ خِيَانَتَهُمْ) نه گهر پیغه وای له خیانه تی په یمان له گه لکراوه کان ترسا: وه که نیشانه یه کی خیانه ته که ناشکرا ببی، نه و کاته (فَلَهُ نَبَذُ عَهْدِهِمْ إِلَيْهِمْ) بوی دروسته: په یمان که یان بئ فری بداته وه و هه لیبوه شیته وه، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ﴾ نه گهر له خیانه تی گه لیکی په یمان له گه لکراو ترسای په یمان که یان بئ تی هه لوه وه، تا کو ئیوه و نه وان به یه کسانی بزائن په یمان له نیوانتاندانه ماوه. جا له و حالته دا (وَيُبْلَغُهُمُ الْمَأْمَنُ) واجبه: کافره کان بگه ینیتته شوینیکی نه مینی (دارالکفر).

به لام نه گهر له خیانه ته که یان نه ترسی، دروست نیه په یمان که هه لوبه شیته وه، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿فَمَا اسْتَقَامُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ﴾ تا کافره کان له پیکهاتنه که دا له گه ل ئیوه راست بن، ئیوه ش له گه ل نه وان راست بن. هه روه ها (وَلَا يُنْبَذُ عَقْدُ الذِّمَّةِ بِتَّهْمَةٍ) نابئ په یمان به ستنی سهرانه به ته نها تومه تیکی خیانه ت هه لوبه شیته وه، چونکه په یمانی سهرانه پته وتره.

وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ رَدِّ مُسْلِمَةٍ تَأْتِينَا مِنْهُمْ، فَإِنْ شَرِطَ فَسَدَ الشَّرْطُ وَكَذَا الْعَقْدُ فِي الْأَصَحِّ، وَإِنْ شَرِطَ رَدُّ مَنْ جَاءَ مُسْلِمًا أَوْ لَمْ يَذْكُرْ رَدًّا فَجَاءَتْ امْرَأَةٌ لَمْ يَجِبْ دَفْعُ مَهْرٍ إِلَى زَوْجِهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَلَا يُرَدُّ صَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ وَكَذَا عَبْدٌ وَحُرٌّ لَا عَشِيرَةَ لَهُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيُرَدُّ مَنْ لَهُ عَشِيرَةٌ طَلَبَتْهُ إِلَيْهَا

(وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ رَدِّ مُسْلِمَةٍ تَأْتِينَا مِنْهُمْ) دروست نیه له په یمانه که دا به مہرچ دابندرئ: نه گهر ئافره تیکی موسولمان له لای کافره کانه وه بیته لای ئیمه: ئافره ته که بگه پښینه وه بؤ کافره کان، هرچند له لای ئیمه ش بویته موسولمان، خوی گه وره ده فرموی: ﴿فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَّا الْكُفَّارَ﴾ نه گهر زانیتان ئافره ته کان موسولمانن مه یانگه پښینه وه بؤ کافره کان.

که وابو: (فَإِنْ شَرِطَ) نه گهر به مہرچ دانرا: ئافره تی موسولمان بگه پښدرینه وه، نه وه (فَسَدَ الشَّرْطُ) مہرچه که پوچه ل ده بؤ و نابؤ جی به جی بکری (وَكَذَا الْعَقْدُ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها په یمانه ستنه که ش پوچه له و دانامه زئی، له فرموده ی پاستردا، به لام دروسته: به مہرچ دابندرئ ئافره تی کافرو پیای موسولمان بگه پښدرینه وه - هه روه که له (تحفة) و (نهایه) دا فرمویانه - چونکه له پیکهاتنه که ی (الحدیبة) دا ئهم مہرچه له باره ی پیایان په فتاری پی کرا، له باره ی ئافره تانیش (نسخ) بؤوه، هه روه که له (البخاری ومسلم) دا گپ دراوه ته وه.

که وابو: (وَإِنْ شَرِطَ رَدُّ مَنْ جَاءَ مُسْلِمًا) نه گهر پیشه واه به مہرچی دانا: هه رکه سیک له لای کافره کانه وه به موسولمانی بیته لای ئیمه، بگه پښدرینه وه (أَوْ لَمْ يَذْكُرْ رَدًّا) یان باسی گه پاندنه وه ی نه کرد (فَجَاءَتْ امْرَأَةٌ مُسْلِمَةٌ) ئینجا ئافره تیکی موسولمان له لای کافره کانه وه هاته لای ئیمه، نه وه (لَمْ يَجِبْ دَفْعُ مَهْرٍ إِلَى زَوْجِهَا) واجب نیه مارهییه که ی بدریته می رده کافره که ی، به لکو سوننه ته (فِي الْأَظْهَرِ) له فرموده ی به می رتدا.

(وَلَا يُرَدُّ صَبِيٌّ وَمَجْنُونٌ) دروست نیه نه و مندال و شیته ی شاده یان هی ناوه بگه پښدرینه وه بؤ ناو کافره کان، هه رچند دایک و باوکیشیان داویان بکن (وَكَذَا عَبْدٌ وَحُرٌّ لَا عَشِيرَةَ لَهُ) هه روه ها کزیله و نه و پیایه نازاده ی خرم و که سیشی له ناو کافره کاندانیه، یان خزمی هه یه به لام ناپاریزن، نه وانه ش دروست نیه بگه پښدرینه وه بؤ ناو کافره کان (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی پاستی مہرهب.

به لام (وَيُرَدُّ مَنْ لَهُ عَشِيرَةٌ طَلَبَتْهُ إِلَيْهَا) نه و پیایه نازاده ی خزمی هه نه، نه گهر خزمه کانی داویان کرد بگه پښدرینه وه لای خویان، نه وه ده گه پښدرینه وه لای خزمه کانی، چونکه پیغه مبرک ﷺ له پیکهاتنه که ی (الحدیبة) دا (أَبُو جَنْدَلٍ) ی گه پاندنه وه لای باوکه کافره که ی هه روه که (البخاری) گپ راویه تیه وه.

لَا إِلَىٰ غَيْرِهَا إِلَّا أَنْ يَقْدِرَ الْمَطْلُوبُ عَلَىٰ قَهْرِ الطَّالِبِ وَالْهَرَبِ مِنْهُ، وَمَعْنَى الرَّدِّ: أَنْ يُخْلَىٰ بَيْنَهُ وَبَيْنَ طَالِبِهِ، وَلَا يُجْبَرُ عَلَى الرَّجُوعِ، وَلَا يَلْزَمُهُ الرَّجُوعُ، وَلَهُ قَتْلُ الطَّالِبِ، وَلَنَا التَّعْرِضُ لَهُ بِهِ لَا التَّصْرِيحَ، وَلَوْ شَرَطَ أَنْ يَرُدُّوا مَنْ جَاءَهُمْ مُرْتَدًّا مِنَّا لَزِمَهُمُ الْوَفَاءُ فَإِنْ أَبَوْا فَقَدْ نَقَضُوا، وَالْأَظْهَرُ جَوَازُ شَرْطِ أَنْ لَا يَرُدُّوا.

(لَا إِلَىٰ غَيْرِهَا) به لای نابی موسولمانه که بگه پیندریته وه لای خه لکی تری جگه له خزمه کانی (إِلَّا أَنْ يَقْدِرَ الْمَطْلُوبُ عَلَىٰ قَهْرِ الطَّالِبِ وَالْهَرَبِ مِنْهُ) ته نها نه گهر موسولمانه داواکراوه که بتوانی به سهر کافره داواکره که دا زال بیی و له به رده سستی پابکا، نه و کاته دروسته له گه لی بگه پیندریته وه، به به لگهی گه پاننده وهی (أَبُوبَصِيرٍ) داهاتو.

(وَمَعْنَى الرَّدِّ) واتهی گه پاننده وه لیته دا: (أَنْ يُخْلَىٰ بَيْنَهُ وَبَيْنَ طَالِبِهِ) نه وه یه: واز له نیوان موسولمانه داواکراوه که و کافره داواکره که به پیندری، به لای (وَلَا يُجْبَرُ عَلَى الرَّجُوعِ) دروست نیو و نابی زوری لی بکری: له گه ل کافره داواکره که دا بگه پینته وه، هم (وَلَا يَلْزَمُهُ الرَّجُوعُ) له سهر موسولمانه که ش واجب نیه له گه ل کافره که بگه پینته وه ناو کافره کان، به لکو (وَلَهُ قَتْلُ الطَّالِبِ) بق موسولمانه که دروسته: نه و کافره ش- له پیگه دا- بکوژی که هاتوه داوی ده کا، چونکه له پیکهاتنه که ی (الْحُدُوبِيَّة) دا دوو کافر هاتنه (مَدِينَةَ) و داویان کرد: (أَبُوبَصِيرٍ) بگه پیندریته وه بق (مَكَّة)، نه ویش له گه لیاندا گه پاره، جا له پیگه دا یه کیکیانی کوشت و نه وه که ی تریش ه لات، پیغه مبه ریش ﷺ په خنه ی لی نه گرت، هه روه که له (البخاري) و کتیبه کانی (سيرة) دا به دریزی گتیردراوه ته وه.

(وَلَنَا التَّعْرِضُ لَهُ بِهِ) بق نیمه ش دروسته به پیچو په نا به موسولمانه که بلین: کافره که -له پیگه دا- بکوژه (لَا التَّصْرِيحُ) به لای دروست نیه به ناشکرا پیی بلین، چونکه له پیکهاتنه که ی (الْحُدُوبِيَّة) دا که (أَبُوجَنْدَل) له گه ل باوکی دا گه پاندراره، نیمامی (عمر) ﷺ پیی فهرموو: ﴿(أَبُوجَنْدَل) خَوْتُ رَابِغَرِه، نه وانه کافرن خوینی نه وانه وه که خوینی سهگ وایه﴾. واته: بیکوژه. هه روه که نیمامی (أحمد) و (البیهقی) گتیراپیه تیانه وه.

(وَلَوْ شَرَطَ) نه گهر له پیکهاتنه که دا به مارج داندر: (أَنْ يَرُدُّوا مَنْ جَاءَهُمْ مُرْتَدًّا مِنَّا) هه ر موسولمانیک، کافر بیی و له نیمه وه برواته ناو کافره کان، ده بی کافره کان بیگه پیننه وه، نه وه (لَزِمَهُمُ الْوَفَاءُ) له سهریان واجبه: مارجه که به جی بینن (فَإِنْ أَبَوْا) جا نه گهر مارجه که یان به جی نه هیئاو کافریووه که یان نه گه پاننده وه بق لای نیمه، نه و کاته (فَقَدْ نَقَضُوا) نه وان په یمانه که یان هه لوه شانندو ته وه (وَالْأَظْهَرُ) به فهرمووده ی به هیتر: (جَوَازُ شَرْطِ أَنْ لَا يَرُدُّوا) دروسته: به مارج دابندری: کافریووه که نه گه پیننه وه، چونکه له پیکهاتنه که ی (الحدبية) دا پیغه مبه ر ﷺ به مارجی دانا: ﴿هه ر موسولمانیک برواته وه لای کافره کان نه وان نه یگه پیننه وه. جا پیغه مبه ر ﷺ فهرمووی: خوا دوری بخاته وه﴾. هه روه که له (البخاری و مسلم) دا گتیردراوه ته وه.

(كِتَابُ الصَّيْدِ وَالذَّبَائِحِ)

ذَكَاةُ الْحَيَوَانِ الْمَأْكُولِ بِذَبْحِهِ فِي حَلْقٍ أَوْ لَبَّةٍ إِنْ قَدَرَ عَلَيْهِ،
وَالْأَفْعَقَرِ مُزْهِقٍ حَيْثُ كَانَ، وَشَرْطُ ذَابِحٍ وَصَائِدٍ حِلٌّ مُنَاكَحَتِهِ،
وَتَحِلُّ ذَكَاةُ أَمَةٍ كِتَابِيَّةٌ، وَلَوْ شَارَكَ مَجُوسِيٌّ مُسْلِمًا فِي ذَبْحٍ أَوْ إِصْطِيَادٍ

﴿ كِتَابُ الصَّيْدِ: پەرتوکی نیچیر و (وَالذَّبَائِحِ): سەرپراوەکان ﴾

(ذَكَاةُ الْحَيَوَانِ الْمَأْكُولِ) حەڵالبوونی ئەو گیاندارە ی گۆشتی دەخوێ (بِذَبْحِهِ فِي حَلْقٍ أَوْ لَبَّةٍ) بە سەرپڕینیەتی لە سەرەوهی گەرویدا، یان لە بنەوهی گەرویدا، یان لەو نێوانەدا (إِنْ قَدَرَ عَلَيْهِ) ئەگەر سەرپڕەکە دەسەلاتی بە سەردا هەبێ (وَالْأَفْعَقَرِ مُزْهِقٍ حَيْثُ كَانَ) حەڵالبوونەکی بە بریندارکردنێکی کوشندەییە لە هەر شوێنێکی لاشەکیدا، هەروەک لە مەودوا بەلگەی بۆ دیتن، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى. (وَشَرْطُ ذَابِحٍ وَصَائِدٍ) مەرجی سەرپڕ و پاوەر بۆ ئەوهی گیاندارەکی حەڵال بێ، ئەوهیە: (حِلٌّ مُنَاكَحَتِهِ) مەرەپڕینی لە موسوڵمانان حەڵال بێ، واتە: یان موسوڵمان بێ، یان خاوەن کیتاب بێ: وەک جولهکە و دیان-گاوە، خۆی گەورە دەفەرموێ: ﴿وَوَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ﴾ سەرپراوی ئەو کافرانە ی لە لایەن خواوە کتیبیان دراوەت، بۆ ئێوە حەڵالە.

جا بزاتە: بەو مەرجە نیچیر و سەرپراوی جولهکە و دیانەکان حەڵالە: کە بیگومان بزاندرێ ئەوانە لە نەتەوهی (إِسْرَائِيلَ) = (يَعْقُوبَ) پیغەمبەر ﷺ، یان پیش (نَسَخَ) بوونەوه و گۆڕینی ئایینەکیان یەكەم باپیرەیان بوووە جولهکە، یان دیان، واتە: ئەگەر گومان لە یەكێک لەو دوو مەرجانەدا هەبێ- وەک جولهکە و دیانەکانی ئەم سەردەمە- ئەو کاتە سەرپراوەکیان بۆ موسوڵمانان حەڵال نیە، هەروەک لە زۆریە ی سەرچاوەکاندا فەرموویانە و لە (باسی مەرەپڕینی ژنی کافر) شدا درێژتر پوون کراوە.

﴿ نَاكَادَارِي ﴾: لە لای ئیمامی (حنفی): ئەگەر ئەو دوو مەرجەش نەبن سەرپراوی جولهکە و دیانەکان هەر حەڵالە، هەروەک لە (المجموع) دا فەرموویەتی.

بەلام لەگەڵ ئەوەشدا چەند زانایەکی خۆیان = مەزەهەبی (الحنفی) فەرموویانە: (پاریزکاری واجبەو بە هۆی جیاوازیی فەرموودە ی زانایان لایەنی حەرامی لێدەگیرێ، با موسوڵمان گۆشتی سەرپراوی جولهکە و دیانەکانی ئەم سەردەمە نەخوا). هەروەک لە (مجمع الانهر) دا لە (پەرتوکی مەرەپڕین) دا پوون کراوەتەوه.

(وَتَحِلُّ ذَكَاةُ أَمَةٍ كِتَابِيَّةٍ) حەڵالە (جاریە) ی خاوەن کیتاب گیاندار سەر بپڕێ، بەلام بە هیچ جۆرێک گۆشتی سەرپراوی بێ ئایین و ئاگرپەرست و بتپەرست و پاشگەزبوو حەڵال نیە؟ چونکە ئەوانە (أَهْلُ الْكِتَابِ) نین، کە وابو: (وَلَوْ شَارَكَ مَجُوسِيٌّ مُسْلِمًا فِي ذَبْحٍ أَوْ إِصْطِيَادٍ) ئەگەر ئاگرپەرستێک، یان بتپەرستێک، یان پاشگەزبوویک هاوبەشی موسوڵمانێکی کرد:

حَرْمٌ، وَلَوْ أَرْسَلَا كَلْبَيْنِ أَوْ سَهْمَيْنِ فَإِنْ سَبَقَ آلَهُ الْمُسْلِمُ فَقَتَلَ أَوْ أَنْهَاهُ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ حَلٍّ، وَلَوْ أَنْعَكَسَ أَوْ جَرَحَاهُ مَعًا أَوْ جُهِلَ أَوْ مُرْتَبًا وَلَمْ يُدْفَفْ أَحَدُهُمَا حَرْمٌ، وَيَحِلُّ ذَبْحُ صَبِيٍّ مُمَيِّزٍ وَكَذَا غَيْرُ مُمَيِّزٍ وَمَجْنُونٍ وَسَكْرَانَ فِي الْأَظْهَرِ، وَتَكَرُّهُ ذَكَاةُ أَعْمَى، وَيَحْرُمُ صَيْدُهُ بِرُمِيٍّ وَكَلْبٍ فَإِلَّا صَحَّ، وَتَحِلُّ مَيْتَةُ السَّمَكِ وَالْجَرَادِ وَلَوْ صَادَهُمَا مَجُوسِيٍّ،

له سهرپرینی نازده لیکدا، یان له پاوکردنیکدا (حَرْمٌ) نازده له سهرپراوه که حه پام ده بی (وَلَوْ أَرْسَلَا كَلْبَيْنِ أَوْ سَهْمَيْنِ) نه گهر موسولمانه که و به کیك له و کافرانه دوو سه ک، یان دوو تیر، یان تیریک و سه گیکیان به ردا سر نیچیریک، نه وه (فَإِنْ سَبَقَ آلَهُ الْمُسْلِمُ فَقَتَلَ) نه گهر که رسته که ی موسولمانه که پیش که وتو نیچیره که ی کوشت (أَوْ أَنْهَاهُ إِلَى حَرَكَةِ مَذْبُوحٍ) یان که یان دیه جوله ی سهرپراو (حَلٍّ) نیچیره که حه لال ده بی.

به لام (وَلَوْ أَنْعَكَسَ) نه گهر به پیچه وانه وه: که ره سته ی کافره که پیش موسولمانه که که وتو کوشتی (أَوْ جَرَحَاهُ مَعًا) یان هردووکیان ویکرا برینداریان کردو مرد (أَوْ جُهِلَ) یان نه زاندره کامه یان پیشتر کوشتویه تی (أَوْ مُرْتَبًا وَلَمْ يُدْفَفْ أَحَدُهُمَا) یان یه که له دوا ییه که برینداریان کرد، به لام برینی هیچیکیان به په له نهیده کوشت، نه وه له و مه سه لانه دا (حَرْمٌ) نیچیره که حه پامه.

(وَيَحِلُّ ذَبْحُ صَبِيٍّ مُمَيِّزٍ وَكَذَا غَيْرُ مُمَيِّزٍ) حه لاله: مندالی فامیده و هروه ها نه فامیش گیاندار سر برپی (و) هروه ها (مَجْنُونٍ وَسَكْرَانَ) حه لاله: شیت و سهرخوشیش گیاندار سر برپی (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به میزتردا، هروه ها سهرپراوی بی ده سستنو یژو جه نابه تداریش حه لاله، جا له وانه ی پابردودا جیاوازی نیرو می نیه، چونکه حه لاله ئافره تیش نازده له سر برپی هه رچند حه یزداریش بی، هه روک له سهرچاوه کانداه فهرموویانه ﴿عَنْ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ جَارِيَةً لَهُ ذَبَحَتْ شَاةً بِحَجَرٍ، فَسُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ ذَلِكَ؟ فَأَمَرَ بِأَكْلِهَا﴾ رواه البخاری، ئافره تیکی شوان به به ردیکی تیژ مه پکی سهر برپی، جا پیغه مبه ر ﷺ فهرمووی: گوشته که ی بخون.

(وَتَكَرُّهُ ذَكَاةُ أَعْمَى) ناپه سنده: مروقی کویر گیاندار سهر برپی، که واته: گوشتی سهرپراوه که ی حه لاله، به لام (وَيَحْرُمُ صَيْدُهُ بِرُمِيٍّ وَكَلْبٍ) نیچیر کوشتنی کویر حه پامه: به چه که هاویشتنو به سه گ تیبه ردان و شتی تر (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا.

(وَتَحِلُّ مَيْتَةُ السَّمَكِ وَالْجَرَادِ) حه لاله مردووی ماسی و کلز بخوری، هه رچند مردووی ماسی یه که سهرئاویش که وتبی، هه م (وَلَوْ صَادَهُمَا مَجُوسِيٍّ) هه رچند ئاگر په رست و بتیه رستیش پراویان کردبن، چونکه نه و دوانه سهر نابرین، پیغه مبه ر ﷺ فهرموویه تی: ﴿أَحَلَّتْ لَنَا مَيْتَاتِ: الْحُوتِ وَالْجَرَادِ﴾ رواه البيهقي والحاكم وصححه، دوو مردوو بق ئیمه حه لال کراون: ماسی و کلز.

وَكَذَا الدُّودُ الْمُتَوَلَّدُ مِنْ طَعَامٍ كَخَلٍّ وَفَاكِهَةٍ إِذَا أُكِلَ مَعَهُ فَيَالْأَصَحَّ، وَلَا يَقْطَعُ بَعْضَ سَمَكَةٍ حَيَّةٍ، فَإِنْ فَعَلَ أَوْ بَلَغَ سَمَكَةً حَيَّةً حَلًّا فَيَالْأَصَحَّ، وَإِذَا رَمَى صَيْدًا مُتَوَحَّشًا أَوْ بَعِيرًا نَدًّا أَوْ شَاةً شَرَدَتْ بِسَهْمٍ أَوْ أَرْسَلَ عَلَيْهِ جَارِحَةً فَأَصَابَ شَيْئًا مِنْ بَدَنِهِ وَمَاتَ فِي الْحَالِ حَلًّا، وَلَوْ تَرَدَّى بَعِيرٌ وَنَحْوُهُ فِي بئرٍ وَلَمْ يُمْكِنْ قَطْعُ حُلُقُومِهِ

(وَكَذَا الدُّودُ الْمُتَوَلَّدُ مِنْ طَعَامٍ) ههروهه ها نه و کرمه ی له خوارده مه نیش په یدا ده بی: (كَخَلٍّ وَفَاكِهَةٍ) وهکو سرکه و میوه، نه ویش به زیندوویی و به مردوویی حه لاله (إِذَا أُكِلَ مَعَهُ) به و مرجه ی له گه ل خوارده مه نیه که کرمه که بخورئ- نه که به جیا- (فَيَالْأَصَحَّ) له فه رموده ی پر استردا.

(وَلَا يَقْطَعُ بَعْضَ سَمَكَةٍ حَيَّةٍ) نابئ و ناپه سنده: مړوږ پارچه یه که له ماسیپکی زیندو بکاته وه، به لام پارچه که حه پام نابئ، که و ابو: (فَإِنْ فَعَلَ) نه گه ر مړوږه که پارچه یه کی له ماسیپکی زیندو کرده وه و خواردی (أَوْ بَلَغَ سَمَكَةً حَيَّةً) یان ماسیپکی زیندووی قوتدا، نه وه له هه ردو حاله تدا (حَلًّا فَيَالْأَصَحَّ) خواردنې پارچه که و ماسیپه زیندووه که حه لاله، له فه رموده ی پر استردا، به لام- جگه له ماسی و کلز- پارچه ی گیانله به ره کانی تر حه لال نیه، هه روه که له (باسی خواردنې مردا) دا به لگه ی بؤ دینن، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(وَإِذَا رَمَى صَيْدًا مُتَوَحَّشًا) نه گه ر شتیکی تیزئ هاویشته نیچیریکې کیوی: وه که نازه ل و بالنده (أَوْ بَعِيرًا نَدًّا) یان هاویشته ووشتریک که مه لاتبو و نده گراوه (أَوْ شَاةً شَرَدَتْ) یان هاویشته مه پړک که په ویبوه و نده گراوه (بِسَهْمٍ) شته تیزه که ش تیر بوو، یان شمشیر، یان تیغیکې تری پرېنده بوو، جا نه و شته تیزه ش به گیانله به ره که که وت و برینداری کردو کوشتی (أَوْ أَرْسَلَ عَلَيْهِ جَارِحَةً) یان دپنده یه کی به ردا سر نیچیره که (فَأَصَابَ شَيْئًا مِنْ بَدَنِهِ) جا دپنده که ش شوینیکې لاشه ی نیچیره که ی گرتو (وَمَاتَ فِي الْحَالِ) هر نه و ده میش نیچیره که مرد، نه وه (حَلًّا) له گشت نه و مه سه لانه دا گیانله به ره کوژراوه که حه لاله ﴿عَنْ رَافِعِ بْنِ خَدِيجٍ ۖ قَالَ بَعِيرٌ فَرَمَاهُ رَجُلٌ بِسَهْمٍ فَحَبَسَهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِنَّ لَهُ ذِي الْإِبِلِ أَوَابِدَ كَأَوَابِدِ الْوَحْشِ فَإِذَا غَلَبَكُمْ مِنْهَا شَيْءٌ فَاصْنَعُوا بِهِ هَكَذَا﴾ رواه الشيخان، ووشتریک هه لات، جا پیاوړک تیریکې هاویشته و کوشتی، جا پیغه مبه ر ﷺ فه رمووی: نه و ووشترانه په وینه وه یه کیان هه یه وه کو په وینه وه ی نازه لئ کیوی، جا هه رکاتیک ووشتریک به سه رتاند زالا بوو و نه گراوه، نه وهای لی بکه ن. (به لگه ی دپنده ش له باسی نیچیردا دینن، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى).

به لام نه گه ر له و حاله تانه دا که یشته گیانله به ره که و گیانی جیگیربووی تدا مابو، نه و کاته مرجه: سه ری بپړی، نه گینا: حه لال نابئ، هه روه که له (تحفة) و (مغنی) دا فه رموویانه. (وَلَوْ تَرَدَّى بَعِيرٌ وَنَحْوُهُ فِي بئرٍ) نه گه ر ووشتریک، یان گیانله به ریکی تر که وته ناو بیریک، یان که لیڼی چیا یه که، یان که وته بن دار و به رد و شتی وه ها (وَلَمْ يُمْكِنْ قَطْعُ حُلُقُومِهِ) نه شگونجا

فَكَنَادٌ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ لَا يَحِلُّ بِإِرْسَالِ الْكَلْبِ وَصَحَّحَهُ الرُّوْيَانِيُّ وَالشَّاشِيُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَمَتَّى تَيْسَّرَ لُخُوفُهُ بِعَدُوٍّ أَوْ اسْتِعَانَةٍ بِمَنْ يَسْتَقْبِلُهُ فَمَقْدُورٌ عَلَيْهِ، وَيَكْفِي فِي النَّادِ وَالْمُتَرَدِّي جُرْحٌ يُفْضِي إِلَى الزُّهُوقِ، وَقِيلَ يُشْتَرَطُ مُدْفَفٌ،

سؤرچک و قرتاکه ی بپر دین، نه و جوره گیانله به رهش (فَكَنَادٌ) وهك ووشتری هه لاتوو، واته: شتیکی تیژی له هه شوینیکی لاشه ی بدری و بیکوژی، نه وه حاله ده بی. به لام (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) ده فهرموئی (الاصح: لَا يَحِلُّ بِإِرْسَالِ الْكَلْبِ) به فهرمووده ی راستر: نه و گیانله به ره ی که وتوته ناو بیر، یان بن شتیک به تیبه ردانی سه گو دپنده حاله نابی، به لکو ته نها به لیدانی شتیکی تیژ حاله ده بی (وَصَحَّحَهُ الرُّوْيَانِيُّ وَالشَّاشِيُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نه م دوو نیمامه ش نه و فهرمووده یان به راست داناو:

﴿عَنْ عَلِيٍّ وَابْنِ عَبَّاسٍ وَابْنِ عَمْرِو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ: مَا أَعْجَزَكَ مِنَ الْبَهَائِمِ مِمَّا فِي يَدِكَ فَهُوَ كَالصَّيْدِ، وَمَا تَرَدَّى فِي بئرٍ فَلَدَّكَ مِنْ حَيْثُ قَدَرْتَ عَلَيْهِ﴾ رواه البخاری والبيهقی، هه ناژه لیک بی توانای کردی له وهی له ده ستدایه نه وه وهکو نیچیره، هه ناژه لیکیش که وتبیته ناو بیرک نه وهش به برینیکی کوشنده برینداری بکه له هه شوینیکی که توانات به سه ری دا هه بی.

جا نه گه ناژه لیک به سه ناژه لیکدا که وته بیرک و پمکی چه قانده ناژه له که ی سه ره وه و پمه که گه یشته ناژه له که ی خوراه وهش و هه ردوکیان به و پمه مردن، نه وه هه ردوکیان حاله ده بن، به لام نه گه ناژه له که ی بنه وه به گرانیی ناژه له که ی سه ره وه ی بمری، نه و کاته هی بنه وه حاله نابی، هه روه که له (المجموع) و (مغنی) دا فهرموویانه.

جا بزانه: له گشت نه و مه سه لانه ی پابردودا له و حاله ته دا کوژراوه که حاله ده بی: که نه و ده م ده سه لاتی سه برپینی به سه ردا نه بی، به لام (وَمَتَّى تَيْسَّرَ لُخُوفُهُ) هه کاتیکی گونجا نه م ده مه بگاته نیچیره که و ناژه له کانیتری هه لاتوو (بِعَدُوٍّ أَوْ اسْتِعَانَةٍ بِمَنْ يَسْتَقْبِلُهُ) به غاردان، یان به یارمه تی که سیک که پیشی لی بگری، نه وه (فَمَقْدُورٌ عَلَيْهِ) گیانله به ره که ده سه لات به سه ردا بووه، واته: له و حاله ته دا نه گه له گه روی دا سه ر نه بری حاله نابی.

(وَيَكْفِي فِي النَّادِ وَالْمُتَرَدِّي جُرْحٌ) بۆ حاله لیبونی ناژه لی هه لاتوو و که وتوی ناو بیر و نیچیر: برینیکی کوشنده به سه: که (يُفْضِي إِلَى الزُّهُوقِ) برینه که بیگه ینیتته مردن، جیاوازی نیه برینه که له هه شوینیکی لاشه ی دا بی.

(وَقِيلَ يُشْتَرَطُ مُدْفَفٌ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: مه رجه برینه که به په له بیکوژی. جا بزانه: هه ناژه لیک سه ر بر، یان به بریندار کردن کوژرا، نه گه کوچه که ی ناو زگیشی مردبی، کوچه که ش حاله ده بی، هه روه که له (كتاب الأطعمة) دا پوونی ده که ی نه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

وَإِذَا أُرْسِلَ سَهْمًا أَوْ كَلْبًا أَوْ طَائِرًا عَلَى صَيْدٍ فَأَصَابَهُ وَمَاتَ فَإِنْ لَمْ يُدْرِكْ فِيهِ حَيَاةً مُسْتَقَرَّةً أَوْ أَذْرَكَهَا وَتَعَذَّرَ ذَبْحُهُ بِإِلَّا تَقْصِيرٍ: بِأَنْ سَلَ السَّكِينِ فَمَاتَ قَبْلَ إِمْكَانٍ أَوْ اِمْتَنَعَ بِقُوَّتِهِ وَمَاتَ قَبْلَ الْقُدْرَةِ حَلٍّ، وَإِنْ مَاتَ لِتَقْصِيرِهِ: بِأَنْ لَا يَكُونَ مَعَهُ سَكِينٌ أَوْ غُصْبَتٌ أَوْ نَشِبَتْ فِي الْغِمْدِ حَرَمٌ،

(وَإِذَا أُرْسِلَ سَهْمًا) نه‌گەر تیریکی هاویشته نیچیریک (أَوْ كَلْبًا أَوْ طَائِرًا عَلَى صَيْدٍ) یان سه‌گیك، یان بازیکی به‌ردا سه‌ر نیچیریک (فَأَصَابَهُ وَمَاتَ) جا به‌وتیره، یان به‌وسه‌گو بازه نیچیره‌که‌ی بریندار کردو نیچیره‌که‌ مرد، نه‌وه (فَإِنْ لَمْ يُدْرِكْ فِيهِ حَيَاةً مُسْتَقَرَّةً) نه‌گەر پاوکه‌ره‌که‌ نه‌گیشه گیانیکی جیگیربوو له نیچیره‌که‌دا، واته: نیچیره‌که‌ مردبو، یان گه‌یشته‌وه‌ حاله‌تی جوله‌ی سه‌رپراو (أَوْ أَذْرَكَهَا وَتَعَذَّرَ ذَبْحُهُ بِإِلَّا تَقْصِيرٍ) یان گه‌یشته گیانیکی جیگیربوو له نیچیره‌که‌دا، به‌لام نه‌گونجا سه‌ری بپړئ و هیچ که‌مترغه‌میشی نه‌بو: (بِأَنْ سَلَ السَّكِينِ فَمَاتَ قَبْلَ إِمْكَانٍ) وه‌ك کیرده‌که‌ی ده‌ره‌یناو ویستی سه‌ری بپړئ، به‌لام پیش گونجانی سه‌رپړین نیچیره‌که‌ مرد، یان پیش نه‌وه‌ی پاوکه‌ره‌که‌ بگاته سه‌ر نیچیره‌که‌، نیچیره‌که‌ مرد (أَوْ اِمْتَنَعَ بِقُوَّتِهِ وَمَاتَ قَبْلَ الْقُدْرَةِ عَلَيْهِ) یان نیچیره‌که‌ به‌ هیزی خوی پښای نه‌دا پاوکه‌ره‌که‌ سه‌ری بپړئ و پیش توانای به‌ سه‌ردا بیی نیچیره‌که‌ مرد، نه‌وه له‌ گشت نه‌و حاله‌تانه‌دا (حَلٍّ) نیچیره‌که‌ حه‌لال ده‌بی.

به‌لام (وَإِنْ مَاتَ لِتَقْصِيرِهِ) نه‌گەر نیچیره‌که‌ گیانی جیگیربووی تئ‌دا بوو و له‌ به‌ر که‌مترغه‌می پاوکه‌ره‌که‌ مرد: (بِأَنْ لَا يَكُونَ مَعَهُ سَكِينٌ) وه‌ك کیردی پئ‌نه‌بی (أَوْ غُصْبَتٌ) یان کیرده‌که‌ی لئ‌زه‌وت کرابی (أَوْ نَشِبَتْ فِي الْغِمْدِ) یان کیرده‌که‌ له‌ کالانه‌که‌ی‌دا گیر بوبی، نه‌وه له‌و حاله‌تانه‌دا (حَرَمٌ) نیچیره‌ مردووه‌که‌ حه‌رامه؟ چونکه‌ زیندوو بووه‌و سه‌ری نه‌پړیوه، پیغه‌مبه‌ر ﷺ فرمویه‌تی: ﴿إِذَا أُرْسِلَتْ كَلْبُكَ فَأَذْكُرِ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ، فَإِنْ أَمْسَكَ عَلَيْكَ فَأَذْرَكْتَهُ حَيًّا فَأَذْبَحْهُ﴾ رواه الشيخان، هر کاتیک سه‌گه‌کات به‌ردا نیچیریک، (بسم الله) بلئ، جا نه‌گەر نیچیره‌که‌ی بۆ تو گرت و که‌ گه‌یشتی نیچیره‌که‌ زیندوو بوو، سه‌ری بپړه‌.

پیناسه: (الْحَيَاةُ الْمُسْتَقَرَّةُ) = گیانی جیگیربوو، نه‌و گیانه‌یه: که‌ گیانله‌به‌ره‌که‌ جوله‌ی به‌ ویستی خوی هه‌بی، جا نیشانه‌ی نه‌م گیانه‌ نه‌وه‌یه: گیانله‌به‌ره‌که‌ - له‌ دوا‌ی بریندارکردنی، یان سه‌ر پړینی - به‌ توندی بجولئ، یان له‌ دوا‌ی سه‌رپړینه‌که‌ی خوینی به‌ توندی لئ‌ده‌رقولئ، واته: نه‌گەر هیچیک له‌و نیشانانه‌ نه‌بو، نه‌وه مرداره‌و حه‌لال نابی، به‌لام جوله‌ی به‌هیژ به‌ ته‌نها به‌سه، هه‌روه‌ك له‌ سه‌رچاوه‌کاندا فرمویانه‌.

هه‌روه‌ها مه‌به‌ست له‌ (حَرَكَةُ الْمَذْبُوحِ) = جوله‌ی سه‌رپراو = جوله‌ی ناچاری، نه‌وه‌یه: گوئ‌لیب‌وون و دیت‌و جوله‌ی به‌ ویستی خوی نه‌میئ، هه‌روه‌ك له‌ (نهاية) دا فرمویه‌تی.

وَلَوْ رَمَاهُ فَقَدَهُ نِصْفَيْنِ حَلًّا، وَلَوْ أَبَانَ مِنْهُ عُضْوًا بِجُرْحٍ مُدْفَفٍ حَلَّ الْعُضْوُ وَالْبَدَنُ،
أَوْ بَغَيْرِ مُدْفَفٍ ثُمَّ ذَبَحَهُ أَوْ جَرَحَهُ جُرْحًا آخَرَ مُدْفَفًا حُرْمَ الْعُضْوِ وَحَلَّ الْبَاقِي، فَإِنْ لَمْ
يَتِمَّكَنْ مِنْ ذَبْحِهِ وَمَاتَ بِالْجُرْحِ حَلَّ الْجَمِيعِ، وَقِيلَ يَحْرُمُ الْعُضْوُ، وَذَكَاةُ كُلِّ حَيَوَانٍ قُدِرَ
عَلَيْهِ بِقَطْعِ كُلِّ الْخُلُقُومِ وَهُوَ مَخْرَجُ النَّفْسِ، وَالْمَرِيءِ وَهُوَ مَجْرَى الطَّعَامِ،

(وَلَوْ رَمَاهُ فَقَدَهُ نِصْفَيْنِ) ئەگەر تیغیکی هاویشته نیچیرێک و کردیە دوو پارچە (حَلًّا) هەردوو
پارچەکان هەڵال دەبن (و) هەروەها (لَوْ أَبَانَ مِنْهُ عُضْوًا بِجُرْحٍ مُدْفَفٍ) ئەگەر ئەندامێکی لە
نیچیرەکە کردەووە بە برینێکی وەها: کە بە پەلە دەیکوشت (حَلَّ الْعُضْوُ وَالْبَدَنُ)
ئەندامەکە و لاشەکە ی هەردووک هەڵال دەبن.

(أَوْ بَغَيْرِ مُدْفَفٍ) بەلام ئەگەر برینەکە بە پەلە نەیدەکوشت (ثُمَّ ذَبَحَهُ) ئینجا لە دواى
لێکردنەوێ ئەندامەکە نیچیرەکە ی سەر بپێ (أَوْ جَرَحَهُ جُرْحًا آخَرَ مُدْفَفًا) یان بە
برینێکی تر بریندارى کردو برینەکە ی دوو هەم بە پەلە دەیکوشت، ئەو لە دوو مەسەلەیدا
(حُرْمَ الْعُضْوِ وَحَلَّ الْبَاقِي) ئەندامە لێکراوەکە هەپامە و لاشەکە ی تیش هەڵالە.

بەلام (فَإِنْ لَمْ يَتِمَّكَنْ مِنْ ذَبْحِهِ وَمَاتَ بِالْجُرْحِ) ئەگەر بۆی نەگونجا نیچیرەکە سەر بپێ و بە
برینەکە ی بەکەم مرد، ئەو کاتە (حَلَّ الْجَمِيعِ) ئەندامەکە و لاشەکە هەردوکی هەڵال دەبن
(وَقِيلَ: يَحْرُمُ الْعُضْوُ) لە فەرموودە یەکی بێ هیژدا: ئەندامەکە هەپام دەبێ.

﴿چۆنیەتی سەرپڕینی گیانلەبەر﴾

(وَذَكَاةُ كُلِّ حَيَوَانٍ قُدِرَ عَلَيْهِ) سەرپڕینی گشت گیانلەبەرێکی توانای بە سەردا بپێ، دێتە
جێ (بِقَطْعِ كُلِّ الْخُلُقُومِ) بە برینى هەموو قرتاکە ی (وَهُوَ مَخْرَجُ النَّفْسِ) قرتاکە: بۆپە ی
دەرچوونی هەناسە یە، هەم (وَالْمَرِيءِ) بە برینى هەموو سۆرچکە ی (وَهُوَ مَجْرَى الطَّعَامِ)
سۆرچک: بۆپە ی پێداپێشتنی خواردن و خواردنەو یە، واتە: ئەگەر تەنھا یەکیکیان
بپێدرێ، یان بەشیکی کەم لە تەنھا یەکیکیان نەبپێدرێ سەرپاوەکە هەڵال نابێ، هەروەک
لە سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

بەلام لە فەرموودە یەکی بێ هیژدا: ئەگەر بەشیکی کەم لە تەنھا سۆرچک، یان لە تەنھا
قرتاکە بمێنێتەو، زیانی نیە و سەرپێنەکە دێتە جێ، ئیمامی (الماوردی) و (الشاشی) ئەم
فەرموودە بێ هیژەیان گیراوە تەو و ئیمامی (الرویانى) ش هەلیبژاردووە، هەروەک لە
(المجموع) دا فەرموویەتی.

هەروەها لە لای ئیمام (ابى حنیفە): ئەگەر لە چواران سێ بپێدرێن-واتە: هەردوو
دەمارەکانى مل لەگەڵ تەنھا سۆرچک، یان لەگەڵ تەنھا قرتاکە بپێدرێن- سەرپاوەکە
هەڵال دەبێ، هەروەک لە (المجموع) و (مجمع الأنهر) دا فەرموویانە.

﴿ناگاداری﴾ یه کهم: بۆ چه لالابوونی سهرپراره که مهرجه: نه و گویزله ی به بۆریه ی هه ناسه وه یه، هه مووی، یان به شیکی که می به لای سهری ئازده له که وه بمیئته وه، واته: نه گهر ئازده له که له بن شه ویله کانیه وه سهر برا و هیچی نه و گویزله یه له گهل سهریه وه نه هات، نه وه مرداره و چه لال نابئی، هه روه که له (المجموع) و (تحفة) و (حاشیة عوض) دا پوون کراوه ته وه. هه روه ها نه گهر سهری گیانله به ریک به ده ست هه لیکه نن، یان به گولله ی تفهنگ په لی بدا، نه و کاته ش مرداره و چه لال نابئی، هه روه که له سهرچاوه کانداهه رموویانه.

دووه م: بۆ چه لالابوونی سهرپراره که مهرجه: له کاتی ده ستپیکردنی سهرپرینه که ی دا گیانی جیگه ی بووی تئ دابی- که به جوله ی توندو به خوین لی هاتنی توند ده زاندی- هه روه که له پیناسه که دا پابرا، که وابو: نه گهر هۆیه کی به هیلاکده ر هه بوو: وه که درنده یه که ئازده له که ی بریندار کرد، یان بانئیکی به سهر دا پوخا، یان زگی دپیندا و پخۆله کانی هاتنه ده روه به لام ای- جیا نه بونه وه، یان گیایه کی کوشنده ی خوارد، یان هه ر هۆیه کی تری به هیلاکده ر، نه وه نه گهر گیانله به ره که له کاتی ده ستپیکردنی سهرپرینه که ی دا گیانی جیگه ی بووی تئ دا بئ، سهرپراره که چه لال ده بئ، هه ر چه ند بیگومانی ش بزانی به و هۆیه ده مرئ، وه نه گهر له و کاتدا گیانی جیگه ی بووی تئ دا نه بئ- وه که به توندی نه جولی و خوینی به توندی لی نه بئ- نه وه مرداره و چه لال نابئی.

به لام نه گهر هۆیه کی به هیلاکده ر نه بئ: وه که ئازده له که له خۆیه نه خۆش بوئی، یان گیایه کی نه خۆشکه ری خوارد بئ و نه خۆش بوئی، نه وه له و حاله ته دا گیانی جیگه ی بوو مهرج نیه، که واته: نه گهر ئازده له که بشگاته حاله تی دواگیان و تۆزیک گیانی تئ دا مابی، نه وه به سهرپرین چه لال ده بئ.

هه روه ها نه گهر گیانله به ریک پی، یان ده ستی ووشک و له کارکه وتوو بئ، نه وه به سهرپرین پی و ده ست له کارکه وتوو کانی شی چه لال ده بن، هه روه که له (المجموع) و (تحفة) دا نه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

سئیه م: نه گهر سهرپراره که سۆرچک و قرتا که ی به ته وای نه پرین و ده ستی لی هه لگرت و ئازده له که گیانی جیگه ی بووی نه ماو گه یشته جوله ی سهرپراو، ئینجا نه وه نده ی مابۆوه بپی، نه وه مرداره و چه لال نابئی، به لام نه گهر له دوا ی ده ست لی هه لگرتنه که گیانی جیگه ی بووی تئ دا مابی و سهرپرینه که ی ته واو بکا، یان کێرده که ی لی به ربۆوه و به په له هه لیگرتنه وه و سهرپرینه که ی ته واو کرد، یان به هۆی پاچه نینی سهرپراره که ده ستی لاکه وتو به په له گه پاندیه وه و سهرپرینه که ی ته واو کرد، یان کێرده که ی کول بوو، جا پیش ده ست لی هه لگرتن کێردی کی تیژی بۆ هات و سهرپرینه که ی ته واو کرد، نه وه له و حاله تانه دا سهرپراره که چه لال ده بئ.

وَيُسْتَحَبُّ قَطْعُ الْوَدَجَيْنِ وَهُمَا عِرْقَانِ فِي صَفْحَتَيِ الْعُنُقِ، وَلَوْ ذَبَحَهُ مِنْ قَفَاهُ عَصَى، فَإِنْ أَسْرَعَ فَقَطَعَ الْخُلُقُومَ وَالْمَرِيءَ وَبِهِ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ حَلٌّ، وَإِلَّا فَلَا، وَكَذَا إِدْخَالُ سِكِّينٍ بِأُذُنٍ ثَغْلَبٍ،

هه روه ها نه گهر له دواى بېړنى به شيكى سوريچك و قرتاكه گيانى جيگيربووى تى دا مابى و يه كيكي تر سهر بېړنه كهى ته واو بكا، يان درنده يه كه به شيكى سوريچك و قرتاكه له ناژه له كه بېړى و گيانى جيگيربووى تى دا مابى، ئينجا موسولمانيك نهو به شى ماوه به ته واوى بېړى، نهو كاته ش له هه ردو مه سه له دا سهر بېړاوه كه حه لال ده بى، هه روه كه له (تحفة و الشروانى) دا نهو مه سه لانه پوون كراونه وه.

به لام نه گهر درنده كه هه موو سوريچك، يان هه موو قرتاكهى له ناژه له كه بېړى بو، يان گه ياندوبيه حالته تى جولهى سهر بېړاو: وهك پيخوله كانى لى جيا كرده نهو، ئينجا موسولمانيك به ته واوى سهرى بېړى، نهو كاته مرداره و حه لال نابى، هه روه كه له (الانوار و البجيرمى) دا پوون كراوه ته وه.

(وَيُسْتَحَبُّ قَطْعُ الْوَدَجَيْنِ) له سهر بېړنه كه دا سوننه ته: هه ردو ده ماره كانى مليش بېردى: كه (وَهُمَا عِرْقَانِ فِي صَفْحَتَيِ الْعُنُقِ) دوو په گن له پيشه وهى هه ردو لاي نه سستى گيانله بهرن، جا هه ركاتيك نهو دوو ده مارو سوريچك و قرتاكهى بېړن سوننه ته ده سستى لى نه لگري تا گيانى ده رده چى، واته: ناپه سنده له و چوارانه زياتر بېړى، يان پيش گيانده رچون سهرى لى بكا ته وه، يان ملى بشكىنى، يان بيگروينى، يان راييكيشيته شوينىكى تر، يان نه نداميكى لى بكا ته وه، به لام له گه ل نه وه شدا نه ندامه كه حه لاله، هه روه كه زوږبهى سهر چاوه كان نهو كردارانه يان به ناپه سندن داناون.

(وَلَوْ ذَبَحَهُ مِنْ قَفَاهُ) نه گهر له پشت مله وه ناژه له كهى سهر بېړى (عَصَى) گونا هبار ده بى، چونكه نازاردانى تى دايه، ئينجا (فَإِنْ أَسْرَعَ) نه گهر سهر بېړه كه په لهى كردو (فَقَطَعَ الْخُلُقُومَ وَالْمَرِيءَ وَبِهِ حَيَاةٌ مُسْتَقَرَّةٌ) سوريچك و قرتاكهى بېړن له و حالته ش ناژه له كه گيانى جيگيربووى تى دا بوو، نهو (حَلٌّ) حه لال ده بى (وَإِلَّا) به لام نه گهر له حالته تى بېړنى سوريچك و قرتاكه ناژه له كه گيانى جيگيربووى نه مابو، نهو (فَلَا) حه لال نابى و مرداره، هه روه ها نه گهر به مه قه سيش سهرى بقرتينى نهو كاته ش مرداره و حه لال نابى، هه روه كه له زوږبهى سهر چاوه كاندا فهرمو يانه.

(وَكَذَا إِدْخَالُ سِكِّينٍ بِأُذُنٍ ثَغْلَبٍ) هه روه ها نه گهر كيږده كهى به ناو گوئى پيوى دا برده ژوره وه، تاكو سوريچك و قرتاكهى له بن پيسته تى دا بېړى و پيسته كهى خراپ نه بى، نهو هه ش هه پامه، چونكه نازاردانى تى دايه، جا نه گهر به په له له كاتى گيانى جيگيربوودا سوريچك و قرتاكهى بېړن، نهو حه لال ده بى، نه گينا: هه پامه و مرداره.

وَيُسْنُ نَحْرُ إِبِلٍ، وَذَبْحُ بَقَرٍ وَغَنَمٍ، وَيَجُوزُ عَكْسُهُ، وَأَنْ يَكُونَ الْبَعِيرُ قَائِمًا مَعْقُولَ الرُّكْبَةِ، وَالْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ مُضْجَعَةً لِحَنْبِهَا الْأَيْسَرِ، وَيُتْرَكُ رِجْلُهَا الْيُمْنَى، وَتُشَدُّ بِأَقْلَقَوَائِمٍ، وَأَنْ يُحَدَّ شَفْرَتُهُ، وَيُوجَّهَ لِلْقِبْلَةِ ذَبِيحَتُهُ، وَأَنْ يَقُولَ: بِسْمِ اللَّهِ،

(وَيُسْنُ نَحْرُ إِبِلٍ) سوننه ته: ووشتر له بنه وهی گه رووی دا سهر بپرئ، چونکه نه وها زوتر گیانی دهرده چئو له حدیسی (البخاری ومسلم) دا فرمانی پی کراوه، هم (وَذَبْحُ بَقَرٍ وَغَنَمٍ) سوننه ته: مانگاو گامیش و بز و مه پو ناژه له کانی ترو بالنده کان له سهر وهی گه روو دا سهر بپرئ، چونکه پیغه مبه رﷺ نه وها سهری برپوهو (البخاری ومسلم) گیارویه تیان وه، به لام (وَيَجُوزُ عَكْسُهُ) پیچه وانه که شی دروسته و ناپه سندیش نیه، چونکه تنها برپینی سورچک و قرتاکه په چاو ده کړئ.

(وَأَنْ يَكُونَ الْبَعِيرُ قَائِمًا مَعْقُولَ الرُّكْبَةِ) سوننه ته: ووشتر به پیوه سهر بپرئ و نه ژتوی چه په یشی ببه سترئ و له سهر سئ پایه ی پابوه سترئ (وَالْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ مُضْجَعَةً لِحَنْبِهَا الْأَيْسَرِ) سوننه ته مانگاو بز و مه پو بالنده کانیش له سهر ته نیشتی چه په یان دریژ بکړئ، هم (وَيُتْرَكُ رِجْلُهَا الْيُمْنَى) پی ی پاسته ی به ره ل بدرئ و (وَتُشَدُّ بِأَقْلَقَوَائِمٍ) سئ په له کانی تریشی ببه سترئ، هره وها سوننه ته: به هیمنی بهیندریته شوینی سهر برپینو پیش سهر برپین ناوی بدریته، هره وک له سهر چاوه کاند ا فرمو یانه.

(وَأَنْ يُحَدَّ شَفْرَتُهُ) سوننه ته: کیرده که ی تیژ بکاو توژیک هیژ بداته سهر کیرده که له هینان و بردنی دا، پیغه مبه رﷺ فرمووی: ﴿إِذَا ذَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الذَّبْحَةَ وَلْيُحَدَّ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ وَلْيُرِخْ ذَبِيحَتَهُ﴾ رواه مسلم، هر کاتیک ناژه لیکتان سهر بری به جوانی سهر برپینه که بکن، هر یه که تان کیرده که ی تیژ بکاو سهر پراوه که ی دلخوش بکاو بیحه سینتته وه.

جا بزانه: ناپه سنده له بهر چاوی ناژه له که تیغه که تیژ بکا، یان له بهر چاوی ناژه له که ناژه لیکی تر سهر بپرئ، ناپه سنده به کیردیکی کول، یان دزراو، یان زه و تکر او سهری بپرئ، به لام به وانه ش سهر پراوه که هر حال ده بی، هره وک له (المجموع) دا فرمو یه تی. به لام نه گهر کیرده که نه وهنده کول بوو: به هیزی ده ست سهر پره که سورچک و قرتاکه ی بچراندن، یان پیش بچراندن ناژه له که خنکا، یان گیانی جیگیر بووی تی دا نه ما، نه و کاته مرداره و حال نابئ، هره وک له ژوریه ی سهر چاوه کاند ا فرمو یانه.

(وَيُوجَّهَ لِلْقِبْلَةِ ذَبِيحَتُهُ) سوننه ته سهر پراوه که پوو له قیبله دریژ بکاته سهر زه مین، جا نه گهر ناژه له که پوو له قیبله ش نه کړئ هر حال له (وَأَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ) سوننه ته: له کاتی سهر برپینه که دا بلئ: (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ)، جا نه گهر به قه سدیش (بِسْمِ اللَّهِ) نه لئ، نه و ناپه سنده، به لام سهر پراوه که حال ده بی، هره وک له سهر چاوه کاند ا فرمو یانه،

وَيُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَلَا يَقُل: بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمِ مُحَمَّدٍ ﷺ.
(فَصْلٌ) يَحِلُّ ذَبْحُ مَقْدُورٍ عَلَيْهِ وَجَرَحُ غَيْرِهِ بِكُلِّ مُحَدَّدٍ يَجْرَحُ كَحَدِيدٍ
وَنُحَاسٍ وَذَهَبٍ وَخَشَبٍ وَقَصَبٍ وَحَجَرٍ وَزُجَاجٍ، إِلَّا ظُفْرًا وَسِنًّا وَسَائِرَ الْعِظَامِ،
فَلَوْ قَتَلَهُ بِمُثْقَلٍ أَوْ ثِقَلٍ مُحَدَّدٍ كَبُنْدُقَةٍ وَسَوْطٍ وَسَهْمٍ بِلَا نَصْلٍ وَلَا حَدٍّ أَوْ سَهْمٍ وَبُنْدُقَةٍ

﴿عن عائشة رضي الله عنها: أَنَّهُمْ قَالُوا لِلنَّبِيِّ ﷺ: إِنَّ قَوْمًا يَأْتُونَنَا بِاللَّحْمِ لَا نَدْرِي أَذَكَرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ
أَمْ لَا؟ قَالَ: سَمَّوْا اللَّهَ أَنْتُمْ وَكُلُّوهُ﴾ رواه البخاري، موسولمانه كان گوتیان: خه لکک گزشتمان
بو دینن، نازانین له کاتی سه رپریندا گوتویانه (بسم الله)، یان نا؟ پیغه مبه رﷺ فه رموی
نیوه بلین: (بسم الله) و بیخون.

(وَيُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ ﷺ) سوننه ته سه لاواتیش له سه ر پیغه مبه رﷺ لی بدها، به لام (وَلَا يَقُل:
بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمِ مُحَمَّدٍ ﷺ) هه پامه و نابئ بلئ: به ناوی خواو پیغه مبه رﷺ، چونکه بوئی
(شرك) ی لی بدها.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي مَهْرَجَه كَانِي كَه رَسْتَه ي سَه رِپَرِين و پَاو كَرْدَن﴾

(يَحِلُّ ذَبْحُ مَقْدُورٍ عَلَيْهِ) هه لال ده بی: سه رپرینی نه و گیانله به ره ی توانای به سه ردایه، هه
(وَجَرَحُ غَيْرِهِ) هه لال ده بی: بریندارکردنی نه و گیانله به ره ی توانای به سه ردایه (بِكُلِّ مُحَدَّدٍ
يَجْرَحُ) به هر تیژیکی بریندار بکا: (كَحَدِيدٍ وَنُحَاسٍ وَذَهَبٍ وَخَشَبٍ وَقَصَبٍ وَحَجَرٍ وَزُجَاجٍ)
وهكو ناسن و مس و زیپو زیو و دارو قامیش و به ردو شوشه، به به لگه ی هه دیسه که ی
نافره ته که ی (کعب) ی پراپردو، هه هه دیسه که ی داهاتوو (إِلَّا ظُفْرًا وَسِنًّا وَسَائِرَ الْعِظَامِ)
ته نها به نینوک و ددان و نیسقانه کانی تر سه رپرین و نیچیر هه لال نابئ، پیغه مبه رﷺ
فه رمویه تی: ﴿مَا أَنْهَرَ الدَّمَ وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ فَكُلْ لَيْسَ السِّنُّ وَالظُّفْرُ﴾ رواه الشيخان، هه
تیژیک خوین لی بئینی و ناوی خوا ی له سه ر گوترا، تو بیخو، ته نها ددان و نینوک نه بی.

که واته: نه گه ر شتیکی تیژ نه بی و نیچیری پی بکوژی: وهكو به ردو دار، یان تیژ بی به لام به
تیژییه که ی نه یکوژی به لکو به پانییه که ی بیکوژی، یان به تیژییه که به هوییه کیتری هه پام
بیکوژی: وهكو تفهنگ، نه وه نیچیره که مرداره و هه لال نابئ، پیغه مبه رﷺ فه رمویه تی:
﴿إِذَا أَصَبْتَ بِحَدِّهِ فَكُلْ، وَإِذَا أَصَبْتَ بِعَرَضِهِ فَإِنَّهُ وَقِيدٌ فَلَا تَأْكُلْ﴾ رواه الشيخان، نه گه به
تیژایی هاویش تراوه که نیچیره که ت کوشت نه وه هه لاله و بیخو، به لام نه گه به پانییه که ی
کوشتت نه وه لی دراوه و مه یخو، واته: مرداره.

جا هه به به لگه ی نه هه دیسه (فَلَوْ قَتَلَهُ بِمُثْقَلٍ) نه گه ر نیچیره که ی به شتیکی
گران کوشت (أَوْ ثِقَلٍ مُحَدَّدٍ) یان به گرانایی شتیکی تیژی کوشت: (كَبُنْدُقَةٍ) وهكو به ردی
فنده ق و به رده قانی و تفهنگ و هه م (وَسَوْطٍ وَسَهْمٍ بِلَا نَصْلٍ وَلَا حَدٍّ) وهكو شوپکه دار و
تیریکی بی سه رو بی تیژیایی (أَوْ سَهْمٍ وَبُنْدُقَةٍ) یان به تیریکی و فنده قیک کوشتی

أَوْ جَرَحَهُ نَصْلٌ وَاتَّرَ فِيهِ غُرْضُ السَّهْمِ فِي مُرُورِهِ وَمَاتَ بِهِمَا أَوْ إِنْخَنَقَ بِأُخْبُولَةٍ أَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ فَوَقَعَ بِأَرْضٍ أَوْ جَبَلٍ ثُمَّ سَقَطَ مِنْهُ حَرْمٌ، وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِالْهَوَاءِ فَسَقَطَ بِأَرْضٍ وَمَاتَ حَلٌّ، وَيَجِلُّ الإِصْطِيَادُ بِجَوَارِحِ السَّبَاعِ وَالطَّيْرِ كَكَلْبٍ وَفَهْدٍ وَبَازٍ وَشَاهِينٍ

(أَوْ جَرَحَهُ نَصْلٌ وَاتَّرَ فِيهِ غُرْضُ السَّهْمِ فِي مُرُورِهِ) یان سهره تیژه که برینداری کردو ته نیشتی تیژه که ش له تیپه پوونی دا کاری تی کردو (وَمَاتَ بِهِمَا) به برینه که و به ته نیشتی تیره که مرد (أَوْ إِنْخَنَقَ بِأُخْبُولَةٍ) یان به په تیکی فاقه که خنکا، یان به ته له وه مرد (أَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ) یان تیژیکی وئ که وتو برینداری کرد (فَوَقَعَ بِأَرْضٍ أَوْ جَبَلٍ) جا له دوی برینداریون که وته سهر زهویه کی بهرز، یان سهر لیوی چیا په ک (ثُمَّ سَقَطَ مِنْهُ) ئینجا له بهر زاییه که، یان له چیا په یه که که وته خواره وه مرد، نه وه (حَرْمٌ) له وه مو مه سه لانه دا نیچیره که چه پامه.

به لام (وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِالْهَوَاءِ) نه گهر له ناسمان، یان له سهر دره ختیکی نیچیره که تیژیکی وئ که وتو برینداری کرد (فَسَقَطَ بِأَرْضٍ وَمَاتَ) ئینجا که وته سهر زهوی و مرد، نه وه (حَلٌّ) چه لاله، چونکه به ناچاری هر ده بی بکه ویتته سهر زه مین.

﴿ناگاداری﴾: پاوکردنی نیچیر به تفهنگه کانی ثم سهرده مه چه پامه و نیچیره که ش مرداره و چه لال نابی؟ چونکه گولله ی تفهنگ به گهرمایی ناگر ده یسوتینئ و ده یمرینئ، به لام نه گهر گولله که به شوینئکی وه های بکه وئ که پاوکه ره که بیگاتی و گیانی جیگیر بوی تی دا بمینئ و سهری بیئ، نه و کاته نیچیره که به سهر پینه که چه لال ده بی، هه روک له (تحفة) و (إعانة) دا پوون کراوه ته وه.

جا بزانه: جیاوازی تیری که وان و گولله ی تفهنگ نه مه یه: تیری که وان به هیزی پاوچیه که ده هاویشتری و به تیژی خوی نیچیره که ده کوژئ-واته: نه گهر نه شهاویشتری به لیدانی به ده ستیش هر بریندار ده کا-، به لام گولله ی تفهنگ به هیزی ناگر دره ده چئ و گولله که به و ناگره سور ده بیته وه و به و گهرمایی و به هیزی دره چوونه که و به تیژی خوی نیچیره که ده کوژئ-واته: نه گهر هیزی ناگره که نه بی، به هیزی ناده میزاد نه وه نده کار له بریندار کردن ناکا- که وابو: لیتره دا هوی چه لالی و چه پامی- که تیژی و گهرمی یه- ویکرا کز ده بته وه و چه پامه که به سهر چه لاله که دا زال ده بی و چه پامی ده کا، هه روک له (جواهر الفتاوی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَيَجِلُّ الإِصْطِيَادُ) پاوکردن چه لاله-واته: نیچیره کوژراوه که چه لال ده بی- نه گهر پاو کرابی: (بِجَوَارِحِ السَّبَاعِ وَالطَّيْرِ) به بریندار که ری دپنده کان و بالنده کان: (كَكَلْبٍ وَفَهْدٍ وَبَازٍ وَشَاهِينٍ) وه کو سه گو تاژی و یوزو بازو شاهین و هه لو

بَشَرَطُ كَوْنِهَا مُعْلَمَةً: بِأَنْ تَنْزَجِرَ جَارِحَةُ السَّبَاعِ بِزَجْرِ صَاحِبِهَا، وَتَسْتَرْسِلَ بِإِسَالِهِ، وَيُمْسِكَ الصَّيْدَ وَلَا يَأْكُلَ مِنْهُ، وَيُشْتَرَطُ تَرْكُ الْأَكْلِ فِي جَارِحَةِ الطَّيْرِ فَلَا ظَهَرَ، وَيُشْتَرَطُ تَكَرُّرُ هَذِهِ الْأُمُورِ بِحَيْثُ يُظَنُّ تَأْدِبُ الْجَارِحَةِ، وَلَوْ ظَهَرَ كَوْنُهُ مُعْلَمًا ثُمَّ أَكَلَ مِنْ لَحْمِ صَيْدٍ لَمْ يَحِلَّ ذَلِكَ الصَّيْدُ فَلَا ظَهَرَ، فَيُشْتَرَطُ تَعْلِيمٌ جَدِيدٌ، وَلَا أَثَرٌ لِلْعَقِ الدَّمِ،

(بَشَرَطُ كَوْنِهَا مُعْلَمَةً) به و مه رجه ی بریندارکه ره که ی دپنده و بالنده کان فی ره پاو کرابی: (بِأَنْ تَنْزَجِرَ جَارِحَةُ السَّبَاعِ بِزَجْرِ صَاحِبِهَا) وه که دپنده که بوهستی هر کاتیک خاوه نه که ی وهستی لی بکا، هم (وَتَسْتَرْسِلَ بِإِسَالِهِ) تی به ربی هر کاتیک خاوه نه که ی تی به ربدا، هم (وَيُمْسِكَ الصَّيْدَ) نیچیره که ش بؤ خاوه نه که ی بگری و هر کاتیک خاوه نه که ی هات بؤی واز له نیچیره که بیئی و به رگری نه کا، هم (وَلَا يَأْكُلَ مِنْهُ) هیچیش له نیچیره که نه خوا: نه پیش کوشتنی و نه دوی کوشتنی.

(و) هه روه ها (يُشْتَرَطُ تَرْكُ الْأَكْلِ فِي جَارِحَةِ الطَّيْرِ) به مه رج داده ندری، بریندارکه ی بالنده ش هیچ له نیچیره که نه خوا (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژتردا، هم پیویسته مه رجه کانی تریش - جگه له وهستان - له بالنده دا بیئه جی، هه روه که له سه رچاوه کانداهه رمویانه.

(وَيُشْتَرَطُ تَكَرُّرُ هَذِهِ الْأُمُورِ) به مه رج داده ندری: نه و چوار کارانه ی پابردو زیاتر له جاریک و دوو جار دووباره ببه وه (بِحَيْثُ يُظَنُّ تَأْدِبُ الْجَارِحَةِ) به شیوه یه کی وه ها: گومان به هیژ بیئی که بریندارکه ره که فی ره پاو بووه، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿أَحِلَّ لَكُمْ الطَّيَّاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ مُكَلَّبِينَ﴾ شتی پاک بؤ نیوه حه لال کراوه، هم نیچیری نه و بریندارکه رانه ش که فی ره پاوتان کردون و به فهرمانتان ده جولینه وه.

(وَلَوْ ظَهَرَ كَوْنُهُ مُعْلَمًا) نه گه ر به و مه رجه ی پابردو ئاشکرا بوو: بریندارکه ره که فی ره پاو کراوه (ثُمَّ أَكَلَ مِنْ لَحْمِ صَيْدٍ) نینجا ته نها جاریک له گوشتی نیچیریکی خوارد، نه وه (لَمْ يَحِلَّ ذَلِكَ الصَّيْدُ) نه و نیچیره کوژراوه حه لال نیه (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژتردا، پیغه مبه ر ﷺ فهرمویه تی: ﴿إِذَا أُرْسِلَتْ كَلْبُكَ الْمُعْلَمَ وَذَكَرْتَ اسْمَ اللَّهِ فَكُلْ، وَإِنْ قَتَلَ فَإِنْ أَكَلَ مِنْهُ فَلَا تَأْكُلْ﴾ رواه الشيخان، هر کاتیک سه گه فیرکراوه که ت به ردا نیچیریکی و (بِسْمِ اللَّهِ) ت گوت و نیچیره که ی گوشت گوشته که ی بخو، به لام نه گه سه گه که له نیچیره که ی خوارد نه تو مه بخو. که و ابو (فَيُشْتَرَطُ تَعْلِيمٌ جَدِيدٌ) به مه رج داده ندری: بریندارکه ره که سه رله نوی فی ره پاو بگریته وه، به لام (وَلَا أَثَرَ لِلْعَقِ الدَّمِ) لیستنه وه ی خوینی نیچیره که هیچ کار له فیرکردنه که نا کا و نیچیره که حه پام نابئی.

جا بزانه: نه گه ر بریندارکه ره که فی ره پاو نه کرابی، یان مه رچیکی له و چوار مه رجه ی پابردو لی نه هاته جی، یان بی تی به ردانی خاوه نه که ی ده نیچیره که به ربی،

وَمَعْضُ الْكَلْبِ مِنَ الصَّيْدِ نَجِسٌ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا يُعْفَى عَنْهُ وَأَنَّهُ يَكْفِي غَسْلُهُ بِمَاءٍ وَتُرَابٍ، وَلَا يَجِبُ أَنْ يُقَوَّرَ وَيُطْرَحَ، وَلَوْ تَحَامَلَتِ الْجَارِحَةُ عَلَى صَيْدٍ فَقَتَلَتْهُ بِثَقْلِهَا حَلًّا فَلَا أَظْهَرَ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ سَكِينٌ فَسَقَطَ وَأَنْجَرَحَ بِهِ صَيْدٌ أَوْ احْتَكَّتْ بِهِ شَاةٌ - وَهُوَ فِي يَدِهِ - فَأَنْقَطَعَ خُلُقُومُهَا وَمَرِيئُهَا، أَوْ اسْتَرْسَلَ كَلْبٌ بِنَفْسِهِ فَقَتَلَ لَمْ يَحِلَّ،

ئەو کاتە نیچیرە کوژاوەکە لە لال نابی، مەگەر پاوەرەکە بیگاتی و گیانی جیگیربوی تێدا بێ و سەری ببری، ئەو کاتە بەو سەرپرینە لە لال دەبی، هەرەها ئەگەر فێرە پویش کرابی، بەلام پاوەرەکە گەیشته نیچیرەکە و گیانی جیگیربوی تێدا مابو، ئەو کاتەش ئەگەر سەری نەبڕی لە لال نابی، هەرەک لە (المجموع) دا ئەو مەسەلانە پوون کراوە، بە بەلگە یە دەیسەکە ی ﴿إِذَا أُرْسِلَ كَلْبُكَ﴾ ی پراوردو لە پیش (پیناسە) کەدا.

(وَمَعْضُ الْكَلْبِ مِنَ الصَّيْدِ) ئەو شوینە ی لە لاشە ی نیچیرەکە سەگ گەزیویەتی، واتە: بە دەم و دانەکانی گرتویەتی (نَجِسٌ) پیسە و گلابوو (وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا يُعْفَى عَنْهُ) بە فەرموودە ی پاستەر: لەو گلابوو نەبوردی (وَأَنَّهُ يَكْفِي غَسْلُهُ بِمَاءٍ وَتُرَابٍ) بە فەرموودە ی پاستەر ئەوەندە بەسە: حەفت جار بە ئاو بشوێ و جارێکیان گلی تیکەل کرابی و (وَلَا يَجِبُ أَنْ يُقَوَّرَ وَيُطْرَحَ) واجب نیە شوینەکە بکۆلدی و فڕی بدری.

(وَلَوْ تَحَامَلَتِ الْجَارِحَةُ عَلَى صَيْدٍ) ئەگەر دڕندەکە خۆی خستە سەر نیچیرێک (فَقَتَلَتْهُ بِثَقْلِهَا) جا بە گرانیی خۆی نیچیرەکە ی کوشت، یان بە توندی خۆی لێدا و کوشتی، ئەو (حَلًّا) نیچیرەکە لە لال دەبی هەرچەند برینداریش نەبوی (فِي الْأَظْهَرِ) لە فەرموودە ی بەهێزتردا، هەرەک ئەگەر بە دندوک و نینۆک و دانەکانی بیکوژی ئەویش لە لالە، چونکە بێ جیاکردنەوە خۆی گەرە دەفەرموی: ﴿فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكَ عَلَيْكُمْ﴾ لەو نیچیرە بخۆن کە بریندارەکان بۆ ئێوە یان گرتون.

بەلام ئەگەر نیچیرەکە لە ترسی دڕندەکە گیانی دەریچێ، یان بە هۆی ماندوو بوون بمری، ئەو کاتە لە لال نابی، هەرەک لە سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

ئینجا بزانی: مەرجه مۆفەکە لە سەرپرین و لە پاوەرەکاندا کردارەکە ی مەبەست بێ، بەلام مەرجه نیە: کارتی کراوەکە ی مەبەست بێ، کەوابو: (وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ سَكِينٌ) ئەگەر کێردیکی بە دەستەوە بوو (فَسَقَطَ وَأَنْجَرَحَ بِهِ صَيْدٌ) ئینجا کێردەکە - بە خۆی - لە دەستی کەوتە خوارەو و نیچیرێکی پێ بریندار بوو و نیچیرەکە مرد (أَوْ احْتَكَّتْ بِهِ شَاةٌ) یان مەپێک خۆی لە کێردەکە دا (وَهُوَ فِي يَدِهِ) لەم حالەتەش کێردەکە ی بە دەستەوە بوو (فَأَنْقَطَعَ خُلُقُومُهَا وَمَرِيئُهَا) جا بەو کێردە سوڕچێ و قرتاکە ی بێردان (أَوْ اسْتَرْسَلَ كَلْبٌ بِنَفْسِهِ فَقَتَلَ) یان سەگێک بە خۆی بەربووە نیچیرێک و نیچیرەکە ی کوشت، ئەو (لَمْ يَحِلَّ) لەو سێ مەسەلە یەدا ئازەلەکە لە لال نابی، چونکە مۆفەکە مەبەستی سەرپرینی نەکردو و دڕندەکە شی نەناردو.

وَكَذَا لَوْ اسْتَرْسَلَ كَلْبٌ فَأَغْرَاهُ صَاحِبُهُ فَرَزَادَ عَدُوِّهِ لَمْ يَحِلَّ فِيهِ الْأَصْحُ، وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِإِعَانَةِ رِيحٍ حَلٍّ، وَلَوْ أَرْسَلَ سَهْمًا لِإِخْتِبَارِ قُوَّتِهِ أَوْ إِلَى غَرَضٍ فَأَعْتَزَّضَهُ صَيْدٌ فَقَتَلَهُ حَرَمٌ فِيهِ الْأَصْحُ، وَلَوْ رَمَى صَيْدًا ظَنَّهُ حَجَرًا أَوْ سَرَبَ ظَبَاءٍ فَأَصَابَ وَاحِدَةً حَلٍّ، وَإِنْ قَصَدَ وَاحِدَةً فَأَصَابَ غَيْرَهَا حَلٌّ فِيهِ الْأَصْحُ، وَلَوْ غَابَ عَنْهُ الْكَلْبُ وَالصَّيْدُ ثُمَّ وَجَدَهُ مَيِّتًا حَرَمٌ عَلَى الصَّحِيحِ،

(وَكَذَا لَوْ اسْتَرْسَلَ كَلْبٌ) هه روه ها نه گهر سه گيک به خوی بهر بيته نيچيريک (فَأَغْرَاهُ صَاحِبُهُ) فَرَزَادَ عَدُوِّهِ) نينجا خاوه نه که ی هانی داو زیاتر غاری داو نيچيره که ی کوشت، نه و کاته ش (لَمْ يَحِلَّ فِيهِ الْأَصْحُ) نيچيره که حه لال نيه، له فرموده ی پاستردا، چونکه هوی حه لالی و هوی حه پامی ويکړا کړ بونه وه، به لام له فرموده که ی تر دا، نيچيره که حه لاله، چونکه به هوی هاندانه که زیاتر غاری داوه.

هه روه ها نه گهر مړوه که هيچ نيچيريکی نه ده ديت و له خويه وه سه گه که ی نار دو هانی دا، نينجا سه گه که ش نيچيريکی گرت و کوشتی، نه و نيچيره ش حه لال نابي، چونکه بي مه به ست سه گه که ی نار دوه هه روه که له (المجموع) دا فرموده یه تی.

(وَلَوْ أَصَابَهُ سَهْمٌ بِإِعَانَةِ رِيحٍ) نه گهر به پشتیوانی بایه که تیره هاويشتراوه که به نيچيره که که وت و کوشتی (حَلٍّ) نيچيره که حه لاله، به لام (وَلَوْ أَرْسَلَ سَهْمًا لِإِخْتِبَارِ قُوَّتِهِ) نه گهر تيريکی هاويشت تا کو هيږی خوی تا قی بکاته وه (أَوْ إِلَى غَرَضٍ) یا تيره که ی هاويشته شتيک (فَأَعْتَزَّضَهُ صَيْدٌ فَقَتَلَهُ) نينجا نيچيريک که وته بهر تيره که و کوشتی (حَرَمٌ فِي الْأَصْحُ) له هه ردووه سه له دا نيچيره که حه پامه، له فرموده ی پاستردا، چونکه هيچ نيچيريکی مه به ست نه بوه.

به لام (وَلَوْ رَمَى صَيْدًا ظَنَّهُ حَجَرًا) نه گهر تيريکی هاويشته نيچيريک که وای تيگه يشتبو بهر ديکه، جا نيچيره که ی کوشت (أَوْ سَرَبَ ظَبَاءٍ فَأَصَابَ وَاحِدَةً) يان تيريکی هاويشته کومه له ناسکيک و به يه کيکيان که وت و کوشتی، نه وه له هه ردووه سه له دا (حَلٍّ) کوژراوه که حه لاله، چونکه کرداره که ی مه به ست بوه.

(و) هه روه ها (إِنْ قَصَدَ وَاحِدَةً فَأَصَابَ غَيْرَهَا) نه گهر له کومه له که يه کيکيانی مه به ست بي و تيره که به يه کيکي تر بکه وي و بيکوژي، نه و کاته ش (حَلٌّ فِي الْأَصْحُ) کوژراوه که حه لاله، له فرموده ی پاستردا، چونکه نيچيريکی مه به ست بوه.

(وَلَوْ غَابَ عَنْهُ الْكَلْبُ وَالصَّيْدُ) نه گهر سه گه که و نيچيره که -پيش بريندار کردن- له بهر چاوی ون بون (ثُمَّ وَجَدَهُ مَيِّتًا) نينجا نيچيره که ی به مردوویي ديت وه (حَرَمٌ عَلَى الصَّحِيحِ) نه و نيچيره حه پامه، له سه ر فرموده ی پاست، چونکه هوی مردنه که ی نازاندری، هه رچه ند سه گه که ش ده می به خويين بي.

وَإِنْ جَرَحَهُ وَغَابَ ثُمَّ وَجَدَهُ مَيِّتًا حَرَمَ فِي الْأَظْهَرِ.
(فَصْلٌ) يَمْلِكُ الصَّيْدَ بِضَبْطِهِ بِيَدِهِ وَبِجُرْحٍ مُدْفَفٍ وَيَأْزَمَانٍ وَكَسْرٍ جَنَاحٍ وَبُقُوعِهِ فِي
شَبَكَةٍ نَصَبَهَا وَيُالْجَائِهِ إِلَى مَضِيقٍ لَا يُفْلِتُ مِنْهُ، وَلَوْ وَقَعَ صَيْدٌ فِي مَلِكِهِ وَصَارَ مَقْدُورًا
عَلَيْهِ بِتَوَحُّلٍ وَغَيْرِهِ لَمْ يَمْلِكْهُ فِي الْأَصَحِّ،

(و) ههروهه (إِنْ جَرَحَهُ وَغَابَ) نه‌گه‌ر به تیره‌که‌ی، یان به سه‌گه‌که‌ی نیچیره‌که‌ی بریندار
کرد، ئینجا نیچیره‌که‌ی ون بوو (ثُمَّ وَجَدَهُ مَيِّتًا) ئینجا به مردوویی دیتی‌هه، نه‌و کاته‌ش
(حَرَمَ فِي الْأَظْهَرِ) نیچیره‌که‌ی هه‌پامه، له‌هه‌رمووده‌ی به‌هیتزدا، به‌لام له
هه‌رمووده‌که‌ی تردا-که‌ی به‌راست داندراوه-: له‌م حاله‌ته‌دا نیچیره‌که‌ی حاله‌لله، چونکه
هه‌دییسی (صحيح) پالېشتیه‌تی: که‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ هه‌رمویه‌تی: ﴿إِذَا رَمَيْتَ بِسَهْمِكَ فَعَابَ
عَنْكَ فَأَذْرَكْتَهُ فَكُلْ مَا لَمْ يُنْتِنِ﴾ رواه مسلم، هه‌ر کاتی‌ک تیره‌که‌ت له‌ نیچیریک دا نیچیره‌که‌ش
له‌ به‌رچاوت ون بوو ئینجا دۆزیته‌وه، گزشتی نه‌و نیچیره‌ت بخو نه‌گه‌ر بۆگه‌ن نه‌بوئی.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسٌ بِهِ مَلِكُورْدَنِي نِيچير﴾

(يَمْلِكُ الصَّيْدَ) پاوه‌ره‌که‌ی ده‌بیته‌ خاوه‌نی نیچیره‌که‌ی به‌ چهند پښگایه‌ک: یه‌که‌م: (بِضَبْطِهِ
بِيَدِهِ) نیچیره‌که‌ی به‌ ده‌ستی خو‌ی بگرئ، هه‌رچه‌ند مه‌به‌ستیشی ملکایه‌تی نه‌بی. دووه‌م:
(وَبِجُرْحٍ مُدْفَفٍ) به‌ بریندارکردنی‌کی کوشنده. سئیه‌م: (وَيَأْزَمَانٍ وَكَسْرٍ جَنَاحٍ) به‌
له‌کارخستن، یان بال‌ا‌شکاندن به‌ شیوه‌یه‌کی وه‌ها غاردان و فپینی نه‌میئی. چواره‌م:
(وَبُقُوعِهِ فِي شَبَكَةٍ نَصَبَهَا) به‌ که‌وتنه‌ ناو تو‌رپک، یان ته‌له‌یه‌ک که‌ی به‌ نیازی نیچیرگرتن
داینا بیته‌وه، یان دپنده‌یه‌ک بیگرئ که‌ی نه‌وتی به‌ردابی.

پینجه‌م: (وَيُالْجَائِهِ إِلَى مَضِيقٍ لَا يُفْلِتُ مِنْهُ) به‌ په‌ناپی‌ردنی بۆ ته‌سکایه‌کی وه‌ها: که‌ی لئ‌ی
قورتار نه‌بی: وه‌ک نیچیره‌که‌ی ده‌ژووریک بکاو ده‌رگه‌ی له‌ سه‌ر کلیل بدا، هه‌روهه‌ها نه‌گه‌ر
نیچیره‌که‌ی به‌ خو‌یشی بیته‌ ناو خانووه‌که‌ی و ده‌رگه‌ی له‌ سه‌ر کلیل بدا، یان ماسی بیته‌ ناو
هه‌وزیکی بچوکی خو‌ی و نه‌ویش پښگه‌ی ده‌رچونیان له‌ هه‌وزه‌که‌ی لئ‌ی بگرئ، له‌و
حاله‌تانه‌شدا ده‌بیته‌ خاوه‌نی نیچیره‌که‌ی.

(وَلَوْ وَقَعَ صَيْدٌ فِي مَلِكِهِ) نه‌گه‌ر نیچیریک که‌وته‌ ناو ملکی که‌سئیک (وَصَارَ مَقْدُورًا عَلَيْهِ
بِتَوَحُّلٍ وَغَيْرِهِ) نیچیره‌که‌ش وای لی‌هات ده‌سه‌لاتی به‌ سه‌ردا بیئ: به‌ هوی که‌وتنه‌ ناو قوپو
شتی‌تری وه‌کو دپک و دار، نه‌وه (لَمْ يَمْلِكْهُ فِي الْأَصَحِّ) خاوه‌نی ملکه‌که‌ی نابیته‌ خاوه‌نی
نیچیره‌که‌ی، له‌ هه‌رمووده‌ی پراستردا.

هه‌روهه‌ها نه‌گه‌ر گیانه‌به‌رئیک-وه‌ک که‌رویشک و می‌شی به‌نگوین و بالنده‌کانی‌تر- له‌ ناو ملکی
که‌سئیکدا می‌لانه‌ دابنئ، خاوه‌ن ملکه‌که‌ی نابیته‌ خاوه‌نی گیانه‌به‌ره‌که‌ی و می‌لکه‌که‌ی
هه‌نگوینه‌که‌ی بی‌چووه‌کانی، به‌لام له‌ هه‌ر دوو مه‌سه‌له‌دا خاوه‌ن ملکه‌که‌ی له‌ که‌سئیکی‌تر

وَمَتَى مَلَكُهُ لَمْ يَزُلْ مَلَكُهُ بِانْفِلَاتِهِ، وَكَذَا يَارْسَالِ الْمَالِكِ لَهُ فَيَالْأَصَحَّ، وَلَوْ تَحَوَّلَ حَمَامُهُ إِلَى بُرْجٍ غَيْرِهِ لَزِمَهُ رُدُّهُ، فَإِنْ اخْتَلَطَ وَعَسَرَ التَّمْيِيزُ لَمْ يَصِحَّ بَيْعُ أَحَدِهِمَا وَهَبْتُهُ شَيْئًا مِنْهُ لِثَالِثٍ، وَيَجُوزُ لِصَاحِبِهِ فَيَالْأَصَحَّ، فَإِنْ بَاعَهُمَا وَالْعَدَدُ مَعْلُومٌ وَالْقِيَمَةُ سَوَاءٌ صَحَّ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ جَرَحَ الصَّيْدَ اثْنَانِ مُتَعَاقِبَانِ: فَإِنْ ذَفَفَ الثَّانِي أَوْ أَرَمَنَ دُونَ الْأَوَّلِ

له پیشتره: که نیچیره که و هنگوینه که و میلکه و بیچووه کانی بۆ خۆی بگری، که واته: له گشت که سیکی تر چه پامه - بئ ئیزنی خاوه ن ملکه که - یه کیك له واته بۆ خۆی ببا، به لام - هر چه ند چه پامیشه - نه گه ر بئ ئیزنی خاوه ن ملکه که نه وانه ی گرتن و بردنی، نه و کاته ده بنه ملکی خۆی، هر وه که له (المجموع) و (تحفة) دا فه رموو یانه .

(وَمَتَى مَلَكُهُ) هر کاتیک که سیک بووه خاوه نی نیچیریک: به یه کیك له و پښگایانه ی پابردو، نه وه (لَمْ يَزُلْ مَلَكُهُ بِانْفِلَاتِهِ) نیچیره که له ملکایه تی وی لاناچی نه گه ر لای به ره ل ببی و بپوا، که و ابو: هر که سیک نه و نیچیره بگریته وه، واجبه: بۆ خاوه نه که ی بیگه پښیتته وه (وَكَذَا يَارْسَالِ الْمَالِكِ لَهُ فَيَالْأَصَحَّ) هر وه ها له فه رمووده ی پاستردا: نه گه ر خاوه نه که ش نیچیره که ی به ره ل بدا هر له ملکایه تی لاناچی، له فه رمووده ی راستردا، هر وه که نه گه ر ناژه لیکش حه ته لا بکا هر له ملکایه تی لاناچی، واته: نه گه ر که سیکیش بیگریته وه نابیتته ملکی وی.

(وَلَوْ تَحَوَّلَ حَمَامُهُ إِلَى بُرْجٍ غَيْرِهِ) نه گه ر کۆتره کانی چونه گه ل کۆتره کانی که سیکی تر (لَزِمَهُ رُدُّهُ) له سه ره که سه که واجبه کۆتره کانی بۆ بیگه پښیتته وه (فَإِنْ اخْتَلَطَ وَعَسَرَ التَّمْيِيزُ) جا نه گه ر کۆتری هر دوو لا تیکه ل بون و نه گونجا لیک جیا بگریته وه، نه و کاته (لَمْ يَصِحَّ بَيْعُ أَحَدِهِمَا وَهَبْتُهُ شَيْئًا مِنْهُ لِثَالِثٍ) بۆ هیچیکیان دروست نابئ هیچ به شیک له و کۆترانه بفروشتنه که سیکی تر ی سئیم، یان بیبه خشیتن، به لام (وَيَجُوزُ لِصَاحِبِهِ) دروسته: یه کیکیان به شه کۆتره که ی خۆی بداته نه وه که ی تر: به فروشتن، یان به به خشین (فِي الْأَصَحِّ) له فه رمووده ی پاستردا.

(فَإِنْ بَاعَهُمَا) جا نه گه ر هر دوو خاوه نه کان کۆتره کانی خویان فروشتنه که سیکی تر (وَالْعَدَدُ مَعْلُومٌ وَالْقِيَمَةُ سَوَاءٌ) ژماره ی کۆتره کانیش زاندر او بوو و نرخه که شیان یه کسان بوو، نه و کاته (صَحَّ) فروشتنه که دروست ده بی (وَإِلَّا فَلَا) به لام نه گه ر ژماره یان نه زاندر، یان نرخه که یان لیک جیا بوو، نه و کاته فروشتنه که دروست نابئ، که و ابو: چاره نه وه یه: سولج بکه ن و یه کتری پازی بکه ن.

(وَلَوْ جَرَحَ الصَّيْدَ اثْنَانِ مُتَعَاقِبَانِ) نه گه ر دوو که س - یه که له دوا ی یه که - نیچیریکیان بریندار کرد (فَإِنْ ذَفَفَ الثَّانِي أَوْ أَرَمَنَ دُونَ الْأَوَّلِ) نه گه ر دوو مه که برینیکی کوشنده ی تی کرد بی، یان له کاری خستبی، به لام یه که مه که هیچیا نی نه کردبو

فَهُوَ لِلثَّانِي، وَإِنْ ذَقَّفَ الْأَوَّلُ فَلَهُ، وَإِنْ أَرَمَنْ فَلَهُ، ثُمَّ إِنْ ذَقَّفَ الثَّانِي بِقَطْعِ خُلُقُومٍ وَمَرِيءٍ فَهُوَ حَلَالٌ وَعَلَيْهِ لِلأَوَّلِ مَا نَقَصَ بِالذَّبْحِ، وَإِنْ ذَقَّفَ لَا يَقْطَعُهُمَا أَوْ لَمْ يُذَقَّفْ وَمَاتَ بِالْجُرْحَيْنِ فَحَرَامٌ وَيَضُمُّهُ الثَّانِي لِلأَوَّلِ، وَإِنْ جَرَحَا مَعًا وَذَقَّقَا أَوْ أَرَمْنَا فَلَهُمَا، وَإِنْ ذَقَّقَ أَحَدُهُمَا أَوْ أَرَمَنْ دُونَ الْآخَرِ فَلَهُ، وَإِنْ ذَقَّقَ وَاحِدٌ وَأَرَمَنْ آخَرُ وَجْهَلِ السَّابِقِ حَرْمٌ عَلَى الْمَذْهَبِ.

(فَهُوَ لِلثَّانِي) نه وه نیچیره که بق دووه مه که یه (وَإِنْ ذَقَّفَ الْأَوَّلُ) نه گهر یه که مه که برینیکی کوشنده ی تی کردبی، نه و کاته (فَلَهُ) بق خویه تی (وَإِنْ أَرَمَنْ) مه روه ها نه گهر یه که مه که له کاریشی خستبی (فَلَهُ) مه ر بق خویه تی (ثُمَّ إِنْ ذَقَّفَ الثَّانِي بِقَطْعِ خُلُقُومٍ وَمَرِيءٍ) نینجا نه گهر له دوا یه که مه که دووه مه که ش به برینی سورچک و قرتا که نیچیره که ی کوشت، نه وه (فَهُوَ حَلَالٌ) نیچیره که به و سه برینه حال ده بی، به لام (وَعَلَيْهِ لِلأَوَّلِ مَا نَقَصَ بِالذَّبْحِ) له سه ر دووه مه که واجبه: نرخی که مکدرنه وه ی به هوی سه برینه که بداته یه که مه که.

(وَإِنْ ذَقَّقَ لَا يَقْطَعُهُمَا) نه گهر دووه مه که برینیکی کوشنده ی تی کرد به لام سورچک و قرتا که ی نه برین (أَوْ لَمْ يُذَقَّفْ وَمَاتَ بِالْجُرْحَيْنِ) یان برینه که کوشنده نه بو، به لام به بریندارکردنه که ی یه که مه که و دووه مه که نیچیره که مرد، نه و کاته له هه ردووه مه سه له دا (فَحَرَامٌ) نیچیره که چه پامه، چونکه له مه سه له یه که مه که مدا توانای به سه ردایه و به سه برین نه بی حال نابی، له دووه مه که شدا برینیکی حال لکه رو برینیکی چه پامه و یکه ر کۆ بونه وه، که و ابو: (وَيَضُمُّهُ الثَّانِي لِلأَوَّلِ) دووه مه که ده بیته زامینی نیچیره که، واجبه نرخی که ی بداته یه که مه که.

(وَإِنْ جَرَحَا مَعًا وَذَقَّقَا) نه گهر دوو که س و یکه ر نیچیریکیان بریندار کردو بریندارکردنه که شیان کوشنده بوو (أَوْ أَرَمْنَا) یان کوشنده نه بو، به لام به بریندارکردنه که یان نیچیره که یان له کار خست، نه وه (فَلَهُمَا) نیچیره که به هاوبه شی بق هه ردوویانه.

(و) مه ر له و حاله ته ی و یکه ر برینداری ده که ن (إِنْ ذَقَّقَ أَحَدُهُمَا أَوْ أَرَمَنْ دُونَ الْآخَرِ) نه گهر ته نها یه کیکیان برینیکی کوشنده ی تی کرد، یان له کاری خست، به لام برینه که ی نه وی تر کوشنده و له کارخه ر نه بو، نه و کاته (فَلَهُ) نیچیره که بق خاوه نی کوشنده که و له کارخه ره که یه.

(وَإِنْ ذَقَّقَ وَاحِدٌ وَأَرَمَنْ آخَرُ) نه گهر یه که له دوا یه که - یه کیکیان برینیکی کوشنده ی تی کردو یه کیکیش له کاری خست، به لام (وَجْهَلِ السَّابِقِ) پیشتره که نه زاندرا، نه و کاته (حَرْمٌ عَلَى الْمَذْهَبِ) نیچیره که چه پامه، له سه ر هه رموده ی پرستی مه زه ب، چونکه چه پامه رو حال لکه ر کۆ بونه ته وه.

(کتاب الأُضحیّة)

هِيَ سُنَّةٌ لَا تَجِبُ إِلَّا بِالتَّزَامِ، وَيُسَنُّ لِمُرِيدِهَا أَنْ لَا يُزِيلَ شَعْرَهُ وَلَا ظُفْرَهُ فِي عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ حَتَّى يُضْحِيَ،

﴿کتاب الأُضحیّة: پهړتوکی قوربانی﴾

قوربانی: نه و ناژه له یه له جهړنی قورباندا سر ده بپړې بڼه خواپه رستی. (مې سُنَّة) قوربانی سوننه ټیکی (مُؤَكَّدَة) یه، خوی گه وره ده فرموی: ﴿فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ﴾ نوږی جهړن بڼه خوی خوت بکه و قوربانی سر بپړه.

﴿وعن أنس رضي الله عنه: ضَحَّى النَّبِيُّ ﷺ بِكَبْشَيْنِ أَمْلَحَيْنِ أَقْرَنَيْنِ ذَبَحَهُمَا بِيَدِهِ وَسَمَّى وَكَبَّرَ وَوَضَعَ رِجْلَهُ عَلَى صِفَاحِهِمَا﴾ رواه الشيخان، پیغه مبرک ﷺ قوربانۍ کرد به دوو بهرانی سپیاتی شاخدار، به دهستی خوی سهری برین و گوتی: (بسم الله، والله أكبر). پښی خوی دانایه سر ته نیشتی پاستی نه ستوی بهرانه کان.

(لَا تَجِبُ) قوربانی واجب نابی (إِلَّا بِالتَّزَامِ) ته نه گره به خوی له سر خوی واجب بکا، نه و کاته واجب ده بی، هره که له مه و دوا پوونی ده که یه وه، إن شاء الله تعالى.

ټینجا بزانه: له باره ی خیزانیک قوربانی (سُنَّةُ الْكَفَايَةِ) یه، واته: نه گره نه ندایمیکی بالغو عاقلی خیزانیک قوربانی بکا، سوننه تی قوربانۍ کردن بڼه گشتیان دیته جو خیره که ش بڼه قوربانیکه ره که یه، هره که له سر چاوه کانداه فرموویانه ﴿عن أبي يوب الانصاري رضي الله عنه: كَانَ الرَّجُلُ يُضْحِي بِالشَّاةِ عَنْهُ وَعَنْ أَهْلِ بَيْتِهِ فَيَأْكُلُونَ وَيُطْعَمُونَ﴾ رواه مالك والترمذي بسند صحيح، له سرده می پیغه مبردا ﷺ پیاو مه پیکي ده کرده قوربانی له بری خوی خیزانه که ی، جا به خویان له قوربانیه که یان ده خواردو ده رخواړدی خه لکیشیان ده دا.

جا بزانه: خیری قوربانی له خیرکردنی سوننه ت گه وره تره، پیغه مبرک ﷺ فرموویه تی: ﴿مَاعَمَلٌ أَدْمِيٍّ مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ النَّحْرِ أَحَبَّ إِلَ اللَّهِ مِنْ إِهْرَاقِ الدَّمِ...﴾ الحديث، رواه الترمذي بسند حسن، هیچ ناده میزادیک له پوږی جهړنی قورباندا هیچ کرده وه یه کی وه ها ناکا: که له خوینرشتنی قوربانی خو شه ویستری بڼه له لای خوی گه وره.

که و ابو: نه گره ده سه لاتی هه بی، ناپه سنده قوربانی نه کا، چونکه نیامی (حنفی) و چهند زانایه کی تر به واجبیان داناوه، هره ها بڼه باوک و باپیره ش دروسته به مالی خویان قوربانی بڼه منداله نه بالغه کانیان بکه ن، به لام به مالی منداله کان دروست نیه، هره که له زوږیه سر چاوه کانداه فرموویانه.

(وَيُسَنُّ لِمُرِيدِهَا) بڼه نه و که سه ی ده یه وی قوربانی بکا، سوننه ته -هره که پیغه مبرک ﷺ فرموویه تی-: ﴿أَنْ لَا يُزِيلَ شَعْرَهُ وَلَا ظُفْرَهُ فِي عَشْرِ ذِي الْحِجَّةِ حَتَّى يُضْحِيَ﴾ كما رواه مسلم وأصحاب السنن، هیچ موویکی لاشه یو هیچ نینوکیکی

وَأَنْ يَذْبَحَهَا بِنَفْسِهِ، وَإِلَّا فَلْيَشْهَدْهَا، وَلَا تَصِحُّ إِلَّا مِنْ إِبِلٍ وَيَقْرَ وَغَنَمٍ،
وَشَرَطُ إِبِلٍ أَنْ يَطْعَنَ فِي السَّنَةِ السَّادِسَةِ، وَيَقْرَ وَمَعَزٍ فِي الثَّالِثَةِ، وَضَأَنٍ فِي الثَّانِيَةِ،

لأنه با له ده پوژده کە ی سەرەتای مانگی (ذی الحجّة) دا، تا قوربانی دهکا.
جا بزانه: به و ده پوژانه دهگوتری: (الأيام المَعْلُومات)، ههروهک له (الإيضاح) دا
فهرموویهتی.

(وَأَنْ يَذْبَحَهَا بِنَفْسِهِ) سوننهته: به دهستیخوی قوربانیهکە ی سەر بپرئ ئەگەر بزانی و
توانای هەبێ، به بەلگە ی هەدیسهکە ی (أنس) ی پرابردو (وَالْأ) به لام ئەگەر به دهستیخوی
سەری نەپرئ، با وهکیلێک بگرئ بۆ سەر برینهکە، ئینجا (فَلْيَشْهَدْهَا) سوننهته له کاتی
سەربرینهکە دا له لای قوربانیهکە ی ناماده بێ ﴿عَنْ فَاطِمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لَهَا:
قُومِي إِلَى أَضْحِيَّتِكَ فَاشْهَدِيهَا﴾ روه البیهقی والحاكم وصححه، پیغه مبه ر ﷺ به (فاطمه) ی
فهرموو: هه لسه برئ له لای قوربانیهکە ت ناماده به.

که واته: بۆ ئافره تان و بێ هیزه کان و هه سوننهته: وهکیلێک بگرن بۆ سەر برینی
قوربانیهکە یان، ههروهه بێ هیچ هۆیه کیش دروسته وهکیل بگرئ، ههروهک له
سەرچاوه کانداهرموویانه، چونکه له (حَجَّةُ الْوَدَاع) دا پیغه مبه ر ﷺ شهست و سێ وشتری
به دهستیخوی سەر برین و سی و هفت وشتریشی دانه دهست ئیمامی (علی) سەری برین،
ههروهک له (صحيح مسلم) دا گیر دراوه ته وه.

ههروهه پێش سەر برین سوننهته بلێ: ﴿وَجْهَتْ وَجْهِي لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفاً
مُسْلِماً وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ
وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ روه ابوداود بسند صالح.
ئینجا بلێ: ﴿اللَّهُمَّ مِنْكَ وَلَكَ، بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّي﴾ روه الشیخان، ئینجا
سەری بپرئ، ههروهک له (المجموع) دا پوون کراوه ته وه.

﴿ نَاژە لی قوربانی ﴾

(وَلَا تَصِحُّ) قوربانی دروست نابێ: (إِلَّا مِنْ إِبِلٍ وَيَقْرَ وَغَنَمٍ) تهنها له وشتر و گاو مانگا و بز و
مە پ دروست ده بێ، به (إجماع) ی زانایان، چونکه پیغه مبه ر ﷺ (صحابه) کان هه ره و
ناژه لانه یان کردونه ته قوربانی (وَشَرَطُ إِبِلٍ أَنْ يَطْعَنَ فِي السَّنَةِ السَّادِسَةِ) مەرجی
دروستبوونی وشتر ئەمەیه: پێنج سالی ته واو کردین و که وتبیته سالی شه شه م (وَيَقْرَ وَمَعَزٍ
فِي الثَّالِثَةِ) مەرجی دروستبوونی گاو مانگا و گامیش و بز ئەمەیه: دوو سالیان ته واو
کردین و که وتبنه سالی سێ یه م (وَضَأَنٍ فِي الثَّانِيَةِ) مەرجی دروستبوونی مە پ ئەمەیه:
سالیکی ته واو کردبێ و که وتبیته سالی دووه م.

وَيَجُوزُ ذَكَرُ وَأُنْثَى وَخَصِيٍّ، وَالْبَعِيرُ وَالْبَقَرَةُ عَنْ سَبْعَةٍ، وَالشَّاةُ عَنْ وَاحِدٍ، وَأَفْضَلُهَا بَعِيرٌ ثُمَّ بَقَرَةٌ ثُمَّ ضَأْنٌ ثُمَّ مَعَزٌ، وَسَبْعُ شِيَاهٍ أَفْضَلُ مِنْ بَعِيرٍ، وَشَاةٌ أَفْضَلُ مِنْ مُشَارَكَةٍ فِي بَعِيرٍ،

به لام نه گهر مه پره که پیش ته واوکردنی سالتیک ددانه کانی که وتبن، نهو کاته دروست ده بی بکریته قوریانی، هه روه که له سه رچاوه کانداهرموویانه، پیغه مبه رﷺ فهرموویه تی: ﴿لَا تَذْبَحُوا إِلَّا مُسِنَّةً إِلَّا أَنْ يَعْسُرَ عَلَيْكُمْ فَتَذْبَحُوا جَذْعَةً مِنَ الضَّأْنِ﴾ رواه مسلم، وزاد أحمد: ﴿فَإِنَّهُ جَائِزٌ﴾، له قوریانی دا جگه له (مُسِنَّة) سه ر مه بپن، مه گهر ده ستتان نه که وی، نهو کاته مه پریکی ددان که وتووی له سالتیک بچوکت سه ر بپن، چونکه قوریانی به مه پی ددان که وتووش دروسته.

جا بزانه: (مُسِنَّة) به ووشتری پینچ سالتی مانگا و بزنی دوو سالتی و مه پی یه که سالتی ده گوتری- به (إجماع) ی زانایان- هه روه که له زوری سه رچاوه کانداهرموویانه. (وَيَجُوزُ ذَكَرُ وَأُنْثَى) به (إجماع) ی زانایان: ناژه لی نیرو ناژه لی می دروسته بکریته قوریانی، هم (وَخَصِيٍّ) نیزینه ی خه سیندراویش دروسته ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ النَّبِيُّ ﷺ بِكَبْشَيْنِ مُؤْخَوَيْنِ﴾ رواه أبوداود وغيره بسند صالح، پیغه مبه رﷺ دوو به رانی خه سیندراوی کردنه قوریانی.

(وَالْبَعِيرُ وَالْبَقَرَةُ عَنْ سَبْعَةٍ) ته نه ووشتریک، یان ته نه مانگایه که دروست ده بی بۆ حه فت که سان بکریته قوریانی و بکریته (فَدْيَةٍ) ی حه ج و عومره، هم دروستیشه له و حه فت که سانه هه ندیکیان مه به ستیان ته نها گزشت بی، هه ندیکیشیان مه به ستیان قوریانی، یان نه زر، یان (فَدْيَةٍ) بی، واته: له دوی سه ربپن گزشته که به ش ده کن، هه روه که له سه رچاوه کانداهرموویانه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ النَّبِيُّ ﷺ: نَحَرْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ بِالْحُدَيْبِيَّةِ - أَلْبَدَنَةَ عَنْ سَبْعَةٍ وَالْبَقَرَةَ عَنْ سَبْعَةٍ﴾ رواه مسلم، له گهل پیغه مبه رﷺ ووشتریکمان له جیاتی حه فت که سان سه ربپی و مانگایه کیشمان له جیاتی حه فت که سان سه ربپی.

(وَالشَّاةُ عَنْ وَاحِدٍ) مه پریک، یان بزنی که ته نها بۆ یه که که س ده بیته قوریانی، واته: بزنی که، یان مه پریک به هاوبه شی بۆ دوو که سان نابیته قوریانی، به لام دروسته قوریانیکه ره که که سیکی تر بکاته هاوبه ش له خیری قوریانیکه ی دا، هه روه که له (تحفه) و (مغنی) دا فهرموویانه.

(وَأَفْضَلُهَا بَعِيرٌ) له هه موو قوریانیکه کان خیرتر: ووشتریکه (ثُمَّ بَقَرَةٌ) ئینجا مانگایه که (ثُمَّ ضَأْنٌ ثُمَّ مَعَزٌ) ئینجا مه پریک، ئینجا بزنی که، به لام (وَسَبْعُ شِيَاهٍ أَفْضَلُ مِنْ بَعِيرٍ) حه فت مه پ خیرترن له ووشتریک، یان له مانگایه که، هم (وَشَاةٌ أَفْضَلُ مِنْ مُشَارَكَةٍ فِي بَعِيرٍ) ته نها مه پریک خیرتره له هاوبه شی کردن له ووشتریکدا، واته: له حه فتیکی ووشتریک.

وَشَرَطُهَا سَلَامَةٌ مِنْ عَيْبٍ يَنْقُصُ لَحْمًا فَلَا تُجْزَى عَجْفَاءٌ وَمَجْنُونَةٌ
وَمَقْطُوعَةٌ بَعْضُ أُذُنٍ وَذَاتُ عَرَجٍ وَعَوْرٍ

﴿عەبەيەکانی قوربانی﴾

(وَشَرَطُهَا) مەرجی دروستبوونی قوربانی، ئەمەیه: (سَلَامَةٌ مِنْ عَيْبٍ يَنْقُصُ لَحْمًا) ئاژەلەکه سەلامەت بێ: لە ھەر عەیبێکی گۆشت کەم بکاتەو.

کەوابو: بە فەرموودەی بەھیزتر: ئاژەلی ئاوس نابێتە قوربانی، بەلام (ابن الرفعة) (أبومخرمة) ئەو فەرموودەیان بە پاست داناوە: کە دروستە ئاژەلی ئاوس بکریتە قوربانی بەو مەرجە ئاوسێکە کە کاری لە کەمکردنەوێ گۆشتەکی نەکردبێ، ھەرۆک لە (فتح المعین) و (بغیة المسترشدين) دا فەرموویانەو لە زۆریە سەرچاوەکانیشدا پەد کراوەتەو، کەوابو: ئەگەر ئاژەلەکە بە ھۆی ئاوسی لاواز نەبوی، دروستە: بە (تقلید)ی ئەو زانایانە بکریتە قوربانی.

ھەرۆھا ئەو ئاژەلە تازە زاو، ئەویش دروستە بکریتە قوربانی، ھەرۆک لە (تحفة) و (نهاية) دا- بە پێچەوانەی (مغنی)- فەرموویانە.

(فَلَا تُجْزَى عَجْفَاءٌ) ئەو ئاژەلە بە ھۆی لەپی-لاوازی مێشکی نەماوە، نابێتە قوربانی، ھەم (وَمَجْنُونَةٌ) ئاژەلی شیت-گیژ نابێتە قوربانی، پێغەمبەر ﷺ فەرموویەتی: ﴿أَرْبَعٌ لَا تَجُوزُ فِي الْأَضَاحِ: الْأَعْوَاءُ الْبَيِّنُ عَوْرَهَا، وَالْمَرِيضَةُ الْبَيِّنُ مَرَضُهَا، وَالْعَرَجَاءُ الْبَيِّنُ ضَلْعُهَا، وَالْكَسِيرَةُ الَّتِي لَا تُنْقَى﴾ رواه أصحاب السنن بسند صحيح، چوار ئاژەل بۆ قوربانی دروست نابن: ئەوێ چاویکی بە ئاشکرای کۆیرە، ئەوێ بە ئاشکرای نەخۆشە، ئەوێ بە ئاشکرای دەشلێ، ئەوێ مێشکی نەماوە.

(وَمَقْطُوعَةٌ بَعْضُ أُذُنٍ) ئەو ئاژەلە بە شێکی گۆی، یان بە شێکی زوبانی، یان بە شێکی دونگی، یان بە شێکی گوانی، یان بە شێکی کلکی لێکراوەتەو، ئەویش دروست نیە بکریتە قوربانی، ھەر چەند لێکراوەکەش کەم بێ، ھەرۆھا ئەو ئاژەلە لە زگماکدا گۆیەکی نیە، ئەویش نابێتە قوربانی، بەلام ئەگەر گۆی زۆر بچوک بێ، یان لە زگماکدا: گوانی نەبن، یان دونگی نەبێ، یان کلکی نەبێ، ئەو دەبێتە قوربانی.

ھەرۆھا لە فەرموودەی ئیمامی (حنفی) دا: ئەگەر لە سیپەکی گۆی کەمتری لێکرایتەو، دروست دەبێ، ھەرۆک لە سەرچاوەکاندا ئەو مەسلانە پوون کراونەو.

(و) ھەر بە بەلگەی ھەدیسەکی پراپر دوو: (ذَاتُ عَرَجٍ) ئاژەلی شەلەو (وَعَوْرٍ) ئاژەلی یەك چاوا نەبنە قوربانی، ھەر چەند لە کاتی سەرپێنیشدا شەلە بێ، یان کۆیر بێ. بەلام مەزھەبی ئیمام (أحمد): ئەگەر سیپایی لە سەر چاوی ھەبێ و چاوەکە نەپۆشیتبێ، دروستە بکریتە قوربانی، ھەرۆک لە (مغنی ابن قدامة) دا فەرموویەتی.

وَمَرَضٍ وَجَرَبٍ بَيْنَ، وَلَا يَضُرُّ يَسِيرُهَا وَلَا فَقْدُ قَرْنٍ وَكَذَا شَقُّ أُذُنٍ وَتَقْبُهَا فِالْأَصَحِّ، قُلْتُ: الصَّحِيحُ الْمَنْصُوصُ يَضُرُّ يَسِيرُ الْجَرَبِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَيَدْخُلُ وَقْتُهَا إِذَا ارْتَفَعَتِ الشَّمْسُ كَرُمَحِ يَوْمَ النَّحْرِ ثُمَّ مَضَى قَدْرُ رَكْعَتَيْنِ وَخُطْبَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ، وَيَبْقَى حَتَّى تَغْرُبَ آخِرُ التَّشْرِيقِ،

هه (وَمَرَضٍ) نازه‌لی نه‌خۆش- که به هۆی نه‌خۆشی لاواز بوو- نابێته قوربانی، هه‌م (وَجَرَبٍ) نازه‌لی به‌ خروشت نابێته قوربانی (بَيْنَ) نه‌گه‌ر نه‌و چوارعه‌ییانه‌ ناشکرا بن، به‌لام (وَلَا يَضُرُّ يَسِيرُهَا) که‌میکی نه‌و چوارعه‌ییانه‌- که‌ کار له‌ گۆشته‌که‌ی نه‌کا- زیانی نه‌و نازه‌له‌ که‌ ده‌بێته قوربانی، هه‌م (وَلَا فَقْدُ قَرْنٍ) نه‌بوونی قۆچ-شاخ زیانی نه‌و، واته‌: نازه‌لی بی‌قۆچ و قۆچ شکاو ده‌بێته قوربانی، به‌لام نه‌گه‌ر شکانی قۆچه‌که‌ی کاری له‌ گۆشته‌که‌ کردبێ، نه‌و کاته نابێته قوربانی.

(وَكَذَا شَقُّ أُذُنٍ وَتَقْبُهَا) هه‌روه‌ها له‌تکردنی گوێ و داغکردن و کونکردنیشی زیانی نه‌و، به‌و مه‌رجه‌ی به‌ هۆی کونکردنه‌که‌ هه‌یچی له‌نه‌پۆشتبێ (فِی الْأَصَحِّ) له‌ فه‌رمووده‌ی پاستردا (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فه‌رمویه‌تی (الصَّحِيحُ الْمَنْصُوصُ: يَضُرُّ يَسِيرُ الْجَرَبِ) به‌ ده‌قی فه‌رمووده‌ی پاست: که‌میکی خروشت زیانی مه‌یه‌و نازه‌له‌ که‌ نابێته قوربانی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ). هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر گشت ددانه‌کانی نه‌مابن نابێته قوربانی، به‌لام نه‌گه‌ر هه‌ندیکیان نه‌مابن نه‌مانه‌که‌شیان کاری له‌ گۆشته‌که‌ی نه‌کردبێ، نه‌و کاته زیانی نه‌و ده‌بێته قوربانی، هه‌روه‌ک له‌ سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویه‌نه‌ ئیتر له‌ (باسی نه‌زکردنی قوربانی) دا به‌پاری به‌یدابوونی عه‌یب له‌ نازه‌لی نه‌زکراودا پوون ده‌که‌ینه‌وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

﴿ کاتی سه‌رپهرینی قوربانی ﴾

(وَيَدْخُلُ وَقْتُهَا) کاتی سه‌رپهرینی قوربانی دادی: (إِذَا ارْتَفَعَتِ الشَّمْسُ كَرُمَحِ يَوْمَ النَّحْرِ) هه‌رکاتێک له‌ پۆژی جه‌ژنی قورباندا به‌ قه‌د پمێک پۆژ به‌رز بۆوه‌و (ثُمَّ مَضَى قَدْرُ رَكْعَتَيْنِ وَخُطْبَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ) ئینجا نه‌دازه‌ی دوو په‌که‌عت و دوو ووتاری سوکیش به‌ سه‌ردا پۆشت، واته‌: نه‌گه‌ر پێش هاتنی کاته‌که‌ قوربانیه‌ی سه‌ر بپێ، نه‌وه‌ دروست نابێ و نابێته قوربانی، پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿إِنَّ أَوَّلَ مَا نَبْدَأُ بِهِ فِي يَوْمِنَا هَذَا: أَنْ نُصَلِّيَ ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَنْحَرَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ فَقَدْ أَصَابَ سُنَّتَنَا، وَمَنْ ذَبَحَ قَبْلَ هَذَا فَإِنَّمَا هُوَ لَحْمٌ قَدَّمَهُ لِأَهْلِهِ لَيْسَ مِنَ التَّسْلُكِ فِي شَيْءٍ﴾ رواه الشيخان، به‌که‌م شت له‌ پۆژی جه‌ژنی قورباندا نوێژی جه‌ژن ده‌که‌ین، ئینجا ده‌گه‌ر پێنه‌وه قوربانی سه‌ر ده‌بهرین، جا هه‌ر که‌سێک نه‌وها بکا، نه‌وه‌ پێبازی ئێمه‌ی ده‌ست که‌وتوه‌، هه‌ر که‌سێکیش له‌ پێش نه‌و کاته‌دا قوربانی سه‌ر بپێ، نه‌وه‌ گۆشتیکه‌ داویه‌تیه‌ خه‌زان و منداله‌کانی و هه‌یچی نابێته قوربانی.

(وَيَبْقَى حَتَّى تَغْرُبَ آخِرُ التَّشْرِيقِ) کاتی سه‌رپهرینی قوربانی ده‌مێنی تا پۆژ ئاوا ده‌بێ له‌ کۆتایی سێ پۆژه‌که‌ی (أَيَّامِ التَّشْرِيقِ)ی دوا‌ی جه‌ژنی قوربان، واته‌: ماوه‌ی سه‌رپهرینی

قُلْتُ: ارْتِفَاعُ الشَّمْسِ فَضِيلَةٌ، وَالشَّرْطُ طُلُوعُهَا ثُمَّ مُضِيٌّ قَدْرُ الرُّكْعَتَيْنِ وَالْحُطْبَتَيْنِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَمَنْ نَذَرَ مُعِينَةً فَقَالَ: لِلَّهِ عَلَيَّ أَنْ أَضْحِيَ بِهَذِهِ لَزِمَهُ ذَبْحُهَا فِي هَذَا الْوَقْتِ،

قوربانی چوار پۆژان بهردهوام دهبی، پیغه مبه ر ځه رموویه تی: ﴿أَيَّامٌ مِنِّي كُلُّهَا مَنَحَرٌ﴾ صححه ابن حبان، پۆژه کانی (منی) گشتی کاتی سهرپرینی قوربانی یه. ﴿قُلْتُ﴾ نيمامی (النواوی) هه رموویه تی (ارْتِفَاعُ الشَّمْسِ فَضِيلَةٌ) به رزبوونی پۆژ به قهه ر میك خیره و مه رج نیه، چونكه (وَالشَّرْطُ) مه رجی دروستبوونی قوربانی: (طُلُوعُهَا) پۆژ هه لاتنه و (ثُمَّ مُضِيٌّ قَدْرُ الرُّكْعَتَيْنِ وَالْحُطْبَتَيْنِ) ئینجا نه ندازه ی دوو په كهه ته كه و دوو وتاره كه ش بپوا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

جا بزانه: له و چوار پۆژانه دا- بۆ سهرپرینی قوربانی- جیاوازی شه و پۆژ نیه، جا نه گه ر چوار پۆژه كان پۆیشتن و قوربانیه كه ی سهر نه بپی، نه وه له م سالا دا قوربانیه كه قهزا ناكریته وه، كه واته: سالیکی تر قوربانی دهكا، به لام نه گه ر نه زری كردبو ناژه لیکی دیارکراو بکاته قوربانی، ئینجا چوار پۆژه کانی جه ژن به سهر چون و قوربانیه كه ی سهر نه بپی، نه وه له م مه سه له یه دا واجبه: هه ر له م سالا دا به قهزا کردنه وه سهری بپی و گۆشته كه شی بداته هه ژاران، هه روهك له سه رچاه وکاندا هه رموویانه.

﴿نه زگر دنی قوربانی﴾

(وَمَنْ نَذَرَ مُعِينَةً) هه ر كه سیك نه زری كرد: ناژه لیکی دیارکراو بکاته قوربانی (فَقَالَ: لِلَّهِ عَلَيَّ أَنْ أَضْحِيَ بِهَذِهِ) گوتی: (له سهرم بئ بۆ خوا ئەم مه ره بکه مه قوربانی). یان (نه زری بئ ئەم بزنه بکه مه قوربانی). یان (له سهرم بئ ئەم مانگایه بکه مه قوربانی). یان (ئەم بهرانه م کرده قوربانی). نه وه له و حاله تانه دا ناژه له كه له ملکایه تی لاده چی و دروست نیه دهستکاری بکا، كه و ابو: (لَزِمَهُ ذَبْحُهَا فِي هَذَا الْوَقْتِ) له سهری واجبه: هه ر ئەم سال له ماوه ی چوار پۆژه كه ی جه ژنی قورباندا- به نه دا- سهری بپی و دروست نیه: بۆ سالیکی تر دوا ی بیخی، واته: نه گه ر چوار پۆژه كه ی جه ژنی ئەم سال پۆیشتن و سهری نه بپی، نه و کاته ش واجبه: هه ر له م سالا دا- به قهزا- سهری بپی و گۆشته كه شی بداته هه ژاران- هه روهك تازه پابرا- جا نه گه ر نه زگره كه مرد، نه و کاته میراتگره كه ی بۆی دهكا، هه روهك له باسی (قوربانی بۆ مردوو) به لگه ی بۆ دینین، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

﴿ناگاداری﴾: نه گه ر مه پیکی کرپی و نیه تی قوربانیه ی لی هیئا، نه وه هه ر ملک خویه تی و واجبه نیه سهری بپی تا به زوبان نه زری دهكا، هه روهك له (المجموع) دا هه رموویه تی. به لام زۆر كه س كه قوربانی ده كرپی و لیی ده پرسن: نه مه چی یه؟ وه لام ده داته وه: نه مه قوربانیه یه. جا به گویره ی (تحفة) و (نهاية) به م وشه یه ناژه له كه ده بیته قوربانیه ی نه زکراو، به لام نيمامی (الأذرعی) و چه ند زانایه کی تر هه رموویانه: نه گه ر مه به سته

فَإِنْ تَلَفَتْ قَبْلَهُ فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ، وَإِنْ أَتْلَفَهَا لَزِمَهُ أَنْ يَشْتَرِيَ بِقِيمَتِهَا مِثْلَهَا وَيَذْبَحَهَا فِيهِ،

خه بهردان بئ: كه نه مه قوربانى سوننه ته و مه به ستي نه زركردنى نه بئ، نه وه لئى قبول ده كړئ و قوربانیه كه به سوننه ته داده ندرئ و له سهرى واجب نابئ، هه روه كه له (بغية المسترشدين) دا پوون كراوه ته وه.

(فَإِنْ تَلَفَتْ قَبْلَهُ) جا نه گهر نه زركراوه كه ديار كړاو له پيش هاتنى جه ژنى قورباندا فه و تا، يان دزرا، يان گوم بوو، يان عه ييكي لئ په یدا بوو، نه وه (فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ) نه زركره كه هيچى له سهر نيه، به و مه رجهى كه مته رغه مى نه كړد بئ، كه واته: نه گهر پيش هاتنى جه ژن ناژه له نه زركراوه كه هاته سهر حاله تى فه و تان، نه و كاته واجب: سهرى بېړئ و گزسته كه دى بداته هه ژاران، واته: نابيته زامين، به لام نه گهر بؤى گونجاو به قه سدى سهرى نه بېړئ، نه و كاته ده بيته زامينى قوربانیه كه، هه روه كه (الشبراملسى) فهرمويه تى.

﴿شَاكَادَارِ﴾: نه گهر نه زرى كرد ناژه لئكى بئ عه يي ديار كړاو بكاته قوربانى - وه كه نه م په -، ئينجا له دواى نه زره كه ناژه له كه عه ييكي لئ په یدا بوو، نه وه ده بى بيكاته قوربانى و بؤيشى ده بيته قوربانى و دروست ده بئ، به لام نه گهر نه زركره كه به خوى عه پيدارى بكا، نه وه واجب بيكاته قوربانى و هم واجب ناژه لئكى ترى بئ عه يييش له جياتى بكاته قوربانى. هه روه ها نه گهر نه زرى كرد: ناژه لئكى عه پيدار بكاته قوربانى، نه وه ش واجب: له كاتى قوربانى دا بيكاته قوربانى و گزسته كه شى به ش بكا، به لام بؤى نابيته قوربانى و دروست نابئ، هه روه كه له (تحفة) و (نهاية) دا نه و مه سه لانه پوون كراونه وه، كه واته: ناژه له كه ده بيته خير، به لام له فهرمووده يه كى بئ هيژدا: نه گهر له كاتى قوربانى دا عه ييه كه دى نه مابئ، نه وه ده بيته قوربانى و دروست ده بئ، هه روه كه له (المجموع) دا فهرموويه تى.

هه روه ها (وَإِنْ أَتْلَفَهَا) نه گهر نه زركره كه به خوى ناژه له ديار كړاو كه دى فه و تاند، يان كه مته رغه مى كرد بؤي فه و تا، يان گوم بوو، نه و كاته (لَزِمَهُ أَنْ يَشْتَرِيَ بِقِيمَتِهَا مِثْلَهَا) له سهرى واجب: به نرخى ناژه له فه و تا وه كه ناژه لئكى ويته خوى بېړئ و هم (وَيَذْبَحَهَا فِيهِ) واجب: له جه ژنى قوربانى نه م سالدا سهرى بېړئ و گزسته كه دى به ش بكا.

هه روه ها نه گهر بيگانیه كيش ناژه له كه دى فه و تاند، واجب نرخه كه دى لئ بستينئ و ناژه لئكى ويته خوى پي بېړئ و له جه ژنى قوربانى نه م سالدا سهرى بېړئ.

هه روه ها نه گهر نه زركره كه، يان بيگانیه كه له پيش جه ژنى قورباندا ناژه له كه دى سهر بېړئ، نه و كاته واجب: گزسته كه دى بدرېته هه ژران و هم به نرخه كه شى ناژه لئكى ترى ويته خوى بېړئ و بېړي ته قوربانى.

به لام نه گهر بيگانیه كه له چوار پوژه كه دى قوربانى دا سهرى بېړئ، نه و كاته ده بيته قوربانى و خاوه نه كه ش گزسته كه دى به ش ده كاو توله دى سهر پېړينه كه ش له سهر پېړه كه ده ستينئ و بؤ

وَإِنْ نَذَرَ فِي ذِمَّتِهِ ثُمَّ عَيَّنَ لَزِمَهُ ذَبْحُهُ فِيهِ، فَإِنْ تَلَفَتْ قَبْلَهُ بَقِيَ الْأَصْلُ عَلَيْهِ فِالْأَصَحِّ، وَتَشْتَرِطُ النِّيَّةُ عِنْدَ الذَّبْحِ إِنْ لَمْ يَسْقُ تَعْيِينٌ،

هه ژاران گوشتی پی‌ده‌کړې، به لام نه‌ګر بیګانه‌ګه ګوشته‌ګه‌شی به‌ش کړدېو، نه‌و کاته به فه‌وتیندراو داده‌ندړې و نابیته قوریانی.

هه‌روه‌ها نه‌ګر له دوی چوار پوڅه‌ګه‌ی جه‌ژن ناژه‌له‌ګه به‌وتې، یان به‌وتیندړې، زامینۍ هه‌ر واجب ده‌بې، هه‌روه‌ګ له زوږیه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا نه‌و مه‌سه‌لانه پوون کراونه‌وه. (وَإِنْ نَذَرَ فِي ذِمَّتِهِ) نه‌ګر له نه‌ستوۍ خوۍ‌دا نه‌زری کرد قوریانی بکا: وه‌ګ له سه‌رم بی قوریانی بګم (ثُمَّ عَيَّنَ) ئینجا له دوی نه‌زکردنه‌ګه ناژه‌لیکی دیاری کرد: وه‌ګ نه‌م بزنه بۆ قوریانیه‌ګه‌ی نه‌زکراوم بی، نه‌وه‌ش (لَزِمَهُ ذَبْحُهُ فِيهِ) له سه‌ری واجب: ناژه‌له دیارکراوه‌ګه له چوار پوڅه‌ګه‌ی جه‌ژنی قوریاندا سه‌ر بېړې.

به‌لام له‌م مه‌سه‌له‌ی‌دا (فَإِنْ تَلَفَتْ قَبْلَهُ) نه‌ګر دیارکراوه‌ګه پیش هاتنی جه‌ژن فه‌وتا، نه‌وه (بَقِيَ الْأَصْلُ عَلَيْهِ) بنچینه‌ی نه‌زده‌ګه‌ی هه‌ر له سه‌ر ده‌میښی، واته: واجب: ناژه‌لیکی‌تر بکاته قوریانی (فِي الْأَصَحِّ) له فه‌رمووده‌ی‌پاستردا.

هه‌روه‌ها نه‌ګر ناژه‌لیکی دیاری کرد بۆ نه‌زده‌ګه‌ی، ئینجا ناژه‌له‌ګه عه‌بیښکی لئ‌په‌یدا بوو، نه‌و کاته‌ش دیارکړدنه‌ګه‌ی به‌تال ده‌بیته‌وه، که‌واته: نه‌م عه‌بیداره ده‌بیته ملکی خوۍ‌و له سه‌ری واجب: یه‌کیکۍ‌تری بی‌عه‌یب بکاته قوریانی،

به‌لام نه‌ګر قوریانیه نه‌زکراوه‌ګه‌ی سه‌ر بړې و ګوشته‌ګه‌ی به‌ش نه‌کرد تا ګوشته‌ګه‌ی بۆ‌ګن و خراپ بوو، نه‌و کاته واجب: به نه‌ندازه‌ی ګوشته‌ګه ګوشتیکۍ‌تر بکړې و بیداته هه‌ژاران، واته: واجب نیه: ناژه‌لیکی‌تر سه‌ر بېړې، هه‌روه‌ګ له (مغنی) و (الشروانی) دا نه‌و مه‌سه‌لانه پوون کراونه‌وه.

﴿بأسی نیه‌تی قوریانی﴾

(وَتَشْتَرِطُ النِّيَّةُ) به مه‌رج داده‌ندړې نیه‌تی قوریانی بیښی: وه‌ګ نیه‌تمه نه‌م ناژه‌له‌م کرده قوریانی. واته: بی‌نیه‌ته‌ینان قوریانی دروست نابې، چونکه پیغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ﴾ رواه‌الشیخان، هه‌ر کرده‌وه‌یه‌کی خواپه‌رستی بی به نیه‌ت نه‌بی دانامه‌زړی.

ئینجا نیه‌ته‌ینانه‌ګه‌ش (عِنْدَ الذَّبْحِ) له کاتی سه‌رپړنی قوریانیه‌ګه‌ی‌دا بی (إِنْ لَمْ يَسْقُ تَعْيِينٌ) نه‌ګر پیشدا دیاری نه‌کړدې، واته: نه‌ګر ناژه‌لیکی جیا‌کرده‌وه بۆ قوریانۍ سوننه‌ت، یان له‌جیاتی قوریانۍ نه‌زکراو ناژه‌لیکی دیاری کرد، نه‌و کاته دروسته له کاتی جیا‌کړدنه‌وه و دیاری‌کړدنه‌ګه‌دا نیه‌ت بیښی، هه‌م دروسته له پیش سه‌رپړنی قوریانی‌دا نیه‌ت بیښی، به‌لام دروست نیه له دوی سه‌رپړنه‌ګه نیه‌تی قوریانی بیښی، هه‌روه‌ګ له (تحفة) دا فه‌رموویه‌تی.

وَكَذَا إِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا أَضْحِيَّةً فَمَالاً صَحًّا، وَإِنْ وَكَّلَ بِالذَّبْحِ نَوَى عِنْدَ إِعْطَاءِ الْوَكِيلِ أَوْ ذَبْحِهِ، وَلَهُ الْأَكْلُ مِنْ أَضْحِيَّةٍ تَطَوُّعٍ، وَإِطْعَامُ الْأَغْنِيَاءِ لَا تَمْلِكُهُمْ،

(وَكَذَا إِنْ قَالَ: جَعَلْتُهَا أَضْحِيَّةً) ههروهه نه گهر گوتی: نه م مه پهم کرده قوریانی. نه و کاتهش مه رجه: له کاتی سه ریپندا، یان پیش سه ریپن نیه تی قوریانی بیئی، واته: دیاری کردنه که به بهر نیه ته که ناکه وی (فی الاصح) له فه رموده ی پاستردا، به لام له لای (امام الحرمین) و (الامام الغزالی): له م مه سه له یه شدا دیاری کردنه که به سه و به بهر نیه ته که ده که وی، ههروهه له (المجموع) دا فه رمویه تی.

(وَإِنْ وَكَّلَ بِالذَّبْحِ) نه گهر که سیکی کرده وه کیلی خوی بۆ سه ریپنه که، نه وه (نَوَى عِنْدَ إِعْطَاءِ الْوَكِيلِ) له و کاته ی ناژه له که ده داته ده ست وه کیله که، نیه ته که دیئی (أَوْ ذَبْحِهِ) یان له و کاته ی وه کیله که قوریانی که سه ده بیئی، نه ویش نیه ته که دیئی، هم دوسته موسولمانیکی فامیده بکاته وه کیل بۆ جیا کردنه وه ی قوریانی و بۆ نیه ته یتنان له کاتی جیا کردنه وه، یان له کاتی سه ریپنه که، ههروهه له سه رچاوه کانداهه رمویه انه.

﴿خواردنی گوشتی قوریانی﴾

(وَلَهُ) بۆ قوریانی که ره که دوسته: (الْأَكْلُ مِنْ أَضْحِيَّةٍ تَطَوُّعٍ) له گوشتی قوریانیه سوننه ته که ی بخوا، پیغه مبه رﷺ فه رمویه تی: ﴿كُلُوا وَأَطْعُمُوا وَادَّخِرُوا﴾ رواه الشيخان، گوشتی قوریانی که تان بخون و بشیده نه موسولمانان و پاشه که وتیشی بکه ن.

(وَإِطْعَامُ الْأَغْنِيَاءِ) هم دوسته: گوشتی قوریانی سوننه ت- به تازی و به کولایی- ده ر خواردی ده وله مه ندان بدا (لَا تَمْلِكُهُمْ) به لام دوست نیه گوشته که به ملکایه تی بداته ده وله مه ندانه کان، به لکو به دیاری بۆ یان ده نیی، که واته: بۆ ده وله مه ندانه کان دوست نیه: گوشته که ی قوریانی بفروشن، یان بیبه خشن، به لکو ده بی بیخون، یان بیکه نه خیرو میوانداری، به لام بۆ هه ژاران دوسته گوشتی قوریانی بفروشن.

﴿نَاكَادَارِي﴾: نه وکه سه ی به وه کیلایه تی قوریانی بۆ که سیکی تری زیندوو، یان مردوو ده کا، دوست نیه: نه به خوی و نه ژن و منداله کانیشی له قوریانی که بخون، هم- نه گهر قوریانی که ی که سه که نه زکراو بی- دوست نیه: بیداته ده وله مه ندانه کانیش.

ههروهه نه گهر قوریانی که ی خویشی واجب- نه زکراو بی، دوست نیه: به خوی و ژن و منداله کانی له گوشته که ی بخوا هم دوستیش نیه بیداته ده وله مه ندانه کان، ههروهه له سه رچاوه کانداهه رمویه ته وه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: لَا يُؤْكَلُ مِنْ جَزَاءِ الصَّيْدِ وَالنَّذْرِ، وَيُؤْكَلُ مَا سَوَدَ لَكَ﴾ رواه الشيخان، نابی له خوینی سزای نیچیرو له ناژه لی نه زکراو بخوئی، جگه له وانهش دوسته بخوئی.

که واته: نه گهر شتیکی قوریانی نه زکراوی خوارد، واجبه: نرخ ی نه و نه ندازی- له تۆله- بداته هه ژاران، ههروهه له (المجموع) و (مغنی) دا فه رمویه انه.

وَيَأْكُلُ ثَلَاثًا، وَفِي قَوْلٍ نِصْفًا، وَالْأَصَحُّ وَجُوبُ التَّصَدُّقِ بِنَعْضِهَا، وَالْأَفْضَلُ بِكُلِّهَا إِلَّا لَقَمًا يَتَبَرَّكُ بِأَكْلِهَا، وَيَتَصَدَّقُ بِجِلْدِهَا أَوْ يَنْتَفِعَ بِهِ،

به لَام له لای نیام (الماوردی) و (الرافعی) دروسته: به خوی و ژن و مندا له کانی له و قوریانیه نه زرکراوهی بخون: که له سه ره تایی نه زره که یدا دیاریی کردوه: وهك نه زر بیئ ئهم ناژه له م بکه مه قوریانی، یان ئهم ناژه له م کرده قوریانی. به لَام نه گهر له دواي نه زرکردنی قوریانیی له نه ستودا ناژه لئیک بۆ قوریانیه که دیاری بکا، وهك بلئی: نه زر بیئ قوریانی بکه م. ئینجا بلئی: ئهم مه پهم دیاری کرد بۆ قوریانیه نه زرکراوه که م. ئه وه دروست نیه هیچی لی بخوا، ههروهك له (المجموع) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه و (تحفة) ش پیی پازی نیه. (وَيَأْكُلُ ثَلَاثًا) با قوریانی که ره که تا سییه کی قوریانیه سوننته که ی بخوا و ئه وی تریش بکاته خیر، واته: سوننته ته له سییه کی زیاتر نه خوا (وَفِي قَوْلٍ نِصْفًا) له هه رموده یه کدا: نیوه ی بخوا و نیوه ی بکاته خیر.

ههروه ها دروسته گوشتی قوریانیه که شی پاشه که وت بکا، به لَام (وَالْأَصَحُّ) به هه رموده ی پاستر (وَجُوبُ التَّصَدُّقِ بِنَعْضِهَا) واجبه: به شیکی قوریانیه که ی به تازی بکاته خیر، واته: دروست نیه به کولایی، یان په برژاوی بیکاته خیر، ههروهك له (تحفة) و (مغنی) دا هه رموویانه، ئینجا (وَالْأَفْضَلُ بِكُلِّهَا) خیرتر ئه و هایه: هه موو گزشته که ی بکاته خیر (إِلَّا لَقَمًا يَتَبَرَّكُ بِأَكْلِهَا) ته نها چه ند پاروویك نه بیئ، بۆ به ره که ت بیانخوا، ئینجا سوننته ته: پارووه کانی ش له جه رگی قوریانیه که ی بخوا، چونکه پیغه مبه رﷺ له جه رگی قوریانیه که ی ده خوارد، ههروهك (البیهقی) گێراویه تیه وه.

﴿گواستنه وهی گوشتی قوریانی﴾

بزانه: دروست نیه گوشتی قوریانی بدریته هیچ جوړه کافرئک، ههروه ها دروست نیه: قوریانیی نه زرکراو له شاری قوریانیه وه بگواستریته وه بۆ شوئینکی تر، به لَام نه گهر قوریانیه که سوننته بیئ، ئه وه ته نها به شیکی واجبه: له شاری قوریانیه که بکریته خیر، واته: دروسته به شه زۆره که شی بگواستریته وه بۆ شوئینکی تر، ههروهك له زۆریه ی سه رچاوه کاندئا ئه وه سه لانه پوون کراونه وه.

﴿پیسته و شیرو بیچووی ناژه لی قوریانی﴾

پیغه مبه رﷺ هه رموویه تی: ﴿مَنْ بَاعَ جِلْدَ أَضْحِيَّتِهِ فَلَا أَضْحِيَّةَ لَهُ﴾ صححه الحاکم، هه ر که سیك پیسته ی قوریانیه که ی بفروشی، قوریانیی بۆ نابئ. که وابو: (وَيَتَصَدَّقُ بِجِلْدِهَا) پیسته ی قوریانیی سوننته و پرخۆ له گشت به شه به سوده کانی: یان با بکاته خیر (أَوْ يَنْتَفِعُ بِهِ) یان بۆ خوی سودی لی وه ریگری، واته: هیچیک له ئه وانه و له گزشته که ی دروست نیه بفروشرئ، یان له کرئ ی سه ربهرین بدرئ، یان فرئ بدرئ، به لَام پیسته ی قوریانیی

وَوَلَدُ الْوَاجِبَةِ يُذْبَحُ، وَلَهُ أَكْلُ كُلِّهِ وَشُرْبُ فَاضِلِ لَبَنِهَا،
وَلَا تَضْحِيَةَ لِرَقِيقٍ، فَإِنْ أَذِنَ سَيِّدُهُ وَقَعَتْ لَهُ، وَلَا يُضْحِي مُكَاتَّبٌ بِلَا إِذْنٍ،
وَلَا تَضْحِيَةَ عَنِ الْغَيْرِ بغيرِ إِذْنِهِ، وَلَا عَنْ مَيِّتٍ إِنْ لَمْ يُوصَ بِهَا.

واجب و گشت نه دنامه کانی تیشی واجبہ بکریته خیر ﴿عن علیؑ﴾: أَمَرَ النَّبِيُّ ﷺ أَنْ أَقُومَ عَلَى بُذْنِهِ وَأَنْ أَقْسِمَ لِحَوْمِهَا وَجُلُودِهَا وَجَلَالِهَا عَلَاءَ الْمَسَاكِينِ وَلَا أُعْطِيَ فِي جَزَائِهَا شَيْئاً مِنْهَا، وَقَالَ: نَحْنُ نُعْطِيهِ مِنْ عِنْدِنَا ﴿رواه الشيخان﴾، پیغمبر ﷺ فرمانی پی کردم: سرپه رشتی ووشتره کانی بکه م و گوشته که یان و پیسته که یان و جله که یان به سر هه ژاراندا به ش بکه م و هیچ به شیک له ووشتره کان له کری یی سرپرینیان نه دم، فرموی: نیمه له لای خو مانه وه کری یی سرپرین ددهین.

(وَوَلَدُ الْوَاجِبَةِ يُذْبَحُ) بیچوی قوریانی واجب= نه زرکراو، واجبہ: له گه ل دایکی دا سر برپی، به لام (وَلَهُ أَكْلُ كُلِّهِ) بۆ قوریانیکه ره که دوسته: هه موو گوشتی بیچوه که بخوا، جا نه گهر دایکه که یی مردبو، نه و کاته ش واجبہ: له جه ژنی قوریاندا بیچوه که یی سر برپی، به لام له م حاله ته دا له جی یی دایکی ده بیته قوریانی و واجبہ: گوشته که یی بدریته هه ژاران، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیا ندا فرمویانه.

(وَشُرْبُ فَاضِلِ لَبَنِهَا) هه م بۆی دوسته شیر هه زیاده که شی بخواته وه، به لام نه گهر خوریه که یی زانی لی نه دا نابی لی بکاته وه (وَلَا تَضْحِيَةَ لِرَقِيقٍ) قوریانی بۆ کویله نابی (فَإِنْ أَذِنَ سَيِّدُهُ وَقَعَتْ لَهُ) جا نه گهر که وره که یی نیزنیدا: نه و کاته قوریانیه که بۆ که وره که یی ده بی (وَلَا يُضْحِي مُكَاتَّبٌ بِلَا إِذْنٍ) کویله یی نووسراو پی دراو بی نیزن نابی قوریانی بکا.

﴿قوریانی له جیاتی که سیکی زیندوو﴾

(وَلَا تَضْحِيَةَ عَنِ الْغَيْرِ بغيرِ إِذْنِهِ) قوریانی کردن به مالی خوی له جیاتی که سیکی تری زیندوو - بی نیزندانی که سه که - دوست نابی، چونکه قوریانی خواپه رستییه، به لام به نیزنی که سه که دوست ده بی و نیه تیشی له جیاتی دینی، جا نه گهر که سه که هیچ پاره یی نه دایی و ته نها کوتی: قوریانی بۆ من بکه. نه وه نه گهر نیزندراوه که قوریانی بۆ کرد، قوریانیه که ده بیته قهرز له سر که سه که، هه روه که له (تحفة) دا پوون کراوه ته وه، هه روه ها به مالی که سه که ش - به وه کیلایه تی - دوست ده بی، هه روه که پوونمان کرده وه.

﴿قوریانی بۆ که سیکی مردوو﴾

(وَلَا عَنْ مَيِّتٍ إِنْ لَمْ يُوصَ بِهَا) قوریانی کردن بۆ مردوو دوست نابی، نه گهر وه سییتی نه کردبی، به لام نه گهر مردوه که وه سییتی کردبی، نه و کاته قوریانیه که یی بۆ دوست ده بی.

ههروهه ها ته گه ركه سيك نه زى كردبى: قوربانى بكا، يان ته م ناژه له بكا ته قوربانى، ئىنجا -پيش سه ربړينى قوربانیه كه - نه زكه ره كه مرد، ته وه ميراگره كه ی قوربانیه نه زره كه ی

(فصل) يُسْنُ أَنْ يَعُقَّ عَنْ غُلَامٍ بِشَاتَيْنِ، وَجَارِيَةٍ بِشَاةٍ،

سهرده بړئ و گزسته كه شى به ش ده كا، ههروه كه له زۆريه ی سه رچاوه كاندا له باسى (وه سيټ) پوون كراوه ته وه ﴿عن ابن عباس رضاه الله عنهما: اسْتَفْتَى سَعْدُ بْنُ عبادَةَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فِي نَذْرِ كَانَ عَلَى أُمِّهِ تُؤَفِّيَتْ قَبْلَ قَضَائِهِ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: فَأَقْضِهِ عَنْهَا﴾ رواه الشيخان، (سعد) پرسىارى كرد: له باره ی نه زړيك كه له سه ر دايكى بوو، دايكى شى مردبو پيش ته وه ی نه زركراوه كه ی بكا؟ پيغه مبه رﷺ فه رموى: تق نه زركراوه كه بۆ دايكت قهزا بكه وه. جا بزانه: له فه رموده يه كى بئ هيژداو هم له لای ئيمام (أبو الحسن العبادي): ته گه ر مردوه كه وه سيټيشى نه كردبى، دروسته: قوربانى بۆ بكرئ؟ چونكه ته وه ش به شيكه له خير كردن، خير كردن شى سودى هه يه بۆ مردوو و ده يگاتى - به (إجماع) ی زانايانى ئيسلام - هه وه كه له (المجموع) و (مغنى) دا فه رمويانه.

ههروه ها به مه زه بى ئيمام (أحمد): قوربانى كردن بۆ مردوو، خيرى گه وړه تره له قوربانى بۆ زيندوو؟ چونكه مردوو كه تواناى قوربانى نه ماوه و پيويستى به پاداشتي خير هه يه، ههروه كه له (شرح منتهى الإرادات) دا فه رمويه تى، كه و ابو: دروسته پيتموونى موسو لمانان بكرئ به (تقليد) ی ته و فه رمودانه: قوربانى بۆ مردوو كانيان بكن، والله أعلم. ﴿لُاْكَادَارِي﴾: ته و كه سه ی - به ئيزن - قوربانى بۆ مردوو كه ده كا، دروست نيه: نه به خوى و نه ژن و منداله كانيشى له گزشتى قوربانیه كه بخون و نابى بشيداته ده وه مه ندان، ههروه كه له زۆريه ی سه رچاوه كاندا فه رمويانه، به لام ته گه ر - بئ ئيزن - به فه رموده ی بئ هيژ قوربانى بۆ مردوويك بكا، ته و كاته دروسته له گزشتى قوربانیه كه بخوا، ههروه كه له (تحفة) و حاشيه كانى ده فاميته وه، واته: چونكه ته مه يان وه ك خير بۆ كردنه، والله أعلم.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِاسَى (الْعَقِيقَةِ) = هُوْزَه بانه ی منْدَالُ﴾

واته: ته و ناژه له ی له پوژى حه فته مينى له دايك بوونى منداله كه دا سه ر ده بړئ تا ببيت ه ئاشكرا كردنى دلخوش بوون به و نيعمه ته. پيغه مبه رﷺ فه رمويه تى: ﴿كُلُّ غُلَامٍ مَرْتَهَنٌ بِعَقِيقَتِهِ تُذْبَحُ عَنْهُ يَوْمَ سَابِعِهِ وَيُحْلَقُ وَيُسَمَّى﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، گشت منداليك به بارمه ی هۆزه بانه كه ی داندراوه: كه له پوژى حه فته مى له دايك بوونى دا بۆى سه رده بړئ - واته: ته گه ر هۆزه بانه كه ی بۆ نه كرئ شه فاعه ت بۆ دايك و باوكى ناك -، هم له پوژى حه فته مى دا سه رى ده تاشري و ناوى لئ ده ندرئ.

(يُسْنُ أَنْ يَعُقَّ عَنْ غُلَامٍ بِشَاتَيْنِ) سوننه ته به دوو مه پ، يان به دوو بزن هۆزه بانه بۆ كوړ

بكا، هم (وَجَارِيَةٍ بِشَاقٍ) بۆ كيژو نيراموك به مه پيڭ، يان بزنيك هۆزه بانه بكا، ههروهك (أَصْحَابُ السِّنَنِ بَسْنَدٍ صَحِيحٍ) گيڭراويه تيانه وه، ههروهه تهنه مه پيڭ، يان بزنيك بۆ كوڤ دروست ده بئى و بنچينهئى سوننه ته كه ديتته جيئ ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ وَسَنُهَا وَسَلَامَتُهَا وَالْأَكْلُ وَالْتَّصَدُّقُ كَالْأُضْحِيَّةِ، وَيُسَنُّ طَبْخُهَا،

عَقَّ عَنِ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ كِبْشًا كِبْشًا﴾ رواه أصحاب السنن بسند حسن، پيڭه مبه رﷺ هه ر يه كه وه به رانيكي بۆ (حسن) و (حسين) كرده هۆزه بانه.

﴿ناگاداري﴾: بۆ ئه وه كه سه سوننه ته هۆزه بانه كه بكا: كه به خيوكردنى منداله كهئى له سه ر واجبه، به وه مه رجئهئى هه بوويى بئى، واته: بۆ كه سيكيتر سوننه ت نيه و نابيته هۆزه بانه، كه وايو: وه لامى حه ديسه كهئى پرايردوو ئه مه يه: پيڭه مبه رﷺ به رانه كانى دانه ئيمامى (على) و ئه ويش به فه رمانى پيڭه مبه رﷺ بۆ (حسن) و (حسين) كردنيه هۆزه بانه. جا ئه گه ر به خيوكه رى منداله كه له وه حه فته پۆژه دا نه بوويى بوو و تا زۆرترينى ماوهئى زه يسانيش پويشت هه ر نه بوويى بوو، ئه وه كاته هۆزه بانه كهئى له سه ر لاده كه ويئ، به لام ئه گه ر له حه فته پۆژه كه دا، يان پيش ته واويوونى زۆرترينى زه يسانى توانائى هۆزه بانهئى پهيدا بوو، ئه وه كاته سوننه ته كهئى له سه ر جيگير ده بئى و سوننه ته: بيكا، چونكه تا منداله كه بلوغى ده بئى، كاتى هۆزه بانه كهئى بۆ به خيوكه ره كهئى هه ر ده ميئى، واته: هه ر كاتيڭ منداله كه بلوغى بوو سوننه ته كه له سه ر به خيوكه ره كهئى لاده كه ويئ و ده كه ويته سه ر خوى، كه واته: ئه گه ر منداله كه بلوغى بوو و هۆزه بانهئى بۆ نه كرابو، ئه وه كاته بۆ خوى سوننه ته هۆزه بانه بۆ خوى بكا.

ههروهها ئه گه ر ده گونجا هۆزه بانهئى بۆ بكرئى، به لام منداله كه پيش پۆژى حه فته م مرد، يان له دوائى پۆژى حه فته م پيش بلوغبوون مرد، ئه وه كاته ش هه ر سوننه ته هۆزه بانهئى بۆ بكرئى. جا بزانه: ده بئى به خيوكه ره كه به مالى خوى هۆزه بانه كه بكا- نه كه به مالى منداله كه- ئه گينا: ده بيته زامين، ههروهك له سه رچاوه كاندا ناوه پۆكى ئه م ناگاداريه پوون كراوه ته وه.

(وَسَنُهَا) ته مه نى ئاژه ئى هۆزه بانه وه هم په گه زه كهئى وه هم (وَسَلَامَتُهَا) بيئ عه ييى وه هم (وَالْأَكْلُ وَالْتَّصَدُّقُ) ليخواردن و كردنه خيى و پاشه كه و تكردنى گشتى (كَالْأُضْحِيَّةِ) وه كو قوربانى سوننه ت وايه، به لام ئه گه ر هۆزه بانه كهئى نه زر كردبئى، ئه وه كاته- وه كو قوربانى واجب- واجبه: هه موو گۆشته كه بكاته خيى: يان به تازى، يان به كولايى، چونكه (وَيُسَنُّ طَبْخُهَا) سوننه ته: گۆشتى هۆزه بانه كه بكوليئندريئ و ده رخواردى خه لكى بدرئى، هه رچه ند نه زركراويش بئى، واته: ئه گه ر به تازيش بكرئته خيى، هۆزه بانه كه هه ر دروست ده بئى، ههروهك له زۆريهئى سه رچاوه كاندا پوون كراوه ته وه.

به لكو وهما خيرتره پانى پاستى ھۆزبانكه - به تهواى - بىكولاندن بدرتته مامانهكه، چونكه پيغه مبهري ﷺ نهوا فهرومانى به (فاطمة) كرد، ههروهك (الحاكم ياسناد صحيح) گيراپوه تيه وه.

وَلَا يُكْسِرُ عَظْمًا، وَأَنْ تُذْبَحَ يَوْمَ سَابِعِ لَدَيْهِ، وَيُسَمَّى فِيهِ،

جا بزانه: ووشترىك، يان مانگايهك - وهكو قوربانى - بى حهفت مندا لان ده بىته ھۆزبان، به لكو دروسته: حهفت كهس له مانگايه كدا ببنه هاوبهش: بى ھۆزبان، يان بى ھۆزبان و قوربانى، يان بى ھۆزبان و قوربانى و گزشت خواردن، ههروهك له سهراوه كاندا فهرمويان.

(وَلَا يُكْسِرُ عَظْمًا) سوننه ته هيچ ئيسقانيكى ھۆزبانكه نه شكيتدرى، هه م (وَأَنْ تُذْبَحَ يَوْمَ سَابِعِ لَدَيْهِ) سوننه ته له پۆزى حهفته مينى له دايكبوونى مندا لهكه ھۆزبانكه سهرا بپري، واته: نهگه به پۆز له دايك بوپى، پۆزهكesh له حهفتهكه ده ژميردرى، به لام نهگه به شهو له دايك بوپى، شهو كه له حهفته ناژميردرى، به لكو له پۆزهكهى دواى شهو كه وه ده ژميردرى، جا بزانه: كه تهواى مندا لهكه به زيندووى هاته دهره وه، نه وه كاتى ھۆزبانكهى دى، كه واته: نهگه پيش پۆزى حهفته م، يان له دواى پۆزى حهفته م ھۆزبانكهى سهرا بپري، سوننه تهكه ههرا پيك دى، به لام بى كۆرپهى له بارچوو ھۆزبانكه سوننه ت نيه.

ئينجا سوننه ته له كاتى سهرا بپرين: (بِسْمِ اللَّهِ) بكا، به لام مه رجه: نيهتى ھۆزبانكه بپينى، كه وابو: با بلى: ﴿بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ أَللَّهُمَّ لَكَ وَإِلَيْكَ، أَللَّهُمَّ هَذِهِ عَقِيقَةُ فَلَانٍ﴾ رواه البيهقي ياسناد حسن، خوايه نه مه ھۆزبانكهى فلانه مندا لهيه، ههروهك له سهراوه كاندا نهو مه سه لانه پوون كراونه وه.

﴿ناولينانى مندا ل﴾

(وَيُسَمَّى فِيهِ) سوننه ته له پۆزى حهفته مدا پيش سهرا بپرينى ھۆزبانكه مندا لهكه ناوى لى بندرى، به به لگهى هه ديسهكهى پرايدوو له سهرا تاي نه م باسه دا، جا نهگه مندا لهكه پيش پۆزى حهفته مى، يان پيش ناولينانى مرد، نهو كاتهش ههرا سوننه ته ناوى لى بندرى، به لكو سوننه ته: كۆرپهى له بارچووش ناوى لى بندرى، ههروها دروسته: له پۆزى له دايكبوونيشى ناوى لى بندرى، پيغه مبهري ﷺ فهرموى: ﴿وُلِدَ لِي اللَّيْلَةُ غُلَامٌ فَسَمَّيْتُهُ بِاسْمِ أَبِي: إِبْرَاهِيمَ﴾ رواه مسلم، نه مشه و كۆرپكم بوو به ناوى باوكم (إبراهيم) پيغه مبهري ﷺ ناوم لينا.

جا بزانه: پيغه مبهري ﷺ فهرمويه تى: ﴿تَسَمَّوْا بِأَسْمَاءِ الْأَنْبِيَاءِ، وَأَحَبُّ الْأَسْمَاءِ إِلَالَهُ تَعَالَى: عَبْدُ اللَّهِ وَعَبْدُ الرَّحْمَنِ﴾ رواه أبوداود والنسائي بسند صحيح، ناوى پيغه مبهرا ن عليهم الصلاة والسلام له مندا لهكانتان بنين، خۆشه ويسترينى ناوه كان له لاي خواى گه وه: (عبدالله و عبد الرحمن). به لكو به تاييه تى له بارهى ناوه پيزداره كانى پيغه مبهرا ن ﷺ

به خوی فەرموویەتی: ﴿سَمُّوا بِاسْمِي وَلَا تَكْتُبُوا بِكُنْيَتِي﴾ رواه الشيخان، ناوی من له مندالە کانتان بنین، به لام (کنیة) ی من بۆ خۆتان دامەنین.

جا بزلنە: ناوی شاهنشاه = شاهی شاهان حەپامە، ناوی ناشیرنیش ناپەسندە، بە لکو سوننەتە ناوەکە جوان و خۆش بێ، هەرۆک پیغەمبەر ﷺ فەرموویەتی: وَيُحْلِقَ رَأْسُهُ بَعْدَ ذُبْحِهَا، وَيُتَصَدَّقَ بِزَنْتِهِ ذَهَبًا أَوْ فِضَّةً، وَيُؤَدَّنَ فِي أُذُنِهِ حِينَ يُولَدُ، وَيُحَنِّكَ بِتَمْرٍ.

﴿إِنْكُمْ تَدْعُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِأَسْمَائِكُمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِكُمْ، فَأَحْسِنُوا أَسْمَائَكُمْ﴾ رواه أبو داود یاسناد جید کما فی المجموع، له پۆزی قیامەتدا ئیوە به ناوی خۆتان و باوکه کانتان بانگ دەکرین، که وابو: ناوی جوان له خۆتان بنین.

جا ئەگەر ناویکی حەپام، یان ناشیرین، یان ناخۆشی لێندرابی، ئەو کاتە سوننەتە ناوەکە بکۆڕی ﴿عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ ابْنَةَ لُعْمَرَ كَانَتْ تُسَمَّى عَاصِيَةَ، فَسَمَّاها النَّبِيُّ ﷺ جَمِيلَةَ﴾ رواه مسلم، کیزیکي ئیمامی (عم) ناوی (عاصیة) بوو، پیغەمبەر ﷺ ناوی لێنا: (جميلة). ئەم باسە له سەرچاوەکاندا درێژتر پوون کراوەتەو.

(وَيُحْلِقَ رَأْسُهُ بَعْدَ ذُبْحِهَا) سوننەتە - له پۆزی حەفتەمدا - له دواى سەرپرینی ھۆزەبانەکە: ھەموو سەری مندالەکە بتاشری، بە بەلگەى حەدیسەکەى پابردوو له سەرەتای ئەم باسەدا، جا لەم سوننەتەشدا جیاوازی کوپو کچ نیە، بەلام ناپەسندە بەشیکی سەری بتاشری بەشیکی نەتاشری، یان خوینى ھۆزەبانەکە له سەری مندالەکە بدری، ئینجا (وَيُتَصَدَّقَ بِزَنْتِهِ ذَهَبًا أَوْ فِضَّةً) رواه الترمذي وصححه الحاكم، سوننەتە بە قەد گرانیی مووہ تراشراوەکەى: زێر، یان زیو بکریتە خێر.

ھەرۆھا (وَيُؤَدَّنَ فِي أُذُنِهِ حِينَ يُولَدُ) سوننەتە کە مندالەکە له دایک بوو: له گوئی پاستەى دا بانگی نوێژ بدری ﴿عن أبرافع: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ بِالصَّلَاةِ فِي أُذُنِ الْحَسَنِ حِينَ وَلَدَتْهُ فَاطِمَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا﴾ رواه الترمذي وصححه، پیغەمبەر ﷺ له گوئی (حسن) دا بانگی نوێژی دا کە (فاطمة) بوى. ھەرۆھا سوننەتە: ئیقامەتیشی له گوئی چەپەى دا بکری، چونکە ئەویش له حەدیسێکدا ھاتو، ھەم سوننەتە له گوئی پاستەى دا سوپەتى ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾ و ئایەتى ﴿وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾ بخوینى، ھەرۆک له زۆربەى سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

(وَيُحَنِّكَ بِتَمْرٍ) سوننەتە کە مندالەکە له دایک بوو: دەمى شیرین بکری، واتە مرقییکی چاک - پیاو، یان ئافرەت - دانە قەسپێک، یان شتیکی تری شیرین بە دەمى خۆی بجوێ، ئینجا دەناو دەمى مندالەکەى بنی و تێى دا بیھێنى و ببیا، تاكو بیمژی و شیرنایی بگاتە ناو زگی ﴿عن أيسموسى: وَلِدَ لِي غُلَامٌ فَأَتَيْتُ بِهِ النَّبِيَّ ﷺ فَسَمَاهُ إِبْرَاهِيمَ، وَحَنَكُهُ

بِمَرَّةٍ وَدَعَا لَهُ بِالْبَرَكَةِ ﴿﴾ رواه الشيخان، کوپیکم بوو و هیئامه لای پیغه مبرک ﴿﴾، نه ویش ناوی لئنا (ابراهیم) و به دانه قه سپیك دهمی شیرن کردو دعای به ره که تی بۆ کرد.

هه وه ها سوننه ته: به پیروزیاییه که ی حه رزه تی (حسن) ی کوپی ئیمامی (علی) رضالله عنهما پیروزیایی له باوک و دایک و خزمه کانی منداله که بکری و دعاش بۆ گشتیان بکری و بلی:

(کِتَابُ الْأَطْعِمَةِ)

حَيَوَانُ الْبَحْرِ السَّمَكُ مِنْهُ حَلَالٌ كَيْفَ مَاتَ، وَكَذًا غَيْرُهُ فَبِالْأَصَحِّ، وَقِيلَ لَا، وَقِيلَ إِنَّ أَكْلَ مِثْلِهِ فَبِالْبَرِّ حَلٌّ، وَإِلَّا فَلَا: كَكَلْبٍ وَحِمَارٍ،

﴿بَارَكَ اللَّهُ لَكَ فِالْمَوْهُوبِ لَكَ، وَشَكَرْتَ الْوَاهِبَ، وَبَلَغَ أَشُدَّهُ، وَرَزَقْتَ بِرَّهُ﴾
خوا منداله که ت لئ پیروژ بکا، شوکری خوی به خشنده بکه یو ته مانی دريژ بی،
خوا چاکه ی منداله که ت بداتی. نه ویش وه لام بداته وه بلی: ﴿جَزَاكَ اللَّهُ خَيْرًا﴾
خوا پاداشتی چاکت بداته وه، خوا مندالی چاکیش بداته تو. یان هر دوعایه که تر،
هه روه که له سه رچاوه کانداهه رمویانه.

﴿پاشکۆ﴾: هه رزه بانه ی ئاژه له کانیس سوننه ته، واته: هر کاتی که ئاژه له کان زان، یه که م بیچوه که یان بۆ خوا سه ریبری و گوشته که ی بکاته خیر، تا کو به ره که ت بکه ویته
ئاژه له کانی و به ربومیان زۆر بی، هه روه که له زۆری سه رچاوه کانداهه رمویانه،
پیغه مبرک ﴿﴾ هه رمویه تی: ﴿فِي كُلِّ سَائِمَةٍ فَرَعٌ تَعْدُوهُ مَا شِئْتَكَ حَتَّى إِذَا اسْتَجْمَلَ ذَبْحَتُهُ فَتَصَدَّقَتْ بِلَحْمِهِ عَلَى ابْنِ السَّبِيلِ فَإِنَّ ذَلِكَ خَيْرٌ﴾ رواه أبو داود والنسائي بسند صالح، له
گشت ئاژه له کانی له وه پاودا هه رزه بانه هه یه: نه و بیچوه ی ئاژه له که ت خوراکی ده داتی تا
که وره ده بی، سه ری بری و گوشته که ی به خیر بده پیواران، نه وه باشتره.

﴿کِتَابُ الْأَطْعِمَةِ: په ږتوکی خواره ده نه نیه کانی حه لال و حه رام﴾

(حَيَوَانُ الْبَحْرِ) گیانله به ری ده ریا: که به رده وام له ناودا بری و له دهره وه ی ئاو نه ژیی
(السَّمَكُ مِنْهُ حَلَالٌ كَيْفَ مَاتَ) له و گیانله به رانه: ماسی حه لاله، هر چونیکی بمری: به خوی،
یان به لیدان، یان به ده رمان، یان به بریندارکردن، یان به ووشکبوونی ئاو، هه رچند به
مردویش وه سه ر ئاو که وتبی، که واته: پیویستی به سه ریپین نیه، خوی که وره
ده هه رموی: ﴿أَحَلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ﴾ نیچیری ده ریا و مردووی ده ریا- که وه سه ر ئاو
که وتوه- بۆ ئیوه حه لال کراوه. پیغه مبرک ﴿﴾ هه رمویه تی: ﴿هُوَ الطَّهْرُ مَاؤُهُ الْحَلُّ مَيْسُهُ﴾
رواه اصحاب السنن بسند صحیح، ده ریا ئاوه که ی پاککه ره وه یه، مردووه که شی حه لاله.

(وَكَذًا غَيْرُهُ) هه روه ها- جگه له ماسیش- گیانله به ره کانی تری ده ریاش حه لال هه رچند له
سه ریپینه ی سه گو به رازیش بن و هر چونیکی مردبن، واته: پیویست به سه ریپین ناکا (فی
الأصح) له هه رمووده ی پاستردا، به به لگه ی ئایه ت و هه دیسه که ی پابردو، هه روه که له

(المجموع) و (مغنی) دا فہرموویانہ. (وَقِيلَ: لَا) له فہرموودہ یه کی بی میزدا: جگہ له ماسی هیچی تر حال نیه (وَقِيلَ) له بی میزکی تر دا: (إِنْ أَكَلَ مِثْلَهُ فِي الْبَرِّ حَلًّا) نه گهر وینه که ی له بیاباندا بخوری: وهکو مانگا و مه پ، نه وه حاله (وَالَا) به لام نه گهر وینه که ی نه خوری، نه وکاته (فَلَا) حال نیه: (كَكَلْبٍ وَحِمَارٍ) وهکو سهگ و به راز و کهر و هیستر.

وَمَا يَعِيشُ فِي بَرٍّ وَبَحْرٍ: كَضِفْدَعٍ وَسَرَطَانٍ وَحَيَّةٍ حَرَامٍ، وَحَيَوَانُ الْبَرِّ يَحِلُّ مِنْهُ الْأَنْعَامُ وَالْخَيْلُ وَبَقَرٌ وَخَشٍ وَحِمَارُهُ وَظَبْيٌ وَضَبٌّ وَضَبٌّ وَأَرْنَبٌ وَتَغْلَبٌ وَيَرْبُوعٌ وَفَنَكٌ وَسُمُورٌ، وَيَحْرُمُ بَغْلٌ وَحِمَارٌ أَهْلِيٌّ

(وَمَا يَعِيشُ فِي بَرٍّ وَبَحْرٍ) نه و گیانله به ره ی هم له ده ریاداو هم له بیاباندا ده ژیی: (كَضِفْدَعٍ وَسَرَطَانٍ وَحَيَّةٍ) وهکو بوق و قزلال و مارو تیمساح و کیسه ل و هه ناژه لیکی تر-که له دهره وه ی ناو بژی- نه وانه (حَرَامٍ) گشتی حه پامنو به سه ربړینیش حال نابن.

به لام نیمامی (النواوی) له (المجموع) دا نه و فہرموودہ یه ی به راست و پشت پی به ستر او داناه: که-جگه له بوق- گشت مردو ویکي دهریایی حاله. واته: هه رچه ند له بیابانیشدا بژی، هه روهك (الشبرا ملسی) و (الشروانی) فہرموویانہ.

جا و دپاره (تحفة) و (مغنی) ش پشتمان به م فہرموودہ یه به ستوه؟ چونکه په خنه یان لی نه گرتوه، هم به مه زه بی نیمام (مالك) ش: نه وانه حال لالن.

نینجا بزانه: بالنده کانی ناوی گشتی حال لالن: وهکو مراوی و قازو ماسیگره و بالنده ناویه کانی تر، به لام مه رجه: سه ربړین، واته: نه گهر سه ربړین حال لالن نابن، هه روهك له (المجموع) دا فہرموویه تی.

(وَحَيَوَانُ الْبَرِّ) ناژه لی بیابان-که له ناودا نه ژیی: (يَحِلُّ مِنْهُ الْأَنْعَامُ) بزنو مه پو مانگا و ووشتر حاله، هم (وَالْخَيْلُ) نه سپو ماینیش حاله ﴿عَنْ أَسْمَاءَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: نَحَرْنَا فَرَسًا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَأَكَلْنَاهُ﴾ رواه الشيخان، له سه رده می پیغه مبه ر ﷺ نه سپیکمان سه ربړی و خوار دمان.

هم (وَبَقَرٌ وَخَشٍ وَحِمَارُهُ) مانگای کیوی و کهری کیوی حال لالن ﴿عَنْ أَبِي قَتَادَةَ ﷺ: أَنَّهُ أَصَابَ حِمَارًا وَخَشِيًّا فَأَكَلَ مِنْهُ النَّبِيُّ ﷺ﴾ رواه الشيخان، (أَبُو قَتَادَةَ) که ریکي کیوی کوشت، پیغه مبه ریش ﷺ له گزسته که ی خوارد.

هم (وَالظَّبْيُ) ناسک-مامزو بزنه کیوی و (وَضَبٌّ) که متیار گشتی حال لالن ﴿عَنْ جَابِرٍ ﷺ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ: أَلْضَبُّ صَيْدٌ يُؤْكَلُ﴾ رواه اصحاب السنن بسند صحيح، که متیار نیچیره و گزشتی ده خوری. هم (وَضَبٌ) سوسه مارو (وَأَرْنَبٌ) که رویشکو (وَتَغْلَبٌ) پیوی و (وَيَرْبُوعٌ) جورجه کیوی-که ده سته کانی زور کورتن و پی یه کانی درېژترن و کوتایی کلکی مووی پیوه یه-، هم (وَفَنَكٌ) ده له کو (وَسُمُورٌ) سموره و سیخوپو ژوژهك، نه وانه ش گشتی حال لالن.

به لَام (وَيَحْرُمُ بَغْلٌ وَحِمَارٌ أَهْلِي) میسترو که ری خومالی چه پامن ﴿عن جابر﴾: نَهَانَا النَّبِيُّ ﷺ يَوْمَ خَيْبَرَ عَنِ الْبَغَالِ وَالْحَمِيرِ ﴿رواه أبو داود بإسناد صحيح، له غه زای (خیبر) دا پیغه مبه رﷺ قه ده غه ی کردین: گزشتی میستره کان و که ره کان بخوین.

وَكُلُّ ذَنْبٍ مِنَ السَّبَاعِ وَمِخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ: كَاسٍ وَشَاهِيْنٍ وَصَقْرِ وَنَسْرِ وَعُقَابٍ وَكَذَا ابْنُ آوَى وَهَرَّةٌ وَكَحْيَةٍ وَعَقْرَبٍ وَغُرَابٍ أَبْقَعَ وَحِدَاةٌ وَقَارَةٌ وَكُلُّ سَبْعٍ ضَارٍ وَكَذَا رَحْمَةٌ وَبُغَاةٌ، وَالْأَصْحَحُ حِلُّ غُرَابٍ زَرْعٍ وَتَحْرِيمُ بَبْغَاءٍ وَطَاوُسٍ، وَتَحِلُّ نَعَامَةٌ وَكَرْكِيٌّ وَبَطٌّ وَإِوَزٌ وَدَجَاجٌ وَحَمَامٌ وَهُوَ كُلُّ مَا عَبَّ وَهَدَرَ، وَمَا عَلَى شَكْلِ عُصْفُورٍ

منهاج - به رگی پیئجه م- 17

(و) هه روه ها چه پامه: (كُلُّ ذِي نَابٍ مِنَ السَّبَاعِ) له چینی درنده کان: گشت خاوه ن ددانیکی به هیئ: که به ددانه کانی هه لمه ت بیاته سه ر گیانله به ره کان، هه م (وَمِخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ) له چینی بالنده کانش گشت خاوه ن نینوکیکی به هیئ: که به نینوکه کانی پاو بکا: (كَاسٍ) وهکو شیر (وَنَمِرٍ) پلینگ (وَذَنْبٍ) گورگ (وَدَبٍّ) دج (وَفِيلٍ) فیل (وَقِرْبٍ) مه یمون و نه و جوړه درندانه، هه م (وَبَازٍ وَشَاهِيْنٍ وَصَقْرِ) وهکو بازو شاهین و (وَنَسْرِ وَعُقَابٍ) سیسارکو هه لرو له قله ق (وَكَذَا ابْنُ آوَى) هه روه ها چه قه لو (وَهَرَّةٌ وَحَشٍ) کتک-پشیلای که یی و کتویش چه پامن (فِي الْأَصَحِّ) له فه رموده ی پاستتردا.

﴿عن ابن عباس رضاهما﴾: نَهَانَا النَّبِيُّ ﷺ عَنْ كُلِّ ذَنْبٍ مِنَ السَّبَاعِ وَكُلِّ ذِمِخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ ﴿رواه مسلم، پیغه مبه رﷺ قه ده غه ی کردوه: گزشتی گشت خاوه ن ددانیکی به هیئو خاوه ن نینوکیکی به هیئ.

(و) هه روه ها (يَحْرُمُ مَا تُدَبُّ قَتْلُهُ) چه پامه خواردنی نه و گیانله به رانه ی کوشتنیان به سوننه ت داندراوه: (كَحْيَةٍ وَعَقْرَبٍ) وهکو مارو دوپشک، هه م (وَعُرَابٍ أَبْقَعَ وَحِدَاةٌ) وکو قه له به له کو کولاره، هه م (وَقَارَةٌ) مشک، هه م (وَكُلُّ سَبْعٍ ضَارٍ) گشت درنده یه کی زیانبه خش، پیغه مبه رﷺ فه رمانی داوه: ﴿خَمْسُ فَوَاسِقٍ يُقْتَلْنَ فَاِلِحْلٌ وَالْحَرَمُ: الْحَيَّةُ وَالْقَارَةُ وَالْغُرَابُ الْأَبْقَعُ وَالْحِدَاةُ وَالْكَلْبُ الْعَقُورُ﴾ رواه الشيخان، پیئج فاسق له (حَرَمٌ) ی (مَكَّة) و له ده روه ی (حَرَمٌ) ش ده بی بکوژدین: مار، دوپشک، مشک، قه له به له ک، کولاره، نه و سه گه ی خه لکی بریندار ده کا.

(وَكَذَا رَحْمَةٌ) هه روه ها سیسارکی که چه لو (وَبُغَاةٌ) کولاره ی سپیش چه پامن (وَالْأَصَحُّ) به فه رموده ی پاستتر: (حِلُّ غُرَابٍ زَرْعٍ) نه و قه له ی کشتو کال ده خوا- که پی ی ده گوتری: قاز- چه لاله (و) هه ر به فه رموده ی پاستتر: (تَحْرِيمُ بَبْغَاءٍ وَطَاوُسٍ) به ببه غاو تاووس هه ر دووکیان چه پامن.

به لَام (وَتَحِلُّ نَعَامَةٌ) نه عامه چه لاله، هه م (وَكُرْكِيٌّ) قورینگو (وَبَطٌّ وَإِوَزٌ) قازو مراوی و

(وَدَجَاجٌ) مریشکو (وَحَمَامٌ) کۆتر، نهوانه گشتی حه لالان (وَهُوَ كُلُّ مَا عَبَّ وَهَدَرَ) مه به ست به کۆتر: گشت بالنده یه که: که بی پشودان ناو بخواته وه وه له خویندنی دا دهنگ بیئنی و ببا (و) مه روه ها (مَا عَلَى شَكْلِ عَصْفُورٍ) مه ر بالنده یه کی له سه ر وینه ی چۆله که بی، نه ویش **وَإِنْ اِخْتَلَفَ لَوْنُهُ وَنَوْعُهُ كَعَنْدَلِيبٍ وَصَعُورَةٍ وَزُرُورٍ، لَا خُطَافٌ وَنَمْلٌ وَنَحْلٌ وَذُبَابٌ وَحَشَرَاتٌ كَخُنْفُسَاءَ وَدُودٍ، وَكَذَا مَا تَوَلَّدَ مِنْ مَأْكُولٍ وَغَيْرِهِ، وَمَا لَا نَصَّ فِيهِ إِنْ اسْتَطَابَهُ أَهْلُ يَسَارٍ وَطِبَاعِ سَلِيمَةٍ مِنَ الْعَرَبِ فِي حَالِ رَفَاهِيَةٍ حَلٍّ، وَإِنْ اسْتَخْبَثُوهُ فَلَا، وَإِنْ جُهِلَ اسْمُ حَيَوَانٍ سُئِلُوا وَعُمِلَ بِتَسْمِيَّتِهِمْ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ اسْمٌ عِنْدَهُمْ أُعْتَبِرَ بِالْأَشْبِهِ، وَإِذَا ظَهَرَ تَغْيِيرُ لَحْمٍ جَلَالَةً حَرُمَ أَكْلُهُ، وَقِيلَ يُكْرَهُ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ يُكْرَهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.**

حه لاله (وَإِنْ اِخْتَلَفَ لَوْنُهُ وَنَوْعُهُ) مه رچه ند په نگو جوړیشی لیک جیابی: (كَعَنْدَلِيبٍ وَصَعُورَةٍ وَدُودٍ) وه كو بلبل و چوله که ی سه رسورو په شۆله و نه و جوړانه.

(لَا خُطَافٌ) به لام په په سیلکه و شه مشه مه کۆره حه لالان نیه، هم (وَنَمْلٌ) میروو (وَنَحْلٌ) میشه هه نگوین و (وَذُبَابٌ) میشو و زه رگه ته و زه نکه سوړه و (وَحَشَرَاتٌ) گیانله به ره بچوکه کانی زه ویش حه لالان نین: (كَخُنْفُسَاءَ وَدُودٍ) وه كو قالوچه و سیسرکه و کرم و مارمیلوکه و قمقموک و (وَكَذَا مَا تَوَلَّدَ مِنْ مَأْكُولٍ وَغَيْرِهِ) مه روه ها مه ر گیانله به ریکیش له نیوان گۆشتخوړاو و گۆشتنه خوراودا بویی، نه ویش حه پامه.

(وَمَا لَا نَصَّ فِيهِ) نه و گیانله به ره ی ده ققیکی قوپتان، یان حه دیس، یان (إجماع) ی له سه ر نیه، ته ماشا ده که یین: (إِنْ اسْتَطَابَهُ أَهْلُ يَسَارٍ وَطِبَاعِ سَلِيمَةٍ مِنَ الْعَرَبِ) نه گه ر نه و عه ره بانه ی که ده وله مه ندن و خاوه ن ته بیعه تیکی پاکن و دانیشتویی شارو گونده کائن نه و ناژه له یان به پاک دانا (فِي حَالِ رَفَاهِيَةٍ) له حاله تی مه بوویی دا، نه وه (حَلٍّ) ناژه له که حه لاله (وَإِنْ اسْتَخْبَثُوهُ) نه گه ر به پیسیان دانا (فَلَا) حه لالان نیه، به لام په فتاری عه په به کانی چۆله رست په چاو ناکړی.

(وَإِنْ جُهِلَ اسْمُ حَيَوَانٍ) نه گه ر ناوی ناژه لیک نه زاندر، نه و کاته (سُئِلُوا وَعُمِلَ بِتَسْمِيَّتِهِمْ) پرسیار له عه په به کان ده کړی و به گویره ی ناولینانی نه وان په فتاری حه لالی و حه پامی ده کړی (وَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ اسْمٌ عِنْدَهُمْ) نه گه ر ناژه له که هیچ ناویکی له لای نه وان نه بو، نه و کاته (أُعْتَبِرَ بِالْأَشْبِهِ) ویچوترین ناژه له به و ناژه له په چاو ده کړی بۆ حه لالی و حه پامی.

﴿خواردنه مه نیه کانی ناپه سندو حه پام﴾

(وَإِذَا ظَهَرَ تَغْيِيرُ لَحْمٍ جَلَالَةً) مه ر کاتیکی گۆپانی گۆشتی گیانله به ری پیسای خۆر ناشکرا بوو: وه ک مانگا و مه پو بزن و مریشک شتیکی پیس بخۆن و تامی کۆشته که یان بگۆپی، نه وه (حَرُمَ أَكْلُهُ) خواردنی حه پامه (وَقِيلَ يُكْرَهُ) له فه رموده یه کدا: ناپه سندو (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فه رموویه تی (الْأَصَحُّ يُكْرَهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به فه رموده ی پرستتر: ناپه سندو خواردنی

گوشتی نه و گیانله به ره ی به پیسای خواردن تام و بونی گورپاوه ﴿عن ابن عمر رضی الله عنهما: نَهَى النَّبِيُّ ﷺ عَنِ الْجَلَالَةِ وَالْبَانِهَا﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، پیغه مبه ر ﷺ قه ده غه ی کرده: گوشت و شیر ی نازده لی پیسای خور بخور ی نه گه ر گورابی.

فَإِنْ عَلِفْتَ طَاهِرًا فَطَابَ حَلٌّ، وَلَوْ تَنَجَّسَ طَاهِرٌ كَخَلٍّ وَدَبْسٍ ذَائِبٍ حَرَمٌ، وَمَا كُسِبَ بِمُخَامَرَةٍ نَجَسٍ كَحِجَامَةٍ وَكَنْسٍ مَكْرُوهٍ، وَيُسْنُ أَنْ لَا يَأْكُلَهُ وَيُطْعِمَهُ رَقِيقُهُ وَنَاضِحُهُ، وَيَحِلُّ جَنِينٌ وَجَدَ مَيِّتًا فِي بَطْنِ مُذَكَّاةٍ،

که و ابو: (فَإِنْ عَلِفْتَ طَاهِرًا فَطَابَ) نه گه ر نازده له که نالیککی پاکی ده ر خوارد دراو تام و بونی گوشته که خوش بو، نه و کاته (حَلٌّ) حه لاله و ناپه سند نیه.

نینجا بزانه: نه گه ر به ر خیک به شیر ی سه گ به خپو کرابی، یان مه پیک به مائی حه پام به خپو کرابی، یان کشتو کالیک له زیل و پیسای دا چپندرابی، یان هیلکه به ناوی پیس کولیندرابی، یان گوشت بۆگن بوبی، نه وانه هیچیان حه پام نابن و دروسته بخورین.

هه روه ها هه ر شتیکی پاک بی و زیانی نه بی خواردن حه لاله: وه ک پیسته و ئیسقانی نازده لی سه رپراو و هیلکه ی گشت گیانله به ریک هه رچه ند گوشتیشی نه خور ی، به لام هه ر شتیکی پیس بی، یان پیس بوبی، یان پاک بی و زیانی لی ایدا: وه کو به ردو خول و شوشه، نه وانه گشتی خواردن یان حه پامه، هه روه که له سه رچاوه کاند ا نه و مه سه لانه پوون کراونه وه.

(وَلَوْ تَنَجَّسَ طَاهِرٌ) نه گه ر شتیکی شل پیس بو: (كَخَلٍّ وَدَبْسٍ ذَائِبٍ) وه کو سرکه و پونی شلو شیر و نه و جوره شتانه، نه وه (حَرَمٌ) خواردن حه پامه، چونکه پاک نابیته وه، هه روه که له کۆتایی (باب النجاسة) به به لگه وه پوونمان کرده وه.

(وَمَا كُسِبَ بِمُخَامَرَةٍ نَجَسٍ) هه ر مالیک وه ده دست هیندرابی به تیکه لبوونی کاریکی پیس: (كَحِجَامَةٍ) وه کو خوین لیگرتن و (وَكَنْسٍ) مالینی شتیکی پیس، نه وه (مَكْرُوهٍ) خواردن ناپه سنده، که و ابو: (وَيُسْنُ أَنْ لَا يَأْكُلَهُ) سوننه ته نه و ماله نه خوا، به لکو (وَيُطْعِمُهُ رَقِيقُهُ وَنَاضِحُهُ) سوننه ته بیداته کۆیله ی و و شتری و نازده له کانی تری ﴿عن محیصه ر ﷺ سئل النَّبِيُّ ﷺ عَنْ أَجْرَةِ الْحِجَامِ؟ فَهَاهُ عَنْهُ وَقَالَ: أَطْعَمُهُ رَقِيقَكَ وَأَغْلَفَهُ نَاضِحَكَ﴾ رواه ابوداود و الترمذی بسند حسن، له باره ی کر ی خوینگرتن پرسیار له پیغه مبه ر ﷺ کرا؟ نه ویش قه ده غه ی کردو فه رمووی: ده ر خواردی کۆیله و وو شتره که تی بده.

(وَيَحِلُّ جَنِينٌ) حه لاله خواردن ی نه و کۆرپه یه ی که (وَجَدَ مَيِّتًا فِي بَطْنِ مُذَكَّاةٍ) له ناو زگی دایکی دا له کاتی سه رپین مردبی، هه رچه ند مووشی لی هاتبی، پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿ذَكَاءُ الْجَنِينِ ذَكَاءُ أُمِّهِ﴾ رواه ابوداود و الترمذی بسند حسن، سه رپینی کۆرپه ی ناو زگ به سه رپینی دایکی ده بی.

جا بزانه: کورپه که به و مەرجه حالاله: که له دواى سهرپرینی دایکی جولهی نه مینى، واته: نه گهر ماوهیه کی دريژ له زکی دایکی دا دهجولا، ئینجا جولهی نه ما، نه و کاته چه پامه و حالال نابى، ههروهه ها نه گهر له زکی دایکی میندرا دهروهه و گیانی جیگیربووی تى دا بوو، **وَمَنْ خَافَ عَلَى نَفْسِهِ مَوْتًا أَوْ مَرَضًا مَخُوفًا وَوَجَدَ مُحَرَّمًا لَزِمَهُ أَكْلُهُ، وَقِيلَ يَجُوزُ، فَإِنْ تَوَقَّعَ حَالًا قَرِيبًا لَمْ يَجْزُ غَيْرُ سَدِّ الرَّمَقِ، وَإِلَّا فَفِي قَوْلٍ يَشْبَعُ،**

نه و کاته مەرجه: سهر بپرئ نه گینا: حالال نابى، واته: به لام نه گهر ته نه جولهی سهرپراوى مابو، نه و کاته بى سهرپرین حالال ده بى، ههروهه که له سهرچاوه کاندای پوون کراوته وه.

﴿باسى خواردنى مردار به هوى ناچارى﴾

مردار به و ناژه لو بالندهیه ده گوتري: که گوشتى نه خورى و مردبى: وه کو هیستر و کولاره، هه رچه ند سهریشى بپرئ هه ر چه پامه، یان گوشتى بخورى به لام به بى سهرپرینی که شهرى گیانی ده رچوبى.

جا بى پیناسه ی (ضرورة) = ناچارى، بگه پتوه (باسى پیبای قهرن) له بهرگى سىیه م. جا بزانه: هه ر پارچه یه که له حاله تى زیندووپی دا له ناژه لو بالنده بکریته وه، نه ویش مرداره و چه پامه بخورى، ته نه ماسى و کلز نه بى، واته: هه ر پارچه یه که له ماسى زیندوو بکریته وه حالاله بخورى، چونکه سهرپرینی بى دانه ندرار، ههروهه که له (باب النجاسة) دا پابرا ﴿عن أبواقده قديم النبي ﷺ المدينة وهم يجئون أسنمة الإبل ويقطعون أليات الغنم، فقال: ما قطع من البهيمة وهي حية فهي ميتة﴾ رواه أبوداود بسند حسن، پیغه مبه ر ﷺ هاته (مدینه)، خه لکه که قه پوزى ووشتر و دونگی مه په کانیان به زیندووپی لى ده کرده وه و ده یا خوارد، جا پیغه مبه ر ﷺ فهرمووی: هه ر پارچه یه که له ناژه لى زیندوو بکریته وه، نه وه مرداره.

(وَمَنْ خَافَ عَلَى نَفْسِهِ مَوْتًا أَوْ مَرَضًا مَخُوفًا) هه ر که سیک به هوى برسیه تى ترسا: له مردنى خوى، یان له نه خوشبوونی که ترسانک، هیچ حاله تى کهشى ده ست نه که وت بیخوا، به لام (ووجد مُحَرَّمًا) له و حاله ته شدا خواردنی که چه پامى ده ست که وت: وه کو مردار و به رازو پیسیه کانی ترومالی که سیکى تر، نه وه (لزمه اكله) له سهرى واجبه: نه و شته چه پامه بخواو گیانی خوى پزگار بکا (وقيل يجوز) له فهرموده یه کی بى هیژدا: دروسته: چه پامه که بخوا.

جا بزانه: هه ر که سیک له سه فهری که گوناهاکارى بى، یان له نیشته جى بوونی که گوناهاکارى بى، نه وه بوى حالال نیه مردار و شتى پیس بخوا، تا توبه ده کا، ههروهه که له سهرچاوه کاندای فهرمویا نه، چونکه خواى گه وره ده فهرمووی: ﴿فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ لَهُ﴾

﴿عليه﴾ هه ر که سیک ناچار بوو له برسیه تى دا مردار بخوا، به هوى گوناهاکارى و دوزمنکارى ئیسلامیش تووشى برسیه تى نه بو بى، با مرداره که بخواو گوناهاکارى ناگاتى.

(فَإِنْ تَوَقَّعَ حَلَالًا قَرِيبًا) جا نه‌گەر ناچاربووه که ئومیدی خواردنیکی حه‌لالی مه‌بوو له ماوه‌یه‌کی نزیکدا ده‌ستی بکه‌وێ، نه‌و کاته (لَمْ يَجْزُ غَيْرُ سَدِّ الرَّمَقِ) جگه له نه‌ندازه‌ی پاگرتنی دواگیانی زیاتری بۆ دروست نیه له خواردنه حه‌پامه‌که بخوا (وَالَا) به‌لام نه‌گەر ئومیدی خواردنیکی حه‌لالی نه‌بو، نه‌و کاته (فَفِي قَوْلٍ يَشْبَعُ) له فهرمووده‌یه‌کدا خۆی **وَالْأَظْهَرُ سَدُّ الرَّمَقِ إِلَّا أَنْ يَخَافَ تَلْفًا إِنْ اقْتَصَرَ، وَلَهُ أَكْلُ آدَمِيٍّ مَيِّتٍ وَقَتْلُ مُرْتَدٍّ وَحَرْبِيٍّ، لَا ذِمِّيٍّ وَمُسْتَأْمَنٍ وَصَبِيٍّ حَرْبِيٍّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ حَلُّ قَتْلِ الصَّبِيِّ وَالْمَرْأَةِ الْحَرْبِيِّينِ لِلْأَكْلِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ وَجَدَ طَعَامَ غَائِبٍ أَكَلَ وَغَرِمَ، أَوْ حَاضِرٍ مُضْطَرَّرٌ لَمْ يَلْزَمَهُ بَذْلُهُ إِنْ لَمْ يَفْضُلْ عَنْهُ، فَإِنْ أَثَرُ مُسْلِمًا جَازَ، أَوْ غَيْرَ مُضْطَرَّرٍ لَزِمَهُ إِطْعَامُ مُضْطَرَّرٍ مُسْلِمٍ أَوْ ذِمِّيٍّ،**

تێر ده‌کا، به‌لام (وَالْأَظْهَرُ) به‌ فهرمووده‌ی به‌هێزتر: (سَدُّ الرَّمَقِ) ته‌نها به‌ نه‌ندازه‌ی پاگرتنی دواگیانی بۆی دروسته حه‌پامه‌که بخواو نابێ خۆی تێر بکا (إِلَّا أَنْ يَخَافَ تَلْفًا إِنْ اقْتَصَرَ) ته‌نها نه‌گەر له فه‌وتانی خۆی بترسێ نه‌گەر خۆی تێر نه‌کا، نه‌و کاته ده‌بی خۆی تێر بکا. جا بزانه: نه‌گەر ئومیدی نه‌بو بگاته خواردنیکی حه‌لال، نه‌و کاته دروسته: حه‌پامه‌که له‌گه‌ڵ خۆیا مه‌لبگرێ تاکو له کاتی پێویستی‌دا ببخوا، مه‌روه‌ک له سه‌رچاوه‌کاندا فهرموویانه.

(و) مه‌روه‌ها (لَهُ أَكْلُ آدَمِيٍّ مَيِّتٍ) بۆ ناچاربووه‌که دروسته: گۆشتی ئاده‌میزادیکی مردوو بخوا، مه‌ر چه‌ند مردووکه موسولمانیش بێ، به‌و مه‌رجه‌ی گۆشتی سه‌گ و مرداره‌کانی‌تری ده‌ست نه‌که‌وێ، به‌لام دروست نیه موسولمانیکی زیندوو بکوژی و گۆشته‌که‌ی بخوا.

(و) مه‌روه‌ها بۆ ناچاربووه‌که دروسته (قَتْلُ مُرْتَدٍّ وَحَرْبِيٍّ) کافری پاشگه‌زبوو و کافری جه‌نگی بکوژی و ببخوا (لَا ذِمِّيٍّ وَمُسْتَأْمَنٍ وَصَبِيٍّ حَرْبِيٍّ) به‌لام کوشتنی کافری په‌یمان له‌نه‌ستوو دلنیاکراو و مندالی کافره‌کانی جه‌نگی بۆ خواردن دروست نیه (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرموویه‌تی (الْأَصَحُّ حَلُّ قَتْلِ الصَّبِيِّ وَالْمَرْأَةِ الْحَرْبِيِّينِ لِلْأَكْلِ) به‌ فهرموودی پاستر دروسته: مندال و ئافره‌تی کافره‌کانی جه‌نگی بۆ خواردن بکوژی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه نه‌وانه پارێزراو نین.

(وَلَوْ وَجَدَ طَعَامَ غَائِبٍ) نه‌گەر ناچاربووه‌که خواردنه‌یه‌کی که‌سیکی نادیا‌ری ده‌ست که‌وت (أَكَلَ وَغَرِمَ) واجبه ببخواو نرخه‌که‌شی -له‌تۆله- بداته خاوه‌نه‌که‌ی (أَوْ حَاضِرٍ مُضْطَرَّرٍ) یان خواردنه‌یه‌کی که‌سیکی حازری ناچاری ده‌ست که‌وت، نه‌و کاته دروست نیه لایستیستی، هم (لَمْ يَلْزَمَهُ بَذْلُهُ) له سه‌ر خاوه‌نه‌که‌ش واجبه نیه بیداته ناچاره‌که‌ی‌تر (إِنْ لَمْ يَفْضُلْ عَنْهُ) نه‌گەر خواردنه‌یه‌که‌ی له خۆی زیاد نه‌بێ، چونکه گیانی خۆی له‌پێشتره، به‌لام نه‌گەر خواردنه‌یه‌که‌ی له‌و ده‌مه‌دا له‌خۆی زیاد بوو، نه‌و کاته واجبه: بیداته ناچاربووه‌که، مه‌رچه‌ند له مه‌وداش بۆ خۆی پێویستی پێی مه‌بێ (فَإِنْ أَثَرُ مُسْلِمًا) جا

نه‌گەر خاوه‌نه‌که گیانی موسولمانیکی‌تری به له‌پیشتر داناو خواردنه‌که‌یی دایښ، نه‌و کاته (جَار) دروسته، به‌لکو سوننه‌ته.

(أَوْ غَيْرُ مُضْطَرٍّ) به‌لام نه‌گەر خاوه‌نی خوارده‌مه‌نیه‌که ناچار نه‌بو، نه‌و کاته (لَزِمَهُ إِطْعَامُ مُضْطَرٍّ) له‌سه‌ری واجبه: خاوه‌مه‌نیه‌که بداته ناچاربووێك: (مُسْلِمٌ أَوْ ذِمِّيٌّ) جَا فَإِنْ اِمْتَنَعَ فَلَهُ قَهْرُهُ وَإِنْ قَتَلَهُ، وَإِنَّمَا يَلْزُمُهُ بِعَوَضٍ نَاجِزٍ إِنْ حَضَرَ، وَإِلَّا فَبَنَسِيَّةٍ، فَلَوْ أَطْعَمَهُ وَلَمْ يَذْكُرْ عَوْضًا فَلَا أَصْحَ لَا عَوْضَ، وَلَوْ وَجَدَ مُضْطَرًّا مَيْتَةً وَطَعَامَ غَيْرِهِ أَوْ مُحْرِمًا مَيْتَةً وَصِيدًا فَلَا مَذْهَبَ أَكْلُهَا، وَالْأَصْحَ تَحْرِيمُ قَطْعِ بَعْضِهِ لِأَكْلِهِ، قُلْتُ: الْأَصْحَ جَوَازُهُ،

ناچاربووه‌که موسولمان بی، یان کافرێکی په‌یمان له‌نه‌ستو، که‌وابو: (فَإِنْ اِمْتَنَعَ) نه‌گەر له‌و حاله‌ته‌دا خاوه‌نه‌که‌ی پقه‌ی کردو خوارده‌مه‌نیه‌که‌ی نه‌دا ناچاربووه‌که، نه‌و کاته (قَلَهُ قَهْرُهُ وَإِنْ قَتَلَهُ) بۆ ناچاربووه‌ موسولمانه‌که دروسته: به‌زالبون و زۆرلی‌کردن خوارده‌مه‌نیه‌که‌ی لی‌بستین، هه‌ر چه‌ند بشیکوژی، واته: نه‌گەر له‌و حاله‌ته‌دا ناچاربووه‌ موسولمانه‌که خاوه‌نه‌که‌ی کوشت نه‌تۆله‌و نه‌که‌ففاپه‌تی له‌سه‌رنیه، چونکه به‌هۆی نه‌کردنی واجبی‌ک خوینی به‌فیق‌ی دراوه، به‌لام نه‌گەر خاوه‌نه‌که ناچاربووه‌که‌ی کوشت، یان ناچاربووێکی کافر خاوه‌نیکی موسولمانی کوشت، نه‌و کاته بکوژه‌که کوشتنه‌وه‌ی له‌تۆله‌ی له‌سه‌ر واجب ده‌بێ، چونکه کوشتنه‌که‌ی شه‌ری نیه، به‌لام نه‌گەر ناچاربووه‌که به‌خۆی له‌برسان مرد، نه‌و کاته خاوه‌نه‌که نابێته‌ زامینی، هه‌روه‌ک له‌سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه.

ئینجا بزانه: واجب نیه به‌خۆپایی خوارده‌مه‌نیه‌که‌ی بدات، به‌لکو (وَإِنَّمَا يَلْزُمُهُ بِعَوَضٍ) ته‌نها له‌به‌رامبه‌ر وه‌رگتنی شتی‌ک واجبه‌ بیداتی، جا شته‌که‌ش (نَاجِزٍ إِنْ حَضَرَ) هه‌ر نه‌و ده‌م وه‌ریگری نه‌گەر حازر بێ (وَإِلَّا فَبَنَسِيَّةٍ) به‌لام نه‌گەر نه‌و ده‌م حازر نه‌بێ، نه‌و کاته به‌قه‌رز واجبه: بیداتی (فَلَوْ أَطْعَمَهُ وَلَمْ يَذْكُرْ عَوْضًا) جا نه‌گەر خاوه‌نه‌که خوارده‌مه‌نیه‌که‌ی ده‌رخوارد داو باسی هیچ پاره‌شی نه‌کرد، نه‌و کاته (فَلَا أَصْحَ لَا عَوْضَ) به‌فه‌رمووده‌ی پاستر: ده‌بێته به‌خۆپایی و مافی هیچ پاره وه‌رگتنی نیه.

(وَلَوْ وَجَدَ مُضْطَرًّا مَيْتَةً وَطَعَامَ غَيْرِهِ) نه‌گەر ناچاربووێك مرداری‌ک و خوارده‌مه‌نی که‌سیکی‌تری ده‌ست که‌وتن (أَوْ مُحْرِمًا مَيْتَةً وَصِيدًا) یان مروفتیکی ژیر ئیحرام مرداری‌ک و نیچیریکی ده‌ست که‌وتن، نه‌وه (فَالْمَذْهَبُ: أَكْلُهَا) به‌فه‌رمووده‌ی پاستی مه‌زه‌ب: له‌هه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا واجبه: مرداره‌که بخوا، چونکه به‌ده‌ققی فه‌رمووده‌ی قوپشان: مرداری بۆ حه‌لاله.

جا بزانه: نه‌گەر مرداربووێك به‌سه‌رپه‌ین گۆشتی ده‌خوراو یه‌کی‌کیش گۆشتی نه‌ده‌خورا: وه‌کو بزنی‌ک و که‌ری‌ک، نه‌وه -بێ‌جیاوازی- دروسته له‌هه‌ردووکیان بخوا، به‌لام تا نه‌و دوو مرداران‌ه‌ی ده‌ست بکه‌ون دروست نیه: سه‌گو به‌راز بخوا، تا سه‌گو به‌رازی‌شی ده‌ست

بكهون دروست نيه ئادهميزاد بخوا، ههروهك له سهراچاوهكاندا پوون كراوتهوه.
 (وَالْأَصْحُ) به فهرمووده پاستتر: (تَحْرِيمُ قَطْعِ بَعْضِهِ لِأَكْلِهِ) ههپامه: ناچارپووهكه
 پارچهيهكى لاشهى خۆى لىبكاتهوه بۆ خواردنى خۆى بهلام (قُلْتُ) ئيمامى (النواوى)
 فهرموويهتى (الْأَصْحُ جَوَازُهُ) به فهرمووده پاستتر: دروسته: پارچهيهكى خۆى
 وَشَرْطُهُ فَقَدْ الْمَيْتَةَ وَنَحْوَهَا وَأَنْ يَكُونَ الْخَوْفُ فِي قَطْعِهِ أَقْلًا،
 وَيَحْرُمُ قَطْعُهُ لِغَيْرِهِ وَمِنْ مَعْصُومٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

لىبكاتهوهو ببخوا، تاكو گيانهكهى پابگرى، بهلام (وَشَرْطُهُ) مهرجى ئهم دروستبوونهش
 ئهويه: (فَقَدْ الْمَيْتَةَ وَنَحْوَهَا) مردارو خواردنهيهكهى ترى ههپامى دهست نهكهوى، هم
 (وَأَنْ يَكُونَ الْخَوْفُ فِي قَطْعِهِ أَقْلًا) ترسى لىكردنهوهى پارچهكهشى كه متر بى له ترسى
 نهخواردنهكهى، بهلام (وَيَحْرُمُ قَطْعُهُ لِغَيْرِهِ) ههپامه: پارچهيهكه له خۆى بكاتهوهو بيداته
 ناچارىكهى تر، هم (وَمِنْ مَعْصُومٍ) ههپامه: پارچهيهكه بۆ خواردنى خۆى له مرقىكهى تر
 بكاتهوه نهگه مرقهكه خوينى پاريزداو بى و كوشتنى ههپام بى، واته: بهلام دروسته:
 پارچهيهكه له كافرى جهنگى و پاشكه زبوو بكاتهوهو ببخوا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

﴿پاشكو: له بارهى تىكه لىبوونى ههلال و ههپام﴾

بزانه: ناپهسنده كرپن و فروشتن له گه ل ئه و كه سه بكا: كه زۆرتىنى مالهكهى ههپامه، هم
 ههپام نيه له مالهكهشى بخوا؟ چونكه (صحابه) كان كرپن و فروشتنيان له گه ل كافرهكان
 دهكردو له مالى ئهوانيان دهخوارد له گه ل ئه وه شدا پارهى شهپاب و پيباو ههپامهكانى تریش
 تىكه لى مالهكهيان بوو.

جا نهگه كه سىك له مالهكهى دا ههلال و ههپام تىكه ل بوو و لىك جيانه دهكراوه، ئه وه له
 بهر ناچارى بۆى دروسته: ئه ندازهى ههپامهكه جيا بكاتهوهو بيداتهوه خاوه نهكهى، جا
 نهگه خاوه نهكهى دهست نهكهوت، با بيداته (بيت المال)، جا نهگه (بيت المال) نه بو،
 ئه و كاته با بهخۆى له بهرزه وهنديهكانى موسولمانان سهرفى بكا، ئينجا كه ئه ندازهى
 ههپامهكهى سهرف كرد، ئه و كاته به ويستى خۆى دهستكارى مالهكهى تر دهكا، ههروهك
 له سهراچاوهكاندا ليرهو له (باسى نيچير) دا ناوهپۆكى ئهم پاشكويه پوون كراوتهوه.

جا بزانه: له و كاتهى ماله ههپامهكه دهكاته خيرو له بهرزه وهنديهكان سهرفى دهكا،
 پيوسته: نيهتى تۆله ژماردن هه بى، واته: نهگه خاوه نهكهى دهست كهوت، ئه و كاته
 واجبه تۆلهى ماله سهرفكراوهكهى بداتى، ههروهك له زۆربهى سهراچاوهكاندا له (باسى
 شاهيدى) دا فهرمويانه.

ديسان بزانه: ئه و شتهى - بهگويرهى عادهت - خاوه نهكهى وازى لى دىنى، ههركه سىك
 شتهكه بۆ خۆى ببا، ئه وه دهبيتته ملكى خۆى و بۆى ههلاله گشت دهستكارىكهى تى دا بكا،

به لām نهو میوه یه ی له درهخته که بهر ده بیته وه - بی ئیزنی خاوه نه که ی - چه پامه: بیخوا، جیاوازی نیه درهخته که په رزین کرابی، یان نا، به لām نه که ر عاده ت نه وها بوو: چاوپوژی لهو میوه یه ده کرا: که ده که ویتته دهره وه ی په رزینه که، نهو کاته نهو میوه یه چه پام نیه، ههروه که له (المجموع) و له (تحفة) دا له باسی نیچیردا پوون کراوه ته وه.

(کِتَابُ الْمُسَابَقَةِ وَالْمُنَاضَلَةِ)

هُمَا سُنَّةٌ: وَيَجِلُّ أَخْذُ عَوْضٍ عَلَيْهِمَا، وَتَصِحُّ الْمُنَاضَلَةُ عَلَى سِهَامٍ، وَكَذَا مَزَارِيقَ وَرِمَاحٍ وَرَمِي بِأَحْجَارٍ وَمَنْجَنِيْقٍ وَكُلٌّ نَافِعٌ فِي الْحَرْبِ عَلَا الْمَذْهَبِ، لَا عَلَى كُرَّةِ صَوْلَجَانٍ وَبُنْدُقٍ وَسِبَاحَةٍ وَشَطْرُنْجٍ وَخَاتَمٍ وَوُقُوفٍ عَلَى رَجُلٍ وَمَعْرِفَةٍ مَا فِي يَدِهِ،

﴿ كِتَابُ الْمُسَابَقَةِ: په رتوکی گرووی پیشبرکی سوارانه و

(وَالْمُنَاضَلَةِ) گرووی چه ک هاویشتن

(هُمَا سُنَّةٌ) پیشبرکی سوارانه و چه ک هاویشتن - ههردوکیان - سوننه تن، به (إجماع) ی زانایانی نیسلام، خوا ی گه وره ده فه رموی: ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ﴾. قال النبي ﷺ في تفسيرها: (أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِيَّ). ثَلَاثَ مَرَّاتٍ ﴿رواه مسلم، ناماده بکه ن بۆ جهنگی کافره کان هه رچه ندی ده توانن له هیژو له به خپوکردنی وولاغه کان. پیغه مبه رﷺ له ته فسیری ثایه ته که دا سی جار فه رموی: مه به ست به و هیژه: چه ک هاویشتنه.

که وایو: مه شقکردن بۆ فیژیوونی چه ک هاویشتن و لیخوپی نی ئۆتۆمبیل و به کاره یانی که رسته کانی تری جهنگ - به (قَرَضُ الْكِفَايَةِ) - واجبه له سه ر پیاوانی موسولمان، ههروه که له فه رموده که ی نیمامی (الزركشي) وهرده گیژی.

(وَيَجِلُّ أَخْذُ عَوْضٍ عَلَيْهِمَا) بۆ پیاوان چه لاله: پاره، یان شتیکی تر له سه ر گرووی سوارانه و چه ک هاویشتن وهریگن، به لām بۆ ئافره تان چه پامه و نابیی هیچ شتی که وهریگن، ههروه که له زۆریه ی سه رچاوه کانداهه رمویانه.

(وَتَصِحُّ الْمُنَاضَلَةُ عَلَى سِهَامٍ) گرووی به پاره و شتی تریش دروسته: له سه ر هاویشتنی تیره کان و (وَكَذَا مَزَارِيقَ وَرِمَاحٍ) ههروه ها له سه ر هاویشتنی پمی کورت و پمی دریژو هه م (وَرَمِي بِأَحْجَارٍ) له سه ر هاویشتنی به ردی به ده ست و (وَمَنْجَنِيْقٍ) به مه نه نیق و هه م (وَكُلٌّ نَافِعٌ فِي الْحَرْبِ) له سه ر هاویشتنی گشت شتیکی به سود له جه نگدا: وه که تفهنگو نارنجوک و تۆپ و موشه ک... هتد (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سه ر فه رموده ی پاستی مه زه ب.

(لَا عَلَى كُرَّةِ صَوْلَجَانٍ) به لām گرووی به مال دروست نیه: له سه ر گوی قاشوانی و (وَبُنْدُقٍ) له سه ر که لایانی و فریدانی که لا بۆ ناو قورته و (وَسِبَاحَةٍ) له سه ر مه له کردن و

(وَشَطْرُنْجٍ) له سهر شه ترهنج و دامو (وَحَاتَمٍ) له سهر نهنگوستيله و (وَقُوفَرٍ عَلَى رِجْلِ) له سهر وهستان له سهر يهك پيو (وَمَعْرِفَةٍ مَا فِي يَدِهِ) له سهر زانینی نه و شتهی له ناو دهستی دایه، واته: وهگرتنی مال له پیشبرکیی نه وانه دا دروست نیه، به لام-بی وهگرتنی مال- خودی پیشبرکیی له وانه شدا دروسته، ههروهك له زۆریه ی سهرچاوه کاندایه رمویانه.

وَتَصِحُّ الْمُسَابَقَةُ عَلَى خَيْلٍ وَكَذَا فِيلٌ وَبَغْلٌ وَحِمَارٌ فَيَالُظْهَرِ، لَا طَيْرٌ وَصِرَاعٌ فِي الْأَصَحِّ، وَالْأَظْهَرُ أَنَّ عَقْدَهُمَا لَزِمٌ لَا جَائِزٌ فَلَيْسَ لِأَحَدِهِمَا فَسْخُهُ وَلَا تَرْكُ الْعَمَلِ قَبْلَ الشُّرُوعِ وَبَعْدَهُ، وَلَا زِيَادَةٌ وَنَقْصٌ فِيهِ وَلَا فِي مَالٍ، وَشَرَطُ الْمُسَابَقَةِ عِلْمُ الْمُوقِفِ وَالْغَايَةِ، وَتَسَاوِيَهُمَا فِيهِمَا، وَتَعْيِينُ الْفَرَسَيْنِ وَيَتَعَيَّنَانِ، وَإِمْكَانُ سَبْقِ كُلِّ وَاحِدٍ، وَالْعِلْمُ بِالْمَالِ الْمَشْرُوطِ، وَيَجُوزُ شَرَطُ الْمَالِ مِنْ غَيْرِهِمَا بَأَن يَقُولَ الْإِمَامُ أَوْ أَحَدُ الرَّعِيَّةِ:

(وَتَصِحُّ الْمُسَابَقَةُ عَلَى خَيْلٍ) پیشبرکیی به سواری نه سپو ماین و وشر دروسته: له سهر وهگرتنی شتیک (وَكُذَا فِيلٌ وَبَغْلٌ وَحِمَارٌ) ههروهه به سواری فیل و هیسترو که ریش دروسته: له سهر وهگرتنی شتیک (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیتردا، که واته: پیشبرکیی دروسته: به سواری نه و نوتومبیلانه ی بۆ جهنگ به کار دین، پیغه مبه رښه ده فـ

﴿لَا سَبْقَ إِلَّا فِي خُفٍّ أَوْ حَافِرٍ أَوْ نَصْلٍ﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، گړی به مال دروست نیه ته نه له پیشبرکیی و وشر نه سپو تیر هاویشتندا دروسته.

(لَا طَيْرٌ وَصِرَاعٌ) به لام وهگرتنی مال له سهر پیشبرکیی بالنده و زۆرانبازی دروست نیه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی راستردا.

(وَالْأَظْهَرُ) به فهرموده ی به هیتر: (أَنَّ عَقْدَهُمَا لَزِمٌ) به ستنی گړی سوارانه و چهك هاویشتن له سهر وهگرتنی شتیک مامله تیکی چه سپاوه (لَا جَائِزٌ) په شیمانیه تی دا دروست نیه، که واته: (فَلَيْسَ لِأَحَدِهِمَا فَسْخُهُ) بۆ هیچ لایه کیان دروست نیه: مامله ته که هه لېوه شینیتته وه، هم (وَلَا تَرْكُ الْعَمَلِ) دروست نیه واز له کاره که ش بینتی (قَبْلَ الشُّرُوعِ وَبَعْدَهُ) نه له پیش دهست پیکردن و نه له دواى دهست پیکردن، هم (وَلَا زِيَادَةٌ وَنَقْصٌ فِيهِ) دروست نیه له کاره که ی دیارکراو زیاد بکا، یان که م بکاته وه، هم (وَلَا فِي مَالٍ) دروست نیه له ماله به مه رج داندراوه که ش زیده و که می بکړی.

(وَشَرَطُ الْمُسَابَقَةِ) مه رجی پیشبرکیی سوارانه: (عِلْمُ الْمُوقِفِ وَالْغَايَةِ) ده بی هه ردوکیان شوینی دهستی پیکردنی غاردانه که و شوینی کۆتایی هاتنه که ی بزائن، هم (وَتَسَاوِيَهُمَا فِيهِمَا) ده بی هه ردوکیان له و دوو شوینانه دا یه کسان بن، هم (وَتَعْيِينُ الْفَرَسَيْنِ) هه ردو نه سپه کانیش دیاری بکړین (وَيَتَعَيَّنَانِ) به و دیارکړنه خودی نه سپه کان ده بڼه دیارکراو و

دروست نیه بگوږدرین، هم (وَإِمَّا كَانَ سَبْقُ كُلِّ وَاحِدٍ) مەرجه: بگونجی هر یه که یان وه پیش
 نه ویتر بکه وی، واته: نه گهر نه سپیکیان زور بی هیتر بوو، یان زور پره وانتر بوو، پیشپرکی
 دروست نیه، هم (وَالْعِلْمُ بِالْمَالِ الْمَشْرُوطُ) مەرجه: هر دووکیان بزائن: نه و مالهی به مەر
 داندراوه، چه نده.

(وَيَجُوزُ شَرْطُ الْمَالِ مِنْ غَيْرِهِمَا) دروسته - جگه له پیشپرکی که ره کان - یه کیکی تر به مەر
 دابنی مال که بدا: (بِأَنْ يَقُولَ الْإِمَامُ أَوْ أَحَدُ الرُّعِيَّةِ) وهك پیشهوا، یان که سیکی تر بلئی:
 مَنْ سَبَقَ مِنْكُمَا فَلَهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ أَوْ فَلَهُ عَلَيَّ كَذَا. وَمِنْ أَحَدِهِمَا فَيَقُولُ: إِنَّ سَبَقْتَنِي
 فَلَكَ عَلَيَّ كَذَا أَوْ سَبَقْتَنِي فَلَا شَيْءَ عَلَيَّ. فَإِنْ شَرَطَ أَنْ مَنْ سَبَقَ مِنْهُمَا فَلَهُ عَلَى الْآخِرِ
 كَذَا، لَمْ يَصِحَّ إِلَّا بِمُحَلِّلٍ فَرَسُهُ كُفَّ لِفَرَسَيْهِمَا، فَإِنْ سَبَقَهُمَا أَحَدُ الْمَالَيْنِ، وَإِنْ سَبَقَاهُ
 وَجَاءَ مَعًا فَلَا شَيْءَ لِأَحَدٍ، وَإِنْ جَاءَ مَعَ أَحَدِهِمَا فَمَالُ هَذَا لِنَفْسِهِ وَمَالُ الْمُتَأَخِّرِ لِلْمُحَلِّلِ
 وَلِلَّذِي مَعَهُ، وَقِيلَ لِلْمُحَلِّلِ فَقَطُّ،

(مَنْ سَبَقَ مِنْكُمَا فَلَهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ أَوْ فَلَهُ عَلَيَّ كَذَا) له نیوه هر یه کیکتان پیش نه ویتر
 که وت له (بیت المال) نه وه نده مالهی ه بی، یان بلئی: هر یه کیکتان پیش نه ویتر که وت
 نه وه نده مالهی له سهر من ه بی.

(و) هروه ها (مِنْ أَحَدِهِمَا) دروسته: له لایه ن ته نها یه کی که له پیشپرکی که ره کانیش ه وه
 مال که به مەر دابندرئو (فَيَقُولُ) بلئی: (إِنْ سَبَقْتَنِي فَلَكَ عَلَيَّ كَذَا أَوْ سَبَقْتَنِي فَلَا شَيْءَ
 عَلَيَّ) نه گهر تو پیش من که وتی نه وه نده مال ب تو له سهر من بی، به لام نه گهر من
 پیش تو که وت تو هیچ له سهر نه بی.

ئینجا بزانه: دروست نیه له لایه ن هر دووکیان ه وه مال که به مەر دابندرئو، چونکه نه و
 کاته ده بیته قوما، که و ابو: (فَإِنْ شَرَطَ أَنْ مَنْ سَبَقَ مِنْهُمَا فَلَهُ عَلَى الْآخِرِ كَذَا) نه گهر
 هر دووکیان به مەر جیان دانا: هر یه کیکیان وه پیش نه ویتر که وت نه وه نده مالهی له
 سهر نه وه که ی تر بی، نه وه (لَمْ يَصِحَّ إِلَّا بِمُحَلِّلٍ) دروست نابی ته نها به حال که ریکی سی به م
 دروست ده بی، که (فَرَسُهُ كُفَّ لِفَرَسَيْهِمَا) نه سپه که ی حال که ره که ش هاوچه شنی
 نه سپه کانی دوو کانی تر بی و له گه ل هر دووکیاندا پیشپرکی بکا:

ئینجا (فَإِنْ سَبَقَهُمَا) نه گهر حال که ره که ش وه پیش هر دووکیان که وت، نه وه (أَخَذَ
 الْمَالَيْنِ) مال به مەر داندراوه که ی هر دووکیان ب تو خوی و ره ده گری، جیاوازی نیه
 دوو کانی تریش ویکرا گه یشتنه جی، یان یه که له دوا یه که.

به لام (وَإِنْ سَبَقَاهُ وَجَاءَ مَعًا) نه گهر دوو کانی تر هر دووکیان وه پیش حال که ره که
 که وت و ویکراش گه یشتنه جی، نه و کاته (فَلَا شَيْءَ لِأَحَدٍ) هیچکیان هیچ مالی نادریتی،
 چونکه نه گهر حال که ره که دوا بکه وی هیچی له سهر نیه.

به لām (وَإِنْ جَاءَ مَعَ أَحَدِهِمَا) نه گەر حاللکه ره که له گهل یه کیکیان پیش که وتنو ویکړا گه یشتنه جی و نه وه که ی تریش دوا که وت، نه و کاته (فَمَالُ هَذَا لِنَفْسِهِ) ماله به مه رج داندراوه که ی نه م پیشکه وتوو به خوی ده که ریته وه، هم (وَمَالُ الْمُتَأَخِّرِ لِلْمُحَلِّلِ وَالَّذِي مَعَهُ) مالی دواکه وتوو که ش به هاو به شی بۆ حاللکه ره که و بۆ نه وه که ی له گه لیدا گه یشتوته جی، چونکه هر دوو کیان - ویکړا - وه پیش نه وی که وتون (وَقِيلَ لِلْمُحَلِّلِ فَقَطْ) له فرموده یه کی بی هیژدا: ته نها بۆ حاللکه ره که یه.

وَإِنْ جَاءَ أَحَدُهُمَا ثُمَّ الْمُحَلِّلُ ثُمَّ الْآخِرُ فَمَالُ الْآخِرِ لِأَوَّلٍ فَإِلَّا صَحَّ، وَإِنْ تَسَابَقَ ثَلَاثَةٌ فَصَاعِدًا وَشُرْطٌ لِلثَّانِي مِثْلُ الْأَوَّلِ فَسَدَ، وَدُونُهُ يَجُوزُ فَإِلَّا صَحَّ، وَسَبْقُ إِبِلٍ بِكَتِفٍ، وَخَيْلٍ بِعُنُقٍ، وَقِيلَ بِالْقَوَائِمِ فِيهِمَا، وَيُشْتَرَطُ لِلْمُنَاضِلَةِ بَيَانُ أَنَّ الرَّمِيَّ مُبَادَرَةٌ وَهِيَ أَنْ يَبْدُرَ أَحَدُهُمَا بِإِصَابَةِ الْعَدَدِ الْمَشْرُوطِ، أَوْ مُحَاطَةً وَهِيَ أَنْ تُقَابَلَ إِصَابَاتُهُمَا وَيُطْرَحَ الْمُشْتَرَكُ فَمَنْ زَادَ بَعْدَ كَذَا فَنَاضِلٌ، وَبَيَانُ عَدَدِ نُوبِ الرَّمِيِّ

(وَإِنْ جَاءَ أَحَدُهُمَا ثُمَّ الْمُحَلِّلُ ثُمَّ الْآخِرُ) نه گەر یه کیکیان پیشتر گه یشته جی، ئینجا حاللکه ره که، ئینجا نه وه که ی تر، نه و کاته (فَمَالُ الْآخِرِ لِلأَوَّلِ فِيهِمَا) مالی نه وه که ی تر ته نها بۆ یه که مه که یه، واته: حاللکه ره که هیچی نادریتتی، له سر فرموده ی پاست. (وَإِنْ تَسَابَقَ ثَلَاثَةٌ فَصَاعِدًا) نه گەر سی که س، یان زیاتر پیشپرکی سوارانه یان کردو (وَشُرْطٌ لِلثَّانِي مِثْلُ الْأَوَّلِ) به مه رج داندرا: مالیکی وه کو یه که مه که بۆ دوو مه که بی (فَسَدَ) نه م پیشپرکی یه به تاله، به لām به فرموده ی پاستر: دروست ده بی، هم (وَدُونُهُ يَجُوزُ) نه گەر به مه رج داندرا: دوو مه که که متری له یه که مه که بدریتتی، نه وه ش دروسته (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا.

(وَسَبْقُ إِبِلٍ بِكَتِفٍ) پیشکه وتنی ووشتر به شانه کانی په چاو ده کړی و (وَخَيْلٍ بِعُنُقٍ) پیشکه وتنی نه سپ و ماین و هیستر به نه ستوی په چاو ده کړی (وَقِيلَ بِالْقَوَائِمِ فِيهِمَا) له فرموده یه کی بی هیژدا: له هر دوو جوړه کاند به پی یه کانیان په چاو ده کړی.

(وَيُشْتَرَطُ لِلْمُنَاضِلَةِ) به مه رج داده ندري بۆ دروستیونی پیشپرکی ی چک هاو یشتن: (بَيَانُ أَنَّ الرَّمِيَّ مُبَادَرَةٌ) پوون بکریته وه: ئایا چک هاو یشتنه که پیشکه وتنه (وَهِيَ أَنْ يَبْدُرَ أَحَدُهُمَا بِإِصَابَةِ الْعَدَدِ الْمَشْرُوطِ) پیشکه وتن نه مه یه: یه کیکیان پیش نه وی تر بکه وی به لیدانی نه و ژماره یی به مه رج داندراوه له کوی چکه هاو یشتراوه که: وه که به مه رج داندري: هر یه کیکیان له کوی بیست فیشه کی هاو یشتراو پینج فیشه کی لیدا نه وه ندو ماله ی بدریتتی، جا هر کامه یان له کوی بیست فیشه که کی خوی پینجی لیدان، نه میان پیشکه وتوو به سر نه وه ی له بیسته که کی خوی چواران لیده دا، که و ابو: ماله که ی دهریتتی، به لām نه گەر هر دوو کیان پینجیان لیدان، نه و کاته هیچیکیان پیشکه وتوو نین.

(أَوْ مُحَاطَةً) يان پوون بکریته وه: چهك هاویشته که داشکندنه (وَمَيَّ أَنْ تُقَابِلَ إِصَابَاتُهُمَا وَيُطْرَحَ الْمُشْتَرَكُ) داشکندن نه مه یه: لیدانی ههردو وکیان بهرامبر بکری و لیدانه هاویه شهکانیان فری بدری (فَمَنْ زَادَ بَعْدَ كَذَا فَنَاضِلٌ) جا نه وهی ژماره ی لیدانه که ی نه وهنده زیاده بو، نه میان پیشکه وتووه به سهر نه وی ترداو ماله که ی ده دریتی.

(و) ههروه ها به مهرج داده ندری له ههردو وشیوه ی پراپر دودا: (بَيَانُ عَدَدِ نَوْبِ الرَّمِيِّ) پوون بکریته وه ژماره ی نوبه ته کانی هاویشتن چهند بن: نایا هه ره یه که یان تیریک تیریک بهاوی، وَالْإِصَابَةُ وَمَسَافَةُ الرَّمِيِّ وَقَدْرُ الْغَرَضِ طُولًا وَعَرْضًا، إِلَّا أَنْ يَعْقِدَ بِمَوْضِعٍ فِيهِ غَرَضٌ مَعْلُومٌ فَيُحْمَلُ الْمُطْلَقُ عَلَيْهِ، وَلَيُّبِنَا صِفَةَ الرَّمِيِّ مِنْ قَرَعٍ وَهُوَ إِصَابَةُ الشَّنِّ بِلَا خَدَشٍ، أَوْ خِرْقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْقُبَهُ وَلَا يَثْبُتَ فِيهِ، أَوْ خَسِقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْبُتَ فِيهِ، أَوْ مِرْقٍ وَهُوَ أَنْ يَنْفُذَ، فَإِنْ أَطْلَقَا اقْتَضَى الْقَرَعُ، وَبِجَوُزٍ عَوَضُ الْمُنَاضِلَةِ مَنْ حَيْثُ يَجُوزُ عَوَضُ الْمُسَابَقَةِ وَبِشَرْطِهِ، وَلَا يُشْتَرَطُ تَعْيِينُ قُبُوسٍ وَسَبْهِمْ، فَإِنْ غَيَّنَ لَغَا وَجَبَّازَ إِبْدَالُهُ بِمِثْلِهِ، فَإِنْ شُرِطَ مَنَعُ إِبْدَالِهِ فَسَدَ الْعَقْدُ،

یان پینج پینج، یان یه کیکیان پیشتر ته وای بیسته که یخوی بهاوی، نینجا نه وه ی تیش بیسته که یخوی بهاوی (وَالْإِصَابَةُ) هه م مهرجه: ژماره ی لیدانه کانیش پوون بکریته وه: وهك له بیست فیشهك پینجان لییدا.

هه م (وَمَسَافَةُ الرَّمِيِّ) دوری و نزیکیی نامانجه که ش پوون بکریته وه، هه م (وَقَدْرُ الْغَرَضِ طُولًا وَعَرْضًا) نه ندازه ی نامانجه که ش پوون بکریته وه له پووی دریژی و پانیه وه (إِلَّا أَنْ يَعْقِدَ بِمَوْضِعٍ فِيهِ غَرَضٌ مَعْلُومٌ) مه گه له شوینیکی وه ها پیشبرکیی به ستن که نامانجه یه کی زاندرای تیدا بی، نه و کاته مهرج نیه، که وایو: (فَيُحْمَلُ الْمُطْلَقُ عَلَيْهِ) نامانجه پووننه کراوه که ده هیندریته سهر نه و نامانجه زاندراره.

(وَلَيُّبِنَا صِفَةَ الرَّمِيِّ) سوننه ته شیوه ی هاویشتن و لیدانه که پوون بکه نه وه: (مَنْ قَرَعَ وَهُوَ إِصَابَةُ الشَّنِّ بِلَا خَدَشٍ) نایا ته نها له نامانجه که بداو هیچ شوختی تینه کا (أَوْ خَرَقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْقُبَهُ وَلَا يَثْبُتَ فِيهِ) یان لیی بداو کونی بکاو هاویشتراره که شی تیدا نه مینیتته وه (أَوْ خَسِقٍ وَهُوَ أَنْ يَثْبُتَ فِيهِ) یان لیی بداو تیدا بمینیتته وه (أَوْ مِرْقٍ وَهُوَ أَنْ يَنْفُذَ) یان لیی بداو کونی بکاو له دیوه که ی تردا برواته دروه (فَإِنْ أَطْلَقَا) جا نه گه ره له به ستنی پیشبرکیی دا چونی ته لیدانه که یان نه گوت، نه و کاته (اقْتَضَى الْقَرَعُ) ته نها لیدانه که ی ده خوانی و نه وانی تر پیویست نین.

(وَبِجَوُزٍ عَوَضُ الْمُنَاضِلَةِ) دروسته: له گروی چهك هاویشتندا مال به مهرج دابندری (مَنْ حَيْثُ يَجُوزُ عَوَضُ الْمُسَابَقَةِ وَبِشَرْطِهِ) له وپوهی که دروست بو: مالی گروی سوارانه دابنی و هه م به مهرجه که ی گروی سوارانه ش، واته: یان بیگانه یه ك بیخاته نه ستوی خوی، یان ته نها یه کیك له

پیشبرکیکه ره کان، یان هردو وکیان به و مەرجه ی حال لکهریک وه گه لیان بکه وی: نه گه ره پیش هردو وکیان بکه وی مالی هردو وکیان بۆ خوی بیا، نه گه ره نه وان پیش که وتن نه و هیچ نه دا. به لام (وَلَا يُشْتَرَطُ تَعْيِينُ قَوْسٍ وَسَهْمٍ) به مەرچ داناندری: که وان و تیر دیاری بکری (فَإِنْ عُنِيَ) جا نه گه ره تیرو که وانیک دیاری کرا (لَعَنًا) دیارکردنه که پوچه لا ده بی و (وَجَازَ إِبْدَالَهُ بِمِثْلِهِ) دروسته به تیرو که وانیک تر بیگوپی (فَإِنْ شُرِطَ مَنَعُ إِبْدَالِهِ) جا نه گه ره به مەرچ داندر: که نابیی بگوپردی، نه و کاته (فَسَدَ الْعَقْدُ) مامله ته که تیک ده چی و دانامه زری.

وَالْأَظْهَرُ اشْتِرَاطُ بَيَانِ الْبَادِي بِالرَّمْيِ وَلَوْ حَضَرَ جَمْعٌ لِلْمُنَاضَلَةِ فَأَنْتَصَبَ زَعِيمَانِ يَخْتَارَانِ أَصْحَابًا جَازًا، وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ تَعْيِينِهِمَا بِقُرْعَةٍ، فَإِنْ اخْتَارَ غَرِيبًا ظَنَّهُ رَامِيًا فَبَانَ خِلَافُهُ بَطْلَ الْعَقْدِ فِيهِ وَسَقَطَ مِنَ الْحِزْبِ الْآخَرِ وَاحِدٌ، وَفِي بُطْلَانِ الْبَاقِي قَوْلًا تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ، فَإِنْ صَحَّحْنَا فَلَهُمْ جَمِيعًا الْخِيَارُ، فَإِنْ أَجَازُوا وَتَنَازَعُوا فَيَمْنُ يَسْقُطُ بَدَلَهُ فَسَدَ الْعَقْدُ، وَإِذَا نَضَلَ حِزْبٌ قُسِمَ الْمَالُ بِحَسَبِ الْإِصَابَةِ،

(وَالْأَظْهَرُ) به فهرمووده ی راستتر: (اشْتِرَاطُ بَيَانِ الْبَادِي بِالرَّمْيِ) مەرجه پوون بکریته وه: کامه یان پیشتر ده ست به هاویشتن بکا، هم مەرجه شوینی لیاویشتنه که شیان یه کسان بی، هم مەرجه: نه و چه که ی هردو لا هاویشتنی پی ده که ن یه ک په گه زبی، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه.

(وَلَوْ حَضَرَ جَمْعٌ لِلْمُنَاضَلَةِ) نه گه ره کۆمه لیک ناماده بون بۆ پیشبرکی ی چه ک هاویشتن (فَأَنْتَصَبَ زَعِيمَانِ) ئینجا له و کۆمه له دوو که س به پهرامه ندی هه مووان خویان کرده سه رکرده، تا کو (يَخْتَارَانِ أَصْحَابًا) هه ره یه که یان له و کۆمه له چه ند که سیك بۆ خوی هه لبرژی و هه ره یه که یان بییته گرۆه یك (جَازًا) نه و مامله ته دروسته، به و مەرجه ی پیش به ستنی پیشبرکی یه که: نه مه یان له کۆمه له که یه کیک هه لبرژی، ئینجا نه وه که ی تریش یه کیک هه لبرژی... به م جرره، تا ژماره ی نه ندامه کانی هه ردو گرۆه کان به یه کسانی ته واو ده بی، که وابو: (وَلَا يَجُوزُ شَرْطُ تَعْيِينِهِمَا بِقُرْعَةٍ) پیشبرکی به و مەرجه دروست نیه: که به پشکه هه مو نه ندامه کان دیاری بکری، چونکه نه وه ی پشکه ی بۆ ده رده چی گشت لیژانه کان بۆ خوی هه لده برژی.

(فَإِنْ اخْتَارَ غَرِيبًا) جا نه گه ره یه کیک له سه رکرده کان پیاویکی نه ناسراوی هه لبرژارد، که (ظَنَّهُ رَامِيًا فَبَانَ خِلَافُهُ) وا تیگه یشتبو چه که هاویژه، ئینجا ئاشکرا بو هه ره نازانی چه ک بهاوی، نه و کاته (بَطْلَ الْعَقْدِ فِيهِ) مامله ته که له و نه زانه دا به تال ده بی و (وَسَقَطَ مِنَ الْحِزْبِ الْآخَرِ وَاحِدٌ) له گرۆه که ی تریش یه کیک له به رامبه ره نه زانه که لاده که وی.

(وَفِي بُطْلَانِ الْبَاقِي قَوْلًا تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ) له باره ی به تال بوونه وه ی نه ندامه کانی تریش هه ردو فهرمووده که ی لیکیا کردنه وه ی مامله تیک هه یه: پاستره که یان ده فهرمووی: دروست ده بی و به تال نابیی، که وابو: (فَإِنْ صَحَّحْنَا) نه گه ره به فهرمووده ی راستتر: له

نه‌ندامه‌کانی‌تری ه‌ردوو گ‌ر‌وه‌که‌دا به در‌وست‌بووی داب‌ن‌ین، نه‌و کاته (فَلَهُمْ جَمِيعًا الْخِيَارُ) له ه‌ردوو ک‌م‌ه‌له‌که گ‌شت‌یان مافی په‌شیمان‌بو‌نه‌و ه‌یان ه‌یه، ئینجا (فَإِنْ أَجَاؤُوا) نه‌گ‌ر په‌شیمان نه‌بو‌نه‌و و مامله‌ته‌که‌یان پ‌ویاند، به‌لام (وَتَنَازَعُوا فِيمَنْ يَسْقُطُ بَدَلَهُ) بو‌وه ک‌ش‌ه‌یان: نایا کامه‌یان له به‌رام‌به‌ر نه‌زانه‌که لابه‌ک‌وئ، نه‌و کاته (فَسَدَ الْعَقْدُ) مامله‌ته‌که ت‌یک ده‌چ‌ئ (وَإِذَا نَضَلَ حِزْبٌ) ه‌ر کات‌یک گ‌ر‌وه‌یک به‌سه‌ر گ‌ر‌وه‌یک‌دا پ‌یش‌که‌وت (قُسِمَ الْمَالُ بِحَسَبِ الْإِصَابَةِ) نه‌و مال‌ه‌ی لـــه

وَقِيلَ بِالسَّوِيَّةِ، وَيُشْتَرَطُ فِالإِصَابَةِ الْمَشْرُوطَةُ أَنْ تَحْصُلَ بِالنَّضْلِ، فَلَوْ تَلَفَ وَتَرَّ أَوْ قَوُسٌ أَوْ عَرَضَ شَيْءٌ انْصَدَمَ بِهِ السَّهْمُ وَأَصَابَ بِهِ حُسْبَ لَهُ، وَإِلَّا لَمْ يُحْسَبْ عَلَيْهِ، وَلَوْ نَقَلَتِ الرِّيحُ الْغَرَضَ فَأَصَابَ مَوْضِعَهُ حُسْبَ لَهُ، وَإِلَّا فَلَا يُحْسَبُ عَلَيْهِ، وَلَوْ شَرِطَ خَسَقٌ فَتَقَبَّ وَثَبَتْ ثُمَّ سَقَطَ أَوْ لَقِيَ صَلَابَةً فَسَقَطَ حُسْبَ لَهُ.

(کتاب‌الایمان)

گ‌ر‌وه‌که‌دا به‌مه‌رج داندراوه‌به‌گو‌یر‌ه‌ی ل‌یدانه‌کان به‌سه‌ر ل‌ید‌ه‌ره‌کان‌دا به‌ش ده‌ک‌ر‌ئ، به‌لام (وَقِيلَ بِالسَّوِيَّةِ) له‌فه‌رمووده‌یه‌ک‌ی‌تر-که‌ن‌و‌ر‌یه‌ی سه‌ر‌چاوه‌کان به‌پاستریان داناوه:- به‌یه‌کسانی مال‌ه‌که به‌سه‌ر ه‌موو نه‌ندامه‌کانی گ‌ر‌وه‌که‌دا به‌ش ده‌ک‌ر‌ئ: ب‌ج‌یاوازی له‌نیوان نه‌وه‌ی له‌ئامانجه‌که‌ی داوه، یان ل‌ه‌ی نه‌داوه.

(وَيُشْتَرَطُ فِي الإِصَابَةِ الْمَشْرُوطَةُ أَنْ تَحْصُلَ بِالنَّضْلِ) به‌مه‌رج داده‌ند‌ر‌ئ له‌و ل‌یدانه‌ی به‌مه‌رج داندراوه: به‌سه‌ری ت‌یره‌که‌ب‌ئ، نه‌که به‌پانایی و‌بنه‌که‌ی (فَلَوْ تَلَفَ وَتَرَّ أَوْ قَوُسٌ) جا نه‌گ‌ر له‌حاله‌تی هاو‌یشته‌که‌دا ژ‌ئ‌ی که‌وانه‌که‌پ‌چ‌را، یان که‌وانه‌که‌شکا (أَوْ عَرَضَ شَيْءٌ انْصَدَمَ بِهِ السَّهْمُ) یان شت‌یک‌هات و ت‌یره‌که‌ی خ‌و‌ی ل‌ئ‌دا، به‌لام (وَأَصَابَ بِهِ) له‌ه‌رس‌یک‌حاله‌ت‌دا ت‌یره‌که‌ی له‌ئامانجه‌که‌دا، نه‌وه (حُسْبَ لَهُ) ب‌و‌ی ده‌ژ‌م‌یر‌د‌ر‌ئ (وَإِلَّا لَمْ يُحْسَبْ عَلَيْهِ) به‌لام نه‌گ‌ر ل‌ه‌ی نه‌دا، نه‌و کاته له‌سه‌ری نا‌ژ‌م‌یر‌د‌ر‌ئ و دو‌پاره‌ی ده‌کاته‌وه.

(وَلَوْ نَقَلَتِ الرِّيحُ الْغَرَضَ) نه‌گ‌ر له‌حاله‌تی هاو‌یشته‌که‌دا بایه‌که‌ئامانجه‌که‌ی له‌شو‌ین‌ی خ‌و‌ی ل‌ادا ب‌و‌ شو‌ین‌یک‌ی‌تر (فَأَصَابَ مَوْضِعَهُ) نه‌و‌یش‌چه‌که‌هاو‌یشتر‌اوه‌که‌ی له‌شو‌ین‌ی ئامانجه‌که‌دا، نه‌و کاته‌ش (حُسْبَ لَهُ) ب‌و‌ی ده‌ژ‌م‌یر‌د‌ر‌ئ (وَإِلَّا فَلَا يُحْسَبُ عَلَيْهِ) به‌لام نه‌گ‌ر له‌شو‌ینه‌که‌یی نه‌دا، له‌سه‌ری نا‌ژ‌م‌یر‌د‌ر‌ئ.

(وَلَوْ شَرِطَ خَسَقٌ) نه‌گ‌ر به‌مه‌رج داندرا: ئامانجه‌که‌کون ب‌کاو‌ت‌ئ‌ی‌دا ب‌م‌ین‌ئ‌ته‌وه (فَتَقَبَّ وَثَبَتْ ثُمَّ سَقَطَ) ئینجا له‌ئامانجه‌که‌ی داو‌کونی کردو‌ت‌ئ‌ی‌دا مایه‌وه، ئینجا که‌وته‌خواره‌وه (أَوْ لَقِيَ صَلَابَةً فَسَقَطَ) یان ت‌یره‌که‌به‌شت‌یک‌ی‌پ‌ه‌ق‌که‌وت ب‌و‌ی‌ئ‌که‌وته‌خواره‌وه و‌کونی نه‌کرد، نه‌وه له‌ه‌ردوو مه‌سه‌له‌دا (حُسْبَ لَهُ) ب‌و‌ی ده‌ژ‌م‌یر‌د‌ر‌ئ، چونکه‌که‌م‌تره‌غه‌می نه‌کردوه.

﴿ كِتَابُ الْإِيمَانِ: پەرتوکی سویندەکان ﴾

پیشہ کی بزانہ: مہرجہ سویندخوڑہ کہ بالغو عاقل بئی و بہ خوشی خوی بئی و مہ بہ سستی سویندخواردن بئی، واتہ: مندال و شیئت و زورلیکراو و ئہ و کہہ سئی - بئی مہ بہ سستی دل - سویندی بہ سہر زوباندا دئی، سویندی هیچیکیان دانامہ زئی، پیٹھ مہر ﷺ دہ فہ رموی: ﴿رَفَعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَعْقِلَ﴾ حدیث صحیح رواہ أصحاب السنن، نووسینی تاوان لہ سہر سئی کہ سان ھہ لگہ رواہ: لہ سہر لَا تَنْعَقِدُ إِلَّا بِذَاتِ اللَّهِ تَعَالَى أَوْ صِفَةٍ لَهُ كَقَوْلِهِ: وَاللَّهُ، وَرَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَمَنْ نَفْسِي بِيَدِهِ، وَكُلِّ اسْمٍ مُخْتَصَّ بِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى، وَلَا يَقْبَلُ قَوْلُهُ: لَمْ أُرِدْ بِهِ الْيَمِينَ. وَمَا انْصَرَفَ إِلَيْهِ سُبْحَانَهُ عِنْدَ الْإِطْلَاقِ: كَالرَّحِيمِ، وَالْخَالِقِ، وَالرَّازِقِ، وَالرَّبِّ تَنْعَقِدُ بِهِ الْيَمِينَ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ غَيْرَهُ، وَمَا أُسْتَعْمَلَ فِيهِ وَفَغَيْرِهِ سَوَاءٌ:

خەوتوو تا ھەشیار دەبیتهو، لە سەر منداڵ تا بلوغي دەبی، لە سەر شییت تا چاک دەبیتهو. ھەم بە بەلگەی دوو ھەدیسەکانی داھاتوو: لیژەو لە باسی (لَقَوْلِ الْيَمِينِ)دا.

جا بزانی: مەرچە سویندخۆرەکە: بە قەسدی و بە خوشی خۆی کارە سویند لەسەر خوراوەکە بکا، یان نەیکا، واتە: ئەگەر سویندی خوارد کاریک بکا، یان سویندی خوارد نەیکا، ئینجا بە ژۆر لیکردن کارەکی کرد، یان بە ھۆی قەدەغەکردن نەیکرد، یان لە بیرى چوێو ھە سویندی خواردو، یان نەیزانی ئەمە سویند لەسەر خوراوەکە یە بۆی کردی، یان بۆی نەیکرد، لەو سێ ھالە تانەدا سویندی لیناکەوێ تا جاریکی تر بە خوشی خۆی و بە قەسدى دەیکا، ھەروەک لە ژۆری سەرچاوەکاندا لیژەو لە کۆتایی (سویندی نیشتەجێ بوون)دا ناوەرۆکی ئەم پێشەکییە روون کراوەتەو.

پیغمبر ﷺ ده فرمودی: ﴿رُفِعَ عَنْ أُمَّتِ الْخَطَا وَالنَّسِيَانُ وَمَا اسْتُكْرِهُوا عَلَيْهِ﴾ حدیث حسن رواه ابن ماجه، لادراوه له سر نوممه تی من برپاری به هله داپوون و له بیرچوون و نه وهی به زور لیکردن یتیان کراوه.

(لَا تَنْعَقِدْ إِلَّا بِذَاتِ اللَّهِ تَعَالَى) سویندخواردن نابه سترئ ته نها به زاتی خوی گه وره (أَوْ صِفْوَةً لَهُ) یان به سیفه تیکی خوی گه وره ده به سترئ (كَقَوْلِهِ) وهك سویندخوره كه بلی : (وَاللَّهُ) بهو خواجه نه م كاره ناكه م (وَرَبُّ الْعَالَمِينَ) به په روه ردگاری عاله م نه م كارهم نه كرده (وَالْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ) بهو زیندووهی نامرئ نهو شته وها نیه (وَمَنْ نَفْسِي بِيَدِهِ) بهو كه سهی گیانی منی به دهسته نهو شته وها نیه، هم (وَكُلُّ اسْمٍ مَّخْتَصٌّ بِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى) سویندخواردن ده به سترئ به هر ناویکی تاییهت به خوی گه وره بئ: وهك به خاوه نی پوژی قیامت، بهو كه سهی ده پیهرستم، بهو كه سهی دلان ده گری... همد (وَلَا يُقْبَلُ قَوْلُهُ: لَمْ أَرِدْ بِهِ الْيَمِينَ) سویندخوره كه ای قیول ناکرئ بلی: مه بهستم بهو ناوه به روزه سویندخواردن نه بو.

به لام (وَمَا انْصَرَفَ إِلَيْهِ سُبْحَانَهُ عِنْدَ الْإِطْلَاقِ) هر ناویك نه گهر بی ناتوره بگوتی، بیری مرقه بولای خوا بچی و به ناتوره وهش بق خه لك به كار بی: (كَالرَّحِيمِ) وهكو میهره بان=دلوفان (وَالْخَالِقِ) دروستكهر (وَالرَّازِقِ) پزقدهر (وَالرَّبِّ) خاوهن، نه وهش (تَنْعَقِدُ بِهِ الْيَمِينُ) سویندخواردنی پی ده به ستری (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ غَيْرَهُ) مه گهر سویندخوره كه مه به سستی كه سیکتری بی-جگه له خوی گهره- نه و کاته ایی قبول ده کری و نابیتته سویندخواردن (وَمَا أَسْتَعْمِلَ فِيهِ وَفِي غَيْرِهِ سَوَاءٌ) هر ناویكیش به یه کسان یی خواو بق شتی تر به کار **كَالشَّيْءِ وَالْمَوْجُودِ وَالْعَالِمِ وَالْحَيِّ لَيْسَ بِيَمِينٍ إِلَّا بِنَيْتِهِ، وَالصَّفَةُ: كَوْعَظْمَةِ اللَّهِ وَعِزَّتِهِ وَكِبْرِيَاءِهِ وَكَلَامِهِ وَعِلْمِهِ وَقُدْرَتِهِ وَمَشِيئَتِهِ يَمِينٌ، إِلَّا أَنْ يَنْوِي بِالْعِلْمِ الْمَعْلُومَ وَبِالْقُدْرَةِ الْمَقْدُورَ، وَلَوْ قَالَ: وَحَقَّ اللَّهُ. فَيَمِينٌ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ الْعِبَادَاتِ،**

بی: (كَالشَّيْءِ) وهكو شت (وَالْمَوْجُودِ) هه بووی (وَالْعَالِمِ) زانا (وَالْحَيِّ) زیندوو، نه وه (لَيْسَ بِيَمِينٍ إِلَّا بِنَيْتِهِ) نابیتته سویندخواردن، ته نها به نیتهی ناوی خوا ده بیتته سویند. (وَالصَّفَةُ) سیفتهی ذاتی خوی گهره- كه سویندی پی ده به ستری- گشت نه و سیفته تانه: كه به ذاتی خوی گهره وه وه ستاون و ایی جیانا بنه وه، كه وابو: مه به سستیش به ناوی خوی گهره: گشت نه وه دو نو ناوه پیروزه کانی خوی گهره- كه له هه دیسی پیغه مبه ردائے هاتون- چونكه نه و ناوانهش له سیفته ته کانی خوی گهره وه رگیاون، به لام جیاوازی نیه ناوه پیروزه کان له سیفته ته کانی ذاتی خوا وه رگیاون: وهكو (السَّمِيعِ) له سیفتهی (السَّمْعِ) وه رگیاوه، یان له سیفته ته کانی (فِعْلٍ)=کرداری خوا: وهكو (الْخَالِقِ) له سیفته ته (الْخَلْقِ) وه رگیاوه، هه روهك له زریبه ی سه رچاوه کانداهه رموویانه، منیش له پوونکردنه وهی (العقيدة الطحاوية) دا به دریژی پوونم کردونه وه:

(ك) وهك سویندخوره كه بلای: (وَعَظْمَةُ اللَّهِ) به گهره یی خوا (وَعِزَّتِهِ) به به هیزیی خوا (وَكِبْرِيَاءُهُ) به خویه گهره دانانی خوا (وَكَلَامُهُ) به گفتوگوی خوا=به قورپان، یان به م قورپانه (وَعِلْمُهُ) به زانستی خوا (وَقُدْرَتُهُ) به توانینی خوا (وَمَشِيئَتُهُ) به هه زکردنی خوا، نه وانه گشتی (يَمِينٌ) ده بنه سویند (إِلَّا أَنْ يَنْوِي بِالْعِلْمِ الْمَعْلُومِ) ته نها نه گهر مه به سستی به (العلم) زاندرای خوابی و (وَبِالْقُدْرَةِ الْمَقْدُورِ) مه به سستی به (القدرة) نه و شته بی كه خوا توانای به سه ردايه، نه و کاته نابیتته سویند.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر سویندخوره كه گوتی (وَحَقَّ اللَّهُ) به هه قی خوا نه م کاره ده كه م. نه وه (فَيَمِينٌ) ده بیتته سویند (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ الْعِبَادَاتِ) ته نها نه گهر مه به سستی به هه قی خوا: خواپه رستی هه کان بن كه خوا هه رمانی پی کردون، نه و کاته نابیتته سویند، چونكه خواپه رستی هه کان سیفتهی خوی گهره نین.

﴿نَاكَادَارِي﴾ یه كه م: سویندخواردن به هیچ دروستكراویکی خوا دانامه زری: وهك سویندم به

پیغمبر ﷺ، یان به فلانه پیاوچاکه، یان به قهبری پیغمبر ﷺ، یان به قهبری فلانه پیاوچاکه، یان به سهری باوکم، یان به قهبری باوکم. که واته: نه و جوړه سویندانه ناپه سندن، به لکو نیمامی (الشافعی) و چند زانیه کی تر به گونا هیان داناه و سویند خوړه که گونا هبار ده بی، چونکه پیغمبر ﷺ ده فهرموئ: ﴿أَلَا إِنَّ اللَّهَ - عَزَّ وَجَلَّ - يَنْهَاكُمْ أَنْ تَخْلُقُوا بِآبَائِكُمْ، فَمَنْ كَانَ خَالِفًا فَلْيُخْلِفْ بِاللَّهِ تَعَالَى﴾ رواه الشيخان، ناگادار بن خوی گه وره ئیوه قه دهغه ده کا: سویند به سهری باوکتان بخون، جا هر که سیک سویند ده خوا با سویند به خوی گه وره بخوا.

وَحُرُوفُ الْقَسَمِ بَاءٌ وَوَاوٌ وَتَاءٌ: كِبَالُ اللَّهِ وَوَالِدُ اللَّهِ وَتَالِ اللَّهِ، وَتَخْتَصُّ التَّاءُ بِاللَّهِ تَعَالَى، وَلَوْ قَالَ: اللَّهُ وَرَفَعَ أَوْ نَصَبَ أَوْ جَرَّ فَلَيْسَ بِيَمِينٍ إِلَّا بِنِيَّةٍ،

جا بزانه: نه گهر سویند خوړه که مه به سستی نه وه بی: سویند پیخوراوه که وه کو خوا به گه وره دابنی، نه و کاته کافر ده بی، هه روه که له زور به ی سهرچاوه کانداه فهرمو یانه؟ چونکه پیغمبر ﷺ ده فهرموئ: ﴿مَنْ خَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ﴾ رواه ابوداود و غیره بسند حسن، هر که سیک سویند بخوا به شتیکی جگه له خوا، نه وه هاو به شی بؤ خوا داناه و کافر ده بی.

به لام نه گهر نه و جوړه ووشانه ی پابردو به مه به سستی سویند خواردن نه بی، به لکو- به بی هیچ مه به سستیک- به گویره ی عاده ت ووشه ی سوینده که ی به سهر زوبانی دا هات، نه و کاته ناپه سندنیه و گونا هباریش نابی؟ چونکه پیاوکی خه لکی (تجد) هات و پرسپاری نیسلامی کردو پیغمبر ﷺ وه لامی داوه، جا پیاوه که پښت و گوتی: ﴿وَاللَّهُ لَا أَرِيدُ عَلَى هَذَا وَلَا أَنْقُصُ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: أَفْلَحَ وَأَبِيهِ إِنَّ صَدَقَ﴾ رواه مسلم، سویندم به خوا له و پوکتانه ی نیسلام زیاتر ناکه م و که میش ناکه م. جا پیغمبر ﷺ فهرموئ: به باوکی وی- به سهری باوکی وی به خته وهر بوو نه گهر پاستی گوتی. واته: مه به سستی پیغمبر ﷺ سویند خواردن به سهری باوکی وی نه بو، به لکو به گویره ی عاده ت ووشه که ی به سهر ده مدا هات، هه روه که نیمامی (النواوی) له (شرح مسلم) دا پوونی کردونه وه.

دوهم: نه گهر له گه ل سویند خواردن که دا بلئ: اِنْ شَطَّ اللَّهُ. نه وه سوینده که ی دانامه زری، هه روه که له (باسی جیا کردنه وه له ته لاق) دا پابرا، پیغمبر ﷺ ده فهرموئ: ﴿مَنْ خَلَفَ عَلَى يَمِينٍ فَقَالَ: إِنَّ شَاءَ اللَّهُ. فَلَا حِنْثَ عَلَيْهِ﴾ رواه أحمد وأصحاب السنن بسند حسن، هر که سیک سویندی خواردو گوتی: اِنْ شَطَّ اللَّهُ. نه وه سویندی لینا که وی.

جا بزانه: وه کیلگرتن بؤ سویند خواردن دروست نابی، هه روه که له (باسی وه کیلایه تی) دا پابرا. (وَحُرُوفُ الْقَسَمِ) پسته کانی سویند پیخوردن له عه په بی دا (بَاءٌ وَوَاوٌ وَتَاءٌ) نه م سینه نه (ک)

وهك بلئ: (بالله، وَ وَالله، وَ تَالله)، به لام كورد زمانه كان له سویندی كوردیدا: به زۆری پیتی (ب) به كار دینن: وهك به خوا، به قوڤنان، هم له هندی شوینیشدا پیتی (و) به كار دینن: وهك وه كهلامی خوا.

(وَتَخْتَصُّ التَّاءُ بِاللَّهِ تَعَالَى) پیتی (ت) تایبته به ناوی (الله): وهك (تالله)، واته: بۆ ناوه كانی ترو سیفه ته كانی خوا به كار نایئ (وَلَوْ قَالَ: اللَّهُ رَفَعَ أَوْ نَصَبَ أَوْ جَرَّ) نه گهر

گوتی (الله)، جا بۆری دانا سه ر هایه كه، یان سه ر، یان ژیر، واته: پیتی سویند خواردنی نه گوت، نه وه (فَلَيْسَ بِيَمِينٍ إِلَّا بَنِيَّةٌ) نابیتته سویند خواردن ته نها به نیه تی سویند نه بئ.

وَلَوْ قَالَ أَقْسَمْتُ أَوْ أَقْسِمُ أَوْ حَلَفْتُ أَوْ أَحْلِفُ بِاللَّهِ لِأَفْعَلَنَّ فَيَمِينٌ إِنَّ نَوَاهَا أَوْ أَطْلَقَ، وَإِنْ قَالَ قَصَدْتُ خَبْرًا مَاضِيًا أَوْ مُسْتَقْبَلًا صَدَقَ بَاطِنًا وَكَذَا ظَاهِرًا عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ قَالَ لِغَيْرِهِ أَقْسَمُ عَلَيْكَ بِاللَّهِ أَوْ أَسْأَلُكَ بِاللَّهِ لَتَفْعَلَنَّ وَأَرَادَ يَمِينَ نَفْسِهِ فَيَمِينٌ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ قَالَ إِنْ فَعَلْتُ كَذَا فَأَنَا يَهُودِيٌّ أَوْ بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ فَلَيْسَ بِيَمِينٍ،

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر سویند خۆره كه گوتی: (أَقْسَمْتُ أَوْ أَقْسِمُ أَوْ حَلَفْتُ أَوْ أَحْلِفُ بِاللَّهِ لِأَفْعَلَنَّ) سویندم خوارد به خوا، یان سویند ده خۆم به خوا نه و كار ده كه م. نه وه (فَيَمِينٌ إِنَّ نَوَاهَا أَوْ أَطْلَقَ) ده بیتته سویند نه گهر نیه تی سویندی هه بئ، یان هیچ نیه تیکی نه بئ، به لام (وَإِنْ قَالَ) نه گهر نه و سویند خۆره گوتی (قَصَدْتُ خَبْرًا مَاضِيًا) به و ووشه یه مه به ستم خه به ردانیکی پربردو بوو (أَوْ مُسْتَقْبَلًا) یان مه به ستم خه به ردانیکی داهاتو بوو، نه و كاته (صَدَقَ بَاطِنًا) له په نهانی دا باوه پی پئ ده كړئ (وَكَذَا ظَاهِرًا عَلَى الْمَذْهَبِ) هه روه ها له ناشكراییشدا باوه پی پئ ده كړئ، له سه ر فهرموده ی پاستی مه زهه ب.

(وَلَوْ قَالَ لِغَيْرِهِ) نه گهر گوتیه كه سئك: (أَقْسَمُ عَلَيْكَ بِاللَّهِ) سویندم به سه ر تۆ دادا به خوا ده بی نه م كاره بكه ی (أَوْ) یان گوتی (أَسْأَلُكَ بِاللَّهِ لَتَفْعَلَنَّ كَذَا) داوات لئ ده كه م به خوا ده بی نه م كاره بكه ی (وَأَرَادَ يَمِينَ نَفْسِهِ) به م دووانه ش مه به سستی سویندی خۆی بوو، نه وه (فَيَمِينٌ) ده بیتته سویند، كه وایو: نه گهر كار سویند له سه ر خوراوه كه هه پام نه بئ، سوننه ته: سویند پیدادراوه كه كاره كه بكاو سوینده كه ی نه شكینئ، جا نه گهر نه یكردو سوینده كه ی شكاند، نه و كاته واجبه: سویند خۆره كه كه ففاره تی سوینده كه ی بدا، هه روهك له زۆریه ی سه رچاوه كانا فهرموویانه (وَإِلَّا) به لام نه گهر مه به سستی سویندی خۆی نه بو، به لكو تكا لئ كردن، یان سویندی كه سه كه ی مه به ست بوو، نه و كاته (فَلَا) نابیتته سویند.

جا بزانه: ناپه سنده به خاتری خوا له خه لك بپارپته وه، ناپه سنده نه و كه سه ش په د بكاته وه كه به خاتری خوا ده پارپته وه، هه روهك له زۆریه ی سه رچاوه كانا فهرموویانه. (وَلَوْ قَالَ) نه گهر گوتی: (إِنْ فَعَلْتُ كَذَا فَأَنَا يَهُودِيٌّ أَوْ بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ) نه گهر نه و

کاره‌م کرد من جوله‌که‌م، یان گاوم، یان به‌ریمه له ئیسلام، یان به بی‌ئیمانی بمرم، یان له ئوممه‌تی محمدی ﷺ نیم. یان هر گۆته‌یه‌کی‌تری کوفر، نه‌وه‌ش (فَلَيْسَ بِإِيمَانٍ) نابیتته سویندو که ففاپه‌تیشی ناکه‌ویتته سهر، جا نه‌گهر به‌و گۆته‌یه‌مه‌به‌ستی دورخستننه‌وه‌ی خۆی بی له کاره‌که، نه‌و کاته‌هه‌پامه‌و گونا‌هبار ده‌بی، به‌لام نه‌گهر مه‌به‌ستی پازی‌بوون بی به‌و گوتراوانه نه‌گهر کاره‌که بکا، نه‌و کاته‌یه‌کسه‌ر کافر ده‌بی، چونکه پازی‌بوون به‌ کوفر ده‌بیته کافریوون، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فرمووی: ﴿مَنْ خَلَفَ فَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنَ الْإِسْلَامِ فَإِنْ كَانَ كَاذِبًا فَهُوَ كَمَا قَالَ، وَإِنْ كَانَ صَادِقًا فَلَنْ يَرْجِعَ إِلَى الْإِسْلَامِ صَادِقًا﴾ رواه أبو داود بسند صالح، هر که سیک سویند بخواو بلئ: من به‌ریم له ئیسلام. نه‌وه نه‌گهر درۆزن وَمَنْ سَبَقَ لِسَانُهُ إِلَى لَفْظِهَا بِلاَ قَصْدٍ لَمْ تَنْعَقِدْ، وَتَصِحَّ عَلَى مَاضٍ وَمُسْتَقْبَلٍ، وَهِيَ مَكْرُوهَةٌ إِلَّا فِي طَاعَةٍ، فَإِنْ خَلَفَ عَلَى تَرْكِ وَاجِبٍ أَوْ فِعْلِ حَرَامٍ عَصَى وَلَزِمَهُ الْحِنْثُ وَكُفَّارَةٌ، أَوْ تَرَكَ مَذْذُوبٍ أَوْ فِعْلٍ مَكْرُوهٍ سُنَّ حِنْثُهُ

بی، چۆنی گوتوه نه‌وها ده‌بی، وه نه‌گهر پاستگو بی به سه‌لامه‌تی ناگه‌رپه‌ته‌وه ناو ئیسلام. جا بزانه: له‌و حاله‌ته‌ی به‌ کافر داناندی سوننه‌ته بلئ: (أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، لِإِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) هه‌روه‌که له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فرمووی: ﴿مَنْ خَلَفَ بِاللَّاتِ وَالْعُزَّى فَلْيَقُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ رواه الشيخان، هر که سیک سویندی خوارد به‌بت و سه‌نه‌م با بلئ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. ئینجا وا باشته‌ر بلئ: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ)، هه‌روه‌که له (تحفة) دا فه‌رموویه‌تی.

(وَمَنْ سَبَقَ لِسَانُهُ إِلَى لَفْظِهَا) هه‌ر که سیک زویانه‌که‌ی پیش‌په‌رکی‌ی لی‌کرد بو گۆتنی سوینده‌که: وه‌که ئه‌ری‌والله، یان ناوالله، (بِلاَ قَصْدٍ) به‌ دل‌یش مه‌به‌ستی سویندخواردن نه‌بی، نه‌و کاته (لَمْ تَنْعَقِدْ) سوینده‌که‌ی نابه‌ستری و ده‌بیته (لَقَوْلِ الْإِيمَانِ): سویندی پوچه‌ل ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: (لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ). أُنْزِلَتْ فِي قَوْلِهِ: (لَا وَاللَّهِ)﴾ رواه البخاري موقوفاً و أبو داود مرفوعاً، خوی گه‌وره ناتانگری به‌و سویندانه‌ی بی‌ویستی‌دل به‌ سهر زویانتاندا دین. هه‌زه‌تی (عائشه) فه‌رمووی: نه‌م ئایه‌ته له‌باره‌ی گۆته‌ی (ناوالله) و (ئه‌ری‌والله) هاتۆته‌ خواروه.

(وَتَصِحَّ عَلَى مَاضٍ وَمُسْتَقْبَلٍ) سویندخواردن دروست ده‌بی له‌ سهر کاتی پابردوو و داهاتوو: وه‌که والله نه‌م کاره‌م نه‌کردوه، یان والله ده‌یکه‌م (وَهِيَ مَكْرُوهَةٌ إِلَّا فِي طَاعَةٍ) سویندخواردن ناپه‌سنده، ته‌نها له‌ خواپه‌رستی‌دا نه‌بی، یان له‌ داواپه‌کی لای قازی نه‌بی، نه‌و کاته ناپه‌سند نیه.

(فَإِنْ خَلَفَ عَلَى تَرْكِ وَاجِبٍ أَوْ فِعْلِ حَرَامٍ) جا نه‌گهر سویندی خوارد: واجبی‌که نه‌کا، یان هه‌پامیک بکا، نه‌و کاته (عَصَى) گونا‌هبار ده‌بی، که‌وابو: (وَلَزِمَهُ الْحِنْثُ وَكُفَّارَةٌ) له‌ سهری

واجبه: سوینده که ی له خوی بیخی و که ففاره تی سوینده که ش بدا، چونکه مانه وه ی له سر نه حال ته گونا مه و لاکه وتنی خیره، پیغه مبه ر ځ د ه ف ه رموی: ﴿إِذَا حَلَفْتَ عَلَى يَمِينٍ وَرَأَيْتَ غَيْرَهَا خَيْرًا مِنْهَا فَأْتِ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ وَكُفِّرْ عَنْ يَمِينِكَ﴾ رواه الشيخان، هه ر کاتیک سویندت له سر شتیک خواردو بینیت شتیک ی تر له و سویندل ه سه ر خوراه با شتره، شته با شتره که بکه و که ففاره تی سوینده که ت بده.

(أَوْ تَرَكَ مَنُودِي) یان نه گه ر سویندی له سر نه کردنی سوننه تیک خوارد: وهك والله چی شته نویژ ناکه م (أَوْ فَعَلَ مَكْرُومٍ) یان سویندی له سر کردنی ناپه سندیک خوارد: وهك والله له نویژدا ناوړ ده ده مه وه، نه و کاته ش هه ر به به لگه ی حه دیسه که ی پابردوو: (سُنُّ حَنْثُهُ وَعَلَيْهِ الْكَفَّارَةُ، أَوْ تَرَكَ مُبَاحٍ أَوْ فَعَلَهُ فَلَا أَفْضَلَ تَرَكَ الْحَنْثِ، وَقِيلَ الْحَنْثُ، وَلَهُ تَقْدِيمُ كَفَّارَةٍ بَغَيْرِ صَوْمٍ عَلَى حَنْثٍ جَائِزٍ قِيلَ: وَحَرَامٍ، قُلْتُ: هَذَا أَصَحُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَكَفَّارَةُ ظَهَارٍ عَلَى الْعَوْدِ، وَقَتْلٍ عَلَى الْمَوْتِ، وَمَنْدُورٍ مَالِيٍّ. (فَصْلٌ):

وَعَلَيْهِ الْكَفَّارَةُ) سوننه ته سوینده که ی له خوی بیخی، به لام که ففاره تی له سر واجب ده بی. (أَوْ تَرَكَ مُبَاحٍ أَوْ فَعَلَهُ) یان سویندی له سر نه کردنی، یان کردنی حه لائیک خوارد: وهك والله نه م خوراکه ناخو م، یان والله ده چمه ناو خانو، نه و کاته (فَلَا أَفْضَلَ تَرَكَ الْحَنْثِ) وهه خیر تره سوینده که ی له خوی بیخی (وَقِيلَ) له ف ه رموده یه کی بی هیژدا: (الْحَنْثُ) سوینده که ی له خوی بیخی خیر تره، تا کو هه ژاره کان سود له که ففاره ته که ی وه ریگرن. (وَلَهُ تَقْدِيمُ كَفَّارَةٍ بَغَيْرِ صَوْمٍ عَلَى حَنْثٍ جَائِزٍ) بئ سویند خوره که دروسته: که ففاره ته که پیش سویند لیکه وتنه که بدا نه گه ر که ففاره تدانه که ی پوژوو نه بی و هه م سویند لیکه وتنه که شی دروست بی (قِيلَ: وَحَرَامٍ) له ف ه رموده یه کدا: نه گه ر سویند لیکه وتنه که ی حه پامیش بی، هه ر دروسته پیشدا که ففاره ته که بدا (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) ف ه رمویه تی: (هَذَا أَصَحُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نه م ف ه رموده یه راستره.

به لام له مه زه بی ئیمامی (حنفی) دا: پیش سویند لیکه وتن دروست نیه که ففاره ته که ی بدا، هه ر وهك له (مجمع الانهر) دا ف ه رمویه تی، هه م له مه زه بی ئیمام (الشافعی) ش وهه با شتره که ففاره ته که ی نه دا تا سویندی لی ده که وی، هه ر وهك له زوړبه ی سه رچا وه کاند ف ه رمویه یانه. (وَكَفَّارَةُ ظَهَارٍ عَلَى الْعَوْدِ) دروسته که ففاره تی زیهاریش پیش که پانه وه بدا، هه م (وَقَتْلٍ عَلَى الْمَوْتِ) دروسته: که ففاره تی کوشتن پیش مردنی کوژرا وه که بدا.

هه م (وَمَنْدُورٍ مَالِيٍّ) دروسته: نه زرکراویکی مالی پیش هاتنه جی ی پی هه لو اسرا وه که بدا: وهك (نه گه ر خوا شیفای دام نه زر بی مه پیک بکه مه خیر). نه وه دروسته پیش شیفا هاتن مه په که بکاته خیر، به لام نه گه ر نه زرکرا وه که خوا په رستی لاشه یی بی: وهکو پوژوو، نه و

کاته دروست نیه وه پېش پېه لواسراوه که بخسترئ.

﴿فَصَلِّ لَهُ بِأَسَىٰ كَهْفَفَارَه تى سویند﴾

پېشه کی بزانه: هر کاتیک سویندخوره که سویندی لی که وت واته: به قه سدی و به خوشی خوی قه دغی سوینده کی شکاند، یان سویندخواردنه کی حه پام بوو و له ترسی گونا هباری سوینده کی شکاند، نه وه که ففاره تی سوینده کی له سر واجب ده بی. ئینجا بزانه: نه گهر به سویندخواردنه کی گونا هبار بو بی، نه وه واجبه: به په له که ففاره تی سوینده که بدا، به لام نه گهر گونا هبار نه بو بی، نه و کاته په له کردن واجب نیه و دروسته: که ففاره ته کی دوا بخا، هه روه که له (تحفة) و حاشیه کانیدا پوون کراوه ته وه.

يَتَخَيَّرُ فِكْفَارَةَ الْيَمِينِ بَيْنَ عَشْقٍ كَالظَّهَارِ، وَإِطْعَامِ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ لِكُلِّ مِسْكِينٍ مُدَّ حَبِّ مِنْ غَالِبِ قُوتِ بَلَدِهِ، وَكِسْوَتِهِمْ بِمَا يُسَمَّى كِسْوَةً كَقَمِيصٍ أَوْ عِمَامَةٍ أَوْ إِزَارٍ، لَا خُفٍّ وَقَفَّازَيْنِ وَمِنْطَقَةٍ، وَلَا يُشْتَرَطُ صَلَاحِيَّتُهُ لِلْمَدْفُوعِ إِلَيْهِ، فَيَجُوزُ سَرَاوِيلُ صَغِيرٍ لِكَبِيرٍ لَا يَصْلُحُ لَهُ، وَقُطْنٌ وَكَتَّانٌ وَحَرِيرٌ لِمَرْأَةٍ وَرَجُلٍ، وَلَيْسَ لَمْ تَذْهَبْ قُوَّتُهُ، فَإِنْ عَجَزَ عَنِ الثَّلَاثَةِ لَزِمَهُ صَوْمُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ،

(يَتَخَيَّرُ فِي كَفَّارَةِ الْيَمِينِ) که ففاره تدهره که سه رېشکه له کاففاره تی سوینده کی دا: (بَيْنَ عَشْقٍ كَالظَّهَارِ) یان کزیله یه ک نازاد بکا وه که نه و کزیله ی له (که ففاره تی زیهار) دا پابرا. (وَإِطْعَامِ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ) یان دانه ویله بداته ده که داو هه ژاران (لِكُلِّ مِسْكِينٍ مُدَّ حَبِّ) بۆ هر که دایه که مستیک ده نکی ساغ- که ده کاته (605) غرام- واته: دروست نیه له جیاتی دانه ویله که پاره بداو نابی دانه ویله ی هار دراو بدا (مِنْ غَالِبِ قُوتِ بَلَدِهِ) له و دانه ویله ی به نه غله بی دانیشتونانی شاره که پیی ده ژیبین که ففاره ته که بدا.

(وَكَسْوَتِهِمْ بِمَا يُسَمَّى كِسْوَةً) یان ده پارچه جلو بهرگ بداته ده که داو هه ژاران: جلیکی وه ها پیی بگوترئ: جلو بهرگ (كَقَمِيصٍ) وه کی کراس (أَوْ عِمَامَةٍ) یان میزه ر (أَوْ إِزَارٍ) یان په شته مالی خواره وه، یان سه ره وه (لَا خُفٍّ وَقَفَّازَيْنِ وَمِنْطَقَةٍ) به لام خوف و گوره وی و ده ستوانه و قایشی پشتی نابنه که ففاره ت (وَلَا يُشْتَرَطُ صَلَاحِيَّتُهُ لِلْمَدْفُوعِ إِلَيْهِ) مه رج نیه جلو بهرگ که که لکی نه و که سه ی هه بی که دراویه تی، که و ابو: (فَيَجُوزُ سَرَاوِيلُ صَغِيرٍ لِكَبِيرٍ لَا يَصْلُحُ لَهُ) دروسته ده رپیی بچوکیک بر دیته مرؤفیکی که وه که به که لکی نه بی، هه م (وَقُطْنٌ وَكَتَّانٌ وَحَرِيرٌ لِمَرْأَةٍ وَرَجُلٍ) دروسته جلی لۆکه و که تان و ناوری شم و خوری و موو بر دیته ئافره ت و پیایوی که داو هه ژار، هه م (وَلَيْسَ لَمْ تَذْهَبْ قُوَّتُهُ) دروسته: جلی ده بهر کراویش له که ففاره تی سویند بدرئ به و مه رجه ی هیزی نه رۆیشتی به لام نه گهر نه وه نده ده بهر کرابی هیزی نه مابی، یان دپای، نه و کاته دروست نیه له که ففاره ت بدرئ. ﴿نَاگاداری﴾: له لای نیمامی (حنفی) نه ندازه ی دانه ویله ی که ففاره تی سویند- وه کو

سهرفيتره - نيو ساعه، واته: (1815) كيلزيهكو هه شتسه دو پانزه غرام، بۆ هه
كه دايهكو هه ژاريك، هه دروسته نرخی دانه ويلاهه كهش پاره بداته ده هه ژارهكان، ههروهك
له (مجمع الانهر) دا هه رمويه تي.

(فَإِنْ عَجَزَ عَنِ الثَّلَاثَةِ) جا نه گهر كه ففاره تده ره كه تواناي نه بو هيچيك له و سيپانه ي پابردو
بكا، نه و كاته (لَزِمَهُ صَوْمُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ) له سهري واجبه: سى پۆژان به نيه تي كه ففاره تي
سویند به پۆژوو ببی، خوى گهره ده هه رموي: ﴿فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا
تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ
إِذَا حَلَفْتُمْ﴾ پافه ي دياره.

وَلَا يَجِبُ تَتَابُعُهَا فَلَا أَظْهَرَ، وَإِنْ غَابَ مَالُهُ انْتِظَرَهُ وَلَمْ يَصُمْ،
وَلَا يُكْفَرُ عَبْدٌ بِمَالٍ إِلَّا إِذَا مَلَكَهُ سَيِّدُهُ طَعَامًا أَوْ كِسْوَةً وَقُلْنَا يَمْلِكُ، بَلْ يُكْفَرُ
بِصَوْمٍ، وَإِنْ ضَرَّهُ وَكَانَ حَلْفَ وَحَيْثُ يَأْذُنُ سَيِّدِهِ صَامَ بِإِذْنٍ، أَوْ وَجَدَا بِإِذْنٍ

جا بزانه به ده ققى نه م ئايه ته دروست نيه: ژماره ي گه داو هه ژارهكان له ده كه سان كه متر
بى، به لام (وَلَا يَجِبُ تَتَابُعُهَا) واجبه نيه: سى پۆژوو ههكان به دواي يه كتردا بن (فِي الْأَظْهَرِ) له
هه رموده ي به هيژتردا، چونكه له ئايه ته كه دا نه گوتراوه (وَإِنْ غَابَ مَالُهُ) نه گهر
كه ففاره تده ره كه مالى هه بوو به لام له شوي نيكي تر بوو، نه و كاته (انْتَظَرَهُ وَلَمْ يَصُمْ) ده بي
چاوه پوانى ماله كه ي بكاو دروست نيه به پۆژوو ببی، چونكه مالى هه يه، له ئايه ته كه شدا
ده هه رموي: ﴿فَمَنْ لَمْ يَجِدْ﴾ نه گهر نه يبو با سى پۆژان به پۆژوو ببی.

﴿نَاكَادَارِي﴾: نه گهر چه ند جاريك سویندى له سهريهك شت خوارد، نه وه كه ففاره تيک بۆ
هه موو سویندهكان به سه، به و مه رجهى كه ففاره تي نه دابى، واته: نه گهر كه ففاره تي دابو،
ئينجا دووباره سویندى له سهريه مان شت خوارد هه، نه و كاته كه ففاره ته كهش دووباره
واجبه ده بيته وه. ههروهها نه گهر بلئ: (وَاللّٰهُ هَهُمُو پۆژيک نه و كاره ده كه م). يان (والله هه
جاريك نه وها ببی من نه و كاره ده كه م). نه و كاتهش هه جاريك كاره كه نه كا كه ففاره تيكي
له سهريه واجبه ده بي، ههروهك له (تحفة) و حاشيه كانى دا پوون كراوه ته وه.

﴿الْيَمِينُ الْغَمُوسُ﴾= سویندى به درۆ

جا بزانه: (الْيَمِينُ الْغَمُوسُ)= سویندى به درۆ نه وه يه: به قه سدى له سهريه بوونى،
يان نه بوونى هه واليک به درۆ سویند بخوا، جا نه م جۆره سوینده - هه رچه ند كه ففاره تيش
واجبه ده كا - به لام له گونا هه گه و رهكان ده ژمي ردرى، پيغه مبه ر ﷺ ده هه رموي:
﴿الْكَبَائِرُ الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَقَتْلُ النَّفْسِ وَالْيَمِينُ الْغَمُوسُ﴾ رواه البخارى، گونا هه
گه و رهكان: كافريوون و ئازاردانى دايكو باوك و كوشتنى به ناهق و سویندى
به درۆ يه. جا نه گهر چه ند جاريكيش سویندى به درۆ بخوا، نه وه نده كه ففاره تانه ي له سهريه

واجب ده بن، ههروهك له (تحفة) و حاشیه كانی دا پوون كراوه ته وه.

(وَلَا يُكْفَرُ عَبْدٌ بِمَالٍ) نابیی كزیله كه ففاره تی سویندی به مال بدا (إِلَّا إِذَا مَلَكَهُ سَيِّدُهُ طَعَامًا أَوْ كِسْوَةً وَقُلْنَا يَمْلِكُ) ته نها نه گهر گهره كه ی دانه ویله، یان جلی بداتی و به فهرموده ی بی هیز بلتین: ده بیته خاوه ن، نه و کاته له كه ففاره ت ده ی دا (بَلْ يُكْفَرُ بِصَوْمٍ وَإِنْ ضَرَّهُ) به لكو واجبه: كزیله كه له كه ففاره تی سوینده كه به پوژوو بیی، هه رچه ند زیانی شی لی بد او هه م (وَكَانَ حَلْفٌ وَحْنٌ يَأْذُنُ سَيِّدِهِ) كزیله كه ش به ئیزی گهره كه ی سویندی خوار دبئی و سویندی لی كه وتبی، جا نه و کاته (صَامَ بِلَا إِذْنٍ) بی ئیزی گهره كه ی به پوژوو ده بی (أَوْ وَجِدًا بِلَا إِذْنٍ) به لام نه گهر سویند خوار دنه كه و سویند لی كه وتنه كه ی بی ئیزی گهره كه ی لَمْ يَصُمْ إِلَّا بِإِذْنٍ، وَإِنْ أَذِنَ فِي أَحَدِهِمَا فَلَا صَحَّ اعْتِبَارُ الْحَلْفِ، وَمَنْ بَعْضُهُ حُرٌّ وَلَهُ مَالٌ يُكْفَرُ بِطَعَامٍ أَوْ كِسْوَةٍ لَا عِثْقَ. (فَصَلِّ) حَلْفَ لَا يَسْكُنُهَا أَوْ لَا يَقِيمُ فِيهَا فَلْيُخْرِجْ فِي الْحَالِ، فَإِنْ مَكَثَ بِلَا عُذْرٍ حَنْثٌ وَإِنْ بَعَثَ مَتَاعَهُ، وَإِنْ اشْتَغَلَ بِأَسْبَابِ الْخُرُوجِ: كَجَمْعِ مَتَاعٍ وَإِخْرَاجِ أَهْلِ وَلِبْسِ ثَوْبٍ لَمْ يَحْنَثْ، وَلَوْ حَلْفَ لَا يُسَاكِنُهُ فِي هَذِهِ الدَّارِ فَخَرَجَ أَحَدُهُمَا فِي الْحَالِ لَمْ يَحْنَثْ، وَكَذَا لَوْ بُنِيَ بَيْنَهُمَا جِدَارٌ وَلِكُلِّ جَانِبٍ مَدْخَلٌ فَلَا صَحَّ،

بون، نه و کاته (لَمْ يَصُمْ إِلَّا بِإِذْنٍ) نابیی به پوژوو بیی ته نها به ئیزی گهره كه ی نه بی (وَإِنْ أَذِنَ فِي أَحَدِهِمَا) نه گهر گهره كه ی ته نها بۆ یه كی كیانی ئیزن دابو، نه وه (فَلَا صَحَّ اعْتِبَارُ الْحَلْفِ) سوینده كه ره چاو ده كری (وَمَنْ بَعْضُهُ حُرٌّ وَلَهُ مَالٌ) نه و كزیله یه ی به شیکی نازاده و مالی شی هه یه (يُكْفَرُ بِطَعَامٍ أَوْ كِسْوَةٍ) به دانه ویله، یان به بهرگ كه ففاره تی سوینده كه ی ده دا (لَا عِثْقَ) نه ك به نازاد كرنی كزیله.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي سَوِينْد خوار دنی له سه ر نیشته جی بوون و شتی تر﴾

(حَلْفَ لَا يَسْكُنُهَا) نه گهر سویندی خوار د له م خانووه دا نیشته جی نه بی (أَوْ لَا يَقِيمُ فِيهَا) یان تی دا نه مینیتته وه له و حاله ته شدا له ناو خانووه كه دا بوو (فَلْيُخْرِجْ فِي الْحَالِ) با هه ر نه و ده م به مه به ستی لاهه وتن بپواته دهره وه (فَإِنْ مَكَثَ بِلَا عُذْرٍ) جا نه گهر به بی هیج عوزریك ماوه یه كی كه م له خانووه كه دا مایه وه (حَنْثٌ وَإِنْ بَعَثَ مَتَاعَهُ) سویندی لی ده كه وی، هه رچه ند بارگه شی نار دبیتته دهره وه.

به لام نه گهر عوزریکی هه بی: وهك دهرگه ی له سه ر کلیل بدری، یان ریگه ی چوونه دهره وه ی لی بگیری، یان له گیان و مالی خوی بترسی نه گهر بپواته دهره وه، نه و کاته تا عوزره كه ی هه بی به و مانه وه یه سویندی لی تاكه وی (وَإِنْ اشْتَغَلَ بِأَسْبَابِ الْخُرُوجِ) نه گهر سویند خوره كه خوی خه ريك كرد به هویه كانی چوونه دهره وه (كَجَمْعِ مَتَاعٍ وَإِخْرَاجِ أَهْلِ

وَلَبَسَ ثَوْبِي) وهكو كۆكرده وهی بارگه و بردنه دهره وهی ژنو مندال و ده بهرکردنی جلو بهرگ، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ) به وهنده مانه وهیه سویندی لیئناکه وی.
(وَلَوْ حَلَفَ لَا يُسَاكِنُهُ فِي هَذِهِ الدَّارِ) نه گهر سویندی خوارد: له م خانووه دا له گه لا فلانکه سدا نیشته جئ نه بی (فَخَرَجَ أَحَدُهُمَا فِي الْحَالِ) ئینجا یه کسه ره له دوی سوینده که یه کیکیان به نیه تی لاکه وتن چوه دهره وه، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لیئناکه وی (وَكَذَا لَوْ بُنِيَ بَيْنَهُمَا جِدَارٌ) ههروه ها سویندی لیئناکه وی نه گهر له خانووه که دیواریک له نیوانیاندا دروست کرابی و (وَلِكُلِّ جَانِبٍ مَدْخَلٌ) هه ر لایه کیش ریگه یه کی هاتنه ژوره وهی سه ره خوی هه بی (فِي الْأَصْحِ) له هه رموده ی پاستردا.

وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا وَهُوَ فِيهَا أَوْ لَا يَخْرُجُ وَهُوَ خَارِجٌ فَلَا حِنْثَ بِهَذَا، أَوْ لَا يَتَزَوَّجُ أَوْ لَا يَتَطَهَّرُ أَوْ لَا يَلْبَسُ أَوْ لَا يَرْكَبُ أَوْ لَا يَقُومُ أَوْ لَا يَقْعُدُ فَاسْتَدَامَ هَذِهِ الْأَحْوَالَ حِنْثٌ، قُلْتُ: تَحْنِثُهُ بِاسْتِدَامَةِ التَّزَوُّجِ وَالتَّطَهُّرِ غَلَطٌ لِذُهُولِ، وَاسْتِدَامَةُ طَيِّبٍ لَيْسَتْ تَطْيِيبًا فِالْأَصَحِّ، وَكَذَا وَطْءٌ وَصَوْمٌ وَصَلَاةٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَمَنْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارًا حِنْثٌ بِدُخُولِ دِهْلِيزٍ دَاخِلِ الْبَابِ أَوْ بَيْنَ بَابَيْنِ، لَا بِدُخُولِ طَائِقٍ قُدَّامَ الْبَابِ، وَلَا بِصُعُودِ سَطْحٍ غَيْرِ مُحَوِّطٍ وَكَذَا مُحَوِّطٌ فِالْأَصَحِّ،

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا وَهُوَ فِيهَا) نه گهر سویندی خوارد نه چپته ناو خانووه که له و حاله تیشدا له ناو خانووه که دا بوو (أَوْ لَا يَخْرُجُ وَهُوَ خَارِجٌ) یان سویندی خوارد له خانووه که نه پواته دهره وه، له و حاله تیشدا له دهره وهی خانووه که بوو، نه وه (فَلَا حِنْثَ بِهَذَا) به و بهرده وامبوونه سویندی لیئناکه وی، به لام سوینده که شی هه لئاوه شی هه وه هه ره به به سترای ده مینئ، واته: نه گهر له خانووه که چوه دهره وه، ئینجا گه پاوه و چوه ناو خانووه که، نه و کاته به م چوونه وهیه سویندی لیئده که وی، ههروه که (الشبراملسی) هه رموویه تی.

(أَوْ) یان سویندی خوارد (لَا يَتَزَوَّجُ) ژن نه مینئ (أَوْ لَا يَتَطَهَّرُ) یان ده ستنویژ نه گری (أَوْ لَا يَلْبَسُ) یان جل ده بهر نه کا (أَوْ لَا يَرْكَبُ) یان سوار نه بی (أَوْ لَا يَقُومُ) یان به پیوه نه وه ستئ (أَوْ لَا يَقْعُدُ) یان دانه نیشئ (فَاسْتَدَامَ هَذِهِ الْأَحْوَالَ) ئینجا نه و حاله تانه ش بهرده وام بون، نه وه (حِنْثٌ) سویندی لیئده که وی.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) هه رموویه تی (تَحْنِثُهُ بِاسْتِدَامَةِ التَّزَوُّجِ وَالتَّطَهُّرِ غَلَطٌ) سویند لیخستنی به هوی بهرده وامبوونی ژن هه بوون و ده ستنویژ هه بوون هه له یه که (لِذُهُولِ) به هوی له بیر چوونه وهیه که پووی داوه، به لکو پاستیه که ی نه مهیه: به بهرده وامبوونی نه و دووانه سویندی لیئناکه وی، هه م (وَاسْتِدَامَةُ طَيِّبٍ لَيْسَتْ تَطْيِيبًا) بهرده وامبوونی بۆن لپهاتن خو بۆنخۆشکردن نیه (فِي الْأَصَحِّ) له هه رموده ی پاستردا (وَكَذَا وَطْءٌ وَصَوْمٌ

وَصَلَاةٌ هَرُوهَا به برده وامبوونی جیماع و پۆژوو و نوێژیش سوێندی نهکردنی ئهوانه ی
 لێناکهوێ (وَاللَّهُ أَعْلَمُ)، ههروهک به برده وامبوونی بۆنیخۆش سوێندی خۆبۆنخۆشهکردنی
 لێناکهوێ.

(وَمَنْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارًا) ههركه سێك سوێندی خوارد نهچێته ناو خانوویك، ئهوه (حَنْثَ
 بِدُخُولِ دَهْلِيْنِ) سوێندی لێدهكهوێ به چوونه ناو دالانی خانووهكه، جا ناو دالانهكهش (دَاخِلَ
 الْبَابِ أَوْ بَيْنَ بَابَيْنِ) له دیوی ژوورهوهی دهركهكه بێ، یان له نێوان دوو دهركهدا بێ.
 (لَا يَدْخُلُ طَاقِ قُدَّامَ الْبَابِ) بهلام به چوونه ناو هه یوانهكه ی پیش دهركه ی دهروه سوێندی
 لێناکهوێ (وَلَا يَصْعُودُ سَطْحَ غَيْرِ مُحَوِّطٍ) ههروهها به سهركهوتنی سهربانهكهی سوێندی
 لێناکهوێ نهگه ر دیواری بۆ نهکرا بێ (وَكَذَا مُحَوِّطٌ) ههروهها نهگه ر سهربانهكه له هه ر چوار
 لایهوه دیواریشی بۆ کرا بێ سوێندی لێناکهوێ (فِي الْأَصْحِ) له فهرمووده ی پاستردا.

وَلَوْ أَدْخَلَ يَدَهُ أَوْ رَأْسَهُ أَوْ رِجْلَهُ لَمْ يَحْنَثْ، فَإِنْ وَضَعَ رِجْلَيْهِ فِيهَا مُعْتَمِدًا
 عَلَيْهِمَا حَنْثٌ، وَلَوْ أَنْهَدَمْتَ فَدْخَلَ وَقَدْ بَقِيَ أَسَاسُ الْحِيطَانِ حَنْثٌ، وَإِنْ صَارَتْ فَضَاءً أَوْ
 جُعِلَتْ مَسْجِدًا أَوْ حَمَامًا أَوْ بُسْتَانًا فَلَا، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ حَنْثٌ بِدُخُولِ مَا
 يَسْكُنُهَا بِمِلْكٍ، لَا بِإِعَارَةٍ وَإِجَارَةٍ وَغَضَبٍ، إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ، وَيَحْنَثُ بِمَا يَمْلِكُهُ وَلَا
 يَسْكُنُهُ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ أَوْ لَا يُكَلِّمُ عَبْدَهُ أَوْ زَوْجَتَهُ
 فَبَاعَهُمَا أَوْ طَلَّقَهَا فَدْخَلَ وَكَلَّمَ

(وَلَوْ أَدْخَلَ يَدَهُ أَوْ رَأْسَهُ أَوْ رِجْلَهُ) نهگه ر دهستی، یان سهری، یان پێی برده ناو
 خانووهكه (لَمْ يَحْنَثْ) سوێندی لێناکهوێ، بهلام (فَإِنْ وَضَعَ رِجْلَيْهِ فِيهَا مُعْتَمِدًا عَلَيْهِمَا)
 نهگه ر ههردوو پێی له ناو خانووهكه دانان و گرانیی خۆی ههلدانه سهر، ئهوکاته (حَنْثَ)
 سوێندی لێدهكهوێ، هه رچه ند لاشهكه ی تریشی له دهروه بهی.

(وَلَوْ أَنْهَدَمْتَ الدَّارَ) نهگه ر له دوا ی سوێندهكه خانووهكه پوخا (فَدْخَلَ وَقَدْ بَقِيَ أَسَاسُ الْحِيطَانِ)
 جا سوێندخۆرهكه چوه ناو خانووه پوخواوهكه، لهو حاله تیشدا بناغه ی دیوارهکانی مابو،
 ئهوه (حَنْثَ) سوێندی لێدهكهوێ، بهلام (وَإِنْ صَارَتْ فَضَاءً) نهگه ر خانووهكه بو بێته مهیدان
 (أَوْ جُعِلَتْ مَسْجِدًا أَوْ حَمَامًا أَوْ بُسْتَانًا) یان کرا بێته مزگهوت، یان گه رماو، یان باغ، ئهوه لهو
 حاله تانهدا (فَلَا) سوێندی لێناکهوێ، چونکه ناوی خانووی لێ نهماوه.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ) نهگه ر سوێندی خوارد نهچێته ناو خانووی زهید، ئهوه (حَنْثَ)
 بِدُخُولِ مَا يَسْكُنُهَا بِمِلْكٍ) سوێندی لێدهكهوێ به چوونه ناو ئه و خانووه ی زهید تێیدا
 نیشته جێ ده بێ به ملکایه تی (لَا بِإِعَارَةٍ وَإِجَارَةٍ وَغَضَبٍ) نهک ئه و خانووه ی به خواستن و
 به کڕی و به داگیرکردن زهید تێیدا نیشته جێ ده بێ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ) تهنها نهگه ر
 مه بهستی به خانووهكه شوینی نیشته جێ بوونی زهید بێ، ئهوکاته به

چوونه ناو خانووه که ی خواستراو و به کرئ گيراو و داگیرکراویش سویندی لئده که وئ. (و) ههروه ها (يَحْنَثُ بِمَا يَمْلِكُهُ وَلَا يَسْكُنُهُ) به چوونه ناو ئه و خانووه ش سویندی لئده که وئ: که ملکی زهیده و تئیدا نیشته جئ نابئ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَسْكَنَهُ) تهنا ئه گهر مه به سستی به خانووه که شوینئ نیشته جئ بوونی زهید بئ، ئه و کاته به چوونه ناو ئه و خانووه ی ملکی زهیده و تئیدا نیشته جئ نیه سویندی لئناکه وئ.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُ دَارَ زَيْدٍ) ئه گهر سویندی خوارد نه چیتته ناو خانووی زهید (أَوْ لَا يُكَلِّمُ عَبْدَهُ أَوْ زَوْجَتَهُ) یان قسه له گهل کۆیله ی زهید، یان له گهل ژنه که ی زهید نه کا (فَبَاعَهُمَا أَوْ طَلَّقَهَا) ئینجا له دوی سوینده که زهید خانووه که و کۆیله که ی فروشتن، یان ژنه که ی به (بِائْنٍ) ته لاق دا (فَدَخَلَ وَكَلَّمَ) ئینجا سویندخوره که چووه ناو خانووه فروشراوه که و لَمْ يَحْنَثُ، إِلَّا أَنْ يَقُولَ دَارُهُ هَذِهِ أَوْ زَوْجَتُهُ هَذِهِ أَوْ عَبْدُهُ هَذَا فَيَحْنَثُ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَا دَامَ مَلِكُهُ، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا مِنْ ذَا الْبَابِ فَتَنْزِعَ وَتُصِيبَ فِي مَوْضِعٍ آخَرَ مِنْهَا لَمْ يَحْنَثْ بِالثَّانِي، وَيَحْنَثُ بِالْأَوَّلِ فَالْأَصَحُّ، أَوْ لَا يَدْخُلُ بَيْتًا حَيْثُ بِكُلِّ بَيْتٍ مِنْ طِينٍ أَوْ حَجَرٍ أَوْ آجُرٍّ أَوْ خَشَبٍ أَوْ خِيَمَةٍ وَلَا يَحْنَثُ بِمَسْجِدٍ وَحِمَامٍ وَكَيْسَةٍ وَغَارٍ جَبَلٍ، أَوْ لَا يَدْخُلُ عَلَى زَيْدٍ فَدَخَلَ بَيْتًا فِيهِ زَيْدٌ وَغَيْرُهُ حَيْثُ، وَفِي قَوْلٍ:

قسه ی له گهل کۆیله فروشراوه که و ژنه ته لاقدراره که کرد، ئه وه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لئناکه وئ، چونکه ئیستا ئه وانه ملکی زهید نین. (إِلَّا أَنْ يَقُولَ: دَارُهُ هَذِهِ أَوْ زَوْجَتُهُ هَذِهِ أَوْ عَبْدُهُ هَذَا) تهنا ئه گهر سویندخوره که ئاماژه بکاو بلئ: ئه م خانووه ی زهید، ئه م ژنه ی زهید، ئه م کۆیله ی زهید، ئه و کاته (فَيَحْنَثُ) به هوی ئاماژه که سویندی لئده که وئ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ مَا دَامَ مَلِكُهُ) تهنا ئه گهر مه به سستی بئ: تا ئه و سیپانه له ملکایه تی زهیددا بن، ئه و کاته له دوی لاچوونی ملکایه تی سویندی لئناکه وئ هه رچه ند ئاماژه شی بۆ کردن.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَدْخُلُهَا مِنْ ذَا الْبَابِ) ئه گهر سویندی خوارد له م ده رگه وه نه چیتته ناو خانووه که (فَتَنْزِعَ وَتُصِيبَ فِي مَوْضِعٍ آخَرَ مِنْهَا) ئینجا ده رگه که لئکراوه و له شوینیکه تی خانووه که دامه زیندراوه، ئه وه (لَمْ يَحْنَثْ بِالثَّانِي) به چوونه ناو خانووه که له ده رگه ی دووه مه وه سویندی لئناکه وئ، به لام (وَيَحْنَثُ بِالْأَوَّلِ فِي الْأَصَحِّ) به زارده رگه ی یه که م سویندی لئده که وئ و لیکردنه وه ی ده رگه کار له مه سه له که ناکا، له فه رمووده ی پاستردا.

(أَوْ) یان سویندی خوارد (لَا يَدْخُلُ بَيْتًا) نه چیتته ناو هیچ ژووریک، ئه وه (حَيْثُ بِكُلِّ بَيْتٍ مِنْ طِينٍ أَوْ حَجَرٍ أَوْ آجُرٍّ أَوْ خَشَبٍ أَوْ خِيَمَةٍ) سویندی لئده که وئ به چوونه ناو گشت ژووریک: که له قور دروست کرابئ، یان له به رد، یان له خشت، یان له دار، یان له خیمه و

په شمال، به لام (وَلَا يَحْنُثُ بِمَسْجِدٍ وَحِمَامٍ وَكَنِيسَةٍ وَغَارِ جَبَلٍ) سویندی ایټناکه وی به چوونه ناو مزگهوت و گه رماو و که نیسه و نه شکه وتی چیا.

جا بزانه: نه گهر سویندی خوارد به ته لاق: له گهل فلانکه س کړ نه بیته وه له هیچ شوینیکدا، ټینجا سویندخوره که چووه شوینیک و سویند له سر خوراوه که ش له دوی وی هاته لای و ویکړا له شوینه که کړ بونه وه، نه وه سویندی ایټناکه وی، چونکه نه سویندی له سر کرداری خوی خواردوه و کرداره که شی نه کردوه، هه روه که له (الشبراملسی) دا فهرموویه تی. (أُو) یان نه گهر سویندی خوارد (لَا يَدْخُلُ عَلَى زَيْتٍ) نه چپته لای زهید (فَدَخَلَ بَيْتًا فِيهِ زَيْدٌ وَغَيْرُهُ) ټینجا چووه ناو ژوریک زهید و که سیکی تریش له ژورده که دا بوو، نه وه (حَنْثٌ) سویندی ایټده که وی، به لام نه گهر زهید له شوینه گشتیه کاندای بی: وه کو مزگهوت، گه رماو، چایخانه، زیافته تی بوک، نه وه به چوونه ناو نه شوینانه سویندی ایټناکه وی (وَفِي قَوْلٍ: إِنَّ نَوَى الدُّخُولِ عَلَى غَيْرِهِ دُونَهُ لَمْ يَحْنُثْ، فَلَوْ جَهَلَ حُضُورَهُ فَخِلَافٌ حِنْثِ النَّاسِ، قُلْتُ: وَلَوْ حَلَفَ لَا يُسَلِّمُ عَلَيْهِ فَسَلَّمَ عَلَى قَوْمٍ هُوَ فِيهِمْ وَاسْتَشْنَاهُ لَمْ يَحْنُثْ، وَإِنْ أَطْلَقَ حِنْثٌ فَلَا ظَهَرَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. (فَصَلِّ) حَلَفَ لَا يَأْكُلُ الرُّءُوسَ وَلَا نِيَّةَ لَهُ حِنْثٌ بِرُءُوسٍ تُبَاعُ وَحَدَّهَا، لَا طَيْرٍ وَخَوْتٍ وَصَيْدٍ إِلَّا بِبَلَدٍ تُبَاعُ فِيهِ مُفْرَدَةً، وَالْبَيْضُ يُحْمَلُ عَلَى مُزَايِلٍ بَائِضُهُ فِي الْحَيَاةِ

إِنَّ نَوَى الدُّخُولِ عَلَى غَيْرِهِ دُونَهُ لَمْ يَحْنُثْ) له فهرمووده یه کدا نه گهر به چوونه ناو ژورده که مه به سستی چوونه لای که سیکی تر بی- نه ک زهید- نه و کاته سویندی ایټناکه وی. (فَلَوْ جَهَلَ حُضُورَهُ) جا نه گهر سویندخوره که نه یزانیبو زهید له ژورده دایه، نه و کاته (فَخِلَافٌ حِنْثِ النَّاسِ) فهرمووده جیا وازه کانی سویندی له بیرکه- که له ته لاقدا پابرا- دینه جی، به فهرمووده ی پاستتر: نه گهر له بیرى کردبی سویندی خواردوه، یان به نه زانی، یان به ژورلیکردن کاره که بکا، له و سی حاله تاندا سویندی ایټناکه وی، هه روه که له (ته لاقی هه لواسراو) دا پابراو له ژوریه ی سرچاوه کاندای فهرموویانه.

(قُلْتُ) نیما می (النواوی) فهرموویه تی (وَلَوْ حَلَفَ لَا يُسَلِّمُ عَلَيْهِ) نه گهر سویندی خوارد سه لام له زهید نه کا (فَسَلَّمَ عَلَى قَوْمٍ هُوَ فِيهِمْ وَاسْتَشْنَاهُ) ټینجا سه لامی له کومه لیک کردو زهیدیش له گهل نه و کومه له دا بوو و به دل، یان به زویان زهیدی جیا کرده وه، نه وه (لَمْ يَحْنُثْ) سویندی ایټناکه وی، به لام (وَإِنْ أَطْلَقَ) نه گهر له سه لامکردندا جیای نه کرده وه، نه و کاته (حِنْثٌ فِي الْأَظْهَرِ) سویندی ایټده که وی، له فهرمووده ی به هیژتردا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

﴿ فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي سُوَيْنْدُ خَوَارْدَن لَه سَهَر خَوَارْدَن وَ خَوَارْدَنده وه ﴾

(حَلَفَ لَا يَأْكُلُ الرُّءُوسَ) نه گهر سویندی خوارد سه رکه کان نه خوا، یان نه کړی (وَلَا نِيَّةَ لَهُ)

له سوینده کهش نیه تی سه ری جۆره ئاژه لێکی نه بو، نه وه (حَنْثَ بِرُءُوسِ ثُبَاعُ وَحَدَهَا) سویندی لێده که وێ به و جۆره سه رکانه ی به ته نها ده فرۆشرین: وه کو سه رکی مه پو بز و مانگا و ووشتر (لَا طَيْرٌ وَخُوتٌ وَصَيْرٌ) نه ک وه کو سه رکی بالنده و ماسی و نیچیر (إِلَّا يَبْلُغُ ثُبَاعُ فِيهِ مُفْرَدَةً) ته نها له و شوینه دا نه بێ که سه رکی نه وانه ش به ته نها یی بفرۆشری، نه و کاته به سه رکی نه وانه ش سویندی لێده که وێ، به لام نه گه ر نیه تی سه رکی جۆره ئاژه لێکی مه بو، نه و کاته ته نها به ویا ن سویندی لێده که وێ، هه روه ها له مه سه له کانی داها تروش هه ر به گوێره ی نیه ته که ی سویندی لێده که وێ.

(وَالْبَيْضُ) هیلکه - له باره ی نه و که سه ی سویند ده خوا هیلکه نه خوا - نیه تی جۆره هیلکه یه کیشی نه بێ (يُحْمَلُ عَلَى مُزَابِلٍ بَانِضَةٍ فِي الْحَيَاةِ) ده هیندریته سه ر نه و هیلکه یه به په قبووی له هیلکه دانه ی بالنده جیا ده بیته وه له حاله تی زیندوویی دا، هه ر چه ند له گدجāj و نعامه وَحَمَامٍ، لَا سَمَكٍ وَجَرَادٍ، وَاللَّحْمُ عَلَى نَعَمٍ وَخَيْلٍ وَوَحْشٍ وَطَيْرٍ لَا سَمَكٍ وَشَحْمٍ بَطْنٍ، وَكَذَا كَرِشٍ وَكَبِدٍ وَطِحَالٍ وَقَلْبٍ فِالْأَصَحِّ، وَالْأَصَحُّ تَنَاوُلُهُ لَحْمٌ رَأْسٍ وَلِسَانٍ وَشَحْمٍ ظَهْرٍ وَجَنْبٍ، وَأَنَّ شَحْمَ الظَّهْرِ لَا يَتَنَاوَلُهُ الشَّحْمُ، وَأَنَّ الْأَلْيَةَ وَالسَّنَامَ لَيْسَا شَحْمًا وَلَا لَحْمًا، وَالْأَلْيَةُ لَا تَتَنَاوَلُ سَنَامًا وَلَا يَتَنَاوَلُهَا، وَالْدَّسَمُ يَتَنَاوَلُهُمَا وَشَحْمُ ظَهْرٍ وَبَطْنٍ وَكُلُّ دُهْنٍ، وَلَحْمُ الْبَقَرِ يَتَنَاوَلُ جَامُوسًا، وَلَوْ قَالَ مُشِيرًا إِلَى حِنْطَةٍ لَا أَكُلُ هَذِهِ حِنْثَ بِأَكْلِهَا عَلَى هَيْئَتِهَا وَبَطْنِهَا وَخَبْرَهَا، وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ هَذِهِ الْحِنْطَةَ حِنْثَ بِهَا مَطْبُوحَةً وَنَيْئَةً وَمَقْلِيَّةً لَا يَطْحِينُهَا وَسَوِيقَهَا وَعَجِينَهَا وَخُبْزَهَا،

دوای مردنیش بیته دهر وه (گدجāj و نعامه وَحَمَامٍ) وه کو هیلکه ی مریشک و مروی و قازو نه عامه و کۆترو چۆله که (لَا سَمَكٍ وَجَرَادٍ) نه ک هیلکه ی ماسی و کلۆ.

(وَاللَّحْمُ) گوشت - له باره ی نه و که سه ی سویندی خوارد وه گوشت نه خوا - نیه تی جۆره گوشتیکیشی نه بێ (عَلَى نَعَمٍ وَخَيْلٍ وَوَحْشٍ وَطَيْرٍ) ده هیندریته سه ر گوشتی بز و مه پو گا و ووشتر و مایین و ئاژه لی کۆی و بالنده (لَا سَمَكٍ وَشَحْمٍ بَطْنٍ) به لام به خواردنی ماسی و به زی زگ سویندی لێناکه وێ (وَكَذَا كَرِشٍ وَكَبِدٍ وَطِحَالٍ وَقَلْبٍ) هه روه ها به خواردنی ورگو جه رگو پاته په شه و دل و گوان و گون و سیپه لاک سویندی لێناکه وێ (فِي الْأَصَحِّ) له فه رمووده ی پاستردا، چونکه نه وانه گوشت نین.

(وَالْأَصَحُّ) به فه رمووده ی پاستر (تَنَاوُلُهُ لَحْمٌ رَأْسٍ وَلِسَانٍ وَشَحْمٍ ظَهْرٍ وَجَنْبٍ) سویندی گوشت نه خواردن گوشتی سه رو زویان و به زی پشت و ته نیشته ده گریته وه (وَأَنَّ شَحْمَ الظَّهْرِ لَا يَتَنَاوَلُهُ الشَّحْمُ) به لام به زی پشتی به ز نایگریته وه، چونکه به زی پشتی گوشته (و) هه ر به فه رمووده ی پاستر: (أَنَّ الْأَلْيَةَ وَالسَّنَامَ لَيْسَا شَحْمًا وَلَا لَحْمًا) دونگی مه پو قه پۆزی ووشتر: به ز نیه و گوشتیش نیه (وَالْأَلْيَةُ لَا تَتَنَاوَلُ سَنَامًا وَلَا يَتَنَاوَلُهَا) دونگ قه پۆز

ناگریته‌وه و قه‌پۆزیش دونگ ناگریته‌وه، به‌لام (وَالدَّسَمُ يَتَنَاوَلُهُمَا) چه‌وری هه‌ردووکیان ده‌گریته‌وه، هه‌م (وَشَحَمَ ظَهْرٍ وَيَطْنُ وَكُلُّ دُهْنٍ) به‌زی پشت و زگو گشت پونیکیش ده‌گریته‌وه (وَلَحْمُ الْبَقَرِ يَتَنَاوَلُ جَامُوسًا) گۆشتی مانگا گۆشتی گامپش ده‌گریته‌وه. (وَلَوْ قَالَ مُشِيرًا إِلَى حَنْطَةٍ) نه‌گه‌ر ئاماژه‌ی بۆ گه‌نمیک کردو گوتی: (لَا أَكُلُ هَذِهِ) والله نه‌مه ناخۆم. نه‌وه (حَنْثٌ بِأَكْلِهَا عَلَى هَيْئَتِهَا وَيَطْحِنُهَا وَخُبْزِهَا) سوپندی لی‌ده‌که‌وئ به‌ خواردنی هه‌موو گه‌نمه‌که له سه‌ر شیوه‌ی خۆی و به‌ هاپ‌دراوی و به‌ نانه‌که‌ی، به‌لام (وَلَوْ قَالَ) نه‌گه‌ر له‌گه‌ل ئاماژه‌که ناوی هیناو گوتی: (لَا أَكُلُ هَذِهِ الْحَنْطَةَ) والله نه‌م گه‌نمه ناخۆم. نه‌وه (حَنْثٌ بِهَا مَطْبُوخَةٌ وَنَيْيَّةٌ وَمَقْلِيَّةٌ) به‌ خواردنی گه‌نمه‌که سوپندی لی‌ده‌که‌وئ: به‌ کولایی و به‌ نه‌کولایی و به‌ سۆرکراوه‌یی (لَا يَطْحِنُهَا وَسَوِيْقَهَا وَعَجِينَهَا وَخُبْزِهَا) به‌لام به‌ هاپ‌دراوه‌که‌یی و به‌ ئارده‌که‌ی و به‌ هه‌ویره‌که‌ی و به‌ نانه‌که‌ی سوپندی لی‌ناکه‌وئ، چونکه ناوی گه‌نمی نه‌ماوه. وَلَا يَتَنَاوَلُ رُطْبٌ تَمْرًا وَلَا بُسْرًا، وَلَا عِنَبٌ زَبِيًّا وَكَذَا الْعُكُوسُ، وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ هَذَا الرُّطْبَ فَتَتَمَرٌ فَأَكَلَهُ أَوْ لَا أَكُلُمُ ذَا الصَّبِيِّ فَكَلَّمَهُ شَيْخًا فَلَا حَنْثٌ فِي الْأَصَحِّ، وَالْخُبْزُ يَتَنَاوَلُ كُلُّ خُبْزٍ كَحَنْطَةٍ وَشَعِيرٍ وَأَرْزٍ وَبَاقِلًا وَذُرَّةً وَحِمَصٍ، فَلَوْ ثَرَدَهُ فَأَكَلَهُ حَنْثٌ، وَلَوْ حَلَفَ لَا يَأْكُلُ سَوِيْقًا فَسَفَهُ أَوْ تَنَاوَلَهُ بِأَصْبُعٍ حَنْثٌ، وَإِنْ جَعَلَهُ فِي مَاءٍ فَشَرِبَهُ فَلَا، أَوْ لَا يَشْرِبُهُ فَبِالْعَكْسِ، أَوْ لَا يَأْكُلُ لَبَنًا أَوْ مَائِعًا آخَرَ وَأَكَلَهُ بِخُبْزٍ حَنْثٌ، أَوْ شَرِبَهُ فَلَا، أَوْ لَا يَشْرِبُهُ فَبِالْعَكْسِ،

(وَلَا يَتَنَاوَلُ رُطْبٌ تَمْرًا وَلَا بُسْرًا) خورما نه‌ قه‌سپ و نه‌ ته‌په قه‌سپ ناگریته‌وه، هه‌م (وَلَا عِنَبٌ زَبِيًّا) ترئ می‌وژ ناگریته‌وه (وَكَذَا الْعُكُوسُ) هه‌روه‌ها پێچه‌وانه‌کانیشیان پێچه‌وانه‌کانیان ناگرنه‌وه (وَلَوْ قَالَ لَا أَكُلُ هَذَا الرُّطْبَ) نه‌گه‌ر گوتی: والله نه‌م خورمایه ناخۆم (فَتَتَمَرٌ فَأَكَلَهُ) ئینجا خورمایه‌که بووه قه‌سپ، ئینجا خواردی (أَوْ لَا أَكُلُمُ ذَا الصَّبِيِّ) یان والله قسه له‌گه‌ل نه‌م منداله‌ ناکه‌م (فَكَلَّمَهُ شَيْخًا) ئینجا له‌ حاله‌تی بالغیدا به‌ پیری، یان به‌ لاوی قسه‌ی له‌گه‌ل کرد، یان والله گۆشتی نه‌م به‌رخه ناخۆم، ئینجا بووه به‌ران و خواردی، یان ترئ بووه می‌وژو خواردی، نه‌وه (فَلَا حَنْثٌ) له‌ گشت نه‌و مه‌سه‌لانه‌دا سوپندی لی‌ناکه‌وئ (فِي الْأَصَحِّ) له‌ فه‌رموده‌ی پاستردا.

(وَالْخُبْزُ يَتَنَاوَلُ كُلُّ خُبْزٍ) نان گشت جوژه نانیک ده‌گریته‌وه: (كَحَنْطَةٍ وَشَعِيرٍ وَأَرْزٍ وَبَاقِلًا وَذُرَّةً وَحِمَصٍ) وه‌کو نانی گه‌نم و جو و برنج و پاقله‌ و زوپات و تۆک، هه‌رچه‌ند ناوی نانیش نه‌بی: وه‌کو سه‌مون (فَلَوْ ثَرَدَهُ فَأَكَلَهُ) جا نه‌گه‌ر نانه‌که‌ی کرده تیگۆشی و خواردی، نه‌و کاته‌ش (حَنْثٌ) سوپندی لی‌ده‌که‌وئ.

(وَلَوْ حَلَفَ لَا يَأْكُلُ سَوِيْقًا) نه‌گه‌ر سوپندی خوارد ئارد نه‌خوا (فَسَفَهُ أَوْ تَنَاوَلَهُ بِأَصْبُعٍ) ئینجا ئارده‌که‌ی پڕژانده‌ ناو ده‌می، یان به‌ په‌نجه‌ی برديه‌ ناو ده‌می، نه‌وه (حَنْثٌ)

سویندی لیدده که وی، به لام (وَإِنْ جَعَلَهُ فِي مَاءٍ فَشَرِبَهُ) نه گهر ناردده که ی ده ناو ناو کردو خواردیه وه، نه و کاته (فَلَا) سویندی لیتناکه وی (أَوْ لَا يَشْرِبُهُ) یان سویندی خوارد ناردده که نه خواته وه، نه و کاته (فَبِالْعَكْسِ) به پیچه وانه وه یه: به خواردنه وه ی له گه ل ناو سویندی لیدده که وی، جا نه گهر سویندی خوارد نه شته تام نه کا، نه وه به ته نها تامکردنی سویندی لیدده که وی، هر چند قوتیشی نه داو فرپی بداته دهره وه.

(أَوْ لَا يَأْكُلُ لَبَنًا أَوْ مَائِعًا آخَرَ) یان سویندی خوارد شیر نه خوا، یان شله یه کی تر نه خوا (وَأَكْلَهُ بِخُبْنٍ) نینجا به پیخور به نانی خواردی (حَنْثٌ) سویندی لیدده که وی، به لام (أَوْ شَرِبَهُ) (فَلَا) نه گهر خواردیه وه سویندی لیتناکه وی، چونکه نه یخواردوه (أَوْ لَا يَشْرِبُهُ) یان سویندی خوارد شیرکه، یان شله که نه خواته وه، نه و کاته (فَبِالْعَكْسِ) به پیچه وانه وه یه: به خواردنه وه ی سویندی لیدده که وی و به پیخور سویندی لیتناکه وی.

أَوْ لَا يَأْكُلُ سَمْنًا فَأَكْلَهُ بِخُبْنٍ جَامِدًا أَوْ ذَائِبًا حَنْثٌ، وَإِنْ شَرِبَ ذَائِبًا فَلَا، وَإِنْ أَكَلَهُ فِي عَصِيدَةٍ حَنْثٌ إِنْ كَانَتْ عَيْنُهُ ظَاهِرَةً، وَيَدْخُلُ فِي فَاكِهَةٍ رَطْبٌ وَعَنْبٌ وَرُمَّانٌ وَأَثْرَجٌ وَرَطْبٌ وَيَابِسٌ، قُلْتُ: وَلَيُمُونٌ وَنَبَقٌ وَكَذَا بَطِيخٌ وَلُبٌّ فَسْتُقٌ وَبُنْدُقٌ وَغَيْرُهُمَا فَبِالْأَصَحِّ، لَا قِثَاءً وَخِيَارٌ وَبَاذَنْجَانٌ وَجَزْرٌ، وَلَا يَدْخُلُ فِي الثَّمَارِ يَابِسٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ أَطْلَقَ بَطِيخٌ وَتَمْرٌ وَجَوْزٌ لَمْ يَدْخُلْ هِنْدِيٌّ، وَالطَّعَامُ يَتَنَاوَلُ قُوَّتًا وَفَاكِهَةً وَأُدْمًا وَحَلْوَى، وَلَوْ قَالَ لَا آكُلُ مِنْ هَذِهِ الْبَقَرَةِ تَنَاوَلُ لَحْمَهَا دُونَ وَلَدٍ وَلَبَنٍ، أَوْ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ فَتَمْرٌ دُونَ وَرَقٍ وَطَرَفٍ غُصْنٍ.

(أَوْ لَا يَأْكُلُ سَمْنًا) یان سویندی خوارد: پون نه خوا (فَأَكْلَهُ بِخُبْنٍ جَامِدًا أَوْ ذَائِبًا) نینجا پونه که ی به نانی خوارد به په ییتی، یان به تاوایه وه یی، نه وه (حَنْثٌ) سویندی لیدده که وی، به لام (وَإِنْ شَرِبَ ذَائِبًا فَلَا) نه گهر به تاوایه یی خواردیه وه، سویندی لیتناکه وی (وَإِنْ أَكَلَهُ فِي عَصِيدَةٍ) نه گهر پونه که ی له گه ل ناردده به پوندا خوارد، نه و کاته ش (حَنْثٌ إِنْ كَانَتْ عَيْنُهُ ظَاهِرَةً) سویندی لیدده که وی نه گهر خودی پونه که دیار بی، اته: وه ک ناو سیل، به لام نه گهر خودی پونه که له ناو چوبی و دیار نه بی، نه و کاته ش سویندی لیتناکه وی.

(وَيَدْخُلُ فِي فَاكِهَةٍ) ده چیتته گه ل ناوی میوه: (رَطْبٌ وَعَنْبٌ وَرُمَّانٌ وَأَثْرَجٌ وَرَطْبٌ وَيَابِسٌ) خورما، تری، هه نار، نه ترنجه، پرتقال، سیو، هه نجیر، قه یسی، هه رمی، خوڅ، به هی، جا ته پ بی، یان وشک بی: وه کو میوژو قه سب (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرموویه تی (وَلَيُمُونٌ وَنَبَقٌ وَكَذَا بَطِيخٌ وَلُبٌّ فَسْتُقٌ وَبُنْدُقٌ وَغَيْرُهُمَا فِي الْأَصَحِّ) لیمو و نه به ق و کاله ک=گندزده و ناوکی فسته ق و بندق و نه و جوژه شتانه: وکو گوینو چواله، گشتی میوه یه و سویندی میوه نه خواردن ده یانگریته وه له فهرمووده ی راستردا (لَا قِثَاءً وَخِيَارٌ وَبَاذَنْجَانٌ وَجَزْرٌ) به لام ناوی

میوه تهریزی و ناروو و باینجان و گوئزهر ناگریته وه، هه م (وَلَا يَدْخُلُ فِي الثَّمَارِ يَابِسٌ) میوه ی وشك ناچپته گه لا ناوی بهری درهخت (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونكه بهر به میوه ی تهر ده گوتری. (وَلَوْ أَطْلَقَ بِطَيْخٍ وَتَمَرٍ وَجَوْنٍ) نه گهر له سوینده که ی دا بی دیاری کردن ناوی کاله کو قهسپو گوئزی هینا، نه وه (لَمْ يَدْخُلْ هُنْدِي) کاله کو قهسپو گوئزی هیندی نایه ته گه لا نه وانه (وَالطَّعَامُ) خوارده مه نی: (يَتَنَاوَلُ قُوْتًا وَفَاكِهَةً وَأُذْمًا وَحَلْوًى) پیژیاوی مروغو میوه و پیخورو شیرنایه تی ده گریته وه (وَلَوْ قَالَ: لَا أَكُلُ مِنْ هَذِهِ الْبَقَرَةِ) نه گهر گوتی: والله له و مانگایه ناخوم. نه وه (تَنَاوَلَ لَحْمَهَا) گزشته که ی ده گریته وه به لام (دُونِ وَلَدٍ) بیچووه که و شیره که ی ناگریته وه (أَوْ مِنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ) یان والله له م درهخته ناخوم. نه وه (فَتَمَرٌ) میوه که ی ده گریته وه، به لام (دُونِ وَرَقٍ وَطَرَفٍ غُصْنٍ) -جگه له گه لای میو- گه لایه که و سهره لقه کانی درهخته که ناگریته وه.

(فَصَلِّ) حَلْفَ لَا يَأْكُلُ هَذِهِ الثَّمَرَةَ فَاخْتَلَطَتْ بِتَمَرٍ فَأَكَلَهُ إِلَّا تَمَرَةً لَمْ يَحْنَثْ، أَوْ لِيَأْكُلَهَا فَاخْتَلَطَتْ لَمْ يَبْرَ إِلَّا بِالْجَمِيعِ، أَوْ لِيَأْكُلَنَّ هَذِهِ الرُّمَّانَةَ فَإِنَّمَا يَبْرُ بِجَمِيعِ حَبِّهَا، أَوْ لَا يَلْبَسُ هَذَيْنِ لَمْ يَحْنَثْ بِأَحَدِهِمَا، فَإِنْ لَبَسَهُمَا مَعًا أَوْ مُرْتَبًا حَيْثُ، أَوْ لَا أَلْبَسَ هَذَا وَلَا هَذَا حَيْثُ بِأَحَدِهِمَا، أَوْ لِيَأْكُلَنَّ ذَا الطَّعَامِ غَدًا فَمَاتَ قَبْلَهُ فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ،

﴿فَصَلِّ: له باسی چه ند مه سه له یه کی په رت و بلاو﴾

(حَلْفَ لَا يَأْكُلُ هَذِهِ الثَّمَرَةَ) نه گهر سویندی خوارد نه م قهسپه نه خوا (فَاخْتَلَطَتْ بِتَمَرٍ فَأَكَلَهُ إِلَّا تَمَرَةً) ئینجا قهسپه که تی که لی قهسپی تر بوو، نه ویش هه مووی خواردن ته نها دانه قهسپی کی نه خوارد، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لی تناکه وئ، چونکه ده گونجی نه مه یان سویند له سه رخوراهه که بی (أَوْ لِيَأْكُلَهَا) یان سویندی خوارد نه م قهسپه بخوا (فَاخْتَلَطَتْ) ئینجا قهسپه که تی که لی قهسپی تر بوو، نه و کاته (لَمْ يَبْرَ إِلَّا بِالْجَمِيعِ) له سوینده که پزگاری نابی ته نها به خواردنی هه موو قهسپه کان نه بی، چونکه ده گونجی نه خوراهه که سویند له سه رخوراهه که بی (أَوْ لِيَأْكُلَنَّ هَذِهِ الرُّمَّانَةَ) یان سویندی خوارد نه م هه ناره بخوا، نه وه (فَإِنَّمَا يَبْرُ بِجَمِيعِ حَبِّهَا) ته نها به وه پزگاری ده بی: که گشت ده نکه کانی هه ناره که بخوا، نه گینا: سویندی لی ده که وئ، که وایو: نه گهر بلئ: والله نه م هه ناره ناخوم، ئینجا هه مووی خوارد ته نها ده نکیکی نه بی، نه و کاته سویندی لی تناکه وئ.

(أَوْ لَا يَلْبَسُ هَذَيْنِ الثَّوْبَيْنِ) یان سویندی خوارد نه م دوو جله ده بهر نه کا، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ بِأَحَدِهِمَا) به ده بهر کردنی ته نها یه کیکیان سویندی لی تناکه وئ، به لام (فَإِنْ لَبَسَهُمَا مَعًا أَوْ مُرْتَبًا) نه گهر ویکرا، یان یه که له دوا یه که ده بهری کردن، نه و کاته (حَنْثٌ) سویندی لی ده که وئ، هه روه ها نه گهر مه بهستی بی: هیچیکیان ده بهر نه کا، نه و کاته

به تهنه يه کيکيانيش سویندی لیډه که وئ (أَوْ لَا أَلْبَسُ هَذَا وَلَا هَذَا) يان والله نه نه مه و نه نه مه ده بهر ناکه م. نه و کاته ش (حَنْثَ بِأَحَدِهِمَا) به ده بهر کردنی تهنه يه کيکيشيان سویندی لیډه که وئ.

جا بزانه: نه گهر سویندی خوارد نه م جله ده بهر نه کا، ئینجا داویکی له جله که ده رکیشا - واته: يان پارچه يه کی لیډه نه وه - ئینجا ده بهری کرد، نه و کاته سویندی لیډه که وئ، ههروه که له زۆریه ی سه رچاوه کانداهه رمویانه.

(أَوْ لِيَأْكُلَنَّ ذَا الطَّعَامِ غَدًا) يان سویندی خوارد نه و خوارده مه نيه سبهینئ بیخوا، يان کاریکی تر بکا (فَمَاتَ قَبْلَهُ) ئینجا پیش بگاته سبهینئ مرد، نه وه (فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ) هيچ که ففاره تی له سه ر نيه، ههروه ها نه گهر له پیش سبهینئ وه له بیري چوو خوارده مه نيه که بخواو تا پۆژه که ش ته و او بوو نه هاته وه بیري، نه و کاته ش سویندی لیډه که وئ.

وَأِنْ مَاتَ أَوْ تَلَفَ الطَّعَامُ فَاَلْغَدَ بَعْدَ تَمَكُّنِهِ مِنْ أَكْلِهِ حِنْثٌ، وَقَبْلَهُ قَوْلَانِ كَمْكُرِهِ، وَإِنْ أَتْلَفَهُ بِأَكْلٍ أَوْ غَيْرِهِ قَبْلَ الْغَدِ حِنْثٌ، وَإِنْ تَلَفَ أَوْ أَتْلَفَهُ أَجْنَبِيٌّ فَكَمْكُرِهِ، أَوْ لَا قُضِيْنَ حَقُّكَ عِنْدَ رَأْسِ الْهَلَالِ فَلْيَقْضِ عِنْدَ غُرُوبِ الشَّمْسِ آخِرَ الشَّهْرِ، فَإِنْ قَدِمَ أَوْ مَضَى بَعْدَ الْغُرُوبِ قَدْرٌ إِمْكَانِهِ حِنْثٌ، وَإِنْ شَرَعَ فَاَلْكَيْلِ حِينَئِذٍ وَلَمْ يَفْرُغْ لِكَثْرَتِهِ إِلَّا بَعْدَ مُدَّةٍ لَمْ يَحِنْثْ، أَوْ لَا يَتَكَلَّمُ فَسَبَّحْ أَوْ قَرَأْ قُرْآنًا فَلَا حِنْثٌ،

به لām (وَإِنْ مَاتَ أَوْ تَلَفَ الطَّعَامُ فَاَلْغَدَ بَعْدَ تَمَكُّنِهِ مِنْ أَكْلِهِ) نه گهر که يشته سبهینئ و بوی گونجا خوارده مه نيه که بخوا، نه ویش نه یخوارد تا مرد، يان خوارده مه نيه که فهوتا، يان له بیري چوو بیخوا، نه و کاته (حَنْثٌ) سویندی لیډه که وئ، چونکه به خوی پزگار بوونی خوی له ده ست داوه.

(وَقَبْلَهُ) به لām نه گهر سبهینئ پیش نه وه ی بوی بگونجی بیخوا مرد، يان له بیري چوو بیخوا، يان خوارده مه نيه که فهوتا، نه و کاته (قَوْلَانِ كَمْكُرِهِ) دوو فهرموده هه نه - وه کو سویند خوری زۆر لیډه که وئ - به هیژ تره که يان ده فهرموی: سویندی لیډه که وئ، ههروه که زۆر لیډه که وئ سویندی لیډه که وئ.

به لām (وَإِنْ أَتْلَفَهُ بِأَكْلٍ أَوْ غَيْرِهِ قَبْلَ الْغَدِ) نه گهر پیش سبهینئ سویند خۆره که خوارده مه نيه که ی فهوتاند: به خواردن، يان به هویه کی تر، نه و کاته (حَنْثٌ) سویندی لیډه که وئ، نه گهر به قه سدی و به ویستی خوی فهوتاند بی تی، به لām (وَإِنْ تَلَفَ أَوْ أَتْلَفَهُ أَجْنَبِيٌّ) نه گهر پیش سبهینئ، يان پیش گونجان خوارده مه نيه که به خوی فهوتا، يان بیگانه یه که فهوتاندی، نه و کاته (فَكَمْكُرِهِ) وه کو زۆر لیډه که وئ سویندی لیډه که وئ.

(أَوْ لَا قُضِيْنَ حَقُّكَ عِنْدَ رَأْسِ الْهَلَالِ) يان سویندی خوارد له کاتی سه ری مانگ قه رزه که ت ده ده مه وه. نه وه (فَلْيَقْضِ عِنْدَ غُرُوبِ الشَّمْسِ آخِرَ الشَّهْرِ) با له کاتی ئاوابوونی پۆژ

له کۆتایی ئه و مانگه ی سویندی تیدا خواردوه قهزده که ی بداته وه (فَإِنْ قَدْ جَا نَهْگەر پیش ئاوابوونی پۆژده که قهزده که ی دایه وه (أَوْ مَضَى بَعْدَ الْغُرُوبِ قَدْزُ إِمْكَانِهِ) یان له دوا ی ئاوابوونی پۆژ نه ندازه ی گونجانی قهزده وه که پۆیشته و قهزده که ی نه داوه، نه وه (حَنْثَ) سویندی لیده که وئ، به لام (وَإِنْ شَرَعَ فِي الْكَيْلِ حِينَئِذٍ) نه گەر له کاتی ئاوابوونی پۆژدا دهستی به پێوانی، یان به کیشانی، یان به ژماردنی قهزده که کردو (وَلَمْ يَفْرُغْ لِكَثْرَتِهِ إِلَّا بَعْدَ مُدَّةٍ) تا پاش ماوه یه ک- له بهر زۆری- ته وای نه کرد، نه و کاته (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لیتنا که وئ.

(أَوْ لَا يَتَكَلَّمُ) یان سویندی خوارد قسه نه کا (فَسَبَّحَ أَوْ قَرَأَ قُرْآنًا) ئینجا گوتی: سُبْحَانَ اللَّهِ، یان الْحَمْدُ لِلَّهِ، یان اللَّهُ أَكْبَرُ، یان لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، یان قوپرانی خویند، نه وه (فَلَا حَنْثَ) سویندی لیتنا که وئ.

منهاج- بهرگی پینجهم-19 **أَوْ لَا يُكَلِّمُهُ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ حَيْثُ، وَإِنْ كَاتَبَ** **أَوْ غَيْرَهَا فَلَا فِالْجَدِيدِ، وَلَوْ قَرَأَ آيَةً أَفْهَمَهُ بِهِ سِرًّا رَسْمًا يَسْرًا.** **وَالْإِلَّا حَيْثُ، أَوْ لَا مَالَ لَهُ حَيْثُ بِكُلِّ نَوْعٍ وَإِنْ قَلَّ حَتَّى ثَوْبٍ بَدَنِهِ وَمُدْبَرٍ وَمُعَلَّقٍ عُنُقُهُ بِصِفَةٍ وَمَا وَصَّى بِهِ وَدَيْنٍ حَالٍ وَكَذَا مُوجَّلٌ فِي الْأَصَحِّ، لَا مُكَاتَبٌ فَلِأَصَحِّ،** **أَوْ لِيَضْرِبَنَّهُ فَالْبُرُّ بِمَا يُسَمَّى ضَرْبًا، وَلَا يُشْتَرَطُ إِلَّا أَنْ يَقُولَ ضَرْبًا شَدِيدًا،** **وَلَيْسَ وَضَعُ سَوْطٍ عَلَيْهِ وَعَضُّ وَخَنَقٌ وَنَتْفُ شَعْرِ ضَرْبًا، قِيلَ وَلَا لَطْمٌ وَوَكْرٌ،**

(أَوْ لَا يُكَلِّمُهُ) یان سویندی خوارد قسه له گه لا فلانکه س نه کا (فَسَلَّمَ عَلَيْهِ) ئینجا سهلامی له فلانکه سه که کرد، نه وه (حَنْثَ) سویندی لیده که وئ، به لام (وَإِنْ كَاتَبَهُ أَوْ رَاسَلَهُ أَوْ أَشَارَ إِلَيْهِ بِبِرٍّ أَوْ غَيْرِهَا) نه گەر نووسینیکی بۆ نارد، یان یه کیکی نارد له لای، یان ئاماژه ی بۆ کرد: به دهستی، یان به سهری، یان به چاوی، نه وه (فَلَا فِالْجَدِيدِ) سویندی لیتنا که وئ، له فهرووده ی نویدا (وَلَوْ قَرَأَ آيَةً أَفْهَمَهُ بِهَا مَقْصُودَهُ وَقَصْدَ قِرَاءَةٍ) نه گەر سویند خۆره که ئایه تیکی خوینده وه مه بهستی خۆیشی تێگه یاندو مه بهستیشی قوپرانی خۆیندن و تێگه یاندنی فلانکه سه که بوو: وه ک فلانکه سه که له ده رگه بدا، نه ویش ئایه تی (أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ) بخوینته وه، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لیتنا که وئ (وَإِلَّا حَنْثَ) به لام نه گەر مه بهستی قوپرانی خویندنی نه بئ، نه و کاته سویندی لیده که وئ.

(أَوْ لَا مَالَ لَهُ) یان سویندی خوارد هیچ مالی نیه، نه وه (حَنْثَ بِكُلِّ نَوْعٍ وَإِنْ قَلَّ) به هر جۆره مالیکی هه یبئ سویندی لیده که وئ، هه رچه ند ماله که ش که م بئ (حَتَّى ثَوْبٍ بَدَنِهِ) تا به جله کانی بهر لاشه یشی سویندی لیده که وئ، هه م (وَمُدْبَرٍ وَمُعَلَّقٍ عُنُقُهُ بِصِفَةٍ) به کۆیله ی ئازادکراوی دوا ی مردن و نه وه ی ئازادکردنه که ی هه لواسراوه هه م (وَمَا وَصَّى بِهِ) به و مالی وه سهیتی پێ کردوه هه م (وَدَيْنٍ حَالٍ) به و قهزده یی کاتی دانه وه ی هاتوه و (وَكَذَا مُوجَّلٌ

فِي الْأَصْح) ههروهه به و قهرزهیی کاتی دانهوهشی نه هاتوه له فرموده ی پاستردا، به هه بوونی یه کیک له وانهش سویندی لئده که وی (لَا مُكَاتَّبَ فِي الْأَصْح) به لام به کویله نووسراو پیدراو سویندی لئناکه وی.

(أَوْ لِيَضْرِبْنَهُ) یان سویندی خوارد له فلانکهس بدا. نه وه (فَالْبِرُّ بِمَا يُسْمَى ضَرْبًا) پزگار بوونی له سوینده که به لیدانیکی وه هایه: که پیی بگوتری لیدان، به لام (وَلَا يُشْتَرَطُ إِلَّا أَنْ يَقُولَ ضَرْبًا شَدِيدًا) به مهرج داناندی بیئیشینی، ته نه ته گه ر بلئ لیدانیکی توندی لئده دهه، نه و کاته مهرجه بیئیشینی (وَلَيْسَ وَضْعُ سَوْطٍ عَلَيْهِ وَعَضٌ وَخَنْقٌ وَتَنْفٌ شَعْرٌ ضَرْبًا) شوپکه دار له سهردانان و دهست له سهردانان و گه زین و خنکاندن و مووه لکه ندن هچیکیان لیدان نین (قِيلَ: وَلَا لَطْمٌ وَوَكْنٌ) له فرموده یه کی بی هیژدا: شهقه له هوودان و بۆکز لیدانیش لیدان نین، به لام به فرموده ی پاستر: نه و دووانه لیدان.

أَوْ لِيَضْرِبْنَهُ مِائَةً سَوْطٍ أَوْ خَشَبَةٍ فَشَدَّ مِائَةً وَضَرْبُهُ بِهَا ضَرْبَةٌ أَوْ بِعِشْكَالٍ عَلَيْهِ مِائَةً شِمْرَاخٍ بَرٍّ إِنَّ عِلْمَ إِصَابَةِ الْكُلِّ، أَوْ تَرَكَمَ بَعْضٌ عَلَى بَعْضٍ فَوَصَلَهُ أَلَمُ الْكُلِّ، قُلْتُ: وَلَوْ شَكَّ فِي إِصَابَةِ الْجَمِيعِ بَرٍّ عَلَيْنَا النَّصُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. أَوْ لِيَضْرِبْنَهُ مِائَةً مَرَّةً لَمْ يَبْرَ بِهَذَا، أَوْ لَا أَفَارِقُكَ حَتَّى أَسْتَوْفِيَ فَهَرَبَ وَلَمْ يُمْكِنَهُ اتِّبَاعُهُ لَمْ يَخْنَثْ، قُلْتُ: الصَّحِيحُ لَا يَخْنَثُ إِذَا أَمْكَنَهُ اتِّبَاعُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَإِنْ فَارَقَهُ أَوْ وَقَفَ حَتَّى ذَهَبَ وَكَانَا مَاشِيَيْنِ أَوْ أَبْرَأَهُ أَوْ إِحْتَالَ عَلَى غَرِيمٍ ثُمَّ فَارَقَهُ أَوْ أَفْلَسَ فَفَارَقَهُ لِيُوسِرَ حَيْثُ،

(أَوْ لِيَضْرِبْنَهُ مِائَةً سَوْطٍ أَوْ خَشَبَةٍ) یان سویندی خوارد سهه شوپکه ی لئیدا، یان سهه داری لئیدا (فَشَدَّ مِائَةً وَضَرْبُهُ بِهَا ضَرْبَةٌ) ئینجا سهه شوپکه، یان سهه داری پیکوه بهست و به جاریک لئیدا (أَوْ بِعِشْكَالٍ عَلَيْهِ مِائَةً شِمْرَاخٍ) یان به هیشوویکی دار خورما- که سهه لکی پیوه بوو- به جاریک لئیدا، نه وه (بَرٍّ) له سوینده که پزگاری ده بی (إِنَّ عِلْمَ إِصَابَةِ الْكُلِّ) نه گه بزانی گشتی وی که وتوه (أَوْ تَرَكَمَ بَعْضٌ عَلَى بَعْضٍ فَوَصَلَهُ أَلَمُ الْكُلِّ) یان هه ندیک له سهه هه ندیکی کۆ بوپوه و ئیشی گشتی که یشتی.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فرموده یه تی (وَلَوْ شَكَّ فِي إِصَابَةِ الْجَمِيعِ) نه گه که وته گومان له ویکه وتنی هه مووی، نه و کاتهش (بَرٍّ عَلَيْنَا النَّصُّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) له سوینده که ی پزگاری ده بی (أَوْ لِيَضْرِبْنَهُ مِائَةً مَرَّةً) یان سویندی خوارد سهه جار لئیدا، نه و کاته (لَمْ يَبْرَ بِهَذَا) به لیدانی داره به ستراوه کان و به هیشوه که پزگاری نابی، چونکه گشتی به یه که لیدان ده ژمیردی، که وابو: مهرجه سهه جار لئیدا.

(أَوْ لَا أَفَارِقُكَ حَتَّى أَسْتَوْفِيَ) یان سویندی خوارد له تو جیا نابمه وه تا قهرزه که م له تو وهرده گرمه وه (فَهَرَبَ) ئینجا قهرزداره که هه لاتو (وَلَمْ يُمْكِنَهُ اتِّبَاعُهُ) بۆیشی نه گونجا

به دواى دا پابكا، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندى لىټناكه وئ (قُلْتُ) ئيمامى (النواوى) فرموده تی (الصَّحِيحُ لَا يَحْنَثُ إِذَا أُمِّكَنَهُ اتِّبَاعُهُ) به فرموده ی پاست: نه گهر بشگونجئ به دواى دا پا بكا سویندى لىټناكه وئ (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونكه سوینده كه ی له سرکردارى خوى خواردوه. به لام (وَإِنْ فَارَقَهُ) نه گهر سویندخوره كه به ويستى خوى له قهرزداره كه جيا بژوه (أَوْ وَقَفَ حَتَّى ذَهَبَ وَكَانَا مَاشِيَيْنِ) يان سویندخوره كه له شوینى خوى وهستا تا قهرزداره كه روښتو له و حاله تيشدا هردووكيان ده پوښتن (أَوْ أَبْرَاهُ) يان گهردهنى قهرزداره كه ی نازاد كرد (أَوْ احْتَالَ عَلَى غَرِيمٍ ثُمَّ فَارَقَهُ) يان سویندخوره كه قبولی كرد حواله ی بژ سركه سيك بكرئ و لىټشى جيا بژوه (أَوْ أَفْلَسَ فَفَارَقَهُ لِيُوسِرَ) يان قهرزداره كه وه بن قهرز كه وتبو و سویندخوره كه ش لىټى جيا بژوه تا ده وله مه ند ده بئ، نه وه (حَنْثٌ) له و پېنچ مه سه لانه دا سویندى لىټده كه وئ.

وَإِنْ اسْتَوْفَى وَفَارَقَهُ فَوَجَدَهُ نَاقِصًا إِنْ كَانَ مِنْ جِنْسٍ حَقَّهُ لَكِنَّهُ أَرْدَأُ لَمْ يَحْنَثْ، وَإِلَّا حِنْثٌ عَالِمٌ، وَفِي غَيْرِهِ الْقَوْلَانِ، أَوْ لَا رَأَى مُنْكَرًا إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى الْقَاضِي فَرَأَى وَتَمَكَّنَ فَلَمْ يَرْفَعْ حَتَّى مَاتَ حِنْثٌ، وَيُحْمَلُ عَلَى قَاضٍ أَلْبَلَدٍ، فَإِنْ غَزَلَ فَالْبِرُّ بِالرَّفْعِ إِلِثَانِي، أَوْ إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى قَاضٍ بَرٍّ بِكُلِّ قَاضٍ، أَوْ إِلَى الْقَاضِي فَلَا يَفَرُّهُ ثُمَّ غَزَلَ فَإِنْ نَوَى مَا دَامَ قَاضِيًا حِنْثٌ إِنْ أُمِّكَنَهُ رَفَعَهُ فَتَرَكَهُ وَإِلَّا فَكُمُّكَرِهِ، وَإِنْ لَمْ يَنْوِ بَرٍّ بِالرَّفْعِ إِلَيْهِ بَعْدَ غَزَلِهِ.

به لام (وَإِنْ اسْتَوْفَى وَفَارَقَهُ) نه گهر قهرزه كه ی لىټوهرگرته وه و لىټى جيا بژوه (فَوَجَدَهُ نَاقِصًا) جا ته ماشاى كرد قهرزه كه ی ناته واوه، نه وه ته ماشا ده كه ين: (إِنْ كَانَ مِنْ جِنْسٍ حَقَّهُ لَكِنَّهُ أَرْدَأُ) نه گهر قهرزه كه له په گزى مافه كه ی خوى بئ، به لام خراپتر بئ (لَمْ يَحْنَثْ) سویندى لىټناكه وئ (وَإِلَّا) به لام نه گهر له په گزى مافى خوى نه بئ، نه و كاته (حِنْثٌ عَالِمٌ) سویندى لىټده كه وئ نه گهر زانيبى ماله كه له په گزى خوى نيه، به لام (وَفِي غَيْرِهِ الْقَوْلَانِ) له باره ی نه زان دوو فرموده كان هه نه، به هيژتره كه يان ده فرمودئ: نه زان سویندى لىټناكه وئ.

(أَوْ لَا رَأَى مُنْكَرًا إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى الْقَاضِي) يان سویندى خوارد: هر بئ شهريه ك ببينئ به رزى بكاته وه لای قازى (فَرَأَى وَتَمَكَّنَ فَلَمْ يَرْفَعْ حَتَّى مَاتَ) ئينجا بئ شهريه كى ديت و بوى گونجا به رزى بكاته وه، به لام به رزى نه كرده وه تا سویندخوره كه مرد، نه وه (حَنْثٌ) سویندى لىټده كه وئ (وَيُحْمَلُ عَلَى قَاضٍ أَلْبَلَدٍ) له سوینده كه دا قازى ده هيژندريته سر قازى شارى بئ شهريه كه، نه گهر سویندخوره كه نيه تى قازى كى تری نه بوئ. كه و ابو: (فَإِنْ غَزَلَ) نه گهر قازى شاره كه له كار لادرا، نه و كاته (فَالْبِرُّ بِالرَّفْعِ إِلَيْهِ الثَّانِي)

پزگار بونی به بهرزکردنه وهی بۆ دووهمه که ده بۆ (أَوْ إِلَّا رَفَعَهُ إِلَى قَاضٍ) یان سویندی خوارد بۆ شه رعیه که بۆ قازییک بهرز بکاته وه. نه و کاته (بَرَّ بِكُلِّ قَاضٍ) به بهرزکردنه وهی بۆ گشت قازییک پزگاری ده بۆ، هه رچه ند قازیی شاریکی تریش بۆ. (أَوْ إِلَى الْقَاضِيِ فَلَانٍ) یان سویندی خوارد بۆ فلانه قازییه به رزی بکاته وه (قَرَاهُ) ئینجا بۆ شه رعیه که ی دیت و به رزی نه کرده وه (ثُمَّ عَزَلَ) ئینجا قازییه که ش له کار لادرا، نه وه (فَإِنْ نَوَى مَا دَامَ قَاضِيًا) نه گهر مه بهستی نه وه بوبۆ له ماوهی بهرده و امبوونی له قازییه تی دا بۆی بهرز بکاته وه، نه وه (حَنْثٌ إِنْ أَمَكَّنَهُ رَفَعَهُ فِتْرَكَه) سویندی لێ ده که وئ نه گهر بۆی گونجایی بۆ شه رعیه که بهرز بکاته وه و به رزی نه کرد بیته وه تا له کار لادرا (وَالَا) به لام نه گهر بۆی نه گونجایی، نه و کاته (فَكُمُكْرَم) وهك زۆر لیکراوه و سویندی لێ ئناکه وئ (وَإِنْ لَمْ يَنْوَ) وه نه گهر مه بهستیشی حاله تی قازییه تی نه بو، نه و کاته (بَرَّ بِالرُّفْعِ إِلَيْهِ بَعْدَ عَزْلِهِ) له سوینده که ی پزگاری ده بۆ: به وهی له دوا ی لادانیش بۆ شه رعیه که ی بۆ لای قازییه که بهرز بکاته و.

(فَصَلِّ) حَلَفَ لَا يَبِيعُ أَوْ لَا يَشْتَرِي فَعَقَدَ لِنَفْسِهِ أَوْ غَيْرِهِ حَنْثٌ، وَلَا يَحْنُثُ بِعَقْدٍ وَكَيْلِهِ لَهُ، أَوْ لَا يُزَوِّجُ أَوْ لَا يُطَلِّقُ أَوْ لَا يَعْتِقُ أَوْ لَا يَضْرِبُ فَوْكُلَ مَنْ فَعَلَهُ لَا يَحْنُثُ إِلَّا أَنْ يُرِيدَ أَنْ لَا يَفْعَلَ هُوَ وَلَا غَيْرُهُ، أَوْ لَا يَنْكِحُ حَنْثٌ بِعَقْدٍ وَكَيْلِهِ لَهُ لَا يَقْبُولُهُ هُوَ لِغَيْرِهِ، أَوْ لَا يَبِيعُ مَالَ زَيْدٍ فَبَاعَهُ بِإِذْنِهِ حَنْثٌ، وَإِلَّا فَلَا، أَوْ لَا يَهَبُ لَهُ فَأَوْجَبَ لَهُ فَلَمْ يَقْبَلْ لَمْ يَحْنُثْ، وَكَذَا إِنْ قَبِلَ وَلَمْ يَقْبِضْ فَيَالِاصَحَّ، وَيَحْنُثُ بِعُمُرَى وَرُقْبَى وَصَدَقَةٍ، لَا إِعَارَةَ وَوَصِيَّةٍ وَوَقْفٍ،

﴿ فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي سَوِينْد خَوَارْدَن لَه سَهَر نه كَرْدَنِي كَارِيك ﴾

(حَلَفَ لَا يَبِيعُ أَوْ لَا يَشْتَرِي) نه گهر سویندی خوارد نه فروشی و نه کڕی (فَعَقَدَ لِنَفْسِهِ أَوْ غَيْرِهِ) ئینجا مامله تیکی دروست بووی کڕین، یان فروشتنی به ست: بۆ خۆی، یان بۆ که سیکی تر: به وه کیلیه تی، یان به سه ره په رشتکاریه تی، نه وه (حَنْثٌ) سویندی لێ ده که وئ، به لام نه گهر مامله ته که دروست نه بو بۆ سویندی لێ ئناکه وئ، هه م (وَلَا يَحْنُثُ بِعَقْدٍ وَكَيْلِهِ لَهُ) نه گهر وه کیله که شی مامله تی کڕین و فروشتنه که ی بۆ بهستی سویندی لێ ئناکه وئ.

(أَوْ لَا يُزَوِّجُ أَوْ لَا يُطَلِّقُ أَوْ لَا يَعْتِقُ أَوْ لَا يَضْرِبُ) یان سویندی خوارد: ماره ی ژن نه بپێ له که سیك، یان ته لاق نه دا، یان کۆیله ئازاد نه کا، یان لێ نه دا (فَوَكُلَ مَنْ فَعَلَهُ) ئینجا که سیکی کرده وه کیلی خۆی و کاره که ی کرد، نه وه (لَا يَحْنُثُ) سویندی لێ ئناکه وئ (إِلَّا أَنْ يُرِيدَ أَنْ لَا يَفْعَلَ هُوَ وَلَا غَيْرُهُ) ته نها نه گهر مه بهستی بۆ: نه به خۆی و نه به که سیکی تر نه م کاره نه کا، نه و کاته نه گهر به وه کیله که ش بیکا سویندی لێ ده که وئ.

(أَوْ لَا يَنْكِحُ) یان سویندی خوارد: ژن نه مینئ، نه وه (حَنْثٌ بِعَقْدٍ وَكِيلِهِ لَهُ) سویندی لیده که وئ نه گهر وه کیله که شی ماره برینه که ی بئ بکا (لَا يَقْبُولُهُ هُوَ لِغَيْرِهِ) به لام نه گهر سویند خوره که ماره برینه که بئ که سیکی تر قبول بکا، سویندی لئناکه وئ (أَوْ لَا يَبِيعُ مَالَ زَيْتٍ) یان سویندی خوارد مالی زهید نه فروشی (فَبَاعَهُ بِإِذْنِهِ) ئینجا به ئیزنی زهید مال که یی فروشت، نه وه (حَنْثٌ) سویندی لیده که وئ (وَالَا) به لام نه گهر بئ ئیزنیکی دروستبوو فروشتی، نه و کاته (فَلَا) سویندی لئناکه وئ.

(أَوْ لَا يَهَبُ لَهُ) یان سویندی خوارد نه به خشیتته زهید (فَأَوْجَبَ لَهُ فَلَمْ يَقْبَلْ) ئینجا شتیکی دایه زهیدو زهیدیش قبولی نه کرد، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ) سویندی لئناکه وئ (وَكَذَا إِنْ قَبِلَ وَلَمْ يَقْبِضْ) هه روه ها نه گهر زهید قبولیشی کرد به لام شته که ی وهر نه گرت، سویندی لئناکه وئ (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا، چونکه ملکایه تیه که جیگیر نه بوه. به لام (وَيَحْنَثُ بِعُمَرَى وَرُقَبَى وَصَدَقَ) سویندی لیده که وئ: به به خشینی به درئیایی ته مه نو به به خشینی چاوه پوانکردن و به خیرکردن و به دیاری وهر گیراو (لَا إِعَارَةَ وَوَصِيَّةً وَوَقْفًا) به لام به به خوازدان و به وه سیت و به وه فکردن سویندی لئناکه وئ.

أَوْ لَا يَتَصَدَّقُ لَمْ يَحْنَثْ بِهَبَةٍ فَإِلَّا صَحَّ، أَوْ لَا يَأْكُلُ طَعَامًا اشْتَرَاهُ زَيْدٌ لَمْ يَحْنَثْ بِمَا اشْتَرَاهُ مَعَ غَيْرِهِ، وَكَذَا لَوْ قَالَ مِنْ طَعَامٍ اشْتَرَاهُ زَيْدٌ فَإِلَّا صَحَّ، وَيَحْنَثُ بِمَا اشْتَرَاهُ سَلَمًا، وَلَوْ اخْتَلَطَ مَا اشْتَرَاهُ بِمُشْتَرِي غَيْرِهِ لَمْ يَحْنَثْ حَتَّى يَتَيَقَّنَ أَكْلَهُ مِنْ مَالِهِ، أَوْ لَا يَدْخُلُ دَارًا اشْتَرَاهَا زَيْدٌ لَمْ يَحْنَثْ بِدَارٍ أَخَذَهَا بِشَفْعَةٍ.

(كِتَابُ النَّذْرِ)

(أَوْ لَا يَتَصَدَّقُ) یان سویندی خوارد خیر نه کا، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ بِهَبَةٍ) به به خشین سویندی لئناکه وئ (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا.

(أَوْ لَا يَأْكُلُ طَعَامًا اشْتَرَاهُ زَيْدٌ) یان سویندی خوارد: نه و خوارده مه نیه نه خوا که زهید کپیویه تی. نه وه (لَمْ يَحْنَثْ بِمَا اشْتَرَاهُ مَعَ غَيْرِهِ) سویندی لئناکه وئ به خواردنی نه و خوارده مه نیه ی زهید له گهل که سیکی تر به هاویه شی کپیویه تی (وَكَذَا لَوْ قَالَ مِنْ طَعَامٍ اشْتَرَاهُ زَيْدٌ) هه روه ها نه گهر بشلی له و خوارده مه نیه ناخوم که زهید کپیویه تی، سویندی لئناکه وئ (فِي الْأَصَحِّ) له فهرمووده ی پاستردا، به لام (وَيَحْنَثُ بِمَا اشْتَرَاهُ سَلَمًا) سویندی لیده که وئ به خواردنی نه و خوارده مه نیه ی زهید به سه له م کپیویه تی.

(وَلَوْ اخْتَلَطَ مَا اشْتَرَاهُ بِمُشْتَرِي غَيْرِهِ) نه گهر نه و خوارده مه نیه ی زهید کپیویه تی تیکه لی خوارده مه نی که سیکی تر بوو، نه وه (لَمْ يَحْنَثْ حَتَّى يَتَيَقَّنَ أَكْلَهُ مِنْ مَالِهِ) به خواردنی نه و تیکه لبووه سویندی لئناکه وئ تا بیگومان ده زانی له خوارده مه نیه که ی زهیدی خوارده

(أَوْ لَا يَدْخُلُ دَارًا اشْتَرَاهَا زَيْدٌ) یان سویندی خوارد نه چیتته ناو ئه و خانووهی زهید کرپویه تی. ئه وه (لَمْ يَحْنَثْ بِدَارٍ أَخَذَهَا بِشَفْعَةٍ) سویندی لی ئناکه وی به چوونه ناو ئه و خانووهی زهید به شوفعه وه ری گرتوه.

﴿كِتَابُ النَّذْرِ: پهلۆکی نه زکردن﴾

واته: واجب کردنی خواپه رستنیک له سه رخوی که له سه ری واجب نه بویی. جا بزانه: جگه له نه زری (الَّلَجَاج) یداهاتوو، نه زکردن سوننه ته و پاداشته که ی وه کو پاداشتی واجب وه به حه فتا پله له سوننه ت خیری زیاتره، هه روه که له (مغنی و (الشروانی) دا فه رموویانه، خوی گه وه ده فه رموی: ﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ﴾ هه ر بژۆیک ببه خشن وه هه ر نه زریک بکه ن خوی گه وه ده یزانی و پاداشتان ده داته وه. هه م به به لگهی چه ند هه دیسیکی داهاتوو ش.

دیسان بزانه: مه رجه نه زکره که: موسلمان و بالغ و عاقل و به خوشی خوی بی و ده ستکاریشی له و شته دا دروست بی که نه زری ده کا، که واته: نه زکردن کافرو مندال و شیئت و زۆرلیکراو دروست نابی، هه م ئه گه ر (سَفِيهِ) و قه رزدار قه ده غه کراویش مالیک نه زر بکه ن، نه زره که یان دروست نابی، هه روه که له زۆری سه رچاوه کاندا فه رموویانه.

وَهُوَ ضَرْبَانِ نَذْرٍ لَجَاجٍ: كَإِنْ كَلَّمْتُهُ فَلِلَّهِ عَلَيَّ عِثْقٌ أَوْ صَوْمٌ، وَفِيهِ كَفَّارَةٌ يَمِينٍ، وَفِي قَوْلٍ مَا التَزَمَ، وَفِي قَوْلٍ أُيْهِمَا شَاءَ، قُلْتُ: الثَّلَاثُ أَظْهَرُ وَرَجَحَهُ الْعِرَاقِيُّونَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ قَالَ إِنْ دَخَلْتُ فَعَلَيْ كَفَّارَةٌ يَمِينٍ أَوْ نَذْرٍ لَزِمَتْهُ كَفَّارَةٌ بِالْدُّخُولِ.

هه روه ها ئه گه ر شتیک ملکی خوی نه بی ئه ویش نه زکردن دروست نابی، هه رچه ند به وه کیلایه تیش بی، چونکه وه کیلگرتن بۆ نه زکردن دروست نیه، هه روه که له باسی (وه کیلایه تی) دا پابرا، هه م ئه گه ر له گه ل نه زکرده که دا بلای: (إِنْ شَاءَ اللَّهُ). ئه و کاته ش نه زره که دانا مه زری، هه روه که له باسی (جیا کردنه وه له ته لاق) دا به به لگه وه پابرا.

(وَهُوَ ضَرْبَانِ) نه زکردن دوو جۆره:

جۆری یه که م: (نَذْرٌ لَجَاجٍ) نه زری توپه یی و پقه کارییه: که هاندانیک، یان قه ده غه کردنیک، یان پاستی هه والیک مه به ست بی (كَإِنْ كَلَّمْتُهُ فَلِلَّهِ عَلَيَّ عِثْقٌ أَوْ صَوْمٌ) وه که بلای: (ئه گه ر قسه م له گه ل فلانکه س کرد). یان: (ئه گه ر ئه م کاره نه که م). یان: (ئه گه ر ئه و هه واله ئه وه ابی)، له سه رم بی بۆ خوا کۆیله یه که ئازاد بکه م. یان: به پۆژوو بم. یان: خیریک بکه م. جا بزانه: ئه م نه زره ی (الَّلَجَاج) ناپه سنده، هه وه که له سه رچاوه کاندا فه رموویانه، به به لگهی: ﴿عَنْ ابْنِ عَمْرِو بْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: نَهَانِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَنِ النَّذْرِ وَقَالَ: إِنَّهُ لَا يَأْتِي بِخَيْرٍ وَإِنَّمَا يُسْتَخْرَجُ بِهِ مِنَ الْبَخِيلِ﴾ رواه الشيخان، پیغه مبه ر ﷺ نه زری قه ده غه کردو فه رموی: نه زکردن - واته: (الَّلَجَاج) - چاکه ناهینی و ته نها له مرقفی به خیل شت وه ده ردینی.

(وَفِيهِ كَفَّارَةٌ يَمِينٍ) ئەم نەزەرى (اللجاج) - ئەگەر پېغەلئاسراوەكەى ھاتە جئ - كە ففاپەتەى سوئندىكى تئ دا واجب دەبئ، پېغەمبەر ﷺ دە فەرموئ: ﴿كَفَّارَةُ النَّذْرِ كَفَّارَةُ يَمِينٍ﴾ رواه مسلم، كە ففاپەتەى نەزەر كە ففاپەتەى سوئندە. واتە: كە ففاپەتەى (اللجاج)، ھەروەك ئىمامى (عمر) و (ابن عباس) و (ابن عمر) رضائەلله عنھەم فەرموویانەو (صحابە) ش پەخنەیان لئ نەگرتون. (وَفِي قَوْلٍ مَا التَّزَمَ) لە فەرموودەىە كدا: نەزەر كراوەكەى لە سەرە بىكا (وَفِي قَوْلٍ أُيْهُمَا شَاءَ) لە فەرموودەىە كدا: كامەیان ھەز دەكا: با ئەویان بكا (قُلْتُ) ئىمامى (النواوى) فەرموویەتەى (أَلْتَالِثُ أَظْهَرُ) سئ یەمەكەیان بە ھەزترە - كە دە فەرموئ: لە كە ففاپەتەى كەو لە نەزەر كراوەكە كامەیان ھەز دەكا: با ئەویان بكا - (وَرَجَّحَهُ الْعِرَاقِيُّونَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) زانایانى عێراقیش ئەم سئ یەمەیان بە ھەز کردو، چونكە وەكو نەزەر واجبکردنى خواپەرستى تئ دایە، وەكو سوئندیش ھاندان و قەدەغەکردنى تئ دایە، ناشگونجى واجبکراوى ھەردووكیان وێكپا كۆ ببیتەو.

(وَلَوْ قَالَ) ئەگەر نەزەر كەو كەوتى (إِنْ دَخَلْتُ فَعَلَيْ كَفَّارَةُ يَمِينٍ أَوْ نَذَرٍ) ئەگەر بچمە ژوورەو كە ففاپەتەى سوئندەم لە سەر بئ، یان كە ففاپەتەى نەزەر لە سەر بئ، ئەو (لَزِمَتْهُ كَفَّارَةُ بِالْأُخُولِ) لە ھەردوو مەسەلەدا بە چوونە ژوورەو كە ففاپەتەى سوئندى لە سەر واجب دەبئ. **وَنَذَرٌ تَبَرُّرٌ: بِأَنْ يَلْتَزِمَ قُرْبَةً إِنْ حَدَّثَتْ نِعْمَةً أَوْ ذَهَبَتْ نِقْمَةٌ كَإِنْ شَفِيَ مَرِيضَى فَلِلَّهِ عَلَيْهِ أَوْ فَعَلَى كَذَا، فَيَلْزِمُهُ ذَلِكَ إِذَا حَصَلَ الْمُعْلَقُ عَلَيْهِ، وَإِنْ لَمْ يُعْلَقْهُ شَيْءٌ كَلِلَهُ عَلَيْهِ صَوْمٌ لَزِمَهُ فِي الْأَظْهَرِ،**

بەلام ئەگەر بلئ: نەزەر كەم لە سەر بئ، ئەو كاتە نەزەر كەو كە سەرپشكە: یان دەبئ كە ففاپەتەى سوئندىك بەدا، یان دەبئ خواپەرستىك بكا: وەك نوێژك، یان پۆژوویك، یان خێرىكىتر، ھەروەك لە زۆریەى سەرچاوەكاندا فەرموویانە، پېغەمبەر ﷺ دە فەرموئ: ﴿مَنْ نَذَرَ نَذْرًا لَمْ يُسَمِّهِ فَكَفَّارَتُهُ كَفَّارَةُ يَمِينٍ﴾ رواه أبو داود والترمذي بسند حسن، ھەر كەسێك نەزەر كەو بكاو ناوى نەزەر كراوەكەش نەلئ، ئەو كە ففاپەتەى كەو وەك كە ففاپەتەى سوئندە.

جۆرى دووھەم: (وَنَذَرٌ تَبَرُّرٌ) نەزەرى چاكەو نزیكبوونەو یە لە خوا، جا ئەم جۆرەیان خێرە - ھەروەك بەلگەمان بۆ ھەناو - دەكرێتە دوو بەش: ھەلئاسراو، ھەلئەواسراو، ئینجا نەزەرى ھەلئاسراو پئى دەگوترئ: (نَذَرُ الْمُجَازَاةِ) نەزەرى پاداشتى چاكە:

(بِأَنْ يَلْتَزِمَ قُرْبَةً إِنْ حَدَّثَتْ نِعْمَةً أَوْ ذَهَبَتْ نِقْمَةٌ) وەك نەزەر كەو كە خواپەرستنىك لە سەر خۆى واجب بكا ئەگەر نەعمەتێكى بۆ ببئ، یان خراپەىەكى لە سەر لایجئ (ك) وەك بلئ: (إِنْ شَفِيَ مَرِيضَى فَلِلَّهِ عَلَيْهِ أَوْ فَعَلَى كَذَا) ئەگەر نەخۆشەكەم شىفای بدرئ، یان ئەگەر خوا كوپیكم بەداتئ لە سەرم بئ بۆ خوا بە پۆژوو ب. یان لە سەرم بئ مانگایەك بكەمە خێر. یان

شهرت بئى فلانة خير بكم. واته: مهرج نيه بلئى بؤ خوا (فِيلَزْمُهُ ذَلِكَ إِذَا حَصَلَ الْمُعْلَقُ عَلَيْهِ) جا نه زركه ره كه نه زركراوه كهى له سهر واجب ده بئى به په له بيكا هر كاتيك پيئه لواسراوه كه هاته جئ، خواى گه وره ده فهرموئ: ﴿وَلْيُؤْفُوا نُذُورَهُمْ﴾ با نه زره كانى خويان به جئ بيئن. همم پيغه مبه رﷺ فهرموويه تى: ﴿مَنْ نَذَرَ أَنْ يُطِيعَ اللَّهَ فَلْيُطِعْهُ وَمَنْ نَذَرَ أَنْ يَعْصِيَهُ فَلَا يَعْصِهِ﴾ رواه البخارى، هر كه سيك نه زرى كرد خواپه رستنك بكا با بيكا، هر كه سيكيش نه زرى كرد گونا هيك بكا نابئ بيكا.

﴿ناگادارى﴾: نه گهر نه زركراوه كه مالى بئ- وهك نه گهر خوا شيفاي دام نه زربئ مهر پك بكمه خير- نه وه دروسته: پيش هاتنى پيئه لواسراوه كه نه زركراوه كه بدا، به لام نه گهر نه زركراوه كه خواپه رستى بئ- وهك نوئزو پوژوو- نه وه دروست نيه پيش هاتنى پيئه لواسراوه كه بكرئ، ههروهك له پيش (كه ففاره تى سوئند) دا پارا.

(وَإِنْ لَمْ يُعْلَقْهُ بَشْيٍ) نه گهر نه زره كهى به هيچ شتيك هه لئه واسيبي (ك) وهك- به هه لئه واسراوى- له سهره تاوه بلئ: (لِلَّهِ عَلَى صَوْمٍ) له سهرم بئ بؤ خوا به پوژوو بم. يان له سهرم بئ ديناريك بدهمه فلانكهس. يان مه ولودى پيغه مبه رﷺ نه وشتم له سهر بئ. نهو كاته ش (لَزِمَهُ فَيُظَاهِرُ) له سهرى واجبه: نه زركراوه كهى به جئ بيئن له فهرمووده

به هيژتردا، به به لگه ئايهت وحه ديسه كهى پابردوو. جا بزانه: ليژه شدا مهرج نيه بلئ: بؤ خوا، ههروهك له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموويانه.

﴿نه زركردنى مال بؤ كه سيك، په شيمان بوونه وه هه لئواسيبي نه زركردن﴾

بزانه: نه زركردنى خواپه رستى- جگه له خوا- بؤ هيچ كه سيكى تر دروست نيه، به لام نه زركردنى مال بؤ ئاده ميزادانيش دروست ده بئ، وهك بلئ: (نه زربئ ده دينار بدهمه فلانكهس). يان ديارى بكاو بلئ: (نهم خانووه م نه زرى فلانكهس بئ). يان به هه لئواسراوى بلئ: (نه گهر نه م كارهم جئ به جئ بوو باغه كه م نه زرى فلانكهس بئ). له و ويئانه دا نه زره كهى داده مه زئو نه گهر پيئه لئواسراوه كه ش هاته جئ، واجبه: نه زركراوه كه بداته فلانكهسه كه، جا نه گهر نه يداتئ، نهو كاته نه زربؤكراوه كه مافى هه يه داواى لئ بكاو به زؤر ليكردن نه زركراوه كهى لئ بستينئ، ههروهه نه زركردنى مالى بؤ كؤرپه ي ناو زگيش دروست ده بئ.

جا بزانه: له هيچ نه زريكدا مهرج نيه: نه زربؤكراوه كه نه زركراوه كه قبول بكا، به لكو مهرجه: په دى نه كاته وه، واته: نه گهر نه زركراوىكى هه لئواسراوى په د كرده وه، نهو كاته نه زره كه له بنچينه وه به تال ده بيته وه نه زركراوه كه ده بيته وه ملكى نه زركه ره كه، به لام نه گهر نه زركراوه كه هه لئواسراو نه بئ به لكو دياركراو بئ، وهك بلئ: نه م شتم نه زرى فلانكهس بئ،

ئەو كاتە لە ملكايەتى لادەكەوئ و بەرپە دكردنەوەش نەزەكە بە تال نابیتهو و بە ناچارى دەبیته ملكى نەزیرۆكراوەكە.

كەواتە: ئەگەر شتێك، یان شوینێك بۆ خێركردنەكەى دیارى بكا، هەمان شت و هەمان شوینی لە سەر واجب دەبن، هەرۆك لە (فصل) یداها تودا بەلگەى بۆ دینین، إن شاء الله تعالى. دیسان بزانه: پەشیمانبوونەو لە هیچ جۆرە نەزیرێكدا دروست نابێ، هەرۆك لە (باسى پەشیمانى) دا پابرا، بەلام نەزیرکردنى بە مەرج دروست دەبێ: وەك (ئەگەر ئەم كارە بكەى ئەم شتەم نەزى تۆ بێ).

هەم نەزى شتى نەزاندراویش دروست دەبێ: وەك نەزانى چەند قەرزى لە لایەتى و بلى: (هەرچەند قەرزەم لە لای تۆ هەیه نەزى تۆ بێ). ئەو یەكسەر قەرزەكەى لە ئەستۆ لادەچێ هەرچەند قبوڵیش نەكا، هەم بە شتى نەبوویش دروست دەبێ: وەك لە زستاندا بلى: (میوهى باغەكەم لەم سالا دا نەزى تۆ بێ).

هەم دروستە: نەزیرکردنى مالەكە بە كاتەكانیش هەلبواسى: وەك (پۆژێك پێش نەخۆشى مردنم ئەم باغەم نەزى فلانكەس بێ). كەواتە: تا پۆژێك پێش نەخۆشى مردنى بۆى دروستە دەستكارى باغەكەى بكاو هەم دروستە پەشیمانیش بپیتهو، جا ئەگەر **وَلَا يَصِحُّ نَذْرٌ مَعْصِيَةٍ وَلَا وَاجِبٌ، وَلَوْ نَذَرَ فِعْلٌ مُبَاحٍ أَوْ تَرْكُهُ لَمْ يَلْزَمَهُ لَكِنْ إِنْ خَالَفَ لَزِمَهُ كُفَّارَةٌ يَمِينٍ عَلَى الْمُرْجَحِ،**

پەشیمان نەبوو، ئەو بە پۆژێك پێش نەخۆشى مردنى تەواوى باغەكە دەبیته ملكى نەزیرۆكراوەكە.

هەرۆها جیاكردنەوەش لە نەزردا دروست دەبێ: وەك (نەزى بى مالەكەم بكەمە خێر، مەگەر بە خۆم پێوستیم پێى هەبێ). یان (پۆژێك پێش نەخۆشى مردنم باغەكەم نەزى فلانكەس بێ مەگەر كۆپێكم پەیدا بێ). ئەو لەو دوو وێنانەشدا نەزەكەى دادەمەزرى، بەلام تا زیندوو بێ واجب نیه نەزیركراوەكە بدا، جا هەركاتێك مرد نەزیركراوەكە دەدریته نەزیرۆكراوەكە.

جا بزانه: نەزى بۆ مردوو دروست نابێ، هەم بەشیوهیهكى كاتیش دروست نابێ: وەك تا پۆژێك ئەمە نەزى تۆ بێ، هەرۆك لە (تحفه) و حاشیهكانى دا ناوەپۆكى ئەم باسە پوون كراوەتەو.

ئینجا بزانه: ئەگەر مالىكى دياركراو نەزى بكا، مەرجە: مالەكە ملكى خۆى بێ، یان نەزەكە بە ملكبوونى مالەكەو هەلبواسى: وەك (ئەگەر باغەكەى فلانكەس بوە ملكى من، نەزى بى بیکەمە خێر). ئەو نەزەكەى دادەمەزرى، بەلام ئەگەر تەنها بلى: (نەزى بى باغەكەى فلانكەس بكەمە خێر). ئەو كاتە نەزەكەى دانامەزرى، چونكە ملكى خۆى نیه، هەرۆك لە (تحفه) و (الشروانى) دا پوون كراوەتەو، پێغه مەبرك ﷺ دەفەرموئ: **﴿لَا وَفَاءَ لِنَذْرِ فِي مَعْصِيَةٍ﴾**

وَلَا فِيمَا لَا يَمْلِكُ الْعَبْدُ ﴿١﴾ رواه الشيخان، به جی هیئانی نه زره گوناها دروست نیه، هم له و شته شدا دروست نابیی که ملکی نه زره که ره که نیه.

ئینجا هر به به لگه ی نه م حه دیسه: (وَلَا يَصِحُّ نَذْرُ مَعْصِيَةٍ) نه زری گوناهاکاری دروست نابیی: وهك (نه زره بی فلانکه س بکوژم). هه روه ها نه زره کردنی کاریکی ناپه سندیش دروست نابیی: وهك نوژی کردن له ناو گه رماودا، هه روهك له زوریه ی سه رچاوه کانداهه رمویانه، هم (وَلَا وَاجِبٌ) نه زره کردنی واجبیش دروست نابیی: وهك نوژی نیوه پۆ، به لام نه زره کردنی (فَرَضُ الْكِفَايَةِ) دروست ده بی: وهك (جهاد) و نوژی جه نازه، که وابو: له نه زره کردنی ناپه سندو واجب و گوناها که ففاره تیش واجب نابیی، هه روهك له (المجموع) و (تحفة) دا هه رمویانه.

(وَلَوْ نَذَرَ فَعَلٌ مُبَاحٌ أَوْ تَرَكَهُ) نه گه نه زری کرد کاریکی حه لال بکا، یان نه زری کرد نه یکا: وهك خه وتن و خواردن... هتد، نه وه (لَمْ يَلْزَمُهُ) کردن و نه کردنه که ی له سه ر واجب نابیی، چونکه نه زره کردنی حه لال دانامه زری (لَكِنْ إِنْ خَالَفَ لَزِمَهُ كَفَّارَةٌ يَمِينٍ) به لام نه گه نه زره کردنه که ی به جی نه هیئا، که ففاره تی سویندی له سه ره (عَلَى الْمُرَجِّحِ) له سه ر هه رموده ی زالکراو، به لام به هه رموده ی پاسترو پشت پی به ستراو که ففاره تیش له سه ر نیه، هه روهك له نه زره کردنی گوناها ناپه سندو واجبیشدا که ففاره ت واجب نیه و وَلَوْ نَذَرَ صَوْمَ أَيَّامٍ نُدِبَ تَعَجِيلُهَا، فَإِنْ قِيدَ بِتَفْرِيقٍ أَوْ مُوَالَاةٍ وَجِبَ، وَإِلَّا جَازَ، أَوْ سَنَةً مُعَيَّنَةً صَامَهَا وَأَفْطَرَ الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ وَصَامَ رَمَضَانَ عَنْهُ وَلَا قَضَاءَ، وَإِنْ أَفْطَرْتَ بِحَيْضٍ وَنَفَاسٍ وَجِبَ الْقَضَاءُ فَيُؤْخَرُ، قُلْتُ: الْأَظْهَرُ لَا يَجِبُ، وَبِهِ قَطَعَ الْجُمْهُورُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَإِنْ أَفْطَرَ يَوْمًا بِلاَ عُذْرٍ وَجِبَ قَضَاؤُهُ وَلَا يَجِبُ اسْتِثْنَاءُ سَنَةٍ،

له سه رچاوه کانداهه رمویانه، چونکه نه زره کردنی نه وانه دروست نابیی و ته نها نه زره کردنی خواپه رستی سوننه ت دروست ده بی ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: بَيْنَمَا النَّبِيُّ ﷺ يَخْطُبُ، إِذْ هُوَ بِرَجُلٍ قَائِمٍ فَيُحَسِّنُ، فَسَأَلَ عَنْهُ؟ فَقَالُوا: أَبُو إِسْرَائِيلَ نَذَرَ أَنْ يَقُومَ وَلَا يَقْعُدَ وَلَا يَسْتَظِلَّ وَلَا يَتَكَلَّمَ، وَيَصُومَ. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: مُرُّهُ فَلْيَتَكَلَّمْ وَلْيَسْتَظِلَّ وَلْيَقْعُدْ وَلْيَتِمَّ صَوْمُهُ﴾ رواه الشيخان، (ابو اسرائیل) نه زری کردبو به پیوه راپوه ستی و دانه نیشی و نه چپته بهر سیبه رو قسه نه کاو به پۆژوو بیی. پیغه مبه ر ﷺ هه رموی: هه رمانی پی بکه: با قسه بکاو بچپته بهر سیبه رو دانیشی و پۆژوو که شی ته واو بکا.

واته: پیغه مبه ر ﷺ ته نها نه زره کردنی پۆژوو به دامه زراو داناهه وانی تری پوچه ل کردن و که ففاره تیش له سه ر واجب نه کرد.

(وَلَوْ نَذَرَ صَوْمَ أَيَّامٍ) نه گه نه زری کرد چه ند پۆژیک به پۆژوو بیی، نه وه (نُدِبَ تَعَجِيلُهَا) سوننه ته په له بکا له به پۆژوو بونه کانداهه، تاکو زوو له نه ستی لابه کن، ئینجا (فَإِنْ قِيدَ بِتَفْرِيقٍ أَوْ مُوَالَاةٍ) نه گه نه زری کردبی به په رتکردن، یان به دوا یه کدا به پۆژوو بیی، نه و

کاته (وَجَبَ) په ټکرده که، یان به دوايه کتريه که واجب ده بې (وَلَا) به لام نه گهر هيچيانی نه گوتې، نه و کاته (جَانَ) به ويستی خوی همدو وکیانی بې دروستن.

(أَوْ سَنَةً مُّعَيَّنَةً) یان نه گهر نه زری کرد سالیکی دیارکراو به پوڅوو بې: وهك نه م سال، یان سالی داهاتو، نه وه (صَامَهَا) واجبه ساله که به پوڅوو بې، به لام (وَأَفْطَرَ الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ) نابې چه ژنی په مه زان و قوربان و سې پوڅه که ی (أَيَّامَ التَّشْرِيقِ) به پوڅوو بې، چونکه به پوڅوو بې ونې نه و پېنچ پوڅانه چه پامه (وَصَامَ رَمَضَانَ عَنْهُ وَلَا قَضَاءَ) واجبه مانگی په مه زانی ساله که ش له جیاتی په مه زانه که به پوڅوو بې و چه زاکړنه وه ی په مه زانه که ش له جیاتی نه زره که واجب نیه، همدو ها (وَلِنْ أَفْطَرْتُ بِحَيْضٍ وَنَفَاسٍ) نه گهر نافره ته که به هوی چه یزوزه یسانی به پوڅوو نه بو، نه و کاته (وَجَبَ الْقَضَاءُ فِيهِ لِأَظْهَرِ) له فهرموده یه کدا واجبه چه زاکاته وه (قُلْتُ) نیما می (النواوی) فهرموده یه تی (الْأَظْهَرُ لَا يَجِبُ وَبِهِ قَطَعَ الْجُمْهُورُ) به فهرموده ی به هیتر واجبه نیه ماوه ی چه یزوزه یسانی له جیاتی نه زره که چه زاکاته وه (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

به لام (وَلِنْ أَفْطَرْتُ يَوْمًا بِلَا عُذْرٍ) نه گهر پوڅیک به بې عوزد به پوڅوو نه بې، نه و کاته (وَجَبَ قَضَاؤُهُ) واجبه پوڅووه که له بری نه زره که چه زاکاته وه (وَلَا يَجِبُ اسْتِثْنَاءُ سَنَةٍ) واجبه فَإِنْ شَرَطَ التَّابِعَ وَجَبَ فِالْأَصَحِّ، أَوْ غَيْرَ مُعَيَّنَةٍ وَشَرَطَ التَّابِعَ وَجَبَ، وَلَا يَقْطَعُهُ صَوْمُ رَمَضَانَ عَنْ فَرَضِهِ وَأَفْطَرَ الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ وَيَقْضِيهَا تَبَاعًا مُتَّصِلَةً بِآخِرِ السَّنَةِ، وَلَا يَقْطَعُهُ حَيْضٌ وَفِي قَضَائِهِ الْقَوْلَانِ، وَإِنْ لَمْ يَشْرُطْهُ لَمْ يَجِبْ، أَوْ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ أَبَدًا لَمْ يَقْضِ أَثْنَيْنِ رَمَضَانَ، وَكَذَا الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ فِالْأَظْهَرِ، فَلَوْ لَزِمَهُ صَوْمُ شَهْرَيْنِ تَبَاعًا لَكَفَّارَةٌ صَامَهُمَا وَيَقْضَى أَثْنَيْنِهِمَا، وَفِي قَوْلٍ لَا يَقْضَى إِنْ سَبَقَتْ الْكَفَّارَةُ النَّذْرَ،

نیه سه رله بنیات ده ست به ساله که بکاته وه، به لام (فَلِنْ شَرَطَ التَّابِعَ) نه گهر له نه زکرده که دنا به مرجی دانابې: به دوا یه کدا ساله که به پوڅوو بې، نیجا بې عوزد پوڅیک به پوڅوو نه بو، نه و کاته (وَجَبَ فِي الْأَصَحِّ) واجبه سه رله بنیات ده ست به ساله که بکاته وه، له فهرموده ی پاستردا.

(أَوْ غَيْرَ مُعَيَّنَةٍ وَشَرَطَ التَّابِعَ) یان نه گهر نه زری کرد سالیکی دیارنه کراو به پوڅوو بې و به مرجیشی دانا به دوا یه کدا بې: وهك (نه زری سالیکی به دوا یه کدا به پوڅوو بېم). نه وه (وَجَبَ) واجبه: به دوا یه کدا سالیکی به پوڅوو بې (وَلَا يَقْطَعُهُ صَوْمُ رَمَضَانَ عَنْ فَرَضِهِ) به پوڅوو بې ونې په مه زان به نیه تی په مه زان به دوايه کتريه که ناچر پېنې و (وَأَفْطَرَ الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ) نابې چه ژنه کان و (ایام التشریق) ش به پوڅوو بې، به لام (وَيَقْضِيهَا تَبَاعًا) واجبه: په مه زانه که و چه ژنه کان و (ایام التشریق) به دوا یه کتردا له جیاتی نه زره که چه زاکاته وه، چونکه سالیکی ته واو بې نه زره که به پوڅوو نه بو، هم (مُتَّصِلَةً بِآخِرِ السَّنَةِ) چه زاکړنه وه ش

به کۆتایی ساله که وه بنی و ناوپی نه بی (وَلَا يَقْطَعُهُ حَيْضٌ) حه یزو نیفاس به دوایه کتیه که ناچرپینی و (وَفِي قَضَائِهِ الْقَوْلَانِ) له باره ی قه زا کردنه وه ی ماوه ی حه یز دوو فهرمووده که ی پابردوو هه نه، به هیزه که یان: واجب نیه قه زا بکاته وه.

(وَإِنْ لَمْ يَشْرِطْهُ) وه نه گهر به دوایه کتیه به مه رج دانه نابیی، نه و کاته (لَمْ يَجِبْ) به دوایه کتیه واجب نابیی، به لکو ته نها واجبه: سیسه دو شه ست پۆژ به پۆژوو بیی.

(أَوْ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ أَبَدًا) یان نه گهر نه زری کرد به رده وام پۆژانی دوشه ممه به پۆژوو بیی، نه وه (لَمْ يَقْضِ أَثَانِي رَمَضَانَ) واجب نیه دوشه ممه کانی په مه زان له جیاتی نه زره که قه زا بکاته وه (وَكَذَا الْعِيدَ وَالتَّشْرِيقَ) هه روه ها دوشه ممه کانی جه ژنو (أَيَّامَ التَّشْرِيقِ) ش واجب نیه له جیاتی نه زره که قه زا بکاته وه (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیژتردا.

به لام (قُلُوْا لَزِمَهُ صَوْمُ شَهْرَيْنِ تَبَاعًا لِّكَفَّارَةٍ) نه گهر به پۆژوو بیونی دوو مانگان به دوا یه کدا له سه ری واجب بوبیی بۆ که ففاره تیک، نه و کاته (صَامَهُمَا وَيَقْضِي أَثَانِيَهُمَا) با دوو مانگه کان بۆ که ففاره ته که به پۆژوو بیی و دوشه ممه کانی ناو دوو مانگه کانیش قه زا بکاته وه (وَفِي قَوْلٍ: لَا يَقْضِي إِنْ سَبَقَتْ الْكَفَّارَةُ النَّذْرَ) له فهرمووده یه کدا: دوشه ممه کانی ناو دوو مانگه کان قه زا ناکاته وه نه گهر واجبیونی که ففاره ته که له پیش نه زره که دا بوبیی قُلْتُ: ذَا الْقَوْلُ أَظْهَرُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَتَقْضِي زَمَنَ حَيْضٍ وَنِفَاسٍ فِي الْأَظْهَرِ، أَوْ يَوْمًا بَعَيْنِهِ لَمْ يَصُمْ قَبْلَهُ، أَوْ يَوْمًا مِنْ أُسْبُوعٍ ثُمَّ نَسِيَهُ صَامَ آخِرَهُ وَهُوَ الْجُمُعَةُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ هُوَ وَقَعَ قَضَاءٌ، وَمَنْ شَرَعَ فِي صَوْمٍ نَقَلَ فَنَذَرَ إِتِمَامَهُ لَزِمَهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَإِنْ نَذَرَ بَعْضَ يَوْمٍ لَمْ يَنْعَقِدْ، وَقِيلَ: يَلْزِمُهُ يَوْمٌ، أَوْ يَوْمٌ قُدُومَ زَيْدٍ فَلَا أَظْهَرُ إِنْعِقَادُهُ، فَإِنْ قَدِمَ لَيْلًا أَوْ يَوْمَ عِيدٍ أَوْ فِي رَمَضَانَ فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ، أَوْ نَهَارًا وَهُوَ مُفْطِرٌ أَوْ صَائِمٌ قَضَاءٌ أَوْ نَذْرًا وَجِبَ يَوْمٌ آخَرَ عَنْ هَذَا، أَوْ وَهُوَ صَائِمٌ نَفَلًا

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرموویه تی (ذَا الْقَوْلُ أَظْهَرُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نه م فهرمووده دووه مه به هیژتره (وَتَقْضِي زَمَنَ حَيْضٍ وَنِفَاسٍ فِي الْأَظْهَرِ) واجبه: ئافره تیش دوشه ممه کانی ماوه ی حه یزو نیفاس له جیاتی نه زره که قه زا بکاته وه، له فهرمووده ی به هیژتردا، به لام له فهرمووده که ی تردا واجب نیه قه زا بکاته وه.

(أَوْ يَوْمًا بَعَيْنِهِ) یان نه گهر نه زری کرد پۆژیکی دیارکراو به پۆژوو بیی، نه وه (لَمْ يَصُمْ قَبْلَهُ) نابیی پیش پۆژه که له جیاتی به پۆژوو بیی، چونکه پۆژوه که له جیاتی پۆژه دیارکراوه که دروست نابیی، جا نه گهر له پۆژه که دا به پۆژوو نه بو، واجبه: قه زای بکاته وه (أَوْ يَوْمًا مِنْ أُسْبُوعٍ ثُمَّ نَسِيَهُ) یان نه گهر نه زری کرد پۆژیکی دیارکراو له حه فته یه کدا به پۆژوو بیی، ئینجا پۆژه که شی له بیر چۆوه، نه و کاته (صَامَ آخِرَهُ وَهُوَ الْجُمُعَةُ) با له کۆتایی حه فته که دا به پۆژوو بیی: که پۆژی هه یینی به (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ هُوَ وَقَعَ قَضَاءٌ) جا نه گهر نه زره که هه یینی

نه بوی، نه وه بوی ده بیته قهزا کردنه وه نه زړه که ی له سر لاده که وئ. (وَمَنْ شَرَعَ فِي صَوْمٍ نَفَلَ) هر که سیک دهستی به پښوویکی سوننه ت کرد (فَنَذَرَ إِثْمَامَهُ) ئینجا نه زړی کرد ته وای بکا، نه وه (لَزِمَهُ عَلَى الصَّحِيحِ) له سهری واجبه ته وای بکا، له سهر فهرموده ی پاست، به لام (وَإِنْ نَذَرَ بَعْضَ يَوْمٍ) نه گهر نه زړی کرد به شیکی پښیک به پښووی بی: وه ک نیوه یی، نه وه (لَمْ يَنْقُصْ) نه زړه که ی دانا به سترئ، به لام (وَقِيلَ يَلْزَمُهُ يَوْمٌ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: واجبه: پښیک ته وای به پښووی بی.

(أَوْ يَوْمٌ قُدُومٌ زَيْتٍ) یان نه زړی کرد پښی هاتنه وه ی زهید به پښووی بی، نه وه (فَالْأَظْهَرُ انْعِقَادُهُ) به فهرموده ی به هیژتر: نه زړه که ی داده به سترئ، ئینجا ته ماشا ده که ی: (فَإِنْ قَدِمَ لَيْلًا أَوْ يَوْمًا عِيدٍ أَوْ فِي رَمَضَانَ) نه گهر زهید له شه وئدا، یان له پښی جه ژندا، یان له پهم زاندا هاته وه، نه وه (فَلَا شَيْءَ عَلَيْهِ) هیچی له سهر نیه، چونکه کاتی هاتنه وه که قبولی به پښوویون ناکا (أَوْ نَهَارًا وَهُوَ مُفْطِرٌ أَوْ صَائِمٌ قَضَاءً أَوْ نَذْرًا) یان زهید له پښی دا هاته وه نه زړه که ش به پښووی نه بو، یان به پښووی بو به لام به قهزا، یان له جیاتی نه زړیک بو، نه و کاته (وَجَبَ يَوْمٌ آخَرُ عَنْ هَذَا) واجبه پښیک ته به قهزا له جیاتی نه م پښه به پښووی بی (أَوْ وَهُوَ صَائِمٌ نَفَلَ) یان له پښی هاتنه و ی زهید دا نه زړه که به پښووی سوننه ت بو، فَكَذَلِكَ، وَقِيلَ يَجِبُ تَتْمِيمُهُ وَيَكْفِيهِ، وَلَوْ قَالَ: إِنْ قَدِمَ زَيْدٌ فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ الْيَوْمِ التَّالِي لِيَوْمِ قُدُومِهِ وَإِنْ قَدِمَ عَمَرُو فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ أَوَّلِ خَمِيسٍ بَعْدَهُ، فَقَدِمَا فَيُضَاعَفُ وَجَبَ صَوْمُ الْخَمِيسِ عَنْ أَوَّلِ النَّذْرَيْنِ وَيَقْضِي الْآخَرَ. (فَصَلِّ) نَذَرَ الْمَشْيِ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ أَوْ إِتْيَانَهُ فَالْمَذْهَبُ وَجُوبُ إِتْيَانِهِ بِحَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ، فَإِنْ نَذَرَ الْإِتْيَانَ لَمْ يَلْزَمَهُ مَشْيٌ، وَإِنْ نَذَرَ الْمَشْيِ أَوْ أَنْ يَحُجَّ أَوْ يَعْتَمِرَ مَاشِيًا فَلْأَظْهَرُ وَجُوبُ الْمَشْيِ، فَإِنْ كَانَ قَالَ أَحُجُّ مَاشِيًا فَمِنْ حَيْثُ يُحْرِمُ، وَإِنْ قَالَ أَمْشِي إِلَى بَيْتِ اللَّهِ تَعَالَى فَمِنْ دُوَيْرَةِ أَهْلِهِ

نه و کاته ش (فَكَذَلِكَ) واجبه: پښیک ته به قهزا له جیاتی نه م پښه به پښووی بی (وَقِيلَ: يَجِبُ تَتْمِيمُهُ وَيَكْفِيهِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: واجبه پښووه سوننه ته که ته وای بکاو به نه زړه که ی ده که وئ.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر گوتی: (إِنْ قَدِمَ زَيْدٌ فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ الْيَوْمِ التَّالِي لِيَوْمِ قُدُومِهِ) نه گهر زهید هاته وه له سهرم بی بڅ خوا پښی دوی پښی هاتنه وه که یی به پښووی بیمو (وَإِنْ قَدِمَ عَمَرُو فَلِلَّهِ عَلَى صَوْمِ أَوَّلِ خَمِيسٍ بَعْدَهُ) نه گهر عمریش هاته وه له سهرم نه زړی بڅ خوا یه که م پیښج شه ممه ی دوی هاتنه وه که یی به پښووی بیم (فَقَدِمَا فِي الْأَرْبَعَاءِ) ئینجا زهیدو عمر له پښی چوار شه ممه دا هاتنه وه، نه وه (وَجَبَ صَوْمُ الْخَمِيسِ عَنْ أَوَّلِ النَّذْرَيْنِ) واجبه: پیښج شه ممه که له جیاتی نه زړه که ی یه که م به پښووی بی و (وَيَقْضِي الْآخَرَ) واجبه: نه زړه که ی

دوره میس قهزا بکاته وه.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِأَسَى نَه زِر كَرْدَنی حه ج و عومره﴾

(نَذَرَ الْمَشْيَ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ تَعَالَى) نه گهر نه زری کرد به پیاده بی بپواته مالی خوا له (مَكَّةَ) ی پیروز (أَوْ إِثْيَانَهُ) یان نه زری کرد بیته مالی خوا، نه وه (قَالَ الْمَذْهَبُ: وَجُوبُ إِثْيَانِهِ بِحَجٍّ أَوْ عُمْرَةٍ) به فرموده ی پاستی مه زه ب واجبه: بچیته مالی خوا به ئیحرام به ستراییه وه: به حه ج، یان به عومره، ئینجا (فَإِنْ نَذَرَ الْإِثْيَانَ) نه گهر ته نها هاتنی نه زر کرد بی، نه وه (لَمْ يَلْزَمَهُ مَشْيٌ) واجب نیه به پیاده بی بپواته مالی خوا، به لکو دروسته: به سواری بپوا، به لام (وَإِنْ نَذَرَ الْمَشْيَ) نه گهر نه زری کرد بی به پیاده بی بپواته مالی خوا (أَوْ أَنْ يَحُجَّ أَوْ يَعْتَمِرَ مَاشِيًا) یان نه زری کرد بو به پیاده بی حه ج بکا، یان عومره، نه وه (فَالْأَظْهَرُ وَجُوبُ الْمَشْيِ) به فرموده ی به هیتر واجبه: به پیاده بی بپواته مالی خوا تا کو حه ج و عومره که بکا.

ئینجا (فَإِنْ كَانَ قَالَ: أَحُجُّ مَاشِيًا) نه گهر له نه زره که ی دا گوت بی تی: نه زری به پیاده بی حه ج بکه م. نه وه (فَمَنْ حَيْثُ يُحْرِمُ) له و شوینه وه که ئیحرامی لیده به ستن، واجبه: به پیاده بی بپوا، به لام (وَإِنْ قَالَ: أَمْشِيَ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ تَعَالَى) نه گهر گوت بی تی: نه زری به پیاده بی بپوه مالی خوا ی گهر وه، نه و کاته (فَمَنْ دَوَّرَهُ أَهْلُهُ) واجبه له خاتو لکه ی مال و مندالیه وه **فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا أُوجِبْنَا الْمَشْيَ فَرَكِبَ لِعُذْرِ أَجْزَأَهُ وَعَلَيْهِ دَمٌ فَيَا أَظْهَرَ، أَوْ بَلَا عُذْرٍ أَجْزَأَهُ عَلَا الْمَشْهُورُ وَعَلَيْهِ دَمٌ، وَمَنْ نَذَرَ حَجًّا أَوْ عُمْرَةً لَزِمَهُ فَعَلُهُ بِنَفْسِهِ، فَإِنْ كَانَ مَعْضُوبًا اسْتَنَابَ، وَيُنْدَبُ تَعْجِيلُهُ فِي أَوَّلِ الْإِمْكَانِ، فَإِنْ تَمَكَّنَ فَأَخَّرَ فَمَاتَ حُجٌّ مِنْ مَالِهِ، وَإِنْ نَذَرَ الْحَجَّ عَامَهُ وَأَمَكَّنَهُ لَزِمَهُ،**

به پیاده بی بپواته مالی خوا بۆ حه ج و عومره (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی پاستردا. (وَإِذَا أُوجِبْنَا الْمَشْيَ) هر کاتیک پویشن بۆ حه ج و عومره به پیاده بی له سهر نه زره که واجب بکه ی (فَرَكِبَ لِعُذْرِ) ئینجا به هوی عوزیک سواری و لاغ، یان ئوتو مبیل، یان فپوکه بوو، نه وه (أَجْزَأَهُ) حه ج و عومره که ی له جیاتی نه زره که ی دروست ده بی، به لام (وَعَلَيْهِ دَمٌ فَيَا أَظْهَرَ) له فرموده ی به هیتردا: خوینی نه کردنی نه زره که ی له سهر واجب ده بی (أَوْ بَلَا عُذْرٍ) یان به بی عوز به سواری پویشن حه ج، نه و کاته ش (أَجْزَأَهُ عَلَى الْمَشْهُورِ) له سهر فرموده ی ناسراوی مه زه ب: حه ج و عومره که ی له جیاتی نه زره که ی دروست ده بی، به لام (وَعَلَيْهِ دَمٌ) لیره شدا خوینی له سهر واجب ده بی، ئینجا خوینه که ش له هه ردو مه سه له دا: بزنیك، یان مه پیکه، جا نه گهر دهستی نه که وت، واجبه: سی پوژ له حه ج و هفت پوژیش له ماله وه به پوژوو بی.

جا بزانه: له دوو فرموده که ی تر دا: له هیچیک له و دوو مه سه لانه دا خوینی له سهر واجب ناب، هه روه که له (مغنی) دا فرموده ی تی.

(وَمَنْ نَذَرَ حَجًّا أَوْ عُمْرَةً) هر که سیک نه زری کرد حج، یان عومپه بکا، نه وه (لَزِمَهُ فِعْلُهُ بِنَفْسِهِ) له سهری واجبه به خوی حج و عومپه بکا (فَإِنْ كَانَ مَعْضُوبًا) جا نه گهر په ککه وتوو بئ، نه و کاته (اسْتَنَابَ) په کی که له جیاتی خوی داده نئ حج و عومپه ی بئ بکا: به پاره، یان به خوپایی (وَيُنْدَبُ تَعَجُّلُهُ فِي أَوَّلِ الْإِمْكَانِ) سوننه ته به په له حج و عومپه که بکا له په که مین نه و سالانه دا: که - له دواي نه زره که - بوی ده گونجی (فَإِنْ تَمَكَّنَ فَأَخَّرَ فَمَاتَ) جا نه گهر بوی گونجا حجی نه زکراو بکا، به لام دواي خست و نه یکرد، ینجا مرد، نه و کاته (حُجٌّ مِنْ مَالِهِ) واجبه: له میراته که ی حج به نه زکراو که ی بئ بکری، به لام نه گهر پیش مردن بوی نه گونجا بئ، نه و کاته واجب نیه بوی بکری، هه روه که له سرچاوه کاند ا فهرموویانه.

(وَإِنْ نَذَرَ الْحَجَّ عَامَةً) نه گهر نه زری کرد له م ساله ی دا حج بکا، یان سالیکی تری دیاری کرد (وَأَمَّا كُنْهٌ) بویشی گونجا حج بکا، نه وه (لَزِمَهُ) له سهری واجبه: له م ساله دا حج که بکا، جا نه گهر له م ساله دا نه یکرد، واجبه له سالیکی تر دا قه زای بکاته وه، جا نه گهر مرد، واجبه: له میراته که ی بوی قه زای بکریته وه، هه روه که له (المجموع) دا فهرموویانه.

جا بزانه: نه گهر حجی پوکنی نیسلا می نه کرد بئ و له م ساله شدا به نیه تی نه زره که ی حج بکا، نه و کاته نه م حجی بئ ده بیته پوکنی نیسلا م، هه روه که له (تحفه) و (مغنی) دا **فَإِنْ مَنَعَهُ مَرَضٌ وَجَبَ الْقَضَاءُ، أَوْ عَدُوٌّ فَلَا فِإِلَّا ظَهَرَ، أَوْ صَلَاةٌ أَوْ صَوْمًا فِي وَقْتٍ فَمَنَعَهُ مَرَضٌ أَوْ عَدُوٌّ وَجَبَ الْقَضَاءُ، أَوْ هَدِيًّا لَزِمَهُ حَمْلُهُ إِلَى مَكَّةَ وَالتَّصَدُّقُ بِهِ عَلَى مَنْ بِهَا، أَوْ التَّصَدُّقُ عَلَى أَهْلِ بَلَدٍ مُعَيَّنٍ لَزِمَهُ،**

فهرموویانه، که واته: له سهری واجبه: له جیاتی نه زره که ی حجی تری به قه زای له سالیکی تر دا بکا، به لام نه گهر له ساله که دا به نیه تی پوکنی نیسلا م حج که بکا، نه و کاته حجی پوکنی نیسلا می دروست ده بئ و هم نه زره که شی له سر لاده که وئ، هه روه که له (بجری می) دا روون کراو ته وه.

(فَإِنْ مَنَعَهُ مَرَضٌ) جا نه گهر له دواي ئی حرام به ستن به هوی نه خوشی نه گونجا له ساله که دا حج ته و او بکا، نه و کاته (وَجَبَ الْقَضَاءُ) واجبه: حج که قه زای بکاته وه، به لام (أَوْ عَدُوٌّ) نه گهر له دواي ئی حرام به ستن دوزمنیک قه ده غه ی کرد حج ته و او بکا، نه و کاته (فَلَا فِإِلَّا ظَهَرَ) قه زاکردنه وه ی له سر نیه، له فهرمووده ی به هیژ تر دا، هه روه ها نه گهر له ساله دیار کراو که دا بوی نه گونجا حج بکا، نه و کاته نه زره که ی له سر لاده که وئ و قه زاکردنه وه ی له سر نیه، هه روه که له سرچاوه کاند ا فهرموویانه.

(أَوْ صَلَاةٌ أَوْ صَوْمًا فِي وَقْتٍ) یان نه گهر نه زری کرد نو یژیک، یان پوژوو ی که له کاتیکی دیار کراو دا بکا (فَمَنَعَهُ مَرَضٌ أَوْ عَدُوٌّ) ینجا نه خوشی، یان دوزمنیک قه ده غه ی کرد و نو یژو پوژوو که ی نه کرد، نه و کاته (وَجَبَ الْقَضَاءُ) واجبه قه زای بکاته وه.

﴿ نه زركردنى خيړيك له شويڼيكي دياركراودا، گواستنه وهى نه زربو شويڼيكي تر ﴾

(أَوْ هَدِيًّا) يان نه زرى كرد مه پړك، يان خوراكيك، يان جلو بهرگيك به ديارى بباته (مكة) پيړوز، نه وه (لَزِمَهُ حَمْلُهُ إِلَى مَكَّةَ) له سهرى واجبه: دياريه كه بباته حه پهمى (مكة)، هم (وَالْتَصَدَّقُ بِهِ عَلَى مَنْ فِيهَا) واجبه: دياريه كه ش به خيړ بداته گه داو هه ژاره كانى ناو حه پهمى (مكة)، هه رچه ند خه لكى (مكة) ش نه بن، جا نه گه ر دياريه كه ووشترو مه پو بزنو مانكا بى، واجبه له حه پهمى (مكة) دا سهرى بپړى وگوشته كه ي بداته گه داو هه ژاره كانى (مكة)، هه روه كه له سهرچاوه كاندا فهرموويانه.

(أَوِ الْتَصَدَّقَ عَلَى أَهْلِ بَلَدٍ مُّعَيَّنٍ) يان نه زرى كرد شتيك به خيړ بداته دانويشتوانى شاريكى دياركراو، يان نه زرى كرد ناژه لئيك له شويڼيكا بكا ته خيړ، يان قوريانى له شويڼيكا بكا، يان نه زرى كرد مه پړك له شويڼيكا سهر بپړى و مه به ستيشى خيړ كردن بو، نه وه (لَزِمَهُ) له سهرى واجبه: خيړه كه له و شوينه دياركراوه دا بكاو هم واجبه: ناژه له كه ش له شوينه كه دا سهر بپړى وگوشته كه شى - وه كو خيړه كه - بداته گه داو هه ژاره كانى شوينه كه، به به لگه ي حه ديسه كه ي داهاتوو، هم ﴿قَالَتْ امْرَأَةٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي نَذَرْتُ أَنْ أُنْحَرَ بِمَكَانٍ كَذَا وَكَذَا؟ قَالَ: لِيَصْنَمٍ... لَوْ تَنِي؟ قَالَتْ: لَا. قَالَ: أَوْفَى بِنَذْرِكَ﴾ رواه أبوداود والترمذي بسند صحيح، **أَوْ صَوْمًا فِي بَلَدٍ لَمْ يَتَّعَيْنْ، وَكَذَا صَلَاةً**

نافره تيك گوتى: نه زرم كردوه له فلانه شوينه دا ناژه له سهر بپړم؟ پيغه مبه رﷺ فهرمووى: بى بت و سه نه م؟ نافره ته كه گوتى: نا. پيغه مبه رﷺ فهرمووى: نه زره كه ت به جى بيته. كه واته: دروست نيه: خيړه كه وگوشته كه بداته ده و له مهنده كان و كافره كانى شوينه كه، هم دروست نيه به خوى و ژن و منداله كانيشى هيچ به شيك له خيړه كه و له گوشته كه بخون. هم دروستيش نيه - له و شوينه ي بى نه زره كه دياركراوه - بگواستريته وه بى شويڼيكي تر، هه روه كه له (مغنى) و (الشروانى) دا پوون كراوه ته وه، به لام نه گه ر هيچ شويڼيكي ديارى نه كړد بى، نه و كاته دروسته نه زركراوه كه ي بگوازيته وه بى شويڼيكي تر - به و مهربه ي قوريانى نه زركراو نه بى - هه روه كه له (باسى گواستنه وهى زه كات) دا پوون كراوه.

﴿ ناكادارى ﴾: وشه ي (لِيَصْنَمٍ، لَوْ تَنِي) له حه ديسه كه دا، هم حه ديسه كه ي داهاتوش به لگه يه: نه گه ر نه زركردنى خيړو سهر بپړنى ناژه له شويڼيكا گوناوى تى دا بى، يان بيره وه ريه كي ناشه رعى تى دا بى، نه و كاته نه زره كه دانامه زرى، كه و ابو: نه زركردن بى زياره تگا وگړپى پياوچاكان: نه گه ر مه به ستي به گه وده دانانى گړپه كه بى، يان مه به ستي خق نزيك كړنه وه بى له پياوچا كه، يان باوه پى و ابى: نه زركردن بى نه و گړپه و پياوچا كه به لاي له سهر لاده دا، نه و نه زره به تاله و دانامه زرى، كه و ابو: نه گه ر شتيك له و نه زركراوه له زياره تگايه كه دا هه بى، واجبه: بدرسته وه خاوه نه كه ي، يان ميراتگره كانى، جا نه گه ر

خواه نه که ی نه زاندره، نه و کاته له بهرزه وهندی موسولمانان سهرف دهکری، ههروه که له (مغنی) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

عن ثابت رضی الله عنه نَذَرَ رَجُلٌ أَنْ يَنْحَرَ إِبِلًا بَيَّوَانَةً، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: هَلْ كَانَ فِيهَا صَمٌّ يُعْبَدُ؟ قَالَ: لَا. قَالَ: فَهَلْ كَانَ فِيهَا عَيْدٌ مِنْ أَعْيَادِهِمْ؟ قَالَ: لَا. قَالَ: أَوْفِ بِنَذْرِكَ. رواه ابوداود والطبراني بإسناد صحيح، پیاویک نه زری کرد ووشتیک له (بیوانه) دا سهر بیپی، پیغه مبه رضی الله عنه فهرموی: ئایا له و شوینه دا هیچ سه نه میک هه بوه بیهرستری؟ گوتی: نا. فهرموی: هچ جه نئیکی کافره کان له و شوینه دا دهکرا؟ گوتی: نا. پیغه مبه رضی الله عنه فهرموی: نه زره که ت به جی بیته.

(أَوْ صَوْمًا فِي بَلَدٍ) یان نه زری کرد له شاریکی دیارکراودا به پۆزوو بیی، نه وه واجبه به پۆزوو بیی، به لام (لَمْ يَتَعَيَّنْ) مهرج نیه له شوینه دیارکراوه که دا به پۆزوو بیی (وَكَذَا صَلَاةٌ) ههروه ها نه گهر نه زری کرد له شوینیکی دیارکراودا نوژیکی واجب، یان سوننه ت بکا، نه وهش مهرج نیه له شوینه که دا نوژه که بکا.

ههروه ها نه گهر نه زری کرد نوژیکی فه پز له مزگه وتیکی دیارکراودا بکا، نه و کاته واجبه: نوژه که له مزگه وتیکدا بکا، به لام مهرج نیه له مزگه وته دیارکراوه که دا بیکا

إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ، وَفِي قَوْلٍ
قُلْتُ: الْأَظْهَرُ تَعْيِينُهُمَا كَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ز
أَوْ أَيَّامًا فَثَلَاثَةً، أَوْ صَدَقَةً فِيمَا كَانَ، أَوْ صَلَاةً فَرَكْعَتَانِ، وَفِي قَوْلٍ رَكْعَةً، فَعَلَا أَوَّلَ يَجِبُ الْقِيَامُ فِيهِمَا مَعَ الْقُدْرَةِ، وَعَلَا الثَّانِي لَأَ، أَوْ عِنَقًا فَعَلَى الْأَوَّلِ رَقَبَةٌ كَفَّارَةٌ، وَعَلَا الثَّانِي رَقَبَةٌ، قُلْتُ: الثَّانِي هُنَا أَظْهَرُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. أَوْ عِنَقٌ كَافِرَةٌ مَعِيَّةٍ أَجْزَأُهَا كَامِلَةٌ،

(إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ) ته نها نه گهر له نه زره که دا (الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ) ی دیاری کرد بیی، نه و کاته واجبه له وئ دا نوژه که بکاو له شوینیکی تر دا بهر نا که وئ (وَفِي قَوْلٍ: وَمَسْجِدَ الْمَدِينَةِ وَالْأَقْصَى) له فهرموده یه کدا: نه گهر نه زری کرد له مزگه وتی پیغه مبه رداو رضی الله عنه له (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا نوژ بکا، نه و کاتهش واجبه: له و دووانه دا نوژه که بکا.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرمویه تی (الْأَظْهَرُ تَعْيِينُهُمَا كَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به فهرموده ی به هیتر: مزگه وتی پیغه مبه ر رضی الله عنه (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) به نه زکردن وه کو (الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ) له سه ری واجب ده بن، چونکه پیغه مبه ر رضی الله عنه فهرمویه تی: ﴿لَا تُشَدُّ الرَّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِ هَذَا، وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى﴾ رواه الشيخان، بۆ خواپهرستی بارگهی سه فهر ناپیچریتته وه، ته نها بۆ سی مزگه وتان ده پیچریتته وه: بۆ (الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ) له (مكة)، بۆ ئهم مزگه وته ی من له (مدينة)، بۆ (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) له

(فَلَسْطِين).

(أَوْ صَوْمًا مُطْلَقًا) يان بئ گوتنی ژماره نه زری کرد به پۆژوو بیی، ئەو (فَیَوْمَ) تەنها پۆژیکى له سەر واجب دەبێ (أَوْ أَيَّامًا) یان نه زری کرد چەند پۆژیک به پۆژوو بیی، ئەو کاته (فَتَلَاكُنَّ) سێ پۆژوو له سەر واجب دەبن (أَوْ صَدَقَةً) یان نه زری کرد خێرێک بکا، ئەو هەش (فَبِمَا كَانَ) به هەر شتیکی کهم-که به مال دابندرئ- خێره کهی دروست دەبێ (أَوْ صَلَاةً) یان نه زری کرد نوێژیک بکا، ئەو (فَرَكْعَتَانِ) دوو پەکههتی له سەر واجب دەبن (وَفِي قَوْلٍ رَّكْعَةً) له فرمودهیه کدا: تەنها پەکههتیکی له سەر واجب دەبێ (فَعَلَى الْأَوَّلِ) جا له سەر فرمودهیه کهم (يَجِبُ الْقِيَامُ فِيهِمَا مَعَ الْقُدْرَةِ) واجبه: به پێوه دوو پەکههته کان بکا، ئەگەر توانای هەبێ (وَعَلَى الثَّانِي لَا) له سەر فرمودهیه دووهمیش واجب نیه به پێوه بیکا.

(أَوْ عِتْقًا) یان نه زری کرد کۆیلهیه ک نازاد بکا، ئەو (فَعَلَى الْأَوَّلِ: رَقَبَةً كَفَّارَةً) له سەر فرمودهیه یه کهم واجبه کۆیلهیه کی که ففارهت نازاد بکا (وَعَلَى الثَّانِي رَقَبَةً) له سەر فرمودهیه دووهمیش: هەر کۆیلهیه ک نازاد بکا، دروسته (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فرمودیه تی (الثَّانِي هُنَا أَظْهَرَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) فرمودهیه دووهم-لیره دا- به هیژتره (أَوْ عِتْقَ مَعِيْبَةٍ كَافِرَةٍ) یان نه زری کرد کۆیلهیه کی کافری عه ییدار نازاد بکا، ئەو کاته (أَجْزَاهُ كَامِلَةٌ) فَإِنْ عَيَّنَ نَاقِصَةً تَعَيَّنَتْ، أَوْ صَلَاةً قَائِمًا لَمْ يَجْزُ قَاعِدًا، بِخِلَافِ عَكْسِهِ، أَوْ طُولَ قِرَاءَةِ الصَّلَاةِ، أَوْ سُورَةً مُعَيَّنَةً، أَوْ الْجَمَاعَةَ لِرَمَلِهِ، وَالصَّحِيحُ اِنْعِقَادُ النَّذْرِ بِكُلِّ قُرْبَةٍ لَا تَجِبُ اِبْتِدَاءً كَعِبَادَةِ وَتَشْيِيعِ جَنَازَةٍ وَالسَّلَامِ.

دروسته کۆیلهیه کی موسولمانی بئ عه یب نازاد بکا، به لام (فَإِنْ عَيَّنَ نَاقِصَةً) ئەگەر کۆیله کافرو عه ییداره کهی دیاری کردبێ، ئەو کاته (تَعَيَّنَتْ) واجبه هەر دیارکراوه که نازاد بکا.

﴿ ناگاداری: له باره ی گۆڕینی نه زرکراوه که ﴾

ئەگەر نه زری کرد مه پێک بکاته خێر، ئەو دروسته ووشتریک، یان مانگایه ک له جیاتیی بکاته خێر، به لام ئەگەر دیاری کردبێ: وه ک نه زری بئ ئەم مه پیه بکه مه خێر، ئەو کاته واجبه: خودی مه پیه که بکاته خێرو دروست نیه ووشتره مانگایه کی له جیاتیی بکاته خێر، ههروهک له (المجموع) و (تحفه) دا پوون کراوه ته وه.

جا بزانه: له مه زه بهی (حنفی) دا دروسته له جیاتیی شتی نه زرکراو نرخیه نه زرکراوه که بکاته خێر: وه ک نه زری کردبێ دوو مه پی ناوه نجی بکاته خێر، جا له جیاتیه هه ردوکیان مه پێکی که وره و قه له و-که به قه د نرخیه هه ردوکیان بئ- بکاته خێر، یان له جیاتیی نان نرخیه نانه که بکاته خێر، به لام له (هَدْيٍ) هه ج و له قوربانیدا دروست نیه نرخه که یان بکاته خێر، ههروهک له سه ره تایی زه کات له (الإختیار) و (مجمع الأنهر) دا پوون کراوه ته وه.

(أَوْ صَلَاةً قَائِمًا) يان نه زری کرد به پیوه نویژیکی سوننهت بکا، نه وه (لَمْ يَجُزْ قَاعِدًا) به دانیشتوویی دروست نیه (بِخِلَافِ عَكْسِهِ) به لام به پیچه وانه وه دروسته، واته: له جیاتی دانیشن به پیوه بیکا، چونکه خیرتره.

(أَوْ طُولَ قِرَاءَةِ الصَّلَاةِ) یان نه زری کرد خویندنی ناو نویژ دریژ بکاته وه (أَوْ سُورَةَ مُعَيَّنَةٍ) یان سوپه تیکی دیارکراو له نویژدا بخوینتی (أَوْ الْجَمَاعَةَ) یان نه زری کرد به جه ماعت بیکا، نه وه (لَزِمَهُ) له گشت مه سه له کاندانه زکراره که ی له سر واجب ده بی.

(وَالصَّحِيحُ) به فهرموده ی راست (انْعِقَادُ النَّذْرِ بِكُلِّ قُرْبَى لَا تَجِبُ ابْتِدَاءً) نه زکردن به گشت خواپه رستیه که داده به ستری که له سه ره تاوه واجب نه بی: (كَعِيَادَتِهِ وَتَشْيِيعِ جَنَازَتِهِ وَالسَّلَامِ) وه که سهردانی نه خوش و ناماده بوونی ناشتنی جه نازه و سه لامکردن.

﴿پاشکۆ﴾: نه گهر که سیک مردو نه زریکی له سر بوو، نه وه له سر میراتگره که ی واجب: له میراته که ی نه زره که ی بۆ قهزا بکاته وه ﴿عن ابن عباس رضاهما: اسْتَفْتَى سَعْدُ بْنُ عُبَادَةَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فِي نَذْرِ كَانَ عَلَى أُمِّهِ تُوفِيَتْ قَبْلَ قَضَائِهِ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: فَأَقْضِهِ عَنْهَا﴾ رواه الشيخان، (سعد) پرسیری کرد: له باره ی نه زریک که له سر دایکی بوو، دایکیشی مردبو پیش نه وه ی نه زکراره که ی بکا؟ پیغه مبه رﷺ فهرموو: تو نه زکراره که بۆ دایکت قهزا بکه وه.

(كِتَابُ الْقَضَاءِ)

﴿كِتَابُ الْقَضَاءِ: په ږتوکی دادکردن له نیوان خه لکدا﴾

واته: براندنه وه ی کیشه ی نیوان خه لک به گویره ی شهرعی خوی گهره: که له قورپان و ه دیسو (اجماع) و (قیاس) وه رگیراوه، خوی گهره ده فهرموو: ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ﴾ نه ی پیغه مبه رﷺ نیمه نه م قورپانه مان به پراستیه وه بۆ تو ناردوته خواره وه تاکو داد له نیوان خه لکدا بکه ی به و شهرعی خوا فیتری توی کردوه.

هه روه ها ﴿عن مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا لَيْمَنَ قَالَ لَهُ: كَيْفَ تَقْضِي؟ قَالَ: أَقْضِي بِمَا فِي كِتَابِ اللَّهِ تَعَالَى. قَالَ: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِي كِتَابِ اللَّهِ؟ قَالَ: فِيسُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. قَالَ: فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِي سُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ قَالَ: أَجْتَهِدُ رَأْيِي. قَالَ: أَلْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَفَّقَ رَسُولَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ﴾ رواه الترمذي و ابوداود بسند صالح، که پیغه مبه رﷺ (مُعَاذِ) ی ناردده (يَمَنَ)، پی ی فهرموو: به چی داد له نیوان خه لکدا ده که ی؟ (مُعَاذِ) گوتی: به قورپانی پیروژ. فهرموو: نه گهر پووداوه که له قورپاندا نه بو؟ گوتی: نه و کاته به ه دیسه کانی پیغه مبه رﷺ. فهرموو: نه گهر له ه دیسیدا نه بو؟ گوتی: نه و کاته به بۆچونی خۆم (اجْتِهَادِ) له پووداوه که دا ده که م. جا پیغه مبه رﷺ فهرموو: همدو شوکر بۆ نه و خوییه ی نیردراوی

پیغمبره‌ی خوی گه یاندۆته پڭگایه کی پاست.

جا بزانه: ئه و که سه‌ی داد له نیوان خه‌لکدا ده‌کاو کیشه‌کانیان ده‌پڭنیتته‌وه، پی‌ی ده‌گوتری: (قازی) = دادوهر، که‌واته: هر قازییک = دادوهریک - جگه له شه‌ری ئیسلام - به یاسای ده‌ستکرد داد له نیوان خه‌لکدا بکا، ئه‌وه گونا‌ه‌باره و گشت بریاره‌کانی په‌ده ده‌کرینه‌وه، هر چه‌ند له‌گه‌ل پاستیشدا تیگ بکه‌نه‌وه، هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا هه‌رموویانه، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾... ﴿هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾ هر که سانیگ داد نه‌که‌ن به‌و قورپانه‌ی خوا ناردویه‌تیه خواره‌وه، ئه‌وانه (ظالم) ن سته‌مکارن... فاسقن.

جا ئه‌وه له‌حاله‌تیکدا یه که دادکه‌ره‌که باوه‌پی به شه‌ری قورپان هه‌بی و په‌فتاری پی‌نه‌کا، چونکه ئه‌گه‌ر باوه‌پیشی پی‌نه‌بی ئه‌وه کافره، هه‌روه‌ک له ئایه‌ته‌که‌ی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾ ئه‌وانه کافرن. هه‌روه‌ک له (تفسیر ابن کثیر) دا په‌وون کراوه‌ته‌وه.

هه‌روه‌ها پیغمه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿الْقَضَاءُ ثَلَاثَةٌ، وَاحِدٌ فِالْجَنَّةِ وَآثَنَانِ فِالنَّارِ: رَجُلٌ عَرَفَ الْحَقَّ فَقَضَىٰ بِهِ فَهُوَ فِالْجَنَّةِ، وَرَجُلٌ عَرَفَ الْحَقَّ فَجَارَ فِالْحُكْمِ فَهُوَ فِالنَّارِ، وَرَجُلٌ لَّمْ يَعْرِفِ الْحَقَّ فَقَضَىٰ لِلنَّاسِ عَلَىٰ جَهْلٍ فَهُوَ فِالنَّارِ﴾ حدیث صحیح رواه اصحاب السنن، سی جۆره قازی هه‌نه، یه‌کیکیان له به‌هه‌شتدا یه دووانیان له دۆزه‌خدا نه، یه‌که‌م: ئه‌و **هُوَ فَرَضُ كِفَايَةٍ، فَإِنْ تَعَيَّنَ لِرَمَّةٍ طَلَبُهُ، وَإِلَّا**

پیاویه پاستی - شه‌ریعه‌تی ئیسلام - بزانی و به شه‌ریعه‌تی ئیسلام داد بکا، ئه‌مه‌یان له به‌هه‌شتدا یه. دووهم: ئه‌و پیاویه پاستی - شه‌ریعه‌تی ئیسلام - بزانی و په‌فتاری پی‌نه‌کا، ئه‌مه له دۆزه‌خدا یه. سی‌یه‌م: ئه‌و پیاویه شه‌ریعه‌تی ئیسلام نه‌زانی و به نه‌زانی بریار بۆ خه‌لکی بدا، ئه‌مه‌ش له دۆزه‌خدا یه.

که‌واته: واجبه به‌پۆه‌بردنی ده‌وله‌ت و گشت بریاردانیک و دادکردنیک به‌گویره‌ی شه‌ری ئیسلام بی؟ چونکه ئیسلام: نایین و ده‌وله‌ته، که‌وابو: جیاوازی نیه کاروباری کۆمه‌لایه‌تی و خیزانی بی، یان ئابووری و بازرگانی بی، یان جه‌نگ و ناشتی بی، یان... هتد، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ﴾ ئینجا - ئه‌ی پیغمه‌مبه‌ر ﷺ - تۆمان هینا سه‌ر شه‌ریعه‌تیک له کاروباری ئیسلام، که‌وابو: شوین ئه‌و شه‌ریعه‌ته‌ی ئیسلام بکه‌وه و شوین هه‌وا و هه‌وسی ئه‌و که‌سانه مه‌که‌وه که شه‌ریعه‌تی ئیسلام نازانن.

که‌واته: خوی گه‌وره پازی نابی به‌شیکی کاروباره‌کان به‌گویره‌ی شه‌ری ئیسلام بی و به‌شیکی به‌پیچه‌وانه‌ی شه‌ری ئیسلام - به یاسای ده‌ستکرد - بی، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ

عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ ﷻ نَهَى بِتَغَمُّبِهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ دَادَ لَهُ نِيَّوْنُ خَهْلَكْدَا بَكَهْ بَهْ وَ شَرَعِي خَوَا بَوِي
ناردويه خواره وه، شوین هه واو هه وه سی خه لکه که مه که وه و لییان بترسه نه وه که لاتبدنه
له به شیکی نه و شَرَعِي خَوَا ناردویه تیه خواره وه.

واته: (أَهْوَاء) له هه ردو و تیه ته که دا نه و یاسا ده ستردانه یه: که خه لکه به گویره ی هه واو
هه وه سی خویان دایانده نین و پره فتاری پی ده که ن.

ئینجا بزانه: نه گهر چهند که سیک هه بون شیاوی نه وه بوون ببنه قازی، نه و کاته (هُوَ قَرَضُ
كَفَايَةٍ) قبولکردنی بوونه قازی به (قَرَضُ الْكَفَايَةِ) واجبه له سه رگشت نه وانه ی به که لکه
دین، به لکو ئیمامی (الغزالی) فهرمویه تی: (بوونه قازی له (جهاد) ش خیرتره). واته:
چونکه پیغمه مبر ﷺ (الْخُلَفَاءُ الرَّاشِدُونَ) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ چهند که سیکیان به قازی ناردونه ته چهند
شوینیک، هه م براندنه وه ی کیشی نیوان خه لکیش واجبه.

که واته: نه گهر نه و که سانه ی بۆ قازی یه تی ده گونجین هیچیکیان قبولیان نه کرد ببیته
قازی، نه و کاته هه موویان گونا هبار ده بن و واجبه: پیشه وای موسولمانان یه کیکیان
به زۆرلیکردن بکاته قازی، واته: به زوبان بلای: (فَلَانَكْس تَوَم كَرْدَه قَازِي). یان
(دادوهر له فلانه شوینه دا). ئینجا مهرجه نه ویش به زوبان بلای: قبولم کرد.

(فَإِنْ تَعَيَّنَ) جا نه گهر ته نها یه که س له شوینه که دا بۆ قازی یه تی ده گونجا، نه و کاته
(لَزِمَهُ طَلَبُهُ) له سه ری واجبه: به خوی داوا بکا بکریته قازی (وَالْأَمْرُ بِهِ لَمْ يَكُنْ لَكَ
فَإِنْ كَانَ غَيْرُهُ أَصْلَحَ وَكَانَ يَتَوَلَّاهُ فَلِلْمَفْضُولِ الْقَبُولُ، وَقِيلَ: لَا،
وَيُكْرَهُ طَلَبُهُ، وَقِيلَ: يَحْرُمُ، وَإِنْ كَانَ مِثْلَهُ فَلَهُ الْقَبُولُ، وَيُنْدَبُ الطَّلَبُ
إِنْ كَانَ خَامِلًا يَرْجُو بِهِ نَشْرَ الْعِلْمِ أَوْ مُحْتَاجًا إِلَى الرِّزْقِ، وَإِلَّا فَالْأُولَى تَرْكُهُ،
قُلْتُ: وَيُكْرَهُ عَلَى الصَّحِيحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَالْإِعْتِبَارُ فِي التَّعَيَّنِ وَعَدَمِهِ بِالتَّاجِيَةِ،

که سانی تریش هه بون، نه و کاته (فَإِنْ كَانَ غَيْرُهُ أَصْلَحَ وَكَانَ يَتَوَلَّاهُ) نه گهر یه کیکی له خوی
گونجاوتر هه بو و قبولیشی ده کرد بیکه نه قازی، نه و کاته (فَلِلْمَفْضُولِ الْقَبُولُ) بۆ
گونجاوه که ش دروسته قبول بکا بیکه نه قازی (وَقِيلَ: لَا) له فهرموده یه کی بی هیژدا:
نه گهر گونجاوتره که قبول بکا، دروست نیه گونجاوه که قبول بکا.

(وَيُكْرَهُ طَلَبُهُ) ناپه سنده: پیاو داوا بکا بیکه نه قازی، نه گهر له خوی گونجاوتر هه بی (وَقِيلَ
يَحْرُمُ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: له و حاله ته دا چه پامه داوا بکا، به لام (وَإِنْ كَانَ مِثْلَهُ)
نه گهر پیاوه که ی تر گونجاوتر نه بو، به لکو نه ویش وه کو ی بوو، نه و کاته نه گهر داوایان
لی کرد ببیته قازی (فَلَهُ الْقَبُولُ) بوی دروسته: قبول بکا و ناپه سندیش نیه، چونکه
پیغمه مبر ﷺ ده فهرموی: ﴿لَا تَسْأَلِ الْإِمَارَةَ فَإِنَّكَ إِنْ أُعْطِيَتْهَا عَنْ مَسْئَلَةٍ وَكَلْتَ إِلَيْهَا، وَإِنْ
أُعْطِيَتْهَا عَنْ غَيْرِ مَسْئَلَةٍ أُعِنْتَ عَلَيْهَا﴾ رواه الشيخان، داوای کاریه ده سستی مه که،

چونکه نه‌گەر به داواکردنی خۆت کاربه‌ده‌ستیت بدریځی، نه‌وه تۆ ده‌دریځیه ده‌ست خۆت و کاره‌که‌ت، به‌لام نه‌گەر بێ‌داواکردن بتدریځی، نه‌و کاته له‌ سەر کاره‌که‌ت یارمه‌تیت ده‌دری. (وَيُنْدَبُ الطَّلَبُ) سوننه‌ته به‌خۆی داوا بکا بیکه‌نه قازی (إِنْ كَانَ خَامِلًا يَرْجُو بِهِ نَشْرَ الْعِلْمِ) نه‌گەر زانایه‌کی نه‌ناسراو بێ‌و ئومیدی وای بکا به‌هۆی قازی‌یه‌تی زانست بلأو بکاته‌وه (أَوْ مُحْتَاجًا إِلَى الرِّزْقِ) یان پیویستی به‌ بژیو هه‌بێ، یان کاربه‌ده‌سته‌کان مافی خه‌لکیان له‌ده‌ست ده‌دا؟ چونکه به‌هۆی نه‌م حاله‌ته بوو هه‌زه‌تی (یوسف) ﷺ داوا ی کرد له‌ (مصر) بپیته کاربه‌ده‌ستی دارایی.

(وَالْأَمْرُ) به‌لام نه‌گەر نه‌و هۆیا نه‌بون، نه‌و کاته (فَالأَوَّلَى تَرْكُهُ) وا باشتره داوا ی قازی‌یه‌تی نه‌کا، به‌لکو (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فه‌رموویه‌تی (وَيُكْرَهُ عَلَى الصَّحِيحِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) ناپه‌سنده: داوا ی قازی‌یه‌تی بکا نه‌گەر هۆیه‌کانی پابردو نه‌بن، له‌ سەر فه‌رمووده‌ی پاست، چونکه پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿مَنْ وَلِيَ الْقَضَاءَ فَقَدْ ذُبِحَ بِغَيْرِ سَكِينٍ﴾ رواه اصحاب السنن بسند حسن، هه‌ر که‌سیک کرایه قازی، به‌پاستی به‌بێ‌کیژد سهری بپاوه. واته: به‌هیاک چووه. (وَالْإِعْتِبَارُ فِي التَّعْيِينِ وَعَدَمِهِ بِالنَّاحِيَةِ) په‌چاوکردنی واجبوون و واجبه‌بوونی به‌ (فَرْضُ الْعَيْنِ) له‌ سەر تاکه که‌سیکی گونجاو بۆ قازی‌یه‌تی به‌گوێره‌ی ناوچه‌که‌ی خۆیه‌تی، واته: نه‌گەر له‌ ناوچه‌که‌دا ته‌نها یه‌ک که‌سی گونجاو هه‌بێ، نه‌وه به‌ (فرض العين) له‌ سەر وَشَرُّ الْقَاضِي مُسْلِمٌ مُكَلَّفٌ حُرٌّ ذَكَرَ عَدْلٌ سَمِيعٌ بَصِيرٌ نَاطِقٌ كَافٍ

که‌سه‌که واجبه: قبول بکا له‌ ناوچه‌که‌ی خۆیدا بپیته قازی، به‌لام له‌ سهری واجب نیه -جگه له‌ ناوچه‌که‌ی خۆی- بۆ ناوچه‌یه‌کی تر قبول بکا. ﴿لَا كَادَارِي﴾: له‌ سەر پێشه‌وا ی موسوڵمانان و جیگره‌که‌ی واجبه: له‌ گشت ناوچه‌یه‌که‌دا قازیتک دابنێن، جا نه‌گەر ناوچه‌یه‌ک له‌ ژێر ده‌سه‌لاتی پێشه‌وادا نه‌بو-یان پێشه‌وا قازی بۆ ناوچه‌که‌دانه‌نا- نه‌و کاته واجبه: خاوه‌ن ده‌سه‌لات و پیاوماقولا نی ناوچه‌که‌ پێک بکه‌ون و زانایه‌کی لیها توو بکه‌نه قازی له‌ ناوچه‌که‌ی خۆیاندا، جا بپیاره‌کانی نه‌م قازی‌یه‌-له‌ به‌ر ناچاری- جێ‌به‌جێ ده‌بن، به‌ به‌لگه‌ی غه‌زای (مؤتة): که (هه‌رسیک نه‌میره‌کان شه‌هید بون، (صحابه‌)کان هه‌زه‌تی (خالد بن الولید) یان کرده نه‌میری خۆیان، پیغه‌مبه‌ر ﷺ به‌م کرداره‌ پازی بوو و په‌خنه‌ی نه‌گرت). هه‌روه‌ک له‌ (البخاری) دا گیر دراوه‌ته‌وه له‌ (تحفة) شدا لی‌وه له‌ باسی سه‌ره‌رشتکاری ماره‌بریندا پوون کراوه‌ته‌وه.

که‌وا بو: نه‌گەر خاوه‌ن ده‌سه‌لات و پیاوماقولا نی ناوچه‌که‌ نه‌م واجبه نه‌ه‌ن گشتیان گوناها بکه‌نه‌بن، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿كَيْفَ تُقَدَّسُ أُمَّةٌ لَا يُؤْخَذُ مِنْ شَدِيدِهِمْ لَضَعِفِهِمْ﴾ حدیث حسن بشواهد رواه ابن حبان، چۆن له‌ گوناها ن پاک ده‌بیته‌وه گه‌لیکی وه‌ها که مافی بێ‌هه‌زه‌که‌یان له‌ به‌هه‌زه‌که‌یان وه‌رنه‌گیری.

﴿ مهرجه کانی قازی = دادوهر ﴾

(وَشَرَطُ الْقَاضِي) مهرجی نه و که سهی ده کریته قازی، یه کهم: (مُسْلِمٌ) ده بی موسولمان بی، واته: دروست نیه کافر بکریته قازی و کاریه دهستی موسولمانان، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا﴾ خوی گه وره هیچ پښتیا کی بق کافره کان دانه ناوه به سر موسولماناندا. واته: پلهی قازی و کاریه دهستیش گه وره ترین ریگای دهسه لاته و نابی بدریته کافره کان، به لام نه گهر کافریک به سر کافره کاندا بکریته سرکرده و سه رۆک- نه که به ناوی قازی= دادوهر- نه و کاته دروسته هه روه که له زۆریه سرچاوه کاندا پوون کراوه ته وه.

دوهم: (مُكَلَّفٌ) ده بی بالغ و عاقل بی و خاوه ن بیرو هه شیار بی. سئی یه م: (حُرٌّ) نازاد بی. چوارهم: (ذَكَرٌ) پیاو بی، واته: دروست نیه ئافره ت بکریته قازی، پیغه مبه ر ﷺ ده فهرموی: ﴿لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَتَوْا أُمَّرَأَةً﴾ رواه البخاری، به خته وهر نابی نه و گه له ی کاری خویان بده نه دهست ئافره ت. پیینجه م: (عَدْلٌ) دادپه روه ر بی، واته: دروست نیه (فاسق) بکریته قازی. شه شه م: (سَمِيعٌ) بیسه ر بی. حه فته م: (بَصِيرٌ) بینر بی. هه شته م: (نَاطِقٌ) گویا بی، واته: که پ، یان کویر، یان لال دروست نیه بکریته قازی. نویه م: (كَافِرٌ) به روهستی کاروباری قازی یه تی بکا، واته: گڼله که و نه خو ش و بیر تی کچوو نه بی.

مُجْتَهِدٌ: وَهُوَ أَنْ يَعْرِفَ مِنَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ مَا يَتَعَلَّقُ بِالْأَحْكَامِ، وَخَاصَّهُ وَعَامَّهُ، وَمُجْمَلُهُ وَمُبَيَّنُهُ، وَنَاسِخُهُ وَمَنْسُوخُهُ، وَمُتَوَاتِرُ السُّنَّةِ وَغَيْرُهُ، وَالْمُتَّصِلَ وَالْمُرْسَلَ، وَحَالَ الرُّوَاةِ قُوَّةً وَضَعْفًا، وَلِسَانَ الْعَرَبِ لُغَةً وَنَحْوًا، وَأَقْوَالَ الْعُلَمَاءِ مِنَ الصَّحَابَةِ فَمَنْ بَعْدَهُمْ إجماعًا واختلافًا، وَالْقِيَاسَ بِأَنوَاعِهِ، فَإِنْ تَعَدَّرَ جَمْعُ هَذِهِ الشُّرُوطِ قَوْلِي سُلْطَانٌ لَهُ شَوْكَةٌ فَاسِقًا أَوْ مُقْلَدًا نَفَذَ قَضَاؤُهُ لِلضَّرُورَةِ،

دهیه م: (مُجْتَهِدٌ) ده بی (مُجْتَهِدٌ) بی (وَهُوَ) مه به ست به (مُجْتَهِدٌ) لی ره دا: (أَنْ يَعْرِفَ مِنَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ مَا يَتَعَلَّقُ بِالْأَحْكَامِ) نه وه یه له قوپان و له هه دیس نه و نایه ت و هه دیسانه بزانی که په یوه نندیان به برپاره کانی شریعه ته وه هیه، هم (وَ خَاصَّهُ وَعَامَّهُ) نایه تیه کان و گشتیه کانی نایه ت و هه دیسه کانیش بزانی، هم (وَمُجْمَلُهُ وَمُبَيَّنُهُ) ناا شکراو نا شکر اکراوه کانی نایه ت و هه دیسه کانیش بزانی، هم (وَنَاسِخُهُ وَمَنْسُوخُهُ) په شکره وه و په شکره کانی نایه ت و هه دیسه کانیش بزانی، هم (وَمُتَوَاتِرُ السُّنَّةِ وَغَيْرُهُ) هه دیسی (متواتر) و (آحاد) ش بزانی، هم (وَالْمُتَّصِلَ وَالْمُرْسَلَ) هه دیسی گه یان دراوه پیغه مبه ر ﷺ نه گه یان دراوه بزانی، هم (وَحَالَ الرُّوَاةِ قُوَّةً وَضَعْفًا) حالی هه دیس گیره وه کانیش بزانی: له پووی به هیزی و بی هیزیه وه.

هم (وَلِسَانَ الْعَرَبِ لُغَةً وَنَحْوًا) زمانی عه په بیش بزانی: له پووی واته و پښمانه وه،

هم (وَأَقْوَالَ الْعُلَمَاءِ مِنَ الصَّحَابَةِ فَمَنْ بَعْدَهُمْ) فرموده‌کانی زانایانش بزانی-له (صحابه) کانه‌وه تا دوی نه‌وانیش له چینی زانایانی (مُجْتَهِد-) (إِجْمَاعًا) له پووی یه‌کده‌نگیه‌وه بزانی له سر کام مه‌سه‌له یه‌کده‌نگن (وَإِخْتِلَافًا) له پووی جیاوازیه‌وه بزانی له کام مه‌سه‌له‌دا جیاوازن، هم (وَالْقِيَاسَ بِأَنْوَاعِهِ) هم‌وو جزره‌کانی (قیاس)ش بزانی، جا بزانه: پیناسه‌ی نه‌و زاراوانه‌ی پراوردو، له (علوم الحديث) و (أصول الفقه) دا ده‌زاندردین، له به‌ر دریژی نه‌منوسین و وینه‌کانیشیانم نه‌هینان.

(فَإِنْ تَعَدَّرَ جَمْعُ هَذِهِ الشُّرُوطِ) جا نه‌گه‌ر نه‌گونجا نه‌و مه‌رجانه‌ی پراوردو له قازی‌دا بیته جی، یان ده‌گونجا، به‌لام (فَوَلَّى سُلْطَانٌ لَهُ شَوْكَةٌ فَاسِقًا أَوْ مُقْلِدًا) کاربه‌ده‌ستیکی خاوه‌ن ده‌سه‌لات زانایه‌کی فاسقی کرده قازی، یان زانایه‌کی شوینکه‌وته‌ی مه‌زمه‌بیکی کرده قازی، نه‌و کاته (نَقَذَ قَضَاؤُهُ لِلضَّرُورَةِ) برپاری نه‌و قازی‌یه جی‌به‌جی ده‌بی له به‌ر ناچاری و پیویستی خه‌لک، به‌لام به‌و مه‌رجه‌ی له چوار مه‌زمه‌به‌که‌ی (أَهْلُ السُّنَّةِ) ده‌رنه‌جی: که (الْحَنَفِي) و (المالکی) و (الشافعي) و (الحنبلي)ن؟

چونکه به (إجماع)ی زانایانی‌نی‌سلام: بۆ (فتوا)دان و دادکردن-جگه له و چوار مه‌زمه‌بانه- (تَقْلِيد)کردنی هیچ که‌سیکی‌تر دروست نیه، هه‌روه‌ک ئیمام (ابن الصلاح) فرموویه‌تی، **وَيُنْدَبُ لِلْإِمَامِ إِذَا وَلَّى قَاضِيًا أَنْ يَأْذَنَ لَهُ فِي الْإِسْتِخْلَافِ، فَإِنْ نَهَاهُ لَمْ يَسْتَخْلَفْ، فَإِنْ أَطْلَقَ اسْتَخْلَفَ فِيمَا لَا يَقْدِرُ عَلَيْهِ لَا غَيْرَهُ فَبِالْأَصَحِّ، وَشَرَطُ الْمُسْتَخْلَفِ كَالْقَاضِي، إِلَّا أَنْ يُسْتَخْلَفَ فِي أَمْرِ خَاصٍّ: كَسَمَاعِ بَيِّنَةٍ فَيَكْفِي عِلْمُهُ بِمَا يَتَعَلَّقُ بِهِ، وَيَحْكُمُ بِاجْتِهَادِهِ أَوْ بِاجْتِهَادِ مُقْلِدِهِ إِنْ كَانَ مُقْلِدًا،**

به‌لکو ئیمامی (السُّبْكِي) فرموویه‌تی: نه‌وه‌ی به‌ پیچه‌وانه‌ی نه‌و چوار مه‌زمه‌بانه په‌فتار بکا وه‌کو دژ به (إجماع) وایه.

هه‌روه‌ها به (إجماع)ی زانایانی‌نی‌سلام: دروست نیه به فرموده بی‌هیزه‌کانی مه‌زمه‌بیش داد له نیوان خه‌لک‌دا بکا، هه‌روه‌ک ئیمامی (القراي) و (ابن صلاح) فرموویانه، به‌لکو ئیمامی (السُّبْكِي) فرموویه‌تی: (دادکردن به فرموده‌ی بی‌هیز دادکردنیکی دژ به و شه‌رعه‌یه که خوا ناردوتیه خواره‌وه). هه‌روه‌ک له (تحفة) دا لی‌ره‌و له (په‌ووشته‌کانی‌دادکردن) دا نه‌و مه‌سه‌لانه پوون کراونه‌وه، ئیمه‌ش له باسی (فتوا) و (تقلید) له (پیشه‌کی، له به‌رگی‌یه‌که‌م) دا دریژتر پوونمان کردنه‌وه.

جا بزانه: له و حاله‌ته‌ی قازی مه‌رجه‌کانی لی‌ته‌هاتونه جی‌و به ناچاری کراوته قازی، له سه‌ری واجبه له گشت برپاره‌کاندا: نه‌و فرموده‌یه پوون بکاته‌وه: که له دادکردنه‌که‌دا پشتی پی‌به‌ستوه، هه‌روه‌ک له (تحفة) و (نهاية) دا فرموویانه.

(وَيُنْدَبُ لِلْإِمَامِ) بۆ پیشه‌واو خاوه‌ن ده‌سه‌لاته‌کانی‌تر سوننه‌ته (إِذَا وَلَّى قَاضِيًا)

هر کاتیک یه کیکیان کرده قازی له ناوچه یه کدا: (أَنْ يَأْذَنَ لَهُ فِي الْإِسْتِخْلَافِ) ئیزنی بدا بۆ خۆی جینیشیک دابنئ، تاکو براندنه وهی کیشه کانی بۆ ئاسانتر ببئ (فَإِنْ نَهَا) جا ئه گهر ده سه لاتداره که به قازیه که ی گوت: جینیش دامه نئ. ئه و کاته (لَمْ يَسْتَخْلَفْ) نابئ جینیش دابنئ، به لام (فَإِنْ أَطْلَقَ) ئه گهر ده سه لاتداره که باسی دانان و دانه نانی جینیشی نه کرد، ئه و کاته (إِسْتَخْلَفَ فِيمَا لَا يَقْدِرُ عَلَيْهِ) بۆ قازیه که دروسته: جینیش بۆ خۆی دابنئ له و کاره دا که توانای نیه بیکا (لَا غَيْرِهِ فِي الْأَصَحِّ) به لام له و کاره ی توانای هه یه نابئ جینیش دابنئ له فه رموده ی راستردا.

(وَشَرَطُ الْمُسْتَخْلَفِ كَالْقَاضِي) مه رجی ئه و که سه ی ده کریتته جینیشی قازی: وه کو مه رجه کانی پابردوی قازی یه (إِلَّا أَنْ يُسْتَخْلَفَ فِي أَمْرِ خَاصٍّ) ته نها ئه گهر له کاریکی تایبه تی دا بکریتته جینیش (كَسَمَاعِ بَيِّنَةٍ) وه ک گوئ لپراگرتنی شاهیده کان، ئه و کاته (فَيَكْفِي عِلْمُهُ بِمَا يَتَعَلَّقُ بِهِ) ئه وه نده زانسته به سه: که په یوه ندی به شاهیدی وه رگرتنه وه هه یه، واته: مه رجه کانی تر پئویست نینه، ئینجا (وَيَحْكُمُ بِاجْتِهَادِهِ) جینیشه که ش داد ده کا به (اجتهاد) ی خۆی (أَوْ بِاجْتِهَادِ مُقْلَدِهِ إِنْ كَانَ مُقْلَدًا) یان داد ده کا به (اجتهاد) ی ئه و ئیمامه ی شوینی که وتوه ئه گهر شوینکه وته ی مه زه ب بی، هه رچه ند به پیچ

وَلَا يَجُوزُ أَنْ يَشْرَطَ عَلَيْهِ خِلَافُهُ، وَلَوْ حَكَمَ خَصْمَانِ رَجُلًا فِي غَيْرِ حَدِّ اللَّهِ تَعَالَى جَازَ مُطْلَقًا بِشَرَطِ أَهْلِيَّةِ الْقَضَاءِ، وَفِي قَوْلٍ لَا يَجُوزُ، وَقِيلَ: بِشَرَطِ عَدَمِ قَاضٍ بِالْبَلَدِ، وَقِيلَ يَخْتَصُّ بِمَالٍ دُونَ قِصَاصٍ وَنِكَاحٍ وَنَحْوِهِمَا،

مه زه به که ی قازیه که ش بی، که وابو: (وَلَا يَجُوزُ أَنْ يَشْرَطَ عَلَيْهِ خِلَافُهُ) دروست نیه قازی له سه ر جینیشه که به مه رج دابنئ: له مه زه به ی خۆی لا بدا.

﴿بَاسِي (التَّحْكِيم) = دَانَانِي دَاوَهَرِيكْ لِه پووداويگدا﴾

(وَلَوْ حَكَمَ خَصْمَانِ رَجُلًا) ئه گهر دوو که س پیاوکیان کرده (الْمُحْكَم) = دادوهر له کیشه یه کی نپوانیاند، یان له پووداویکی تر دا: که (فِي غَيْرِ حَدِّ اللَّهِ تَعَالَى) پووداوه که سزای تاوانه کانی مافی خوی گه وره نه بی، ئه وه (جَازَ مُطْلَقًا) دادوهر دانانه که دروست ده بی، هه رچه ند قازی = دادوهری ده وله تیش له ناوچه که دا هه بی، چونکه چه ند (صَحَابَةُ) یه ک (الْمُحْكَم) = دادوهریان بۆ خویان داناوه، (صَحَابَةُ) کانی تریش په خنه یان نه گرتوه، هه روه که له زۆربه ی سه رچاوه کاندا فه رموویانه.

به لام (بِشَرَطِ أَهْلِيَّةِ الْقَضَاءِ) به و مه رجه ی (الْمُحْكَم) = دادوهره داندراوه که که لکی قازیه تی هه بی، واته: ئه گهر (الْمُحْكَم) ی داندراو که لکی قازی یه تی نه بی، ئه و کاته ئه گهر قازیکی به که لک هه بی دروست نیه: ئه و دابندرئ، به لام ئه گهر قازیه که نه زان بوو، یان فاسق بوو،

یان بۆ دادکردن مالی وهرده گرت-واته: یان گوئی نه ده دا داوایه که ی- نه و کاته دروسته: زانایه کی دادپه روه ری شوینکه و ته ی مه زمه بیك بکریته (أَلْمُحْكَم)، هه روه که له (تحفة) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَقِي قَوْلُ لَا يَجُوزُ) له فهرمووده یه کدا: ئەم دادوهردانانه دروست نیه (وَقِيلَ بِشَرْطِ عَدَمِ قَاضٍ بِالْبَلَدِ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: به و مه رجه دروسته قازی له شاره که دا نه بی (وَقِيلَ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: (يَخْتَصُّ بِمَالٍ دُونَ قِصَاصٍ وَنِكَاحٍ وَنَحْوِهِمَا) دروست بوونی دادوهردانانه که-ته نها- تاییه ته به کیشه ی مالی، نه که به تۆله وهرگرتنه وه و ماره بپین و نه و جۆره شتانه: وه کو له عنه ت لی ککردن و سزای بوختان.

جا بزانه: به فهرمووده ی به هیژتر: ته نها له سزاکانی مافی خوی گه ورده دا نه بی، له گشت مافه کانی تری خوی گه ورده داو له گشت مافه کانی ئاده میزاددا دروسته (أَلْمُحْكَم)=دادوهردا بندری، جیاوازی نیه مافه کان: مالی بن، یان ئایینی بن، یان سزای مافی ئاده میزادان بن: بۆ وینه: بۆ دانیشتووانی ناوچه یه که دروسته پیاویکی به که که (أَلْمُحْكَم)=دادوهردا، تاکو بریار بدا: (دیتنی مانگی یه کشه وه ی په مه زان ئیسیات بووه و سببه ی نی په مه زانه). هه روه که له (په پتووکی پۆژوو) دا پابرا. هه روه ها نه گه ر ئافره تیک سه ره رشتکاری نه بی دروسته له گه ل پیاویک پیک بکه وئ و وَلَا يَنْفُذُ حُكْمُهُ إِلَّا عَلَى رَاضٍ بِهِ، فَلَا يَكْفِي رِضًا قَاتِلٍ فِي ضَرْبِ دِيَّةٍ عَلَى عَاقِلَتِهِ، وَإِنْ رَجَعَ أَحَدُهُمَا قَبْلَ الْحُكْمِ امْتَنَعَ الْحُكْمُ، وَلَا يُشْتَرَطُ الرِّضَا بَعْدَ الْحُكْمِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ نَصَبَ قَاضِيَيْنِ فِي بَلَدٍ وَخَصَّ كُلًّا بِمَكَانٍ أَوْ زَمَانٍ أَوْ نَوْعٍ جَازٍ، وَكَذَا إِنْ لَمْ يَخُصَّ فِي الْأَصَحِّ، إِلَّا أَنْ يَشْتَرَطَ اجْتِمَاعُهُمَا عَلَى الْحُكْمِ. (فَصْلٌ جُنَّ قَاضٍ أَوْ أُغْمِيَ عَلَيْهِ أَوْ عَمِيَ أَوْ ذَهَبَتْ أَهْلِيَّةُ اجْتِهَادِهِ وَضَبَطَهُ

پیاویکی به که که (أَلْمُحْكَم)=دادوهردا، تاکو له پیاوه که ماره ی بپری، هه روه که له (تحفة) له (باسی نه و سه ره رشتکارانه ی ماره ده بپن) پوون کراوه ته وه. هه روه ها نه گه ر ژنیک میرده که ی شیت بوو، دروسته پیاویکی به که که بکاته (أَلْمُحْكَم)=دادوهردا تاکو ماره بپینه که ی له لای وی هه لپوه شیئیتته وه. هه روک له (باسی هه لوه شانده وه ی ماره بپین) دا پابرا.

جا بزانه: مه رجه دانه ره که به زوبان بلێ: (تۆم کرده (أَلْمُحْكَم)=دادوهردا له م رووداوه دا). چونکه (وَلَا يَنْفُذُ حُكْمُهُ إِلَّا عَلَى رَاضٍ بِهِ) برپاری (أَلْمُحْكَم) جی به جی نابی ته نها له سه ر نه و که سه جی به جی ده بی: که به برپاره که ی پازی یه، که وابو: (فَلَا يَكْفِي رِضًا قَاتِلٍ) پازی بوونی مۆفکۆزه که به س نیه (فِي ضَرْبِ دِيَّةٍ عَلَى عَاقِلَتِهِ) له برپاردانی (أَلْمُحْكَم) دا: به دانانی خوینی کوژداوه که له سه ر خزمه کانی بکوژده که، به لکو پتویسته خزمه کان پازی بن،

ئىنجا مەرجه پازىبوونەكەش: لە سەرەتای دانانیەو بە (أَلْمُحْكَم) بەردەوام بێ تا بپیارەكەى دادەپێژێ و تەواو دەبێ، كەوابو: (وَإِنْ رَجَعَ أَحَدُهُمَا قَبْلَ الْحُكْمِ) ئەگەر یەكێك لە كێشەچیهكان پێش تەواو بوونی بپیاردانەكە پەشیمان بۆ، ئەو كاتە (امْتَنَحَ الْحُكْمُ) نابێ بپیار بدا، چونكە پازىبوونەكەى بەردەوام نیه، بەلام (وَلَا يُشْتَرَطُ الرِّضَا بَعْدَ الْحُكْمِ فِي الْأَظْهَرِ) لە دواى تەواو بوونی بپیارەكە پازىبوونی هیچ لایەك مەرج نیه، لە فرمودەى بەهێزتردا، كەوابو: واجبه: بپیارەكەى جێبەجێ بكەن.

(وَلَوْ نَصَبَ قَاضِيَيْنِ فِي بَلَدٍ) ئەگەر پێشەوا، یان جێگرەكەى دوو قازىى دانان لە شارێكدا (وَحَصَّ كُلًّا بِمَكَانٍ أَوْ زَمَانٍ أَوْ نَوْعٍ) هەر یەكەشیانی بە تاییەتى دانا: بۆ شوێنێكى شارەكە، یان بۆ كاتێك، یان بۆ جۆرە بپیارێك، ئەو (جَانٍ) دروستە (وَكَذَا إِنْ لَمْ يَخْصُ فِي الْأَصَحِّ) هەروەها ئەگەر بە تاییەتیش داینەنان، هەر دروستە، لە فرمودەى راستتردا (إِلَّا أَنْ يُشْتَرَطَ اجْتِمَاعُهُمَا عَلَى الْحُكْمِ) تەنھائەگەر بە مەرج دابنێ: هەردووکیان لە سەر بپیاردانێك كۆ ببنەو، ئەو كاتە دروست نیه، چونكە جیاوازی لە بۆچووندا لە نێوانیاندا پەو دەدا.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بِلَاسِ لَادَانِي قَازِي﴾

(جُنُّ قَاضٍ) هەر كاتێك قازى شیت بوو (أَوْ أُغْمِيَ عَلَيْهِ) یان بێهۆش بوو (أَوْ عَمِيَ) یان كۆیر بوو (أَوْ ذَهَبَتْ أَهْلِيَّةُ اجْتِهَادِهِ وَضَبَطَهُ) یان كەلكى (اجتهادى) نەما، یان شتى لەبیر بەغفلةٍ أَوْ نِسْيَانٍ لَمْ يَنْفُذْ حُكْمَهُ، وَكَذَا لَوْ فُسِقَ فِالْأَصَحِّ، فَإِنْ زَالَتْ هَذِهِ الْأَحْوَالُ لَمْ تَعُدْ وَلَايَتُهُ فِالْأَصَحِّ، وَلِلْإِمَامِ عَزْلُ قَاضٍ ظَهَرَ مِنْهُ خَلَلٌ، أَوْ لَمْ يَظْهَرْ وَهُنَاكَ أَفْضَلُ مِنْهُ، أَوْ مِثْلُهُ وَفِي عَزْلِهِ بِهِ مَصْلَحَةٌ كَتَسْكِينِ فِتْنَةٍ، وَإِلَّا فَلَا لَكِنْ يَنْفُذُ الْعَزْلُ فِالْأَصَحِّ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَنْعَزِلُ قَبْلَ بُلُوغِهِ خَبَرِ عَزْلِهِ، وَإِذَا كَتَبَ الْإِمَامُ إِلَيْهِ إِذَا قَرَأَتْ كِتَابِي فَأَنْتَ مَعزُولٌ فَقَرَأَهُ إِنْعَزَلَ، وَكَذَا إِنْ قُرِئَ عَلَيْهِ فِالْأَصَحِّ،

نەدەما: (بِغَفْلَةٍ أَوْ نِسْيَانٍ) بە هۆی غافل بوون، یان لەبیرکردن، ئەو (لَا يَنْفُذُ حُكْمَهُ) بپیارەكەى جێبەجێ نابێ، چونكە بە هەر یەكێك لە وانه قازى لە كار دەكەوێ (وَكَذَا لَوْ فُسِقَ) هەروەها ئەگەر قازى فاسق ببێ بپیارەكەى جێبەجێ نابێ و لە كار دەكەوێ (فِي الْأَصَحِّ) لە فرمودەى راستتردا.

(فَإِنْ زَالَتْ هَذِهِ الْأَحْوَالُ) جا ئەگەر ئەو حالەتانەى پابردوو لە قازىیەكە لاكەوتن (لَمْ تَعُدْ وَلَايَتُهُ) سەر یەخۆ نابێتەو قازى (فِي الْأَصَحِّ) لە فرمودەى راستتردا، بەلكو پێویستە: سەرلەنوێ بكرێتەو قازى.

(وَلِلْإِمَامِ) بۆ پێشەوا دروستە (عَزْلُ قَاضٍ ظَهَرَ مِنْهُ خَلَلٌ) ئەو قازىیە لە كار لابدا كە ناتەواویەكى لى ئاشكرا ببێ: وەك خەلكەكە لێى ناپازى بێ، یان بێهێز بێ، یان ترسو پێزی لە دلى خەلكیدا نەبێ، چونكە ﴿يُفْغَهُ مِيعَةً﴾ ئیمامێكى لە پێشویزی لادا؟ لە بەر

ئەوھى تفى بەرھە قىبلە کرد، جا فەرمووی: (لا تُصَلِّ بِهِمْ بَعْدَ هَذَا أَبَدًا) ﴿﴾ رواه أبوداود، له دواى ئەم تفکردنە هیچتر پيشنويزيان بۆ ئەکەى، هەتاھەتايى.

(أَوْ لَمْ يَظْهَرْ هُنَاكَ أَفْضَلُ مِنْهُ) يان هیچ ناتەواويەكى لىئاشکرا نەبو، بەلام پياويكى لەوى باشتەر مەبوو بىکاتە قازى، بۆيى لایدا (أَوْ مِثْلُهُ وَفِي عَزْلِهِ بِهِ مَصْلَحَةٌ) يان پياويكى وەکو وى مەبوو بىکاتە قازى و بەرزەوھەندىەکيش لە لادانى وى و دانانى ئەوھەکەى تردا مەبوو: (كَتَسْكِينٍ فِتْنَةٍ) وەك دامرکاندنى ئاژاوەيەك، ئەوھ لەو حالەتەشدا دروستە لایبدا.

(وَلَا) بەلام ئەگەر هیچ بەرزەوھەندى لە لادانەکەىدا نەبو، ئەو کاتە (فَلَا) دروست نىە لایبدا (لَكِنْ يَنْفَعُ الْعَزْلُ فِي الْأَصَحِّ) بەلام هەرچەند دروستيش نىە، لادانەکەى جى بەجى دەبى و لە کار دەکەوئ، لە فەرموودەى پاستردا، لە بەر پەچاوەکردنى گوێپايەلبوونى کاربەدەستەکەى، ئینجا (وَالْمَذْهَبُ) بە فەرموودەى پاستى مەزھەب (أَنَّهُ لَا يَنْعَزِلُ قَبْلَ بُلُوغِهِ خَبَرَ عَزْلِهِ) قازيەکە لە کار ناکەوئ پيش ئەوھى مەوالى لادانەکەى بگاتى.

(وَإِذَا كَتَبَ الْإِمَامُ إِلَيْهِ) هەر کاتىک پيشەوا بۆ قازى نووسى: (إِذَا قَرَأْتَ كِتَابِي فَأَنْتَ مَعَزُولٌ) هەر کاتىک نووسراوەکەى منت خویندەوھ، تۆ لە کار لادراوى (فَقَرَأَهُ) ئینجا قازيش نووسراوەکەى خویندەوھ، ئەوھ (انْعَزَلَ) لە کار دەکەوئ (وَكَذَا إِنْ قُرِئَ عَلَيْهِ) مەروھە ئەگەر بۆيشى بخویندريتەوھ، هەر لە کار دەکەوئ (فِي الْأَصَحِّ) لە فەرموودەى پاستردا.

وَيَنْعَزِلُ بِمَوْتِهِ وَإِنْ عَزَّالَهُ مَنْ أَذِنَ لَهُ فِي شَغْلٍ مُعَيَّنٍ كَبَيْعِ مَالٍ مَيِّتٍ، وَالْأَصَحُّ إِنْ عَزَّالَ نَائِبَهُ الْمُطْلَقَ إِنْ لَمْ يُؤْذَنْ لَهُ فِالْإِسْتِخْلَافِ، أَوْ قِيلَ لَهُ: اسْتَخْلَفْ عَنْ نَفْسِكَ أَوْ أَطْلَقَ، فَإِنْ قَالَ اسْتَخْلَفَ عَنِّي فَلَا، وَلَا يَنْعَزِلُ قَاضٍ بِمَوْتِ الْإِمَامِ وَلَا نَاطِرُ يَتِيمٍ وَوَقَفَ بِمَوْتِ قَاضٍ، وَلَا يُقْبَلُ قَوْلُهُ بَعْدَ إِنْعَزَالِهِ: حَكَمْتُ بِكَذَا. فَإِنْ شَهِدَ مَعَ آخَرٍ بِحُكْمِهِ لَمْ يُقْبَلْ عَلَا الصَّحِيحِ، أَوْ بِحُكْمِ حَاكِمٍ جَائِزٍ الْحُكْمُ قُبِلَتْ فِالْأَصَحِّ، وَيُقْبَلُ قَوْلُهُ قَبْلَ عَزْلِهِ: حَكَمْتُ بِكَذَا.

(وَيَنْعَزِلُ بِمَوْتِهِ وَإِنْ عَزَّالَهُ) بە مردن و لە کارکەوتنى قازى، لە کار دەکەوئ: (مَنْ) ئەو جیگرەى کە (أَذِنَ لَهُ فِي شَغْلٍ مُعَيَّنٍ) قازىيەکە ئیزنى داوھ کارىکى ديارکراوى لەجياتى بکا: (كَبَيْعِ مَالٍ مَيِّتٍ) وەك فروشتنى مالى مردووئک، يان ونبووئک، مەروھە (وَالْأَصَحُّ) بە فەرموودەى پاستر (انْعَزَالَ نَائِبِهِ الْمُطْلَقِ) بە مردن و لە کارکەوتنى قازى ئەو جیگرەشى لە کار دەکەوئ: کە بىديارىکردنى کارىک کردويهتیه جیگرى خوى (إِنْ لَمْ يُؤْذَنْ لَهُ فِي الْإِسْتِخْلَافِ) ئەگەر لە لایەن کاربەدەستەوھ قازيەکە ئیزن نەدرايى جینيش بۆ خوى دابنى (أَوْ قِيلَ لَهُ: اسْتَخْلَفَ عَنْ نَفْسِكَ) يان قازىيەکە پى گوترايى: لەجياتى خۆت جینيش دابنى (أَوْ أَطْلَقَ) يان تەنها پى گوترايى: جینيش دابنى.

بەلام (فَإِنْ قَالَ اسْتَخْلَفَ عَنِّي) ئەگەر کاربەدەست پى گوتبى: لەجياتى من

جینیش دابنئ. ئو کاته (فَلَا) به مردن و له کارکه وتنی قازییه که جینیشیه که له کار ناکه وئ، هم (وَلَا يَنْعَزِلُ قَاضٍ بِمَوْتِ الْإِمَامِ) به مردنی پیشه وایه که ش قازی له کار ناکه وئ، چونکه کاروباری خه لک پاده گیرئ، هم (وَلَا نَاطِرُ يَتِيمٍ وَوَقْفٍ بِمَوْتِ قَاضٍ) سه ره رشتکاری یه تیم و سه ره رشتکاری وه قف به مردنی قازی له کار ناکه وئ، چونکه به رژه وه ندیه کان له کار ده که وئ.

(وَلَا يَقْبَلُ قَوْلُهُ بَعْدَ انْعِزَالِهِ) له دواى له کارکه وتنی قازییه که ئو قسه یه ی لئ قبول ناکرئ که بلئ: (حَكَمْتُ بِكَذَا) من برپارم دابو به و شته بئ فلانکه س. که وابو: (فَإِنْ شَهِدَ مَعَ آخَرَ بِحُكْمِهِ) نه گهر قازییه له کارکه وتوه که له گه ل شاهیدیکی تر دا شاهیدی بدا: که به خوی ئم برپاره ی داه، ئو کاته ش (لَمْ يَقْبَلْ عَلَى الصَّحِيحِ) لئ قبول ناکرئ، له سه ره فرموده ی راست، چونکه شاهیدی به کرداری خوی ده دا، که واته: له و حاله تانه دا مه رجه: جگه له خوی شاهیدی تر مه بن له سه ره برپار دانه که ی پیش له کارکه وتنی.

(أَوْ بِحُكْمِ حَاكِمٍ جَائِزِ الْحُكْمِ) یان قازییه که شاهیدی ی دا: که دادوه ریکی برپار دروست ئو برپاره ی داه - واته: نه یگوت: من برپارم داه - ئو کاته (قَبِلْتُ فِي الْأَصَحِّ) شاهیدییه که ی لئ قبول ده کرئ، له فرموده ی راستردا، هم (وَيُقْبَلُ قَوْلُهُ قَبْلَ عَزْلِهِ: حَكَمْتُ بِكَذَا) پیش له کار لادانیشی لئ قبول ده کرئ بلئ: من برپارم دابو به و شته.

فَإِنْ كَانَ فِي غَيْرِ مَحَلٍّ وَلَا يَتِيهِ فَكَمْعُزُولٍ، وَلَوْ ادَّعَى شَخْصٌ عَلَى مَعْزُولٍ أَنَّهُ أَخَذَ مَالَهُ بِرِشْوَةٍ أَوْ شَهَادَةِ عَبْدَيْنِ مَثَلًا أُخْضِرَ وَفُصِّلَتْ خُصُومَتُهُمَا، وَإِنْ قَالَ حَكَمَ بَعْدَيْنِ وَلَمْ يَذْكُرْ مَالًا أُخْضِرَ، وَقِيلَ: لَا حَتَّى يُقِيمَ بَيِّنَةً بِدَعْوَاهُ، فَإِنْ أُخْضِرَ وَأَنْكَرَ صُدِّقَ بِلَا يَمِينٍ فِالْأَصَحِّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ بِيَمِينِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ ادَّعَى عَلَى قَاضٍ جَوْرًا فِي حُكْمٍ لَمْ يُسْمَعْ ذَلِكَ وَيُشْتَرَطُ بَيِّنَةٌ، وَإِنْ لَمْ تَتَعَلَّقْ بِحُكْمِهِ حَكَمَ بَيْنَهُمَا خَلِيفَتُهُ أَوْ غَيْرُهُ.

به لام (فَإِنْ كَانَ فِي غَيْرِ مَحَلٍّ وَلَا يَتِيهِ) نه گهر قازییه که - جگه له شوینی ده سه لاتی خوی - له شوینیکی تر دا بلئ: من برپارم دابو به و شته. نه وه ش (فَكَمْعُزُولٍ) وه ک قازی له کار لادراو لئ قبول ناکرئ؟ چونکه برپاری قازی ته نها له شوینی ده سه لاتی خوی دا جئ به جئ ده بئ و له ده ره وه ی ده سه لاتی خوی دا جئ به جئ نابئ، که وابو: دانپیدا هینانیشی ته نها له شوینی ده سه لاتی خوی دا لئ قبول ده کرئ.

(وَلَوْ ادَّعَى شَخْصٌ عَلَى مَعْزُولٍ) نه گهر که سیک له سه ره قازیکی له کار لادراو داواى تو مار کردو گوتی: (أَنَّهُ أَخَذَ مَالَهُ بِرِشْوَةٍ) قازییه که به پگیای به رتیل مالی لئ وه رگرتوم (أَوْ شَهَادَةِ عَبْدَيْنِ مَثَلًا) یان به شاهیدی دو کوئله مالی لئ وه رگرتوم. یان - بئ وینه - به پیگایه کیتری ناشه رعی، نه وه (أُخْضِرَ وَفُصِّلَتْ خُصُومَتُهُمَا) قازییه که له دادگادا ناماده

ده كړئ و كېشه كه يان ده بړېندريته وه (وَإِنْ قَالَ حَكَمَ بَعْدَيْنِ وَلَمْ يَذْكُرْ مَالًا) نه گهر كه سه كه گوتی: به شاهیدیی دوو كڅيله بړیاری داوه. باسی هیچ مالیشی نه كړد، نه و كاته ش (أُخْضِرَ) قازی په كه ناماده ده كړئ تا وه لامي داوایه كه بداته وه.

(وَقِيلَ: لَا حَتَّى يُقِيمَ بَيِّنَةً بَدْعَوَاهُ) له فرموده ده كه یی بڼه یزدا: نابڼی ناماده بكری تا كه سه كه شاهید له سر داوایه كه یی دیني (فَإِنْ أُخْضِرَ وَأَنْكَرَ) جا نه گهر قازی په كه ناماده كړاو گوتی: كه سه كه پاست ناكاو نه و بړیاره م نه داوه، نه و كاته (صُدِّقَ بِمَا يَمِينُ فِي الْأَصَحِّ) به بڼی سویند باوه پي پی ده كړئ، به لام (قُلْتُ) نیمامی (النواوی) فرموده یی تی (الْأَصَحُّ بَيَمِينِ) به فرموده یی پاستر: به سویند خواردن باوه پ به قازی په كه ده كړئ (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(وَلَوْ ادَّعَى عَلَى قَاضٍ جَوْزٌ فِي حُكْمٍ) نه گهر قازیك - له حاله تی ده سه لاتی داوی له سر تومار كړا: كه ستمی له بړیاریكدا كړدوه، نه وه (لَمْ يُسْمَعْ ذَلِكَ) نه و داوایه گوتی نادریتی و قازی په كه سویند نادری، به لكو (وَيُشْتَرَطُ بَيِّنَةٌ) به مارج داندراوه: ده بی شاهید هه بن كه ستمی كړدوه، ښنجا داوایه كه وهرده گړی.

به لام (وَإِنْ لَمْ تَتَّعَلَقْ بِحُكْمِهِ) نه گهر داوایه كه په یوه ندی به بړیاری قازی په كه وه نه بڼی: وه ك داواكاره كه بللی: قازی قهرزداري منه. یان مالی لیزه وت كړدوم. نه و كاته (حَكَمَ بَيْنَهُمَا خَلِيفَتُهُ أَوْ غَيْرُهُ) له و داوایه دا جیگری قازی، یان كه سیکی تر داد له ښوانیاندا ده كا، واته: قازی په كه به خوی داد له ښوان خوی و داواكاره كه یی دا ناك.

(فَصَلِّ) لِيَكْتُبَ الْإِمَامُ لِمَنْ يُؤَلِّيهِ وَيُشْهَدُ بِالْكِتَابِ شَاهِدَيْنِ يَخْرُجَانِ مَعَهُ إِلَى الْبَلَدِ يُخْبِرَانِ بِالْحَالِ، وَتَكْفِيَا لِاسْتِفَاضَةٍ فَإِلَّا صَحَّ، لَا مُجَرَّدُ كِتَابٍ عَلَا الْمَذْهَبِ، وَيَبْحَثُ الْقَاضِي عَنْ حَالِ عُلَمَاءِ الْبَلَدِ وَعُدُولِهِ، وَيَدْخُلُ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ، وَيَنْزِلُ وَسَطَ الْبَلَدِ، وَيَنْظُرُ أَوَّلًا فِي أَهْلِ الْحَبْسِ: فَمَنْ قَالَ حَسِبْتُ بِحَقِّ أَدَامَةٍ، أَوْ ظَلَمْتُ فَعَلَى خَصْمِهِ حُجَّةٌ،

﴿فصل: له باسی په ووشته كانی داد كړدن﴾

(لِيَكْتُبَ الْإِمَامُ لِمَنْ يُؤَلِّيهِ) سوننه ته پېشه و له نووسراویكدا فرمانه كه یی بڼی نه و قازی په بنووسی كه ده كاته قازی، هه م له نووسراوه كه دا ناموژگاریی بكأ: به له خواترسان و پاوښی زانایان و یارمه تیدانی بڼی هیزه كان، چونكه پیغه مبه رﷺ نه وهای ده كړد، هه وه (أهل السنن) گپړاویه تیان وه، هه م (وَيُشْهَدُ بِالْكِتَابِ شَاهِدَيْنِ) سوننه ته: دوو شاهدیش بڼی نووسراوه كه بكری: كه (يَخْرُجَانِ مَعَهُ إِلَى الْبَلَدِ) دوو شاهیده كان له گه لا قازی په كه دا پړونه نه و شاره یی بڼی داندراوه، تاكو (يُخْبِرَانِ بِالْحَالِ) خه بهر بده نه دانیشتوانی شاره كه به دانانی نه م قازی په.

به لام (وَتَكْفِيَا لِاسْتِفَاضَةٍ) بلاوېونه وه یی خه بهری دانانی قازی په كه له جیاتی شاهیده كان به سه و واجب: خه لکه كه گوپړا په لی قازی په كه بن (فِي الْأَصَحِّ) له

فهرموده‌ی پاستردا، چونکه پیغمبر ﷺ شاهیدی له‌گه‌ل قازی‌یه‌کاندا نه‌ده‌نارد، به‌لام (لا مُجَرَّدُ كِتَابٍ) ته‌ن‌ها نووسراوه‌که -بی‌شاهیدو بی‌بلاوبوونه‌وه‌ی خه‌به‌ره‌که- به‌س‌نیه (عَلَى الْمَذْهَبِ) له‌سه‌ر فهرموده‌ی پاستی مه‌زه‌ب، چونکه ده‌گونجی نووسراوه‌که درؤ بی. بۆیی له‌مه‌زه‌بی (الشافعی) دا: (هیچ شاهیدی و هیچ بریاریک به‌نووسین جیگیر نابی و باوه‌ری پی‌ناکری، واته: نویسنه‌که-ته‌ن‌ها- بۆ وه‌بیرها تنه‌وه‌یه)، ه‌روه‌که له (الشروانی) دا گیراویه‌تیه‌وه.

(وَيَبْحَثُ الْقَاضِي عَنْ حَالِ عُلَمَاءِ الْبَلَدِ وَعُدُولِهِ) سوننه‌ته قازی‌یه‌که پیش ئه‌وه‌ی بپرواته ناو شاره‌که: له‌حالی‌زانا‌یان و دادپه‌روه‌ره‌کانی شاره‌که بکۆلێته‌وه، ه‌م (وَيَدْخُلُ يَوْمَ الْاِثْنَيْنِ) سوننه‌ته: پۆژی دووشه‌مه‌ه بپرواته ناو شاره‌که و (وَيَنْزِلُ وَسَطَ الْبَلَدِ) له‌ناوه‌ندی شاره‌که دابه‌زی بۆ دادکردن تا‌کو خه‌لک به‌یه‌کسانی بیگاتی.

ئینجا (وَيَنْظُرُ أَوَّلًا فِي أَهْلِ الْحَبْسِ) یه‌که‌مجار-پیش ه‌موو کاریک- ته‌ماشای حالی به‌ندکراوه‌کانی ناو به‌ندیخانه‌که ده‌کا: (فَمَنْ قَالَ حُبِسْتُ بِحَقٍّ) جا ه‌ر به‌ندکراویک گوتی: به‌هۆی مافیک به‌ند کراوم. ئه‌وه (أَدَامَهُ) له‌به‌ندیخانه‌دا ده‌یه‌یلێته‌وه تا مافه‌که ده‌داته‌وه (أَوْ) یان ئه‌گه‌ر گوتی: (ظُلْمًا) به‌ناهق به‌ند کراوم. ئه‌وه (فَعَلَى خَصْمِهِ حُجَّةٌ) ئه‌گه‌ر داواکاره‌کی ئاماده‌بی، واجبه: به‌لگه‌یه‌کی شه‌ری بی‌نی که به‌هۆی مافیک به‌ندی کردوه. فَإِنْ كَانَ غَائِبًا كَتَبَ إِلَيْهِ لِيَحْضُرَ، ثُمَّ فِي الْأَوْصِيَاءِ، فَمَنْ ادَّعَى وَصَايَةً سَأَلَ عَنْهَا وَعَنْ حَالِهِ وَتَصَرُّفِهِ فَمَنْ وَجَدَهُ فَاسِقًا أَخَذَ الْمَالَ مِنْهُ، أَوْ ضَعِيفًا عَضَّدَهُ بِمُعِينٍ، وَيَتَّخِذُ مُزَكِّيًّا وَكَاتِبًا وَيُشْتَرِطُ كَوْنُهُ مُسْلِمًا عَدْلًا عَارِفًا بِكِتَابَةِ مَحَاضِرٍ وَسَجَلَاتٍ، وَيُسْتَحَبُّ فِقْهُهُ وَوُفُورُ عَقْلٍ وَجَوْدَةُ خَطِّ، وَمُتَرَجِّمًا وَشَرْطُهُ عَدَالَةٌ وَحَرِيَّةٌ وَعَدَدٌ، وَالْأَصَحُّ جَوَازُ أَعْمَى،

(فَإِنْ كَانَ غَائِبًا) جا ئه‌گه‌ر داواکاره‌کی لی‌ره‌ نه‌بو، به‌لکو له‌شوینیکی‌تر بوو، ئه‌و کاته (كَتَبَ إِلَيْهِ لِيَحْضُرَ) قازی‌یه‌که بۆی ده‌نووسی تا‌کو ئاماد ببی و به‌لگه‌ی بی‌نی، جا ئه‌گه‌ر داواکاره‌که به‌لگه‌ی نه‌هینا، یان نه‌هاتو ئاماده‌نه‌بو، ه‌م وه‌کیلێشی نه‌نارد، ئه‌و کاته به‌ندکراوه‌که سویند ده‌دری و به‌ره‌ل ده‌دری، ه‌وه‌که له (تحفه) دا فهرموویه‌تی.

(ثُمَّ فِي الْأَوْصِيَاءِ) ئینجا له‌دوای به‌ندکراوه‌کان ته‌ماشای حالی سه‌ره‌وه‌سی‌ت و سه‌ره‌به‌رشتکاره‌کان ده‌کا: (فَمَنْ ادَّعَى وَصَايَةً) جا ه‌ر که‌سیک داوای سه‌روه‌سی‌تی کرد، ئه‌وه (سَأَلَ عَنْهَا وَعَنْ حَالِهِ) په‌رسیار له‌خه‌لکه‌که ده‌کا: له‌باره‌ی سه‌ر وه‌سی‌تی‌یه‌که و حالی سه‌روه‌سی‌ته‌که و ه‌م (وَتَصَرُّفِهِ) له‌باره‌ی ده‌ستکاریه‌که‌شی، جا (فَمَنْ وَجَدَهُ فَاسِقًا) ه‌ر سه‌روه‌سی‌تیک و ه‌ر سه‌ره‌به‌رشتکاریکی ده‌ست که‌وت: فاسقه، ئه‌وه (أَخَذَ الْمَالَ مِنْهُ) واجبه ماله‌که‌ی لی‌وه‌ریگیرته‌وه و یه‌کیکی‌تری ئه‌مین له‌جی دابنی (أَوْ ضَعِيفًا) یان

نه گهر ديتی بئ هیزه له به پړوه بردنی کاره که یدا، نه و کاته (عَضْدَهُ بِمَعِين) به یارمه تیده ریک به هیزی ده کا.

(وَيَتَّخِذُ مَرْكَبًا) بۆ قازی سوننه ته: دوو شاهیدناس دابنئ تاكو له حالئ شاهیده کان بکولنه وه، هم (وَكَاتِبًا) نووسه ریکیش دابنئ، چونکه پیویستی ده بئ (وَيُشْتَرِطُ كَوْنَهُ مُسْلِمًا عَدْلًا) به مهرج داده ندرئ نووسه ره که: موسولمان و دادپه روه ر بئ، هم (عَارِفًا بِكِتَابَةِ مَحَاضِرٍ) لیزان بئ بۆ نووسینی کزنووسه کان، واته: پووداوه کانی ناماده بوونی کیشه کاره کان له دادگادا، هم (وَسِجَلَاتٍ) بۆ نووسین و تۆمارکردنی برپاره کانی دادگا له تۆمارکه کاندا.

(وَيُسْتَحَبُّ فَقَهُ) سوننه ته نووسه ره که شهرعزان بئ، هم (وَوُفُورُ عَقْلٍ) عه قلیکی نوری هه بئ، تاكو فیلی لی نه کرئ، هم (وَجَوْدَةُ خَطٍّ) ده ستنووسی شی جوان و ناشکرا بئ و شوینی فیل کردن له نیوان وشه کاندا نه هیلئ.

(و) هه روه ها (مُتَرَجِّمًا) بۆ قازی سوننه ته: زمانگړ دابنئ، تاكو زمانی کیشه کاره کانی بۆ پوون بکاته وه (وَشَرْطُهُ عَدَالَةٌ) مهرجی زمانگړ په که ش نه وه یه: موسولمانی کی دادپه روه ر بئ، هم (وَحَرِيَّةٌ) نازاد بئ، هم (وَعَدَّةٌ) ژماره یان بگاته دوو زمانگړی پیاو، یان پیاویک و دوو نافره ت بۆ مافه کانی مالی (وَالْأَصَحُّ جَوَازُ أَعْمَى) به فهرمووده ی پاستر دروسته: کویر زمانگړی بۆ قازی بکا.

وَأَشْتَرِطُ عَدَدٍ فِي إِسْمَاعِ قَاضٍ بِهِ صَمَمٌ، وَيَتَّخِذُ دِرَّةً لِلتَّأْدِيبِ، وَ سَجْنًا لِأَدَاءِ حَقٍّ وَلِتَعْزِيرٍ، وَيُسْتَحَبُّ كَوْنُ مَجْلِسِهِ فَسِيحًا بَارِزًا مَصُونًا مِنْ أَدَى حَرٍّ وَبَرْدٍ لَائِقًا بِالْوَقْتِ وَالْقَضَاءِ لَا مَسْجِدًا، وَيُكْرَهُ أَنْ يَقْضِيَ فِي حَالِ غَضَبٍ وَجُوعٍ وَشَبَعٍ مُفْرَطَيْنِ، وَكُلَّ حَالٍ يَسُوءُ خُلُقُهُ فِيهِ، وَيُنْدَبُ أَنْ يُشَاوِرَ الْفُقَهَاءَ، وَأَنْ لَا يَشْتَرِيَ وَيَبِيعَ بِنَفْسِهِ، وَلَا يَكُونَ لَهُ وَكِيلٌ مَعْرُوفٌ،

(و) هه ر به فهرمووده ی پاستر: (أَشْتَرِطُ عَدَدًا) مهرجه: دوو که س هه بن (فِي إِسْمَاعِ قَاضٍ بِهِ صَمَمٌ) له و حاله ته ی قازی گوئی گرانه، تاكو قسه ی کیشه که ره کانی بخنه گوئ، به لام نه گهر قازی که پ بئ، نه و کاته له کار ده که وئ، هه روه ک پابرا.

(وَيَتَّخِذُ دِرَّةً لِلتَّأْدِيبِ) بۆ قازی سوننه ته: قه مچیه که به ده ستیه وه بگری بۆ ته مبی کردنی خه لک، هه روه ک نیمامی (عمر) به ده ستیه وه ده گرت، هم (وَسَجْنًا) سوننه ته به ندیخانه یه کیش دابنئ (لِأَدَاءِ حَقٍّ وَلِتَعْزِيرٍ) بۆ دانه وه ی ماف و بۆ ته مبی کردن، هه روه ک نیمامی (عمر) وای کردوه.

(وَيُسْتَحَبُّ كَوْنُ مَجْلِسِهِ فَسِيحًا) سوننه ته: دانیسکه ی قازی فراوان بئ و (بَارِزًا) ناشکرا بئ و گشت که سیك پی ی بزانی و (مَصُونًا مِنْ أَدَى حَرٍّ وَبَرْدٍ) پاریزراو بی له نازاری گهرماو سه رما (لَائِقًا بِالْوَقْتِ) شیاوی کاتی دادکردنه که بئ و باران و تیشکی پژی هاوین لی نه دا، هم

(وَالْقَضَاءُ) شیاوی دادتی داکردنیش بی (لَا مَسْجِدًا) مزگهوت نه بی، چونکه مزگهوت که لکی هانتی هه موو که سیکی نیه و ناپه سنده بکریته دانیشگهی دادکردن.

(وَيُكْرَهُ أَنْ يَقْضِيَ فِي حَالِ غَضَبٍ) ناپه سنده قازی داد بکا: له حاله تی توپه یی دا، هه م (وَجُوعٍ وَشَبَعٍ مُفْرَطَيْنِ) له حاله تی برسیه تی و تیږیه تی له سنور به دهر، هه م (وَكُلِّ حَالٍ يَسُوؤُ خُلُقَهُ فِيهِ) له گشت حاله تی کی تر دا که خولقی خراپ بی: وهك حاله تی نه خویشی و دلته نگه و ترس و میزو پیسای پیگرتن و زور دلخویشی و بوزان، پیغه مبه ر ﷺ ده رموویه تی: ﴿لَا يَقْضِيَنَّ حَكَمٌ بَيْنَ اثْنَيْنِ وَهُوَ غَضَبَانٌ﴾ رواه الشيخان، هیچ دادوهریک داد نه کا له نیوان دوو که ساند له حاله تی توپه یی دا. واته حاله ته کانی تریش (قیاس) کراونه سهر توپه یی.

(وَيُنْدَبُ أَنْ يُشَاوِرَ الْفُقَهَاءَ) سوننه ته: قازی پاوژ به شهر عزانه کان بکا: له و حاله ته ی له پووداویکدا به لگه کان به رامبه ر یه کتری ده بنه وه، هه م (وَأَنْ لَا يَشْتَرِيَ وَيَبِيعَ بِنَفْسِهِ) سوننه ته: قازی به خوی کپین و فروشتن و مامله ته کانی تر نه کا، چونکه خاتری ده گیری و نه ویش خاترگره که ی خوش دهوی و مه ترسی بوونه به رتیلی لیده کری، که وایو: (وَلَا يَكُونُ لَهُ وَكِيلٌ مَعْرُوفٌ) نابی وه کیلیکی ناسراویشی هه بی، نه وهك خاتری بگیری.

﴿به رتیل و دیاری بوقازی=دادوهر﴾

پیشه کی بزانه: هه ر شتیک بدریته قازی، یان هه ر کاریه دهستی کی تر، یان هه ر کاریکی بۆ بکری تاکو به ناهق بریار بدا، یان پاستی بشاریته وهو بریار به پاستیه که نه دا-واته: هه ق

فَإِنْ أَهْدَى إِلَيْهِ مَنْ لَهُ خُصُومَةٌ أَوْ لَمْ يُهْدِ قَبْلَ خُصُومَةٍ جَارَ بِقَدْرِ الْعَادَةِ، وَالْأُولَى أَنْ يُثِيبَ عَلَيْهَا فِئَالُ مُشْرِكٍ، وَكَذَا أَصْلُهُ وَفَرَعُهُ عَلَا الصَّحِيحِ، وَيَحْكُمُ لَهُ وَلَهُؤُلَاءِ الْإِمَامُ أَوْ قَاضٍ آخَرُ،
منهاج- به رگی پینجه م-21

بکاته ناهق، ناهه قیش بکاته هه ق- نه وه به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام چه پامه و ده بیته به رتیل، هه روه که له زۆریه ی سهرچاوه کاند ده رموویانه، پیغه مبه ر ﷺ ده فهرموئ: ﴿لَعَنَ اللَّهُ الرَّاشِيَّ وَالْمُرْتَشِيَّ وَالرَّائِيَّ﴾ حدیث صحیح رواه الامام احمد وغیره، له عنه تی خوا: له به رتیلده رو له به رتیلخورو له و که سه ی له سهر به رتیله که پتکیان دینن.

جا بزانه: نه گه ر که سیك ده یزانی: قازی، یان کاریه دهستی ک، یان سته مکاریک به ناهق مالی لیده ستینن، یان کاریکی په وای بۆ جی به جی ناکا نه گه ر پاره ی نه داتی، نه ویش بۆی پاره ی دای، نه وه له و حاله ته دا به رتیلده ره که گونا هبار نابی، ته نها به رتیلخوره که گونا هبار وه ماله که ی لیده پامه، به لام نه گه ر شتیک بداته که سیك تاکو له لای کاریه دهستی ک کاریکی په وای بۆ جی به جی بکا، نه و کاته هیچ پکیان گونا هبار نابن و پاره که ش له پاره وهرگره که چه لاله، هه روه که له (تحفه) دا لیږه و له (په پتوکی خواره ده نه یه کان) دا پوون کراوه ته وه.

(فَإِنْ أَهْدَى إِلَيْهِ مَنْ لَهُ خُصُومَةٌ) جا نه‌گەر نه‌و که سه‌ی کیش‌یه‌کی هه‌یه دیاری بۆ قازی نارد، یان میوانداری کرد، یان کاریکی بی‌کری بۆ کرد (أَوْ) یان که سه‌که هه‌یه کیش‌یه‌کی نه‌بو، به‌لام (لَمْ يُهْدَ قَبْلَ وَلَايَتِهِ) پیش ببیته قازی دیاری بۆ نه‌ده‌نارد، نه‌وه له هه‌ردوو حاله‌تدا (حَرَمَ قَبُولُهَا) له قازی‌یه‌که هه‌پامه دیاری‌یه‌که قبول بکاو نه‌گەر قبولیشی بکا نابیته ملک‌ی‌خۆی، که‌واته: واجبه: بۆ خاوه‌نه‌که‌ی بیگه‌پینیتته‌وه، جا نه‌گەر نه‌گونجا با له (بيت المال) دایینی، پیغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموئ: ﴿هَدَايَا الْعَمَالِ غُلُولٌ﴾ وفی‌روایه: ﴿سُحْتٌ﴾ رواه البیهقی باسناد حسن، دیاری‌یه‌کانی کاربه‌ده‌ستان هه‌پامن.

به‌لام (وَإِنْ كَانَ يُهْدَى وَلَا خُصُومَةً) نه‌گەر که سه‌که -پیش ببیته قازی- دیاری بۆ ده‌ناردو ئیستاش هه‌یه کیش‌یه‌کی نه‌بو، نه‌و کاته (جَازَ بِقَدْرِ الْعَادَةِ) دروسته به‌گوێره‌ی عاده‌ت دیاری لێ‌وه‌ربگرئ، به‌لام (وَالأولى أَنْ يُثِيبَ عَلَيْهَا) وا باشته له پاداشتی دیاری‌یه‌که قازی شتیکی بدات.

(وَلَا يَنْفَعُ حُكْمُهُ) دادکردنی قازی=دادوهر جی‌به‌جی نابئ: (لِنَفْسِهِ) بۆ سودی خۆی و (وَرَقِيْقَةٍ) بۆ سودی کۆیله‌ی خۆی، هه‌م (وَشَرِيْكَةٍ فِي الْمَشْتَرَكِ) بۆ سودی هاویه‌شه‌که‌ی له‌و مال‌ه‌ی له‌ نیوان خۆی و نه‌ودا هاویه‌شه (وَكَذَا أَصْلُهُ وَفَرَعُهُ) هه‌روه‌ها دادکردنی بۆ سودی دایک و باوک و کوپ و کیژه‌کانیشی جی‌به‌جی نابئ (عَلَى الصَّحِيحِ) له سه‌ر فه‌رموده‌ی پاست، چونکه نه‌وانه گشتی تۆمه‌تی تێ‌دایه، که‌وابو: (وَيَحْكُمُ لَهُ وَلَهُوْلَاءُ الْإِمَامُ أَوْ قَاضٍ آخَرُ) بۆ وَكَذَا نَائِبُهُ عَلَى الصَّحِيحِ، وَإِذَا أَقْرَأَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ أَوْ نَكَلَ فَخَلَفَ الْمُدْعَى وَسَأَلَ الْقَاضِي أَنْ يُشْهَدَ عَلَى إِفْرَارِهِ عِنْدَهُ أَوْ يَمِينَهُ أَوْ الْحُكْمَ بِمَا ثَبَتَ وَالْإِشْهَادَ بِهِ لَزِمَهُ، أَوْ أَنْ يَكْتُسَبَ لَهُ مَخْضَرًا بِمَا جَرَى مِنْ غَيْرِ حُكْمٍ أَوْ سَجَلًا بِمَا حَكَمَ أَسْتَحْبَ إِجَابَتُهُ، وَقِيلَ: تَجِبُ، وَيُسْتَحَبُّ نُسَخَتَانِ: إِحْدَاهُمَا لَهُ وَالْأُخْرَى تُحْفَظُ فِي دِيْوَانِ الْحُكْمِ، وَإِذَا حَكَمَ بِاجْتِهَادِهِ

قازی و بۆ نه‌وانه‌ی پابردو: یان پیشه‌وا داد ده‌کا، یان قازیکی‌تر (وَكَذَا نَائِبُهُ عَلَى الصَّحِيحِ) هه‌روه‌ها جیگری قازی‌ش داد بۆ قازی و بۆ نه‌وانی‌تر ده‌کا، له سه‌ر فه‌رموده‌ی پاست. جا بزانه: نه‌گەر دادکردنه‌که‌ی بۆ سودی نه‌وانه‌ی پابردو نه‌بی به‌لکو له زه‌پی نه‌وان بی، یان بۆ سودی هاویه‌شه‌که‌ی بی به‌لام له مال‌ه‌ هاویه‌شه‌که‌ی دا نه‌بی، نه‌و کاته دادکردنه‌که‌ی جی‌به‌جی ده‌بی، چونکه تۆمه‌تی تێ‌دا نیه، هه‌روه‌ک له زۆربه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا پوون کراوه‌ته‌وه.

﴿تۆمارکردنی پووداوه‌کانی دادگا﴾

(وَإِذَا أَقْرَأَ الْمُدْعَى عَلَيْهِ) هه‌ر کاتی‌ک داوالیکراو دانی به‌ مافه‌که‌دا هه‌تئا (أَوْ نَكَلَ) یان سویندی نه‌خوارد، به‌لام (فَخَلَفَ الْمُدْعَى) داواکار سویندی‌که پاندراره‌ی خوارد، یان شاهیدی هه‌تئان،

ئىنجا (وَسَالَ الْقَاضِي) داواكارەكە داواى لە قازى كرد: (أَنْ يُشْهَدَ عَلَى إِقْرَارِهِ عِنْدَهُ) دوو شاھىد بگريئ: لە سەر دانپىداھيتنانى داوالىكراوەكە لە لای قازى (أَوْ يَمِينَهُ) يان لە سەر سوپىندخواردنى داواكارەكە (أَوْ) يان داواكارەكە داواى كرد (الْحُكْمَ بِمَا ثَبَتَ) قازى بپيارى بۆ بدا بە مافەى لە لای جىگىر بوو و ھەم (وَالْإِشْهَادَ بِهِ) شاھىدیش بۆ بپيارەكە بگريئ، ئەو (لَزِمَهُ) لە سەر قازى واجبە: داواكارىەكەى بە جى بپيئ.

ھەر ھەما ئەگەر داوا لىكراوەكەش سوپىند بخوا، ئىنجا داوا لە قازى بكا: شاھىد لە سەر سوپىندەكەى بگري تاكو بپيئە بە لگە و جارىكى تر داواى سوپىندى لىئەكەى، واجبە: قازى داواىەكەى بە جى بپيئ.

(أَوْ) يان ئەگەر داواكارەكە داواى كرد: (أَنْ يَكْتُوبَ لَهُ مَحْضَرًا بِمَا جَرَى مِنْ غَيْرِ حُكْمٍ) قازى كۆنوسىكى=ئامادەبوونىكى ئەو پووداوەى بۆ بنووسى بپياردان (أَوْ سَجَلًا بِمَا حَكَمَ) يان ئەو بپيارەى داووەتى بە نووسىن بۆى تۆمار بكا، ئەو كاتە (أُسْتُحِبَّ إِجَابَتُهُ) سوننەتە داواكارىەكەى بە جى بپيئ (وَقِيلَ تَجِبُ) لە ھەرموودەىەكى بپيئەدا واجبە (وَيُسْتَحَبُّ نُسْخَتَانِ) بۆ قازى سوننەتە: دوو دانە بنووسى: (إِحْدَاهُمَا لَهُ) يەكەكىيان بدرپتە خواوەن مافەكە و (وَالْأُخْرَى تُحْفَظُ فِي دِيْوَانِ الْحُكْمِ) دانەكەى تريش لە ديوانى دادگادا بپاريئ.

﴿ ھەلۆھە شاندەوھى بپيارى قازى=دادوھ ﴾

(وَإِذَا حَكَمَ بِاجْتِهَادِهِ) ھەر كاتىك قازى (مُجْتَهِد) بوو-بەگوێرەى شەرىئىسلام- بە (اجتہاد)ىخۆى (حُكْم)ىكى كرد، يان (مُجْتَهِد) نەبو، بەلام بە (اجتہاد)ى ئىمامىكىخۆى **ثُمَّ بَانَ خِلَافَ نَصِّ الْكِتَابِ أَوْ السُّنَّةِ أَوْ الْإِجْمَاعِ أَوْ قِيَاسِ جَلِيِّ نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ، لَا خَفِيٍّ، وَالْقَضَاءُ يَنْفُذُ ظَاهِرًا لَا بَاطِنًا،**

(حُكْم)ىكى كرد (ثُمَّ بَانَ خِلَافَ نَصِّ الْكِتَابِ أَوْ السُّنَّةِ أَوْ الْإِجْمَاعِ أَوْ قِيَاسِ جَلِيِّ) ئىنجا ئاشكرا بوو: (حُكْم)كردنەكەى دژ بە دەقى قورئان، يان دژ بە ھەدىس، يان دژ بە (إجماع)، يان دژ بە (قياس)ىكى ئاشكرايە، ئەو (نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ) واجبە: بەخۆى و ھەم قازىيەكانى تريش ئەم (حُكْم)ە ھەلبوھ شيننەو، وەك بلىئ: (ئەم (حُكْم)ەم ھەلۆھە شاندەو).

كەوابو: (حُكْم)ە-بپيارەكانى دادوھەكانى ئىستە ھىچيان دروست نىە جى بە جى بگريئ، چونكە دژى شەرىعەتى ئىسلامن و بە ياساى دەستكرد بپيارەكان دراون، بۆيى قازىەكان= دادوھەكانىش (ظالم) و (فاسق)ن، بەلكو ئەگەر باوھ پيان بە شەرىئىسلام نەبى، ئەو كاتە (كافر)ن، ھەر ھەك لە پيشەكەى ئەم باسەدا پوونمان كردهو.

ھەر ھەما ئەگەر (حُكْم)كردنەكەى دژ بە ھەر چوار مەزھەبەكەى (أهل السنة) بى، ئەو كاتەش واجبە: ھەلبوھ شيندرپتەو، چونكە لادان لەو چوار مەزھەبە، وەكو لادانە لە (إجماع)ى زانايانى ئىسلام، ھەر ھەك ئىمامى (السُّبْكِي) ھەرموہەتىو لە (تحفة) و (نهاية) دا

گپراویه تیانوه، که واته: به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام: بۆ دادکردن و بۆ (فتوا) دان دروست نیه: له و چوار مه زه به لایدا، هم دروستیش نیه: به فهرمووده بۆ هیزه کانی ئه و چوار مه زه به داد بکا، هه روهك (تحفة) له ئیمامی (القراڤی) و (ابن الصلاح) ی گپراوه ته وه (لَا خَفِيٍّ) به لام ئه گهر بپیاره که دژ به (قیاس) یکی په نهان بوو، ئه و کاته نابۆ بپیاره که مه لپوه شینیتته وه.

﴿ به بپیری دادگا هه پام نابیتته هه لال ﴾

(وَالْقَضَاءُ) بپیری قازی=دادهر-ئه گهر له په نهانی دا به پیچه وانه ی پاستی بوو-ئوه (يَنْفَعُ ظَاهِرًا) له ئاشکراییدا جی به جی ده بی (لَا بَاطِنًا) به لام له په نهانی دا جی به جی نابۆ، واته: به م (حُكْم) کردنه هه پام هه لال نابۆ و هه لالیش هه پام نابۆ، چونکه پیغه مبه رﷺ ده فهرمووی: ﴿إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ وَإِنَّكُمْ تَخْتَصِمُونَ إِلَيَّ وَلَعَلَّ بَعْضَكُمْ أَنْ يَكُونَ الْحَنَ بِحُجَّتِهِ مِنْ بَعْضٍ فَأَقْضِي عَلَى نَحْوِ مَا أَسْمَعُ، فَمَنْ قَضَيْتُ لَهُ بِحَقِّ أَخِيهِ شَيْئًا فَلَا يَأْخُذْهُ فَإِنَّمَا أَقْطَعُ لَهُ قِطْعَةً مِنَ النَّارِ﴾ رواه الشيخان، من وهکو ئیوه ئاده میزاد، ئیوه کیشه که تان دیننه لای من، و ده بی هه ندیکتان له هه ندیکتان به هیزترو په وانتره بۆ به لگه هیتان، منیش واتن ده گهم پاست ده کاو به گویره ی ئه و ئاشکراییه ی گویم لی ده بی بپیری بۆ ده ده م، جا هه ر که سیک بپیارم بۆ دا: له مافی برای خوی شتیکی بدریتی-له پاستی شدا مافی شته که ی نه بو- با وه ری نه گرئ، چونکه من به و بپیاره م پارچه یه کی له ئاگر بۆ ده بپمه وه. واته: چونکه خوی گه وره فهرمانی به ئیمه نه کردوه له ناو دلی خه لك بکولینه وه، بۆی ئیمه به گویره ی ئاشکرای بپیار ده ده دین و په نهانی ش له ده ست خوی گه وره دایه، جا ئه گهر وَلَا يَقْضِي بِخِلَافِ عِلْمِهِ بِالْإِجْمَاعِ، وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ يَقْضِي بِعِلْمِهِ إِلَّا فِي حُدُودِ اللَّهِ تَعَالَى، وَلَوْ رَأَى وَرَقَةً فِيهَا حُكْمُهُ أَوْ شَهَادَتُهُ أَوْ شَهِدَ شَاهِدَانِ أَنَّكَ حَكَمْتَ أَوْ شَهِدْتَ بِهَذَا لَمْ يَعْمَلْ بِهِ وَلَمْ يَشْهَدْ حَتَّى يَتَذَكَّرَ، وَفِيهِمَا وَجْهٌ فِي وَرَقَةٍ مَصْنُوعَةٍ عِنْدَهُمَا، وَلَهُ الْحَلْفُ عَلَى اسْتِحْقَاقِ حَقٍّ أَوْ أَذَانِهِ اعْتِمَادًا

له په نهانی دا پاست نه کا، ئه وه به بپیاره که ی ئاشکرای شته که ی بۆ هه لال نابۆ. که واته: ئه و بپیارانه ی ئیستا-به هوی فیلبازی (المُحَامِي)-پاریزه ر-له دادگا کان ده درین، هیچیان نه له په نهانی و نه له ئاشکراییدا جی به جی نابۆ و هه پامه که ش هه لال نابۆ.

که وابو: ئه گهر ژنیک ده یزانی ماره بپینی له میرده که ی دروست نه بوه، یان ده یزانی میرده که ی ته لاتی که وتوه و قازی=دادهریش به پیچه وانه ی پاستی بپیری دابو، ئه وه له سه ر ژنه که واجبه: پا بکا، به لکو ئه گهر میرده که ی وازی لی نه هیتن، ئه و کاته واجبه: به رگری له ناموسه که ی خزی بکا و بیکوژی، هه روهك له (تحفة) و (نهاية) و حاشیه کانیا ندا پوون کراوه ته وه. (وَلَا يَقْضِي بِخِلَافِ عِلْمِهِ بِالْإِجْمَاعِ) به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام: دروست نیه و نابۆ قازی

به پیچ‌و‌انده‌ی زانینی خۆی (حُکم) بکا، وهك دوو شاهد شاهیدی بدهن: ئەم دووانه ژنو می‌ردن، به‌لام قازی بیگومان بزانی سێ به‌سێ ته‌لاقێ داوه، یان شیرێ له‌گه‌ڵ خواردوه. ئەوه دروست نیه به‌گوێره‌ی شاهیده‌كان بپیری ژنو می‌ردایه‌تی بدا. (وَالْأَظْهَرُ) به‌فرموده‌ی به‌هێزتر (أَنَّهُ يَقْضِي بِلِمِهِ إِلَّا فِي حُدُودِ اللَّهِ تَعَالَى) بۆ قازی دروسته: به‌گوێره‌ی زانینی خۆی (حُکم) بکا، ته‌نها له‌سزای تاوانه‌کانی مافی خوادا دروست نیه، وهك بزانی كه‌سێك زینای كردوه، نابێ به‌گوێره‌ی زانینی خۆی سزای بدا، به‌لكو مه‌رجه چوار شاهد هه‌بن.

﴿پشت به‌ستن به‌ نووسراوی كه‌ سێكێ تر بۆ شاهیدی و سویندخواردن﴾

(وَلَوْ رَأَى وَرَقَةً فِيهَا حُكْمُهُ) ئەگه‌ر قازی نووسراویکی دیت (حُکم) کردنیکی خۆی تێدا بوو (أَوْ شَهِادَتُهُ) یان كه‌سێك دیتی نووسراویك شاهیدی خۆی تێدا بوو (أَوْ شَهِدَ شَاهِدَانِ أَنَّكَ حَكَمْتَ أَوْ شَهِدْتَ بَکْدًا) یان دوو شاهد شاهیدییان دا: كه‌ تۆ ئەم (حُکم) هت کردوه، یان ئەم شاهیدییه‌ت داوه، ئەوه (لَمْ يَفْعَلْ بِهِ وَلَمْ يَشْهَدْ حَتَّى يَتَذَكَّرَ) دروست نیه و نابێ قازی کار به‌م نووسراوه بکا و نابێ شاهیده‌كه‌ش شاهیدی پی‌بدا تا دیت‌وه بیری. به‌لام (وَفِيهِمَا وَجْهٌ: فِي وَرَقَةٍ مَّصُونَةٍ عِنْدَهُمَا) له‌باره‌ی کارکردنه‌كه‌ و شاهیدی‌دانه‌کی به‌گوێره‌ی نووسراوه‌كه‌، فرموده‌یه‌كه‌ هه‌یه: كه‌ دروسته بۆ کارکردن و بۆ شاهیدی پشت به‌و نووسراوه ببه‌ستن كه‌ له‌ لای خۆیان پارێزراوه و گومانی ده‌ستکاری کردنی لێ‌ناکری. جا ئەمه له‌باره‌ی بپاردان و شاهیدی بوو، به‌لام (وَأَلَّهُ الْحَلْفُ) بۆ مرۆڤ دروسته سویند بخوا: (عَلَى اسْتِحْقَاقِ حَقٍّ أَوْ أَذَانِهِ) له‌ سه‌ر هه‌بوونی مافیك، یان له‌ سه‌ر دانه‌وه‌ی مافیك (اعْتِمَادًا عَلَى خَطِّ مُؤَرِّبِهِ إِذَا وَثِقَ بِخَطِّهِ وَأَمَانَتِهِ، وَالصَّحِيحُ جَوَازُ رِوَايَةِ الْحَدِيثِ بِخَطِّ مَحْفُوظٍ عِنْدَهُ. (فَصْلٌ) لِيَسُوَّ بَيْنَ الْخَصْمَيْنِ فِي دُخُولِ عَلَيْهِ، وَ قِيَامِ لَهُمَا، وَاسْتِمَاعِ، وَطَلَاقِهِ وَجْهٍ، وَجَوَابِ سَلَامٍ، وَمَجْلِسٍ، وَالْأَصَحُّ رَفْعُ مُسْلِمٍ عَلَى ذِمِّي فِيهِ،

عَلَى خَطِّ مُؤَرِّبِهِ) له‌و سویندخواردنه‌ش پشت به‌ ده‌ستنوسی میراتده‌ره‌كه‌ی ببه‌ستی: وهك باوکی مردبێ، جا ببینی باوکی به‌ ده‌ستی خۆی نووسیویه‌تی: (فَلَانَكِهِسْ ئەوه‌نده قه‌رزدارێ منه)، یان (فَلَانِهِ شَتَم دَاوه‌ته‌ فلانكه‌س). ئەوه بۆی دروسته پشت به‌و ده‌ستنوسه ببه‌ستی و سویند له‌ سه‌ر مافه‌كه‌ بخوا (إِذَا وَثِقَ بِخَطِّهِ وَأَمَانَتِهِ) به‌و مه‌رجه‌ی باوه‌پی به‌ ده‌ستنوسه‌كه‌ی و ئەمینداریه‌تی هه‌بێ، كه‌ وابو: دروسته له‌ سویندخواردندا پشت به‌ ده‌ستنوسه‌كه‌ی خۆی و به‌ ده‌ستنوسه‌كه‌ی هاوبه‌شه‌كه‌شی ببه‌ستی، هه‌روهك له‌ ژۆریه‌ی سه‌رچاوه‌كاندا فرموویانه.

(وَالصَّحِيحُ) به‌ فرموده‌ی پاست (جَوَازُ رِوَايَةِ الْحَدِيثِ بِخَطِّ مَحْفُوظٍ عِنْدَهُ) دروسته هه‌دیس بگێڕێته‌وه، به‌و ده‌ستنوسه‌ی له‌ لای خۆی پارێزراوه.

﴿فَصَلِّ: لَهُ بِاسْمِ يَهْكَسَانِي لَهُ نِيَّوَان كِيْشَه چيه كاندا﴾

(لَيْسُو بَيْنَ الْخَصْمَيْنِ) واجبه: قازى يه كسانى بكا له نىوان كيشه چيه كاندا: (فِي دُخُولِ عَلَيْهِ) له چونه لای وى: وهك ويكرا ئيزنيان بدا بيته ژورده وه، نهك يه كيكيان پيش نه ويتر، همم (وَقِيَامَ لَهُمَا) له له بهر مه لسانيشدا: له بهر مهردووكيان مه لستى، يان بۆ هيچيان مه لنه ستى، همم (وَأَسْتِمَاعِ) له گوي ليپراگرتنى قسه كانيان و ته ماشاگردنياندا، همم (وَمُطْلَاقَةِ وَجْهِ) له پوووخوشي و پووگرزي له گه لياندا، همم (وَجَوَابِ سَلَامٍ) له سه لام وهرگرته وه دا، همم (وَمَجْلِسِ) له دانيشگه دا ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزَّيْبِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: أَنَّ الْخَصْمَيْنِ يَقْعُدَانِ بَيْنَ يَدَيِ الْحَاكِمِ﴾ صححه الحاكم، پيغه مبهري بپياري دواوه: كيشه چيه كان له بهر دهستي دادوهر دابنيشن.

به لام (وَالْأَصْحَ) به فهرموده ي پاستتر: (رَفَعُ مُسْلِمٍ عَلَى ذِمِّي فِيهِ) واجبه: له دانيشگه ي دادگادا موسولمان بهرتر بى له كافري پهيمان له نه ستى: وهك له شويينيكي بهرتر، يان نزيكتر دابنيش، چونكه (ثيمامى (على) ﷺ له سهر زري پهك كيشه ي له گه ل جوله كه پهك هه بوو و ههر دووكيان هاتنه دادگاي قازى (شريح)، نينجا قازى (شريح) ثيمامى (على) له جى خوى دانا، جا ثيمامى (على) فهرمودى: (نه گهر كيشه كاره كه موسولمان بووايه، من به يه كسانى له گه ل وى له بهر دهستت داده نيستم، به لام گويم له پيغه مبهري ﷺ بوو، فهرمودى: ﴿لَا تَسَاوَوْهُمْ فِي الْمَجَالِسِ﴾ له گه ل جوله كه و دپانه كان يه كسانى مه كهن له دانيشگه دا... تا كوتايي پوداوه كه: كه له زوريه ي سهر چاره كاندا له (البهقي) گيپاويه تپانه وه.

وَإِذَا جَلَسَا فَلَهُ أَنْ يَسْكُتَ وَأَنْ يَقُولَ لِيَتَكَلَّمَ الْمُدْعَى، فَإِذَا ادَّعَى طَالِبَ خَصْمَهُ بِالْجَوَابِ، فَإِنْ أَقْرَ فَذَاكَ، وَإِنْ أَنْكَرَ فَلَهُ أَنْ يَقُولَ لِلْمُدْعَى: أَلَيْكَ بَيِّنَةٌ؟ وَأَنْ يَسْكُتَ، فَإِنْ قَالَ لِي بَيِّنَةٌ وَأُرِيدُ تَحْلِيلَهُ فَلَهُ ذَلِكَ، أَوْ لَا بَيِّنَةَ لِي ثُمَّ أَحْضَرَهَا قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا ارْذَحَمَ خُصُومٌ قُدِّمَ الْأَسْبَقُ، فَإِنْ جُهِلَ أَوْ جَاءُوا مَعًا أُقْرِعَ وَيُقَدَّمُ مُسَافِرُونَ مُسْتَوْفِرُونَ وَنِسْوَةٌ وَإِنْ تَأَخَّرُوا

(وَإِذَا جَلَسَا) جا هركاتي كيشه چيه كان له پيش قازى دانيشتن، يان به پيوه پاوه ستان، نه وه (فَلَهُ أَنْ يَسْكُتَ) بۆ قازى دروسته بى دهنك بى، همم (وَأَنْ يَقُولَ: لِيَتَكَلَّمَ الْمُدْعَى) دروسته بلئ: با دواكاره كه قسه بكا (فَإِذَا ادَّعَى) جا هركاتي دواكاره كه دوايه كي دروستبوي كرد، نه و كاته (طَالِبَ خَصْمَهُ بِالْجَوَابِ) قازى داوا له داواليكراوه كه دهكا: وه لامي دواكاره كي بداته وه (فَإِنْ أَقْرَ فَذَاكَ) جا نه گهر داواليكراوه كه داني به مافه دواكاراوه كه دا هينا، نه وه ناشكرايه و واجبه: مافه كه بداته دواكاره كه.

به لّام (وَإِنْ أَنْكَرَ) نه گهر داوا لیکراوه که دانی به مافه که دا نه هیئا، نه و کاته (فَلَهُ أَنْ يَقُولَ لِلْمُدْعَى: أَلَمْ بَيِّنْهُ؟) بۆ قازی دروسته بلایته داواکاره که: آیا تر دوو شاهدیت هه نه؟ یان شاهدیکت هه یه تا کو سویندیش بخوی؟ نه گهر مافه که به شاهدیک و سویندی داواکاره که ناشکرا بیی، هه م (وَأَنْ يَسْكُتَ) بۆ قازی دروسته: بی دهنگ بیی، به لّام نه گهر داواکاره که نه یده زانی مافی هه یه شاهد بیی، نه و کاته واجبه: قازی ناگاداری بکاته وه.

(فَإِنْ قَالَ) جا نه گهر داواکاره که گوتی: (لِي بَيِّنْهُ وَأَرِيدُ تَحْلِيفَهُ) شاهدیم هه یه، به لّام ده مه وی داوا لیکراوه که سویند بدهم. نه وه (فَلَهُ ذَلِكَ) نه و مافی هه یه و دروسته، چونکه نه گهر داوا لیکراوه که سویند نه خواو دان به مافه که دا بیی، کاره که ناسانتر ده بی.

(أَوْ) یان داواکاره که گوتی: (لَا بَيِّنَةَ لِي) شاهدیم نیه. به لّام (ثُمَّ أَحْضَرَهَا) له پاشان شامیدی هیئان، نه و کاته (قُبِلَتْ فِي الْأَصْح) لای قبول ده کری، له فرموده ی پاستردا، چونکه ده گونجی له بیری چوبی، یان نه یزانی بی شامیدی هه یه و له پاشان هاتبیته وه بیری، یان زانیبیتی.

(وَإِذَا ارْتَدَحَ خُصُومٌ) نه گهر له دادگادا چهند که سیکی داواکار پال په سته یان بوو، نه و کاته (قَدَّمَ الْأَسْبَقُ) کامه یان پیشت هاتوه، واجبه نه ویان وه پیش بیخری (فَإِنْ جُهِلَ أَوْ جَاءُوا مَعًا) جا نه گهر پیشته که نه زاندر، یان هه موویان ویکرا هاتبون، نه و کاته (أَقْرَعَ) پشکه له نیوانیادا ده کری، به لّام (وَيُقَدَّمُ مُسَافِرُونَ مُسْتَوْفِرُونَ) سوننه ته - بی پشکه - نه و جوړه پیوارانه وه پیش بیخری که به ته مای پوښتن، نه وه ک دوا بکه ون، هه م (وَنِسْوَةٌ) سوننه ته نافرته کانش وه پیش پیوان بیخری و نه خو شه کان وه پیش ساغه کان بیخری (وَإِنْ تَأَخَّرُوا) هه رچند پیواره کان و نافرته ته کان و نه خو شه کانش دواتر هاتن مَا لَمْ يَكْتُروا، وَلَا يُقَدَّمُ سَابِقٌ وَقَارِعٌ إِلَّا بِدَعْوَى، وَيَحْرُمُ اتِّخَاذُ شُهُودٍ مُعَيَّنِينَ لَا يَقْبَلُ غَيْرَهُمْ، وَإِذَا شَهِدَ شُهُودٌ فَعَرَفَ عَدَالَةً أَوْ فُسْقًا عَمِلَ بِعِلْمِهِ، وَإِلَّا وَجَبَ الْإِسْتِزْكَاءُ: بِأَنْ يَكْتُبَ مَا يَمَيِّزُ بِهِ الشَّاهِدُ وَالْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ وَكَذَا قَدَرُ الدِّينِ عَلَى الصَّحِيحِ وَيُبْعَثَ بِهِ مُزَكِّيًّا ثُمَّ يُشَافِهُهُ الْمُزَكِّي بِمَا عِنْدَهُ،

(مَا لَمْ يَكْتُروا) به و مه رجه ی زور نه بن، واته: نه گهر پیواره کان و نافرته ته کان له وانیتر زورتر بون، نه و کاته - بی جیاوازی - کامه یان پیشت هاتب نه ویان وه پیش دیخری. ټینجا (وَلَا يُقَدَّمُ سَابِقٌ وَقَارِعٌ إِلَّا بِدَعْوَى) نه و داواکاره ی پیشت هاتوه، یان پشکه ی بۆ ده رچوه ته نها بۆ دادکردنی یه ک داوا وه پیش دیخری، واته: که نه م داوایه ی ته واو بوو، ده پواته ده ره وه و داواکاریکی تر ناماده ده بی، به لّام پیواره کان و نافرته تان - نه گهر داوایه کانیاں سوک بی - دادکردنی هه موو داوایه کانیاں وه پیش دیخری، هه روه ک له زوربه ی سه رچاوه کانداهه فرمودیانه.

(وَيَحْرُمُ إِتْخَاذُ شُهُودٍ مُعَيَّنِينَ) چه پامه: قازی چند شاهیدیکی دیارکراو بگریو (لَا يَقْبَلُ غَيْرَهُمْ) جگه له و دیارکراوانهش هیچ شاهیدیکیتر قبول نه کا، چونکه ده بیته ته نگکردن له سر خه لکی، به لام نه گهر جگه له دیارکراوه کان شاهیده کانی تریش قبول بکا، نه و کاته چه پام نیه، هه روه که له (مغنی) دا فهرموویه تی.

(وَإِذَا شَهِدَ شُهودٌ) هه کاتیک شاهیده کان له لای قازی شاهیدییان دا (فَعَرَفَ عَدَالَتهُ أَوْ فِسْقًا) قازیش زانی نه شاهیدانه دادپه روه رن، یان زانی (فاسق) ن، نه وه (عَمِلَ بِعِلْمِهِ) به زانی خوی کار ده کا، واته: شاهیدی دادپه روه ر قبول ده کا، شاهیدی (فاسق) ش پهد ده کاته وه (وَلَا) به لام نه گهر هیچ له حالی شاهیده کان نه زانی، نه و کاته (وَجَبَ الْإِسْتِزْكَاءُ) واجبه: قازی داوای پاکانه ی شاهیده کان بکا، واته: له حالی شاهیده کان بکولیتته وه به م شیوه یه: (بِأَن يَكْتُبَ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الشَّاهِدُ) وه ک قازی ناوونیشانه کانی شاهیده که بنووسی که پی ی جیا ده بیته وه، هه م (وَالْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ) ناوونیشانه کانی شاهیدی بؤدراو و شاهیدی له سه ردراویش بنووسی له گه ل کاروپیشه ی هه مووانیان، نه وه که وه ناوی که سیکی تر بچن، یان دوزمنی یه کتری بن، یان باوک و کوپی یه کتری بن (وَكَذَا قَدْرُ الدِّينِ) هه روه ها نه ندازه ی قهرزه که، یان ماله داواکراوه که ش بنووسی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سه ر فهرمووده ی پاست، چونکه به هوی زوری و که می ماله که ش گومانی درق و پاستی به هیژ ده بی.

ئینجا (وَيَبْعَثُ بِهِ مُزَكِّيًّا) نه و نووسراوه به دوو شاهیدناسه وه ده نیری تاکو به و نیشانه له حالی شاهیده کان بکولته وه، جا نه و شاهیدناسانه ش حالی شاهیده کان له خه لکی ده پرسن (ثُمَّ يُشَافِهُهُ الْمُزَكِّي بِمَا عِنْدَهُ) ئینجا شاهیدناسه که دیتته وه لای قازی و له باره ی وَقِيلَ تَكْفِي كِتَابَتُهُ، وَشَرْطُهُ كَشَاهِدٍ مَعَ مَعْرِفَةِ الْجَرْحِ وَالتَّعْدِيلِ، وَخُبْرَةُ بَاطِنٍ مَنْ يُعَدِّلُهُ لَصُحْبَةٍ أَوْ جَوَارٍ أَوْ مُعَامَلَةٍ، وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ لَفْظِ شَهَادَتِهِ، وَأَنَّهُ يَكْفِي هُوَ عَدْلٌ، وَقِيلَ يَزِيدُ عَلَى وَلِيٍّ. وَيَجِبُ ذِكْرُ سَبَبِ الْجَرْحِ، وَيَعْتَمِدُ فِيهِ الْمُعَايَنَةُ أَوْ الْإِسْتِفَاضَةُ، وَيُقَدَّمُ عَلَى التَّعْدِيلِ، فَإِنْ قَالَ الْمُعَدِّلُ: عَرَفْتُ سَبَبَ الْجَرْحِ وَتَابَ مِنْهُ وَأَصْلَحَ قُدَمَ،

حالی شاهیده کان چی له لایه تی پوو به پوو به قازی ده لی: له باره ی (فاسق) ی و داد په روه ی (وَقِيلَ تَكْفِي كِتَابَتُهُ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: نه وه نده به سه: به نووسین قازی ناگادار بکاته وه.

(وَشَرْطُهُ) مه رجی شاهیدناس: (كَشَاهِدٍ) وه کو مه رجی شاهیده، واته: موسولمانیکی بالغو عاقل و نازاد و نیرو دادپه روه ر بی و دوزمنی فاسق کراوه که نه بی و باوک و کوپی پاککراوه که نه بی (مَعَ مَعْرِفَةِ الْجَرْحِ وَالتَّعْدِيلِ) له گه ل نه وه ش هویه کانی فاسق کردن و پاک کردنیش بزانی، هه م (وَخُبْرَةُ بَاطِنٍ مَنْ يُعَدِّلُهُ) خه به رداری په نهانی نه و که سه ش بی: که پاکانه ی ده کاو به

دادپه‌ره‌وری داده‌نی: (لِصُحْبَةِ أَوْ جَوَارٍ أَوْ مُعَامَلَةٍ) به هۆی هاوپی‌یی، یان دراوسی‌یی، یان مامله‌ت له‌گه‌لکردن، چونکه ﴿پیاویک له لای ئیمامی (عمر)﴾ گوتی: فلانه شاهیده پیاوی چاکه. جا ئیمامی (عمر) ﴿فهرمووی: تۆ دراوسی‌یی نه‌وی تا ره‌فتاری شه‌وی و رۆژی بزان؟ گوتی: نا. جا فهرمووی: به دیره‌مو دینار مامله‌ت له‌گه‌ل کردوه تا نه‌مانه‌ت و له‌خواترسی بزان؟ گوتی: نا. فهرمووی: له سه‌فه‌ردا هاوپی‌یت کردوه تا ره‌ووشته باش و خراپه‌کانی بزان؟ گوتی: نا. فهرمووی: که‌وابو: تۆ نایناسی﴾. هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا گێراویه‌تیانه‌وه.

(وَالْأَصَحُّ) به فهرمووده‌ی راستر (اِشْتَرَأْتُ لَفْظَ شَهَادَتِهِ) مه‌رجه پاکه‌ره‌وه‌که: وشه‌ی شاهیدی بلی، هم (وَ أَنَّهُ يَكْفِي هُوَ عَدْلٌ) نه‌وه‌نده به‌سه بلی: شاهیدی ده‌ده‌م فلانه شاهیده دادپه‌ره‌ره (وَقِيلَ) له فهرمووده‌یه‌کی بێ‌هێزدا (يَزِيدُ: عَلَيَّ وَكَيْ) ده‌بی نه‌وه‌ش زیاد بکا: له سه‌ر من و بۆ من. (وَيَجِبُ ذِكْرُ سَبَبِ الْجَرْحِ) واجبه: شاهیدناسه‌که هۆی فاسق‌کردنه‌که‌ی بلی: وه‌ک زینای کردوه، یان دزی کردوه (وَيَعْتَمِدُ فِيهِ الْمُعَايَنَةُ أَوْ الْإِسْتِفَاضَةُ) له‌و فاسق‌کردنه‌ش پشت به دیتنی خۆی ده‌به‌ستێ نه‌گه‌ر دیتبیتی گونا‌هه‌که‌ی کردوه، یان پشت به بلأوبونه‌وه‌ی هه‌والی گونا‌هه‌کردنه‌که‌ی ده‌به‌ستێ.

(وَيُقَدِّمُ عَلَى التَّعْدِيلِ) شاهیده‌کانی فاسق‌کردن وه‌پیش شاهیده‌کانی پاک‌کردن دی‌خرین، به‌لام (فَإِنْ قَالَ الْمُعَدِّلُ) نه‌گه‌ر پاکه‌ره‌که گوتی: (عَرَفْتُ سَبَبَ الْجَرْحِ وَتَابَ مِنْهُ وَأَصْلَحَ) من ده‌مزان هۆی فاسق‌کردنه‌که‌ی هه‌یه، به‌لام له‌و هۆیه‌ تۆبه‌ی کردوه و بوه‌ته پیاویکی چاک و بۆ شاهیدی ده‌گونجی، نه‌و کاته (قُدِّمَ) شاهیده‌کانی پاک‌کردن وه‌پیش فاسق‌کردن وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا يَكْفِي فِي التَّعْدِيلِ قَوْلُ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ: هُوَ عَدْلٌ وَقَدْ غَلَطَ.

(بَابُ الْقَضَاءِ عَلَى الْغَائِبِ)

هُوَ جَائِزٌ إِنْ كَانَ بَيِّنَةٌ وَادَّعَى الْمُدَّعِي جُحُودَهُ، فَإِنْ قَالَ هُوَ مُقَرَّرٌ لَمْ تُسْمَعْ بَيِّنَتُهُ، وَإِنْ أَطْلَقَ فَلْأَصَحُّ أَنَّهَا تُسْمَعُ، وَأَنَّهُ لَا يَلْزَمُ الْقَاضِي نَصْبُ مُسَخَّرٍ يُنْكَرُ عَلَى الْغَائِبِ، وَيَجِبُ أَنْ يُحْلَفَ بَعْدَ الْبَيِّنَةِ:

دی‌خرین (وَالْأَصَحُّ) به فهرمووده‌ی راست (أَنَّهُ لَا يَكْفِي فِي التَّعْدِيلِ قَوْلُ الْمُدَّعِي عَلَيْهِ) له پاک‌کردنی شاهیدا نه‌وه‌نده به‌س نیه دا‌والیکراوه‌که بلی: (هُوَ عَدْلٌ وَقَدْ غَلَطَ) شاهیده‌که دادپه‌ره‌ره، به‌لام له شاهیده‌که‌ی دا‌هه‌له‌ی کردوه. به‌لکو پێویسته شاهیدناسه‌کان له حالێ شاهیده‌که بکۆلنه‌وه.

ئینجا بزانه: سوننه‌ته: قازی شاهیده‌کان لێک جیا بکاته‌وه—نه‌گه‌ر گومانێکی لێیان هه‌بێ— ئینجا ته‌نها ته‌نها پرسیاریان لێ‌بکا، جا هه‌ر کاتێک پرسیاری له یه‌کێکیان کرد، پێگای

نه داتې بېروته لای شاهیده کانی تر تا پرسپار له گشتیان دهکا، هه روهك له زۆربه ی
سه رچاوه کاند ا پوون کراوه ته وه.

﴿بَابُ الْقَضَاءِ عَلَى الْغَائِبِ: بِاسْمِ بَرِيَّادَانِ لَهُ سَهْرُ دَاوَالْيَكْرَاوِيكِيِّ نَادِيَارِ، مَنَدَالِ، شَيْتِ، مَرْدُووْ﴾
(هُوَ جَانُّ) بَرِيَّادَانِ لَهُ سَهْرُ دَاوَالْيَكْرَاوِيكِيِّ نَادِيَارِ دُرُوسْتِه، هه روهك له ئيمامي (عمر) و
ئيمامي (عثمان) گيردراوه ته وه و (صحابه) ش په خنه يان لئنه گرتون، به لام (إِنْ كَانَ بَيْنَهُ) به و
مه رجه دواکاره که دوو شاهیدی هه بن، يان شاهیدیك له گه ل سویند خواردنی خوی، هه م
(وَأَدْعَى الْمُدْعَى جُحُودَهُ) به و مه رجه ش: دواکاره که بلئ: دواالیکاره که م دان به مافه که مدا
ناهیئن، چونکه (فَإِنْ قَالَ هُوَ مُقَرَّنٌ) نه گه ر دواکاره که بلئ: دواالیکاره که دان به مافه که مدا
دینئ، نه و کاته (لَمْ تُسْمَعْ بَيْنَهُ) گوئ نادریته شاهیده کانی و داوایه که شی پوچه ل ده بیته وه.
به لام نه گه ر دواالیکاره که قه رزداري دواکاره که بئ و مالیشی له شوینی ده سه لاتی قازی دا
هه بئ و دواکاره که ش شاهید بینئ تا کو قازی له و ماله قه رزه که ی بداته وه، نه و کاته به
شاهیدی نه و شاهیدانه بپیار ددها، هه رچه ند بشلئ: دان به قه رزه که مدا دینئ، هه روهك له
زۆربه ی سه رچاوه کاند ا فره موویانه، هه م (وَإِنْ أَطْلُقَ) نه گه ر دواکاره که له داوایه که ی دا
باسی دانیه نان و داننه هیئانی نه کرد، نه و کاته ش (فَالْأَصَحُّ أَنَّهَا تُسْمَعُ) به فره مووده ی
پاستر: گوئ ده دریته شاهیده کانی و بپاریان پئ ده درئ.

(وَأَنَّهُ) هه ر به فره مووده ی پاستر: (لَا يَلْزَمُ الْقَاضِي) له سه ر قازی واجب نیه (تَصْنَبُ مُسَخَّرِ
يُنْكَرُ عَلَى الْغَائِبِ) پاریزه ریک دابنئ تا کو له جیاتی نادیاره که قسه ی دواکاره که په د
بکاته وه و بلئ: پاست ناکا. به لام (وَيَجِبُ) له سه ر قازی واجبه (أَنْ يُحْلَفَ بَعْدَ الْبَيِّنَةِ) له
إِنَّ الْحَقَّ ثَابِتٌ فِي ذِمَّتِهِ. وَقِيلَ: يُسْتَحَبُّ، وَيَجْرِيَانِ فِي دَعْوَى
عَلَى صَبِيٍّ أَوْ مَجْنُونٍ، وَلَوْ ادَّعَى وَكَيْلٌ عَلَى غَائِبٍ فَلَا تَحْلِيفَ،
وَلَوْ حَضَرَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ وَقَالَ لَوَكِيلٍ الْمُدَّعَى: أَبْرَأَنِي مُوَكَّلُكَ. أَمَرَ بِالتَّسْلِيمِ،

دوای شاهیدیدانی شاهیده کان دواکاره که سویند بدا به سویندی (الِإِسْطَهَارُ) = به هیزکردن،
واته: له دوای شاهیدیدانی شاهیده کان دواکاره که سویند بخوا: که (إِنَّ الْحَقَّ ثَابِتٌ فِي
ذِمَّتِهِ) نه و مافه ی داوام کرد تا نیستا له نه ستوی دواالیکاره که مدا جیگیره و له سه ری
واجبه مافه که م بداته وه (وَقِيلَ يُسْتَحَبُّ) له فره مووده یه کی بئ هیژدا: سویندی
(الِإِسْطَهَارُ) = به هیزکردن سوننه ته ..

جا نه گه ر دواکاره که ته نها شاهیدیکی هه بوو و سویندی گه ل شاهیده که شی خوارد، نه و
کاته ش - له دوای شاهیدو سوینده که - واجبه سویندیکی تریش بخوا بئ به هیزکردن،
هه روهك له (الشهراملسی) و (الشروانی) دا فره موویانه

(وَجَبْرِيَان) نه و دو فرمودانه دينه جي: (فِي دَعْوَى عَلَى صَبِيٍّ أَوْ مَجْنُونٍ) له داواكرڻي له منڊال و شيت و مردوي بي ميرانگر، واته: له دواي شاهيدي داني شاهيده ڪان واجبہ داواڪاره ڪه سوڀندي به هيڙڪرڻ بخوا: ڪه نه و مافه ي داواي ڪردوه تا ئيستا جيڳيره له نه ستري منڊاله ڪه دا، يان شيت ڪه دا، يان مردوه ڪه دا واجبہ بيدريته وه. به لام نه ڪه مردوه ڪه ميرانگري ڪي بالغ و عاقل هه بي، نه و ڪاته نه ڪه ميرانگر ڪه داواي سوڀندانه ڪي بڪا واجبہ سوڀند بدرئ، نه ڪه نا: نا، هه روه ڪه له زوري سهرچاوه ڪاندا فرمويانه.

جا بزانه: نه ڪه داواي ڪراوه ڪه به قه سدي خوي په نا دابو، يان به هوي ده سه لاتاري نه ده هاته دادگا، نه و ڪاته داواڪاره ڪه پويستي به سوڀندي به هيڙڪرڻ نه و به ڪسر له دواي شاهيدي دان قازي برياري مافه ڪي بڻ ده دا، هه روه ڪه له (تحفة) و (مغني) دا فرمويانه. (وَلَوْ ادَّعى وَكِيلٌ عَلَى غَائِبٍ) نه ڪه وه ڪيلي داواڪاري ڪي ناديار داوايه ڪي ڪرد له داواي ڪراوي ڪي ناديار، يان له منڊال ڪ، يان له شيت ڪ، دو شاهيدي شي هينان، نه و ڪاته (فَلَا تَحْلِفَ) وه ڪيله ڪه سوڀندي به هيڙڪرڻ نادرئ، به لکو به -ته نها- شاهيده ڪان برياري مافه ڪه بڻ وه ڪيلگره ناديار ڪه ده درئ، نه ڪه له شوڀني ڪي دور بي، به لام نه ڪه نزيڪ بي، نه و ڪاته برياردانه ڪه پاده گيرئ تا وه ڪيلگره ڪه -به خوي- ناماده ده بي و سوڀندي به هيڙڪرڻ ده خوا، هه روه ڪه له (تحفة) دا فرمويانه تي.

(وَلَوْ حَضَرَ الْمُدَّعى عَلَيْهِ) نه ڪه داواي ڪراوه ڪه له دادگا دا ناماده بوو (وَقَالَ لَوَكِلَ الْمُدَّعى) گوته وه ڪيلي داواڪاره ڪه: (أَبْرَأَنِي مُوَكَّلًا) وه ڪيلگره ڪي تو ڪه رده ني نازاد ڪردوم له و قه رزه ي تو داوام لي ده ڪي. نه وه (أَمَرَ بِالتَّسْلِيمِ) داواي ڪراوه ڪه فرماني پي ده ڪري: **وَإِذَا ثَبَتَ مَالٌ عَلَى غَائِبٍ وَلَهُ مَالٌ قَضَاهُ الْحَاكِمُ مِنْهُ، وَإِلَّا فَإِنْ سَأَلَ الْمُدَّعى انْهَاءَ الْحَالِ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْغَائِبِ أَجَابَهُ، فَيُنْهَى سَمَاعُ بَيْنَةٍ لِيَحْكُمَ بِهَا ثُمَّ يَسْتَوْفَى الْمَالُ، أَوْ حُكْمًا لِيَسْتَوْفَى، وَالْإِنْهَاءُ أَنْ يُشْهَدَ عَدْلَيْنِ بِذَلِكَ، وَيُسْتَحَبُّ كِتَابُ بِهِ يَذْكُرُ فِيهِ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الْمَحْكُومُ عَلَيْهِ وَيَخْتِمُهُ**

مافه ڪه ته سلبي وه ڪيله ڪه بڪا، ئينجا نه ڪه رپاست ده ڪا، با له مه و دوا ڪه رده ن نازاد بوونه ڪي -به شاهيد- ناشڪرا بڪا.

جا بزانه: نه ڪه وه ڪيلايه تي داواڪاره ڪه به دو شاهيد ناشڪرا نه بي، له سهر داواي ڪراوه ڪه واجب نيه مالي وه ڪيلگره ڪي ته سليم بڪا، هه روه ڪه له (تحفة) و (نهاية) دا فرمويانه. (وَإِذَا ثَبَتَ مَالٌ عَلَى غَائِبٍ) هه ڪاتيڪ به به لگه يه ڪي شهرعي -له لاي قازي- ماتيڪ جيڳير بوو له سهر داواي ڪراوي ڪي ناديار (وَلَهُ مَالٌ) له شوڀني ده سه لاتي قازي يه ڪه شدا ناديار ڪه هه نديڪ مالي هه بوو، نه وه نه ڪه داواڪاره ڪه داواي ماله ڪي ڪرد (قَضَاهُ الْحَاكِمُ مِنْهُ)

دادوره که = قازی له و ماله حازره مافی داوا لیکراوه که ده داته وه.

(وَالَا) به لام نه گهر نادیاره که هیچ مالیکی حازری له شوینی دهسه لاتی قازی به که دا نه بو،
نه و کاته (فَإِنْ سَأَلَ الْمُدْعَىٰ إِنِّهَا أَلْحَالِ إِلَىٰ قَاضِي بَلَدِ الْغَائِبِ) نه گهر داواکاره که داوای کرد
حالی دادکردنه که ی بۆ بگه یه ندریته قازی شاری نادیاره که، نه وه (أَجَابَهُ) له سهر
قازی به که واجبه: گه یاندنه که ی به جی بیئنی، که وابو: (فَيُنْهِی سَمَاعَ بَيْنَهُ) گوئی لپراگرتنی
شاهیده کان ده گه ینیته قازی به نادیاره که (لِيَحْكُمَ بِهَا) تا کو پریار به شاهیده که یان بدا (ثُمَّ
يَسْتَوْفِي الْمَالَ) ئینجا مافی داواکاره که ش له داوالیکراوه که ی لای خوی وه ریگری.

(أَوْ حُكْمًا لِيَسْتَوْفِي) یان قازی به که پریاری خوی ده گه ینیته قازی به که ی تر تا کو یه کسه ر
مافی داواکاره که له داوالیکراوه که ی لای خوی وه ریگری.

(وَالْإِنْهَا) گه یاندنی حالی دادکردنه که به م شیوه یه: (أَنْ يُشْهَدَ عَدْلَيْنِ بِذَلِكَ) قازی دوو
پیای داپه روه ر بکاته شاهید له سهر گوئی لپراگرتنی شاهیده کان، یان له سهر پریاردانی
خوی، ئینجا نه م دوو شاهیدانه برپونه لای قازی به که ی نادیارو له لای وی شاهیدی بده ن،
واته: به بی دوو شاهیدی پیای گه یاندنه که قبول ناکری.

(وَيُسْتَحَبُّ كِتَابُ بِهِ) سوننه ته حالی دادکردنه که له نووسراویک بنوسی و له گه ل شاهیده کان
بینیری (يَذْكُرُ فِيهِ مَا يَتَمَيَّزُ بِهِ الْمَحْكُومُ عَلَيْهِ) له نووسراوه که دا نه و ناوونیشانه ش
ده نووسی که داد له سهرکراوه که و داد بۆکراوه که پیی له خه لکی تر جیا ده بنه وه (وَيَخْتُمُهُ)
سوننه ته مۆری خویشی لی بده.

که واته: له گه یاندنه که دا نه م قازی به بۆ قازی به که ی تر ده نووسی: (مَنْ كَوِّمَ لَهُ دَوُو
شاهیدی داپه روه ر گرتوه: که فلانی کوپی فلان نه وه نده مافه ی له سهر فلانی
وَيَشْهَدَانِ عَلَيْهِ إِنْ أَنْكَرَ، فَإِنْ قَالَ: لَسْتُ الْمُسَمَّىٰ فَاَلْكِتَابِ صُدَّقَ بِبَيْمِنِهِ،
وَعَلَى الْمُدْعَىٰ بَيِّنَةٌ بِأَنَّ هَذَا الْمَكْتُوبَ إِسْمُهُ وَنَسَبُهُ، فَإِنْ أَقَامَهَا فَقَالَ:
لَسْتُ الْمَحْكُومَ عَلَيْهِ لَزِمَهُ الْحُكْمُ إِنْ لَمْ يَكُنْ هُنَاكَ مُشَارِكٌ لَهُ فِي الْإِسْمِ وَالصَّفَاتِ،
وَإِنْ كَانَ أُخْضِرَ، فَإِنْ اعْتَرَفَ بِالْحَقِّ طُولِبَ وَتُرِكَ الْأَوَّلُ،
وَالْأَبْعَثُ إِلَالِ الْكَاتِبِ لِيَطْلُبَ مِنَ الشُّهُودِ زِيَادَةَ صِفَةٍ تُمَيِّزُهُ وَيَكْتُبُهَا ثَانِيًا،

کوپی فلان هه یه). یان بۆی ده نووسی: (مَنْ بِهِ شاهیدی دوو شاهیدی داپه روه ر
پریارم دا: فلان نه وه نده مافه ی له سهر فلانه جه نابت بۆی وه ریگره). ئینجا
قازی به که ش به م شاهیدی به پریار ده داو مافه کان له داوالیکراوه که ورده گری.

(و) هه ر کاتیک نووسراوه که گه یشته قازی به که ی نادیار (يَشْهَدَانِ عَلَيْهِ) نه و دوو شاهیدانه ی
نووسراوه که یان هیناوه شاهیدی له سهر حالی دادکردنه که ده دن (إِنْ أَنْكَرَ) نه گهر
داوالیکراوه که دان به مافه که دا نه هیننی، چونکه بی دوو شاهیدی پیای نووسراوه که ی

قازیش په فتاری پی ناکړی.

(قَالَ: لَسْتُ الْمُسَمَّى فِي الْكِتَابِ) جا نه گهر داوالیکراوه که گوتی: من ناوېراوه که ی ناو نووسراوه که نیم. نه و کاته (صَدَّقَ بِيَمِينِهِ) به سویندخواردن باوه پی پی ده کړی: که نه و داوالیکراوه که ی ناو نووسراوه که نیه، که وایو: (وَعَلَى الْمُدْعَى بَيِّنَةٌ: بِأَنَّ هَذَا الْمَكْتُوبَ اسْمُهُ وَنَسَبُهُ) له سهر داواکاره که پیوېسته شاهید بیښی: که نه و ناوه ی نووسراوه ناوونه ژادی نه و داوالیکراوه یه. به لام نه گهر داوالیکراوه که به م ناوونه ژاده ناسراوې، نه و کاته گوی نادریته داننه هیثانه که ی و مافه که ی لئوهرده گیرئ، هر وک له زوړیه ی سهرچاوه کانداهرموویانه. (قَالَ: أَقَامَهَا) جا نه گهر داواکاره که شاهیدی هیثا که نه و ناوونه ژادی نه و داوالیکراوه یه (فَقَالَ: لَسْتُ الْمَحْكُومَ عَلَيْهِ) داوالیکراوه که ش گوتی: پاسته، به لام من نه و داد له سهرکراوه نیم به مافه. نه و کاته (لَزِمَهُ الْحُكْمُ إِنْ لَمْ يَكُنْ هُنَاكَ مُشَارِكٌ لَهُ فِي الْإِسْمِ وَالصِّفَاتِ) برپاره که ی له سهر واجب ده بی، به و م هرجه ی له وئ داواوېه شیکی نه بی له ناوونیشانه کاندای، که وایو: (وَإِنْ كَانَ) نه گهر له وئ داواوېه شی له ناوونیشانه کانداه بی، نه و کاته (أَخْضَرَ) هاوېه شه که له دادگادا ناماده ده کړی:

(قَالَ: اعْتَرَفَ بِالْحَقِّ) جا نه گهر هاوېه شه که دانی به مافه که دا هیثا، نه و کاته (طُولِبَ وَتُرِكَ الْأَوَّلُ) داوای مافه که له م هاوېه شه ده کړی وواز له یه که مافه که ده هیثندری (وَالْأَوَّلُ) به لام نه گهر هاوېه شه که ش دانی نه هیثا، نه و کاته (بَعَثَ إِلَى الْكَاتِبِ) نه و قازیه که سی که ده نیریته لای قازیه که ی نامه نووس (لِيَطْلُبَ مِنَ الشُّهُودِ زِيَادَةً صِفَةً تُمَيِّزُهُ) تاکو داوا له شاهیده کان بکا: ناوونیشانه ی زیاتر بلین که داوالیکراوه که له که سانی تر جیا بکاته وه و (وَيَكْتُبُهَا ثَانِيًا) دوویاره بوی بنووسیتته وه.

وَلَوْ حَضَرَ قَاضِي بَلَدٍ الْغَائِبِ بِلَدِ الْحَاكِمِ فَشَافَهُهُ بِحُكْمِهِ فَقِي إِمضَائِهِ إِذَا عَادَ إِلَى وِلَايَتِهِ خِلَافَ الْقَضَاءِ بِعِلْمِهِ، وَلَوْ نَادَاهُ فِي طَرَفِي وَلَا يَتِيهَمَا أَمضَاهُ، وَإِنْ اقْتَصَرَ عَلَى سَمَاعِ بَيِّنَةٍ كَتَبَ سَمِعْتُ بَيِّنَةً عَلَى فُلَانٍ، وَيُسَمِّيهِ الْقَاضِي إِنْ لَمْ يُعَدِّلْهَا، وَإِلَّا فَلَا صَحْ جَوَازُ تَرْكِ التَّسْمِيَةِ، وَالْكِتَابُ بِالْحُكْمِ يَمْضَى مَعَ قُرْبِ الْمَسَافَةِ، وَبِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ لَا يُقْبَلُ عَلَا الصَّحِيحِ إِلَّا فِي مَسَافَةِ قَبُولِ شَهَادَةٍ عَلَى شَهَادَةٍ.

﴿**ناگاداری**﴾: قازی ته نها له شوینی ده سه لاتی خوی دا ده توانی برپار بدا، که واته: برپارو ده ستکاریه کانی قازی له و شوینه ی که له ژیر ده سه لاتی خوی دا نیه جی به جی نابی، هه روه که (باسی لادانی قازی) دا پوون کراوه.

که وایو: (وَلَوْ حَضَرَ قَاضِي بَلَدٍ الْغَائِبِ بِلَدِ الْحَاكِمِ) نه گهر قازیه ی شاری نادیاره که هاته شاری قازیه دادره که (فَشَافَهُهُ بِحُكْمِهِ) ښیجا قازیه که ش به زویان پی گوت: من نه و

برپارهم داوه له سهر فلانه داوا لیکراوه. نه وه (فَقِيَ اِمْضَاهُ اِذَا عَادَ اِلَى وِلَايَتِهِ خِلَافُ الْقَضَاءِ بِعِلْمِهِ) له باره ی جی به جی کردنی برپاره که - هر کاتیک که پاوه شوینی دهسه لاتی خوی - هر موده جیا وازه کانی برپاردان به زانستی خوی هه نه، به هر موده ی پاستر دروسته: برپاری قازیه که له شوینی دهسه لاتی خوی دا جی به جی بکا.

(و) هر وه ها (لَوْ نَادَاهُ) نه گهر قازی یه داد که ره که بانگی قازیه که یتری کردو گوتی: من نه م برپارهم داوه. هر دوو قازیه کانیش (فِي طَرَفَيْهِ وَلَا يَتِيهَمَا) له هر دوو لای شوینی دهسه لاتی خویان بوون، نه و کاته ش (اَمْضَاهُ) با برپاری قازیه که جی به جی بکا.

(وَإِنْ اِقْتَصَرَ عَلَى سَمَاعِ بَيِّنَةٍ) نه گهر قازی ی نامه نووس ته نها گوی له شاهیده کان گرتبو، واته: برپاری به مافه که نه دابو، نه و کاته (كَتَبَ: سَمِعْتُ بَيِّنَةً عَلَى فُلَانٍ) بۆ قازی شاری نادیاره که ده نووسی: من گویم له شاهیده کان گرتو له سهر فلانکه س که مافی فلانکه سی له سهره (وَيُسَمِّيهَا الْقَاضِي اِنْ لَمْ يُعَدِّلْهَا) واجبه: قازی ناوی شاهیده کان بنووسی، نه گهر - به شاهیدناسه کان - دادپه روه ری نه کردبن، بۆ نه وه ی قازیه که یتری لیان بکولیتته وه (وَالَا) به لام نه گهر قازیه که ی نامه نووس شاهیده کانی دادپه روه ر کردبن، نه و کات (فَالْأَصْحُ جَوَازُ تَرَكَ التَّسْمِيَةَ) به هر موده ی پاستر دروسته: ناوه کانیا نه نووسی.

(وَالْكِتَابُ بِالْحُكْمِ) نووسراوی گه یاندنی داد کردنه که ی قازی (يَمْضِي مَعَ قُرْبِ الْمَسَافَةِ) جی به جی ده بی، هر چه ند شوینی قازیه که ی نادیاریش نزیک بی، به لام (وَبِسَمَاعِ الْبَيِّنَةِ) نووسراوی گه یاندنی گوی لپراگرتنی شاهیده کان (لَا يَقْبَلُ عَلَى الصَّحِيحِ) قبول نا کرئ له سهر هر موده ی پاست: (إِلَّا فِي مَسَافَةٍ قَبُولِ شَهَادَةٍ عَلَى شَهَادَةٍ) ته نها له نه ندازه ی قبول کردنی زمانشاهیدی - شاهیدی له سهر شاهیدی قبول ده کرئ، واته: هر چه شوینه که نه وه ندده (فَصَلِّ) ادعی عینا غایبه عن البلد یؤمن اِشْتِبَاهُهَا كَعَقَارٍ وَعَبْدٍ وَفَرَسٍ مَعْرُوفَاتٍ سَمِعَ بَيِّنَتَهُ وَحَكَمَ بِهَا اِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ لِيَسْلَمَهُ لِلْمُدَّعَى، وَيَعْتَمِدُ فَاَلْعَقَارِ حُدُودَهُ، اَوْ لَا يُؤْمِنُ فَالْأَظْهَرُ سَمَاعُ الْبَيِّنَةِ، وَيُبَالِغُ الْمُدَّعَى فَاَلْوَصَفِ وَيَذْكُرُ الْقِيَمَةَ، وَأَنَّهُ لَا يَحْكُمُ بِهَا بَلْ يَكْتُبُ اِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ بِمَا شَهِدَتْ بِهِ فَيَأْخُذُهَا وَيَبْعَثُهَا اِلَى الْكَاتِبِ لِيَشْهَدُوا عَلَى عَيْنِهِ،

دوور بی: که پښوار له به یانی وه له مال ده ریچ و بۆ سهره تای شو نه گه پښته وه ماله که ی، چونکه نه گهر به م نه ندازه یه دوور نه بی، نامه کردنی شاهیده کان ناسانه.

﴿ فَصَلِّ: له باسی داوا کردنی شتیکی نادیار ﴾

(ادعی عینا غایبه عن البلد) هر کاتیک داواکاره که له لای قازی داوی شتیکی کرد: که شته که له شاره که نادیار بوو، واته: له شوینیکی تر بوو، به لام (يُؤْمِنُ اِشْتِبَاهُهَا) دلنیا یی

دهبو: وه شتيكي كه سيكي تر ناچي: (كَمَقَارٍ وَعَبْرٍ وَقَرَسٍ مَعْرُوفَاتٍ) وهك زهوي و باغو خانوو و كزيه و نه سپ: كه نه وانه ناسراو بن، نه و كاته (سَمِعَ بَيِّنَتَهُ) قازي گوي له شاهيده كاني داواكاره كه ده گريو (وَحَكَمَ بِهَا) به شاهيديه كه يان بپيار به شته كه ده دا بئ داواكاره كه و (وَكُتِبَ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ) بپياره كه ي خوي بئ قازي نه و شاره ده نووسي كه شته كه له وي به (لِيُسَلِّمَهُ لِلْمُدَّعَى) تاكو شته كه ته سليمي داواكاره كه بكا.

(وَيَعْتَمِدُ فِي الْعَقَارِ حُدُودَهُ) داواكاره كه له داواكردي زهوي و خانودا پشت به باسكردني هر چوار سنوره كاني ده به ستي.

(أَوْ لَا يُؤْمَنُ) يان داوي شتيكي ناديارى وه هاي كرد كه دلنيابي نابو: وه شتيكي كه سيكي تر بچي، نه و كاته ش (فَالْأَظْهَرُ سَمَاعُ الْبَيِّنَةِ) له فهرموده ي به ميتر: گوي له شاهيده كاني ده گريو، هم (وَيُبَالِغُ الْمُدَّعَى فِي الْوَصْفِ) واجبه: داواكاره كه ش زور به تييري ناوونيشانه كاني شته كه بلو (وَيَذْكُرُ الْقِيَمَةَ) واجبه: نرخه كه شي بلو نه گهر شتيكي قرسيندراو بئ، نهك هاويينه يي، ئينجا (وَأَنَّهُ) هر به فهرموده ي به ميتر (لَا يَحْكُمُ بِهَا) به شاهيدانه بپيار به شته كه نادا بئ داواكاره كه (بَلْ يَكْتُبُ إِلَى قَاضِي بَلَدِ الْمَالِ بِمَا شَهِدَتْ بِهِ) به لكو شاهيدي ي نه م شاهيدانه بئ قازي نه و شاره ده نووسي كه شته كه له وي به (فَيَأْخُذُهُ وَيَبْعَثُهُ إِلَى الْكَاتِبِ) جا نه م قازيه ش شته داواكاره كه له داواكاره كه وه ده گريو ده ينيترته لاي قازيه كه ي نامه نووس نه گهر ناردنه كه ي سوكو ئاسان بئ (لِيَشْهَدُوا عَلَى عَيْنِهِ) تاكو شاهيده كان له سر خودي شته كه شاهيدي بدهن.

به لام نه گهر ناردني شته كه ئاسان نه بئ، نه و كاته ناينييري، به لكو داواكاره كه ديته نه و شوينه و له لاي قازي شوينه كه داوي شته كه ي دهكا، هه وهك له (الشرواني) دا پوون كراوه ته وه.

وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ يُسَلِّمُهُ إِلَى الْمُدَّعَى بِكَفِيلٍ بَدَنِهِ فَإِنْ شَهِدُوا بِعَيْنِهِ كَتَبَ بِرَأَةِ الْكَفِيلِ، وَإِلَّا فَعَلَى الْمُدَّعَى مُؤَنَةُ الرَّدِّ، أَوْ غَائِبَةُ عَنِ الْمَجْلِسِ لَا الْبَلَدِ أَمْرَ بِإِخْضَارٍ مَا يُمَكِّنُ إِخْضَارَهُ لِيَشْهَدُوا بِعَيْنِهِ، وَلَا تُسْمَعُ شَهَادَةُ بَصْفَةٍ، وَإِذَا وَجَبَ إِخْضَارٌ فَقَالَ لَيْسَ بِيَدِي عَيْنٌ بِهَذِهِ الصِّفَةِ صَدَقَ بِيَمِينِهِ ثُمَّ لِلْمُدَّعَى دَعْوَى الْقِيَمَةِ، فَإِنْ نَكَلَ فَحَلَفَ الْمُدَّعَى أَوْ أَقَامَ بَيِّنَةً

ئينجا (وَالْأَظْهَرُ أَنَّهُ يُسَلِّمُهُ إِلَى الْمُدَّعَى بِكَفِيلٍ بَدَنِهِ) به فهرموده ي به ميتر: قازيه كه شته داواكاره كه به كه فيليك ته سليمي داواكاره كه دهكا، تاكو بيپاته لاي قازيه كه ي نامه نووس (فَإِنْ شَهِدُوا بِعَيْنِهِ) جا نه گهر شاهيده كان به خودي شته كه بئ داواكاره كه شاهيديان دا، نه و كاته (كَتَبَ بِرَأَةِ الْكَفِيلِ) دوو باره قازي نووسراويك بئ قازي شاري كه فيله كه ده نووسي: كه فيله كه له كه فيلايه تي ئازاد بوو. ئينجا له م حالته دا نه ركي هيئاني شته كه ش له داواكاره كه وه ده گريو، هه وهك له (تحفة) و (الشرواني) دا

فرمویانه.

(وَالْأَمْرُ بِهَ لَمْ يَكُنْ شَاهِدَهُ كَانَ بِهِ خُودِي شَتَهْ كِه شَاهِدِييان نه دا، نه و کاته (فَعَلَى الْمُدْعَى مُؤَنَةُ الرَّدِّ) له سر داواکاره که واجب: نه رکی که پانده نه وهی شته که - بئ داوالیکراوه که - بدا، هم واجب: نه رکی هیتانه که ش بدا، هم واجب کرئی سوده کانی نه و ماوه یه ش بدا که له ده ست خاوه نه که یی داوه، چونکه دوزمنکاری کردوه. هه روه که له زۆریه ی سرچاوه کاندای فرمویانه.

(أَوْ غَائِبَةً عَنِ الْمَجْلِسِ لِأَلْبَدِ) یان نه گهر شتیکی داوا کرد که له دانیشگی دادگا نادیار بوو - نه که له شاره که - نه و کاته ش (أَمَرَ بِإِحْضَارِ مَا يُمكنُ إِحْضَارَهُ) فرمان ده کرئ: شته که بهیئند ریته دادگا، نه گهر هیتانه که ی بگونجئ (لِيَشْهَدُوا بِعَيْنِهِ) تا کو شاهیده که به خودی شته که شاهیدی بدهن بئ داواکاره که، که وابو: (وَلَا تُسْمَعُ شَهَادَةُ بِصِفَةٍ) شاهیدی دان به ناوونیشانی شته که وهر ناگیرئ، به لام نه گهر هیتانی شته که ئاسان نه بئ: وه کو زه وی و خانوو، نه و کاته داواکاره که سنوره کانی و ناوونیشانه کانی ده لئ و شاهیده کانیش شاهیدی له سر شته که ددهن به سنوره که و ناوونیشانه کانی، هه روه که له زۆریه ی سرچاوه کاندای فرمویانه.

(وَإِذَا وَجَبَ إِحْضَارُهُ) هر کاتیک هیتانی شته داواکاره که واجب بوو (فَقَالَ لَيْسَ بِيَدِي عَيْنٌ بِهَذِهِ الصُّفَةِ) داوالیکراوه که ش گوتی: هیچ شتیکی بهم ناوونیشانه له ده ست مندا نیه، نه وه (صَدَقَ بِبَيْمَانِهِ) داوالیکراوه که به سویند خواردن باوه پی پی ده کرئ (ثُمَّ) ئینجا که داوالیکراوه که سویندی خوارد شته که ی له ده ستدا نیه، نه و کاته (لِلْمُدْعَى دَعْوَى الْقِيَمَةِ) بئ داواکاره که دروسته: داوای نرخ شته که بکا، چونکه ده گونجئ شته که فه وتابی (فَإِنْ نَكَلَ) جا نه گهر داوالیکراوه که سویندی نه خوارد (فَحْلَفَ الْمُدْعَى أَوْ أَقَامَ بَيِّنَةً) ئینجا كَلَّفَ الْإِحْضَارَ وَحُبْسَ عَلَيْهِ، وَلَا يُطْلَقُ إِلَّا بِإِحْضَارٍ أَوْ دَعْوَى تَلَفٍ، وَلَوْ شَكَ الْمُدْعَى هَلْ تَلَفَتِ الْعَيْنُ فَيَدْعَى قِيَمَةً أَمْ لَا فَيَدْعِيهَا فَقَالَ: غَضَبَ مِنِّي كَذَا فَإِنْ بَقِيَ لَزِمَهُ رَدُّهُ وَإِلَّا فَقِيَمَتُهُ. سُمِعَتْ دَعْوَاهُ، وَقِيلَ: لَا، بَلْ يَدْعِيهَا وَيُحْلِفُهُ ثُمَّ يَدْعَى الْقِيَمَةَ، وَيَجْرِيَانِ فِيمَنْ دَفَعَ ثَوْبًا لِدَلَالٍ لِبَيْعِهِ فَجَحَدَهُ وَشَكَ هَلْ بَاعَهُ فَيَطْلُبُ الثَّمَنَ أَمْ أَتْلَفَهُ فَقِيَمَتُهُ أَمْ هُوَ بَاقٍ فَيَطْلُبُهُ؟

داواکاره که سویندی خوارد، یان شاهیدی هیتا: که نه و شته یه بهم ناوونیشانه له ده ست داوالیکراوه که دا بوو. نه و کاته (كَلَّفَ الْإِحْضَارَ) داوای لئ ده کرئ شته داواکاره که بهیئئ، هم (وَحُبْسَ عَلَيْهِ) له سر نه هیتانی شته که به ند ده کرئ و (وَلَا يُطْلَقُ إِلَّا بِإِحْضَارٍ أَوْ دَعْوَى تَلَفٍ) له به ند یخانه ش به ره لئ نادری تا شته که ده هیتئ، یان تا ده لئ: شته که فه وتاوه و

سویندیش له سره وتانه که ی ده خوا.

(و) هر له و کیشه یه ی پر ابر دوو: (لَوْ شَكَ الْمُدْعَى) نه گهر داواکاره که که و ته گومان: (هَلْ تَلَفْتَ الْعَيْنُ فَيَدْعِي قِيمَةً) نایا شته داواکاره که که و ته و تاوه؟ تا کو داوای نرخه که ی بکا (أَمْ لَا فَيَدْعِيهَا) یان نه و ته و تاوه؟ تا کو داوای خودی شته که بکا (فَقَالَ) داواکاره که ش له داوایه که ی دا کوتی: (غَضَبَ مِنِّي كَذًا فَإِنْ بَقِيَ لَزِمَهُ رَدُّهُ وَإِلَّا فَقِيمَتُهُ) فلانکه س نه و شته ی له من زهوت کرده، جا نه گهر شته که مابن له سهری واجب بهمداته وه، نه گهر نه مابن واجب نرخه که یم بداتی. نه وه (سُمِعَتْ دَعْوَاهُ) داوایه که ی وهرده گیری: جا نه گهر داوایکراوه که ش دانی پیدا هیئا نه وه ناشکرا ده بی، نه گهر نا، ده بی داوایکراوه که سویند بخوا: که له سهری واجب نیه: نه شته داواکاره که و نه نرخه که یی بداتی (وَقِيلَ: لَا) له فرموده یه کی بی هیذا: داوایه که ی به و شو یوه یه وهرنا گیری (بَلْ يَدْعِيهَا وَيُحْلِفُ) به لکو داوای شته که ده کاو داوایکراوه که ش سویند ده دا (ثُمَّ يَدْعِي الْقِيمَةَ) ئینجا که داوایکراوه که سویندی خوارد شته که ی له ده ستدا نیه. نه و کاته داوای نرخه که ی ده کا.

(وَيَجْرِيَانِ) نه و دوو فرموده یه دینه جی (فَيَمْنُ دَفْعَ ثَوْبًا لِدَلَالٍ لِّبَيْعَةٍ) له باره ی نه و که سه ی جلیک بداته ده لایک تا بیفروشی (فَجَحَدَهُ) ئینجا ده لاله که ش دانی به جله که دا نه هیئاو کوتی: هیچ جلی توم له ده ستدا نیه (وَشَكَ هَلْ بَاعَهُ فَيَطْلُبُ الثَّمَنَ) داواکاره که ش که و ته گومان: نایا فروشتویه تی؟ تا کو داوای پاره که ی لی بکا (أَمْ أَتْلَفَهُ فَقِيمَتَهُ) یان فه وتاندویه تی؟ تا کو داوای نرخه که ی لی بکا (أَمْ هُوَ بَاقٍ فَيَطْلُبُهُ) یان له لای ماوه تا کو داوای خودی جله که بکا؟ به فرموده ی پاستر داوایه که ی وهرده گیری: که ده لاله که جلیکی لی وهرگرتوم: نه گهر ماوه واجب بهمداته وه، نه گهر فروشتویه تی واجب پاره که یم بداتی، نه گهر فه وتاندویه تی واجب نرخه که یم بداتی. جا داوایکراوه که ش یه ک جار سویند ده دری: که له سهری واجب نیه: نه جله که و نه پاره که و نه نرخه که ی بداتی.

وَحَيْثُ أَوْجَبْنَا الْإِحْضَارَ فَبَيَّنَّا عَلَى الْمُدَّعِي عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَهِيَ وَمُؤَنَ - منهاج - بهرگی پیینجه م -

(فَصَلِّ) الْغَائِبُ الَّذِي تُسَمِّعُ الْبَيِّنَةَ وَيُحْكَمُ عَلَيْهِ مِّنْ بِمَسَافَةٍ بَعِيدَةٍ: وَهِيَ الَّتِي لَا يَرْجِعُ مِنْهَا مُبَكَّرٌ إِلَى مَوْضِعِهِ لَيْلًا، وَقِيلَ مَسَافَةٌ قَصْرٌ، وَمِنْ بَقَرِيَّةٍ كَحَاضِرٍ فَلَا تُسَمِّعُ بَيِّنَتُهُ وَيُحْكَمُ بِغَيْرِ حُضُورِهِ إِلَّا لِتَوَارِيهِ أَوْ تَعَزُّزِهِ، وَالْأَظْهَرُ جَوَازُ الْقَضَاءِ عَلَى غَائِبٍ فِي قِصَاصٍ وَحَدٍّ قَذْفٍ،

﴿ نَاگاداری ﴾: (وَحَيْثُ أَوْجَبْنَا الْإِحْضَارَ) له هر حاله تی کدا له سر داوایکراوه که واجب بکه ین شته داواکاره که بهیئته دادگا، ئینجا نه ویش شته که ی هیئا (فَتَبَيَّنَ لِلْمُدْعَى) جا ناشکرا بوو: شته که مافی داواکاره یه، نه وه (اسْتَقَرَّتْ مُؤَنَّتُهُ عَلَى الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) نه رکی

هينانه كه ي له سر داواليكراوه كه جيگير ده بئ.

(وَالَا) به لام نه گهر شته داواکراوه كه نه بوه مافي داواکاره كه، نه و کاته (فَهِيَ وَمُؤْنَةُ الرَّدِّ عَلَى الْمُدْعَى) نه رکی هينان و نه رکی گه پاندنه وه که ي بئ شويني خوی هه ردووی له سر داواکاره که يه، هم واجب: کرئی سوده کانی نه و ماوه يه شی بدا که له ده ست خاوه نه که ي داوه، چونکه دوژمنکاری کردوه، جا نه گهر شته که له پيگه دا فو تا، داواکاره که نابيته زامينی، هه روه که له (مغنی) دا فه رموويه تی.

﴿فَضْلٌ: لَهُ بَاسِي پِينَا سَه ي داواليكراوی ناديار﴾

(الْغَائِبُ الَّذِي تُسْمَعُ الْبَيِّنَةُ وَيُحْكَمُ عَلَيْهِ) نه نادياره ي شاهیدی له سر وهرده گیرئ و به نادياری برپاری مافه که ي له سر دهرئ: (مَنْ بِمَسَافَةٍ بَعِيدَةٍ) نه و داواليكراوه يه که له شوينیکی دور بئ (وَهِيَ) شويني دور (الَّتِي لَا يَرْجِعُ مِنْهَا مُبَكَّرٌ إِلَى مَوْضِعِهِ لَيْلًا) نه و شوينه يه: که نه و پيواره ي له به يانيه وه دهرده چئ- له دوی ته واوبوونی دادکردن- بئ سهره تاي شه و نه گه پيته وه شوينه که ي خوی (وَقِيلَ: مَسَافَةٌ قَصْرٌ) له فه رموده يه که بئ هيژدا: به نه ندازه ي کورتکردنه وه ي نوئژ دور بئ.

(وَمَنْ بِقَرِيْبَةٍ) هه ر داواليكراوی که له نه ندازه يه که ي نزیک بئ (كَحَاضِرٍ) وه کو داواليكراوی حازره، واته: واجب به خوی له دادگادا ناماده ببئ، که واوب: (فَلَا تُسْمَعُ بَيِّنَتُهُ وَيُحْكَمُ بِغَيْرِ حُضُورِهِ) بئ ناماده بوئی خوی نه شاهیدی له سر وهرده گیرئ و نه برپاری مافه که شی له سر دهرئ (إِلَّا لِتَوَارِيهِ) ته نها نه گهر داواليكراوه که خوی په نا دابئ (أَوْ تَعَزُّوْهُ) يان به هوی زالبوون له دادگادا ناماده نه بئ، نه و کاته- بئ ناماده بوئی خوی- شاهیدی له سر وهرده گیرئ و برپاری مافه که شی له سر دهرئ بئ نه وه ي داواکاره که سويندی به هيژکردن بخوا.

(وَالْأَظْهَرُ) به فه رموده ي به هيژتر (جَوَازُ الْقَضَاءِ عَلَى غَائِبٍ فِي قِصَاصٍ وَحَدٍّ قَذْفٍ) درسته برپار له سر داواليكراوی ناديار بدرئ: له توله کردنه وه ي برين و کوشتن و له سزای وَمَنْعُهُ فِي حَدٍّ لِلَّهِ تَعَالَى، وَلَوْ سَمِعَ بَيِّنَةً عَلَى غَائِبٍ فَقَدِمَ قَبْلَ الْحُكْمِ لَمْ يَسْتَعِدْهَا بَلْ يُخْبِرُهُ وَيُمْكِّنُهُ مِنْ جَرَحٍ، وَلَوْ غَزَلَ بَعْدَ سَمَاعِ بَيِّنَةٍ ثُمَّ وَلَّى وَجَبَتْ الْإِسْتِعَادَةُ، وَإِذَا أُسْتُعِدِّي عَلَى حَاضِرٍ بِالْبَلَدِ أَحْضَرَهُ بِدَفْعِ خَشْمٍ طِينٍ رَطْبٍ أَوْ غَيْرِهِ أَوْ بِمُرْتَبٍ لِذَلِكَ، فَإِنْ اِمْتَنَعَ بِالْأَعْذَرِ أَحْضَرَهُ بِأَعْوَانِ السُّلْطَانِ وَعَزَّرَهُ، أَوْ غَائِبٍ فِي غَيْرِ وَلَا يَتَّهِ فَلَيْسَ لَهُ إِحْضَارُهُ،

بوختاندا، به لام (وَمَنْعُهُ فِي حَدٍّ لِلَّهِ تَعَالَى) قه ده غه يه و نابئ له سزاکانی مافي خوی گه ورده برپار له سر ناديار بدرئ، به لام نه گهر تاوانه که مافي خوی گه ورده مافي ناده ميزادی تئ دا بئ: وه کو دزی، نه و کاته برپاری ماله که له سر دزه نادياره که دهرئ، به لام برپاری ده ست برپینی له سر نادري، هه وه که له زوريه ي سه رچاوه کاندا فه رموويانه.

(وَلَوْ سَمِعَ بَيِّنَةٌ عَلَى غَائِبٍ) نه گهر قازی له سهر نادیاریک گوی له شاهیده کان گرت (فَقَدِمَ قَبْلَ الْحُكْمِ) ټینجا پیش بریاردان داوالیکراوه نادیاره که هاته وه (لَمْ يَسْتَعِذْهَا) واجب نیه دوپاره شاهیده که وهر بگریته وه (بَلْ يُخْبِرُهُ وَيُمْكِّنُهُ مِنْ جَرَحٍ) به لکو هه والی شاهیده که به داوالیکراوه که ده لئو و پیکای ده داتی پرخنه له شاهیده کان بگری.

به لام (وَلَوْ عُزِّلَ بَعْدَ سَمَاعِ بَيِّنَةٍ) نه گهر له دوی گوی لیگرتنی شاهیده کان قازی له کار لادرا (ثُمَّ وَلِيَ) ټینجا که پاندراره سهر کاره که ی، نه و کاته (وَجَبَّتِ الْإِسْتِعَاذَةُ) واجبه: دوپاره شاهیده که وهر بگریته وه و نابی به گوی لیگرتنه که ی به که م بریار بدا.

(وَإِذَا أُسْتُعِدِّي عَلَى حَاضِرٍ بِالْبَلَدِ) هه کاتیک شکایت کرا، واته: داوا له قازی کرا دوژمنکاریکی حازر بانگی دادگا بکاو دوژمنایه تیه که ی لایبا. نه و کاته (أَخْضَرَهُ) واجبه: قازی دوژمناره که له دادگادا ناماده بکا (يُدْفَعُ خَنْمَ طَيْنٍ رَطْبٍ أَوْ غَيْرِهِ) وه ک مؤرکراویکی پارچه قوپیکی ته پ، یان نووسراویکی تر به ده ست داواکاره که بؤ دوژمنکاره که بنیړئو تی دا بنووسئ: وهره دادگای فلانه قازی یه. (أَوْ بِمُرْتَبٍ لِذَلِكَ) یان به نیردراویکی دامه زراو بؤ ناماده کردنه کان ناماده ی ده کا.

(فَإِنْ امْتَنَعَ بِلَا عُذْرٍ) جا نه گهر - به بی عوزر - داواکاره که خوی گیر کردو نه هاته دادگا، نه و کاته (أَخْضَرَهُ بِأَعْوَانِ السُّلْطَانِ) واجبه: به چه کداره کانی کار به ده ست ناماده ی بکا، هه م (وَعَزَّزَهُ) دروسته ته مبییشی بکا.

(أَوْ غَائِبٍ فِي غَيْرِ وِلَايَتِهِ) یان نه گهر شکایت ته که، واته: داواکردنی لادانی دوژمنکاریه که له سهر نادیاریک بوو، نادیاره که ش له شوینیکې وها بوو: که شوینی ده سه لاتی قازی به که نه بو، نه و کاته (فَلَيْسَ لَهُ إِحْضَارُهُ) بؤ قازی به که دروست نیه دوژمنکاره که بهینیت ته دادگای خوی، به لکو گوی له شاهیده کان ده گری و شاهیده که ده گهینیه قازی نادیاره که

به و شیوه ی پابرا.

أَوْ فِيهَا وَلَهُ هُنَاكَ نَائِبٌ لَمْ يُخْضِرْهُ بَلْ يَسْمَعُ بَيِّنَةً وَيَكْتُبُ إِلَيْهِ،
أَوْ لَا نَائِبَ فَلَا صَحَّ يُخْضِرْهُ مِنْ مَسَافَةِ الْعَدَوَى فَقَطْ، وَهِيَ الَّتِي يَرْجِعُ
مِنْهَا مُبَكَّرٌ لَيْلًا، وَأَنَّ الْمُخَدَّرَةَ لَا تُحْضَرُ وَهِيَ مَنْ لَا يَكْثُرُ خُرُوجُهَا لِحَاجَاتٍ.

(بَابُ الْقِسْمَةِ)

(أَوْ فِيهَا) یان دوژمنکاره که له شوینیکې ژیر ده سه لاتی قازیه که بوو (وَلَهُ هُنَاكَ نَائِبٌ) قازیه که ش له وی جیگریکی خوی هه بوو، نه و کاته ش (لَمْ يُخْضِرْهُ) نابی بهینیت ته دادگای خوی (بَلْ يَسْمَعُ بَيِّنَةً وَيَكْتُبُ إِلَيْهِ) به لکو گوی له شاهیدکان ده گری و بؤ جیگره که ی

دهنوسن تاكو به و شاهیدی به بریار بدا (أَوْ لَا نَائِبَ) به لام نه گهر جیگری له وی نه بو، نهو کاته (فَالْأَصَحُّ) به فهرموده ی راستر (يُحْضِرُهُ مِنْ مَسَافَةِ الْعَدَوَى فَقَطُّ) ته نها له نه اندازه ی خوشپویی وه ناماده ی دهکا: (وَهِيَ) نه اندازه ی خوشپویی (الَّتِي يَرْجِعُ مِنْهَا مُبَكَّرٌ لَيْلًا) نهو شوینه یه: پېوار له به یانیه وه ده ریچی و بۆ سه ره تای شه و بگه پیتته وه شوینه که ی.

(و) هر به فهرموده ی راستر: (أَنَّ الْمُخْدَرَةَ لَا تُحْضَرُ) ئافره تی داپوشه ر و مروشی نه خوش و په ککه وتوو ناهیندرینه دادگا، به لکو وه کیلی خویان ده نیرنه دادگا، یان قازی جیگری کی خوی ده نیرینه لای نه وان تاكو کیشه که بپیتته وه (وَهِيَ) ئافره تی داپوشه ر (مَنْ لَا يَكْتُرُ خُرُوجَهَا لِحَاجَاتٍ) نهو ئافره ته یه بۆ پیویستی هکانی به زوری له مال ناچیتته ده ره وه.

﴿بَابُ الْقِسْمَةِ: بَاسَى بِهْ شُكْرُنِي مَالِي هَاوِيهْ شْ لَه نِيْوَانْ هَاوِيهْ شْهْ كَانْدَا﴾

پیشه کی بزانه: بۆ هیچ هاو به شیک دروست نیه پیش به شکردن هیچ به شیک له ماله هاو به شه که ببا، ته نها نه گهر هاو به شه کان ئیزنی بدهن، یان پقه کاری بکن و له گه لی به ش نه کن، نهو کاته دروسته به شی خوی له مالی هاوینه یی ببا: وه کو گهنم و پاره، واته: به لام له هیچ حاله تیکدا-پیش به شکردن- له مالی قرسیندراودا دروست نیه به شی خوی ببا: وه کو جلو به رگو ئاژه ل.

که و ابو: هر کاتیک یه کیک له هاو به شه کان به شیکی له مالیکی هاو به شی له که سییک وهرگرت: وه کو میرات و شتی زه وتکراو و به خشراو، نهو گشتیان له و به شه دا ده بنه وه هاو به ش، ته نها له پاره ی فروشراودا نه بۆ، واته: نه گهر دوو هاو به ش مالیکیان فروشته که سییک، نهو بۆ هر یه که یان دروسته: به ته نهایی به شه پاره که ی خوی له کپاره که وهریگری و هاو به شه که ی تر له گه لی نابیتته وه هاو به ش.

جا بزانه: نه گهر کۆمه لیک پاره یان تیکه ل کرد بۆ کاریک، ئینجا وازیان له کاره که هینا، نهو کاته ش بۆ هر یه که یان دروسته-بۆ په زامه ندی نه وانی تر- به شه که ی خوی وهریگریته وه، مه روه ها نه گهر هاو به شیک حازر نه بۆ، نهو کاته ش بۆ هاو به شه که ی حازر دروسته: قَدْ يَقْسِمُ الشُّرَكَاءُ أَوْ مَنْصُوبُهُمْ أَوْ مَنْصُوبُ الْإِمَامِ، وَشَرَطُ مَنْصُوبِهِ: ذَكَرَ حُرٌّ عَدْلٌ يَعْلَمُ الْمِسَاحَةَ وَالْحِسَابَ، فَإِنْ كَانَ فِيهَا تَقْوِيمٌ وَجَبَ قَاسِمَانِ، وَإِلَّا فَقَاسِمٌ، وَفِي قَوْلِ إِبْنِ النَّانِ، وَلِلْإِمَامِ جَعَلَ الْقَاسِمَ حَاكِمًا فِإِ التَّقْوِيمِ فَيَعْمَلُ فِيهِ بِعَدْلَيْنِ وَيَقْسِمُ، وَيَجْعَلُ الْإِمَامُ رِزْقَ مَنْصُوبِهِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فَأَجْرَتُهُ عَلَى الشُّرَكَاءِ،

به شه که ی خوی له و ماله هاو به شه وهریگری: که به بریاری دادگا بۆی ئاشکرا بووه، مه روه که له (تحفه) و حاشیه کانی دا لیرو له (باسی هاو به شی) دا پوون کراوه ته وه. ئینجا (قَدْ يَقْسِمُ الشُّرَكَاءُ) هه ندی جار هاو به شه کان ماله هاو به شه که له نیوان خویاندا به ش

ده‌کن (أَوْ مَنْصُوبُهُمْ) یان وه‌کیلی هاویه‌شه‌کان له نټوانیاندا به‌شی ده‌کا (أَوْ مَنْصُوبُ الْإِمَامِ) یان کاربه‌ده‌ست، یان وه‌کیلی کاربه‌ده‌ست له نټوانیاندا به‌شی ده‌کا، هرچند له‌م حاله‌ته‌شدا هاویه‌شیکیش ناماده نه‌بی.

(وَشَرَطُ مَنْصُوبِهِ) مهرجی وه‌کیله‌که‌ی کاربه‌ده‌ست: (ذَكَرُ حُرِّ عَدْلٍ) ده‌بی پیاوړکی بالغو عاقل و نازادو دادپه‌روهر بی، هم (يَعْلَمُ الْمِسَاحَةَ وَالْحِسَابَ) پیاوړه‌ی زه‌وی و ژماردنیش بزانی، هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر به‌شکه‌ره‌که وه‌کیلی هاویه‌شه‌کان بی و مندال، یان شی‌تیاں له ناودا بی، نه‌و کاته‌ش نه‌و مهرجانه گشتی واجب، به‌لام نه‌گه‌ر مندال و شی‌تیاں له ناودا نه‌بی، نه‌و کاته-ته‌نہا- مهرجه: به‌شکه‌ره‌که بالغو عاقل بی، که‌واته: دروسته: فاسق و نافرته- به‌په‌زامه‌ندی نه‌وان- ماله‌که‌یان بټ به‌ش بکه‌ن، هه‌روه‌که له زوړبه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فرمویانه.

(فَإِنْ كَانَ فِيهَا تَقْوِيمٌ) جا نه‌گه‌ر له به‌شکردنه‌که‌دا قرساندن، واته: نرخ دانان هه‌بی، نه‌و کاته (وَجِبَ قَاسِمَانِ) واجبه دوو به‌شکه‌ر ماله‌که بقرسینن و به‌شی بکه‌ن، چونکه قرساندن شاهیدی‌دانه به‌نرخ‌ی به‌شه‌که (وَالْإِلَّاهُ) به‌لام نه‌گه‌ر قرساندن تدا نه‌بی، نه‌و کاته (فَقَاسِمٌ) یه‌که به‌شکه‌ر به‌سه ماله‌که به‌ش بکا (وَفِي قَوْلِ اثْنَانِ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیژدا: ده‌بی دوو به‌شکه‌ر به‌شی بکه‌ن.

(وَلِلْإِمَامِ جَعَلَ الْقَاسِمِ حَاكِمًا فِي التَّقْوِيمِ) بټ پیشه‌وا دروسته: به‌شکه‌ره‌که بکاته دادپه‌روهر له قرساندن‌که‌دا، جا نه‌و کاته (فَيَعْمَلُ فِيهِ بَعْدَئِينَ) به‌شکه‌ره‌که به‌شاهیدی دوو پاوی دادپه‌روهر نرخ‌که‌ داده‌نئو (وَيُقَسِّمُ) به‌خو‌ی ماله‌که به‌ش ده‌کا.

(وَيَجْعَلُ الْإِمَامُ رِزْقَ مَنْصُوبِهِ مِنْ بَيْتِ الْمَالِ) واجبه: پیشه‌وا موچه‌ی وه‌کیله‌که‌ی‌خو‌ی بټ به‌شکردن له (بیت المال) بدا (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) جا نه‌گه‌ر (بیت المال) نه‌بو، یان به‌روه‌ستی نه‌ده‌کرد، نه‌و کاته (فَأُجْرَتُهُ عَلَى الشُّرَكَاءِ) کرئ‌ی به‌شکه‌ره‌که له سه‌ر هاویه‌شه‌کانه-نه‌گه‌ر به‌کرئ‌یان گرتبی- چونکه له‌و حاله‌ته‌دا دروست نیه: کاربه‌ده‌ست به‌شکه‌ریکی دیارکراو دابنی.

فَإِنْ اسْتَأْجَرُوهُ وَسَمَّى كُلَّ قَدْرًا لِرِمَّةً، وَإِلَّا فَالْأُجْرَةُ مُوزَعَةٌ عَلَى الْحِصَصِ، وَفِي قَوْلِ عَلِ الرَّئُوسِ، ثُمَّ مَا عَظُمَ الضَّرَرُ فِي قِسْمَتِهِ كَجَوْهَرَةٍ وَثُوبٍ نَفِيسَيْنِ وَزَوْجِي خُفٍّ إِنْ طَلَبَ الشُّرَكَاءُ كُلُّهُمْ قِسْمَتَهُ لَمْ يُجِبْهُمْ الْقَاضِي، وَلَا يَمْنَعُهُمْ إِنْ قَسَمُوا بِأَنْفُسِهِمْ إِنْ لَمْ تَبْطُلْ مَنَفَعَتُهُ كَسَيْفٍ يُكْسَرُ، وَمَا يَبْطُلُ نَفْعُهُ الْمَقْصُودُ كَحَمَّامٍ وَطَاحُونَةٍ صَغِيرَيْنِ لَا يُجَابُ طَالِبُ قِسْمَتِهِ فِالْأَصَحِّ، فَإِنْ أَمَكَّنَ جَعْلُهُ حَمَامَيْنِ أُحِيبَ، وَلَوْ كَانَ لَهُ عَشْرُ دَارٍ لَا يَصْلُحُ لِلسُّكْنَى وَالْبَاقِي لِآخَرِ

ئینجا (فَإِنْ اسْتَأْجَرُوهُ) نه‌گه‌ر هه‌موو هاویه‌شه‌کان به‌شکه‌ره‌که‌یان به‌کرئ‌ی گرتو

(وَسَمَى كُلُّ قَدْرًا) هر یه که شیان نه اندازه کریه کی سهر به خوی ناو هینابو، نه وه (لَزِمَهُ) هر که سه و ناوبراوه که ی خوی له سر واجب ده بی.

(وَالَا) به لام نه گهر به تیگرایه یه که نه اندازه کرییان دانابو، نه و کاته (فَالْأَجْرَةُ مُوزَعَةٌ عَلَى الْحِصَصِ) نه و کریه به سر نه اندازه ی به شه کانداهش ده کری، واته: نه وه ی نیوه ی هیه نیوه ی کریه که ده دا، نه وه سییه کی هیه سییه ک، نه وه ی شه شیکی هیه شه شیکی (وَفِي قَوْلٍ عَلَى الرَّؤُوسِ) له فهرموده یه کدا به سر سهری هاویه شه کانداه به یه کسانه - بهش ده کری، به لام نه گهر ته نها یه کیکیان - بی پره زامه ندی هاویه شه کانداه تر - به کری ی بگری، نه و کاته هه موو کریه که له سر وی واجب ده بی، هه روه که له (تحفه) دا فهرموده یه تی.

(ثُمَّ مَا عَظُمَ الضَّرَرُ فِي قِسْمَتِهِ) ئینجا نه و هاویه شه ی زهره ریکی گهره له بهشکردنی دایه: (كَبُوهَرَةٌ وَتَوْبَرٌ نَفِيسَتَيْنِ) وه کو گهره ریکی و جلیکی نر خدار، هه م (وَزَوْجِي خُفٍّ) وه کو جووته گره وی، یان جووته خوفیک و نه و جوهره شتانه، نه وه (إِنْ طَلَبَ الشُّرَكَاءُ كُلُّهُمْ قِسْمَتَهُ) نه گهر هه موو هاویه شه کان داوی بهشکردنیان کرد (لَمْ يُجِبْهُمْ الْقَاضِي) نابی قازی داوایه که یان به جی بیئی، به لام (وَلَا يَمْنَعُهُمْ إِنْ قَسَمُوا بِأَنْفُسِهِمْ) نابی قه ده غه شیان بکا، نه گهر به خویان به شیان کرد (إِنْ لَمْ تَبْطُلْ مَنَفَعَتُهُ) به و مهرجه ی به یه کجاری سوده که ی تیک نه چی (كَسَيْفٍ يُكْسَرُ) وه کو شمشیریک بشکیندری، چونکه بۆ کردنه کیرد سودی ده میئی.

به لام (وَمَا يَبْطُلُ نَفْعُهُ الْمَقْصُودُ) نه و هاویه شه ی به بهشکردن سوده مه به سته که ی تیک بچی (كَحَمَامٍ وَطَاحُونَةٍ صَغِيرَتَيْنِ) وه گو گهرماویک و ناشیکی بچوک، نه وه (لَا يُجَابُ طَالِبُ قِسْمَتِهِ) وه لامی نه و هاویه شه نادریته وه که داوی بهشکردنی نه و جوهره شته ده کا، چونکه زهره ری تی دایه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، به لام (فَإِنْ أُمِّنَ جَفَلُهُ حَمَامَيْنِ) نه گهر گونجا بکریته دوو گهرماو، یان دوو ناش، نه و کاته (أُجِيبَ) وه لامی داواکاره که ده دریته وه، جا نه گهر هاویه شه که ی تریش پازی نه بی زوری لیده کری به شی بکا، چونکه زهره ری تی دایه. به لام (وَلَوْ كَانَ لَهُ عَشْرُ دَارٍ) نه گهر هاویه شه کی ده یه کیکی خانویکی هه بوو، که (لَا يَصْلُحُ لِلسُّكْنَى) ده یه که که لکی نیشته جی بوونی نه بو (وَالْبَاقِي لِآخَرٍ) نو به شه که ی تریشی بۆ **فَالْأَصَحُّ إِنْ جَبَّارُ صَاحِبِ الْعَشْرِ يَطْلُبُ صَاحِبِهِ دُونَ عَكْسِهِ، وَمَا لَا يَعْظُمُ ضَرَرُهُ قِسْمَتُهُ أَنْوَاعٌ: أَحَدُهَا: بِالْأَجْزَاءِ كَمِثْلِي وَدَارٍ مُتَّفَقَةِ الْأَبْنِيَةِ وَأَرْضٍ مُشْتَبِهَةِ الْأَجْزَاءِ فَيُجْبَرُ الْمُتَمَتِّعُ فَتَعَدَّلُ السَّهَامُ كَيْلًا وَوَزْنًا وَذَرْعًا بِعَدَدِ الْأَنْصِبَاءِ إِنْ اسْتَوَتْ، وَيَكْتَبُ فِي كُلِّ رُقْعَةٍ اسْمُ شَرِيكَ أَوْ جُزْءًا مُمَيَّزًا بِحَدِّ أَوْ جِهَةٍ وَتُدْرَجُ فِي بَنَادِقٍ مُسْتَوِيَةٍ**

هاویه شه که ی تر بوو و که لکی نیشته جی بوونی هه بوو، نه وه (فَالْأَصَحُّ) به فهرموده ی پاستر: (إِنْ جَبَّارُ صَاحِبِ الْعَشْرِ) خاوه نی ده یه که که زوری لیده کری خانووه که ی بهش بکا، هه رچه ند زهره ریش بکا، به لام به و مهرجه ی (يَطْلُبُ صَاحِبِهِ) بهشکردنه که به داواکردنی

هاوبه شه که یتر بی (دُون عَكْسِه) به لَام به پیچه وانه وه نابئ، واته: به داواکردنی خاوه نی دهیه که که هاوبه شه که یتر زوری لی ناکری.

﴿ثَاغَادَارِي﴾: نه گهر به شکردنی مَالی مندال و شیت قازانجی تی دا بی، نه وه بۆ سه ره پهرشتکاره که یان دروسته به شی بکا، نه گهر نا: دروست نیه، به لَام نه گهر هاوبه شه کانی تر داوای به شکردنی مَاله که بکن، نه و کاته به شکردنه که واجب ده بی، هر چند قازانجی مندال و شیت که شی تی دا نه بی، ههروه که له (تحفه) و حاشیه کانی دا فرمویانه.

(وَمَا لَا يَعْظُمُ ضَرَرُهُ قِسْمَتُهُ أَنْوَاعٌ) نه و شته ی به به شکردن زهره ریکی گه وره ی نابئ، به سی جۆر به ش ده کری:

(أَحَدُهَا: بِالْأَجْزَاءِ) جۆری یه که م: پی ی ده گوتری: (قِسْمَةُ الْأَجْزَاءِ) = به شکردنی پارچه پارچه، هه م پی ی ده گوتری: (قِسْمَةُ الْإِفْرَانِ) = لی کجیا کردنه وه (كَمِثْلِي) وه کو شتی هاووینه: وه که دانه ویله و پاره، هه م (وَدَارِ مُتَّفِقَةِ الْأَنْبِيَةِ) وه کو خانوویک که هه موو ژووره کان و هه یوانه کانی وه کو یه کتری بن، هه م (وَأَرْضِ مُشْتَبِهَةِ الْأَجْزَاءِ) وه کو زه وییک که هه موو به شه کانی ویک بچن، له وانه دا گشتی (فَيُجْبَرُ الْمُتَمَتِّعُ) نه و هاوبه شه ی ده لی به شی ناکه م زوری لی ده کری به شی بکا، هه ر چند هه موو به شه کانی شی به نه دازه ی یه کتری نه بن:

که وابو: (فَتُعَدَّلُ السَّهَامُ كَيْلًا وَوَزْنًا وَذَرْعًا) به شه کان یه کسان ده کری: به پیوان، یان به کیشان، یان به گه زو مه تر، یان به ژماردن (بِعَدَدِ الْأَنْصِبَاءِ) به ژماره ی به شه کان (إِنْ اسْتَوَتْ) نه گهر به شه کان وه کو یه کتری بن: وه که زهویه که بۆ سی که سان: هه ر یه که و سییه کیکیان، نه وه ده کریته سی به ش، ئینجا سی پارچه کاغه ز دینین و (وَيَكْتَبُ فِي كُلِّ رُقْعَةٍ اسْمَ شَرِيكٍ) له هه ر پارچه کاغه زیکا به شکه ره که ناوی هاوبه شیک ده نووسی (أَوْ جُزْءًا مُمَيِّزًا بِحَدِّ أَوْ جِهَةٍ) یان به شیکی جیاکراوه: به سنوریک، یان به تهنیشتی که له پارچه کاغه زه که دا ده نووسی، ئینجا (وَتُدْرَجُ فِي بَنَادِقَ مُسْتَوِيَةٍ) نه و پارچه کاغه زانه ده ناو چه ند توپیکی یه کسان ده ندین، یان ده ناو کیسه یه که ده ندین بۆ (قُرْعَةً) = پشکه کردن له نیوانیاندا:

ثُمَّ يُخْرِجُ مَنْ لَمْ يَخْضُرْهَا: رُقْعَةً عَلَى الْجُزْءِ الْأَوَّلِ إِنْ كَتَبَ الْأَسْمَاءَ فَيُعْطَى مَنْ خَرَجَ اسْمُهُ، أَوْ عَلَى اسْمِ زَيْدٍ إِنْ كَتَبَ الْأَجْزَاءَ، فَإِنْ اخْتَلَفَتِ الْأَنْصِبَاءُ كُنْصِفَ وَثُلُثَ وَسُدُسَ جُزْئِ الْأَرْضِ عَلَى أَقْلِ السَّهَامِ وَقَسَمَتْ كَمَا سَبَقَ، وَيُخْتَارُ عَيْنُ تَفْرِيقِ حِصَّةٍ وَاحِدَةٍ. الشَّانِي: بِالتَّعْدِيلِ كَمَا أَرْضِ تَخْتَلِفُ قِيمَةُ أَجْزَائِهَا بِحَسَبِ قُوَّةِ إِنْبَاتٍ وَقُرْبِ مَاءٍ، وَيُجْبَرُ الْمُتَمَتِّعُ عَلَيْهَا فَلَا ظَهَرَ

(ثُمَّ يُخْرِجُ مَنْ لَمْ يَخْضُرْهَا رُقْعَةً) ئینجا که سی که ناماده ی پووداوه که نه بو بی، یان مندالیک - پارچه کاغه زی که ده ردین: (عَلَى الْجُزْءِ الْأَوَّلِ إِنْ كَتَبَ الْأَسْمَاءَ) له سه ر به شی

یه که م، نه گهر به شکه ره که ناوی هاویه شه کانی نویسیبی (فِیُعْطِی مَنْ خَرَجَ اِسْمُهُ) جا به شه یه که مه که ده داته نه و هاویه شه ی ناوی له و پارچه کاغه زده دا ده رچوه، ئینجا پارچه کاغه زیکی تریش له سر به شه که ی دوو هم ده ردینئ و ده داته نه و هاویه شه ی ناوی ده رچوه... به م جوړه تا ده گاته کۆتایی.

(أَوْ عَلَى اِسْمِ زَيْتُونٍ اِنْ كَتَبَ الْاُجْزَاءُ) یان پارچه کاغه زه که له سر ناوی (زهید) ده ردینئ، نه گهر ناوی به شه کانی له پارچه کاغه زه کاندان نویسیبی، ئینجا ناوی کامه پارچه له کاغه زه که دا ده رچو، ده داته (زهید)، ئینجا پارچه یه کی تریش له سر ناوی (به کر) ده ردینئ... به م جوړه تاده گاته کۆتایی.

(فَإِنْ اخْتَلَفَتِ الْأَنْصِبَاءُ) جا نه گهر به شه کان لیک جیاواز بن (كَنْصَفٍ وَثُلُثٍ وَسُدُسٍ) وه کو نیوه و سییه که و شه شیک، نه و کاته (جُرُئْتُ الْأَرْضُ عَلَى أَقْلٍ السَّهَامِ) زهویه که له سر که مترینی به شه کان پارچه پارچه ده کرئ، واته: له م وینه یه دا ده یکاته شه ش به ش، ئینجا (وَقَسَمْتُ كَمَا سَبَقَ) وه کو شیوه ی پابردو به ش ده کرئ، به لام (وَيُحْتَرَزُ عَنْ تَفْرِيقِ حِصَّةِ وَاحِدٍ) ده بی به شکه ره که خوی بیاریزی: به شی هیچ هاویه شیک لیک جیا نه کاته وه، واته: با هه رسیک پارچه کانی خاوه نی نیوه یی له ته نیشت یه کتری بن، هه ردو پارچه کانی خاوه نی سییه که له ته نیشت یه کتری بن.

(الْكَانِي: بِالْتَّعْدِيلِ) جوړی دوو همی به شکردن: به (قِسْمَةُ التَّعْدِيلِ) ده بی، واته: یه کسانکردنی نرخ ی به شه کان (كَأَرْضٍ تَخْتَلِفُ قِيَمَةُ أَجْزَائِهَا) وه کو به شکردنی زهویه کی وه ها: که نرخ ی پارچه کانی لیک جیایی (بِحَسَبِ قُوَّةِ إِنْبَاتٍ وَقُرْبِ مَاءٍ) به گویره ی به هیزی سه وزکردنی گیاو درهخت و نزیک ی ناو، یان پارچه یه کی درهختی هه نار بی و پارچه یه کی درهختی به پوو بی، نه وه له و حاله تانه دا پارچه یه کی باشه که - به هوی به نرخ ی - به رامبه ر دوو پارچه ی خراپه که داده ندرئ، یان به رامبه ر که متر، یان زیاتر... تا نرخ ی گشت پارچه کان یه کسان ده بی، ئینجا به و شیوه ی پابردو به (قُرْعَةً) - پشکه کردن به ش ده کرئ و هم (وَيُجْبَرُ الْمُتَمَتِّعُ عَلَيْهَا) بۆ نه م جوړه دوو همه ش نه و هاویه شه ی ده لی: به شی ناکه م. زوری لی ده کرئ به شی بکا (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرمووده ی به هیژتردا.

وَلَوْ اسْتَوَتْ قِيَمَةُ دَارَيْنِ أَوْ خَانُوتَيْنِ فَطَلَبَ جَعَلَ كُلُّ لَوَاحِدٍ فَلَا إِجْبَارَ، أَوْ عِبِيدٍ أَوْ ثِيَابٍ مِنْ نَوْعٍ أُجْبِرَ، أَوْ نَوْعَيْنِ فَلَا. الثَّالِثُ: بِالرَّدِّ بَأَنَّ يَكُونُ فِي أَحَدِ الْجَانِبَيْنِ بَيْتٌ أَوْ شَجَرٌ لَا يُمْكِنُ قِسْمَتُهُ فَيَرُدُّ مَنْ يَأْخُذُهُ قِسْطَ قِيَمَتِهِ، وَلَا إِجْبَارَ فِيهِ، وَهُوَ بَيْعٌ، وَكَذَا التَّعْدِيلُ عَلَى الْمَذْهَبِ،

(وَلَوْ اسْتَوَتْ قِيَمَةُ دَارَيْنِ أَوْ خَانُوتَيْنِ) نه گهر دوو خانوو، یان دوو دوکان نرخه که یان به نه ندازه ی یه کتری بوو (فَطَلَبَ جَعَلَ كُلُّ لَوَاحِدٍ) ئینجا هاویه شیک داوای کرد: هه ر یه که یان - به گویره ی پشکه کردن - بۆ یه کیکیان بی. نه وه (فَلَا إِجْبَارَ) له م جوړه دا هاویه شه که ی تر زوری لی تان کرئ بۆ به شکردن، چونکه هه ر که سییک و مه به ستیکی جیاوازی هه یه له شوین و

دوکان و خانوودا (أَوْ عَبِيرٍ أَوْ ثِيَابٍ) يان چەند کۆيلە، يان چەند جل، يان چەند ئاژەل، يان چەند درەخت نرخە کە يان يە کسان بوو، هەم (مِنْ نَوْعٍ) گشتيان لە يەك جۆر بون، ئەو کاتە (أَجْبِرَ) ھاوبەشە کە یتر زۆری لێ دەکری بەشی بکا (أَوْ نَوْعَيْنِ) بەلام ئەگەر لە دوو جۆر بون: وەك بزەو مەپ، يان جلی خوری و لۆکە، يان وەك هێسترو درەخت، ئەو کاتە (قَلَّا) ھاوبەشە کە زۆری لێ ناکری، چونکە مەبەستەکان لە هەر جۆریکدا لێک جیا نە.

(الثَّالِثُ: بِالرَّدِّ) جۆری سێ یەمی بەشکردن: (قِسْمَةُ الرَّدِّ) = بەشکردنی بە پەدکردنە وە یە، واتە: ھاوبەشیك - بە هۆی چاکتری بەشە کە یخۆی - هەندیک مال بداتە ھاوبەشە کە یتر: (بِأَنْ يَكُونَ فِي أَحَدِ الْجَانِبَيْنِ بَيْتٌ أَوْ شَجَرٌ) وەك لە لایەکی زەویە کە دا بیریك، يان درەختێك، يان شتیکی تر هەبێ، کە (لَا يُمَكِّنُ قِسْمَتُهُ) نەگونجێ بەش بکری و لایە کە یتریش تێدا نەبێ، يان تێدا بێ بەلام وەكو ئەم لایە چاک نەبێ، ئەو کاتە هەندیک مال لە بەرامبەر بێرە کە و درەختە کە بۆ لایە کە یتر دادەندری، ئینجا بە (قُرْعَةً) = پشکە کردن بەش دەکری، ئینجا (فَيَرُدُّ مَنْ يَأْخُذُهُ قِسْطَ قِيمَتِهِ) ئەو ھاوبەشە ی لایە کە ی بیرو درەختە کە وەردەگری دەبی بەشە نرخ ی بێرە کە، يان درەختە کە بۆ ھاوبەشە کە یتر پەد بکاتە وە:

بۆ وێنە: نرخ ی هەر پارچە یەك هەزار دینارە، نرخ ی بێرە کەش - بە تەنها - هەزار دینارە، ئەو ھاوبەشە ی لای بێرە کە وەردەگری دەبی پێنجسەد دینار بۆ ھاوبەشە کە یتر پەد بکاتە وە لە بەرامبەر نیو ی بێرە کە. بەلام (وَلَا إِجْبَارَ فِيهِ) ئەم جۆرە ی سێ یەم زۆر لێکردنی تێدا نیە، چونکە ئەو مالە ی ھاوبەشە کە پەدی دەکاتە وە ھاوبەشە ی تێدا نیە.

(وَهُوَ بَيْعٌ) بەشکردنی بە پەدکردنە وە فروشتنە، چونکە مالە کە لە بەرامبەر بەشە کە وەردەگری، بەلام پێویستی بە وشە ی کڕین و فروشتن نیە، بەلکو مەرجە: ھاوبەشەکان بە زوبان پاز ی بین (وَكَذَا التَّعْدِيلُ عَلَى الْمَذْهَبِ) هەروەها (قِسْمَةُ التَّعْدِيلِ) ش فروشتنە، لە سەر فەرموودە ی پاستی مەزەب، بەلام لە بەر پێویستی ئەم جۆرە بەشکردنە بە زۆر لێکردن دەکری، هەروەك مالی مروفی قەرزداریش بە زۆر لێکردن دەفروشی، چونکە گشت بەشیکی مالە ھاوبەشە کە ملکی هەموو ھاوبەشەکانە، واتە: هەر ھاوبەشیك بەشە کە ی خۆی لە بەرامبەر بەشی ھاوبەشە کە ی وەردەگری.

وَقِسْمَةُ الْأَجْزَاءِ إِفْرَازٌ فِي الْأَظْهَرِ، وَشُتْرُطٌ فِي الرِّضَا بَعْدَ خُرُوجِ الْقُرْعَةِ، وَلَوْ تَرَاضَا بِقِسْمَةٍ مَا لَاجِبَارٌ فِيهِ أَشْطَرُطُ الرِّضَا بَعْدَ الْقُرْعَةِ فَإِلَّا صَحَّ، كَقَوْلِهِمَا: رَضِينَا بِهَذِهِ الْقِسْمَةِ، أَوْ بِمَا أَخْرَجَتْهُ الْقُرْعَةُ. وَلَوْ ثَبَتَ بَيِّنَةٌ غَلَطٌ أَوْ حَيْفٌ فِي قِسْمَةِ إِجْبَارٍ نَقِضَتْ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةٌ وَادَّعَاهُ وَاحِدٌ فَلَهُ تَخْلِيفُ شَرِيكِهِ، وَلَوْ ادَّعَاهُ فِي قِسْمَةٍ تَرَاضٍ وَقُلْنَا هِيَ بَيْعٌ

(وَقِسْمَةُ الْأَجْزَاءِ إِفْرَازٌ) بەشکردنی پارچە پارچەکان - کە جۆری یە کە م بوو - جیاکردنە وە ی ملکی کە لە ملکیکی تر، واتە: فروشتن. نیه بۆی بە زۆر لێکردنیش دەکری، چونکە

به و جيا كردنه وه يه ئاشكرا ده بئ: ئه م به شه جيا كراوه يه به شى ئه م هاوبه شه يه (فى الأظهر) له فهرموده ي به هيزتردا.

(وَيَشْتَرِطُ فِي الرَّدِّ) به مهرج داده ندرئ له به شكردنى به په دكردنه وه دا (الرُّضَا بَعْدَ خُرُوجِ الْقُرْعَةِ) هه موو هاوبه شه كان له دواى ده رچوونى پشكه به زوبان بلين: به م به شكردنه پازيمه چونكه گوتمان: ئه م جوړه به شكردنه له پاستى دا فروشتنه و ژورلي كردنى تى دا نيه، كه وابو: پيوسته ووشه ي پازى بوون بگوتري.

(و) هه روه ها له دوو جوړه كه ي تريشدا (لَوْ تَرَا ضِيًّا) ئه گه ر هاوبه شه كان - پيش پشكه كردن - به خويان پازى بون (بِقِسْمَةِ مَا لَا إِجْبَارَ فِيهِ) به به شكردنى مالىك بئ ژورلي كردن، ئه وه (أَشْتَرِطُ الرُّضَا بَعْدَ الْقُرْعَةِ) به مهرج داده ندرئ: له دواى پشكه كردن پيش به و به شكردنه پازى بين (فى الأصح) له فهرموده ي پاستر دا (كَقَوْلِهِمَا: رَضِينَا بِهَذِهِ الْقِسْمَةِ) وه كه هه موويان بلين: به م به شكردنه پازى بوين (أو) يان بلين: (بِمَا أَخْرَجَتْهُ الْقُرْعَةُ) پازيمه به و به شه ي پشكه كردنه كه ده رى هيناوه.

به لام ئه گه ر به شكردنه كه به ژورلي كردن بئ، ئه و كاته پازى بوونى هيج لايه ك په چاو ناكري: نه له پيش پشكه كردن و نه له دواى پشكه كردن، هه روه كه له (تحفة) و (نهاية) به دا فهرموويانه. (وَلَوْ ثَبَتَ بَيِّنَةٌ) ئه گه ر به دوو شاهيد، يان به شاهيدىك و سويند خواردن ئاشكرا بوو: (غَلَطٌ أَوْ حَيْفٌ فِي قِسْمَةِ إِجْبَارٍ) له به شكردنى به ژورلي كردندا هه له يه ك، يان سته ميك كراوه، ئه و كاته (نُقِضَتْ) به شكردنه كه هه لده وه شي ندر پي ته وه.

(فَإِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةٌ) جا ئه گه ر شاهيد نه بو (وَادْعَاهُ وَاحِدٌ) يه كيك له هاوبه شه كان گوتى: هه له يه ك، يان سته ميك له به شكردنه كه دا كراوه، ئه و كاته (فَلَهُ تَحْلِيفُ شَرِيكِهِ) مافى هه يه هاوبه شه كه ي سويند بدا: كه هه له نه كراوه و سته ميس نه كراوه، جا ئه گه ر هاوبه شه كه سويندى خوارد، ئه وه به شكردنه كه به دروست بوو داده ندرئ، به لام ئه گه ر سويندى نه خوارد، ئه و كاته ئه گه ر داواكاره كه سويند بخوا، به شكردنه كه هه لده وه شي ندر پي ته وه. (وَلَوْ ادَّعَاهُ فِي قِسْمَةِ تَرَا ضٍ) ئه گه ر له به شكردنىكى به په زامه ندى خوياندا گوتى: هه له يه ك، يان سته ميك كراوه (وَقُلْنَا هِيَ بَيِّنٌ) بشلين به شكردنى به په زامه ندى فروشتنه: وه كه جوړى

فَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا أَثَرَ لِلْغَلَطِ فَلَا فَائِدَةَ لِهَذِهِ الدَّعْوَى، قُلْتُ: وَإِنْ قُلْنَا إِفْرَازُ نُقِضَتْ إِنْ ثَبَتَ، وَإِلَّا فَيَحْلِفُ شَرِيكُهُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ أُسْتُحِقَّ بَعْضُ الْمَقْسُومِ شَائِعًا بَطَلَتْ فِيهِ، وَفِي الْبَاقِي خِلَافٌ تَفْرِيقِ الصَّفَقَةِ، أَوْ مِنَ النَّصِيِّينَ مُعَيَّنٍ سَوَاءً بَقِيَتْ، وَإِلَّا بَطَلَتْ. (كِتَابُ الشَّهَادَاتِ)

دوه م و سى يه م، ئه و كاته (فَالْأَصَحُّ أَنَّهُ لَا أَثَرَ لِلْغَلَطِ) به فهرموده ي پاستر: هه له كردنه كه و

سته مه که هیچ کاریک له به شکردنه که ناکهن، که وابو: (فَلَا فَائِدَةَ لِهَذِهِ الدَّعْوَى) نه م داواکردنه هیچ سودیکی نیه، هه رچهند زهره ریشی کردبێ، چونکه به په زامه ندی خۆی وازی له مافی خۆی هیناوه بۆ هاویه شه که ی.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فرموویه تی (وَإِنْ قُلْنَا: إِنْكَارُ) نه گهر بلێین: به شکردنی به په زامه ندی جیاکردنه وهی به شه کانه: وه ک جۆری به که می به شکردنه کان، نه و کاته (تُقَضَّتْ إِنْ ثَبَتَ) هه لده وه شیندریته وه نه گهر به دوو شاهید، یان به شاهیدیک و سویند خواردن ئاشکرا ببێ: هه له یه، یان سته م کراوه (وَالْإِلَّامُ) به لām نه گهر ئاشکرا نه بێ، نه و کاته (فَيَحْلِفُ شَرِيكُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) هاویه شه که ی سویند ده خوا: که سته م وه له نه کراوه، ئینجا به شکردنه که به دروستبوو داده ندی، هه روه ک تازه پابرا.

(وَلَوْ أُسْتُحِقَّ بَعْضُ الْمَقْسُومِ شَائِعًا) نه گهر هه ندیکی ماله به شکراوه که به مافی که سیکێ تر ده رچو به به ریلای: وه ک چواریک، نه وه (بَطَلَتْ فِيهِ) له وه نه ده دا به شکردنه که به تال ده بیته وه و اجبه: بدریته وه خاوه نه که ی (وَفِي الْبَاقِي خِلَافٌ تَفْرِيقُ الصَّفَقَةِ) له وهی ماوه ته وه ش فرمووده جیاوازه کانی لیکجیاکردنه وهی مامله تیک دینه جی، به فرمووده ی به هیزتر: به شکردنه که دروست ده بێ به لām هاویه شه کان مافی په شیمانیا یان هه یه.

(أَوْ مِنَ النَّصِيبَيْنِ مُعَيَّنٌ سَوَاءٌ) یان له هه ردوو به شه کاندای نه ندازه یه کی دیارکراو به یه کسانێ ده رچو مافی که سیکێ تره، نه و کاته ش (بَقِيَتْ) به شکردنه که وه ک خۆی ده مینێ (وَالْإِلَّامُ) به لām به شه دیارکراوه که یه کسان نه بوو، یان ته نها له به شیکیاندا بوو، نه و کاته (بَطَلَتْ) به شکردنه که به تال ده بیته وه، چونکه هه ر یه که یان نه ندازه ی مافی خۆی وه رنه گرتوه.

﴿ كِتَابُ الشَّهَادَاتِ: پهرتوکی شاهیدییه کان ﴾

پیناسه: شاهیدی: خه به ردانی که سیکه به مافی که سیک له سه ر که سیک. ئینجا بزانه: درۆکردن له شاهیدی دا گوناھیکی گه ریه و پیغه مبه ر ﷺ له پیزی کافر یوونی داناوه و فرموویه تی: ﴿أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ؟ قَالُوا بَلَى. قَالُوا: الْإِشْرَافُ بِاللَّهِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ وَشَهَادَةُ الزُّورِ﴾ رواه الشيخان، گه وره ترینی گونا مه کانتان پێ بلیم؟ (صحابه) گوئیان: به لێ. پیغه مبه ر ﷺ فرمووی: کافر یوون و ئازاردانی دایک و باوک و شاهیدی به درۆ.

شَرَطُ الشَّاهِدِ: مُسْلِمٌ حُرٌّ مُكَلَّفٌ عَدْلٌ ذُو مَرْوَةٍ غَيْرُ مُتَّهَمٍ،

هه م فرموویه تی: ﴿لَنْ تَزُولَ قَدَمُ شَاهِدِ الزُّورِ حَتَّى يُوجِبَ اللَّهُ لَهُ النَّارَ﴾ رواه ابن ماجه بسند صحیح، پێی شاهیدی به درۆ له شوینی خۆی لانا که وێ تا خوای گه وره ئاگری دۆزه خی بۆ واجب ده کا.

(شَرَطُ الشَّاهِدِ) مه رجه کانی شاهید بۆ نه وهی شاهیدی قبول بکری: (مُسْلِمٌ) ده بی موسولمان بێ، واته: شاهیدی کافر قبول نا کړی، چونکه خوای گه وره ده فرمووی:

﴿وَأَشْهَدُوا ذَوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ﴾ دوو پیاوی دادپه‌روه‌ر له خوتان بکه‌نه شاهید. واته: کافر له نیمه‌نیه و دادپه‌روه‌ریش نیه. به‌لام له مه‌زه‌بی ئیمامی (حنفی) دا: شاهیدی کافر له زه‌پی کافر یکی‌تر و ده‌ده‌گیری، هه‌روه‌ک له (مجمع‌الانهر) و (مغنی) دا فه‌رموویانه.

هه‌روه‌ها مه‌رجه شاهیده‌که: (حُرُّ مُكَلَّفٍ) نازادو بالغ عاقل بێ، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَسْتَشْهَدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ﴾ دوو شاهید له پیاوه‌کانتان بکه‌نه شاهید. که‌واته شاهیدی مندال قبول ناکرئ چونکه پیاو نیه، هه‌م شاهیدی شیتیش قبول ناکرئ به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام.

به‌لام له مه‌زه‌بی ئیمام (مالک) دا: شاهیدی مندالان له سه‌ریه‌کتری قبول ده‌کرئ له‌و لیدان و بریندارکردنانه‌ی له نیاواناندا پوو ده‌دا، به‌و مه‌رجه‌ی لیک جیا نه‌بوینه‌وه، هه‌روه‌ک له حاشیه‌کانی (القلیوبی) و (عمیره) دا کێراویه‌تیانه‌وه.

هه‌روه‌ها مه‌رجه شاهیده‌که (عَدْلٌ) دادپه‌روه‌ر بێ، به‌هه‌لگه‌ی نایه‌ته‌که‌ی پێشتر، که‌واته: شاهیدی فاسق قبول ناکرئ، چونکه خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿إِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا﴾ نه‌گه‌ر فاسقیك هه‌والیک هینا لاتان ئیوه لی‌بکۆلنه‌وه و پوونی بکه‌نه‌وه. واته: هه‌واله‌که‌ی قبول مه‌که‌ن.

هه‌روه‌ها مه‌رجه شاهیده‌که: (دُو مُرُوءٍ) خاوه‌ن پیاوه‌تی و په‌ووشتی به‌رز بێ، چونکه نه‌گه‌ر مرؤف پیاوه‌تی نه‌بێ، شه‌رم ناکاو چی هه‌ز بکا ده‌یلێ و ده‌یکا، هه‌روه‌ک پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿إِذَا لَمْ تَسْجَحْ فَاصْنَعْ مَا شِئْتَ﴾ رواه الشيخان، هه‌ر کاتیک شه‌رم نه‌کرد، چی هه‌ز ده‌که‌ی بیکه.

هه‌م (غَيْرُ مُتَّهِمٍ) له شاهیدی‌ه‌که‌ی دا تۆمه‌ت پێکراو نه‌بێ: به‌سود گه‌یاندن، یان زه‌ره‌ر لیدان، پێغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿لَا تُقْبَلُ شَهَادَةُ ذِي الطَّنَةِ وَلَا ذِي الْحِنَةِ﴾ حدیث صحیح رواه الحاكم علی شرط مسلم، شاهیدی خاوه‌ن تۆمه‌ت و خاوه‌ن دوژمنایه‌تی قبول ناکرئ. جا بزانه: له دوا‌ی پوونکردنه‌وه‌ی گونا‌هه‌کان ئه‌م دوو مه‌رجه پوون ده‌که‌ینه‌وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

هه‌روه‌ها مه‌رجه شاهیده‌که: گزیاو هه‌شیار بێ، واته: شاهیدی لال و گیله‌که قبول ناکرئ، هه‌روه‌ک له زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویانه.

وَشَرُّ الْعَدَالَةِ: اجْتِنَابُ الْكِبَائِرِ وَالْإِصْرَارِ عَلَى صَغِيرَةٍ،

(وَشَرُّ الْعَدَالَةِ) مه‌رجی دادپه‌روه‌ری نه‌مه‌یه: (اجْتِنَابُ الْكِبَائِرِ) مرؤف خوی له گشت گونا‌هیک له گونا‌هه‌گه‌وره‌کان بپاریزئ و هه‌چیکیان نه‌کا، هه‌م (وَالْإِصْرَارِ عَلَى صَغِيرَةٍ) خوی بپاریزئ له سوپوون له سه‌ر ته‌نها گونا‌هیک بچوک، یان له سه‌ر چه‌ند گونا‌هیک بچوک. پوونکردنه‌وه: هه‌ر کاتیک مرؤف گونا‌هیک‌یه‌که‌وه‌ی کرد، ئه‌وه دادپه‌روه‌ری به‌تال ده‌بیته‌وه و ده‌بیته‌ فاسق، هه‌ر چه‌ند ته‌نها یه‌ک جاریش گونا‌هه‌که‌ی کردبێ و

خوابه رستیه کانیسی زۆرتر بن له گوناوه کان، واته: ئەگەر له گوناوه گهروه که تۆبهش بکا شاهیدی لای قبول ناکرێ تا سالتیک به سەر تۆبه کهیدا تێده په پێ، ههروهک له (باسی شاهیدی کافرو فاسق) دا پوونی ده کهینه وه، إن شاء الله تعالى.

ههروه ها ئەگەر زۆر جار گوناوهکی بچوک بکا، یان چەند گوناوهکی بچوک دوو باره بکاته وهو تۆبه نه کاو خوابه رستیه کانیسی به سەر گوناوه بچوکه کانیدا زال نه بن: وهک یه کسان بن، ئەو کاته گوناوه بچوکه که ده گاته پیزی گوناوهی گهروهو دادپه روهری به تال ده بیته وهو ده بیته فاسق، به لام ئەگەر خوابه رستیه کانی زال بن به سەر گوناوه بچوکه کانیدا، یان له گوناوه بچوکه کانی تۆبهی کردبێ، ئەو کاته هه به دادپه روهر ده می نیتته وه.

ئینجا بزانه: چەند زانایه کی مه زه بهی (الشافعی) فه رموده کهی هه ندیک زانیانی مه زه بهی (مالک) ی هه لباردوه: که هه ر کاتیک دادپه روهری نه ماو فاسقی بلأو بۆوه، ئەو کاته - له بهر ناچارى - دادوه ر داد ده کا به شاهیدی که م گوناوهتری که م گوناوهتر، به لام ئیمام (ابن عبدالسلام) په دی کردۆته وه، هه روه ها به فه رموده یه کی ئیمام (أحمد) ئەوه نده به سه: شاهیده که به ناشکرای موسولمان بێ، به و مه رجه ی فاسقی نه زاندرایی، هه روهک له (تحفه) و (نهایه) و حاشیه کانیاندا ناوه پۆکی ئەم باسه پوون کراوه ته وه.

﴿ پێناسه ی گوناوهی گهروهو بچوک ﴾

هه ر گوناوهیک بیته نیشانه ی که م بایه خی به ئایین: جا له دنیادا سزای بۆ داندرا بێ، یان هه په شه ی قیامهت، یان له عنهت، یان غه زه بهی خوی له سەر هاتبی، ئەوانه گوناوهی گهروه نه، جگه له وانهش گوناوهی بچوک، هه روهک له (شرح مسلم) و زۆربه ی سه رچاوه کاند پوون کراوه ته وه.

بۆ وینه: کوشتنی به نا هه ق و زینا و مه ی خواردنه وهو دزی و پیاو مال خواردنی یه تیم و شاهیدی به درۆ سویندی به درۆ به رتیل و بوختانی زینا و زه و تکردن و له بیر کردنی قو پتان و زه کاته نه دان و به پۆژوونه بوونی په مه زان بێ عوزرو پێشخستن و دوا خستنی نوێژو سیرکردن... هتد، ئەوانه گشتی گوناوهی گهروه نه، (ابن عباس) رضی الله عنهما، فه رمویه تی: ژماره ی گوناوه گهروه کان له هه فتا نزیکتره، هه روهک له (مغنی) دا گیراویه تیه وه.

وَيَحْرُمُ اللَّعِبُ بِالْتَّرْدِ عَلَى الصَّحِيحِ، وَيُكْرَهُ بِشَطْرَنْجٍ، فَإِنْ شُرِطَ فِيهِ مَالٌ مِنَ الْجَانِبَيْنِ فَقِمَارٌ، وَيُبَاحُ الْحَدَاءُ وَسَمَاعُهُ، وَيُكْرَهُ الْغِنَاءُ بِأَلٍّ وَسَمَاعُهُ،

(وَيَحْرُمُ اللَّعِبُ بِالْتَّرْدِ) هه پامه گه مه کردن به تاو له (عَلَى الصَّحِيحِ) له سەر فه رموده ی پاست، پێغه مبه ر ﷺ ده فه رموی: ﴿مَنْ لَعِبَ بِالْتَّرْدِ شِرِّ فَكَأَنَّمَا صَبَغَ يَدَهُ فِي لَحْمِ خَنْزِيرٍ وَدَمِهِ﴾ رواه مسلم وأبو داود، هه ر که سیک گه مه به تاو له بکا، وهک ده ستی به گوشت و خوینی به راز کردبێ ئەوهایه. که واته: ئەگەر به رده وام تاو له بکا، شاهیدی لای قبول ناکرێ، چونکه تاوانی

بهرامبر خواو پیغه مبر ﷺ کردوه، هروهک له حدیسه که ی (أبوداود) دا هاتوه.

(وَيُكْرَهُ بِشِطْرُنَجٍ) ناپه سنده: که مه کردن به شه تره نچ، چونکه له زیکرو نو یژ کردن غافل ی دهکا، جا هر چند شه تره نچ له سی مه زه به که ی تر دا چه پامه، به لام هیچ حدیسی کی پاستی دهره ق نه هاتوه، هروهک له (تحفة) دا فرمویه تی، به لام (فَإِنْ شُرِطَ فِيهِ مَالٌ مِنَ الْجَانِبَيْنِ) نه گهر له شه تره جدا مال به مارج داندا له هردوو لاه، نه و کاته (فَقِمَانٍ) ده بیته قوما، که واته: به (إجماع) ی زانایانی نیسلام چه پام ده بی، هروه ها نه گهر ته نها لایه نیکی ش مالیک به مارج دابی، هر چه پامه.

جا بزانه: هر که مه کردنیک - وهک تاو له - به گزتره و خه ملاندن بی: وهکو دؤمین، نه وه چه پامه هر چند هیچ مالیشی له سر وهر نه گیر ی، به لام نه گهر - وهک شه تره نچ - به لیکنه وهو بیر لیکنه وه بی: وهکو دامو سی پیزکانه و تو پیزکانه، نه وه چه پام نی، چونکه بیر مرقه به هیژ دهکا بژ جهنگ، به لام به و مارج له پیگه و چایخانه دا که مه که نه کا؟ چونکه پیاوه تی لاده با، هم به و مارجش هیچ شتی کی له سر وهر نه گیر ی، نه گینا: نه ویش ده بیته قوما رو چه پام ده بی.

هروه ها چه پامه: تی که بردانی به ران و سه گو که له شیرو هه لپه پاندنی مه یمون و گزتریازی و هر که مه یه کی ببیته هی لاچوونی په رده ی شهرم و پیاوه تی، هروهک له (تحفة) و (مغنی) دا نه م باسه پوون کراوه ته وه.

(وَيُبَاحُ الْغَنَاءُ) به یت گوتن له دوا ی ووشتر - تاکو خوش بپوا - هه لاله، هم (وَسَمَاعُهُ) گو ی لیپا گرتنیشی هه لاله، چونکه پیغه مبر ﷺ گو ی له (أَنْجَشَةُ) پاگرتوه، هروهک له (البخاری و مسلم) دا گیر دراوه ته وه.

(وَيُكْرَهُ الْغَنَاءُ بِأَلَّا) ناپه سنده گزانی گوتن به بی که رسته ی غافل کردن و جوشاندن، هم (وَسَمَاعُهُ) گو ی لیپا گرتنیشی ناپه سنده، به لام نه گهر گزانی گوتنه که له که ل به کار میانی که رسته ی غافل کردن و جوشاندن بی، نه و کاته گوتن و گو ی لیپا گرتنی هردوک چه پامن هر چند پیاویش بیلی ﴿عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ: إِنَّ الْغَنَاءَ يُنْبِتُ التَّفَاقُ فِ الْقُلُوبِ﴾ رواه ابوداود وابن ابی الدنیا وصحه فی التحفة، گزانی گوتن دوو پووی له ناو دلدا شین دهکا. **وَيَحْرُمُ اسْتِعْمَالُ آلَةٍ مِنْ شَعَارِ الشَّرِّيةِ كَطَنْبُورٍ وَعُودٍ وَصَنْجٍ وَمِزْمَارٍ عِرَاقِيٍّ وَاسْتِمَاعُهَا، لَا يَرَأَى فِي الْأَصَحِّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ تَحْرِيمُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.**

﴿وَعَنْهُ فِي تَفْسِيرِ قَوْلِهِ تَعَالَى: (وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ): هُوَ وَاللَّهُ الْغَنَاءُ﴾ رواه الحاكم ورواه الإمام احمد والترمذي عن ابی امامة مرفوعاً، ورواه البيهقي عن ابن عباس رضي الله عنهم اجمعين، هه ندیک که س هه یه غافل کردن گف تو گو ده کپی تاکو خه لکی له پیگای خوا گومرا بکا. (ابن مسعود) فرموی: (والله مه به ست له و گفتوگویی: گزانی یه).

جا بزانه: گۆرانی گوتنی ئافره تان بۆ کپکردنه وهی منداله کانیاں دروسته، هه م سرود گوتنی ئایینی: که باسی خواو پیغه مبه روﷺ هاندانی چاکه ی تێ دا بی، ئه وانه ش سوننه تن، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دافه رموویانه، هه روه ها نه گه ر گۆرانی گۆتته که باسی ئافره ت و شتی هه پامی تێ دا نه بی و مه به سستی هاندانی شتی بۆ خراپه نه بی، ئه و کاته ش هه پام نیه، هه روه که ئیمامی (الغزالی) فه رموویه تی و (الشروانی) گێڕاویه تیه وه.

(وَيَحْرُمُ اسْتِعْمَالَ آلٍ مِنْ شِعَارِ الشَّرِيَّةِ) به یه کده نگه هه ر چوار مه زه به کانی (أهل السنة) هه پامه: به کاره یێنانی هه ر که رسته یه کی له دروشمی شه پابخۆره کان بی: (كَطْنُبُورٍ وَعُودٍ وَصَنْجٍ) وه کو تونبور عودو سه نه جو په بابو جه نه کو سه نته یرو که مه نه جو، هه م (وَمِزْمارٍ عِرَاقِيٍّ) نوپناو دووزه له و گشت که رسته یه کی ته ی موسیقا.

هه م (وَاسْتِعْمَاعُهَا) گوێ لێراگرتنی ئه وانه و گشت که رسته یه کی ته ی موسیقا ش هه پامه؟ چونکه بی جیا کردنه وه پیغه مبه روﷺ فه رموویه تی: ﴿لِيَكُونَنَّ مِنْ أُمَّتِي أَقْوَامٌ يَسْتَحِلُّونَ الْحَرَّ وَالْحَرِيرَ وَالْخَمْرَ وَالْمَعَازِفَ﴾ رواه البخاری و أبوداود، هه ندی که س له ئومه ته ی من ده بن: زینا و ئاوریشم و شه پاب و موسیقا کان به حه لاله ده زانن.

جگه له مه ش به کاره یێنان و گوێ لێراگرتنی ئه وانه ی پابردوو و یچواندنی فاسق و بی ئه خلاقه کانه، پیغه مبه ریش ﷺ فه رموویه تی: ﴿مَنْ تَشَبَهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ﴾ رواه أبوداود و الطبرانی بسند حسن، هه ر که سیك خۆی وه که سانیك بچوینی ئه ویش له ئه وانه.

ئیه تر که به یه کده نگه هه ر چوار مه زه به کانی گشت که رسته یه کی موسیقا هه پام بی، واجبه: مرقی موسولمان خۆی لێ پاریزی و به قسه پوچه له کانی (ابن حزم) و (ابن طاهر) هه لته خه له تی و فتوا یه کانیاں باوه په نه کاو له یه کده نگه زانایانی باوه پێکراو لانه دا.

جا هه ر که سیك واتیگا: گوێ لێراگرتنی گۆرانی و موسیقا زه وقی مرقی زیاد ده کا بۆ خواپه رستی، یان نیسه ته ی بداته لای پیغه مبه روﷺ، بیگومان ئه وه نه زانه و شه ییتانه و بوختان به خواو پیغه مبه روﷺ ده کا، که وابو: واجبه: زۆر به توندی ته مبی بکری، هه روه که له (تحفة) و (الشروانی) دا به درێژی پوون کراوه ته وه.

(لَا يَرَاغُ فِي الْأَصْحِ) به لام شمشال هه پام نیه (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فه رموویه تی: (الْأَصْحُ تَحْرِيْمُهُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به فه رموده ی پاستر: شمشال هه پامه. جا ئه و زانایانه ی **وَيَجُوزُ دَفُّ لَعْرَسٍ وَخِتَانٍ وَكَذَا غَيْرُهُمَا فَإِلَّا أَصَحَّ وَإِنْ كَانَ فِيهِ جَلَّاجِلٌ، وَيَحْرُمُ ضَرْبُ الْكُوتَةِ وَهِيَ طَبْلٌ طَوِيلٌ ضَيِّقُ الْوَسَطِ، لَا الرَّقْصُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ فِيهِ تَكْسُرٌ كَفَعَلِ الْمُخَنَّثِ،**

ده فه رموون: شمشال هه پام نیه. له به ر ئه وه یه: هیه به لگه یه کی باوه پێکراو له سه ر هه پامی نیه، هه روه که له (مغنی) دا فه رموویه تی.

(وَيَجُوزُ دَفُّ لَعْرَسٍ وَخِتَانٍ) ده ف لێدان و گوێ لێراگرتنی دروسته: بۆ بوک و سوننه تکردنی کوپان و (وَكَذَا غَيْرُهُمَا فِي الْأَصْحِ) هه روه ها جگه له و دووانه ش بۆ گشت خۆشیه کی تر

دروسته دهف لئېدرئى: وهك ماره بېړين و جه ژن و گه پانه وهى پېيوارو هاتنى زانايه كى
ثاينى و سهر كه و تنى موسولمانان و... هتد.

(وَإِنْ كَانَ فِيهِ جَلَالٌ) هه رچه ند دهفه كه ش ئالقه و زنجيره كانيشى تى دا بن هه ر حه لاله،
چونكه ئافره تيك گوتى: ﴿يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي نَذَرْتُ أَنْ أَضْرِبَ عَلَى رَأْسِكَ بِالْذُّفِّ؟ قَالَ:
أَوْفَى بِنَذْرِكَ﴾ رواه أبوداود والترمذي بسند صحيح، ئهى پيغه مبهري خوا نه نرم كردبو-
ئه گه ر له م غه زايه جه نابت به سه لامه تى گه پايه وه- له سهرت دهف لئېدهم؟ پيغه مبهري ﷺ
فه رموى: نه زره كه ت به جى بيته. واته: چونكه له م حاله ته دا دهف ليدان سوننه ته. هه م
چند حه ديسيكي تريش كه له باسى ماره بېړين و بوك گواستنه وه دا گيړدراونه وه.

جا بزانه: نيمام (ابن الصلاح) فه رمويه تى: ئه گه ر دهف و شمشال و يكر لئېدرئى، ئه و كاته
هه ر دووكيان حه پام ده بن. به لام نيمامى (السبكي) په دى كردو ته وه، هه روهك له (تحفة) و
(النهاية) دا پوون كراوه ته وه.

(وَيَحْرُمُ ضَرْبُ الْكُوبَةِ) حه پامه ليدانى ته پلى كوپه (وَهِيَ طَبْلٌ طَوِيلٌ ضَيْقُ الْوَسَطِ) كه
ته پليكي دريژى ناوقه د ته سكه و سه ريكي پيسته تى له سهر نيه، پيغه مبهري ﷺ فه رمويه تى:
﴿إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ الْخَمْرَ وَالْمَيْسِرَ وَالْكَؤُبَةَ﴾ حديث صحيح رواه أبوداود وغيره، خواى گه وره
حه پامى كردوه: شه پاب و قومارو ليدانى كوپه. به لام جگه له وانه ته پليه كانى تر حه پام نين:
وهكو ته پلى جى نه گه و حاجيه كان و په مه زان، هه روهك له زوريه ي سه رچاوه كاندا فه رمويانه و
له باسى وه سيئتيشدا پابرا، واته: به ومه رجه ي زورپناى له گه لدا نه بى، ئه گينا: ئه ويش حه پام
ده بى؟ چونكه ده هؤل و زورپنا- ويكرپا- پيشه ي به دپه وشته كانه.

(لَا الرِّقَصُ) به لام هه لپه پكى- شايه حه پام نيه به ومه رجه ي ئافره ت و پياو تيكه ل نه بن،
چونكه (حبشي) يه كان له ناو مزگه و تدا گه مه يان ده كردو هه لده په پين، پيغه مبهريش ﷺ
په خنه ي نه گرت، هه روهك له (البخارى و مسلم) دا گيړدراوه ته وه.

(إِلَّا أَنْ يَكُونَ فِيهِ تَكْسُرٌ) ته نها ئه گه ر هه لپه پينه كه سه ما كردن و خوشكاندنه وهى تى دا
بى و لوچ و نه ندامه كانى له ش به م لاو به و لادا خوار بكرينه وه (كَفَعِلِ الْمُخَنَّثِ) وهكو
كردارى ئه و كه سه ي سه ماى ئافره تانه ده كا، له و حاله ته دا بى ئافره ت و بى پياوان
حه پامه و پياوه تيش كه م ده كاته وه.

وَيَبَاحُ قَوْلُ شَعْرٍ وَإِنْ شَادَهُ إِلَّا أَنْ يَهْجُوَ أَوْ يُفْحَشَ أَوْ يُعْرَضَ بِأَمْرَةٍ مُعَيَّنَةٍ.
وَالْمُرُوءَةُ تَخْلُقُ بِخُلُقِ أَمْثَالِهِ فِي زَمَانِهِ وَمَكَانِهِ، فَلَا كُلُّ فِى سُوقٍ،
وَالْمَشْيُ مَكْشُوفَ الرَّأْسِ، وَقَبْلَهُ زَوْجَةٌ وَأَمَةٌ بِحَضْرَةِ النَّاسِ،

نيمام (ابن عبدالسلام) فه رمويه تى: ته نها كه م عه قله كان هه لپه پكى ده كه ن و هه لپه پكى
ته نها بى ئافره تان ده گونجى. هه روهك له (مغنى) دا گيړاويه تيه وه.

ههروهه ئه گهر ئافرهت و پياویش تیکه ل بن-که پئی ده گوتری: پەش بە لێک-ئەو کاته هه پامیه که ی به هیژتره، چونکه پیغه مبه رﷺ هه رموویه تی: ﴿لَا أَنْ يُطْعَنَ فِي رَأْسِ أَحَدِكُمْ بِمَخِيطٍ خَيْرٌ مِنْ أَنْ يَمَسَّ امْرَأَةً لَا تَحِلُّ لَهُ﴾ رواه الطبرانی بسند صحیح، ئه گهر یه کیکتان به سوژنیکی ئاسن له سه ری بدری باشته له وهی ده ست له ئافره تیکی وه ها بدا: که بۆی هه لال نه بی.

(وَيَبَاحُ قَوْلُ شَعْرٍ وَإِنْشَادُهُ) هه لاله: شیعیر دانان و شیعیر گۆتن، چونکه پیغه مبه رﷺ چه ند شاعیریکی هه بون (إِلَّا أَنْ يَهْجُو) ته نها ئه گهر له شیعیره که ی دا جنیو بداته موسولمانیک، یان کافرکی په یمان له نه ستق (أَوْ يُفَحِّشَ) یان له مه دح کردندا له سنور دهر بجئی (أَوْ يُعْرِضَ بِامْرَأَةٍ مُعَيَّنَةٍ) یان باسی سیفه ته کانی ئافره تیکی دیارکراو بکا، ئه وه له وه حاله تانه دا شیعیره که هه پام ده بی.

به لام ئه گهر له شیعیره که ی دا جنیو بداته کافره کانی جه نگی ئه و کاته سوننه ته و خیری ده گاتی، چونکه پیغه مبه رﷺ هه رمووی: ﴿أَمْهَجُوا قُرَيْشًا فَإِنَّهُ أَشَدُّ عَلَيْهَا مِنْ رَشْقٍ بِالنَّبْلِ﴾ رواه الشیخان، به شیعیره کانتان جنیو بدنه کافره کانی قوپه یش، چونکه جنیودانه که تان له سه ریان به هیژتره له تیربارانکردنیان. ههروهه دروسته: به شیعیر جنیو بداته فاسقی به ئاشکراو بیدعه کاری به ئاشکرا، ههروهه له زۆریه ی سه رچاوه کاندایه رموویانه.

جا بزانه: نه کردنی سوننه ته کانی (رواتب) ی پیش و پاشی نوێژه واجبه کان به به رده وامی و بی عوزر، هه م نه کردنی سوننه ته کانی ناو نوێژ به به رده وامی، هه م هه لسان و دانیشتن و له گه ل که م عه قله کان و ناکه س به چه کان گشتی زیان له قبولکردنی شاهیدی ده دهن، ههروهه له (مغنی) و (الشروانی) دا هه رموویانه.

﴿باسی پیاوه تی و تۆمه تی شاهیده کان﴾

(وَالْمَرْوَةُ) ئه و پیاوه تیه ی-به به لگه ی هه دیسه که-گوتمان: مه رجه شاهیده که هه بیی، ئه مه یه: (تَخْلُقُ بِخُلُقِ أُمَّتِهِ) به په ووشته باشه کانی هاوینه کانی-به گویره ی شرع-خوی جوان بکا (فِي زَمَانِهِ وَمَكَانِهِ) له سه رده م و شوینه که ی خوی دا.

بۆ وینه: (فَالْأَكْلُ فِي سَوْقٍ) خواردن و خواردنه وه له پێکه کانی بازاردا، هه م (وَالْمَشْيُ مَكْشُوفَ الرَّأْسِ) پویشتن له بازاردا به سه ر پووتی، هه م (وَقُبْلَةُ زَوْجَةٍ وَأُمُّو بَحْضَرَةِ النَّاسِ)

وَإِكْتِسَارُ حِكَايَاتٍ مُضْجَكَةٍ، وَلُبْسُ فَقِيهِهْ ذُو
وَإِكْبَابٌ عَلَى لَعِبِ الشُّطْرَنْجِ أَوْ غِنَاءٍ أَوْ سَمَاعٍ

يَخْتَلِفُ بِالْأَشْخَاصِ وَالْأَحْوَالِ وَالْأَمَاكِينِ، وَحِرْفَةُ دَنِيَّةٍ كَحِجَامَةِ وَكَنْسٍ وَدَبْغٍ مِمَّنْ لَا تَلِيقُ بِهِ تَسْقِطُهَا، فَإِنْ اِعْتَادَهَا وَكَانَتْ حِرْفَةً أَبِيهِ فَلَا فِإِلَاصَحَّ. وَالتُّهْمَةُ أَنْ يَجُرَّ إِلَيْهِ نَفْعًا أَوْ يَدْفَعَ عَنْهُ ضَرَرًا فَتَرُدُّ شَهَادَتُهُ لِعَبْدِهِ وَمُكَاتِبِهِ وَغَرِيمٍ لَهُ مَيِّتٍ أَوْ عَلَيْهِ حَجْرٌ فَلَسِي،

ماچ کردنی ژن و جاريه کي له بهرچاري خه لک، هم (وَإِكْثَارُ حِكَايَاتٍ مُّضْحَكَةٍ) ژور گيړانه وي
 بوداوه کاني پيکه نينه، هم (وَلُبْسُ فَقِيرٍ قُبَاءٌ وَقَلَنْسُوَةٌ حَيْثُ لَا يُعْتَادُ) ده بهرکردني مروثي
 شهر عزان که وايه ک، يان کولويک که بڼ زاناياني ثابيني له و شوينه دا عاده ت نه بڼ، هم
 (وَإِكْبَابٌ عَلَى لَعِبِ الشُّطْرَنْجِ) خهريکبونيکي بهرده وام له سر که مه ي شه تره نچ و دامه، يان
 له سر پيگه کاندا شه تره نچ و دامه بکا (أَوْ غَنَاءٌ أَوْ سَمَاعٌ) يان خهريکبونيکي بهرده وام له
 سر گوراني گوتن و گوئ ليږاگرتني گوراني، هم (وَادَامَةٌ رَقْصٍ) ژور شايه کردن، نه وانه
 گشتي (يُسْفِطُهَا) پياو ته ي لاده به ن و شاهيدي قبول ناکړي.

(وَالْأَمْرُ فِيهِ يَخْتَلِفُ بِالْأَشْخَاصِ وَالْأَحْوَالِ وَالْمَاكِنِ) نه و کارانه ي پياو ته ي لاده به ن
 به گويړه ي مروثه کان و حال ته کان و شوينه کان ده گويړين، واته: وا ده بڼ نه و کارانه بڼ
 هه ندي کس له شويني کدا ناشيرين و بڼ هه ندي کيان له هه ندي شويني تر دا ناشيرين نين.

(وَحِرْقَةٌ دَنِيَّةٌ) پيشه يه کي حه لالي له بهرچا و سوک: (كَجَامَةِ وَكُنْسٍ وَدَبْنٍ) وه کو خوږين
 ليگرتن و زيل مالين و ده باغ کردن (مِمَّنْ لَا تَلِيقُ بِهِ) له که سيکه وه که شياوي خوي نه بڼ
 (تُسْقِطُهَا) پياو ته ي لاده با، به لام (فَإِنْ اعْتَادَهَا) نه گهر پيشه که شياوي خوي بڼ و (وَكَاثَتْ
 حِرْقَةً أَبْيَه) هم پيشه ي باو کي بوو (فَلَا فِي الْأَصْحِ) پياو ته ي لانا با، له فهرمووده ي
 پاستردا، به لام خاوه ن پيشه ي حه پام شاهيدي قبول ناکړي، هه رچه ند پيشه ي باو کيشي
 بڼ و شياوي خويشي بڼ، هه روه که له ژور به ي سرچاوه کاندا فهرموويانه.

﴿تۆمه تي شاهيده کان﴾

(وَالْتُّهُمَةُ) نه و تۆمه ته ي - به به لگي حه ديسه که - گوتمان: قبول کردني شاهيدي قه ده غه
 ده کا: (أَنْ يَجْرَ إِلَيْهِ نَفْعًا أَوْ يَدْفَعَ عَنْهُ ضَرَرًا) نه و به: به شاهيديه کي سوديک بڼ لاي خوي
 پابکيشي، يان زيانتيک له خوي لادا، که و ابو: (فَتَرَدُّ شَهَادَتُهُ لِعَبْدِهِ وَمُكَاتِبِهِ) شاهيديه کي
 په د ده کرته وه و قبول ناکړي بڼ کويله کي خوي و بڼ نوو سراوپيډراوي خوي، چونکه مالي
 نه وانه بڼ خوي ته ي، هم (وَعَرِيمٌ لَهُ مَيِّتٌ) شاهيديه کي قبول ناکړي بڼ قهر زداريکي خوي:
 که قهر زداره که مرد بڼ (أَوْ عَلَيْهِ حَجْرٌ فَلَسٍ) يان قه ده غه ي قهر زداري له سر داندرابي،
 چونکه نه گهر به شاهيديه کي وي ماليک بڼ قهر زداره که ناشکرا بڼ، نه و کاته داوا ده کا
 قهر زه کي له و ماله بدرېته وه.

وَبِمَا هُوَ وَكِيلٌ فِيهِ، وَبِرَأَاةٍ مِّنْ ضَمَنِهِ، وَبِجِرَاحَةٍ مُّوَرَّثَةٍ،
 وَلَوْ شَهِدَ لِمُورَّثٍ لَهُ مَرِيضٍ أَوْ جَرِيحٍ بِمَالٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ،
 وَتَرَدُّ شَهَادَةُ عَاقِلَةٍ بِفَسْقِ شُهوِدٍ قَتْلٍ وَغُرْمَاءِ مُفْلِسٍ بِفَسْقِ شُهوِدٍ دَيْنٍ آخَرَ، وَلَوْ شَهِدَا
 لِأَتْنَيْنِ بِوَصِيَّةٍ فَشَهِدَا لِلشَّاهِدَيْنِ بِوَصِيَّةٍ مِّنْ تِلْكَ التَّرَكَةِ قُبِلَتِ الشَّهَادَتَانِ فِي الْأَصَحِّ،

به لام نه گهر قهر زداره کي زیندوو بڼ و قه ده غه ي له سر داندرابي، نه و کاته

شاهیدیه که ی بۆ قهرزداره که ی قبول ده کری، چونکه له م حاله ته دا قهرزه که له نه ستوی قهرزداره که دایه، ههروه که له (تحفه) و (مغنی) دا هه رموویانه.

هه م (وَبِمَا هُوَ وَكِيلٌ فِيهِ) شاهیدی ی له و شته شدا قبول ناکرئ که به خوی تی دا وه کیله، یان سهروه سیته، یان سه ره پهرشتکاره، چونکه به م شاهیدی یه ده سه لاتیک بۆ خوی له شته که دا ناشکرا ده کا، هه م (وَبِرَاءَةٍ مِّنْ ضَمَنِهِ) شاهیدی ی قبول ناکرئ به نه مانی قهرزی سه ره که سیك که نه و بویته زامینی، چونکه به م شاهیدی یه زامینی قهرزه که له خوی لاده دا، هه م (وَبِجَرَاةٍ مُّوَرَّثَةٍ) شاهیدی ی به برینی میراتده ره که ی - پێش چاکبوونه وه - قبول ناکرئ، چونکه نه گه ر میراتده ره که ی به م برینه به مری خوینی برینه که ی به میرات بۆ خوی ده گه پێته وه.

به لام (وَلَوْ شَهِدَ لِمُورِثٍ لَهُ) نه گه ر شاهیدی ی دا: بۆ میراتده ریکی خوی که میراتده ره که: (مَرِيضٍ أَوْ جَرِيحٍ) نه خۆش بوو، یان بریندار بوو، شاهیدی یه که ش (بِمَالٍ قَبْلَ الْإِنْدِمَالِ) به مالتیک بوو پێش نه وه ی چاک بیته وه، نه وه (قُبِلَتْ فِي الْأَصَحِّ) شاهیدی یه که ی قبول ده کری، له هه مووده ی راستردا، چونکه مال - وه کو برینه که ی پابردو - نابیته هوی مردن.

(وَتَرَدُّ شَهَادَةُ عَاقِلَةٍ بِفَسْقِ شُهُودٍ قَتَلَ) شاهیدی ی خزمه کانی مرۆفکوژه که په د ده کریته وه و قبول ناکرئ که بلێن: شاهیده کانی کوشتنه که فاسق بوو، چونکه به م شاهیدی یه ناشکرا کردنی کوشتنه که لاده ده ن تا کو خوینی کوژاوه که نه ده ن.

(و) ههروه ها (غَرَمَاءِ مُفْلِسٍ) شاهیدی ی خاوه ن قهرزه کانی قهرزداریک - که قه ده غه ی له سه ر داندرا بی - قبول ناکرئ (بِفَسْقِ شُهُودٍ دَيْنٍ آخَرٍ) که شاهیدی ی ده ن: به فاسقبوونی شاهیده کانی قهرزیکی تر له سه ر قهرزداره که، چونکه به م شاهیدی یه هاو به شی خاوه ن قهرزه که ی تر لاده ده ن.

(وَلَوْ شَهِدَا لِثَنَيْنِ بَوَصِيَّةٍ) نه گه ر دوو شاهید شاهیدی یان دا به وه سیئتیک بۆ دوو که سان له میراتی که دا (فَشَهِدَا لِلشَّاهِدَيْنِ بَوَصِيَّةٍ مِّنْ تِلْكَ التَّرَكَةِ) ئینجا دوو که سه کانی ش شاهیدی یان دا: بۆ نه م دوو شاهیدانه به وه سیئتیک له هه مان میراتدا، نه وه (قُبِلَتْ الشَّهَادَتَانِ فِي الْأَصَحِّ) هه ردو شاهیدی یه کان قبول ده کرین له هه رمووده ی راستردا، چونکه هه ردو شاهیده کان لیک جیا بونه ته وه.

وَلَا تُقْبَلُ لِأَصْلٍ وَلَا فَرْعٍ، وَتُقْبَلُ عَلَيْهِمَا، وَكَذَا عَلَى أُبَيْهِمَا بِطَلَاقٍ
ضَرَّةٍ أُمَّهُمَا أَوْ قَذْفِهَا فَإِلَّا ظَهَرَ، وَإِذَا شَهِدَ لِفَرْعٍ وَأُجْنَبِيٍّ قُبِلَتْ
لِلأُجْنَبِيٍّ فَإِلَّا ظَهَرَ، قُلْتُ: وَتُقْبَلُ لِكُلِّ مَنِ الزَّوْجَيْنِ وَالْأَخِ وَصَدِيقٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

(وَلَا تُقْبَلُ لِأَصْلٍ) شاهیدی ی کوپو کیژ بۆ دایک و باوکیان و به سه ره وه تریش قبول ناکرئ، هه م (وَلَا فَرْعٍ) شاهیدی ی دایک و باوکیش بۆ کوپو کیژه کانیان و به ره و خوار تریش قبول

ناکړئ، چونکه کوږو کیژ پارچه یه که ن له دایک و باوکان و تۆمه تی سود پیگه یان دنیان لئده کړئ، ﴿بَوَّيْسُ-کِه جوله که یه که زړی ئیمامی (علی) ی بردبو- قازی (شریح) شاهیدی حه زره تی (حسن) ی قبول نه کرد بۆ ئیمامی (علی)؟ چونکه باوکی خوی بوو﴾. هه روه ک (أبو نعیم) و (البیهقی) گتپاویه تیانه وه.

به لام (وَتَقَبَّلُ عَلَيْهِمَا) شاهیدی دایک و باوک له زه پی منداله کانیا و هم شاهیدی منداله کان له زه پی دایک و باوکانیا قبول ده کړئ، به و مرجه ی دوژمنایه تی له نیوانیا ندا نبی (وَكَذًا عَلَىٰ أَبِيهِمَا بِطَلَقِ ضَرَّةٍ أُمِّهِمَا أَوْ قَذْفِهَا) هه روه ها شاهیدی دو کو قبول ده کړئ له سهر باوکیان: که هه وئی دایکیانی ته لاق داوه، یان بوختانی زینای پی کرده (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیژتردا، چونکه تۆمه تی سودگه یان دنه دایکیان بی هیژه؟ چونکه باوکه که ده توانی دایکی نه وانیش ته لاق بدا.

(وَإِذَا شَهِدَ لِفَرْعٍ وَأَجْنَبِيٍّ) نه گهر شاهیدی دا: بۆ مندالکی خوی و بۆ بیگانه یه که، یان بۆ باوکی خوی و بیگانه یه که، واته: گوتی: نه م شته ملکی هه ردوکیانه. نه وه (قُبِلْتُ لِلْأَجْنَبِيِّ فِي الْأَظْهَرِ) شاهیدی که ی بۆ بیگانه که قبول ده کړئ، له فهرموده ی به هیژتردا، به لام بۆ باوک و منداله که ی قبول ناکړئ.

ئینجا بزانه: نه گهر شاهیدی بدا بۆ کوپی خوی له سهر باوکی خوی، یان به پیچه وانه وه، یان بۆ باوکی خوی له سهر دایکی خوی، یان به پیچه وانه وه، نه وه له و حاله تانه دا شاهیدی که ی قبول ناکړئ، هه روه ک ئیمامی (الغزالی) فهرمویه تی، به لام ئیمامی (ابن عبدالسلام) فهرمویه تی: قبول ده کړئ؟ چونکه تۆمه ته که بی هیژه، هه روه ک له زۆریه ی سه رچاوه کاندا گتپاویه تیانه وه. (قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فهرمویه تی (وَتَقَبَّلُ لِكُلِّ مِنَ الزَّوْجَيْنِ) شاهیدی هه ر یه که له ژنو میړد بۆ یه کتری قبول ده کړئ و هم له زه پی یه کتریشیان قبول ده کړئ. به لام شاهیدی میړد له سهر زینای ژنه که ی قبول ناکړئ هه رچه ند سئ شاهیدی تریش هه بن، هه روه ک له زۆریه ی سه رچاوه کاندا فهرمویه تیانه.

(و) هه روه ها (لَاخٍ وَصَدِيقٍ) شاهیدی برا بۆ براو له زه پی برا، هم شاهیدی گشت خزمه کانی تریش بۆ یه کتری و له زه پی یه کتری، هم شاهیدی دوست بۆ دوست و له زه پی دوست گشتی قبول ده کړئ (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه تۆمه ته که بی هیژه.

وَلَا تُقْبَلُ مِنْ عَدُوٍّ وَهُوَ مَنْ يُبْغِضُهُ بِحَيْثُ يَتَمَنَّى زَوَالَ نِعْمَتِهِ وَيَحْزَنُ بِسُرُورِهِ وَيَفْرَحُ بِمُصِيبَتِهِ، وَتُقْبَلُ لَهُ، وَكَذَا عَلَيْهِ فِي عَدَاوَةِ دِينٍ كَكَاْفِرٍ وَمُبْتَدِعٍ، وَتُقْبَلُ شَهَادَةُ مُبْتَدِعٍ لَا نُكْفَرُهُ، لَا مُعْقِلٍ لَا يَضْطُّ، وَلَا مُبَادِرٍ،

(وَلَا تُقْبَلُ مِنْ عَدُوٍّ) شاهیدی له دوژمن قبول ناکړئ له زه پی دوژمنه که ی نه گهر دوژمنایه تی که ی دنیا یی بی و ناشکراش بی، پیغه مبه رﷺ فهرمویه تی: ﴿لَا تَجُوزُ شَهَادَةُ

خَائِنٍ وَلَا خَائِنَةٍ وَلَا ذِغْمٍ عَلَى أَخِيهِ ﴿﴾ رواه أبوداود وابن ماجه بإسناد حسن، شاهیدی خائین و خاوهن پق و قین له سهر برای خوی دروست نیه (وَهُوَ مَنْ يُغِضُّهُ) دوژمن نهو کهسه یه: پقی لای بی (بِحَيْثُ يَتَمَتَّى زَوَالَ نِعْمَتِهِ) به شیوه یه کی وه ها: خۆزگی نه مانی نیعمه ت و خۆشی بکاو هم (وَيَحْزَنُ بِسُرُورِهِ وَيَفْرَحُ بِمُصِيبَتِهِ) به خۆشیه که شی دلته نگ بیئ و به به لاو موسیبه تیشی دلخۆش بیئ.

جا بزانه: نه گهر دوژمنایه تیه که له ههردوو لاره بوو، نهوه شاهیدی هیچ لایه کیان له سهر لایه که یتر قبول ناکرئ، به لام نه گهر ته نها له لایه که وه بوو، نهو کاته ته نها شاهیدی نهو لایه قبول ناکرئ، جا ههر که سیک دوژمنایه تی نهو که سه ی کرد که ده یه وی شاهیدی له سهر بدا، به لام شاهیده که هیچ وه لامی دوژمنایه تی نه داوه، ئینجا شاهیدی له سهر بدا، نهوه شاهیدی قبول ده کرئ، نهوه که خه لک نهو جوړه دوژمنایه تیه بکاته پښتیا که بۆ په دکرده نه وهی شاهیدی، ههروه که له زۆریه ی سهرچاوه کاندایه فرموویانه.

(وَتَقْبَلُ لَهُ) شاهیدی دوژمن بۆ سودی دوژمنه که ی قبول ده کرئ، چونکه تۆمه تی تئ دا نیه (وَكَذًا عَلَيْهِ فِي عِدَاوَةِ دِينٍ) ههروه ها له زه پی دوژمنه که شی قبول ده کرئ له حاله تی دوژمنایه تی ئایینی دا (كَكَافِرٍ وَمُتَّبِعٍ) وهکو کافرێک موسولمانێک شاهیدی له سهر بدا، یان بیدعه کارێک یه کیکی (أهل السنه) شاهیدی له سهر بدا.

هم (وَتَقْبَلُ شَهَادَةَ مُتَّبِعٍ لَا تُكْفَرُهُ) شاهیدی نهو بیدعه کاره ش قبول ده کرئ که به هوی بیدعه که به کافر، یان به فاسق داینه نیین، به لام نه گهر بیدعه کاره که بوختانی زینا به هه زه ته (عائشة) بکا، نهوه کافر ده بیئ و نه گهر جنیو بداته (صحابه) کان، یان له عه تیان لای بکا، نهوه ش فاسق ده بیئ، که واته شاهیدی نهو جوړه بیدعه کارانه قبول ناکرئ، ههروه که له (مغنی) دا فرموویه تی، که وابو: شاهیدی زۆریه ی شیعه کانی نهو سهرده مه قبول ناکرئ، هم (لَا مُغْفَلٌ لَا يَضْبُطُ) شاهیدی نهو که سه ش قبول ناکرئ که غافل ده بیئ و شتی له بیر ده چیتته وه.

(وَلَا مُبَادِرٍ) شاهیدی په له که ریش قبول ناکرئ، واته: پیئش نه وهی داوای شاهیدی لای بکرئ نهو له خۆیه وه شاهیدی بدا، چونکه تۆمه تی تئ دایه، به لام نه گهر داواکاره که: شیت، یان یه تیم بوو، یان نه یه ده زانی شاهیدی هیه، نهو کاته سوخته ته: شاهیده که خوی ئاشکرا وَتَقْبَلُ شَهَادَةَ الْحَسْبَةِ فِي حُقُوقِ اللَّهِ تَعَالَى وَفِيمَا لَهُ فِيهِ حَقٌّ مُؤَكَّدٌ: كَطَّلَاقٍ وَعَتَقٍ وَعَنْفٍ عَنْ قِصَاصٍ وَبَقَاءِ عِدَّةٍ وَانْقِضَائِهَا وَحَدِّ لَهُ، وَكَذَا النَّسَبُ عَلَيَّ الصَّحِيحِ، وَمَتَى حَكَمَ بِشَاهِدَيْنِ فَبَانَا كَافِرَيْنِ أَوْ عَبْدَيْنِ أَوْ صَبِيَّيْنِ نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ، وَكَذَا فَاسِقَانِ فَيُظَاهَرُ،

بکاو بلئ: من شاهیدی نهو شته م. به لکو نه گهر له پوداوه که دا هیچ شاهیدی تر نه بیئ، نهو کاته دوور نیه واجب بی خوی ئاشکرا بکا، ههروه که له (تحفة) و (نهاية) دا فرموویانه، پیغه مبه ر

ده فەرموئ: ﴿لَا أُخْبِرُكُمْ بِخَيْرِ الشُّهَادَةِ؟ أَلَدَى يَأْتِي بِالشَّهَادَةِ قَبْلَ أَنْ يُسْأَلَ﴾ رواه مسلم، چاکترینی شاهیدەکان ئەو شاهیدەیه: شاهیدی بدا پیش ئەوەی داواى شاهیدی لێ بکړی. که وابو: به به لگه‌ی ئەم هه‌دیسە: (وَتَقْبَلُ شَهَادَةَ الْحَسْبَةِ) بێ داوا لیکردن شاهیدی بۆ په‌زامه‌ندی خوا قبول ده‌کړی: (فِي حُقُوقِ اللَّهِ تَعَالَى) له مافه‌کانی خوای گه‌وره‌دا: وه‌کو که ففاره‌ت و نوێژو زه‌کات و پۆژوو... هتد، هه‌م (وَفِيمَا لَهُ فِيهِ حَقٌّ مُؤَكَّدٌ) له و شته‌شدا قبول ده‌کړی که مافیکی کارتینه‌کراوی خوای گه‌وره‌ی تێ دایه‌، واته‌: مافه‌که به پازى‌بوونی ئاده‌میزاد نه‌گۆڕی: (كَطَلَقٍ وَعَتَقٍ) وه‌کو ته‌لاقدان و ئازادکردن و (وَعَفْوٍ عَنْ قِصَاصٍ) لێبوردن له کوشتنی له تۆ له‌و (وَبَقَاءِ عِدْوٍ وَأَنْقِصَائِهَا) مان، یان نه‌مانی (عدة‌ی ئافره‌ت و (وَحَرِّ لَهُ) سزای تاوانیکی مافی‌خودا: وه‌کو زیناو شه‌پا‌خواردنه‌وه (وَكَذَا النَّسَبُ عَلَى الصَّحِيحِ) هه‌روه‌ها ئاشکراکردنی نه‌ژادی که‌سیک: له وانه‌دا گشتی بێ داوا لیکردن ئە‌گه‌ر بۆ په‌زامه‌ندی خودا شاهیدی بدا، ئە‌وه شاهیدی لێ‌قبول ده‌کړی، چونکه خوای گه‌وره ده‌فه‌رموئ: ﴿وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ﴾ بۆ په‌زامه‌ندی خوا شاهیدی بده‌ن. به‌لام له مافه‌کانی ئاده‌میزادا-بێ داوا لیکردن- شاهیدی بۆ په‌زامه‌ندی خوا قبول ناکړی: وه‌ک کړین و فرۆشتن و دانپێ‌دا‌هێنان و ئە‌و جو‌ره شتانه‌، هه‌روه‌ک له (تحفة‌) و (مغنی‌) دا فه‌رموویه‌نه.

﴿شاهیدی کافرو فاسق﴾

(وَمَتَى حَكَمَ بِشَاهِدَيْنِ) هه‌ر کاتیک قازی دادی کرد به دوو شاهید (فَبَانَا كَافِرَيْنِ أَوْ عَبْدَيْنِ أَوْ صَبِيَّيْنِ) ئینجا ئاشکرا بوو له کاتی بپاردانه‌که‌دا هه‌ردوو شاهیدەکان: کافر بون، یان کۆیله بون، یان مندال بون، ئە‌وه (نَقَضَهُ هُوَ وَغَيْرُهُ) واجبه‌: ئە‌م قازی‌یه، یان قازیکی‌تر ئە‌و بپاره هه‌لبوه‌شیتیته‌وه (وَكَذَا فَاسِقَانِ فِي الْأَظْهَرِ) هه‌روه‌ها ئە‌گه‌ر ئاشکرا بوو له کاتی دادکردنه‌که‌دا هه‌ردوو شاهیدەکان فاسق بون، ئە‌و کاته‌ش واجبه‌: بپاره‌که هه‌لبوه‌شیتدریته‌وه، له فه‌رمووده‌ی پاستردا.

به‌لام له فه‌رمووده‌ی بێ‌هێزو له مه‌زه‌بی (حنفی‌) دا: ئە‌گه‌ر دادکردنه‌که به دوو شاهیدی فاسق کرابی، ئە‌وه دروست ده‌بی و هه‌لئاوه‌شیتدریته‌وه، هه‌روه‌ک له (مجمع‌الانهر) دا فه‌رموویه‌تی.

وَلَوْ شَهِدَ كَافِرٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ ثُمَّ أَعَادَهَا بَعْدَ كَمَالِهِ قُبِلَتْ شَهَادَتُهُ، أَوْ فَاسِقٌ تَابَ فَلَا، وَتُقْبَلُ شَهَادَتُهُ فِي غَيْرِهَا بِشَرْطِ اخْتِبَارِهِ بَعْدَ التَّوْبَةِ مُدَّةً يُظَنُّ بِهَا صِدْقُ تَوْبَتِهِ، وَقَدَرَهَا الْأَكْثَرُونَ بِسَنَةٍ،

(وَلَوْ شَهِدَ كَافِرٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ) ئە‌گه‌ر کافریک، یان کۆیله‌یه‌ک، یان مندالیک له شتیکدا شاهیدی داو قبول نه‌کرا (ثُمَّ أَعَادَهَا بَعْدَ كَمَالِهِ) ئینجا له داواى کاملبون، واته‌: له داواى

موسولمانبون، یان نازادبون، یان بلوغبون له هه مان شتدا شاهیدیه که ی دووباره کرده وه، نه و کاته (قُبِلَتْ شَهَادَتُهُ) شاهیدیه که ی قبول ده کری، چونکه نه وانه به په دکردنه وه ی شاهیدی عهیددار نابن، که و ابو: تۆمه تی لابر دنی عه یبه که ی لیتا کری. به لام (أَوْ فَاسِقٌ) نه که ر فاسقیک له شتیکدا شاهیدی ی داو به هوی فاسقی شاهیدی که ی قبول نه کرا، ئینجا (تَابَ) تۆبه ی کردو له هه مان شتدا شاهیدیه که ی دووباره کرده وه، نه وه (فَلَا) شاهیدیه که ی قبول ناکری، چونکه جاری یه که م به په دکردنه وه ی شاهیدی به فاسقبون عهیددار بووه و ئیستاش تۆمه تی نه وه ی لیتا ده کری عه یبه که له سر خوی لایبا. به لام (وَتَقْبَلُ شَهَادَتَهُ فِي غَيْرِهَا) شاهیدی ی تۆبه کاره که قبول ده کری له شتیکدا تردا جگه له و شته ی شاهیدی ی تیدا په د کرابووه (بِشَرَطِ اخْتِبَارِهِ بَعْدَ التَّوْبَةِ مُدَّةً) به و مرجه ی له دوی تۆبه کردنه که ماوه یه کی وه ها تا قی بکریته وه: که (يُظَنُّ بِهَا صِدْقُ تَوْبَتِهِ) به هوی نه و ماوه یه واتیبگه ی تۆبه که ی پاسته:

(وَقَدَّرَهَا الْأَكْثَرُونَ بِسَنَةٍ) زۆرتینی زانایان نه ندازه ی تا قی کردنه وه که یان به سالیك داناه، چونکه هر چوار وه رزه کان کار له حه زو په وشتی مریه ده که ن. خوی گه وره له باره ی بوختانکه ری زینا ده فهرموی: ﴿وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ هیچ شاهیدیه که له بوختانکه رانه قبول مه که ن و نه وانه فاسقن، ته نها له وانه نه بی: که له دوی گونا که تۆبه یان کردوه و بۆ خوا گونجاون، به پاستی خوا له گونا خۆش ده بی و په حم ده کا. هه روه ها نه و که سه ی به هوی کرداریک پیاوه تی له ده ست داوه، نه ویش بۆ قبول کردنی شاهیدی پیویسته سالیك تا قی بکریته وه، تا کو باوه پی پی بکری، هه روه که له زۆبه ی سه رچاوه کاند فهرمو یانه.

﴿مه رجه کانی تۆبه کردن﴾

تۆبه: په شیمانبون وه یه له گونا ه. جا بزانه: تۆبه کردن ده مو ده ست له هه مو گونا هیك واجبه، جا گونا هه که بچوک بی، یان گه وره بی. دیسان بزانه: خوی گه وره له گه وره یی خوی تۆبه قبول ده کا، واته: گونا هه که له سه ر تۆبه کاره که لاده باو له سه ر گونا هه که سزای نادا، به و مرجه ی تۆبه که ی دروست بی، واته: نه و مرجه نه ی داهاتوی لیتا بیته جی، هه روه که له (شرح مسلم) و (فتح الباری) دا فهرمو یانه.

وَيُشْتَرَطُ فِي تَوْبَةِ مَعْصِيَةٍ قَوْلِيَّةٍ: الْقَوْلُ، فَيَقُولُ الْقَاذِفُ: قَذَفْتُ بَاطِلًا وَأَنَا نَادِمٌ عَلَيْهِ وَلَا أَعُودُ إِلَيْهِ. وَكَذَا شَهَادَةُ الزُّورِ، قُلْتُ: وَغَيْرُ الْقَوْلِيَّةِ يُشْتَرَطُ إِقْلَاعٌ، وَنَدَمٌ، وَعَزْمٌ أَنْ لَا يَعُودَ، وَرَدُّ ظُلَامَةِ آدَمِيٍّ إِنْ تَعَلَّقَتْ بِهِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

که و ابو: (وَيُشْتَرَطُ فِي تَوْبَةِ مَعْصِيَةٍ قَوْلِيَّةٍ) به مه رج داده ندری له دروستبونی تۆبه ی

گوناہی به زوبان: (الْقَوْلُ) ده‌بی به زوبان تۆبه‌که بکا، که‌واته: (فَيَقُولُ الْقَافِرُ) بوختانکه‌ری زینا له تۆبه‌کردنه‌که‌یدا ده‌لێ: (قَدْ فِی بَاطِلٍ وَأَنَا نَادِمٌ عَلَيْهِ وَلَا أَعُودُ إِلَيْهِ) بوختانه‌که‌م درۆیه، من له‌و بوختانه په‌شیمانم، جارێکی‌تر ناگه‌رێمه‌وه بۆ بوختانکردن (وَكَذًا شَهَادَةُ الزُّورِ) هه‌روه‌ها له تۆبه‌ی شاهیدی به درۆشدا مه‌رجه بلێ: شاهیدی‌که‌م درۆ بوو، له‌و شاهیدی په‌شیمانم، جارێکی‌تر ناگه‌رێمه‌وه بۆ شاهیدی‌ی به درۆ.

(قُلْتُ) ئیمامی (النواوی) فه‌رموویه‌تی (وَعَنِ الْقَوْلِيَّةِ) جگه له گونا‌هه‌کانی به زوبان بۆ دروستبوونی تۆبه‌کردن له گشت گونا‌هه‌کان چوار مه‌رج پێویستن، یه‌که‌م: (يُشْتَرَطُ إِقْلَاعُ) مه‌رجه هه‌ر ئێستا واز له گونا‌هه‌که بێنێ. دووه‌م: (وَنَدَمُ) له گونا‌هه‌که په‌شیمان بێته‌وه. سێیه‌م: (وَعَزْمُ أَنْ لَا يَعُودَ) به‌ دل‌ بپیار بدا: جارێکی‌تر نه‌گه‌رێته‌وه سه‌ر نه‌و گونا‌هه. چواره‌م: (وَرَدُّ ظُلْمَةِ آدَمِيٍّ إِنْ تَعَلَّقَتْ بِهِ) نه‌گه‌ر گونا‌هه‌که مافی ئاده‌میزاد بێ -وه‌کو دزی و زه‌وتکردن و شیر بایی... هتد- ده‌بی له سته‌مه‌که ده‌رچێ و مافه‌که بداته‌وه خاوه‌نه‌که‌ی، یان گه‌رده‌نی خۆی پێ ئازاد بکا.

هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر گونا‌هه‌که مافی خۆی گه‌وره بێ و له شه‌رعدا قه‌زا کردنه‌وه، یان که‌ففا‌ره‌تی بۆ داندرا‌یی، واجبه: که‌ففا‌ره‌ته‌که و قه‌زا کردنه‌وه‌که نه‌ج‌ام بدا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ). پێغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموێ: ﴿مَنْ كَانَتْ عِنْدَهُ مَظْلَمَةٌ لِأَخٍ فِي عَرْضٍ أَوْ مَالٍ فَلْيَتَحَلَّلْهُ مِنْهُ الْيَوْمَ قَبْلَ أَنْ يَكُونَ دِينَارٌ وَلَا دِرْهَمٌ: إِنْ كَانَ لَهُ عَمَلٌ صَالِحٌ أَخَذَ مِنْهُ بِقَدْرِ مَظْلَمَتِهِ وَإِنْ لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَاتٌ أَخَذَ مِنْ سَيِّئَاتٍ صَاحِبِهِ فَحُمِلَ عَلَيْهِ﴾ رواه الشيخان، هه‌ر که‌سێک سته‌میکی که‌سێکی له لایه: له‌باره‌ی ناموس و ئابروو، یان له‌باره‌ی مال، با نه‌م‌وێ له دونیادا خۆی له‌و سته‌مه ئازاد بکا، چونکه له قیامه‌تدا دیره‌م و دینار نیه، به‌لکو نه‌گه‌ر سته‌مکاره‌که کرده‌وه‌ی چاکی هه‌بن به‌ قه‌د سته‌مه‌که کرده‌وه چا‌که‌کانی ده‌درینه خاوه‌ن مافه‌کان، نه‌گه‌ر کرده‌وه‌ی چاکی نه‌بن نه‌و کاته خراپه‌ی خاوه‌ن مافه‌کان وه‌رده‌گیرین و له سته‌مکاره‌که بار ده‌کری و فری ده‌دریته ناو ئاگری دۆزه‌خ.

﴿ئاگاهداری﴾: نه‌گه‌ر تۆبه‌کاره‌که خاوه‌نه‌که‌ی ده‌ست نه‌که‌وت مافه‌که‌ی بداته‌وه، یان گه‌رده‌نی خۆی پێ ئازاد بکا، نه‌و کاته واجبه: مافه‌که بداته‌وه میراتگه‌ره‌کانی، یان گه‌رده‌نی خۆی به‌ نه‌وان ئازاد بکا، جا نه‌گه‌ر میراتگه‌ره‌کانیشی ده‌ست نه‌که‌وتن و له ده‌ستکه‌وتنیان بێ ئومێد بوو، نه‌و کاته مافه‌که ته‌سلیمی قازییکی ئه‌مین ده‌کا، جا نه‌گه‌ر (فَصْلٌ) لَا يُحْكَمُ بِشَاهِدٍ إِلَّا فِي هَالٍ رَمَضَانَ فَإِلَّا ظَهَرَ، وَيُشْتَرَطُ لِلزَّانَا أَرْبَعَةُ رَجَالٍ،

ئه‌مین نه‌بو-وه‌ک ئه‌م سه‌رده‌مه- نه‌و کاته هه‌ر به‌خۆی مافه‌که ده‌کاته خێرو له به‌رژه‌وه‌ندی موسوڵمانان سه‌رفی ده‌کا، به‌لام به‌ نیه‌تی تۆله‌دان، واته: نیه‌تی وایی: هه‌ر کاتی‌ک خاوه‌نه‌که‌ی، یان میراتگه‌ره‌کانی ده‌ست که‌وتن تۆله‌یان بدات.

جا نه گهر تږبه کاره که هیچی نه بو بداته وه خاوه ن ماف، نه و کاته با تږبه بکاو به دلپش
 بپیار بدا: هر کاتیک ده سه لاتی بوو مافه که بداته وه خاوه نه که، واته: نه گهر نه و نه ته
 باشه ی ه بی و پیش مافدانه وه بمری، نه و کاته تکا وایه: خوی گهره له گهره یی خوی
 خاوه ن مافه که ی له قیامت بۆ پازی بکاو داوی مافه که ی لی نه کا.

جا نه گهر غه یبه تی که سیکی کردبو غه یبه ته که ش گه یشتبیتته غه یبه تکراره که، نه وه
 واجبه گهره نی خوی به نه وی ئازاد بکا، جا نه گهر نه گونجا؟ له بهر مردنی، یان
 دیار نه بوونی، یان غه یبه ته که ی پینه گه یشتبو، نه و کاته ده بی په شیمان ببیتته وه و هم له
 خوا بپارپته وه: له گونا مه کانی غه یبه تکراره که خوش بیی، واته: لی ره دا گهر دن
 ئازاد کردنی میراتگره کان سودی نه.

هر وه ها نه گهر مافه که مافی خوی گهره بی: وه کو نوژو پوژو، نه و کاته ش واجبه: به
 دل بپیار بدا هر کاتیک توانای مه بوو قه زای بکاته وه، هر وه که له (تحفه) و حاشیه کانی دا
 پوون کراوه ته وه، که واته: هر له ئیستاره به گویره ی توانا واجبه: ده ست به
 قه زا کردنه وه بکا، والله أعلم.

﴿فصل: له باسی ژماره ی شاهیده کان له روداوه کاند﴾

یه که م: (لَا يُحْكَمْ بِشَاهِدٍ إِلَّا فِي هَلَالِ رَمَضَانَ) به شاهیدی یه که پیاو هیچ بپاریک نادری،
 ته نها له دیتنی مانگی یه کشه وه ی په مه زاندا یه که شاهید قبول ده کری (فِي الْأَظْهَرِ) له
 فهرموده ی به هیژتردا، هر وه که له په پتووی پوژودا پابردا، هر وه ها له دیتنی مانگی
 یه کشه وه ی مانگه کانی تریشدا یه که شاهید قبول ده کری بۆ نه و عیباده ته ی له و مانگه دا
 هه یه: وه که شهش پوژووه که ی مانگی (شوال) و وه ستانی عه پره فاتو (عاشورا)، به لام بۆ
 مافه کانی تر- که به مانگه که وه هه لواسرابن- یه که شاهید قبول ناکری، هر وه که له
 (الشهراملسی) و (الشروانی) دا فهرمودیانه.

دووهم: (وَيُشْتَرَطُ لِلزَّانَا أَرْبَعَةُ رِجَالٍ) به مه رج داده ندری بۆ ناشکرابوونی زینا و نیریازی و
 زینا کردن له گه ل ئاژهل: ده بی چوار پیاو شاهیدی بده و بلین: (دیتمان سه ری
 نه ندانه که ی برده ناو نه ندانی نه و نافرته به زینا). خوی گهره ده فهرموی: ﴿وَالَّذِينَ
 يَزْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً﴾ نه وانه ی بوختانی زینا
 به داوینپاکان ده که ن ئینجا چوار شاهید ناهینن، ئیوه هه شتا شوپکه یان لی بده ن.

وَلِلْأَقْرَارِ بِهِ إِنْشَانٍ فِالْأَظْهَرِ، وَفِي قَوْلِ أَرْبَعَةٍ، وَلِمَالٍ وَعَقْدٍ مَالِيٍّ: كَبَيْعٍ وَإِقَالَةٍ وَحَوَالَةٍ
 وَضَمَانٍ، وَحَقِّ مَالِيٍّ: كَخِيَارٍ وَأَجَلٍ رَجُلَانِ أَوْ رَجُلٍ وَامْرَأَتَانِ، وَلِغَيْرِ ذَلِكَ مِنْ عُقُوبَةٍ لِلَّهِ
 تَعَالَى أَوْ لَادِمِيٍّ وَمَا يَطَّلِعُ عَلَيْهِ رَجَالٌ غَالِبًا: كَبِكَاحٍ وَطَلَاقٍ وَرَجْعَةٍ وَإِسْلَامٍ وَرَدَّةٍ وَجَرْحٍ
 وَتَعْدِيلٍ وَمَوْتٍ وَإِعْسَارٍ وَوَكَالَةٍ وَوَصَايَةٍ

(وَلَا يَقْرَارُ بِهِ اِثْنَانِ) بۆ دان پیداهیتنانی زینا مهرجه: دوو پیاو شاهیدی بدهن و بلاین: (فَلَا نَكْهَسُ گوتی زینام کردوه). (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیئت رد (وَفِي قَوْلِ اَرْبَعَةٍ) له فهرموده یه کدا: بۆ دان پیداهیتنانیش مهرجه چوار شاهیدی پیاو هه بن.

سئیه م: (وَلِمَالٍ) بۆ ئاشکراکردنی مالیکی حازر، یان قهرز (و) ههروه ما بۆ گشت شتیکی مه به ست له وی مال بئ: وَهَكَ (عَقَرُ مَالِي) مامله ت به ستنیکی مالی و هه لوه شاننده وهی مامله تیکی مالی و دان پیداهیتنانی مالی: (كَبَيْعٍ) وهكو کرپن و فروشتن و (وَاقَالَتْ) هه لوه شاننده وهی کرپن و فروشتن و (وَحَوَالَةٍ) حه واله کردن و (وَضَمَانٍ) زامینی و گهردهن ئازاد کردن و قهرزو زه وت کردن و وه سییتی به مال و ماره یی و گه پاندنه وهی فروشرای عه ییدار و وه قفو سولح و په هن و شوفعه، هم (وَحَقِّ مَالِي) گشت مافیکی مالی: (كَخِيَارٍ) وهكو په شیمانی کرپن و فروشتن و (وَأَجَلٍ) ماوه دانان و نه و تاوانانه ی خوین واجب ده کن، له نه وانه دا گشتی مهرجه: (رَجُلَانِ) دوو پیاو شاهیدی بدهن (أَوْ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ) یان پیاویک و دوو ئافره ت، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ﴾ دوو شاهید له پیاوه کانتان بکه نه شاهید، جا نه گهر دوو پیاو نه بون با پیاویک و دوو ئافره ت بینه شاهید.

جا بزانه: له مامله تی (شِرْكَةٍ) و (قِرَاضٍ) دا: نه گهر مه به ستی ئاشکراکردنی ده ستکاری بئ، نه وه مهرجه: دوو پیاو شاهیدی بدهن، به لام نه گهر مه به ستی ئاشکراکردنی به شه ماله که ی خوی بئ، نه و کاته به پیاویک و دوو ئافره تیش ئاشکرا ده بئ، ههروه که له زۆریه ی سه رچاوه کانداه فهرمویانه.

چوارهم: (وَلْيَغْيِرْ ذَلِكَ) بۆ شتیتری جگه له زینا و له مال و له وهی مه به ست له وی ماله: (مِنْ عُقُوبَةٍ لِلَّهِ تَعَالَى) له سزای نه و تاوانانه ی مافی خوی گه وره ن: وهكو دزی و شه پابخواردنه وه... هتد (أَوْ لَدَمِي) یان سزای مافی ئاده میزادن: وهكو کوشتن و بوختانی زینا، هم (وَمَا يَطْلُعُ عَلَيْهِ رِجَالٌ غَالِبًا) بۆ نه و کارانه ی به نه غله بی پیاوان لی ی ئاگادار ده بن: (كِنَاكٍ) وهكو ماره برین و (وَطَلَقٍ) ته لاقدان و (وَرَجْعَةٍ) گه پاندنه وهی ئن بۆ ژیر ماره ی خوی و ته و او بوونی (عِدَّةٍ) ی به مانگو و بلوغ بوون و (وَأِسْلَامٍ) موسولمان بوون و (وَرِدَّةٍ) کافر بوون و (وَجَرَحٍ وَتَعْدِيلٍ) فاسق کردن و دادپه روه رکردنی شاهیده کان و (وَمَوْتٍ) مردن و (وَأَعْسَافٍ) نه بوویی و (وَوَكَالَةٍ) وه کیلایه تی و (وَوَصَايَةٍ) سهروه سییتی و که فیلایه تی و **وَشَهَادَةٍ عَلَى شَهَادَةِ رَجُلَانِ، وَمَا يَخْتَصُّ بِمَعْرِفَتِهِ النِّسَاءُ** **أَوْ لَا يَرَاهُ رَجُلٌ غَالِبًا: كَبْكَارَةٍ وَوِلَادَةٍ وَخَيْضٍ وَرَضَاعٍ وَغُيُوبٍ** **تَحْتَ الثِّيَابِ يَثْبُتُ بِمَا سَبَقَ وَبِأَرْبَعِ نِسْوَةٍ، وَمَا لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَامْرَأَتَيْنِ** **لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ، وَمَا ثَبَّتَ بِهِمْ ثَبَّتَ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ إِلَّا غُيُوبَ النِّسَاءِ وَنَحْوَهَا،**

نه مانته و نه ژادو دزیو (وَشَهَادَةُ عَلَى شَهَادَةٍ) زمانشاهییدی له سهر شاهییدی، نه وانه گشتی
مه رجه: (رَجُلَانِ) دوو پیاو شاهییدی بدهن؟

چونکه له ته لاقو له ماره بریندا به ده ققی قورئان و حه دیس مه رجه: دوو پیاو شاهیید بن،
نه وانی تریش (قیاس) کراونه سهر نه وانه، هم ﴿عن الزهري: مَضَتْ السُّنَّةُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ:
أَنَّهُ لَا تَجُوزُ شَهَادَةُ النِّسَاءِ فِي الْحُدُودِ وَلَا فِي النِّكَاحِ وَلَا فِي الطَّلَاقِ﴾ رواه الإمام مالك، شهرع
له پیغه مبهروه ﷺ نه وها به رده وام هاتوه: که شاهییدی ئافره تان قبول ناکړی: نه له
سزای تاوانه کاند او نه له ماره برینداو نه له ته لاقندا.

پیښه م: (وَمَا يَخْتَصُّ بِمَعْرِفَتِهِ النِّسَاءُ) نه و شته ی به تاییه تی ئافره تان ده یزان به
نه غله بی (أَوْ لَا يَرَاهُ رِجَالٌ غَالِبًا) یان به نه غله بی پیاوان ناییبن: (كَبَّارَةٌ) وهکو کچینیو
بیوه ژنیو (وَوَلَدَةٌ) مندالبون و ناوسی و (وَحَيْضٌ) حه یزو (وَرَضَاعٌ) شیرخواردن و (وَعُيُوبٌ
تَحْتَ الْغِيَابِ) عه ییه کانی ژیر جله کانیان: نه وانه ش (يُثْبِتُ بِمَا سَبَقَ) به شاهییدی دوو پیاو،
یان پیاویک و دوو ئافره تاشکرا ده بی، هم (وَيَأْتِيهِ نِسْوَةٌ) به چوار ئافره تانیس تاشکرا
ده بی ﴿عن الزهري: مَضَتْ السُّنَّةُ بِأَنَّهُ تَجُوزُ شَهَادَةُ النِّسَاءِ فِيمَا لَا يَطْلُعُ عَلَيْهِ غَيْرُهُنَّ: مِنْ
وَلَادَةِ النِّسَاءِ وَعُيُوبِهِنَّ﴾ رواه ابن أبي شيبة، شهرعی پیغه مبهره ﷺ نه وها به رده وام هاتوه: که
شاهییدی ئافره تان قبول ده کړی: له و شتانه دا که جگه له وان ناگاداری به سهر دا نابی:
له مندالبون و عه ییه کانی ئافره تان.

(وَمَا لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَأَمْرَاتَيْنِ) ههر شتی که به شاهییدی پیاویک و دوو ئافره تاشکرا نه بی
-که له به شی دووهم و چواره مدا باس کران- نه وه (لَا يَثْبُتُ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ) به شاهییدی
پیاویک و سویندخواردن تاشکرا نابی؟ چونکه پیاویک و دوو ئافره تان به هیژترن، جا نه گهر به
به هیژتره که یان تاشکرا نه بی، به بی هیژه که ش تاشکرا نابی.

به لام (وَمَا ثَبَّتَ بِهِمْ) ههر شتی که به شاهییدی پیاویک و دوو ئافره تاشکرا بی-که له
به شی سی یه م و پیښه مدا باس کران- نه وه (ثَبَّتَ بِرَجُلٍ وَيَمِينٍ) به شاهییدی پیاویک و
سویندخواردن داواکار تاشکرا ده بی ﴿عن ابن عباس رضاهما: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَضَى بِيَمِينٍ
وَشَاهِدٍ﴾ رواه مسلم، پیغه مبهره ﷺ دادی کرد به سویندی داواکارو شاهییدی پیاویک.
(إِلَّا عُيُوبَ النِّسَاءِ وَنَحْوَهَا) ته نها عه ییه کانی ئافره تان و شتی وه ها: وهکو شیرخواردن
به شاهییدی سویندخواردن تاشکرا نابی.

وَلَا يَثْبُتُ شَيْءٌ بِأَمْرَاتَيْنِ وَيَمِينٍ، وَإِنَّمَا يَخْلِفُ الْمُدْعَى بَعْدَ شَهَادَةِ شَهِيدِهِ
وَتَعْدِيلِهِ، وَيَذْكُرُ فِي خَلْفِهِ صِدْقَ الشَّاهِدِ، فَإِنْ تَرَكَ الْخَلِيفَ وَطَلَبَ يَمِينَ خَصْمِهِ
فَلَهُ ذَلِكَ، فَإِنْ نَكَلَ فَلَهُ أَنْ يَخْلِفَ يَمِينَ الرَّدِّ فَالْأَظْهَرُ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ أَمَةٌ وَوَلَدُهَا

فَقَالَ رَجُلٌ: هَذِهِ مُسْتَوَلَدَتِي عَلِقْتُ بِهَذَا فِي مِلْكِي وَخَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ ثَبَتَ الْإِسْتِيلَادُ،

هر ودها (وَلَا يَثْبُتُ شَيْءٌ بِأَمْرَاتَيْنِ وَيَمِينٍ) هیچ شتیک به شاهیدی دوو نافردهت و سویند خورادن ناشکرا نابئ، چونکه نافردهت و سویند هردوکیان بی هیمن.

﴿سویندی گهل شاهیدیک﴾

(و) هر کاتیک شتیک به شاهیدیک و سویندی داواکار ناشکرا بیئ، نه وه (إِنَّمَا يَخْلَفُ الْمُدْعَى بَعْدَ شَهَادَةِ شَاهِدٍ وَتَعْدِيلِهِ) داواکاره که تنها له دواى شاهیدی دانی شاهیده که ی له دواى دادپه روه کردنی شاهیده که ی ده بی سویند بخوا، وات: نابئ پیش شاهیدی دانه که سویند بخوا (و) هر ودها (يَذْكُرُ فِي حَلْفِهِ صِدْقَ الشَّاهِدِ) واجبه له سوینده که ی دا بلئ: (وَاللَّهُ شَاهِدُهُ) که م راستگوئی به شاهیدیه ی بؤ منی داوه و منیش مافی نه م شته م هیه). به لام (فَإِنْ تَرَكَ الْحَلْفَ) نه گهر داواکاره که سویندی گهل شاهیده که ی نه خواردو (وَطَلَبَ يَمِينَ خَصْمِهِ) داواى کرد کیشه چیه که ی سویندی بؤ بخوا، نه و کاته (فَلَهُ ذَلِكَ) داوا کاره که نه وه شی بؤ دروسته، چونکه وا ده بی داواکاره که له سویند خواردن خوی ده پاریزئ.

جا نه گهر له و حاله ته دا داوالیکراوه که سویندی خوارد، نه و کاته نه م داوایه ی له سر لاده که وئ، به لام مافی داواکاره که هر ده میئن، وات: -له دواى سویندی داوالیکراوه که- داواکاره که مافی نیه له م داوایه دا سویندی گهل شاهیدیک بخوا؟ چونکه بی عوز وازی له و سوینده هیناوه، به لام نه گهر له مه ودا داواکاره که دوو شاهیدی هینان، یان شاهیدیک ترو شاهیده کونه که ی هینان، نه و کاته به و دوو شاهیدانه داوایه کی نوئی لی قبول ده کری و مافه که ی ناشکرا ده بی، هر وده که له (تحفه) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

به لام (فَإِنْ نَكَلَ) نه گهر داوالیکراوه که سویندی نه خوارد، نه و کاته (فَلَهُ أَنْ يَخْلِفَ يَمِينَ الرَّدِّ) بؤ داواکاره که هیه سویندی گهل پاندرایه وه بخوا مافه که ی له داوالیکراوه که وه ریگری (فِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده ی به هیتردا، چونکه سویندی گهل پاندرایه وه سویندی گهل شاهیدیک لیک جیاوازن، بؤی مافی نه و سوینده ی هیه.

(وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ أُمَةٌ وَلَدُهَا) نه گهر که سیک (جاریه) که مندالیک (جاریه) که ی له ده ستدا بوو (فَقَالَ رَجُلٌ: هَذِهِ مُسْتَوَلَدَتِي عَلِقْتُ بِهَذَا فِي مِلْكِي) جا پیاویک گوتی: نه م (جاریه) یه دایکه مندالی منه و له ملکایه تی مندا به جیماعی من نه م مندالیه ی به زگ که وتوه (وَحَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ) پیاوه که ش شاهیدیک هینا و سویندیشی خوارد، نه وه (ثَبَتَ الْإِسْتِيلَادُ) دایکه لَا نَسَبُ الْوَلَدِ وَخُرَيْتُهُ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ غُلَامٌ فَقَالَ رَجُلٌ: كَانَ لِي وَأَعْتَقْتُهُ وَخَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ فَالْمَذْهَبُ انْتِزَاعُهُ وَمَصِيرُهُ خُرًا، وَلَوْ ادَّعَتْ وَرَثَةٌ مَالًا لِمُورَثَتِهِمْ وَأَقَامُوا شَاهِدًا وَخَلَفَ مَعَهُ بَعْضُهُمْ أَخَذَ نَصِيْبَهُ وَلَا يُشَارِكُ فِيهِ، وَيَبْطُلُ حَقُّ مَنْ لَمْ يَخْلَفْ بِنُكُولِهِ

إِنْ حَضَرَ وَهُوَ كَامِلٌ، فَإِنْ كَانَ غَائِبًا أَوْ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا فَلَمْ يَذْهَبْ أَنَّهُ لَا يَقْبِضُ نَصِيْبَهُ،

مندالیه که ی ناشکرا ده بی، چونکه دایکه مندالیش به مال دادہ ندری، کہ و ابو: تہ سلیمی پیاوہ کہ دہ کریتہ وہ، بہ لام (لَا نَسَبُ الْوَلَدِ وَحَرِيَّتُهُ) نہ ژادی مندالہ کہ و نازادی بہ و شاہیدو سویندہ ناشکرا نابی (فِي الْأَظْهَرِ) لہ فہرموودہ ی بہ ہیژتردا، چونکہ نہ ژادو نازادبوون مال نین (وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ غُلَامٌ) نہ گہر کہ سیٹ کزیلہ یہ کی لہ دہ ستدا بوو (فَقَالَ رَجُلٌ: كَانَ لِي وَاعْتَقْتُهُ) جا پیاویک گوتی: نہ مہ کزیلہ ی من بوو، نازادم کردوہ (وَحَلَفَ مَعَ شَاهِدٍ) پیاوہ کہ ش شاہیدیکی ہیٹاو سویندیشی خوارد، نہ وہ (فَالْمَذْهَبُ انْتِزَاعُهُ وَمَصِيرُهُ حُرًّا) بہ فہرموودہ ی پاستی مہ زہب: کزیلہ کہ ی لہ دہ ست وہ ردہ گیری و دہ بیٹہ نازاد؟ بہ ہوی دانپیداہیٹانی کہ سہ کہ، نہ ک بہ شاہیدو سویندہ کہ.

(وَلَوْ ادَّعَتْ وَرَثَةٌ مَالًا لِمُورَثِهِمْ) نہ گہر کومہ لہ میراتگریک داوی قہ رزیکی، یان مالیکی میراتدہ رہہ کیان کرد لہ کہ سیٹ، ئینجا (وَأَقَامُوا شَاهِدًا) بہ ہمووان شاہیدیکیان ہیٹا، بہ لام (وَحَلَفَ مَعَهُ بَعْضُهُمْ) تہ نہا مہ ندیکیان سویندی گہل شاہیدہ کہ ی خوارد لہ سہر ہموو مافہ کہ ی میراتدہ رہہ کہ ی، مہ ندیکیش نہ یانخوارد، نہ وہ (أَخَذَ نَصِيْبَهُ) سویندخوڑہ کہ تہ نہا بہ شہ میراتہ کہ ی خو ی لہ داوالیکراوہ کہ وہ ردہ گری و (وَلَا يُشَارِكُ فِيهِ) لہ و بہ شہ وہ رگریاوہ دا ہاوبہ شہ ی لہ گہل ناکری، واتہ: نہ و میراتگرانہ ی سویندیان نہ خواردوہ نابی ببہ ہاوبہ شہ ی سویندخوڑہ کہ، چونکہ نہ و بہ سویندخواردنی خو ی تہ نہا مافی خو ی جیگیر دہ بی و نہ وانی تریش دہ توانن بہ سویندخواردن مافی خو یان جیگیر بکہ ن.

کہ و ابو: (وَيَبْطُلُ حَقُّ مَنْ لَمْ يَخْلِفْ) نہ و میراتگرہ ی سویندی نہ خوارد مافی سویندخواردنہ کہ ی نامینئ (بِنُكُولِهِ) بہ ہوی سویندخواردنی گہل شاہیدہ کہ ی (إِنْ حَضَرَ وَهُوَ كَامِلٌ) نہ گہر لہ شوینی کیشہ کہ دا نامادہ بو بی و بالغ و عاقلیش بی، بہ لام مافی شاہیدہ یٹانی مہر دہ مینئ، کہ واتہ: نہ گہر سویندخوڑہ کہ شاہیدیکی تر بیتتہ گہل نہ م شاہیدہ، نہ و کاتہ بہ و دوو شاہیدانہ ہموو مالہ کہ ناشکرا دہ بی و ہموو میراتگرہ کانی تریش - بی سویندخواردن - دہ ببہ ہاوبہ ش لہ و مالہ دا، مہ روہ ک لہ (تحفہ) و (نہایہ) و حاشیہ کانیندا پوون کراوہ تہ وہ.

(فَإِنْ كَانَ غَائِبًا أَوْ صَبِيًّا أَوْ مَجْنُونًا) جا نہ گہر نہ و میراتگرہ ی سویندی نہ خواردوہ، لہ شوینئیکی تری نادیار بوو، یان مندال، یان شیت بوو، یان ناگاداری کیشہ کہ نہ بو، نہ وہ (فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ لَا يَقْبِضُ نَصِيْبَهُ) بہ فہرموودہ ی پاستی مہ زہب: نہ ویش نابی بہ شہ کہ ی فَإِذَا زَالَ عُذْرُهُ حَلَفَ وَأَخَذَ بِغَيْرِ إِعَادَةِ شَهَادَةٍ، وَلَا تَجُوزُ شَهَادَةُ عَلَى فِعْلٍ كَزْنَا وَغَضَبٍ وَإِتْلَافٍ وَوِلَادَةٍ إِلَّا بِالْإِبْصَارِ، وَتُقْبَلُ مِنْ أَصَمٍّ، وَالْأَقْوَالُ كَعَقْدٍ يُشْتَرَطُ سَمْعُهَا وَإِبْصَارُ قَائِلِهَا، وَلَا يُقْبَلُ أَعْمَى

إِلَّا أَنْ يُقَرَّرَ فِي أُذُنِهِ فَيَتَعَلَّقُ بِهِ حَتَّى يَشْهَدَ عِنْدَ قَاضٍ بِهِ عَلَى الصَّحِيحِ،

خوی له داوا لیکراوه که وهر بگری، به لکو کاره که پاده گری تا عوزره که ی لاده که وی (فَإِذَا زَالَ عُدْرُهُ) جا هر کاتیک میراتگره که عوزره که ی نه ما، واته: هاته وه، یان چاک بژوه، یان ناگادار کراوه، نه و کاته (حَلَفَ وَأَخَذَ بِغَيْرِ إِعَادَةِ شَهَادَةٍ) نه ویش سویند له سهر هه موو مافه که ده خواو به شه میراته که ی خوی له داوا لیکراوه که وهرده گری بی نه وه ی شاهیده که شاهیده که ی دووباره بکاته وه.

جا نه گهر خاوهن عوزره که - پیش سویند خواردن - مرد، نه و کاته میراتگره که ی وی سویند ده خواو به شه که ی وی وهرده رگری، هه روه که له (الشروانی) دا فهرموویه تی.

﴿بَاسِی شَاهِدِیْیَ بِهِ دِیْتَنَ وَگَوِیْ لَیْبُوونَ﴾

(وَلَا تَجُوزُ شَهَادَةُ عَلَى فِعْلٍ) دروست نیه شاهیدی له سهر هه بوونی کرداریک بدا: (كَزْنَا وَغَصَبْنَا وَإِتْلَافًا وَلِإِدْنٍ) وه کو زیناو زه و تکردن و فه و تاندن و له دایکبوون و شیرخواردن و شه پابخواردن وه... هتد (إِلَّا بِالْإِبْصَارِ) ته نها به دیتنی چاو دروسته شاهیدی بدا: بکهره که نه م کاره ی کرد. چونکه پیغه مبه رﷺ به شاهیدی کی فهرموو: ﴿تَرَالشَّمْسُ؟ قَالَ نَعَمْ. قَالَ عَلَى مِثْلِهَا فَاشْهَدْ أَوْ دَعْ﴾ أخرجه ابن عدی باسناد ضعیف لكن صححه الحاكم، نه م پژده ده بیینی؟ گوتی: به لئ، پیغه مبه رﷺ فهرمووی: له سهر وینه ی نه م پژد دیتنه شاهیدی بده، یان واز بیینه. که و ابو: (وَتُقْبَلُ مِنْ أَصَمٍّ) شاهیدی کرداره کان له مروقی که پ وهرده گری، چونکه به چاو کرداره که ده بیینی.

به لآم (وَالْأَقْوَالُ) شاهیدی گوته کان: (كَعَقْدٍ) وه کو مامله تبه ستن و هه لوه شانندن وه و دانپیدا هیئنان و ته لاقدان... هتد (يُشْتَرَطُ سَمْعُهَا وَإِبْصَارُ قَائِلِهَا) بۆ دروستبوونی شاهیدی به مهرج داده ندری شاهیده که گوی ی له گوته که بی و بگویه که ش به چاو بیینی.

به لآم نه گهر ده یزانی یه کیک به ته نها له ژوره که دایه و گوی ی له دهنگی بوو، یان ته نها دوو کهس له ژوریکدا بوون و گوی ی لییان بوو مامله تیکیان به ست و ده یزانی کامه یان وهرگره، نه و کاته ش دروسته: به و گوی لیبوونه شاهیدی بدا، هه روه که له ژوریه ی سهر چاوه کاند فهرموویانه. (وَلَا يُقْبَلُ أَعْمَى) شاهیدی کویر قبول ناکری (إِلَّا أَنْ يُقَرَّرَ فِي أُذُنِهِ) ته نها له و حاله ته دا قبول ده کری: که سیک له گوی ی دا دان به شتیکدا بیئی (فَيَتَعَلَّقُ بِهِ حَتَّى يَشْهَدَ عِنْدَ قَاضٍ بِهِ) جا کویره که ش که سه که بگری و به رینه دا تا له لای قازی شاهیدی له سهر ده دا به و دانپیدا هیئنانه (عَلَى الصَّحِيحِ) له سهر فهرمووده ی پاست.

وَلَوْ حَمَلَهَا بَصِيرٌ ثُمَّ عَمِيَ شَهِدَ إِنْ كَانَ الْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ مَعْرُوفِي الْإِسْمِ وَالنَّسَبِ، وَمَنْ سَمِعَ قَوْلَ شَخْصٍ أَوْ رَأَى فِعْلَهُ: فَإِنْ عَرَفَ عَيْنَهُ وَإِسْمَهُ وَنَسَبَهُ شَهِدَ عَلَيْهِ فِي خُضُورِهِ إِشَارَةً، وَعِنْدَ غَيْبَتِهِ وَمَوْتِهِ بِإِسْمِهِ وَنَسَبِهِ، فَإِنْ جَهِلَهُمَا لَمْ يَشْهَدْ عِنْدَ مَوْتِهِ وَغَيْبَتِهِ، وَلَا يَصِحُّ

تَحْمِلُ شَهَادَةٍ عَلَى مُتَنَقِّبَةٍ اِعْتِمَادًا عَلَى صَوْتِهَا، فَإِنْ عَرَفَهَا بِعَيْنِهَا أَوْ بِاسْمٍ وَنَسَبٍ جَارٍ، وَيَشْهَدُ عِنْدَ الْأَدَاءِ بِمَا يَعْلَمُ، وَلَا يَجُوزُ التَّحْمِلُ عَلَيْهَا بِتَعْرِيفِ عَدْلٍ أَوْ عَدْلَيْنِ

(وَلَوْ حَمَلَهَا بَصِيرٌ ثُمَّ عَمِيَ) نه گهر چاوساغيك شاهيديه كي هه لگرت ئينجاكويڤر بوو، نه و كاته ش (شهد) دروسته شاهيديه كه بدا (إِنْ كَانَ الْمَشْهُودُ لَهُ وَعَلَيْهِ مَعْرُوفِي الْإِسْمِ وَالنَّسَبِ) به و مەرجه ي شاهيدي بۆدراوه كه و شاهيدي له سهر دراوه كه ناو و نه ژادي ناسراو بئ، وهك بلئ: (أشهد بالله فلأني كورى فلان نه و كارهي كرد، يان نه و قسه يه ي گوت).

(وَمَنْ سَمِعَ قَوْلَ شَخْصٍ أَوْ رَأَى فِعْلَهُ) نه گهر شاهيده كه گويي له قسه ي كه سيك بوو، يان به چاو كرداره كي ديت، نه وه (فَإِنْ عَرَفَ عَيْنَهُ وَاسْمَهُ وَنَسَبَهُ) نه گهر شاهيده كه خودي كه سه كه و ناوه كه ي و نه ژاده كه ي ده ناسي، نه و كاته (شَهِدَ عَلَيْهِ فِي حُضُورِهِ إِشَارَةً) له حاله تي ناماده بووني كه سه كه دا به ناماژه بۆكردن شاهيدي له سهر دها، به لام (وَعِنْدَ غَيْبَتِهِ وَمَوْتِهِ بِاسْمِهِ وَنَسَبِهِ) له حاله تي ديارنه بووني و مردني دا به ناو و نه ژاده كه ي شاهيدي له سهر دها (فَإِنْ جَهِلَهُمَا) جا نه گهر شاهيده كه ناو و نه ژادي كه سه كه ي نه زاني، نه و كاته (لَمْ يَشْهَدْ عِنْدَ مَوْتِهِ وَغَيْبَتِهِ) نابئ له حاله تي مردني و ديارنه بووني دا شاهيدي له سهر بدا، به لام نه گهر مردوه كه ژير خاك نه كرابئ، نه و كاته دروسته به ناماژه بۆكردن شاهيدي له سهر بدا.

(وَلَا يَصِحُّ تَحْمِلُ شَهَادَةٍ عَلَى مُتَنَقِّبَةٍ) دروست نابئ ببيتته شاheid له سهر ئافره تيكي ده و چاو داپوشراو، كه (اعْتِمَادًا عَلَى صَوْتِهَا) له هه لگرتني شاهيديه كه ي پشت به دهنگي ئافره ته كه بيه ستي، چونكه دهنگه كان ويكهه چن، به لام (فَإِنْ عَرَفَهَا بِعَيْنِهَا أَوْ بِاسْمٍ وَنَسَبٍ) نه گهر خودي ئافره ته كه ي ده ناسي، يان به ناو و نه ژاد ئافره ته كه ي ده ناسي، نه و كاته (جَان) دروسته به داپوشراو يش له سهر ئافره ته كه ببيتته شاheid: له ماره بپرين و شتي تريشدا، ئينجا (وَيَشْهَدُ عِنْدَ الْأَدَاءِ بِمَا يَعْلَمُ) له كاتي شاهيدي دانه كه دا به وه ي ده يزاني شاهيدي دها، واته: به ناو و نه ژادي ئافره ته كه، يان به ناماژه بۆكردن.

به لام نه گهر خودي ئافره ته كه و ناو و نه ژاده كه ي نه ده ناسي نه و كاته مەرجه: ئافره ته كه پيچهي له سهر پوي خوي لابتا: له حاله تي بوونه شاheidو له حاله تي شاهيدي دانه كه دا، هه روهك له (تحفه) دا فه رمويه تي.

(وَلَا يَجُوزُ التَّحْمِلُ عَلَيْهَا) دروست نيه له سهر ئافره ته داپوشراوه كه ببيتته شاheid له ماره بپرين و شتي تريشدا (بِتَعْرِيفِ عَدْلٍ أَوْ عَدْلَيْنِ) به پينا ساندني دادپه روه ريك، يان دوو عَلَى الْأَشْهَرِ، وَالْعَمَلِ عَلَى خِلَافِهِ، وَلَوْ قَامَتْ بَيْنَهُ عَلَى عَيْنِهِ بِحَقِّ قَطْلِ الْمُدْعَى التَّسْجِيلِ سَجَلِ الْقَاضِي بِالْحَلِيَّةِ لَا بِالْإِسْمِ وَالنَّسَبِ مَا لَمْ يَثْبُتَا، وَلَهُ الشَّهَادَةُ بِالتَّسَامُعِ عَلَى نَسَبٍ مِنْ أَبٍ أَوْ قَبِيلَةٍ، وَكَذَا أُمٌّ فَيَالِ الْأَصْحَاحِ، وَمَوْتٍ عَلَى الْمَذْهَبِ، لَا عِتْقٌ وَوَلَاءٌ

وَوَقَفَ وَنَكَاحَ وَمَلَكَ فِالْأَصَحِّ، قُلْتُ: الْأَصَحُّ عِنْدَ الْمُحَقِّقِينَ وَالْأَكْثَرِينَ فِي الْجَمِيعِ الْجَوَازُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَشَرَطُ التَّسَامُعِ سَمَاعُهُ مِنْ جَمْعٍ يُؤْمَنُ تَوَاطُؤُهُمْ عَلَى الْكَذِبِ،

دادپه روه (علی الأشهر) له سهر فهرموده ی به هیزی ناسراوتر، به لام (وَالْعَمَلُ عَلَى خِلَافِهِ) په فتاری شاهیده کان-نیستا- له سهر پیچه وانه که یه تی، واته: به فهرموده ی بی هیزی: پشت به پیناسه ی دادپه روه ده به ستو و ده به شهید، کومه له زانایه کیش له سهر نه م بی هیزه پویشتون، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا فهرموویانه.

(وَلَوْ قَامَتْ بَيِّنَةٌ عَلَى عَيْنِهِ بِحَقِّ) نه گهر شاهید له سهر خودی داوالیکراوه که شاهیدی دا: به هه بوونی مافیک (فَطْلَبَ الْمُدْعَى التَّسْجِيلَ) جا داواکاره که داوی له قازی کرد: دادکردنه که ی بۆ تۆمار بکا، نه و کاته (سَجَّلَ الْقَاضِي بِالْحِلْيَةِ) قازی به گویره ی سیفه ته کانی داوالیکراوه که دادکردنه که تۆمار ده کا (لَا بِالِاسْمِ وَالنَّسَبِ) نه که به ناو و نه ژادی داوالیکراوه که (مَا لَمْ يَثْبُتًا) نه گهر ناو و نه ژادی داوالیکراوه که له لای خوی ناشکرا نه بوبی، چونکه شاهیده کان ناو و نه ژادیان نه گوتوه.

﴿بَاسِ شَاهِدِي بِهٖ گَوِّي لَيَّبُون﴾

(وَلَهُ الشَّهَادَةُ بِالتَّسَامُعِ) دروسته به هوی گوی لیبون و بلاو بوونه وه شاهیدی بدا: (عَلَى نَسَبٍ مِنْ أَبِي أَوْ قَبِيلَةٍ) له سهر نه ژادی که سیک له باوکیک، یان له بنه ماله یه که: وه که نه مه کوپی فلانکه سه، یان نه مه له و بنه ماله یه (وَكَذَا أَمْ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها له سهر نه ژادی له دایکیش دروسته به گوی لیبون شاهیدی بدا، له فهرموده ی پاستردا، هه م (وَمَوْتٍ) له سهر مردنی که سیکیش دروسته به گوی لیبون شاهیدی بدا (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر فهرموده ی پاستی مه زه هب (لَا عِنَقٌ وَلَا وَءٌ وَوَقَفَ وَنَكَاحَ وَمَلَكَ فِي الْأَصَحِّ) نه که له نازادکردن و خزمایه تی کویله و وه قفو ماره پیرین و ملکایه تی.

(قُلْتُ) نیامی (النواوی) فهرموویه تی (الْأَصَحُّ عِنْدَ الْمُحَقِّقِينَ وَالْأَكْثَرِينَ) فهرموده ی پاستر له لای زانایانی لیکوله ره وه و ژۆرتیر (فِي الْجَمِيعِ: الْجَوَازُ) له هه موو نه وانه ی پابردودا دروسته: به گوی لیبون شاهیدی بدا (وَاللَّهُ أَعْلَمُ) چونکه نه گهر ماوه یه کی دریز به سهر نه وانه دا برپوا، زه حمه ته سه ره تایه که یان ناشکرا بکری.

(وَشَرَطُ التَّسَامُعِ) مه رچی گوی لیبون که بۆ شاهیدی پشتی پی به ستری، نه مه یه: (سَمَاعُهُ مِنْ جَمْعٍ) شاهیدی پیدراوه که ی له کومه لیکي وه ها گوی لی بوبی: که (يُؤْمَنُ تَوَاطُؤُهُمْ عَلَى الْكَذِبِ) دلنیا بی: کومه له که له سهر درویه که پیک ناکه ون و گومان به هیزی بیی وَقِيلَ يَكْفِي مِنْ عَدْلَيْنِ، وَلَا تَجُوزُ الشَّهَادَةُ عَلَى مَلِكٍ بِمَجَرَّدِ يَدٍ، وَلَا بَيْدٍ وَتَصَرُّفٍ فِي مُدَّةٍ قَصِيرَةٍ، وَتَجُوزُ فِي طَوِيلَةٍ فِالْأَصَحِّ، وَشَرَطُهُ تَصَرُّفُ مُلَاكٍ مِنْ سُكْنَى وَهَذْمٍ وَبِنَاءٍ وَبَيْعٍ وَرَهْنٍ، وَتُبْنَى شَهَادَةُ الْإِعْسَارِ عَلَى قَرَائِنٍ وَمَخَائِلِ الضَّرِّ وَالْإِضَاقَةِ.

(فَصْلٌ تَحْمِلُ الشَّهَادَةَ فَرَضُ كِفَايَةِ فِالنِّكَاحِ وَكَذَا الْإِقْرَارُ وَالتَّصَرُّفُ الْمَالِيُّ وَكِتَابَةُ الصَّكِّ)

پاست ده که ن (وَقِيلَ يَكْفِي مِنْ عَدْلَيْنِ) له فەرموده یه کی بی هیژدا: له دوو که سی دادپه روه ری گوئی لییبوی به سه .

ئینجا بزانه: چۆنیه تی شاهیدی دانی به گوئی لییبون به م شیوه یه: (من شاهیدم فلانکه س کوپی فلانکه سه). یان: (ئهم ئافره ته ژنی فلانکه سه). واته: نابئ بلی: من شاهیدم فلانکه س ئهم ژنه ی ماره کردوه؟ چونکه به چاوی خوی نه دیدیتوه، هه روک له (تحفة) دا پوون کراوه ته وه.

(وَلَا تَجُوزُ الشَّهَادَةُ عَلَى مَلِكٍ) دروست نیه شاهیدی بدا له سه ر ملکایه تی هیچ شتیک بۆ که سیک (بمجرد یو) به ته نها دیتنی له بن ده ستدابوونی ملک که، هه م (وَلَا يَبْرُ وَتَصَرُّفٌ فِي مَدَّةٍ قَصِيرَةٍ) به دیتنی له بن ده ستدابوون و ده ستکاری کردنی ملک که ش له ماوه یه کی کوردندا دروست نیه شاهیدی له سه ر ملکایه تی بدا بۆ که سه که، چونکه ده نگونجی ملک که ی به کرئ گرتبی، یان به وه کیلایه تی ده ستکاری بکا.

به لام (وَتَجُوزُ فِي طَوِيلَةٍ) دروسته شاهیدی به ملکایه تی شته که بدا ئه گه ر دیتی له ماوه یه کی درژدا-بی کیشه- ده ستکاری ده کا (فِي الْأَصَحِّ) له فەرمودی پاستردا. (وَبَرُطُهُ) مه رجی ده ستکاری کردنه که (تَصَرُّفٌ مُلْكِيٌّ) ده ستکاری خاوه نه کانه (مِنْ سَكْنَى وَهَذْمٍ وَبِنَاءٍ وَبَيْعٍ وَرَهْنٍ) له نیشته جی بوون و پوخاندن و دیوارکردن و فروشتن و په هنکردن و به کرئ دان.

جا بزانه: ئه گه ر بلاو بو بۆوه: ئه و شته ملک ی فلانکه سه، ئه و کاته دروسته شاهیدی به ملکایه تی بدا بۆ که سه که، هه ر چه ند له بن ده ستیشی دا نه بی و ده ستکاریشی نه کا، هه روک له (القليوبي) و حاشیه کانی (تحفة) دا پوون کراوه ته وه.

(وَتُبْنَى شَهَادَةُ الْإِعْسَارِ) شاهیدی نه بووی مرؤه بنیات ده ندی (عَلَى قَرَائِنَ وَمَخَائِلِ الضَّرِّ وَالْإِضَاقَةِ) له سه ر نیشانه کان و گومانه کانی شپزه یی و هه ژاری و نه مانی مال.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي هه لگرتنی شاهیدی و شاهیدی دان﴾

(تَحْمِلُ الشَّهَادَةَ) هه لگرتنی شاهیدی، واته: قبول بکا بیته شهید (فَرَضُ كِفَايَةِ فِي النِّكَاحِ) واجبه به (فَرَضُ الْكِفَايَةِ) له ماره برپندا، چونکه به بی شهید ماره برپنه که دروست نابئ (وَكذَا الْإِقْرَارُ وَالتَّصَرُّفُ الْمَالِيُّ) هه روه ها له دانپیدا هیژان و له ده ستکاریه کانی مالی و له ته لاق و هه م (وَكِتَابَةُ الصَّكِّ) له نووسینی پووداوه کان له په په کاند، له گشت ئه وانه شدا

فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا لَمْ يَكُنْ فِي الْقَضِيَةِ إِلَّا اِثْنَانِ مِنْهَاج- بهرگی پینجه م-24
وَأَمْتَنَعَ الْآخَرُ وَقَالَ إِخْلِفْ مَعَهُ عَصَى، وَإِنْ كَرِهَ
فَلَوْ طَلَبَ مِنْ اِثْنَيْنِ لَرِمَهُمَا فِي الْأَصَحِّ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ إِلَّا وَاحِدٌ لَرِمَهُ

إِنْ كَانَ فِيمَا يَثْبُتُ بِشَاهِدٍ وَيَمِينٍ، وَإِلَّا فَلَا، وَقِيلَ لَا يَلْزَمُ الْأَدَاءُ إِلَّا مَنْ تَحَمَّلَ قَصْدًا،

هه لگرتنی شاهیدی به (قَرَضُ الْكَفَايَةِ) واجبه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده‌ی پاستردا، واته: نه‌گه ر ژماره‌یه‌کی پیویست شاهیدی‌که هه لگرن گونا‌ه‌که له سه‌ر خه‌لکی‌تریش لاده‌که‌وئ، نه‌گه‌ر نا: هه‌موویان گونا‌ه‌بار ده‌بن.

ئینجا بزانه: هه‌ر که‌سێک شاهیدی‌کی له لا بئ حه‌پامه شاهیدی‌که بشاریته‌وه، چونکه شاهیدی‌که نه‌مانه‌ته له لای وی، واجبه: نه‌مانه‌ته‌که بداته‌وه، خوی گه‌وره ده‌فهرموئ: ﴿وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آثَمُ قَلْبُهُ﴾ هه‌ر که‌سێک شاهیدی بشاریته‌وه گونا‌ه‌بار.

(وَإِذَا لَمْ يَكُنْ فِي الْقَضِيَّةِ إِلَّا اثْنَانِ) نه‌گه‌ر له پووداو‌ه‌که‌دا ته‌نها دوو شاهید هه‌بون، نه‌و کاته (لَزِمَهُمَا الْأَدَاءُ) له سه‌ر هه‌ردووکیان به (قَرَضُ الْعَيْنِ) واجبه شاهیدی‌که بده‌ن هه‌ر کاتی‌ک داوایان لی‌کرا، خوی گه‌وره ده‌فهرموئ: ﴿وَلَا يَأْبُ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا﴾ نابئ شاهیده‌کان گیر ببن هه‌ر کاتی‌ک داوا کران بئ شاهیدی. که‌وابو: (فَلَوْ أَدَّى وَاحِدٌ وَامْتَنَعَ الْآخَرُ) نه‌گه‌ر یه‌کێکیان شاهیدی‌که‌ی دا، نه‌وه‌که‌ی‌تریش خوی گیر کردو شاهیدی‌که‌ی نه‌داو (وَقَالَ: إِحْلِفْ مَعَهُ) به‌ داوا کاره‌که‌ی گوت: سویندی گه‌ل ئه‌م شاهیده بخو، نه‌وه (عَصَى) گونا‌ه‌بار ده‌بئ، چونکه واجبه‌که‌ی به‌جئ نه‌هیناوه.

به‌لام (وَإِنْ كَانَ شُهُودٌ) نه‌گه‌ر له پووداو‌ه‌که‌دا له پاده‌ی پیویست زۆتر شاهید هه‌بون، نه‌و کاته (فَالْأَدَاءُ قَرَضُ كِفَايَةٍ) شاهیدی‌دانه‌که به (قَرَضُ الْكَفَايَةِ) له سه‌ر هه‌مووانیان واجبه، جا نه‌گه‌ر داوایان لی‌کری و دووانیان شاهیدی‌که بده‌ن، نه‌وه گونا‌ه‌که له سه‌ر هه‌مووانیان لاده‌که‌وئ، نه‌گه‌ر نا: هه‌موویان گونا‌ه‌بار ده‌بن.

(فَلَوْ طَلَبَ مِنْ اثْنَيْنِ) جا نه‌گه‌ر داواکاره‌که داوای له ته‌نها دوو شاهیدی دیارکراو کرد، نه‌و کاته (لَزِمَهُمَا فِي الْأَصَحِّ) له سه‌ر نه‌و دووانه واجبه: شاهیدی‌که بده‌ن، له فهرموده‌ی پاستردا، نه‌وه‌ک خه‌لک به‌ ته‌مای یه‌کتری واز له شاهیدی‌که بینن.

هه‌روه‌ها (وَإِنْ لَمْ يَكُنْ إِلَّا وَاحِدٌ) نه‌گه‌ر له پووداو‌ه‌که‌دا ته‌نها یه‌ک شاهید هه‌بوو، نه‌و کاته‌ش (لَزِمَهُ) نه‌گه‌ر داوای لی‌کرا له سه‌ری واجبه شاهیدی‌که بدا (إِنْ كَانَ فِيمَا يَثْبُتُ بِشَاهِدٍ وَيَمِينٍ) نه‌گه‌ر شاهیدی‌که له مافیکی وه‌هادا بئ: که به شاهیدی‌ک و سویندی داواکاره‌که ناشکرا ببئ: وه‌ک کێشه‌کانی مالی (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گه‌ر به شاهیدی‌ک و سویندخواردن ناشکرا نه‌بئ: وه‌کو ماره‌برین و ته‌لاق، نه‌و کاته (فَلَا) واجب نیه شاهیدی‌که بدا، چونکه سودی نیه (وَقِيلَ) له فهرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: (لَا يَلْزَمُ الْأَدَاءُ إِلَّا مَنْ تَحَمَّلَ قَصْدًا) شاهیدی‌دان واجب لَا اِتِّفَاقًا، وَلَوْ جُوبِ الْأَدَاءِ شَرْطًا: أَنْ يُدْعَى مِنْ مَسَافَةِ الْعَدْوَى، وَقِيلَ دُونَ مَسَافَةِ الْقَصْرِ. وَأَنْ يَكُونَ عَدْلًا فَإِنْ دُعِيَ دُو فُسُقٍ مُجْمَعٍ عَلَيْهِ- قِيلَ أَوْ مُخْتَلَفٍ فِيهِ- لَمْ يَجِبْ. وَأَنْ لَا يَكُونَ مَعْدُورًا بِمَرَضٍ وَنَحْوِهِ، فَإِنْ كَانَ أَشْهَدَ عَلَى شَهَادَتِهِ أَوْ بَعَثَ الْقَاضِي مَنْ يَسْمَعُهَا.

(فَصْلٌ تَقْبَلُ الشَّهَادَةَ عَلَا الشَّهَادَةَ فِي غَيْرِ عُقُوبَةٍ،

نيه تهنه له سر نه و كه سه نه بئ: كه به ويستى خوى شاهيديه كهى هه لگرتبئ
(لَا اتَّفَاقًا) نهك به پيکه وتن.

﴿ نَاگادارى ﴾: بئ نو سه ره كه دروسته: كرى نو سينه كه وه ريگرئ، هم بئ
شاهيده كهش دروسته: كرى سوارى و بژيوى پيگه و نه ندازهى له كار كه وتنئ نه و كاسبيهى
له و ماوه يه دا له كار ده كه وئ گشتى له و كه سه وه ريگرئ كه شاهيدى بئ ده دا، به لام
دروست نيه كرى شاهيدى دانه كه وه ريگرئ، چونكه خودى شاهيدى دانه كه واجبه،
هه روهك له زۆريه سهرچاوه كاندا فهرموويانه.

(وَلَوْ جُوبِ الْأَدَاءِ شُرُوطٌ) بئ واجبوونى شاهيدى دانه كهش چهند مهرچيك هه نه:
يه كه هم: (أَنْ يُدْعَى مِنْ مَسَافَةِ الْعَدْوَى) ده بئ له نه ندازهى خوش پوييه وه، يان نزيكتر داوا
بكرئ، واته: نه گهر له به يانيه وه ده ريچئ بئ سهر تاي شو بگه پيته وه ماله وه، نه گهر له و
نه ندازه يه دورتر بئ، واجب نيه بچئ (وَقِيلَ ثُونٌ مَسَافَةِ الْقَصْرِ) له فهرمووده يه كهى بئ هيژدا:
نه گهر له كه متر له نه ندازهى كور تكدنه وهى نو يژ داوا بكرئ واجبه: بچئ.

دووه م: (وَأَنْ يَكُونَ عَدْلًا) ده بئ شاهيده كه دادپه روه بئ، كه وابو: (فَإِنْ دُعِيَ ثُوْفِسَقٍ
مُجْمَعٍ عَلَيْهِ) نه گهر خاوه ن فاسقيكى يه كده نكي داوا كرا: وه كو شه پابخور- (قِيلَ أَوْ مُخْتَلَفٍ
فِيهِ) له فهرمووده يه كهى بئ هيژدا: نه گهر خاوه ن فاسقيكى يه كده نكي نه بئ- (لَمْ يَجِبْ)
واجب نيه شاهيديه كه بدا، چونكه شاهيدى فاسق قبول ناكريئ، به لام نه گهر شاهيده كه
فاسقيكى به نهينى بئ و خاوه ن مافه كهش به شاهيديه كهى وى بگاته مافى خوى، نه و كاته
واجبه شاهيديه كه بدا، هه روهك له زۆريه سهرچاوه كاندا فهرموويانه.

سئ يه م: (وَأَنْ لَا يَكُونَ مَعْدُورًا) نابئ شاهيده كه عوزيكي هه بئ: (بِمَرَضٍ وَنَحْوِهِ) به هوى
نه خوشى و عوزيكي وه ها: وهك ترسان له گيان و مال (فَإِنْ كَانَ) جا نه گهر شاهيده كه
عوزيكي هه بئ، نه و كاته (أَشْهَدَ عَلَى شَهَادَتِهِ) يه كيكي تر له سر شاهيديه كهى خوى
ده كاته شاهيد (أَوْ بَعَثَ الْقَاضِي مَنْ يَسْمَعُهَا) يان قازى وه كيكي خوى ده نيژئ تاكو گوى
له شاهيده كه بكرئ.

﴿ فَصْلٌ: لَهُ بَاسَى زَمَانِ شَاهِيدِي لَهُ سَهَرِ شَاهِيدِي ﴾

واته: شاهيدى له سر شاهيدى كه سئكى تر بدا. (تَقْبَلُ الشَّهَادَةَ عَلَى الشَّهَادَةِ) شاهيدى دان
له سر شاهيدى شاهيدى كي تر قبول ده كرى: (فِي غَيْرِ عُقُوبَةٍ) له گشت مافيكدا كه سزاي
وَفِي عُقُوبَةٍ لَادِمِي عَلَا مَذْهَبٍ، وَتَحْمُلُهَا بِأَنْ يَسْتَرْعِيَهُ فَيَقُولُ: أَنَا شَاهِدٌ بِكَذَا وَأَشْهَدُكَ
أَوْ إِشْهَدُ عَلَى شَهَادَتِي. أَوْ يَسْمَعُهُ يَشْهَدُ عِنْدَ قَاضٍ. أَوْ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنَّ لِفُلَانٍ عَلَى
فُلَانٍ أَلْفًا عَنْ ثَمَنِ مَبِيعٍ أَوْ غَيْرِهِ. وَفِي هَذَا وَجْهٌ، وَلَا يَكْفِي سَمَاعُ قَوْلِهِ لِفُلَانٍ عَلَى

فُلَانٍ كَذًا، أَوْ أَشْهَدُ بِكَذَا، أَوْ عِنْدِي شَهَادَةٌ بِكَذَا. وَلِيُبَيِّنَ الْفَرْعُ عِنْدَ الْأَدَاءِ جِهَةً التَّحْمُلِ،

تاوانه کانی مافی خوی گه وره نه بئ، جیاوازی نیه مافی ئاده میزاد بئ: وه کو کپین و فروشتن و دانپیدا میتنان و ماره بپین و ته لاق و... هتد، یان مافی خوی گه وره بئ: وه کو زه کات و وه قف، هم (وَفِي عُقُوبَةٍ لَدَمِي) له و سزایانه شدا قبول ده کری: که مافی ئاده میزادانن: وه کوشتنی له تۆله و بوختانی زینا (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سهر فرموده ی پاستی مه زه ب، واته: به لام له سزا کانی مافی خوی گه وره دا- وه کو زینا و شه پابخوار دنه وه- زمانشاهیدی قبول ناکری.

(وَتَحْمُلُهَا) هه لگرتنی زمانشاهیدی به یه کیک له سئ هویانه دروست ده بی: یه که م: (بِأَنْ يَسْتَرْعِيَهُ فَيَقُولُ) شاهیده که شاهیدی که ی خوی به زمانشاهیده که بسپیژی و بئ: (أَنَا شَاهِدٌ بِكَذَا وَأَشْهَدُكَ أَوْ إِشْهَدُ عَلَى شَهَادَتِي) من شاهیدم به و شته و تۆم کرده شاهید له سهر شاهیدی که م. یان تر شاهیدی بده له سهر شاهیدی که ی من. دووهم: (أَوْ يَسْمَعُهُ يَشْهَدُ عِنْدَ قَاضٍ) یان زمانشاهیده که گوئی لی بئ شاهیده که شاهیدی که دده له لای قازی، یان له لای کار به ده سستی کی تر.

سئ یه م: (أَوْ يَقُولُ) یان گوئی لی بئ شاهیده که هوی شاهیدی که ی بئ: وه (أَشْهَدُ أَنْ لِفُلَانٍ عَلَى فُلَانٍ أَلْفًا عَنْ ثَمَنٍ مَبِيعٍ أَوْ غَيْرِهِ) من شاهیدم فلانکه س هه زار دیناری له سهر فلانکه سه له پاره ی فروش راویک، یان له پاره ی قهرزیک.

جا به یه کیک له و سئ هویانه بئ زمانشاهیده که دروست ده بی شاهیدی بدا، هه رچه ند له هوی دووهم و سئ یه میشدا شاهیدی که ی پی نه سپیژد رابی، به لام (وَفِي هَذَا وَجْهٌ) له م سئ یه مه دا فرموده یه کی بئ هیژ هه یه: که بئ پیسپاردن دروست نه بی.

(وَلَا يَكْفِي سَمَاعُ قَوْلِهِ) بئ دروست بوونی زمانشاهیدی نه وه ندده به س نیه زمانشاهیده که گوئی له شاهیده که بئ بئ: (لِفُلَانٍ عَلَى فُلَانٍ كَذًا) فلان نه وه ندده ی له سهر فلانه (أَوْ) یان بئ: (أَشْهَدُ بِكَذَا) من شاهیدی به و شته ده دم (أَوْ) یان بئ: (عِنْدِي شَهَادَةٌ بِكَذَا) من شاهیدی که به و شته له لایه.

(وَلِيُبَيِّنَ الْفَرْعُ عِنْدَ الْأَدَاءِ جِهَةَ التَّحْمُلِ) با زمانشاهیده که له کاتی شاهیدی دانه که دا پوون بکاته وه: نه و پووه ی شاهیدی که ی لی هه لگرتوه: وه (من شاهیدم فلانکه س نه و شاهیدی یه ده دا و منیشی کردو ته زمانشاهید). یان یه کیک له دوو هویه کانی تر پوون فَإِنْ لَمْ يُبَيِّنْ وَوَثَّقَ الْقَاضِي بِعِلْمِهِ فَلَا بَأْسَ، وَلَا يَصِحُّ التَّحْمُلُ عَلَى شَهَادَةِ مَرْدُودِ الشَّهَادَةِ، وَلَا تَحْمِلُ السُّوَّةُ، فَإِنْ مَاتَ الْأَصْلُ أَوْ غَابَ أَوْ مَرِضَ لَمْ يَمْنَعْ شَهَادَةُ الْفَرْعِ،

وَإِنْ حَدَّثَ رِدَّةً أَوْ فِسْقًا أَوْ عَدَاوَةً مَنَعَتْ، وَجُنُونُهُ كَمَوْتِهِ عَلَا الصَّحِيحُ، وَلَوْ تَحَمَّلَ
فَرْعٌ فَاسِقٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ فَأَدَّى وَهُوَ كَامِلٌ قُبِلَتْ، وَيَكْفِي شَهَادَةُ اثْنَيْنِ عَلَا الشَّاهِدَيْنِ،

بکاته وه، به لام (فَإِنْ لَمْ يُبَيِّنْ) نه گهر زمانشاهیده که پوهه که ی پوون نه کرده وه و ته نها
کوتی: (من شاهیدم له سهر شاهیدی فلان شاهیده بهم شته). جا (وَوَقَّ الْقَاضِي
بِعِلْمِهِ) قازیش باوه پی به زانستی زمانشاهیده که هه بو: که چوون زمانشاهیدی هه لده گری،
نه و کاته (فَلَا بَأْسَ) هیچ زیانیک له زمانشاهیدی که دا نیه.

(وَلَا يَصِحُّ التَّحْمُلُ) هه لگرتنی زمانشاهیدی دروست نابی (عَلَى شَهَادَةِ مَرْدُودِ الشَّهَادَةِ) له
سهر شاهیدی نه و که سه ی شاهیده که ی پهد کراوه ته وه: به هو ی فاسقی، یان
دوژمنایه تی، یان باب و کورپایه تی (و) هه روه ها (لَا تَحْمِلُ النُّسُوءُ) دروست نابی ثافره تان و
نیزاموک زمانشاهیدی هه لگرن، هه رچه ند شاهیده کانی بنچینه ش هه موویان ثافره ت بنو
شاهیدی که ش له باره ی حه یزو شیردان و مندالبون بی.

(فَإِنْ مَاتَ الْأَصْلُ) جا نه گهر شاهیده که ی بنچینه یی مرد (أَوْ غَابَ) یان دیار نه بو له کو یی
(أَوْ مَرَضَ) یان نه خو ش بو، نه وه (لَمْ يَمْنَعْ شَهَادَةُ الْفَرْعِ) شاهیدی زمانشاهیده که
قه دهغه ناکاو قبول ده کری.

به لام (وَإِنْ حَدَّثَ رِدَّةً أَوْ فِسْقًا أَوْ عَدَاوَةً) نه گهر شاهیده که ی بنچینه یی کافر بو، یان فاسق
بو، یان دوژمنایه تی لئ په یدا بو، نه و کاته (مَنَعَتْ) هه ریه کی که له و سییانه شاهیدی
زمانشاهیده که ش قه دهغه ده کاو قبول ناکری، چونکه نه و سییانه گومان له پابردوی
شاهیده که شدا په یدا ده که ن (وَجُنُونُهُ) شیتبونی شاهیده که ی بنچینه یی و لالبوونی و
کو ییوونی، گشتی (کَمَوْتِهِ) وه کو مردنیه تی و شاهیدی زمانشاهیده که قه دهغه ناکه ن و
قبول ده بی (عَلَى الصَّحِيحِ) له سهر هه رموده ی پاست.

(وَلَوْ تَحَمَّلَ فَرْعٌ فَاسِقٌ أَوْ عَبْدٌ أَوْ صَبِيٌّ) نه گهر زمانشاهیدی فاسق، یان کو یله، یان مندا ل
شاهیدی که ی هه لگرت (فَأَدَّى وَهُوَ كَامِلٌ) ئینجا له حاله تی کامل یدا زمانشاهیدی که ی دا،
واته: توبه ی کردبو، نازاد بو، بلوغی بوبو، نه و کاته (قُبِلَتْ) زمانشاهیدی که ی قبول
ده کری.

ئینجا بزانه: دروست نیه ژماره ی زمانشاهیدی که ن له پووداوه که دا له دووان که متر بی،
که و ابو: (وَيَكْفِي شَهَادَةُ اثْنَيْنِ عَلَى الشَّاهِدَيْنِ) نه وه نده به سه: دوو زمانشاهید له سهر
شاهیدی دوو شاهیدان شاهیدی بده ن، واته: هه ریه که یان له سهر شاهیدی هه ردو و
شاهیده کان شاهیدی بدا.

وَفِي قَوْلٍ يُشْتَرَطُ لِكُلِّ رَجُلٍ أَوْ امْرَأَةٍ اثْنَانِ، وَشَرَطُ قَبُولِهَا:
تَعَدُّرٌ أَوْ تَعَسُّرُ الْأَصِيلِ بِمَوْتٍ أَوْ عَمَى أَوْ مَرَضٍ يَشْقُ خُضُورُهُ أَوْ غِيَّةٌ

لِمَسَافَةِ عَدْوَى، وَقِيلَ قَصْرٌ، وَأَنْ يُسَمِّيَ الْأَصُولَ، وَلَا يُشْتَرَطُ أَنْ يُزَكِّيَهُمُ الْفُرُوعُ، فَإِنْ زَكَّوْهُمْ قَبْلَ، وَلَوْ شَهِدُوا عَلَى شَهَادَةِ عَدْلَيْنِ أَوْ عُدُولٍ وَلَمْ يُسَمُّوهُمْ لَمْ يَجُزْ. (فَصْلٌ) رَجَعُوا عَنِ الشَّهَادَةِ قَبْلَ الْحُكْمِ اِمْتَنَعَ،

به لَام نه گهر هر يه که يان له سر شاهيدى ته نها شاهيدك شاهيدى بدا نه وه بهس نيه، چونکه مەرجه: هر شاهيدك دوو زمانشاهيدى هه بن، که واته: نه گهر دوو زمانشاهيد له سر شاهيدى ته نها شاهيدك شاهيدى بدهن، نه و کاته بى خاوهن مافه که دوسته سويندى گهل شاهيدك له گهل زمانشاهيدى نه و دووانه بخوا، ههروه که له (مغنى) دا فهرموويه تى (وقى قول) له فهرموده يه کدا (يُشْتَرَطُ لِكُلِّ رَجُلٍ أَوْ امْرَأَةٍ اِثْنَانِ) به مەرچ داده نرى بى هر پياويك، يان بى هر ئافره تيك دوو زمانشاهيد هه بن.

(وَشَرَطُ قَبُولِهَا) مەرچى قبولکردنى زمانشاهيدى نه ميه: (تَعَذُّرٌ أَوْ تَعَسُّرُ الْأَصِيلِ) نه گونجى، يان زه حمهت بى شاهيده کهى بنچينه يى ئاماد بىي (بِمَوْتٍ أَوْ عَمَى) به هوى مردنى، يان کويزبوونى، يان شيتبوونى، يان لالبوونى (أَوْ مَرَضٍ يَشْقُ حُضُورُهُ) يان به هوى نه خوشيه کهى وه ها که ئاماده بوونه کهى ئازارى بدا، يان له ترسى خاوهن قهرزيك، يان که سيکى تر نه ويژى ئاماده بىي (أَوْ غَيْبَةٍ لِمَسَافَةِ عَدْوَى) يان شاهيده کهى بنچينه يى ديار نه بى و به نه ندازه ي خوشرو يى پيوار دوو بى، واته: بى سه ره تاي شه و نه گاته وه شوينه کهى خوى (وقيل قصر) له فهرموده يه کهى بى هيژدا به نه ندازه ي کورتکردنه وه ي نويز دوو بى.

(و) ههروه ها مەرجه: (أَنْ يُسَمِّيَ الْأَصُولَ) زمانشاهيده که له شاهيديه که دا ناوى شاهيده بنچينه ييه کان بىي: وه (من شاهيدم له سر شاهيدى فلان شاهيد)... هتد، تاكو قازى و داوالیکراوه که بيانناسن و بتوانن په خنه يان لى بگرن، به لَام (وَلَا يُشْتَرَطُ أَنْ يُزَكِّيَهُمُ الْفُرُوعُ) مەرچ نيه: زمانشاهيده کان شاهيده بنچينه ييه کان به دادپهروه ر دابنين (فَإِنْ زَكَّوْهُمْ) چا نه گهر به دادپهروه ريان دانان، نه و کاته (قَبْلَ) لىيان قبول ده کرى.

(وَلَوْ شَهِدُوا عَلَى شَهَادَةِ عَدْلَيْنِ أَوْ عُدُولٍ) نه گهر زمانشاهيده کان شاهيديان دا له سر شاهيدى دوو دادپهروه ر، به لَام (وَلَمْ يُسَمُّوهُمْ) ناويان نه هيژان، نه وه (لَمْ يَجُزْ) بهس نيه و دوست نابى، چونکه داوالیکراوه که ناينناسن و ناتوانن په خنه يان لى بگري.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسٍ پِهِ شِيْمَانِبُونَه وَهُ لَه شَاهِيدِي﴾

(إِذَا رَجَعُوا عَنِ الشَّهَادَةِ) هر کاتيك شاهيده کان په شيمان بونه وه له شاهيديه که يان (قَبْلَ الْحُكْمِ) پيش نه وه ي قازى - دادوهر - به شاهيديه که يان - بپيار بدا، نه وه (اِمْتَنَعَ) دادکردنى أَوْ بَعْدَهُ وَقَبْلَ اِسْتِيفَاءِ مَالِ اُسْتَوْفِي، أَوْ عَقُوبَةَ فَلَ، أَوْ بَعْدَهُ لَمْ يُنْقَضْ، فَإِنْ كَانَ اَلْمُسْتَوْفَى قِصَاصًا

أَوْ قَتَلَ رِدَّةً أَوْ رَجَمَ زَنًا أَوْ جَلَدَهُ وَمَاتَ وَقَالُوا تَعَمَّدْنَا فَعَلَيْهِمْ قِصَاصٌ أَوْ دِيَّةٌ مُغْلَظَةٌ،

به و شاهیدی به قه دهغه ده بی و برپاردانه که ی دروست نابی، واته: هرچه ند دوباره ش شاهیده کان شاهیدی به که بده نه وه شاهیدی به که یان هر ای و هرنه گیری؟ چونکه نازاندی یه که مه که یان پاسته، یان دوه مه که یان.

(أَوْ بَعْدَهُ وَقَبْلَ اسْتِيفَاءِ مَالٍ) یان نه گهر له دوی برپاردانی قازی به مالیک بؤ که سیک، شاهیده کان په شیمان بونه وه پیش نه وهی مال که وریگری، نه و کاته (أُسْتُوفِيَ) مال که وریگری و په شیمان بونه وه که کار له برپاره که ناکا، چونکه برپاردانه که ته و او بووه ه لئاره شیته وه.

(أَوْ عُقُوبَةٍ) یان نه گهر له دوی برپاردانی قازی به واجبونی سزای تاوانیک، شاهیده کان په شیمان بونه وه پیش نه وهی سزای تاوانه که وریگری، نه و کاته ش برپاره که ه لئاره شیته وه، به لام (فَلَا) نابی سزایه که وریگری، چونکه سزای تاوانه کان به هی (شُبْهَةً) لاده که وی، جیاوازی نیه تاوانه که مافی خوی گوره بی: وه کو زینا و شه پاب، یان مافی ناده میزاد بی، وه کو کوشتنی له توله و بوختانی زینا.

(أَوْ بَعْدَهُ) یان نه گهر له دوی برپاردانی قازی و له دوی وریگری سزای تاوانه که شاهیده کان په شیمان بونه وه، نه و کاته ش (لَمْ يُنْقَضْ) برپاره که ی قازی ه لئاره شیندریته وه سزایه که ی به دروستبویی داده ندی، به لان قازی و شاهیده کان به م شیوه یی داهاتو برپاریان له سر ده ندی:

(فَإِنْ كَانَ الْمُسْتَوْفَى قِصَاصًا) نه گهر سزا وریگری وه که کوشتنی له توله، یان لیکنده وهی نه ندایکی له توله بو (أَوْ قَتَلَ رِدَّةً أَوْ رَجَمَ زَنًا) یان کوشتنی کافریون، یان به ردبارانکردنی زینا بو (أَوْ جَلَدَهُ وَمَاتَ) یان دارکاری زینا بو و به و دارکاریه ش مرد، یان ده ست برپنی دزی بو، نینجا له دوی وریگری سزایه که شاهیده کان په شیمان بونه وه (وَقَالُوا تَعَمَّدْنَا) کوتیان: به قه سدی نه و شاهیدی به درو یه مان داو ده شمانزانی به م شاهیدی به یی نیمه سزایه که ی ای وریگری، نه و کاته (فَعَلَيْهِمْ قِصَاصٌ) کوشتنه وهی له توله ی سزادراره که ته نها له سر شاهیده کان واجب ده بی به و مرجه ی میراتگری کوژراوه که نه زانی شاهیده کان درو ده کن، نه گینا: کوشتنه وهی له توله -ته نها- له سر خوی واجب ده بی، هروه که له زوری به سرچاوه کاند فهرموویانه.

(أَوْ دِيَّةٌ مُغْلَظَةٌ) یان نه گهر شاهیده کان له توله کردنه وه عفو کران، نه وه کاته خوینیکي نه ستورکراوی سزادراره که له مالی ه مو شاهیده کان واجب ده بی و به سر ژماره که یاندا وَعَلَى الْقَاضِي قِصَاصٌ إِنْ قَالَ تَعَمَّدْتُ. وَإِنْ رَجَعَ هُوَ وَهُمْ فَعَلَّ الْجَمِيعُ قِصَاصٌ إِنْ قَالُوا: تَعَمَّدْنَا. فَإِنْ قَالُوا: أَخْطَأْنَا. فَعَلَيْهِ

نِصْفُ دِيَّةٍ وَعَلَيْهِمْ نِصْفٌ، وَلَوْ رَجَعَ مُزْكٌ فَلَا صَحَّ أَنَّهُ يَضْمَنُ، أَوْ وَلِيٌّ وَحْدَهُ

بهش ده کړئ ﴿عَنِ الشَّعْبِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾: أَنَّ رَجُلَيْنِ شَهِدَا عَلَى رَجُلٍ أَنَّهُ سَرَقَ، فَقَطَعَهُ عَلَيْهِ ﷺ ثُمَّ جَاءَ بَآخَرَ وَقَالُوا أَخْطَأْنَا. فَأَبْطَلَ شَهَادَتَهُمَا وَأَخَذَا بِدِيَّةِ الْأَوَّلِ، وَقَالَ: لَوْ عَلِمْتُ أَنَّكُمَا تَعْمَدْتُمَا لَقَطَعْتُكُمَا ﴿رواه البخاري﴾، دوو پياو شاهيديان دا له سهر پياوړيک: دزیی کردوه. جا نیمای (علی) به و شاهیدی به دهستی دزه کی بری، ټینجا شاهیده کان دزیکی تریان هیناو گوتیان: به هله شاهیدیمان له سهر یه که مه که داوه. جا نیمای (علی) شاهیدی به که یانی به تال کرده و خوینی دهستی به که مه که یانی لئوهر گراو فرموی: نه گهر زانیام به قه سدی شاهیدیتان له سهر داوه، دهستی هردو وکتان له توله لئوده کرده و.

ټینجا بزانه: هر به به لگه ی حه دیسه که: نه توله و نه خوین له سهر قازی به که واجب نابی به و مه رجی به قه سدی، یان به هله برپاره ناشه رعیه کی نه دابی، که وایو: (وَعَلَى الْقَاضِي قِصَاصٌ) کوشتنه وهی له توله ته نها له سهر قازی به که واجب ده بی (إِنْ قَالَ تَعَمَّدْتُ) نه گهر به ته نها په شیمان بیته وه و بلئ: به قه سدی به و شاهیدی به درو یه دادم کردو برپارم دا. جا نه گهر له توله کردنه وه عه فو کرا، نه و کاته واجبه: خوینیکي نه ستور بدا.

به لام (وَإِنْ رَجَعَ هُوَ وَهُمْ) نه گهر قازی و شاهیده کان گشتیان په شیمان بونه وه، نه و کاته (فَعَلَى الْجَمِيعِ قِصَاصٌ) له سهر گشتیان کوشتنه وهی له توله واجب ده بی (إِنْ قَالُوا: تَعَمَّدْنَا) نه گهر گشتیان بلئ: به قه سدی کردمان. واته: قازی بلئ: به قه سدی به و شاهیدی به درو یه برپارم داوه. شاهیده کانیش بلئ: به قه سدی شاهیدی به درومان دا.

به لام (فَإِنْ قَالُوا أَخْطَأْنَا) نه گهر قازی به که و شاهیده کان بلئ: به هله دا چوین، واته: قازی به که بلئ: به هله به و شاهیدی به درو یه برپارم داوه. شاهیده کانیش بلئ: به هله شاهیدیمان دا. نه و کاته (فَعَلَيْهِ نِصْفُ دِيَّةٍ) نیوه ی خوینی سزادراوه که - به ته نها - له سهر قازی به که یه، هم (وَعَلَيْهِمْ نِصْفٌ) نیوه خوینه کی تریش له سهر هم مو شاهیده کانه به تی کړایی، به به لگه ی حه یسه کی پابردو.

(وَلَوْ رَجَعَ مُزْكٌ) نه گهر پاکه ره وهی شاهیده کان په شیمان بڼوه له دادپه روه رکړنی شاهیده کان و گوتی: به درو گوت شاهیده کان دادپه روه رن. نه وه (فَلَا صَحَّ أَنَّهُ يَضْمَنُ) به فرموده ی پاستر: پاکه ره وه که - به ته نها - ده بیته زامین: به کوشتنی له توله، یان به خوینی سزادراوه که، واته: شاهیده کان نابنه زامین.

(أَوْ وَلِيٌّ وَحْدَهُ) یان میراتگری کوژدراوه که - به ته نها - په شیمان بڼوه و گوتی: من به درو داوام کردو گوت: فلانکه س خزمه کی منی کوشتوه. هه روه ها نه گهر بشلئ: من ده مزانی فَعَلَيْهِ قِصَاصٌ أَوْ دِيَّةٌ، أَوْ مَعَ الشُّهُودِ فَكَذَلِكَ، وَقِيلَ: هُوَ وَهُمْ شُرَكَاءُ، وَلَوْ شَهِدَا بِطَّلَاقٍ بَائِنٍ أَوْ رَضَاعٍ أَوْ لِعَانٍ وَفَرَّقَ الْقَاضِي فَرَجَعَا

دَامَ الْفِرَاقُ وَعَلَيْهِمْ مَهْرُ مِثْلٍ، وَفِي قَوْلٍ نِصْفُهُ إِنْ كَانَ قَبْلَ وَطْءٍ، وَلَوْ شَهِدَا بَطْلَاقٍ وَفَرَّقَ فَرَجَا فَقَامَتْ بَيِّنَةٌ أَنَّهُ كَانَ بَيْنَهُمَا رِضَاعٌ فَلَا غُرْمَ، وَلَوْ رَجَعَ شُهُودُ مَالٍ

شاهیده‌کان به درو شاهیدیان له سر بکوژده که داوه. نه‌وه له ه‌ردو حاله‌تدا (فَعَلَيْهِ قِصَاصٌ أَوْ دِيَّةٌ) کوشتنه‌وهی له‌تو‌له‌ی سزادراره‌که، یان خوینه‌که‌ی ته‌ن‌ها له سر میراتگره‌که واجب ده‌بی (أَوْ مَعَ الشُّهُودِ) یان نه‌گ‌ر میراتگری کوژدراوه‌که له‌گ‌ل شاهیده‌کان ویک‌را په‌شیمان بونه‌وه، نه‌و کاته‌ش (فَكَذَلِكَ) به‌فرموده‌ی پاستر: کوشتنه‌وه‌ی له‌تو‌له، یان خوینه‌که-ته‌ن‌ها- له سر میراتگره‌که واجب ده‌بی، چونکه له ه‌ردو مه‌سه‌له‌دا نه‌و پاسته‌وخ‌ سزادراره‌که‌ی کوشتوه (وَقِيلَ: هُوَ وَهُمْ شُرَكَاءُ) له فرموده‌یه‌کی بی‌هیزدا: میراتگره‌که و شاهیده‌کان له کوشتنه‌که‌دا هاویه‌شن، واته: گشتیان له‌تو‌له ده‌کوشتری‌نه‌وه، یان خوینیان لی‌پوه‌رده‌گیری.

(وَلَوْ شَهِدَا) نه‌گ‌ر دوو شاهید شاهیدیان دا له سر که‌سیک (بَطْلَاقٍ بَائِنٍ) به‌ته‌لاقیکی (بائِن) ی به‌خولع، یان سی‌به‌سی، یان پیش جیماعکردن (أَوْ رِضَاعٍ) یان به‌شیرخواردنیکی حه‌پامکه‌ر (أَوْ لِعَانٍ) یان به‌له‌عنه‌ت لی‌کردن، ئینجا (وَفَرَّقَ الْقَاضِي) به‌و شاهیدی‌یه‌قازی ژنو می‌رده‌که‌ی لی‌ک جیا‌کردنه‌وه (فَرَجَا) ئینجا شاهیده‌کان له شاهیدی‌یه‌کیان په‌شیمان بونه‌وه و گوتیان: درومان کرد. نه‌وه (دَامَ الْفِرَاقُ) لی‌کجیا بونه‌وه‌که‌ی ژنو می‌رده‌که به‌برده‌وامی جی‌به‌جی‌ده‌بی، به‌لام (وَعَلَيْهِمْ مَهْرُ مِثْلٍ) له سر شاهیده‌کان واجبه: ماره‌یی هاووی‌نه‌ی ژنه‌که بده‌نه می‌رده‌که‌ی، ه‌رچه‌ند جیماعیشی له‌گ‌ل نه‌کردبی، یان ژنه‌که گ‌رده‌نی نازاد کردبی له ماره‌یی‌که‌ی (وَفِي قَوْلٍ نِصْفُهُ إِنْ كَانَ قَبْلَ وَطْءٍ) له فرموده‌یه‌کدا: نیوه‌ی ماره‌یی‌که واجب ده‌بی نه‌گ‌ر جیا‌بونه‌وه‌که پیش جیماعکردن بی.

(وَلَوْ شَهِدَا بَطْلَاقٍ) نه‌گ‌ر دوو شاهیده‌کان شاهیدیان دا به‌ته‌لاقیکی (بائِن)، ئینجا (وَفَرَّقَ) قازی ژنو می‌رده‌که‌ی-به‌و شاهیدی‌یه- لی‌ک جیا‌کردنه‌وه (فَرَجَا) ئینجا شاهیده‌کان په‌شیمان بونه‌وه و گوتیان درومان کرد (فَقَامَتْ بَيِّنَةٌ أَنَّهُ كَانَ بَيْنَهُمَا رِضَاعٌ) ئینجا به‌دوو شاهید، یان به‌به‌لکه‌یه‌کی‌تر ئاشکرا بوو: ژنو می‌رده‌که شیرخواردنیکی حه‌پامکه‌ریان له نیوانیاندا بوو، یان پیشتر به (بائِن) ته‌لاقی داوه، یان می‌رده‌که گوتی: شاهیده‌کان پاست ده‌ک‌ن. نه‌وه له‌و حاله‌تانه‌دا (فَلَا غُرْمَ) هیچ تو‌له‌ی ماری‌یه‌که ناکه‌ویته سر شاهیده‌کان، چونکه به‌شاهیدی‌یه‌که‌ی نه‌وان ژنه‌که له ده‌ست می‌رده‌که نه‌دراوه.

(وَلَوْ رَجَعَ شُهُودُ مَالٍ) نه‌گ‌ر شاهیدیان دا به‌مالیک له سر که‌سیک، ئینجا به‌برپاری قازی ماله‌که له‌که‌سه‌که وه‌گیرا، ئینجا شاهیده‌کان په‌شیمان بونه‌وه و گوتیان درومان کرد، غَرِمُوا فِالْأَطْهَرِ، وَمَتَى رَجَعُوا كُلُّهُمْ وَزَّعَ عَلَيْهِمُ الْغُرْمُ، أَوْ بَعْضُهُمْ وَبَقِيَ نِصَابٌ فَلَا غُرْمَ، وَقِيلَ يَغْرِمُ قِسْطُهُ، وَإِنْ نَقَصَ النَّصَابُ وَلَمْ يَزِدِ الشُّهُودُ عَلَيْهِ فَقِسْطٌ، وَإِنْ زَادَ فَقِسْطٌ مِّنْ

النَّصَابِ، وَقِيلَ مِنَ الْعَدَدِ، وَإِنْ شَهِدَ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ فَعَلَيْهِ نِصْفٌ وَهُمَا نِصْفٌ،

ئەو (عَرِّمُوا فِي الْأَظْهَرِ) واجبه: شاهیده کان تۆلەى مالە وەرگیراوه که بدهنه لیۆه رگیراوه که، له فهرموده ی به هیژتردا، ئینجا (وَمَتَّى رَجَعُوا كُلُّهُمْ) ئەگەر هه موو شاهیده کان په شیمان بوینه وه، ئەو کاته (وُزِعَ عَلَيْهِمُ الْغَرْمُ) تۆلەى مالە وەرگیراوه که به سه ره مووانیاندا به ش ده کرئ به یه کسانى (أَوْ بَعْضُهُمْ) به لام ئەگەر هه ندیکیان په شیمان بوینه وه (وَيَقِي نَصَابٌ) پاده ی پئویستیش له شاهیده کان مابۆوه: وه ک له سئ شاهیدان ته نها یه کیکیان په شیمان ببیته وه، ئەو کاته (فَلَا غَرْمَ) تۆلەى مالە که له سه ره په شیمان بووه که نیه، چونکه به لگه ی لیۆه رگرتنه که به ته وای ماوه ته وه (وَقِيلَ يَغْرَمُ قِسْطُهُ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: به شه تۆلەى خۆی ده دا.

جا بزانه: ئەگەر دوو زمانیک له لای سته مکاریک زمانى له که سیك دا، سته مکاره که ش به هۆی زمان لیدانه که ی وی هه ندیک مالى له که سه که ستاند، ئەو ئەگەر زمان لیدانه که ی به ناهه ق بی و سته مکاره که ش به مالخوری خه لک ناسراو بی، ئەو کاته تۆلەى مالە ستیئندراوه که له سه ره زمان لیدره که یه، هه روه ک ئیمام (ابن عبدالسلام) و چه ند زانایه کی تر فهرموویانه و له (بغية المسترشدين) دا گیراویه تیه وه، به لام (تحفة) و (نهاية) یه په دیان کردۆته وه.

(وَإِنْ نَقَصَ النَّصَابُ) ئەگەر له دواى په شیمان بوونه وه ی هه ندیکیان پاده ی شاهیده کان که م بۆوه (وَلَمْ يَزِدِ الشُّهُودُ عَلَيْهِ) شاهیده کانیش له پاده ی پئویست زیاتر نه بون: وه ک ته نها چوار شاهیدی زینا هه بن و یه کیکیان په شیمان ببیته وه، یان دوو شاهیدی کوشتن و مال هه بن و یه کیکیان په شیمان ببیته وه، ئەو کاته (فَقِسْطُ) به شه تۆلە له سه ره په شیمان بووه که واجب ده بی، واته: له وینه ی یه که مدا: چواریک، له وینه ی دووه مدا: نیوه.

به لام (وَإِنْ زَادَ) ئەگەر شاهیده کان له پاده ی پئویست زیاترین: وه ک له پینچ شاهیدی زینا دووانیان په شیمان ببینه وه، له سئ شاهیدی کوشتن و مال دووانیان په شیمان ببینه وه، ئەو کاته ش (فَقِسْطُ مِنَ النَّصَابِ) به شه تۆلە به گوێره ی پاده که له سه ره په شیمان بووه کان واجب ده بی، واته: له سه ره هه ردوویکی زینا: چواریک، له سه ره هه ردوویکی مال: نیوه (وَقِيلَ مِنَ الْعَدَدِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: به گوێره ی ژماره ی شاهیده کان تۆلە واجب ده بی. (وَإِنْ شَهِدَ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ) ئەگەر پیاویک و دوو ئافره ت شاهیدیان دا به مایک، مالە که ش وەرگیرا، ئینجا هه ر سیکیان په شیمان بونه وه، ئەو (فَعَلَيْهِ نِصْفٌ وَهُمَا نِصْفٌ) نیوه ی تۆلەى مالە که له سه ره پیاوه که یه، نیوه که ی تریش له سه ره هه ردوو ئافره ته کانه چونکه هه ردوویکیان وه ک پیاویکن.

أَوْ وَأَرْبَعٌ فِي رِضَاعٍ فَعَلَيْهِ ثُلُثٌ وَهُنَّ ثُلثَانِ، فَإِنْ رَجَعَ هُوَ أَوْ ثِنْتَانِ

فَلَا غُرْمَ لِأَصَحِّ، وَإِنْ شَهِدَ هُوَ وَأَرْبَعُ بِمَالٍ فَقِيلَ كَرَضَاعٌ، وَالْأَصَحُّ هُوَ
نِصْفٌ وَهَنْ نِصْفٌ سَوَاءٌ رَجَعْنَ مَعَهُ أَوْ وَحْدَهُنَّ، وَإِنْ رَجَعَ ثِنْتَانِ فَلَا أَصَحَّ
لَا غُرْمَ، وَأَنْ شُهِدَ إِحْصَانٌ أَوْ صِفَّةٌ مَعَ شُهُودٍ تَعْلِيْقٍ طَلَاقٍ أَوْ عَتَقٍ لَا يَغْرُمُونَ شَيْئًا.

(أَوْ أَرْبَعُ فِي رَضَاعٍ) يان پياويک و چوار ئافرهت له شیرخواردنیکدا شاهیدیان دا،
ئینجا هر پینجیان په شیمان بونه وه، نه وهش (فَعَلَيْهِ ثُلُثٌ وَهَنْ ثُلُثَانِ) سییه کی توله له
سر پیاوه که یه و دوو سییه که ی تریش له سر هر چوار ئافره ته کانه، چونکه هر چواریان
وه که دوو پیاوانن، به لام (فَإِنْ رَجَعَ هُوَ أَوْ ثِنْتَانِ) نه گهر ته نها پیاوه که په شیمان بږوه،
یان ته نها دوو ئافرهت په شیمان بونه وه، نه و کاته (فَلَا غُرْمَ فِي الْأَصَحِّ) هیچ توله
له سر په شیمان بونه کان نیه، له فرموده ی پاستردا، چونکه به لگه ی شیرخواردنه که
به ته وای ماوه ته وه.

(وَإِنْ شَهِدَ هُوَ وَأَرْبَعُ بِمَالٍ) نه گهر پیاويک و چوار ئافرهت شاهیدیان دا به مالیک، مال که ش
وه رگیرا، ئینجا هر پینجیان په شیمان بونه وه (فَقِيلَ كَرَضَاعٌ) له فرموده یه کی بږه یزدا:
وه کومه سه له ی شیر که یه: پیاوه که سییه کی توله ی له سره، به لام (وَالْأَصَحُّ)
به فرموده ی پاستر: (هُوَ نِصْفٌ وَهَنْ نِصْفٌ) پیاوه که نیوه ی توله ی له سره و هر چوار
ئافره ته کانیش نیوه که ی تریان له سره (سَوَاءٌ رَجَعْنَ مَعَهُ أَوْ وَحْدَهُنَّ) یه کسانه و جیاوازی
نیه: ئافره ته کان له گه لا پیاوه که په شیمان بوینه وه، یان به ته نها، چونکه له شاهیدی
مالی دا پیاويک- به ته نها- نیوه یه، به لام ئافره تان هر چند زوریش بن هر به نیوه
داده ندرین، که وایو: (وَإِنْ رَجَعَ ثِنْتَانِ) نه گهر له و چوار ئافره تانه دووانیان په شیمان
بونه وه، نه و کاته (فَلَا أَصَحُّ لَّا غُرْمَ) به فرموده ی پاستر: هیچ توله ی مال که واجب نابی،
چونکه راده ی پیویست به ته وای ماوه ته وه.

(و) هر به فرموده ی پاستر: (أَنْ شُهِدَ إِحْصَانٌ) نه و شاهیدانه ی شاهیدیان داوه:
زینا که ره که (مُحْصَنٌ) ه، ئینجا له دوی به ردبارانکردنی زینا که ره که له گه لا هر چوار
شاهیده که ی زینا، یان به ته نها په شیمان بونه وه (أَوْ صِفَّةٌ) یان نه و شاهیدانه ی شاهیدیان
داوه سیفه ته پییه لواسراوه که هاتوته جی، ئینجا په شیمان بونه وه (مَعَ شُهُودٍ تَعْلِيْقٍ طَلَاقٍ
أَوْ عَتَقٍ) له گه لا شاهیده کانی ه لواسینی ته لاق، یان کویله نازادکردن (لَا يَغْرُمُونَ شَيْئًا) نه و
شاهیدانه هیچ توله نادهن، چونکه زینا که ره که به شاهیده کانی زینا به ردباران کراوه،
ته لاقدان و نازادکردنه که ش به شاهیده کانی ته لاق و نازادکردنه که جی به جی کراون.

(كِتَابُ الدَّعْوَى وَالْبَيِّنَاتِ)

تُشْتَرَطُ الدَّعْوَى عِنْدَ قَاضٍ فِي عُقُوبَةٍ كَقَصَاصٍ وَقَذْفٍ،
وَإِنْ اسْتَحَقَّ عَيْنًا فَلَهُ أَخْذُهَا إِنْ لَمْ يَخَفْ فِتْنَةً، وَإِلَّا وَجَبَ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ،

﴿ كِتَابُ الدَّعْوَى وَالْبَيِّنَاتِ: پهلوتوكی داواکردن و شاهیدهكان ﴾

بزانه: هر کیشیه که پوو بدا له سهر پینج شت ده خولیتته وه: داواکردن، وه لایمی
داواپه که، سویند خواردن، سویند نه خواردن، شاهید.

ئینجا واجبه: کیشیه که ش به گویره ی شهریه تی نیسلام برپیتته وه، خوی گه وره ده فهرموی:
﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ سویند به خوی تو- نه ی پیغه مبه رﷺ- ئیمانیا ن ته واو نابئ تا تو
ده که نه دادوهر له و کیشیه له نئوانیا نندا پوو ددها، ئینجا به دلش پازی ده بن و هیچ
دلگیریه کیان نابئ له و داده ی تو کردوته، هم به ته واویش ته سلیمی برپاره که ی تو ده بن.
ئینجا بۆ چۆنیه تی دادکردن پیغه مبه رﷺ فهرمویه تی: ﴿لَوْ يُعْطَا النَّاسُ بِدَعْوَاهُمْ لَادَّعَى نَاسٌ دِمَاءَ رَجَالٍ وَأَمْوَالَهُمْ وَلَكِنْ الْيَمِينُ عَلَى الْمُدَّعِي عَلَيْهِ﴾ رواه الشيخان، والبيهقي بلفظ: ﴿الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدَّعِي وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ﴾ نه گهر خه که به داواکردنی خویان بیاند ریئت، هندی
که س داوا ی خوین و مالی که سانی تریان ده کرد، به لام سویند له سهر داوا لیکراوه که یه،
شاهید له سهر داواکاره که یه.

(تُشْتَرَطُ الدَّعْوَى عِنْدَ قَاضٍ) به مهرج داده ندرئ داواکردنه که له لای قازی بکری، یان له لای
کاربه دهستی که تر که به شهریه تی نیسلام په فتار بکا (فی عُقُوبَةٍ) له و سزایانه دا که مافی
ئاده میزادن (كَقَصَاصٍ وَقَذْفٍ) وه کو کوشتنی له تۆله و سزای بوختانی زینا.

به لام نه گهر شوینه که قازی و هیچ کاربه دهستی که تر ی لی نه بو، یان تۆله ی کوژراوه که یان بۆ
وه رنه ده گرت، نه و کاته دروسته به په نهانی بکوژه که له تۆله بکوژیتته وه، به و مهرجه ی
فیتنه پوو نه دا، ههروه که له زۆربه ی سهرچاوه کان و حاشیه کاند فهرموویانه.

(وَإِنْ) نه گهر مافه که سزادان نه بو، به لکو (اسْتَحَقَّ عَيْنًا) مافی مالیکی دیاریوی هه بوو:
به ملکایه تی، یان به کری، یان به هویه که تر، ماله که ش به ناهق له ژیر دهستی
که سیکی تر دا بوو، نه و کاته (فَلَهُ أَخْذُهَا إِنْ لَمْ يَخَفْ فِتْنَةً) خاوه ن مافه که بۆی دروسته
سهر به خۆ ماله که له زۆرداره که بستینیه وه، به و مهرجه ی له فیتنه و زیان لیدان نه ترسی،
جیاوازی نیه مافه که: مافی خۆی بی، یان مافی شیئ و منداله که ی خۆی بی.

(وَإِلَّا) به لام نه گهر له فیتنه، یان له زیانیک ده ترسا، نه و کاته (وَجَبَ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ)
پیویسته کیشیه که بۆ لای قازی، یان بۆ لای کاربه دهستی که تر به رز بکاته وه، تا کو
ماله که ی بۆ لی وه ریگریته وه.

أَوْ دَيْنًا عَلَى غَيْرِ مُمْتَنِعٍ مِنَ الْأَدَاءِ طَالَبُهُ بِهِ وَلَا يَحِلُّ أَخْذُ شَيْءٍ لَهُ، أَوْ عَلَى مُنْكَرٍ

وَلَا بَيِّنَةٌ لَهُ أَخَذَ جَنْسَ حَقِّهِ مِنْ مَالِهِ وَكَذًا غَيْرَ جَنْسِهِ إِنْ فَقَدَهُ عَلَا الْمَذْهَبُ، أَوْ عَلَى مُقَرَّرٍ مُمْتَنِعٍ أَوْ مُنْكَرٍ وَلَهُ بَيِّنَةٌ فَكَذَلِكَ، وَقِيلَ يَجِبُ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ، وَإِذَا جَازَ الْأَخْذُ فَلَهُ كَسْرُ بَابٍ وَنَقْبُ جِدَارٍ لَا يَصِلُ الْمَالُ إِلَّا بِهِ، ثُمَّ الْمَأْخُوذُ مِنْ جَنْسِهِ يَتَمَلَّكُهُ وَمِنْ غَيْرِهِ

﴿مهسه لهی (الظفر) = گه یشتن به مافی خوی له لای که سیکی تر﴾

(أَوْ دَيْنًا عَلَى غَيْرِ مُمْتَنِعٍ مِنَ الْأَدَاءِ) یان نه گهر مافه که ی قهرزیک بوو له سر که سیکی ودها که قهرزه که ی ددهاوه، نه و کاته (طَالِبُهُ بِهِ) دهبی داوا له قهرزداره که بکا تا کو قهرزه که ی بداته وه (وَلَا يَحِلُّ اخْذُ شَيْءٍ لَهُ) بوی حلال نیه هیچ شتی که له جیاتی قهرزه که ی له مالی قهرزداره که ببا، واته: نه گهر شتی که له جیاتی قهرزه که ی له مالی قهرزداره که ی برد، نه وه نابیته ملکی خوی و واجبه: بوی قهرزداره که ی بیگه پینیتته وه، جا نه گهر شته که له لای وی فهوتا، نه و کاته واجبه: تۆله ی بداته خاوه نه که ی، ههروه که له (تحفه) دا فرمویه تی.

(أَوْ عَلَى مُنْكَرٍ) یان نه گهر مافه که ی قهرزیک بوو له سر که سیکی ودها که دهیگوت: قهرزدارت نیم (وَلَا بَيِّنَةٌ لَهُ) هیچ شاهیدی که ی قهرزه که شی نه بو، نه و کاته (أَخَذَ جَنْسَ حَقِّهِ مِنْ مَالِهِ) بوی دروسته: سر به خو-له جیاتی قهرزه که ی- په گه زی مافه که ی خوی له مالی قهرزه داره که ی ببا (وَكَذًا غَيْرَ جَنْسِهِ) ههروه ها بوی دروسته جگه له په گه زی مافه که شی شتی که ی قهرزداره که له جیاتی قهرزه که ی ببا (إِنْ فَقَدَهُ) نه گهر په گه زی مافه که ی دهست نه که وت (عَلَى الْمَذْهَبِ) له سر فرموده ی پاستی مهزه ب.

(أَوْ عَلَى مُقَرَّرٍ مُمْتَنِعٍ) یان نه گهر قهرزه که ی له سر قهرزداریکی ودها بوو: که دانی به قهرزه که دا هیئا، به لام گوتی: قهرزه که ت ناده مه وه (أَوْ مُنْكَرٍ وَلَهُ بَيِّنَةٌ) یان دانی پیدا ناهینا، به لام خاوهن قهرزه که شاهیدی له سر هه بوو، نه و کاته ش (فَكَذَلِكَ) بوی دروسته: سر به خوی له جیاتی قهرزه که ی له مالی قهرزداره که ی ببا به و شیوه ی پابرا، به به لگی حه دیسه که ی داهاتوو (وَقِيلَ يَجِبُ الرُّفْعُ إِلَى قَاضٍ) له فرموده یه کی بی هیژدا: پیویسته کی شه که ی بوی لای قازی به رز بکاته وه.

(وَإِذَا جَازَ الْأَخْذُ) جا هه کاتی که دروست بی خاوهن مافه که-سر به خو-له جیاتی قهرزه که ی شتی که ی قهرزداره که ی ببا، نه وه (فَلَهُ كَسْرُ بَابٍ) بوی دروسته دهرگی قهرزداره که بشکینئ و هم (وَنَقْبُ جِدَارٍ) دیواره که شی کون بکا، نه گهر (لَا يَصِلُ الْمَالُ إِلَّا بِهِ) نه گاته مالی قهرزداره که ته نها به و کرداره نه بی، که واته: نابیته زامینی شکاندن و کونکردنه که.

(ثُمَّ الْمَأْخُوذُ مِنْ جَنْسِهِ) ئینجا نه و ماله وهرگیراوه ی له په گه زی مافه که ی خویه تی (يَتَمَلَّكُهُ) یه کسر دهی کاته ملکی خوی و دهستکاری تی دا ده کا، به لام (وَمِنْ غَيْرِهِ) نه و ماله بیعه، وَقِيلَ يَجِبُ رَفْعُهُ إِلَى قَاضٍ يَبِيعُهُ، وَالْمَأْخُوذُ مَضْمُونٌ عَلَيْهِ فَيُضْمَنُهُ إِنْ

تَلَفَ قَبْلَ تَمْلِكِهِ وَبَيْعِهِ، وَلَا يَأْخُذُ فَوْقَ حَقِّهِ إِنْ أُمْكَنَهُ الْإِقْتِصَارُ، وَلَهُ أَخْذُ مَالِ غَرِيمٍ غَرِيمِهِ،

وهرگيراهى كه له پرهگهزى مافىخوى نيه (يبيعه) به پارهى شارهكه دهيفروشى، ئينجا نهگه مافهكهى پاره بوو، نهو كاته پارهى فروشراوهكه دهكاته ملكى خوى، بهلام نهگه شتيكى تر بوو، نهو كاته به پارهى فروشراوهكه شتهكه دهكپئو دهيكاته ملكى خوى و دهستكارى تئدا دهكا (وَقِيلَ يَجِبُ رَفْعُهُ إِلَى قَاضٍ يَبِيعُهُ) له فهرموودهيهكى بئهميزدا: پيويسته شته وهرگيراهكه بياته لاي قازى تا بيفروشى.

(وَالْمَأْخُذُ مَضْمُونٌ عَلَيْهِ) نهو شتهى وهرگيراهه زامينكراوه له سهر وهرگرهكه (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموودهى پاستردا، كهوايو: (فَيَضْمَنُهُ) وهرگرهكه دهبيته زامينى شته وهرگيراهكه (إِنْ تَلَفَ قَبْلَ تَمْلِكِهِ وَبَيْعِهِ) نهگه ربهوتئ پيش كردنه ملك و فروشتنى، بهلام نهگه له دواى فروشتنى ربهوتئ، نهو كاته دهبيته زامينى پارهكهى، ههروهك له (تحفه) دا فهرموويهتى. ئينجا بزانه: نهگه له جياتى قهرزهكهى شتيكى قهرزدارهكهى برودو كرديه ملكى خوى، ئينجا قهرزدارهكه قهرزهكهى بئهميناوه، نهو كاته بئخواههكه دروست نيه هيچى لئوهربگرئ، چونكه خاوههكه گهيشترته مافى خوى، بهلام نهگه له فيتته و زيان لئدانئك دهترسا، نهو كاته با مافهكهى لئوهربگرئ، ئينجا به فيلئيكى وهكو بهخشين و ديارى بئ قهرزدارهكهى بيگه پيئيتهوه، ههروهك له (القليوبى) دا پوون كراوهتهوه.

(و) ههروهه (لَا يَأْخُذُ فَوْقَ حَقِّهِ) نابئ خاوهن مافهكه زياتر له مافىخوى له مالى قهرزدارهكه ببا (إِنْ أُمْكَنَهُ الْإِقْتِصَارُ) نهگه ربوى گونجا تهنها نهندازهى مافهكهىخوى ببا، به بهلگه (عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ امْرَأَةً أَبَسُفِيَّانَ قَالَتْ: إِنَّ أَبَسُفِيَّانَ لَا يُعْطِينِي مَا يَكْفِينِي وَوَلَدِي إِلَّا مَا أَخَذْتُ مِنْ مَالِهِ بِغَيْرِ عِلْمِهِ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ خُذِي مَا يَكْفِيكِ وَوَلَدُكِ بِالْمَعْرُوفِ) رواه الشيخان، زنى (ابىسفيان) گوتئ: (أبوسفيان) بهشىخؤم و مندالهكه م بزيوم ناداتئ مهگه ربئناگادارى وى له مالى وى بزيوهكه ببهم؟ پيغه مبه رﷺ فهرمووى: بهشى خؤت و مندالهكهت له مالى (ابىسفيان) ببه بهگويرهى عادهت.

جا نهگه نهگونجا تهنها نهندازهى مافهكهىخوى ببا چونكه شتهكه نرخى زياتر بوو، نهو كاتهش دروسته شتهكه بباو ناشبيته زامين، جا نهگه ر بگونجئ: نهوه تهنها نهندازهى مافى خوى لئدهفروشى، نهگه رنا: ههمووى دهفروشى و نهندازهى مافىخوى له پارهكهى وهردهگرئ و زيادهكهش به فيلئيكى وهكو ديارى و بهخشين بئخواههكهى دهگه پيئيتهوه، ههروهك له زؤربهى سهرچاوهكاندا فهرموويانه.

(وَلَهُ) بئخواهه مافهكه دروسته: (أَخْذُ مَالِ غَرِيمٍ غَرِيمِهِ) مالى قهرزدارى قهرزدارهكه له جياتى قهرزهكهى خوى ببا، بهو مهرجهى دهستى نهكاته مالى قهرزدارهكهى، ههم

وَالْأَظْهَرُ أَنَّ الْمُدَّعِيَّ مَنْ يُخَالِفُ قَوْلَهُ الظَّاهِرَ، وَالْمُدَّعِيَّ عَلَيْهِ مَنْ يُوَافِقُهُ، فَإِذَا أَسْلَمَ زَوْجَانِ قَبْلَ وَطْءٍ فَقَالَ: أَسْلَمْنَا مَعًا فَالِنِّكَاحِ بَاقٍ. وَقَالَتْ: مُرْتَبًا. فَهُوَ مُدَّعٍ، وَمَتَى ادَّعَى نَقْدًا أَشْطَرَطَ بَيَانُ جِنْسٍ وَنَوْعٍ وَقَدْرٍ وَصِحَّةٍ وَتَكْسُرُ إِنْ اخْتَلَفَتْ بِهِمَا قِيَمَةٌ، أَوْ عَيْنًا تَنْضَبِطُ كَحَيَوَانَ وَصَفَهَا بِصِفَةِ السَّلَمِ،

قهرزدارى قهرزداره كه ش دان به قهرزه كه دا نه ميئي، يان نه يداته وه، هم قهرزداره كه و قهرزدارى قهرزداره كه ش ناگادار بكاته وه، نه وه كه نه ویش قهرزه كه ی له قهرزداره كه ی وه ربگريته وه، هه روه كه له (تحفة) و (مغنى) دا فهرموويانه.

﴿ پیناسه ی داواکارو داوالیکراو ﴾

(وَالْأَظْهَرُ) به فهرموده ی به میتر: (أَنَّ الْمُدَّعِيَّ مَنْ يُخَالِفُ قَوْلَهُ الظَّاهِرَ) داواکار: نه كه سه یه گوته كه ی دژی ناشکرایى بی، يان نه گهر بی دهنگ ببی وازی لی بهیئندری. (وَالْمُدَّعِيَّ عَلَيْهِ مَنْ يُوَافِقُهُ) داوالیکراو: نه كه سه یه گوته كه ی له گه ل ناشکرایى پښك بكه وئ، يان نه گهر بی دهنگ ببی وازی لی نه هیئندری.

جا بزانه: مه به ست به ناشکرایى: نازادى نه ستوی مړوفه، واته: مافه كه ی له نه ستودا نه بی، بؤ وینه: نه گهر نه وزاد بلئ: (شیرزاد سهد دینار قهرزدارى منه). شیرزادیش بلئ: (قهرزدارت نیم). نه وه نه وزاد داواکاره؟ چونكه له ناشکرایى دا و دیاره داوايه كه ی پاست نه بی و شیرزاد قهرزدارى وی نه بی، جا نه گهر نه و بی دهنگ ببی، شیرزاد وازی لی دینئ. هه روه ها شیرزادیش داوالیکراوه؟ چونكه له ناشکرایى دا و دیاره وه لاهه كه ی پاست بی و قهرزدار نه بی، به لام نه گهر بی دهنگ ببی وازی لی نه هیئندری.

كه وابو (فَإِذَا أَسْلَمَ زَوْجَانِ قَبْلَ وَطْءٍ) نه گهر ژن و میړدیكى كافر پیښ جیما عكردن بونه موسولمان (فَقَالَ: أَسْلَمْنَا مَعًا فَالِنِّكَاحُ بَاقٍ) جا میړده كه گوتی: هه ردووكمان ویکړا بوینه موسولمان، بؤی ماره برینه كه مان له نیواندا ماوه (وَقَالَتْ: مُرْتَبًا) ژنه كه ش گوتی: یه كه له دواى یه كه بوینه موسولمان، بؤی ماره برینه كه مان هه لوه شاهه ته وه، نه و كاته (فَهُوَ مُدَّعٍ) میړده كه داواکاره؟ چونكه موسولمان نبوونیان ویکړا دژی ناشکرایى یه، ژنه كه ش داوالیکراوه؟ چونكه وه لاهه كه ی له گه ل ناشکرایى پښك ده كه وئ.

(وَمَتَى ادَّعَى نَقْدًا) هه ر كاتیک داواکاره كه داواى پاره یه كى، يان قهرزیکى له كه سیك كرد، نه وه (أَشْطَرَطَ) بؤ دروستبوونى داوايه كه به مه رج داندراوه (بَيَانُ جِنْسٍ وَنَوْعٍ وَقَدْرٍ) په گه زو جوړو نه ندازه ی پاره كه و قهرزه كه پوون بكاته وه، هم (وَصِحَّةٌ وَتَكْسُرُ إِنْ اخْتَلَفَتْ بِهِمَا قِيَمَةٌ) وردی و درشتی پاره كه ش پوون بكاته وه نه گهر نرخی ورده كه و درشته كه جیاواز بی.

(أَوْ عَيْنًا تَنْضَبِطُ) يان نه گهر داواى شتیكى كرد كه به سیفه ته كانی دیارى ده كرا (كَحَيَوَانَ) وه كو ناژهل و دانه ویله و جلو به رگ، نه وه (وَصَفَهَا بِصِفَةِ السَّلَمِ) واجبه: به سیفه ته كانی

وَقِيلَ: يَجِبُ مَعَهَا ذِكْرُ الْقِيَمَةِ، فَإِنْ تَلَفَتْ وَهِيَ مُتَقَوِّمَةٌ وَجِبَ ذِكْرُ الْقِيَمَةِ، أَوْ نِكَاحًا لَمْ يَكْفِ الْإِطْلَاقُ عَلَافًا صَحَّ بَلَّ يَقُولُ: نَكَحْتُهَا بِبَوْلِي مُرْشِدًا وَشَاهدِي عَدْلٍ وَرَضًا إِنْ كَانَ يُشْتَرَطُ، فَإِنْ كَانَتْ أُمَةً فَلَا صَحَّ وَجُوبُ ذِكْرِ الْعَجْزِ عَنْ طَوْلٍ وَخَوْفٍ عَنَتٍ، أَوْ عَقْدًا مَالِيًا كَبَيْعٍ وَهَبَةٍ كَفَى الْإِطْلَاقُ فِي الْأَصَحِّ، وَمَنْ قَامَتْ عَلَيْهِ بَيِّنَةٌ فَلَيْسَ لَهُ تَخْلِيفُ الْمُدْعَى،

سه له م پوونی بکاته وه (وقیل: یجب معها ذکر القیمه) له فرموده یه کی بی هیژدا: واجبه له گه ل سیفه ته کانی نرخه که شی بلئی.

(فَإِنْ تَلَفَتْ وَهِيَ مُتَقَوِّمَةٌ) جا نه گه رشته دیارکراوه که فوتابی و ده شقرسیندرا، نه و کاته ش (وَجِبَ ذِكْرُ الْقِيَمَةِ) واجبه نرخه کی بلئی: وه که مه پیکی منی بر دوه وه فوتاندویه تی و نرخه که شی سه د دیناره. به لام نه گه رشته فوتاوه که هاوینه بوو: وه کو دانه ویله، نه و کاته واجبه سیفه ته کانی بگوترین.

(أَوْ نِكَاحًا) یان نه گه ر داوای ماره پینی ژنیکی کرد، نه وه (لَمْ يَكْفِ الْإِطْلَاقُ عَلَى الْأَصَحِّ) نه وه نده به س نیه بلئی: مارهم کردوه (بَلَّ يَقُولُ: نَكَحْتُهَا بِبَوْلِي مُرْشِدًا وَشَاهدِي عَدْلٍ) به لکو ده بی بلئی: به سه رپه رشتکاریکی دادپه روه رو دوو شاهیدی دادپه روه ر مارهم برپوه. هم بلئی: (وَرِضًا) به په زامه ندی ژنه که ش (إِنْ كَانَ يُشْتَرَطُ) نه گه ر پازی بوونه کی به مه رچ دابندرئ: وه که بیوه ژن بی، یان برای و مامی ماره یان کردبی.

به لام نه گه ر داوای ماره پین نه کاو ته نها بلئی: نه م ئافره ته ژنیمنه. نه و کاته پیویستی به و دریژه پیدانه نیه، مه روک له (حاشیه عمیره) دا فرمودیه تی (فَإِنْ كَانَتْ أُمَةً) جا نه گه ر ژنه کی (جاریه) بوو، نه و کاته (فَالْأَصَحُّ) به فرمودیه پاستتر: (وُجُوبُ ذِكْرِ الْعَجْزِ عَنْ طَوْلٍ وَخَوْفٍ عَنَتٍ) واجبه بلئی: توانای مارهی ئافره تی ئازادم نه بو و له زیناش ده ترسام، بوی (جاریه) م ماره کردوه.

(أَوْ عَقْدًا مَالِيًا) یان نه گه ر داوای مامله ته ستنیکی مالی تی کرد: (كَبَيْعٍ وَهَبَةٍ) وه که فروشتن و به خشین، نه و کاته (كَفَى الْإِطْلَاقُ) نه وه نده به سه - بی دریژه پیدان - بلئی: نه و شته م فروشتوته فلانکه س. یان فلانکه س به منی به خشیوه (فِي الْأَصَحِّ) له فرمودیه پاستتر دا. (وَمَنْ قَامَتْ عَلَيْهِ بَيِّنَةٌ) هر داوالیکراویک شاهد شاهیدی له سر بده ن به مافیکی داواکاره که، نه وه (فَلَيْسَ لَهُ تَخْلِيفُ الْمُدْعَى) بوی دروست نیه داواکاره که سویند بدا: که مافی نه و داواکاروهی هیه، چونکه پیغه مبه ر ﷺ فرمودیه تی: ﴿الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدْعَى وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ﴾ رواه البيهقي وغيره باسناد صحیح، شاهد له سر داواکاره که یه، سویند له سر داوالیکراوه که یه. که و ابو: سویند دانه کی ده بیته داوالیکردنی به لگه یه که له دوی به لگه یه کی تر.

فَإِنْ ادَّعَىٰ أَدَاءً أَوْ إِبْرَاءً أَوْ شِرَاءَ عَيْنٍ أَوْ هِبَتَهَا وَإِقْبَاصَهَا حَلْفُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ، وَكَذَا لَوْ ادَّعَىٰ عِلْمَهُ بِفُسْقٍ شَاهِدِهِ أَوْ كَذِبِهِ فِالْأَصَحِّ، وَإِذَا اسْتَمْهَلَ لِیَأْتِي بِدَافِعٍ أُمِّهِلَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَلَوْ ادَّعَىٰ رِقٌّ بَالِغٌ فَقَالَ: أَنَا حُرٌّ فَالْقَوْلُ قَوْلُهُ، أَوْ رِقٌّ صَغِيرٌ لَيْسَ فِي يَدِهِ لَمْ يُقْبَلْ إِلَّا بِبَيِّنَةٍ، أَوْ فِي يَدِهِ حُكْمٌ لَهُ بِهِ إِنْ لَمْ يَعْرِفْ اسْتِنَادَهَا إِلَى التَّقَاطِ، فَلَوْ أَنْكَرَ الصَّغِيرُ وَهُوَ مُمَيِّزٌ فَإِنْكَارُهُ لَغَوٌّ، وَقِيلَ كَبَالِغٍ،

به لآم (فَإِنْ ادَّعَىٰ أَدَاءً) نه گهر داوا لیکراوه که - له دواى شاهیدی دانه که - داواى کردو گوتی: ماله که م داوه ته وه داواکاره که (أَوْ إِبْرَاءً) یان گوتی داواکاره که گهرده نی نازاد کردوم (أَوْ شِرَاءَ عَيْنٍ) یان گوتی شته که م له داواکاره که کړپوه (أَوْ هِبَتَهَا وَإِقْبَاصَهَا) یان گوتی: داواکاره که شته که ی به خشيوه ته من و لیم وهر گرتوه. نه وه له و مهسه لانه دا (حَلْفُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ) بؤ داوا لیکراوه که دروسته داواکاره که سویند بدا له سهر وه نه بوونی نه و کردارانه، هر چنده شاهیده کانیش شاهیدیان دابی: شته که مافی داواکاره که یه، چونکه ده گونجی داوا لیکراوه که ش پاست بکا.

(وَكَذَا لَوْ ادَّعَىٰ عِلْمَهُ بِفُسْقٍ شَاهِدِهِ أَوْ كَذِبِهِ) هه روه ها نه گهر داوا لیکراوه که داوا بکاو بلئ: داواکاره که ده زانی شاهیده کانی فاسقن، یان درؤ ده که ن، یان هر په دکه روه یه که یتری شاهیدی، نه و کاته ش بؤی دروسته داواکاره که سویند بدا له سهر فاسق نه بوونی و درؤ نه کردنی شاهیده کان (فِی الْأَصَحِّ) له هه رموده ی پاست تر دا.

(وَإِذَا اسْتَمْهَلَ لِیَأْتِي بِدَافِعٍ) هه کاتی که - له دواى شاهیدی دانه که - داوا لیکراوه که داواى مؤله تی کرد تا کو په دکه روه یه کی شاهیدیه که بیئ، نه وه (أُمِّهِلَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) تا ماوه ی سئ پوژان مؤله تی ده دریئ، به لآم نه گهر ترسی هه لآتنی لئ بکړئ، نه و کاته که فیلیک، یان چاودړی کی له سهر داده ندړئ، هه روه که له (تحفة) و (نهاية) دا هه رمویانه.

(وَلَوْ ادَّعَىٰ رِقٌّ بَالِغٌ) نه گهر که سیک داواى کرد: نه م مروقه بالغ و عاقله کویله ی منه (فَقَالَ أَنَا حُرٌّ) مروقه که ش گوتی: من نازادم. نه وه (فَالْقَوْلُ قَوْلُهُ) گزته ی باوه پیکراو به سویند خواردن قسه ی مروقه که یه (أَوْ رِقٌّ صَغِيرٌ لَيْسَ فِي يَدِهِ) یان داواى کویلا یه تی مندا لیکى نه بالغی کرد که له دهستی داواکاره که دا نه بی، نه و کاته (لَمْ يُقْبَلْ إِلَّا بِبَيِّنَةٍ) به بی شاهید داوا یه که ی قبول ناکړئ (أَوْ فِي يَدِهِ) به لآم نه گهر کویله که له دهستی داواکاره که دا بی، نه و کاته (حُكْمٌ لَهُ بِهِ) سویند ده دری و بریاری کویله که ی بؤده دری که ملکی خویه تی (إِنْ لَمْ يَعْرِفْ اسْتِنَادَهَا إِلَى التَّقَاطِ) نه گهر نه زاندرابی به پشت پییه ستنی دوزینه وه دهستی به سهر دا گرتوه (فَلَوْ أَنْكَرَ الصَّغِيرُ وَهُوَ مُمَيِّزٌ) جا نه گهر کویله مندا له که فامیده بوبی و بلئ: من کویله نیم. نه وه (فَإِنْكَارُهُ لَغَوٌّ) ئینکاری کردنه که ی پوچه له و کاری پی ناکړئ (وَقِيلَ كَبَالِغٍ) له هه رموده یه کی بی هیژدا: وه کو مروقی بالغ به بی شاهید نابیته کویله.

وَلَا تُسْمَعُ دَعْوَى دَيْنٍ مُؤَجَّلٍ فَبِالْأَصْحَحِّ.
(فَصْلٌ) أَصَرَّ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ عَلَى السُّكُوتِ عَنْ جَوَابِ
الدَّعْوَى جَعَلَ كَمُنْكَرٍ نَاكِلٍ، فَإِنْ ادَّعَى عَشْرَةً فَقَالَ لَا تَلْزُمْنِي الْعَشْرَةَ لَمْ يَكْفِ

(وَلَا تُسْمَعُ دَعْوَى دَيْنٍ مُؤَجَّلٍ) گوی نادریته دواکردنی قهرزیک که کاتی دانه وهی نه هاتی (فی
الأصح) له فهرموده ی پرستردا، چونکه ناتوانی نیستا دوا ی قهرزه که له قهرزداره که ی بکا.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي وَهَلَامْدَانَهُ وَهِي دَاوَالْيَكْرَاو﴾

بزانه: که پیغه مبه ر^ع نیامی (علی) کرده قازی، پی ی فهرموو: ﴿إِذَا تَقَاضَى إِلَيْكَ
رَجُلَانِ فَلَا تَقْضِ لِلأَوَّلِ حَتَّى تَسْمَعَ كَلَامَ الْآخِرِ، فَسَوْفَ تَدْرِي كَيْفَ تَقْضِي﴾ رواه أحمد
وحسنه الترمذي، هر کاتیک دوو که س بق دادکردن هاتنه لای تق، بریار بق یه که مه که مه ده
تا قسه ی دوو مه که ش ده بیسی، چونکه نه وها باشتر ده زانی چون داد له نیوانیاندا بکه ی.
که وابو: هر کاتیک دواکاره که دوا یه که ی کرد، قازی فهرمان ده دا: دوا الیکراوه که وه لای
دوا یه که بداته وه، جا نه گهر- له وه لایمه که ی دا- دوا الیکراوه که دانی به مافی دواکاره که دا
هینا، نه وه مافه که ناشکرا ده بی و کیشه که ده بریته وه، به لام نه گهر دانی پیدا نه هینا، نه و
کاته قازی دوا ی شاهید هینان له دواکاره که ده کا، جا نه گهر دواکاره که شاهیدی هینا،
نه وه قازی بریاری مافه که ی بق ده دا، به لام نه گهر شاهیدی نه هینا، نه و کاته سویند خواردن
له سهر دوا الیکراوه که یه: که نه و مافه ی له سهر نیه، به به لگه ی حدیسه که ی
﴿أَلْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدَّعَى وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ﴾ ی پابردوو، واته: شاهید هینان له سهر
دواکاره که یه و سویند خواردن له سهر دوا الیکراوه که یه.

جا نه گهر دوا الیکراوه که دانی نه هینا و سویندیشی نه خوارد، نه و کاته سویند که
ده گهر پیندریته وه سهر دواکاره که، جا نه گهر دواکاره که سویندی گهر پاندراره ی خوارد، نه و
کاته مافه که ی ده دریتی.

وه ههروه ها نه گهر (أَصَرَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) دوا الیکراوه که سوو بوو (عَلَى السُّكُوتِ عَنْ جَوَابِ
الدَّعْوَى) له سهر بی ده نگبون له وه لایمه دانه وهی دوا یه که، واته: هر وه لایمی دوا یه که ی
نه داوه، نه و کاته ش (جَعَلَ كَمُنْكَرٍ نَاكِلٍ) دوا الیکراوه که وه ک داننه هینهری سویند نه خور
داده ندری، واته: به و بی ده نگبونه قازی بریار ده دا: نه م دوا الیکراوه دان ناهینن به مافی
دواکاره که و سویندیش ناخوا. که وابو: سویند که ده گهر پیندریته وه سهر دواکاره که، جا
نه گهر دواکاره که سویند گهر پاندراره که ی خوارد، نه و کاته مافه که ی ده دریتی، ههروه که له

(فصل) ی داهاتوودا دریتر پوونی ده که یه وه، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(فَإِنْ ادَّعَى عَشْرَةً) جا نه گهر دواکاره که دوا ی ده دیناری له دوا الیکراوه که کرد (فَقَالَ: لَا
تَلْزُمْنِي الْعَشْرَةَ) دوا الیکراوه که ش گوتی: ده دیناره که ت له سهرم نیه. (لَمْ يَكْفِ) نه م وه لایمه

حَتَّى يَقُولَ وَلَا بَعْضُهَا، وَكَذَا يَخْلِفُ، فَإِنْ خَلَفَ عَلَى نَفِي الْعَشْرَةِ
وَأَقْتَصَرَ عَلَيْهِ فَنَاكِلٌ فَيَخْلِفُ الْمُدَّعَى عَلَى اسْتِحْقَاقِ دُونَ الْعَشْرَةِ بِجُزْءٍ
وَيَأْخُذُهُ، وَإِذَا ادَّعَى مَالًا مُضَافًا إِلَى سَبَبٍ كَأَقْرَضْتُكَ كَذَا كَفَاهُ فَيُجَوِّبُ لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ
شَيْئًا، أَوْ شُفْعَةً كَفَاهُ لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ شَيْئًا، أَوْ لَا تَسْتَحِقُّ تَسْلِيمَ الشَّقْصِ،
وَيَخْلِفُ عَلَى حَسَبِ جَوَابِهِ هَذَا، فَإِنْ أَجَابَ بِنَفِي السَّبَبِ الْمَذْكُورِ خَلَفَ عَلَيْهِ،

بهس نيه (حَتَّى يَقُولَ وَلَا بَعْضُهَا) تا ده‌لن: به‌شیکی ده‌دیناره‌که‌شت له سهرم نیه (وَكَذَا يَخْلِفُ) هر نه‌و‌هاش داوالیکراوه‌که سویند ده‌خواو ده‌لن: والله نه ده دیناره‌که‌ت و نه به‌شیکی ده دیناره‌که‌ت له سهر من نیه. که‌وابو: (فَإِنْ خَلَفَ عَلَى نَفِي الْعَشْرَةِ وَأَقْتَصَرَ عَلَيْهِ) نه‌گهر داوالیکراوه‌که سویندی-ته‌نہا- له سهر نه‌بوونی ده‌دیناره‌که‌خواوردو به‌شه‌که‌شی نه‌گوت، نه‌وکاته (فَنَاكِلٌ) داوالیکراوه‌که سویند نه‌خوره له باره‌ی که‌متر له ده دیناره‌که، که‌واته: سوینده‌که ده‌گه‌ریندریته‌وه سهر داواکاره‌که، ئینجا (فَيَخْلِفُ الْمُدَّعَى عَلَى اسْتِحْقَاقِ دُونَ الْعَشْرَةِ بِجُزْءٍ) داواکاره‌که سویند ده‌خوا له سهر نه‌بوونی مافی که‌متر له ده دیناره‌که به به‌شیکی و (وَيَأْخُذُهُ) له ده دینار که‌متر له داوا لیکراوه‌که وهرده‌گرئ.

جا بزانه: نه‌گهر داوالیکراوه‌که گوتی: هیچ مالیکی داواکاره‌که‌م له سهر نیه و سویندیش ناخوم و-بی‌سویند‌خواردن- ماله‌که ده‌دهم. یان گوتی: من سویند ناخوم و با داواکاره‌که‌ش سویندی گه‌پاندراره نه‌خوا-بی‌سویند‌خواردن- ماله‌که ده‌دهم. نه‌وه له و حاله‌تانه‌دا واجب نیه داواکاره‌که ماله‌که‌ی لی‌قبول بکا تا دانی پی‌دا دینن، واته: نه‌گهر دانی پی‌دا نه‌هینا، نه‌وکاته‌ش بق داواکاره‌که دروسته سویندی بدا-نه‌وه‌که له مه‌ودوا داوای ماله‌که‌ی لی‌بکاته‌وه- جا نه‌گهر سویندی نه‌خوارد، نه‌وکاته داواکاره‌که سویندی گه‌پاندراره ده‌خوا، هه‌روه‌که له زۆریه‌ی سهر‌چاوه‌کاندا فهرمویانه.

(وَإِذَا ادَّعَى مَالًا مُضَافًا إِلَى سَبَبٍ) هر کاتیک داواکاره‌که داوای مالیکی کردو هویه‌که‌شی باس کرد: (كَأَقْرَضْتُكَ كَذَا) وه‌که بلن: نه‌وه‌نده‌ماله‌م به‌قهرز داوه‌ته‌تۆ. نه‌وه (كَفَاهُ فِي الْجَوَابِ) له وه‌لامدانه‌وه‌که‌ی‌دا نه‌وه‌نده به‌سه داوالیکراوه‌که بلن: (لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ شَيْئًا) تۆ مافی هیچ شتیکت له سهر من نیه.

(أَوْ شُفْعَةً) یان نه‌گهر داوای شوفعه‌ی لی‌کرد، نه‌وه (كَفَاهُ لَا تَسْتَحِقُّ عَلَيَّ شَيْئًا) نه‌وه‌نده به‌سه بلن: مافی هیچ شتیکت له سهر من نیه (أَوْ) یان بلن: (لَا تَسْتَحِقُّ تَسْلِيمَ الشَّقْصِ) مافت نیه به‌شه‌که‌ت ته‌سلیم بکه‌م. ئینجا (وَيَخْلِفُ عَلَى حَسَبِ جَوَابِهِ هَذَا) داوالیکراوه‌که به‌گویره‌ی نه‌م وه‌لامه‌ی سویند ده‌خوا تا‌کو سوینده‌که‌ی وه‌لامه‌که‌ی تی‌که بکه‌نه‌وه، که‌وابو: (فَإِنْ أَجَابَ بِنَفِي السَّبَبِ الْمَذْكُورِ) نه‌گهر داوالیکراوه‌که به نه‌بوونی هویه‌که‌ی باسکراو وه‌لامی داوه: وه‌که (نه‌و‌شته‌ت به‌قهرز نه‌داومئ). نه‌وکاته (خَلَفَ عَلَيْهِ) له سهر

وَقِيلَ لَهُ الْحَلْفُ بِالنَّفْيِ الْمُطْلَقِ، وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ مَرْهُونٌ أَوْ مُكْرَى
وَادَّعَاهُ مَالِكُهُ كَفَاهُ لَا يَلْزَمُنِي تَسْلِيمُهُ، فَلَوْ اعْتَرَفَ بِالْمِلْكِ وَادَّعَى الرَّهْنَ
وَالْإِجَارَةَ فَالصَّحِيحُ أَنَّهُ لَا يَقْبَلُ إِلَّا بَيِّنَةً، فَإِنْ عَجَزَ عَنْهَا وَخَافَ أَوَّلًا إِنْ اعْتَرَفَ
بِالْمِلْكِ جَحْدَهُ الرَّهْنَ وَالْإِجَارَةَ فَحِيلَتُهُ أَنْ يَقُولَ: إِنْ ادَّعَيْتَ مِلْكَاً مُطْلَقاً فَلَا يَلْزَمُنِي
تَسْلِيمٌ وَإِنْ ادَّعَيْتَ مَرْهُوناً فَادُّكُرْهُ لِأَجِبْ. وَإِذَا ادَّعَى عَلَيْهِ عَيْنًا فَقَالَ: لَيْسَ هِيَ لِي،
أَوْ هِيَ لِرَجُلٍ لَا أَعْرِفُهُ، أَوْ هِيَ لِابْنِ الطُّفْلِ، أَوْ وَقَفْتُ عَلَى الْفُقَرَاءِ أَوْ مَسْجِدٍ كَذَا، فَلَا صَحَّ
أَنَّهُ لَا تَنْصَرِفُ الْخُصُومَةُ وَلَا تُنْزَعُ مِنْهُ، بَلْ يُحْلَفُ الْمُدَّعَى أَنَّهُ لَا يَلْزَمُهُ التَّسْلِيمُ

نه بونی هویه که سویند دهخوا: وهك والله نهو شتهت به قهرز نه داومی (وَقِيلَ لَهُ الْحَلْفُ
بِالنَّفْيِ الْمُطْلَقِ) له فهرموده یه کی بی هیژدا: بوی دروسته له سهر نه بوونیکی پووت سویند
بخواو بلای: والله مافی هیچ شتیکت له سهر من نیه.

(وَلَوْ كَانَ بِيَدِهِ مَرْهُونٌ أَوْ مُكْرَى) نه گهر داوالیکراوه که په هنکراویک، یان به کریډراویکی له
دهستدا بوو (وَادَّعَاهُ مَالِكُهُ) خاوه نه که ش داوای په هنکراوه کی، یان به کریډراوه کی
لیږد، نه وه (كَفَاهُ لَا يَلْزَمُنِي تَسْلِيمُهُ) له وه لاهه کی دا نه و نه ده به سه بلای: له سهرم نیه
ته سلیمت بکه م (فَلَوْ اعْتَرَفَ بِالْمِلْكِ وَادَّعَى الرَّهْنَ وَالْإِجَارَةَ) جا نه گهر داوالیکراوه که دانی
هیڼا به ملکایه تی بوی خاوه نه که یان، به لام گوتی: له لای من په من کراوه. یان به کریم
گرتوه. نه وه (فَالصَّحِيحُ أَنَّهُ لَا يَقْبَلُ إِلَّا بَيِّنَةً) به فهرموده یی ر است: به بی شاهید
داوایه کی په هنو به کریډرتنی لی قبول ناکړی (فَإِنْ عَجَزَ عَنْهَا) جا نه گهر داوالیکراوه که
توانای شاهید هیڼانی نه بوو (وَخَافَ أَوَّلًا- إِنْ اعْتَرَفَ بِالْمِلْكِ - جَحْدَهُ الرَّهْنَ وَالْإِجَارَةَ) هر
له سهره تاو دهش له وه ترسا- نه گهر بوی خاوه نه که یی دان بیڼی به ملکایه تی- خاوه نه که دان
به په هنو به کریډرتنه که دا نه هیڼی (فَحِيلَتُهُ أَنْ يَقُولَ) چاره یی داوالیکراوه که نه و یه به
داواکاره که بلای: (إِنْ ادَّعَيْتَ مِلْكَاً مُطْلَقاً فَلَا يَلْزَمُنِي تَسْلِيمٌ) نه گهر تو داوای ملک کی
به ره لدرام لیږده کی، نه وه له سهرم نیه ته سلیمت بکه م (وَإِنْ ادَّعَيْتَ مَرْهُوناً فَادُّكُرْهُ
لِأَجِبْ) وه نه گهر داوای په هنکراویک، یان به کریډراویکم لیږده کی، بیلی تا وه لامت
بده مه وه.

(وَإِذَا ادَّعَى عَلَيْهِ عَيْنًا) نه گهر داواکاره که داوای شتیکی دیارکراوی له داوالیکراوه که کرد
(فَقَالَ لَيْسَ هِيَ لِي) داوالیکراوه که ش له وه لاهه گوتی: نهو شته هی من نیه (أَوْ) یان گوتی
(هِيَ لِرَجُلٍ لَا أَعْرِفُهُ) شته که هی پیاویکه من نایناسم (أَوْ) یان گوتی (هِيَ لِابْنِ الطُّفْلِ)
شته که هی کوپه منداله که مه (أَوْ) یان گوتی (وَقَفْتُ عَلَى الْفُقَرَاءِ أَوْ مَسْجِدٍ كَذَا) شته که وه قفی
سهر مه ژارانه، یان وه قفی سهر فلانه مزگوتیه. نه وه (فَالْأَصَحُّ) به فهرموده یی راستر
(أَنَّهُ لَا تَنْصَرِفُ الْخُصُومَةُ وَلَا تُنْزَعُ مِنْهُ) کیښه که له داوالیکراوه که لانا که ویو شته که شی

لئاستيندري (بَلْ يُحْلَفُ الْمُدَّعِي: أَنَّهُ لَا يَلْزَمُهُ التَّسْلِيمُ) به لكو بڅ داواكاره كه هه يه سويندى
 إِن لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةً، وَإِنْ أَقَرَّ بِهِ لِمُعَيَّنٍ حَاضِرٍ يُمَكِّنُ مُخَاصَمَتَهُ وَتَحْلِيفَهُ سُئِلَ؟
 فَإِنْ صَدَّقَهُ صَارَتْ الْخُصُومَةُ مَعَهُ، وَإِنْ كَذَّبَهُ تُرِكَ فِي يَدِ الْمُقَرِّ، وَقِيلَ:
 تُسَلِّمُ إِلَى يَدِ الْمُدَّعِي، وَقِيلَ يَحْفَظُهُ الْحَاكِمُ لظُهُورِ مَالِكٍ،
 وَإِنْ أَقَرَّ بِهِ لَغَائِبٍ فَلَا صَحْ إِنْصِرَافُ الْخُصُومَةِ عَنْهُ وَيُوقَفُ الْأَمْرُ حَتَّى يَقْدَمَ الْغَائِبُ،

بدا: كه له سهرى نيه نه و شتهى ته تسليم بكا- (إِنْ لَمْ تَكُنْ بَيِّنَةً) نه گهر داواكاره كه شاهيدى
 نه بن- به لكو داوا لیکراوه كه دان بهينى، يان سویند نه خواو داواكاره كه سویندى گه پاندراره
 بخواو شته كه ی لئوه ریگری.

به لام (وَإِنْ أَقَرَّ بِهِ لِمُعَيَّنٍ حَاضِرٍ) نه گهر داوا لیکراوه كه دانی هیئا: شته داواکاره كه ملكى
 كه سیکی تری حازرو دیارکراوه و (يُمَكِّنُ مُخَاصَمَتَهُ وَتَحْلِيفَهُ) ده شگونجا كه سه كه کیسه ی
 له گهل بکری و سویند بدری- وهك بالغو عاقل بئ- نه وه (سُئِلَ) پرسیار له كه سه كه ده کری
 (فَإِنْ صَدَّقَهُ) جا نه گهر كه سه كه گوتی: داوا لیکراوه كه راست ده كاو شته كه هی منه. نه و
 کاته (صَارَتْ الْخُصُومَةُ مَعَهُ) کیسه كه ی ده كه ویتته گهل كه سه كه و له داوا لیکراوه كه
 لاده كه وئ.

به لام (وَإِنْ كَذَّبَهُ) نه گهر كه سه كه گوتی: داوا لیکراوه كه درو ده كا: شته كه هی من نيه. نه و
 کاته (تُرِكَ فِي يَدِ الْمُقَرِّ) شته كه هر له ده ستی دانهینه ره كه دا ده هیلدریته وه و کیسه كه شی
 لئالاناکه وئ، كه واته: داواکاره كه شاهید دینى، يان داوا لیکراوه كه سویند ده دا (وَقِيلَ تُسَلِّمُ
 إِلَى يَدِ الْمُدَّعِي) له فهرموده یه کی بئ هیذا: شته كه ته سلیمی داواکاره كه ده کری (وَقِيلَ
 يَحْفَظُهُ الْحَاكِمُ لظُهُورِ مَالِكٍ) له فهرموده یه کی تری بئ هیذا: دادور شته كه ده پاریزی تا
 خاوه نیکی دهرده كه وئ.

(وَإِنْ أَقَرَّ بِهِ لَغَائِبٍ) نه گهر داوا لیکراوه كه دانی هیئا: شته داواکاره كه ملكى كه سیکی تری
 نادیاره و له شوینکی تره، نه وه (فَلَا صَحْ: إِنْصِرَافُ الْخُصُومَةِ عَنْهُ) به فهرموده ی راستر:
 کیسه كه له داوا لیکراوه كه لاده كه وئ و (وَيُوقَفُ الْأَمْرُ حَتَّى يَقْدَمَ الْغَائِبُ) کاره كه ش
 پاده گیری- نه گهر شاهید نه بن- تا نادیاره كه دیتته وه و پرسیارى لئوده کری، جا نه گهر
 گوتی: داوا لیکراوه كه راست ده كا. نه و کاته شته كه ی لئوه رده گیری بڅ نادیاره كه و
 کیسه كه ش ده كه ویتته گهل نادیاره كه.

جا له گهل نه وه شدا- نه گهر شاهید نه بن- بڅ داواکاره كه دروسته: داوا لیکراوه كه سویند
 بدا: كه له سهرى نيه شته كه ی ته تسليم بكا. جا نه گهر سویندى نه خوارد، نه و کاته
 داواکاره كه سویندى گه پاندراره ده خواو شته كه ی لئوده ستینى، ئینجا هر کاتیک نادیاره كه
 هاته وه، سر له بنیات کیسه یه کی تر له گهل وی ده ست پئ ده کاته وه، هه روهك له (مغنى و)

(الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

فَإِنْ كَانَ لِلْمُدْعَىٰ بَيْنَهُ قَضَاءٌ عَلَى الْغَائِبِ
فِيخْلِفُ مَعَهَا، وَقِيلَ عَلَى حَاضِرٍ، وَمَا قِيلَ إِقْرَارُ عَبْدٍ بِهِ كَعُقُوبَةٍ
فَالِدَعْوَىٰ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِ الْجَوَابُ، وَمَا لَا: كَأَرَشٍ فَعَلَى السَّيِّدِ.
(فَصْلٌ) تَغْلَظُ يَمِينُ مُدَّعٍ وَمُدَّعَعَلَيْهِ فِيمَا لَيْسَ بِمَالٍ وَلَا يُقْصَدُ بِهِ مَالٌ
وَفِي مَالٍ يَبْلُغُ نَصَابَ زَكَاةٍ، وَسَبَقَ بَيَانُ التَّغْلِيظِ فِي اللَّعَانِ، وَيَخْلِفُ عَلَى الْبَتِّ فِي فِعْلِهِ،

گوتمان: نه وهی پراېردو له حاله ټيکدا بوو: هيچ شاهيد نه بن، به لام (فَإِنْ كَانَ لِلْمُدْعَىٰ بَيْنَهُ)
نه گهر داواکاره که شاهیدی هېښ، نه و کاته (قَضَىٰ بِهَا) به و شاهیدی په قازی بریاری
شته که ی بډ ده داو ته سلیمی ده کړئ (وَهُوَ قَضَاءٌ عَلَى الْغَائِبِ) نه و بریاردانه بریاردانیکه له
سهر داوالیکراویکی نادیار، که وایو: (فِيخْلِفُ مَعَهَا) داوا کاره که له گهل نه و شاهیدی په
سویندی به هیژکړدن ده خوا: که مافه که ی تا نیستا جیگیره و واجبه ماله که ی ته سلیم بکا
(وَقِيلَ عَلَى حَاضِرٍ) له فهرموده په کی بی هیژدا: بریاره که له سهر داوالیکراویکی حازره و
سویندی ناوی.

(وَمَا قِيلَ إِقْرَارُ عَبْدٍ بِهِ كَعُقُوبَةٍ) هر کیشیه که دانهینانی کویله ی تی دا قبول بکړئ: وه کو
سزاکانی مافی ئاده میزادان، نه وه (فَالِدَعْوَىٰ عَلَيْهِ) داوایه که شی هر له سهر کویله که به رز
ده کړیته وه و (وَعَلَيْهِ الْجَوَابُ) وه لاهمه که ش هر له سهر کویله که یه (وَمَا لَا: كَأَرَشٍ) نه و
کیشیه ش که دانهینانی کویله ی تی دا قبول ناکړئ: وه کو ټوله و زامینی، نه وه (فَعَلَى
السَّيِّدِ) داوایه که وه لاهمه که ی له سهر گهره که یه تی.

﴿فَصْلٌ: لِهٖ بَاسِی چُونیه تی سویند خواردن﴾

(تُغْلَظُ يَمِينُ مُدَّعٍ وَمُدَّعَعَلَيْهِ) سوننه ته: سویندی داواکارو داوالیکراو نه ستور بکړئ (فِيمَا
لَيْسَ بِمَالٍ وَلَا يُقْصَدُ بِهِ مَالٌ) له کیشیه کدا که مال نیو مه به ستیش له وی مال نیو: وه کو
ماره برین و ته لاق و ټوله کړدنه وه و سهره سیټی و وه کیلایه تی و... هتد، هم (وَفِي مَالٍ يَبْلُغُ
نَصَابَ زَكَاةٍ) له و ماله شدا که بگاته پاده ی زه کات (وَسَبَقَ بَيَانُ التَّغْلِيظِ فِي اللَّعَانِ)
چونیه تی نه ستور کړدن له باسی (لعان) دا پراېرا: که له دوا ی عسرو له سهر مینبه ری
مزگه وتو به ناماده بوونی کومه له خه لکیک سویند بدرئ.

هر وه ها سوننه ته: سزای سویندی به دروی بډ ناشکرا بکړئ و قوپړانی پیرؤز له ناو
کؤشی دابندرئ، به لام دروست نیه: به ته لاق سویند بدرئ، که وایو: هر دادوهریک
خه لکی به ته لاق سویند بدا، واجبه: کار به ده ست له کاره که ی لای بدا، هر وه که له
زؤربه ی سهرچاوه کانداهرموویانه.

(وَيَخْلِفُ عَلَى الْبَتِّ) سویند خوره که له سهر شیوه ی پراوه یی سویند ده خوا (فِي فِعْلِهِ) له

کرداری خویدا، جا کرداره‌کە ی هه‌بوون بئ: وه‌ك (والله‌ ئەم كارەم كردوه). يان نه‌بوون
وَكَذَا فِعْلٌ غَيْرُهُ إِنْ كَانَ إِنْثَاءً، وَإِنْ كَانَ نَفِيًّا فَعَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ،
وَلَوْ ادَّعَى دَيْنًا لِمُورِّثِهِ فَقَالَ أَبْرَأْنِي حَلَفَ عَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ بِالْبَرَاءَةِ،
وَلَوْ قَالَ جَنَى عَبْدُكَ عَلَيَّ بِمَا يُوجِبُ كَذَا. فَلَا صَحْ حَلْفُهُ عَلَى الْبَتِّ، قُلْتُ:
وَلَوْ قَالَ جَنَتْ بِهِمَّتُكَ. حَلَفَ عَلَى الْبَتِّ قَطْعًا، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَيَجُوزُ الْبَتُّ بِظَنٍّ مُؤَكَّدٍ

بئ: وه‌ك (والله‌ ئەم كارەم نه‌كردوه). (وَكَذَا فِعْلٌ غَيْرُهُ إِنْ كَانَ إِنْثَاءً) هه‌روه‌ها له‌ کرداری
خه‌لكی‌تریشدا له‌ سه‌ر بپاوه‌یی سویند ده‌خوا، ئە‌گه‌ر کرداره‌کە ی هه‌بوون بئ: وه‌ك (والله‌

فلانکەس ئەم کارە ی کرد).
به‌لام (وَإِنْ كَانَ نَفِيًّا) ئە‌گه‌ر کرداری که‌سیکی‌تر نه‌بوون بئ، ئە‌و کاته (فَعَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ) له‌
سه‌ر نه‌زانین سویند ده‌خوا: وه‌ك (والله‌ نه‌مزانیه‌و فلانکەس ئەم کارە ی کردبئ).

جا ئە‌گه‌ر له‌ سه‌ر بپاوه‌یی‌ش سویند بخوا- وه‌ك (والله‌ فلانکەس ئەم کارە ی نه‌كردوه) - ئە‌و
کاته‌ش سوینده‌کە ی دروست ده‌بئ، هه‌روه‌ك له‌ (مغنی) دا فه‌رموویه‌تی.

(وَلَوْ ادَّعَى دَيْنًا لِمُورِّثِهِ) ئە‌گه‌ر داواکاره‌که‌ داوای قه‌رزیک‌ی میراتده‌ره‌کە ی خو‌ی له‌
که‌سیکی‌تر کرد (فَقَالَ أَبْرَأْنِي) داوایی‌کراوه‌که‌ش گو‌تی: میراتده‌ره‌که‌ت گه‌رده‌نی ئازاد
کردوم. يان گو‌تی: قه‌رزه‌که‌م داوه‌ته‌وه. ئە‌وه (حَلَفَ عَلَى نَفْيِ الْعِلْمِ بِالْبَرَاءَةِ) داواکاره‌که‌
سویند له‌ سه‌ر نه‌زانینی گه‌رده‌ن ئازادکردن ده‌خوا: وه‌ك (والله‌ نه‌مزانیه‌و میراتده‌ره‌که‌م
گه‌رده‌نی‌تۆی ئازاد کردبئ). چونکه‌ ئە‌وه‌ش کرداری که‌سیکی‌تره‌.

(وَلَوْ قَالَ جَنَى عَبْدُكَ عَلَيَّ بِمَا يُوجِبُ كَذَا) ئە‌گه‌ر داواکاره‌که‌ گو‌تی: کۆیله‌که‌ت
ده‌ستدریژی‌ه‌کی وه‌های کردۆته‌ سه‌ر من که‌ ئە‌وه‌نده‌ تۆله‌یه‌ واجب ده‌کا. ئە‌وه (فَلَا صَحْ)
به‌ فه‌رمووده‌ی‌پاستر (حَلْفُهُ عَلَى الْبَتِّ) گه‌ره‌که‌ له‌ سه‌ر بپاوه‌یی سویند ده‌خوا: که‌
کۆیله‌که‌ی ئە‌م تاوانه‌ی نه‌كردوه. چونکه‌ کۆیله‌که‌ی ملک‌ی خو‌یه‌تی.

(قُلْتُ) ئیمام‌ی (النواوی) فه‌رموویه‌تی (وَلَوْ قَالَ: جَنَتْ بِهِمَّتُكَ) ئە‌گه‌ر داواکاره‌که‌ گو‌تی:
ئازده‌له‌که‌ت تاوان‌ی کردۆته‌ سه‌ر کشتوکاله‌که‌م و تۆله‌ی بده‌. ئە‌و کاته‌ش (حَلَفَ عَلَى الْبَتِّ
قَطْعًا) داوایی‌کراوه‌که‌ له‌ سه‌ر بپاوه‌یی سویند ده‌خوا: وه‌ك (والله‌ ئازده‌له‌که‌م کشتوکاله‌که‌ی
تۆی نه‌فه‌وتاندوه). چونکه‌ تاوان‌ی ئازده‌له‌که‌ی به‌ هۆی که‌مه‌ترغه‌می خو‌یه‌تی و به‌شیکه‌ له‌
کرداری خو‌ی بۆی ده‌بیته‌ زامین (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

که‌واته‌: ئە‌گه‌ر ئازده‌له‌که‌ی به‌ خواستن، يان به‌ کرئ، يان به‌ زه‌وتکردن له‌ لای که‌سیکی‌تر
بئ و شتیک‌ بفه‌وتی، ئە‌و کاته‌ داوایه‌که‌و سویندخواردنی بپاوه‌یی له‌ سه‌ر مالخوازه‌که‌و
به‌کرێگره‌که‌و زه‌وتکه‌ره‌که‌یه‌؟ چونکه‌ له‌و حاله‌تانه‌دا ئە‌وان زامین، هه‌روه‌ك له‌ زۆربه‌ی
سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رموویه‌نه‌.

(وَيَجُوزُ الْبَتُّ بظَنِّ مُؤَكَّرٍ) دروسته به هوی گومانیکي به میز سویند له سره پړاوه یی بخوا،
يَعْتَمِدُ خَطُّهُ أَوْ خَطُّ أَبِيهِ، وَتُعْتَبَرُ نِيَّةُ الْقَاضِي الْمُسْتَحْلِفِ،
فَلَوْ وَرَى أَوْ تَأَوَّلَ خِلَافَهَا أَوْ اسْتَشْنَى بِحَيْثُ لَا يَسْمَعُ الْقَاضِي لَمْ يَدْفَعْ
إِثْمَ الْيَمِينِ الْفَاجِرَةِ، وَمَنْ تَوَجَّهَتْ عَلَيْهِ يَمِينٌ لَوْ أَقَرَّ بِمَطْلُوبِهَا لَزِمَهُ فَأَنْكَرَ حُلْفَ،

که (يَعْتَمِدُ خَطُّهُ أَوْ خَطُّ أَبِيهِ) له و گومانه دا پشت به نوو سینیکي خوی، یان نوو سینیکي
باوکی خوی بیهستی نه گهر باوه پي به نوو سینیکي ته مینداریه تی هه بی.

ئینجا بزانه: مەرجه داوای سویند دانی کیشه چیه که له قازی، یان له کاربه دهسته که بکړی،
ئینجا قازی، یان کاربه دهسته که کیشه چیه که سویند بدا، که و ابو: (وَتُعْتَبَرُ نِيَّةُ الْقَاضِي
الْمُسْتَحْلِفِ) له سویند خوار د نه که دا نیه تی کاربه دهسته سویند دهره که پړچاو دهره که نه ک
نیه تی سویند خوره که، چونکه پیغه مبر ځکه ده فرموی: ﴿الْيَمِينُ عَلَى نِيَّةِ الْمُسْتَحْلِفِ﴾ رواه
مسلم، سویند خوار د نه که سر نیه تی سویند دهره که یه.

که و ابو: (فَلَوْ وَرَى) نه گهر سویند خوره که له سویند دهره که ی دا مه به ستيکی شاراوه ی هه بوو:
وهك (والله هيچيت له سر من نيه). به مه به ستي هيچي له سر لاشي وي نيه (أَوْ تَأَوَّلَ
خِلَافَهَا) یان سویند دهره که بخوا به باوه پيکی جیواز له باوه پي سویند دهره که: وهك یه کيکی
(شافعي) سویند بخوا: دراوسی یه (حنفی) یه که ی مافی شوفعه ی نیه. (أَوْ اسْتَشْنَى بِحَيْثُ لَا
يَسْمَعُ الْقَاضِي) یان به شیوه یه کی وها بلای: إن شاء الله. که قازی یه سویند دهره که گوی
لی نه بی، نه وه له و حاله تانه دا (لَمْ يَدْفَعْ إِثْمَ الْيَمِينِ الْفَاجِرَةِ) هیچیک له وانه گوناه ی سویند ی
به درو لانا دا، پیغه مبر ځکه ده فرموی: ﴿مَنْ اقْتَطَعَ حَقَّ امْرِئٍ مُسْلِمٍ يَمِينِهِ فَقَدْ أَوْجَبَ اللَّهُ لَهُ
النَّارَ وَحَرَّمَ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ، وَإِنْ كَانَ قَضِيًّا مِنْ أَرَاكَ﴾ رواه مسلم، هر که سیك - به ناهق -
به سویند دهره که خوی مالی موسولمانیک بیچرین، نه وه بیگومان خوی گهره ناگری
دوړه خی بې واجب دهره که به هه شتی لیحه پام دهره که، هر چند شوپکه دارسیواکیکیش بی.
جا بزانه: نه گهر به ته لاق سویند بدری، یان کیشه چیه که ی ناهق بی، نه وه
کاته به و فیلانیه ی پابردو گونا هبار نابو و ته لاقیشی ناکه وی، هه روه که له زوړبه ی
سهرچاوه کانا ده فرمویانه.

﴿نه و کیشه چیه ی سویند دهری﴾

(وَمَنْ تَوَجَّهَتْ عَلَيْهِ يَمِينٌ) هر که سیك سویندیک پوی تی بکا، واته: داوای سویند خوار دنی
لی بکړی (لَوْ أَقَرَّ بِمَطْلُوبِهَا لَزِمَهُ) نه گهر دانی به داواکراوی سویند دهره که دا هینا با،
داواکراوه که ی له سر واجب دهره بو (فَأَنْكَرَ) جا نه گهر داوا لیکراوه که دانی پی دا نه هینا، نه وه
کاته (حُلْفَ) سویند دهری، پیغه مبر ځکه ده فرموی: ﴿لَيْسَ عَلَيْهِ عِلَالُ الْمَدْعَى وَالْيَمِينُ عَلَى
مَنْ أَنْكَرَ﴾ حدیث صحیح رواه البیهقی وغیره، شاهد له سر داواکاره که یه و سویند له سر

ئەو داوالیکراوھە کە دان ناھێنێ.

وَلَا يُحْلَفُ قَاضٍ عَلَى تَرْكِهِ الظُّلْمَ، وَلَا شَاهِدٌ أَنَّهُ لَمْ يَكْذِبْ، وَلَوْ قَالَ مُدَّعٍ عَلَيْهِ: أَنَا صَبِيٌّ. لَمْ يُحْلَفْ وَوُقِفَ حَتَّى يَبْلُغَ، وَالْيَمِينُ تُفِيدُ قَطْعَ الْخُصُومَةِ فِي الْحَالِ لَا بَرَاءَةً، فَلَوْ حَلَفَهُ ثُمَّ أَقَامَ بَيْنَهُ حَكَمَ بِهَا، وَلَوْ قَالَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ: قَدْ حَلَفَنِي مَرَّةً فَلْيُحْلَفْ أَنَّهُ لَمْ يُحْلَفْنِي، مُكِّنَ فِي الْأَصَحِّ، وَإِذَا نَكَلَ حَلَفَ الْمُدَّعَى وَقُضِيَ لَهُ، وَلَا يَقْضَى بِنُكُولِهِ،

(وَلَا يُحْلَفُ قَاضٍ عَلَى تَرْكِهِ الظُّلْمَ) نابێ قازی=دادوهر سویند بدرئ: کە لە دادکردندا ستم نهکا، هەم (وَلَا شَاهِدٌ أَنَّهُ لَمْ يَكْذِبْ) نابێ شاهیدیش سویند بدرئ: کە درۆی نهکردو هەم شاهیدیەدا (وَلَوْ قَالَ مُدَّعَى عَلَيْهِ: أَنَا صَبِيٌّ) ئەگەر داوالیکراویک گوێ: من منداڵم. دەشگونجا منداڵ بێ، ئەو (لَمْ يُحْلَفْ) نابێ سویند بدرئ، بەلکو (وَوُقِفَ حَتَّى يَبْلُغَ) کارەکە پادەگیرێ تا بلوغی دەبێ، چونکە ئەگەر سویند بخوا منداڵیەکی جیگیر دەبێ، ئەگەر منداڵیەکی جیگیر ببێ سویندەکی پوچەل دەبێ.

(وَالْيَمِينُ) سویندخواردن=ئەگەر سویندی گەپاندراو نهبێ- (تُفِيدُ قَطْعَ الْخُصُومَةِ فِي الْحَالِ) سودی ئەو هیه: تەنها ئیستاکێشە کە دەبرێتیتەو (لَا بَرَاءَةً) بەلام داوالیکراو کە لە مافەکە ئازاد نابێ، کەوابو: (فَلَوْ حَلَفَهُ) ئەگەر داواکار داوالیکراو کە سویند دا (ثُمَّ أَقَامَ بَيْنَهُ) ئینجا لە دوا سویند دانە کە داواکارە کە دوو شاهیدی هێنان، یان شاهیدیک سویندیشی خوارد، ئەو کاتە (حَكَمَ بِهَا) قازی بە شاهیدی یەکە بپاری مافەکە بۆ داواکارە کە دەدا، بەلام ئەگەر سویندی گەپاندراو بێ، ئەو کاتە کێشەکە بە یەكجاری دەبرێتەو، هەروە کە لە دوا ئێرە پوون کراو تەو.

(وَلَوْ قَالَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) ئەگەر داوالیکراو کە گوێ (قَدْ حَلَفَنِي مَرَّةً فَلْيُحْلَفْ أَنَّهُ لَمْ يُحْلَفْنِي) داواکارە کە جارێک لە سەر ئەم داواکارە سویندی داوم، کەوابو: با داواکارە کە سویند بخوا: کە منی سویند نهداو. ئەو (مُكِّنَ) داوالیکراو کە ئەو پێگایە دەدرێت (فِي الْأَصَحِّ) لە فەرموودەی پاستردا، جائەگەر داواکارە ئەم سویندە نهخوارد، ئەو کاتە داوالیکراو کە سویندی گەپاندراو دهخوا: جارێکی تر لە سەر ئەم داواکارە سویندی داوم. جا بەم سویندە لەم کێشە یە پزگاری دەبێ، هەروە کە لە زۆریە سەرچاوەکاندا فەرموویانە.

﴿ سویند نهخواردن و گەپاندنەو سویند ﴾

(وَإِذَا نَكَلَ) ئەگەر داوا لیکراویک دانی بە مافە کەدا نههێناو سویندیشی نهخوارد، ئەو کاتە (حَلَفَ الْمُدَّعَى) داواکارە کە سویندی گەپاندراو دهخواو (وَقُضِيَ لَهُ) بپاری مافەکی بۆ دەدرئ، واتە: مافەکی دەدرێت، بەلام (وَلَا يَقْضَى بِنُكُولِهِ) نابێ بە تەنها سویند نهخواردنی داوالیکراو کە قازی بپار بەدا مافە کە بدرێت داواکارە کە، بە بەلگە یە حەدیسە کە سویندخواردنی کوشتن، هەم ﴿عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ رَدَّ الْيَمِينَ

عَلَى طَالِبِ الْحَقِّ ﴿صَحَّحَ الْحَاكِمُ، بِتَفْهِيمِهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ سَوِيْنْدِي گه پانده وه سهر داواکاری مافه که. **وَالْتَكُوْلُ أَنْ يَقُولَ: أَنَا نَاكِِلٌ. أَوْ يَقُولَ لَهُ الْقَاضِي: إِخْلِفْ. فَيَقُولُ: لَا أَخْلِفُ. فَإِنْ سَكَتَ حَكَمَ الْقَاضِي بِتُكُوْلِهِ، وَقَوْلُهُ لِلْمُدَّعَى: إِخْلِفْ. حُكْمٌ بِتُكُوْلِهِ، وَالْيَمِينُ الْمَرْدُوْدَةُ فِي قَوْلِ كَبِيْنَةٍ، وَفِي الْأَظْهَرِ كِبَارُ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ، فَلَوْ أَقَامَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ بَعْدَهَا بَيِّنَةً بِأَدَاءٍ أَوْ إِبْرَاءٍ لَمْ تُسْمَعْ، فَإِنْ لَمْ يَخْلِفِ الْمُدَّعَى وَلَمْ يَتَعَلَّلْ بِشَيْءٍ سَقَطَ حَقُّهُ مِنَ الْيَمِينِ،**

(وَالْتَكُوْلُ) ترسان له سویند، واته: سویندنه خواردن نه مه یه: (أَنْ يَقُولَ: أَنَا نَاكِِلٌ) داوالیکراوه که داوای سویند خواردن لای بکری و نه ویش بلای: من له سویند خواردن ده ترسمو سویند ناخوم (أَوْ يَقُولَ لَهُ الْقَاضِي إِخْلِفْ) یان قازی پیی بلای: سویند بخو (فَيَقُولُ لَا أَخْلِفُ) نه ویش بلای: سویند ناخوم. واته: له م دوو حاله ته دا داوالیکراوه که به سویندنه خور داده ندری و سویندنه که ده گه پیندری ته وه سهر داواکاره که، هر چه ند قازیش برپاری سویندنه خوری نه دابی.

به لام (فَإِنْ سَكَتَ) نه گهر داوالیکراوه که داوای سویند خواردن لای کراو بی دنگ بوو، نه و کاته (حَكَمَ الْقَاضِي بِتُكُوْلِهِ) پیویسته قازی برپاری سویندنه خوری بدا، نینجا سویندنه که بگه پیندری ته وه سهر داواکاره که، که و ابو: (وَقَوْلُهُ لِلْمُدَّعَى: إِخْلِفْ) نه گهر قازی بلای ته داواکاره که: تو سویند بخو. نه وه (حُكْمٌ بِتُكُوْلِهِ) برپاردانه به سویندنه خوری داوالیکراوه که.

(وَالْيَمِينُ الْمَرْدُوْدَةُ) سویندی گه پاندر او به سو سهر داواکاره که (فِي قَوْلِ كَبِيْنَةٍ) له فهرموده یه کدا: وه کو شاهیده ینانی داواکاره که یه، به لام (وَفِي الْأَظْهَرِ) له فهرموده یه به هیژ تر دا: سویندی گه پاندر او به -هر کاتیک داواکاره که بیخوا- نه وه له پوی به لگه وه (كَإِقْرَارِ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ) وه کو دانه ینانی داوالیکراوه که یه به مافی داواکاره که، که واته: هر کاتیک داواکاره که سویندی گه پاندر او به خوارد، واجبه: مافه که ی بدری و هیچ پیویستی به برپاری قازی نیه.

که و ابو: (فَلَوْ أَقَامَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ بَعْدَهَا بَيِّنَةً) نه گهر داوالیکراوه که له داوای سویند خواردن که ی داواکاره که شاهیدی هینان (بِأَدَاءٍ أَوْ إِبْرَاءٍ) که مافه که ی داوه ته وه داواکاره که، یان داواکاره که گهر دهنی نازاد کرده له مافه که، نه وه (لَمْ تُسْمَعْ) گوئی نادریته شاهیده کانی، چونکه سویند خواردن که ی داواکاره که بووه ته دانه ینانی داوالیکراوه که و دانه ینانه که شی ده بیته به دروختنه وه ی شاهیده کانی خوی.

(فَإِنْ لَمْ يَخْلِفِ الْمُدَّعَى) جا نه گهر داواکاره که سویندی گه پاندر او به نه خواردو (وَلَمْ يَتَعَلَّلْ بِشَيْءٍ) هیچ هویه کو عوزیکیشی نه هیناوه، نه و کاته (سَقَطَ حَقُّهُ مِنَ الْيَمِينِ) داواکاره که مافی سویندی گه پاندر او به نامینی، که واته: مافی نیه له م داوایه دا سویندی گه پاندر او به

بخوا، هم نابی داواکاره که سوینده که بگه پیندیتته وه سه ر داوالیکراوه که، چونکه سویندی گه پاندراره ناگه پیندیتته وه، ههروه که له (مغنی) و (الشروانی) دا ههرموویانه.

وَلَيْسَ لَهُ مُطَالَبَةٌ خَصْمِهِ، وَإِنْ تَعَلَّلَ بِإِقَامَةِ بَيِّنَةٍ أَوْ مُرَاجَعَةِ حِسَابِ أَهْلٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَقِيلَ أَبَدًا، وَإِنْ اسْتَمْهَلَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ حِينَ اسْتُحْلِفَ لِيَنْظُرَ حِسَابَهُ لَمْ يُمْهَلْ، وَقِيلَ ثَلَاثَةٌ، وَلَوْ اسْتَمْهَلَ فِي ابْتِدَاءِ الْجَوَابِ أَهْلٌ إِلَى آخِرِ الْمَجْلِسِ، وَمَنْ طُولِبَ بِزَكَاةٍ فَادَّعَى دَفْعَهَا إِلَى سَاعٍ آخَرَ أَوْ ادَّعَى غَلَطَ خَارِصٍ وَالزَّمَنَاءُ الْيَمِينَ فَتَنَكَّلَ وَتَعَذَّرَ رَدُّ الْيَمِينَ فَلَا صَحَّ أَنَّهَا تُؤْخَذُ مِنْهُ، وَلَوْ ادَّعَى وَلِيُّ صَبِيٍّ دَيْنًا لَهُ فَأَنْكَرَ وَتَنَكَّلَ لَمْ يُحْلَفِ الْوَلِيُّ،

(و) ههروه ها (لَيْسَ لَهُ مُطَالَبَةٌ خَصْمِهِ) بۆ داواکاره که دروستیش نیه له م داوایه دا داوا له کیشه چیه که ی بکاته وه، به لام نه گه ر شاهید بهینن، نه و کاته ده توانن به داوایه کی نوئ داوا له کیشه چیه که ی بکاته وه، ههروه که له (تحفه) و حاشیه کانی دا ههرموویانه.

به لام (وَإِنْ تَعَلَّلَ بِإِقَامَةِ بَيِّنَةٍ) نه گه ر داوالیکراوه که هوی سویندنه خواردنه که ی نه وه بوو: ده یویست شاهید بهینن، یان پرسیار له زانایان بکا (أَوْ مُرَاجَعَةِ حِسَابِ) یان بگه پیتته وه ته ماشای حیساباتی خوی بکا، نه و کاته (أَهْلٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ) تا ماوه ی سئ پۆژان مؤله تی ده دریتن (وَقِيلَ أَبَدًا) له ههرمووده یه کی بی هیژدا: هه تا هه تای مؤله تی ده دریتن، چونکه سویند خواردنه که مافی خویه تی.

(وَإِنْ اسْتَمْهَلَ الْمُدَّعَى عَلَيْهِ حِينَ اسْتُحْلِفَ) نه گه ر داوا لیکراوه که -له و کاته ی داوا ی سویند خواردنی لیکرا- داوا ی مؤله تی کرد (لِيَنْظُرَ حِسَابَهُ) تا کو ته ماشای حیساباتی خوی بکا، نه وه (لَمْ يُمْهَلْ) مؤله تی نادریتن، به لام به په زامه ندی داواکاره که دروسته نه ویش مؤله تی بدریتن (وَقِيلَ ثَلَاثَةٌ) له ههرمووده یه کی بی هیژدا: سئ پۆژان مؤله تی ده دریتن.

(وَلَوْ اسْتَمْهَلَ فِي ابْتِدَاءِ الْجَوَابِ) نه گه ر له سه ره تای وه لامدانه وه دا-داوالیکراوه که -داوا ی مؤله تی کرد، نه و کاته (أَهْلٌ إِلَى آخِرِ الْمَجْلِسِ) تا کۆتایی دانیشگه ی دادگا مؤله تی ده دریتن. (وَمَنْ طُولِبَ بِزَكَاةٍ) هه ر که سیک داوا ی زه کاتی لیکرا (فَادَّعَى دَفْعَهَا إِلَى سَاعٍ آخَرَ) نه ویش گوتی: زه کاته که م داوه ته زه کاتوه رگریکی تر (أَوْ ادَّعَى غَلَطَ خَارِصٍ) یان گوتی: قرسینه ره که هه له ی کردوه و (وَالزَّمَنَاءُ الْيَمِينَ) به ههرمووده ی بی هیژ: داوا ی سویند خواردنمان لیکرد (فَتَنَكَّلَ وَتَعَذَّرَ رَدُّ الْيَمِينَ) نه ویش سویندی نه خوارد، نه شگونجا سوینده که بگه پیندیتته وه سه ر زه کاتوه رگره کان، نه و کاته (فَلَا صَحَّ أَنَّهَا تُؤْخَذُ مِنْهُ) به ههرمووده ی پاستر زه کاته که ی لیکوه رده گیرئ.

(وَلَوْ ادَّعَى وَلِيُّ صَبِيٍّ دَيْنًا لَهُ) نه گه ر سه ره رشتکاریکی مندالیک، یان شیتیک داوا ی قه رزیکی نه وانه ی کردو شاهیدیشی نه بون (فَأَنْكَرَ وَتَنَكَّلَ) جا داوالیکراوه که ش دانی به قه رزه که دا نه هیئنا سویندیشی نه خوارد، نه وه (لَمْ يُحْلَفِ الْوَلِيُّ) نابی سه ره رشتکاره که سویندی گه پاندراره

بدری، به لکو کاره که پاده گیرئ تا منداله که بلوغی ده بی و شیتته که چاک ده بیته وه، ههروه ما
 نه گهر سه ره رشتکاره که ته نها شاهیدی کی هیئا، نه و کاته ش سویندی که ل شاهیده که نادرئ.
وَقِيلَ: يُحْلَفُ، وَقِيلَ: إِنَّ ادَّعَى مُبَاشَرَةً سَبِيهِ حُلْفَ.
(فَصْلٌ) ادَّعَا عَيْنًا فِي يَدِ ثَالِثٍ وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيْنَهُ سَقَطًا،
وَفِي قَوْلِ تُسْتَعْمَلَانِ: فَفِي قَوْلِ يُقْسَمُ،

جا بزانه: سهروه سیت و سه ره رشتکاری وه قفو مزگه وتیش وه کو سه ره رشتکاری منداله،
 ههروه که له (مغنی) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه (وَقِيلَ: يُحْلَفُ) به ههرموده یه کی
 بی هیئا: سویند دهرئ، به لام (وَقِيلَ) به ههرموده یه کی تر-که پشتی پی به ستراره -: (إِنْ
 ادَّعَى مُبَاشَرَةً سَبِيهِ) نه گهر سه ره رشتکاره که له داوایه که دا بلئ: من راسته وخو هؤکاری
 نه و مافه م: وه که من مالی نه و منداله م به قهرز فروشتوته نه م داوالیکراوه. نه و کاته (حُلْفَ)
 سه ره رشتکاره که سویند دهرئ و مافه که وه رده گری.

﴿فَصْلٌ: لَهُ بَاسِي دَرَايَه تِي شَاهِيْدَه كَان وَ لَهُ كَارَكِه وَ تَيَان﴾

بزانه: نه و شته ی کیشه ی له سه ره: یان له ده ست که سیکی سی به مدایه، یان له ده ست
 ههردو کیشه چیه کاندایه، یان له ده ست هیچ که سیکا نیه، یان له ده ستی ته نها
 کیشه چیه کدایه:

حَالَهُ تِي يَه كَه م: (ادَّعَا عَيْنًا فِي يَدِ ثَالِثٍ) نه گهر دوو کیشه چی داوای شتیکیان کرد،
 شته که ش له ده ستی که سیکی تری سی به مدا بوو و بۆ هیچیکیانیش دانی به شته که دا
 نه هیئا، هه م (وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيْنَهُ) ههردو کیشه چیه کانی هه ر یه که و شاهیدی خو ی
 هیئا: که شته که هی خو یه تی، نه وه (سَقَطًا) شاهیده کانی ههردو کیشه چیه کان له کار
 ده که ون، چونکه دزایه تییا ن هه یه و هیچیکش به هیز که ری له سه ره نه وی تر نیه، که وابو: له م
 حاله ته دا وه که هیچ لایه ک شاهیدی نه بی نه وها بریار دهرئ و سی به مه که بۆ هه ر یه کیک له
 کیشه چیه کان سویندیک ده خوا: که (شته که هی نه وی نیه).

به لام نه گهر سی به مه که بۆ یه کیکان دانی به شته که دا هیئا، نه و کاته شاهیده کانی وی
 به هیز تر ده بن و کاریان پی ده کری و شته که ته نها ده ریته نه وی.

ههروه که نه گهر ته نها یه کیک شاهیدی هه بی، نه و کاته ش شته که ته نها ده ریته نه وی، به لام
 نه گهر سی به مه که بۆ ههردوکیان دانی به شته که دا هیئا، نه و کاته شته که -به هاوبه شی-
 ده ریته ههردوکیان، ههروه که له (تحفه) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَفِي قَوْلِ تُسْتَعْمَلَانِ) له ههرموده یه کدا: شاهیده کانی ههردوکیان کاریان پی ده کری و
 شته که له سی به مه که ده ستی ندرئ، ئینجا (فَفِي قَوْلِ يُقْسَمُ) له ههرموده یه کدا: ماله که له
 نیوان ههردو کیشه چیه کاندایه ش ده کری ﴿عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَجُلَيْنِ ادَّعَا بَعْضُهُمَا بَعْضًا

كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا بِشَاهِدَيْنِ فَقَسَمَهُ النَّبِيُّ ﷺ بَيْنَهُمَا نِصْفَيْنِ ﴿١٠﴾ رواه أبو داود باسناد صالح، دوو كهس له سهر ووشتریک بووه کیشه یان و هریه که و دوو شاهیدی هینان، ئینجا پیغه مبه رﷺ وَقَوْلٍ يُقْرَعُ، وَ قَوْلٍ تُوقَفُ حَتَّى يَبِينَ أَوْ يَصْطَلِحَا، وَلَوْ كَانَتْ فِي يَدَيْهِمَا وَأَقَامَا بَيْنَتَيْنِ بَقِيَتْ كَمَا كَانَتْ، وَلَوْ كَانَتْ بِيَدِهِ فَأَقَامَ غَيْرُهُ بِهَا بَيْنَةً وَهُوَ بَيْنَةٌ قَدَّمَ صَاحِبُ الْيَدِ،

وشره که ی کرده نیوه له نیوان هردووکیاندا. (وَ فِي قَوْلٍ يُقْرَعُ) له فهرموده یه کدا: پشکه له نیوان کیشه چیه کانداه کړئ و کامه یان پشکه ی بۆ ده رچو، شاهیده کانی وی به هیتر دهن و کاریان پی ده کړئ (وَ فِي قَوْلٍ تُوقَفُ حَتَّى يَبِينَ أَوْ يَصْطَلِحَا) له فهرموده یه کدا: کاره که پاده گیرئ تا پښ دهن بیتته وه، یان سولج ده کهن.

حَالَهُ تَيَدُووَهُم: (وَلَوْ كَانَتْ فِي يَدَيْهِمَا) نه گهر شته که له ده ست هردوو کیشه چیه کانداه بوو (وَأَقَامَا بَيْنَتَيْنِ) هردووکیان شاهیدیان هینان: که هه موو شته که هی خویه تی، یان هیچ لایه کیان شاهیدی نه بون، نه وه له هردوو حاله تدا (بَقِيَتْ كَمَا كَانَتْ) شته که چۆن له ده ستی هردووکیاندا بووه، نه وها ده مینیتته وه و شاهیده کانیش له کار ده کهن، به به لگه ی حه دیسه که ی پاردوو، جا له و حاله ته ی هیچ لایه ک شاهیدی نیه، نه گهر ته نها لایه کیان سویند بخوا، نه وه هه موو شته که ی ده دریتئ، هه روه ک نه گهر ته نها لایه کیان شاهیدی هه بن، نه و کاته ش هه موو شته که ی ده دریتئ، هه روه ک له (مغنی) و (الشروانی) دا فهرمویانه.

هه روه هاش حَالَهُ تَيَسِّيَهُم: نه گهر شته که له ده ست هیچ لایه کیاندا نه بئ و هردوو لا شاهیدیان هینا: که هه موو شته که هی خویه تی، نه و کاته ش له نیوان هردووکیاندا ده کړتته نیوه، هه روه ک له زۆریه ی سهرچاوه کانداه فروویانه.

حَالَهُ تَيُجَوَارِهِم: (وَلَوْ كَانَتْ بِيَدِهِ) نه گهر شته که له ده ست یه کیکیاندا بوو (فَأَقَامَ غَيْرُهُ بِهَا بَيْنَةً وَهُوَ بَيْنَةٌ) ئینجا کیشه چیه که ی تر شاهیدی هینان که ملک ی خویه تی و خاوه ن ده ست که ش شاهیدی هینان که ملک ی خویه تی، نه وه (قَدَّمَ صَاحِبُ الْيَدِ) شاهیده کانی خاوه ن ده ست که وه پیش دیخرین و شته که هه ر بۆ نه وی ده بئ، چونکه - به هوی خاوه ن ده ستیه که - شاهیده کانی وی به هیترن.

که واته: نه گهر خاوه ن ده ست که ته نها شاهیدی کی هه بئ و سویندیش بخوا، نه و کاته ش هه ر شاهیدو سوینده که ی نه وی به هیترن و وه پیش دوو شاهیده کانی نه وی تر دیخرئ، هه روه ک له زۆریه ی سهرچاوه کانداه فروویانه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلَيْنِ اخْتَصَمَا فِي نَاقَةٍ وَأَقَامَا بَيْنَةً، فَقَضَى رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لِلَّذِي هِيَ فِي يَدِهِ﴾ رواه الشافعی والبيهقي ولم يضعفه، دوو که س له ووشتریکدا بووه کیشه یان و هردووکیان شاهیدیان هینان، ئینجا پیغه مبه رﷺ برپاری دا: ووشتره که بۆ نه و که سه بئ که له ده ستی دایه.

ئىنجا ئاگادارىپ: ئەگەر شتەكەى بە ناشەرى لە دەستدا بى، ئەو كاتە خاوەن دەستىەكەى كارى پىئاكرى، ھەروەك لە (تحفة) و (نهاية) دا ھەموويانە.

وَلَا تُسْمَعُ بَيْنَهُ إِلَّا بَعْدَ بَيِّنَةِ الْمُدْعَى، وَلَوْ أُزِيلَتْ يَدُهُ بَيِّنَةً ثُمَّ أَقَامَ بَيِّنَةً بِمَلِكِهِ مُسْتَنَدًا إِلَى مَا قَبْلَ إِزَالَةِ يَدِهِ وَاعْتَذَرَ بِغَيْبَةِ شُهودِهِ سُمِعَتْ وَقُدِّمَتْ، وَقِيلَ: لَا. وَلَوْ قَالَ الْخَارِجُ: هُوَ مَلِكِي اشْتَرَيْتَهُ مِنْكَ. فَقَالَ: بَلْ مَلِكِي. وَأَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ قُدِّمَ الْخَارِجُ، وَمَنْ أَقَرَّ لغيرِهِ بِشَيْءٍ ثُمَّ ادَّعَاهُ لَمْ تُسْمَعْ إِلَّا أَنْ يَذْكَرَ انْتِقَالًا،

پێناسە: ئەو داوالیکراوەى شتەكەى لە دەستدایە پى دەگوتى: (ذوالیَد) = (صاحبُ الیَد)، واتە: خاوەن دەست، ھەم پى دەگوتى: (الداخل): ناوخۆ.

ھەروەھا ئەو داواکارەى شتەكەى لە دەستدا نیە پى دەگوتى: (الْخَارِج) دەرەو. ئىنجا (وَلَا تُسْمَعُ بَيْنَهُ) گوى نادریتە شاھیدەکانى داوالیکراوى ناوخۆى خاوەن دەست (إِلَّا بَعْدَ بَيِّنَةِ الْمُدْعَى) تەنھا لە دواى شاھیدەکانى داواکارەكەى دەرەو گویان دەدریت. (وَلَوْ أُزِيلَتْ يَدُهُ بَيِّنَةً) ئەگەر بە ھۆى شاھید دەستى داوالیکراوەكەى خاوەن دەست لە مالهە لادرا، واتە: بربار درا: مالهە ملكى داواکارەكەى (ثُمَّ أَقَامَ بَيِّنَةً بِمَلِكِهِ) ئىنجا داوالیکراوەكە شاھیدى ھێنان: كە ئەو مالهە ملكى خۆیەتى (مُسْتَنَدًا إِلَى مَا قَبْلَ إِزَالَةِ يَدِهِ) ملكایەتیەكەش نىسبەت درایە پيش لادانى دەستەكەى، واتە: شاھیدەكان گوتیان: پيش ئەو ھەى مالهەكەى لىبستىندى تا ئىستاش مالهەكە ھەر ملكى خۆیەتى. (وَاعْتَذَرَ بِغَيْبَةِ شُهودِهِ) داوالیکراوەكەش عوزى ھێناو: كە شاھیدەكانى حازر نەبون، یان نەیدەزانى شاھیدى ھەنە، ئەو كاتەش (سُمِعَتْ وَقُدِّمَتْ) گوى دەدریتە شاھیدەكانى داوالیکراوەكەى خاوەن دەست و ھەپیش شاھیدەكانى داواکارەكە دىخړین و بربارەكە ھەلەو ھەشتىندىتەو ھە مالهەكە ھەر دەدریتەو ھە (وَقِيلَ: لَا) لە ھەموودەىكى بى ھیزدا: گوى نادریتە شاھیدەكانى.

﴿**ئاگادارى**﴾: ئەگەر شاھیدەكانى داواکارەكە زیاتر زانستیان لە لا بى، ئەو كاتە شاھیدەكانى وى بە ھیزتر دەبن لە شاھیدەكانى خاوەن دەستەكە، كە وابو: (وَلَوْ قَالَ الْخَارِجُ) ئەگەر داواکارەكەى دەرەو گوتى: (هُوَ مَلِكِي اشْتَرَيْتَهُ مِنْكَ) ئەو شتەى لە دەست تۆدایە ملكى منو لە تۆم كړیو. (فَقَالَ: بَلْ مَلِكِي) داوالیکراوەكەى ناو خۆش گوتى: ملكى خۆم. ئىنجا (وَأَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ) ھەر یەكەیان شاھیدەكانى خۆى ھێنا، ئەو كاتە (قُدِّمَ الْخَارِجُ) شاھیدەكانى داواکارەكەى دەرەو ھەپیش ئەو ھەى تر دىخړین؟ چونكە بە وزیدە زانستىیە بە ھیزتر دەبن كە دەلین: (ئەو شتە داواکارە-بە ھۆى كړین- لە داوالیکراوەكەو گوستراو ھەو بۆ داواکارەكە).

(وَمَنْ أَقَرَّ لغيرِهِ بِشَيْءٍ) ئەگەر كە سىك دانى بە شتىكدا ھێنا بۆ كە سىكى تر (ثُمَّ ادَّعَاهُ) ئىنجا دانپێنەرەكە داواى شتەكەى كردو، ئەو (لَمْ تُسْمَعْ إِلَّا أَنْ يَذْكَرَ انْتِقَالًا) گوى نادریتە

داوايه كهى، مه گەر له داوايه كهى دا گواستنه وه يه ك باس بكا، وهك بلّى: له دواى دانهيّنه كه م شته كهى پى به خشيوم. نه و كاته به هوى نه و گواستنه وه يه گوى ده دريّه داوايه كهى. وَمَنْ أَخَذَ مِنْهُ مَالٌ بَيِّنَةٌ ثُمَّ ادَّعَاهُ لَمْ يُشْتَرَطْ ذِكْرُ الْإِنْتِقَالِ فَيَالْأَصَحَّ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ زِيَادَةَ عَدَدِ شُهُودٍ أَحَدِهِمَا لَا تُرْجَحُ، وَكَذَا لَوْ كَانَ لِأَحَدِهِمَا رَجُلَانِ وَلِلْآخَرِ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ، فَإِنْ كَانَ لِلْآخَرِ شَاهِدٌ وَيَمِينٌ رُجِحَ الشَّاهِدَانِ فَيَالْأَظْهَرُ، وَلَوْ شَهِدَتْ لِأَحَدِهِمَا بِمِلْكٍ مِنْ سَنَةِ، وَلِلْآخَرِ مِنْ أَكْثَرٍ، فَلَا أَظْهَرُ تَرْجِيحُ الْأَكْثَرِ،

به لام (وَمَنْ أَخَذَ مِنْهُ مَالٌ بَيِّنَةٌ) نه گەر كه سيك به هوى شاهيد مالىكى لى ستيندرا (ثُمَّ ادَّعَاهُ) ئينجا داواى ماله كهى كردوه، نه و كاته (لَمْ يُشْتَرَطْ ذِكْرُ الْإِنْتِقَالِ) به مه رج داناندرى له داوايه كهى دا باسى گواستنه وه يه ك بكا (فَيَالْأَصَحَّ) له فهرموده پاستردا، چونكه نه گەر له داوايه كهى دا شاهيدى هه بن، نه و كاته شاهيده كانى وى به هوى خاوه ن ده ستيه كهى پيشووى به هيتر ده بن.

(وَالْمَذْهَبُ) به فهرموده پاستى مه زه ب (أَنَّ زِيَادَةَ عَدَدِ شُهُودٍ أَحَدِهِمَا لَا تُرْجَحُ) نه گەر ژماره ي شاهيده كانى لايه ك - له پاده ي پيوست - زياتر بن له شاهيده كانى لايه كهى تر، به و زياتر به هيتر نابن، چونكه به گويره ي شهرع به لگه ي هه ردو لا ته واوه و دژايه تيش پوى داوه، كه وابو: شاهيده كانى هه ردو لا له كار ده كه ون.

(وَكَذَا لَوْ كَانَ لِأَحَدِهِمَا رَجُلَانِ وَلِلْآخَرِ رَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ) هه روه ها نه گەر لايه ك دوو شاهيدى پياوى هه بن و لايه كهى ترش پياويك و دوو ئافره ت شاهيدى هه بن، نه و كاته ش دوو پياوه كان به هيتر نابن، چونكه به لگه ي شهرعى هه ردو لا ته واوه و دژايه تيش هه يه، كه وابو: شاهيده كانى هه ردو لا له كار ده كه ون.

به لام (فَإِنْ كَانَ لِلْآخَرِ شَاهِدٌ وَيَمِينٌ) نه گەر لايه ك شاهيدىك و سويندى گه ل شاهيده كهى هه بن و لايه كهى ترش دوو پياو، يان پياويك و دوو ئافره ت شاهيدى هه بن، نه و كاته (رُجِحَ الشَّاهِدَانِ) دوو شاهيده كان و هه م پياوه كه و دوو ئافره ته كهش به به هيتر داده ندرين (فَيَالْأَظْهَرُ) له فهرموده پاستردا، چونكه به (إجماع) زانايانى ئيسلام شاهيده كان كاربان پى ده كرى، كه وابو: شاهيدىك و سويندى گه ل شاهيده كهش له كار ده كه وى.

به لام نه گەر شته داواكراره كه له ده ست خاوى شاهيدىك و سوينده كه دابن، نه و كاته - به هوى خاوه ن ده ستيه كه - شاهيدىك و سويندى گه ل شاهيده كه به هيتر ده بن و وه پيش ديخرى و دوو شاهيده كانيش له كار ده كه ون، هه روه ك له زۆربه ي سه رچاوه كاندا فهرموويانه. (وَلَوْ شَهِدَتْ لِأَحَدِهِمَا بِمِلْكٍ مِنْ سَنَةٍ) نه گەر شاهيده كان شاهيديان دا: شته داواكراره كه له سالىك له مه و پيشه وه تا ئيستا ملكى فلانكه سه (وَلِلْآخَرِ مِنْ أَكْثَرٍ) شاهيده كانى ترش

شاهیدیان دا: له زیاتره وه، واته: له دوو سال له مهو پېشه وه تا ئیستا ملکى که سه که یتړه. نه وه (فَالْأَظْهَرُ تَرْجِيحُ الْاَكْثَرِ) به فرموده ی به هیتر: شاهیده کانی وَلِصَاحِبِهَا الْأُجْرَةُ وَالزِّيَادَةُ الْحَادِثَةُ مِنْ يَوْمِئِذٍ، وَلَوْ أَطْلَقْتَ بَيِّنَةً وَأَرَخْتَ أُخْرَى فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُمَا سَوَاءٌ، وَأَنَّهُ لَوْ كَانَ لِصَاحِبِ مُتَأَخَّرَةِ التَّارِيخِ يَدٌ قَدِّمَ، وَأَنَّهَا لَوْ شَهِدَتْ بِمِلْكِهِ أَمْسٍ وَلَمْ تَتَعَرَّضْ لِلْحَالِ لَمْ تُسْمَعْ حَتَّى يَقُولُوا: وَلَمْ يَزُلْ مِلْكُهُ، أَوْ وَلَا نَعْلَمُ مُزِيلًا لَهُ. وَتَجُوزُ الشَّهَادَةُ بِمِلْكِهِ الْآنَ اسْتِصْحَابًا لِمَا سَبَقَ مِنْ إِثِّ وَشِرَاءٍ وَغَيْرِهِمَا، وَلَوْ شَهِدَتْ بِإِقْرَارِهِ أَمْسٍ بِالْمِلْكِ لَهُ

زۆتره که به هیتر ده کرین، چونکه زانستیان زیاتره له کاتیکی وه هادا ملکایه تیان ناشکرا کردوه - که ساله زیاده که یه - شاهیده کانی که متره که زانستی نه و ساله یان نه بو وه شاهیده که یان له و ساله زیاده دا دژایه تی یه کتری نا کا:

که و ابو: له دوو سال له مهو پېشه وه شته که ملکى خاوه ن زۆتره که یه، بوی (وَصَاحِبِهَا الْأُجْرَةُ وَالزِّيَادَةُ الْحَادِثَةُ مِنْ يَوْمِئِذٍ) خاوه نى زۆتره که مافى کرئ و زیده یییه کانی په یدابو وى شته که شى مه یه له و زۆره وه: که به شاهیدى شاهیده کان بو وه ته ملکى وى - که دوو سال له مهو پېشه - چونکه کرئ و زیده یییه کانی شته که ش به ره مى ملکى خو یه تی.

(وَلَوْ أَطْلَقْتَ بَيِّنَةً وَأَرَخْتَ أُخْرَى) نه گهر شاهیده کانی لایه ک به رواری ملکایه تیان نه گوت، به لām شاهیده کانی لایه که یتړ به رواری ملکایه تیان گوت، نه وه (فَالْمَذْهَبُ: أَنَّهُمَا سَوَاءٌ) به فرموده ی پاستى مه زه ب: شاهیده کانی هردوو لایه کسانو له کار ده که ون.

به لām (وَأَنَّهُ لَوْ كَانَ لِصَاحِبِ مُتَأَخَّرَةِ التَّارِيخِ يَدٌ) نه گهر خاوه ن به رواری دواتر ماله که ی له ده ستدا بئ، نه و کاته (قَدِّمَتْ) شاهیده کانی وى وه پېش نه وه که یتړ دېخرین، چونکه به هو ی خاوه ن ده ستیه که به هیترن، به لām به و مرجه ی نه زاندرابى خاوه ن ده ستیه که ی به دوژمنکارى یه، هم خاوه ن ده ستیه که شى به به لگه یه که له داوالیکراوه که وه رنه گرتبى، چونکه له و حاله تانه دا هر یه که مه که به خاوه ن ده ستى راسته قینه داده ندرئ، هه روه که له (تحفه) دا فرموده یییه تی.

(وَأَنَّهَا لَوْ شَهِدَتْ بِمِلْكِهِ أَمْسٍ) هر به فرموده ی پاستى مه زه ب: نه گهر شاهیدیان دا: نه و شته دوینى ملکى فلانکه س بوو (وَلَمْ تَتَعَرَّضْ لِلْحَالِ) باسى ئیستاشیان نه کرد، نه وه (لَمْ تُسْمَعْ) گوى نادریته شاهیدیه که یان (حَتَّى يَقُولُوا: وَلَمْ يَزُلْ مِلْكُهُ) تا ده لاین: دوینى ملکى فلان بوو و تا ئیستاش له ملکایه تی لانه که وتوه. (أَوْ يَانِ بَلَيْنَ: وَلَا نَعْلَمُ مُزِيلًا لَهُ) ناشزانین لاده ریکی ملکایه تییه که ی ه بئ.

(وَتَجُوزُ الشَّهَادَةُ بِمِلْكِهِ الْآنَ) دروسته شاهیدی بدا: به ملکایه تی شتیک ئیستا بؤ که سیك (اسْتِصْحَابًا لِمَا سَبَقَ) له شاهیدیه که شدا پشت به به رده وامى بریارى کی پاردوو بیه ستى:

(مِنْ إِنْشَاءٍ وَشِرَاءٍ وَغَيْرِهِمَا) له میرات و کرپن و هویه کانی تری ملکایه تی (وَلَوْ شَهِدَتْ بِإِقْرَارِهِ أَمْسٍ بِالْمَلِكِ لَهُ) نه گهر دوو شاهدید شاهید بیان دا: دویتنی داوالیکراوه که دانی هیئا اُسْتَدِیم، وَلَوْ أَقَامَهَا بِمِلْكِ دَابَّةٍ أَوْ شَجَرَةٍ لَمْ يَسْتَحِقْ ثَمَرَةً مُوجُودَةً وَلَا وَلَدًا مُنْفَصِلًا وَيَسْتَحِقُّ حَمَلًا فَإِلَّا صَحَّ، وَلَوْ اشْتَرَى شَيْئًا فَأَخَذَ مِنْهُ بِحُجَّةٍ مُطْلَقَةٍ رَجَعَ عَلَى بَائِعِهِ بِالْثَمَنِ، وَقِيلَ لَا إِلَّا إِذَا ادَّعَى مَلِكًا سَابِقًا عَلَى الشِّرَاءِ، وَلَوْ ادَّعَى مَلِكًا مُطْلَقًا فَشَهِدُوا لَهُ مَعَ سَبِيهِ

به ملکایه تی نه و شته بڼ داواکاره که، نه وه (اُسْتَدِیم) دانهینانه که هر به رده وام ده بی و ملکایه تیه که ش بڼ داواکاره که جیگیر ده بی هر چه ند باسی نیستاش نه کن.

(وَلَوْ أَقَامَهَا بِمِلْكِ دَابَّةٍ أَوْ شَجَرَةٍ) نه گهر که سیک شاهیدی هیئا: که ولایک، یان دره ختیک ملک خویه تی و باسی پابردووشیان نه کرد، نه وه (لَمْ يَسْتَحِقْ ثَمَرَةً مُوجُودَةً وَلَا وَلَدًا مُنْفَصِلًا) به و شاهیدی به مافی میوه ی ناشکراوو و بیچووی جیابووه و هی نیه، به لام (وَيَسْتَحِقُّ حَمَلًا فَإِلَّا صَحَّ) مافی کزپه ی ناو زگو میوه ی دهر نه که وتووی هیه، له فهرمووده ی پاستردا، هه روه ها نه گهر شاهیده کان بلین: پیش دهر که وتنی میوه و جیابوونه و هی بیچووه که ملک وی بوو، نه و کاته میوه و بیچووه که ش دهر نه که ملک خوی، هه روه که له زوری به ی سه رچاوه کانداهه رموویانه.

(وَلَوْ اشْتَرَى شَيْئًا) نه گهر شتیکی کپی و پاره که شی دا (فَأَخَذَ مِنْهُ بِحُجَّةٍ مُطْلَقَةٍ) نینجا کپیاره که شته که ی لیستیندرا به به لگه یه کی بی به روار، واته: شاهیده کان شاهیدی بیان دا نه م شته کپاوه ملک فلانکه سه و به روار ی ملکایه تیشیان نه گوت، نه وه له سه ر کپیاره که واجبه: شته که بداته وه خاوه نه که ی، نینجا (رَجَعَ عَلَى بَائِعِهِ بِالْثَمَنِ) کپیاره که ده که پیتته وه سه ر فروشیار که تاکو پاره ی شته که ی لی و هریگریته وه.

به لام نه گهر کپیاره که له کاتی کپن ده یزانی شته که ملک فروشیار که نیه، یان له دوی داوالیکردن کپیاره که دانی هیئا شته که ملک داواکاره که یه، یان کپیاره که سویندی نه خواردو داواکاره که سویندی که پاندرا هوه ی خوارد، نه وه له و سځ حاله تانه دا کپیاره که مافی نیه پاره که له فروشیار که و هریگریته وه، هه روه که له زوری به ی سه رچاوه کانداهه (بجیرمی) دا فهرموویانه (وَقِيلَ لَا) له فهرمووده یه کی بی هیژدا کپیاره که مافی نیه پاره که له فروشیار که و هریگریته وه (إِلَّا إِذَا ادَّعَى مَلِكًا سَابِقًا عَلَى الشِّرَاءِ) ته نها له و حاله ته دا نه بی که داواکاره که بلین: له پیش کپینه که وه شته که ملک منه.

﴿لَا كَادَارِي﴾: له م مه سه له یه دا نه گهر داواکاره که داوی به ره مه کانی ماله فروشراوه که نه کا: وه که کری و میوه و بیچوو، نه وانه گشتی بڼ کپیاره که ده میتنه وه نه گهر له لای وی په یدا بوین، به لام نه گهر داواکاره که داویان بکا، نه و کاته برپار ده درئ: نه وانه ش له که ل خودی فروشراوه که بدرینه وه داواکاره که، هه روه که له (تحفه) و (الشروانی) دا پوون کراوه ته وه.

(وَلَوْ ادَّعَىٰ مِنْكَ مُطْلَقًا) نه‌گەر داواکاریک گوتی: نه‌و شته‌ملکی منه، باسی هیچ هویه‌کی ملکایه‌تیه‌که‌شی نه‌کرد (فَشْهَدُوا لَهُ مَعَ سَبَبِهِ) ئینجا شاهیده‌کان شاهیدییان بۆ داو هوی لَمْ يَضُرَّ، وَإِنْ ذَكَرَ سَبَبًا،

منهاج- به‌رگی پینجه‌م-26

(فَصَلِّ) قَالَ آجَرْتُكَ هَذَا الْبَيْتَ بَعْدَ الْعَشْرَةِ. وَأَقَامَا بَيْنَتَيْنِ تَعَارَضَتَا، وَفِي قَوْلٍ تَقَدَّمَ بَيْنَهُ الْمُسْتَأْجِرُ، وَلَوْ ادَّعَىٰ شَيْئًا فِي يَدِ ثَالِثٍ وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيْنَةً أَنَّهُ اشْتَرَاهُ وَوَزَنَ لَهُ ثَمَنَهُ: فَإِنْ اِخْتَلَفَ تَارِيخُ حُكْمٍ لِلْأَسْبَقِ، وَإِلَّا تَعَارَضَتَا، وَلَوْ قَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: بَعْتُكَ بِكَذَا،

ملکایه‌تیه‌که‌شیان باس کرد، نه‌وه (لَمْ يَضُرَّ) زیانی‌نییه، به‌لام (وَإِنْ ذَكَرَ سَبَبًا وَهُمْ سَبَبًا آخَرَ) نه‌گەر داواکاره‌که هویه‌کی ملکایه‌تی باس کردو شاهیده‌کانیش هویه‌کی‌تریان باس کرد، نه‌و کاته (ضَرَّ) نه‌و جیاوازی‌یه‌ی داواکارو شاهیده‌کان زیان له شاهیدی ده‌داو شاهیدی‌که‌یان په‌ده‌که‌ریتته‌وه.

﴿فَصَلِّ: لَهُ باسی جیاوازی کیشه‌چیه‌کان له چه‌ند شتی‌کدا﴾

(قَالَ: آجَرْتُكَ هَذَا الْبَيْتَ بَعْدَ الْعَشْرَةِ) خاوه‌نیک گوتی: ته‌نها نه‌م ژوره‌م به‌کرئ داویئ به‌ده‌دینار (فَقَالَ: بَلْ جَمِيعَ الدَّارِ بِالْعَشْرَةِ) به‌کرئ‌گره‌که‌ش گوتی: به‌لکو هه‌موو خانوه‌که‌ت به‌کرئ داومی به‌ده‌دینار (وَأَقَامَا بَيْنَتَيْنِ) هه‌ر دوو لا-هه‌ر یه‌که‌و- شاهیدی خوی هیئا، نه‌وه (تَعَارَضَتَا) شاهیده‌کانی هه‌ردوو لا ده‌بنه‌دژی یه‌کترو له‌کار ده‌که‌ون (وَفِي قَوْلٍ تَقَدَّمَ بَيْنَهُ الْمُسْتَأْجِرِ) له‌فه‌رمووده‌یه‌کدا: شاهیده‌کانی به‌کرئ‌گره‌که‌وه‌پیش دیخری.

(وَلَوْ ادَّعَىٰ شَيْئًا فِي يَدِ ثَالِثٍ) نه‌گەر دوو که‌س داوی شتی‌کیان کرد که‌له‌ده‌ست که‌سی‌کی‌تری سئ‌یه‌مدا بوو بۆ هیچ‌یک‌یانیش دانی پێ‌دا نه‌هیئاو (وَأَقَامَ كُلُّ مِنْهُمَا بَيْنَةً أَنَّهُ اشْتَرَاهُ وَوَزَنَ لَهُ ثَمَنَهُ) هه‌ر یه‌که‌ش شاهیدی خوی هیئا: که‌نه‌و شته‌ی له‌م سئ‌یه‌مه‌کرپوه‌و پاره‌که‌شی داوه‌تی. نه‌وه ته‌ماشا ده‌که‌ین:

(فَإِنْ اِخْتَلَفَ تَارِيخُ) نه‌گەر به‌راوری کرپنه‌که‌یان لیک جیاواز بوو، نه‌و کاته (حُكْمٍ لِلْأَسْبَقِ) برپار ده‌درئ: شته‌که‌بۆ خاوه‌ن به‌رواری پێشتره، خاوه‌ن به‌رواری دواتریش پاره‌که‌ی له‌سئ‌یه‌مه‌که‌وه‌رده‌گریتته‌وه (وَإِلَّا) به‌لام نه‌گەر به‌رواره‌که‌یان لیک جیاواز نه‌بو، به‌لکو کرپنی هه‌ردووکیان له‌یه‌که‌به‌رواردا بوو، یان هه‌ر باسی به‌رواره‌که‌نه‌کرا، نه‌و کاته (تَعَارَضَتَا) شاهیده‌کانی هه‌ردوو لا ده‌بنه‌دژی یه‌کترو له‌کار ده‌که‌ون، که‌وابو: بۆ هه‌ریه‌کی‌کیان سویندیک ده‌خوا: که‌نه‌یفرۆشتوتی. ئینجا واجبه: پاره‌که‌ی هه‌ردووکیان بداته‌وه.

به‌لام نه‌گەر بۆ ته‌نها یه‌کی‌کیان دانی پێ‌دا هیئا، نه‌و کاته شته‌که‌ته‌سلیمی نه‌و ده‌کرئ واجبه: پاره‌که‌ی نه‌وی‌تریش بداته‌وه، چونکه‌له‌و‌حاله‌تانه‌ی‌پا‌بردودا دژایه‌تی شاهیده‌کان له‌پاره‌که‌دانییه، به‌لکو ته‌نها له‌مامله‌ته‌که‌دایه.

(و) نه گهر به پېچه وانه ی وینه ی پرابردو (لَوْ قَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: بِعُتْكَهٗ بِكَذًا) هر یه که یان به سئیه مه که ی گوت: نه م شته م فروشتو ته تو به وهنده پاره یه. نه ویش بو هیچیکیان وَأَقَامَاهُمَا: فَإِنْ اتَّخَذَ تَارِيخُهُمَا تَعَارَضَتَا، وَإِنْ اِخْتَلَفَ لَزِمَهُ التَّمَنُّانُ، وَكَذَا إِنْ أَطْلَقْتَا أَوْ إِحْدَاهُمَا فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ فَقَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: مَاتَ عَلَى دِينِي: فَإِنْ عُرِفَ أَنَّهُ كَانَ نَصْرَانِيًّا صَدَّقَ النَّصْرَانِيُّ، فَإِنْ أَقَامَا بَيْنَتَيْنِ مُطْلَقَتَيْنِ قُدِّمَ الْمُسْلِمُ، وَإِنْ قِيدَتْ أَنَّ آخِرَ كَلَامِهِ إِسْلَامٌ وَعَكْسَتُهُ الْآخَرَى تَعَارَضَتَا،

دانی پئدا نه هیئا (وَأَقَامَاهُمَا) هر یه که ش شاهیدی خوی هیئاو داوای پاره که شی کرد، نه وه ته ماشا ده که یی:

(فَإِنْ اتَّخَذَ تَارِيخُهُمَا) نه گهر به رواری هر دوو فروشتنه کان یه ک کات بی، نه وه (تَعَارَضَتَا) شاهیده کانی هر دوو لا دهنه دژی یه کترو له کار ده که ون، چونکه ناگونجی شتی که له یه ک کاتدا هم مووی ملکی ته نها که سی که بی و هم مووی ملکی ته نها که سی کی تریش بی، که و ابو: سئیه مه که بو هر یه که یان سویندیک ده خوا: که شته که ی لی نه کړیوه. ئینجا شته که ی بو خوی ده مینیتته وه و هیچ پاره شی له سر واجب نابی.

به لام (وَإِنْ اِخْتَلَفَ) نه گهر به رواری که یان به نه ندازه یه کی وها لیک جیاواز بو: که ده گونجا ملکی هر دوو کیان بوی و هر دوو کیان مامله ته که یان کرد بی، نه و کاته (لَزِمَهُ التَّمَنُّانُ) پاره ی هر دوو داوکاره کانی له سر واجب ده بی (وَكَذَا إِنْ أَطْلَقْتَا أَوْ إِحْدَاهُمَا) هر وه ها نه گهر شاهیده کانی هر دوو لا، یان ته نها یه کیکیان بی به رواری شاهیدی بدا، نه و کاته ش پاره ی هر دوو کیانی له سر واجب ده بی (فِي الْأَصَحِّ) له فرموده ی راستردا، چونکه له و حاله ته دا ده گونجی له دوو کاتدا مامله ته که به سترای بی.

(وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ: مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ) نه گهر یه کی که مرد: کوپکی موسولمان و کوپکی گاوری له پاش به جیمان (فَقَالَ كُلُّ مِنْهُمَا: مَاتَ عَلَى دِينِي) جا هر یه که یان گوتی: باو کمان له سر ئایینی من مردوه و من میراتی لی ده گرم. هیچ شاهیدیش نه بو، نه وه ته ماشا ده که یی: (فَإِنْ عُرِفَ أَنَّهُ كَانَ نَصْرَانِيًّا) نه گهر زاندر: مردوه که کاتی خوی گاور بووه، نه و کاته (صَدَّقَ النَّصْرَانِيُّ) کوپه گاواره که به سویند خواردن باوه پی پی ده کړی، چونکه بنچینه به رده و امبوونی کافریه که یی (فَإِنْ أَقَامَا بَيْنَتَيْنِ مُطْلَقَتَيْنِ) جا نه گهر له و حاله ته دا هر دوو کوپه کان هر یه که و شاهیدی خوی هیئاو به رواری موسولمانی و کافریه که شیان نه گوت، نه و کاته (قُدِّمَ الْمُسْلِمُ) شاهیدی کوپه موسولمانه که وه پیش دیخړی، چونکه زیاتر زانستیان هیه که ده لئین: له گاوریه وه بووه ته موسولمان.

(و) هر له م وینه یه دا (إِنْ قِيدَتْ: أَنْ آخِرَ كَلَامِهِ إِسْلَامٌ وَعَكْسَتُهُ الْآخَرَى) نه گهر شاهیده کانی موسولمانه که گوتیان: دوا یی قسه ی ئیسلامه تی بو. شاهیده کانی کافریه که ش گوتیان:

دواين قسه‌ی کافری بوو. نه و کاته (تَعَارَضَتَا) شاهیده‌کان ده‌بنه دژی یه‌کترو له کار ده‌که‌ون، که‌وابو: به سویندخواردن باوه‌پ به کوپه‌گاواره‌که ده‌کړئ.

وَإِنْ لَمْ يُعْرِفْ دِينَهُ وَأَقَامَ كُلُّ بَيْنَةٍ أَنَّهُ مَاتَ عَلَى دِينِهِ تَعَارَضَتَا، وَلَوْ مَاتَ نَصْرَانِيٌّ عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ فَقَالَ الْمُسْلِمُ أَسْلَمْتُ بَعْدَ مَوْتِهِ فَالْمِيرَاثُ بَيْنَنَا، فَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: بَلْ قَبْلَهُ صُدِّقَ الْمُسْلِمُ بِمِثْلِهِ، وَإِنْ أَقَامَهُمَا قُدِّمَ النَّصْرَانِيُّ، فَلَوْ اتَّفَقَا عَلَى إِسْلَامِ الْإِبْنِ فِي رَمَضَانَ، وَقَالَ الْمُسْلِمُ: مَاتَ الْأَبُ فِي شَعْبَانَ. وَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: فِي شَوَّالٍ. صُدِّقَ النَّصْرَانِيُّ، وَتُقَدَّمُ بَيْنَةُ الْمُسْلِمِ عَلَى بَيْنَتِهِ، وَلَوْ مَاتَ عَنْ أَبَوَيْنِ كَافِرَيْنِ وَابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ فَقَالَ كُلٌّ: مَاتَ عَلَى دِينِنَا،

(وَإِنْ لَمْ يُعْرِفْ دِينَهُ) نه‌گه‌ر نایینی مردوه‌که نه‌زاندرا‌بو (وَأَقَامَ كُلُّ بَيْنَةٍ أَنَّهُ مَاتَ عَلَى دِينِهِ) هر دو کوپه‌کانیش شاهیدیان هی‌تان که له سر نایینی خوی مردوه، نه و کاته‌ش (تَعَارَضَتَا) شاهیده‌کان ده‌بنه دژی یه‌کترو له کار ده‌که‌ون، که‌وابو: نه‌گه‌ر هر دو کوپه‌کان سویند بۆ یه‌کتری بخون میراته‌که به نیو‌ه‌یی له نیوانیاندا به‌ش ده‌کړئ. جا بزانه: له و حاله‌تانه‌دا مردوه‌که نویژی له سر ده‌کړئ و له کوپستان‌ی موسولماناندا ده‌نیشتړئ، هر و ه‌ک له زو‌ریه‌ی سه‌رچاوه‌کاندا فه‌رمو‌یانه.

(وَلَوْ مَاتَ نَصْرَانِيٌّ) نه‌گه‌ر گاوری‌ک مرد (عَنْ ابْنَيْنِ مُسْلِمٍ وَنَصْرَانِيٍّ) کوپیکی موسولمان و کوپیکی گاوری له پاش به‌جیمان (فَقَالَ الْمُسْلِمُ: أَسْلَمْتُ بَعْدَ مَوْتِهِ فَالْمِيرَاثُ بَيْنَنَا) جا کوپه موسولمانه‌که گوتی: له دوا‌ی مردنی باوکمان بویه موسولمان، که‌وابو: میراته‌که له نیوانماندا هاویه‌شه (فَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: بَلْ قَبْلَهُ) کوپه‌گاواره‌که‌ش گوتی: به‌لکو پیش مردنی باوکمان تو بویه موسولمان، که‌وابو: میراته‌که گشتی بۆ منه و تو میرات نا‌گری. هیچ لایه‌کیش شاهیدی نه‌بو، نه و کاته (صُدِّقَ الْمُسْلِمُ بِمِثْلِهِ) به سویندخواردن باوه‌پ به موسولمانه‌که ده‌کړئ، چونکه بنچینه به‌رده و ام‌بوونی کافریه‌که‌یتی، به‌لام (وَإِنْ أَقَامَهُمَا) نه‌گه‌ر هر دو کوپه‌کان شاهیدی خویان هی‌تان، نه و کاته (قُدِّمَ النَّصْرَانِيُّ) شاهیده‌کانی گاواره‌که وه‌پیش دی‌خړین.

(فَلَوْ اتَّفَقَا عَلَى إِسْلَامِ الْإِبْنِ فِي رَمَضَانَ) جا نه‌گه‌ر هر دو کوپه‌کان یه‌کده‌نگ بون: که کوپه‌که له په‌مه‌زاندنا بوه‌ته موسولمان، به‌لام (وَقَالَ الْمُسْلِمُ: مَاتَ الْأَبُ فِي شَعْبَانَ) موسولمانه‌که گوتی: باوکمان له مانگی شه‌عباندا مرد، که‌وابو: میراتی لی‌ده‌گرم. (وَقَالَ النَّصْرَانِيُّ: فِي شَوَّالٍ) گاواره‌که‌ش گوتی: له مانگی شه‌شه‌لاندنا مردوه و تو میراتی لی‌نا‌گری. نه و کاته (صُدِّقَ النَّصْرَانِيُّ) به سویندخواردن باوه‌پ به گاواره‌که ده‌کړئ.

(و) نه‌گه‌ر شاهید ه‌بن، نه و کاته (تُقَدَّمُ بَيْنَةُ الْمُسْلِمِ عَلَى بَيْنَتِهِ) شاهیده‌کانی موسولمانه‌که وه‌پیش شاهیده‌کانی گاواره‌که دی‌خړین.

(وَلَوْ مَاتَ عَنْ أَبَوَيْنِ كَافِرَيْنِ وَابْنَيْنِ مُسْلِمَيْنِ) نه گهر په كيك مرد: دايك وياوكيكي كافر و دوو كوپي موسولماني له پاش به جيمان (فَقَالَ كُلُّ مَاتَ عَلَى دِينِنَا) جا گشت لايه كيان گوتی: صَدَقَ الْأَبَوَانِ بِالْيَمِينِ، وَفِي قَوْلٍ يُوقَفُ حَتَّى يَتَبَيَّنَ أَوْ يَصْطَلِحُوا، وَلَوْ شَهِدَتْ أَنَّهُ أَعْتَقَ فِي مَرَضِهِ سَالِمًا، وَأُخْرَى غَانِمًا وَكُلُّ وَاحِدٍ ثُلُثُ مَالِهِ، فَإِنْ اِخْتَلَفَ تَارِيخُ قَدَمِ الْأَسْبَقِ، وَإِنْ اتَّحَدَ أَقْرَعُ، وَإِنْ أَطْلَقْنَا قِيلَ يُقْرَعُ، وَفِي قَوْلٍ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفُهُ، قُلْتُ: أَلَمْذَهَبُ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَلَوْ شَهِدَ أَجَنْبِيَانِ أَنَّهُ أَوْصَى بِعَتَقِ سَالِمٍ وَهُوَ ثُلُثُهُ، وَوَارِثَانِ حَائِزَانِ أَنَّهُ رَجَعَ عَنْ ذَلِكَ وَوَصَّى بِعَتَقِ غَانِمٍ وَهُوَ ثُلُثُهُ، ثَبَتَ لِغَانِمٍ، فَإِنْ كَانَ الْوَارِثَانِ فَاسِقَيْنِ لَمْ يَثْبُتِ الرَّجُوعُ فَيَعْتَقُ سَالِمٌ وَمِنْ غَانِمٍ ثُلُثُ مَالِهِ بَعْدَ سَالِمٍ.

له سر نايینی نیمه مردوه و نیمه میراتی لیددو گریږي. نه وه (صَدَقَ الْأَبَوَانِ بِالْيَمِينِ) باوهر به دايك وياوكه كافر كه ده كړئ نه گهر سویند بخون؟ چونكه مندا لا هر پابه ندی دايك وياوكه تی تا ده زاندری پابه ندي كه ی نه ماوه، به لام (وَفِي قَوْلٍ يُوقَفُ حَتَّى يَتَبَيَّنَ أَوْ يَصْطَلِحُوا) له فرموده په كدا: كار كه پاده گيرئ تا پون ده بپته وه، يان تا له سر شتيك پيك ديږي.

(وَلَوْ شَهِدَتْ أَنَّهُ أَعْتَقَ فِي مَرَضِهِ سَالِمًا) نه گهر دوو شاهيد شاهيديان دا: فلانكس له نه خوشی مردنیدا (سالم) ی نازاد كړدوه (وَأُخْرَى غَانِمًا) دووی تريش شاهيديان دا: له نه خوشی مردنیدا (غانم) ی نازاد كړدوه (وَكُلُّ وَاحِدٍ ثُلُثُ مَالِهِ) هر كزیله په كیش به ته نها سيپه كي ماله كه ی بوو، ته ماشا ده كه ين: (فَإِنْ اِخْتَلَفَ تَارِيخُ قَدَمِ الْأَسْبَقِ) نه گهر به رواړی نازاد كړدنه كه جياواز بوو، نه وه پشتر كه نازاد ده بئ (وَإِنْ اتَّحَدَ أَقْرَعُ) نه گهر به رواړه كه ش په ك بوو، نه وه پشكه له نيوان كزیله كاندا ده كړئ: كامه يان ده رچو نه ويان نازاد ده بئ (وَإِنْ أَطْلَقْنَا) نه گهر بئ به رواړ شاهيديان دا، نه وه (قِيلَ يُقْرَعُ) له فرموده په كی بئ هيژدا: پشكه له نيوانياندا ده كړئ (وَفِي قَوْلٍ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفِهِ) له فرموده په كدا: له هر كزیله په ك نيوه ی نازاد ده بئ (قُلْتُ) نيمامی (النواوی) فرموده په كی (أَلَمْذَهَبُ يَعْتَقُ مِنْ كُلِّ نِصْفِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) به فرموده ی راستی مه زه ب: له هر كزیله په ك نيوه ی نازاد ده بئ.

(وَلَوْ شَهِدَ أَجَنْبِيَانِ: أَنَّهُ أَوْصَى بِعَتَقِ سَالِمٍ وَهُوَ ثُلُثُهُ) نه گهر دوو بيگانه شاهيديان دا: فلاكس وه سيپتی كړدوه (سالم) نازاد بكرئ. (سالم) ش سيپه كي ماله كه ی بوو (وَوَارِثَانِ حَائِزَانِ) دوو ميراتگري هم مو ميراتبه ريش شاهيديان دا: (أَنَّهُ رَجَعَ عَنْ ذَلِكَ وَوَصَّى بِعَتَقِ غَانِمٍ وَهُوَ ثُلُثُهُ) وه سيپته كه ره كه له (سالم) په شيمان بڼو وه وه سيپتی كرد (غانم) نازاد بكرئ. (غانم) ش سيپه كي ماله كه ی بوو، نه وه (ثَبَتَ لِغَانِمٍ) وه سيپتی نازاد كړدنه كه بئ (غانم) جيگير ده بئ، به لام (فَإِنْ كَانَ الْوَارِثَانِ فَاسِقَيْنِ) نه گهر ميراتگريه كان فاسق بن، نه و كاته (لَمْ يَثْبُتِ الرَّجُوعُ) په شيمان بڼو وه كه ناشكرا نابئ (فَيَعْتَقُ سَالِمٌ) كه و ابو: (سالم) نازاد ده بئ به شاهيدي بيگانه كانو (وَمِنْ غَانِمٍ ثُلُثُ مَالِهِ بَعْدَ سَالِمٍ) له (غانم) ش

به نه دنازهى سيبه كى ماله كهى نازاد ده بئ: نهو مالهى له دواى (سالم) ماوه ته وه، به هوى دانه پنانى ميراتگره كان.

(فَصْلٌ) شَرْطُ الْقَائِفِ: مُسْلِمٌ عَدْلٌ مُجَرَّبٌ، وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ حُرِّ ذَكَرٍ، لَا عَدَدٍ وَلَا كَوْنِهِ مُدْلِجِيًّا، فَإِذَا تَدَاعَا مَجْهُولًا غَرَضَ عَلَيْهِ، وَكَذَا لَوْ اشْتَرَكَا فِي وَطْءٍ فَوَلَدَتْ وَلَدًا مُمَكِّنًا مِنْهُمَا وَتَنَازَعَاهُ بِأَنْ وَطِئَا امْرَأَةً بِشُبْهَةٍ أَوْ مُشْتَرَكَةً لَهُمَا أَوْ وَطِئَ زَوْجَتَهُ وَطَلَّقَ فَوَطِئَهَا آخَرُ بِشُبْهَةٍ أَوْ نِكَاحٍ فَاسِدٍ،

﴿فَصْلٌ: لِه بَاسِي (الْقَائِفِ) = دروشمناس﴾

(الْقَائِفِ) = دروشمناس، نهو كه سه يه نه ژادى كه سيك ده كه ينيته كه سيكي تر له حاله تى گوماندا، به و زانستهى خواى كه وره داويه تى، به به لكهى ﴿عن عائشة رضي الله عنها: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ذَاتَ يَوْمٍ مَسْرُورًا، فَقَالَ: أَلَمْ تَرَيِ أَنَّ مُجَزَّزًا الْمُدْلِجِيَّ دَخَلَ عَلَيَّ فَرَأَى أُسَامَةَ وَزَيْدًا وَعَلَيْهِمَا قُطِيفَةً قَدْ غَطَّيَا رُؤُوسَهُمَا وَبَدَتْ أَقْدَامُهُمَا، فَقَالَ: هَذِهِ الْأَقْدَامُ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ﴾ رواه الشيخان، قال أبو داود: ﴿كَانَ أُسَامَةُ أَسْوَدَ وَزَيْدٌ أَبْيَضَ﴾ بِرُؤُوسِهِمَا بِبَعْضِهِمَا بِبَعْضٍ به دلخوشيه وه هاته لام و نه رموى: نه رى نه تديت (مُجَزَّز) هاته لام و ديتى (أُسَامَةُ) له گه ل (زَيْد) ي باوكى په شته مالىكيان له سهر بوو و سهرى خويان پى داپوشى بوو و پييه كانيان له دهر وه بوو، جا (مُجَزَّز) گوتى: نه م پيانه هه نديكيان له نه ژادى هه نديكيان. واته: چونكه (أُسَامَةُ) په ش بوو، (زَيْد) ي باوكيشى سپى بوو، كافره كان بوختانيان به نه ژاده كهى ده كرد، دروشمناسه كه ش به نه نها ديتنى پييه كانيان زانى نه وانه كوپو باوكن، پيغه مبه ريش ﷺ په خنه لى نه گرتو به دروشمناسيه كهى پازى بوو.

(شَرْطُ الْقَائِفِ) مه رجى دروشمناس: (مُسْلِمٌ عَدْلٌ مُجَرَّبٌ) ده بى موسولمانيتكى دادپه روه رى تاقيركراوه بئ (وَالْأَصَحُّ اشْتِرَاطُ حُرِّ ذَكَرٍ) به نه رموده ي پاستر مه رجه: نازادو نيرينه ش بئ (لَا عَدَدٍ) به لام مه رج نيه له يه كه س زياتر بئ، هه م (وَلَا كَوْنِهِ مُدْلِجِيًّا) مه رجيش نيه له هوى (مُدْلِجٍ) بئ: كه هوى دروشمناسه كهى هه ديسه كه يه.

(فَإِذَا تَدَاعَا مَجْهُولًا) جا نه گه ر دوو كه س داواى نه ژادى منداليتكى نه ناسراويان كرد، نه وه (غَرَضَ عَلَيْهِ) پيشانى دروشمناسيك ده درئ: جا دروشمناسه كه بيگه ينيته كامه يان نه وه نه ژادى منداله كه ده گاته نه وى.

(وَكَذَا لَوْ اشْتَرَكَا فِي وَطْءٍ) هه روه ها منداله كه پيشانى دروشمناس ده درئ نه گه ر دوو پياو به هاويه شى جيماعيان له گه ل نافرته تيك كرد (فَوَلَدَتْ وَلَدًا مُمَكِّنًا مِنْهُمَا) جا نافرته ته كه ش منداليتكى بوو، ده شكونجا منداله كه له هه ردووكيان بئ و (وَتَنَازَعَاهُ) هه ردووكيان له منداله كه دا بووه كي شه يان:

(بِأَنْ وَطِئَا امْرَأَةً بِشُبْهَةٍ) وهك دوو پياوه كه به هه له جيماعيان له گه ل نافرته تيك كرديى (أَوْ

مُشْتَرَكَةً لَهُمَا) يان له گه ل (جاریه) کی هاو بهش له نیوانیاندا (أَوْ وَطِئَ زَوْجَتَهُ وَطَلَّقَهَا) یان جیماعی له گه ل ژنی خوی کردو ته لاقی دا، ئینجا (فَوَطَّئَهَا آخَرَ بِشُبْهَةٍ أَوْ نِكَاحٍ فَاسِدٍ) أَوْ أَمَتُهُ فَبَاعَهَا فَوَطَّئَهَا الْمُشْتَرَى وَلَمْ يَسْتَبْرِئْ وَاحِدٌ مِنْهُمَا، وَكَذَا لَوْ وَطِئَ مَنكُوحَةً فَبِالْأَصَحِّ، فَإِذَا وَلَدَتْ لِمَا بَيْنَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَأَرْبَعِ سِنِينَ مِنْ وَطْأَيْهِمَا وَادَّعِيَاهُ غَرَضٌ عَلَيْهِ، فَإِنْ تَخَلَّلَ بَيْنَ وَطْأَيْهِمَا حَيْضَةٌ فَلِلثَّانِي إِلَّا أَنْ يَكُونَ الْأَوَّلُ زَوْجًا فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ، وَسَوَاءٌ فِيهِمَا اتَّفَقَا إِسْلَامًا وَحُرِّيَّةً أَمْ لَا.

(كِتَابُ الْعَتَقِ)

پیاویکی تریش جیماعی له گه ل ژنه که کرد به هه له، یان به ماره برینیکی به تال و دانه مه زراو (أَوْ أَمَتُهُ فَبَاعَهَا) یان جیماعی له گه ل (جاریه) که ی خوی کردو فروشتی، ئینجا (فَوَطَّئَهَا الْمُشْتَرَى) کرپاره کهش جیماعی له گه ل (جاریه) که کردو (وَلَمْ يَسْتَبْرِئْ وَاحِدٌ مِنْهُمَا) هیچیکیشیان دالنیایان له (جاریه) که دا نه کرد (وَكَذَا لَوْ وَطِئَ مَنكُوحَةً) هه روه ها نه گه ر به هه له جیماعی له گه ل ماره برپاویکی که سیکی تر کرد (فِي الْأَصَحِّ) له فهرموده ی پاستردا، نه وه له و هه موو مه سه لانه شدا منداله که پیشانی دروشمناسه که ده دری.

(فَإِذَا وَلَدَتْ) جا نه گه ر نه و ئافره ته ی له و مه سه لانه ی پرا بردودا جیماعی له گه ل کراوه مندالیکی بوو (لِمَا بَيْنَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَأَرْبَعِ سِنِينَ) له نیوان شهش مانگو چوار سال: که (مِنْ وَطْأَيْهِمَا) له جیماعی هه ردو وکیانه وه حیساب ده کری (وَادَّعِيَاهُ) هه ردو وکیشیان داوای منداله که یان کرد، نه وه (غَرَضٌ عَلَيْهِ) منداله که پیشانی دروشمناسه که ده دری و ده بیته هی نه و پیاوه ی دروشمناسه که ده یگه ینیتی، به لام (فَإِنْ تَخَلَّلَ بَيْنَ وَطْأَيْهِمَا حَيْضَةٌ) نه گه ر له نیوان جیماعی یه که مه که و دووه مه که دا ئافره ته که هه یزکی بینی، نه و کاته (فَلِلثَّانِي) منداله که بۆ دووه مه که یه، چونکه هه یزه که نیشانه یه کی به هیزه: که مندالی یه که مه که نیه، چونکه په یوه ندی به ویه وه نه ماوه.

(إِلَّا أَنْ يَكُونَ الْأَوَّلُ زَوْجًا فِي نِكَاحٍ صَحِيحٍ) ته نها نه گه ر یه که مه که میردی ئافره ته که بی و له ماره برینیکی دروستدا جیماعی له گه ل کردبی، دووه مه کهش به هه له جیماعی له گه ل کردبی، نه و کاته په یوه ندی به یه که مه که وه هه ر ده مینی، که وابو: ده گونجی له هه ردو وکیان بی و پیشانی دروشمناسیک ده دری.

(وَسَوَاءٌ فِيهِمَا) یه کسانه له و دوو پیاوانه دا: (اتَّفَقَا إِسْلَامًا وَحُرِّيَّةً أَمْ لَا) هه ردو وکیان وه کو یه کتری موسولمان و ئازاد بن، یان لیک جیاواز بن، چونکه نه ژاد به کافری و ئیسلامه تی ناگورپی.

﴿كِتَابُ الْعَتَقِ: پهرتوکی کوپله ئازادکردن﴾

پیغه مبر ﷺ ده فهرموئ: ﴿مَنْ أَعْتَقَ رَقَبَةً مُؤْمِنَةً أَعْتَقَ اللَّهُ بِكُلِّ عَصْرِ مِنْهَا عَصْرًا مِنْ أَعْصَانِهِ

مِنْ النَّارِ ﴿ رواه الشيخان، هر موسولمانيك كزيله يه كي موسولمان نازاد بكا، خواي گه وره له به رامبه رگشت نه نداميكي كزيله كه نه نداميكي نازاد كه ره كه نازاد ده كا له ناگري دوزخ. إِنَّمَا يَصِحُّ مِنْ مُطْلَقِ التَّصْرِفِ، وَيَصِحُّ تَغْلِيْقُهُ وَإِضَافَتُهُ إِلَى جُزْءٍ فَيَعْتَقُ كُلَّهُ، وَصَرِيحُهُ: تَحْرِيرٌ وَإِعْتَاقٌ، وَكَذَا فَكٌ رَقَبَةٌ فَإِلَّا صَحَّ، وَلَا يَحْتَاجُ إِلَى نِيَّةٍ، وَيَحْتَاجُ إِلَيْهَا كِنَايَتُهُ، وَهِيَ لَا مِلْكَ لِي عَلَيْكَ، لَا سُلْطَانَ، لَا سَبِيلَ، لَا خِدْمَةَ، أَنْتَ سَائِبَةٌ، أَنْتَ مَوْلَايَ، وَكَذَا كُلُّ صَرِيحٍ أَوْ كِنَايَةٍ لِلطَّلَاقِ، وَقَوْلُهُ لِعَبْدٍ: أَنْتَ حُرٌّ، وَلَا مَمْلُوكٌ أَنْتَ حُرٌّ صَرِيحٌ، وَلَوْ قَالَ عَتَقْتُكَ إِلَيْكَ أَوْ خَيْرْتُكَ وَنَوَى تَفْوِيضَ الْعَتَقِ إِلَيْهِ فَأَعْتَقَ نَفْسَهُ فَإِلَّا مَجْلِسَ عَتَقَ، أَوْ أَعْتَقْتُكَ عَلَى أَلْفٍ، أَوْ أَنْتَ حُرٌّ عَلَى أَلْفٍ فَقَبِلَ، أَوْ قَالَ لَهُ الْعَبْدُ أَعْتَقْنِي عَلَى أَلْفٍ،

(إِنَّمَا يَصِحُّ مِنْ مُطْلَقِ التَّصْرِفِ) كزيله نازاد كردن ته نها له و كه سه وه دروست ده بي: كه بالغ و عاقل بئ و زور ليكراو و قه ده غه كراو نه بي (وَيَصِحُّ تَغْلِيْقُهُ) دروسته نازاد كردنه كه هه لبواسي: وه كه هر كاتي كه نه خورشه كه م چاك بئوه تو نازادي. هه م (وَإِضَافَتُهُ إِلَى جُزْءٍ) درست ه نازاد كردنه كه بداته پال نه نداميكي كزيله كه: وه كه ده ستيكت نازاد بي. كه و ابو: (فَيَعْتَقُ كُلَّهُ) كزيله كه هه مووي نازاد ده بي ﴿عَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا﴾ أَنَّ رَجُلًا أَعْتَقَ شَقْصًا فِي مَمْلُوكٍ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: هُوَ كُلُّهُ فَلَيْسَ لِلَّهِ شَرِيكَ﴾ رواه احمد باسناد حسن، پياويك به شيكي كزيله يه كي خوي نازاد كرد، پيغه مبه رﷺ فه رموي: كزيله كه هه مووي نازاده و خواي گه وره هاويه شي نيه.

(وَصَرِيحُهُ) وشه ي ناشكراي نازاد كردن: (تَحْرِيرٌ وَإِعْتَاقٌ) نازادم كرد (وَكَذَا فَكٌ رَقَبَةٌ فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها گه رده ني نه م كزيله م به ره له دا (وَلَا يَحْتَاجُ إِلَى نِيَّةٍ) وشه ي ناشكرا پيويستي به نيه ته يتنان نيه، به لام (وَيَحْتَاجُ إِلَيْهَا كِنَايَتُهُ) وشه ي ناشكرا پيويستي به نيه ته يه (وَهِيَ) وشه ي ناشكراي نازاد كردن: (لَا مِلْكَ لِي عَلَيْكَ) هيچ ملكايه تيم له سهر تو نيه (لَا سُلْطَانَ) هيچ ده سه لام به سهر تو دا نيه (لَا سَبِيلَ) هيچ ريگايه كم به سهر تو دا نيه (لَا خِدْمَةَ) هيچ خزمه تيكم له سهر تو نيه (أَنْتَ سَائِبَةٌ) تو حه ته لاي (أَنْتَ مَوْلَايَ) تو گه وره ي مني (وَكَذَا كُلُّ صَرِيحٍ أَوْ كِنَايَةٍ لِلطَّلَاقِ) هه روه ها گشت وشه يه كي ناشكراو ناشكراي ته لافيش ده بيه وشه ي ناشكراي نازاد كردن (وَقَوْلُهُ لِعَبْدٍ: أَنْتَ حُرٌّ، وَلَا مَمْلُوكٌ أَنْتَ حُرٌّ صَرِيحٌ) نه گه ر بلتيته كزيله ني ره كه ي: تو ئافره تيكي نازادي. يان بلتيته كزيله مي يه كه ي: تو پياويكي نازادي. هه ردووي وشه ي ناشكراي نازاد كردن.

(وَلَوْ قَالَ: عَتَقْتُكَ إِلَيْكَ) نه گه ر بلتيته كزيله كه ي: نازاد كردني تو م خسته لاي تو (أَوْ خَيْرْتُكَ) يان گوتي: تو م كرده سه ريشك (وَنَوَى تَفْوِيضَ الْعَتَقِ إِلَيْهِ) مه به ستيشي نه وه بوو نازاد كردنه كه ي بداته ده سته خوي (فَأَعْتَقَ نَفْسَهُ فِي الْمَجْلِسِ) كزيله كه ش له و دانيشكه دا خوي نازاد كرد، نه وه (عَتَقَ) نازاد ده بي (أَوْ أَعْتَقْتُكَ عَلَى أَلْفٍ) يان گوتي تو م نازاد كرد له

سەر ههزار دینار (أَوْ أَنْتَ حُرٌّ عَلَى الْفَرِّ) یان گوتی تۆ ئازادی له سەر ههزار دینار (فَقَبِلَ) ئینجا ده موده ستیش کۆیله که قبولی کرد (أَوْ قَالَ لَهُ الْعَبْدُ: اُعْتَقِنِي عَلَى الْفَرِّ) یان کۆیله که فَأَجَابَهُ عَتَقَ فِی الْحَالِ، وَلَزِمَهُ الْأَلْفُ، وَلَوْ قَالَ بِعْتُكَ نَفْسَكَ بِأَلْفٍ فَقَالَ اشْتَرَيْتَ فَاَلْمَذْهَبُ صِحَّةُ الْبَيْعِ وَيَعْتَقُ فِی الْحَالِ وَعَلَيْهِ الْأَلْفُ، وَالْوَلَاءُ لِسَيِّدِهِ، وَلَوْ قَالَ لِحَامِلٍ أَعْتَقْتُكَ أَوْ أَعْتَقْتُكَ دُونَ حَمْلِكَ عَتَقًا، وَلَوْ أَعْتَقَهُ عَتَقَ دُونَهَا، وَلَوْ كَانَتْ لِرَجُلٍ وَالْحَمْلُ لِآخَرَ لَمْ يَعْتَقِ أَحَدُهُمَا بِعَتَقِ الْآخَرِ، وَإِذَا كَانَ بَيْنَهُمَا عَبْدٌ فَأَعْتَقَ أَحَدُهُمَا كُلَّهُ أَوْ نَصِيبَهُ عَتَقَ نَصِيبَهُ فَإِنْ كَانَ مُعْسِرًا بَقِيَ الْبَاقِي لِشَرِيكِهِ، وَإِلَّا سَرَى إِلَيْهِ أَوْ إِلَى مَا أَيْسَرَ بِهِ،

گوتیه گه وره که ی له سەر ههزار دینار ئازادم بکه (فَأَجَابَهُ) ده موده ستیش گه وره که وهلامی داوه، ئه وه (عَتَقَ فِی الْحَالِ وَلَزِمَهُ الْأَلْفُ) له هەر سیك وینه دا ده موده ست کۆیله که ئازاد ده بێ و ههزار دیناره که شی له سەر واجب ده بێ بۆ گه وره که ی.

(وَلَوْ قَالَ بِعْتُكَ نَفْسَكَ بِالْفَرِّ) ئه گهر گه وره که گوتی: خودی تۆم فروشته تۆ به ههزار دینار (فَقَالَ اشْتَرَيْتَ) کۆیله که ش گوتی: خۆم له تۆ کپی. ئه وه (فَاَلْمَذْهَبُ صِحَّةُ الْبَيْعِ) فروشته که دروست ده بێ و (وَيَعْتَقُ فِی الْحَالِ) ده موده ست کۆیله که ئازاد ده بێ و (وَعَلَيْهِ الْأَلْفُ) ههزار دیناره که شی بۆ گه وره که ی له سهری واجب ده بێ (وَالْوَلَاءُ لِسَيِّدِهِ) خزمایه تی ئازاد کردنی شی بۆ گه وره که یه تی.

(وَلَوْ قَالَ لِحَامِلٍ: أَعْتَقْتُكَ أَوْ أَعْتَقْتُكَ دُونَ حَمْلِكَ) ئه گهر گوتیه (جاریه) ئاوسه که ی: تۆم ئازاد کرد، یان تۆم ئازاد کرد به لام کۆرپه که ت ئازاد نه بێ. ئه وه له ههردوو مه سه له دا (عَتَقًا) کۆرپه که ی ناو زگو دایکه که ی ویکرا ئازاد ده بن، چونکه لیک جیانه بوینه وه کۆرپه که پابه ندی دایکه تی، به لام (وَلَوْ أَعْتَقَهُ) ئه گهر ته نها کۆرپه که ی ئازاد کرد، ئه و کاته (عَتَقَ دُونَهَا) کۆرپه که ئازاد ده بێ و دایکه که ئازاد نابێ، چونکه دایکه که پابه ندی کۆرپه که ی نه (وَلَوْ كَانَتْ لِرَجُلٍ وَالْحَمْلُ لِآخَرَ) ئه گهر (جاریه) که ملک ی پیاویک بێ و کۆرپه که ش ملک ی پیاویکی تر بێ، ئه و کاته (لَمْ يَعْتَقِ أَحَدُهُمَا بِعَتَقِ الْآخَرِ) هیچیک یان به ئازاد کردنی ئه و ی تر ئازاد نابێ، چونکه خاوه نه کانیان لیک جیانه.

﴿كۆیله ی (مُبْعَض) = به شکراو﴾

(وَإِذَا كَانَ بَيْنَهُمَا عَبْدٌ) ئه گهر کۆیله یه ک هاو به ش بێ له نیوان دوو که ساندا (فَأَعْتَقَ أَحَدُهُمَا كُلَّهُ أَوْ نَصِيبَهُ) ئینجا یه کیک یان هه موو کۆیله که ی ئازاد کرد، یان ته نها به شه که ی خۆی ئازاد کرد، ئه وه (عَتَقَ نَصِيبَهُ) به شه که ی خۆی ئازاد ده بێ، ئینجا له باره ی به شی هاو به شه که شی ته ماشا ده که ی: (فَإِنْ كَانَ مُعْسِرًا) ئه گهر ئازاد که ره که نه بووی بێ، ئه وه (بَقِيَ الْبَاقِي لِشَرِيكِهِ) ئه و به شی له کۆیله که ماوه بۆ هاو به شه که ی ده مینیت ته وه به شه که ئازاد نابێ، که واته: کۆیله که ده بیته (مُبْعَض): به شکراو.

(وَلَا) به لّام نه گهر نازادکهره که هه بوویی بی، نه و کاته (سَرَى إِلَيْهِ) نازادکردنه که ی وی پی دا ده پواته لای به شی هاویه شه که ی و به شه که ی هاویه شه که شی نازاد ده بی (أَوْ إِلَى مَا أُيَسَّرَ بِهِ) وَعَلَيْهِ قِيمَةُ ذَلِكَ يَوْمَ الْإِعْتِقِ، وَتَقَعُ السَّرَايَةُ بِنَفْسِ الْإِعْتِقِ، وَفِي قَوْلٍ بِأَدَاءِ الْقِيمَةِ، وَقَوْلٍ إِنَّ دَفْعَهَا بَانَ أَنَّهَا بِالْإِعْتِقِ، وَاسْتِيلَادُ أَحَدِ الشَّرِيكَيْنِ الْمُوَسَّرِ يَسْرِي، وَعَلَيْهِ قِيمَةُ نَصِيبِ شَرِيكِهِ وَحِصَّتُهُ مِنْ مَهْرٍ مِثْلٍ، وَتَجْرِبُ الْأَقْوَالُ فِي وَقْتِ حُصُولِ السَّرَايَةِ، فَعَلَى الْأَوَّلِ وَالثَّانِي لَا تَجِبُ قِيمَةُ حِصَّتِهِ مِنَ الْوَلَدِ، وَلَا يَسْرِي تَذْيِيرٌ،

یان پی دا ده پواته لای نه وهنده ی توانای نرخه که ی هه یو هه ر به و نه ندازه یه له به شی هاویه شه که ی نازاد ده بی، نینجا له هه ردوو حاله تا (وَعَلَيْهِ قِيمَةُ ذَلِكَ يَوْمَ الْإِعْتِقِ) له سه ر نازادکهره که واجبه نرخ ی نه و به شه نازاد بووه بداته هاویه شه که ی به گویره ی نرخ ی پوژی نازادکردن، چونکه بووه ته هژی له ده ستدانی به شی هاویه شه که ی.

پیغه مبر علیه السلام فرموده تی: ﴿مَنْ أَعْتَقَ شَرَكًا لَهُ فِي عَبْدٍ وَكَانَ لَهُ مَالٌ يَبْلُغُ ثَمَنَ الْعَبْدِ فَوْمَ الْعَبْدِ عَلَيْهِ قِيمَةُ عَدْلٍ وَأُعْطِيَ شُرَكَائُهُ حَصَصَهُمْ وَعَقَّ عَلَيْهِ الْعَبْدُ، وَإِلَّا فَقَدْ عَتَقَ مِنْهُ مَا عَتَقَ﴾ رواه الشيخان، هه ر که سیك به شه کزله کی خوی نازاد کردو به نه ندازه ی نرخ ی کزله که ش مالی هه بوو، نه وه کزله که ی له سه ر ده قرسیندری و به شی هاویه شه کانی له و نرخه ده درئ و کزله که -هه مووی- له سه ر حیسابی وی نازاد ده بی، به لّام نه گهر به و نه ندازه یه مالی نه بو، نه و کاته -ته نها- به شه که ی وی له کزله که نازاد ده بی و به شی هاویه شه کانی تر به کزله یی ده میننیتته وه.

(وَتَقَعُ السَّرَايَةُ بِنَفْسِ الْإِعْتِقِ) پیداپویشتنی نازادبوونه که به خودی نازادکردنه که ده بی (وَفِي قَوْلٍ بِأَدَاءِ الْقِيمَةِ) له فرموده یه کدا: به دانی نرخه که ده بی (وَفِي قَوْلٍ: إِنَّ دَفْعَهَا بَانَ أَنَّهَا بِالْإِعْتِقِ) له فرموده یه کی تر دا: نه گهر نرخه که ی دا، نه وه ناشکرا ده بی به نازادکردنه که پیداپویشتنه که بووه.

(و) هه روه ها (اسْتِيلَادُ أَحَدِ الشَّرِيكَيْنِ الْمُوَسَّرِ يَسْرِي) نه گهر هاویه شیکی هه بوویی (جاریه) که بکاته (أُمُّ الْوَلَدِ): دایکه مندا ل، نه و دایکه مندالیه ش پی دا ده پواته لای به شی هاویه شه که ی تر، که وابو: (وَعَلَيْهِ قِيمَةُ نَصِيبِ شَرِيكِهِ) له سه ر هه بوویی که واجبه: نرخ ی به شی هاویه شه که ی بدا، هه م (وَحِصَّتُهُ مِنْ مَهْرٍ مِثْلٍ) به گویره ی به شه که له ماره یی هاووینه ی (جاریه) که ش واجبه بداته هاویه شه که ی، چونکه له به شه که ی ویش له زه تی وه رگرتوه (وَتَجْرِبُ الْأَقْوَالُ فِي وَقْتِ حُصُولِ السَّرَايَةِ) سی فرموده کانی پرابردو له باره ی کاتی بوونی پیداپویشتنه که دا، لی ره شدا ده ینه جی، که واته: به خودی ناوسبوونه که پیداپویشتنه که دیته جی (فَعَلَى الْأَوَّلِ وَالثَّانِي لَا تَجِبُ قِيمَةُ حِصَّتِهِ مِنَ الْوَلَدِ) جا له سه ر فرموده ی یه که م و سی یه م نرخ ی به شه مندا ل که ی له سه ر واجب نابی بی هاویه شه که ی،

چونکه مندالله كه به نازادی له زگی دایکیدا جیگیر بووه.

(وَلَا يَسْرِي تَدِيرُ) نازادکردنی به شه‌که‌ی خوی له دوی مردن پيدا ناپواته لای به‌شی
وَلَا يَمْنَعُ السَّرَايَةَ دِينَ مُسْتَعْرِقٌ فَلَا يَظْهَرُ، وَلَوْ قَالَ لِشَرِيكِهِ الْمُوسِرِ: اُعْتَقْتُ نَصِيْبَكَ فَعَلَيْكَ
قِيَمَةُ نَصِيْبِي فَأَنْكَرَ صَدَقَ بِيَمِينِهِ فَلَا يَعْتَقُ نَصِيْبُهُ وَيَعْتَقُ نَصِيْبُ الْمُدَّعِي بِإِقْرَارِهِ إِنْ قُلْنَا
يَسْرِي بِالْإِعْتِقَاقِ، وَلَا يَسْرِي إِلَى نَصِيْبِ الْمُنْكَرِ، وَلَوْ قَالَ لِشَرِيكِهِ: إِنْ اُعْتَقْتُ نَصِيْبَكَ
فَنَصِيْبِي حُرٌّ بَعْدَ نَصِيْبِكَ فَأَعْتَقَ الشَّرِيكُ وَهُوَ مُوسِرٌ سَرَى إِلَى نَصِيْبِ الْأَوَّلِ إِنْ قُلْنَا: السَّرَايَةُ
بِالْإِعْتِقَاقِ، وَعَلَيْهِ قِيَمَتُهُ، وَلَوْ قَالَ فَنَصِيْبِي حُرٌّ قَبْلَهُ، فَأَعْتَقَ الشَّرِيكُ، فَإِنْ كَانَ الْمُعْلَقُ مُعْسِرًا
عَتَقَ نَصِيْبُ كُلِّ عَنْهُ، وَالْوَلَاءُ لَهُمَا، وَكَذَا إِنْ كَانَ مُوسِرًا وَأَبْطَلْنَا الدَّوْرَ، وَإِلَّا

هاو به شه‌که‌ی تر (وَلَا يَمْنَعُ السَّرَايَةَ دِينَ مُسْتَعْرِقٌ فِي الْأَظْهَرِ) قه‌رزیک که هه‌موو مال‌که‌ی
دابگریته وه ریگه‌ی پیداپویشتنی نازادبوونه که ناگری (وَلَوْ قَالَ لِشَرِيكِهِ الْمُوسِرِ) نه‌گر
هاو به‌شیک گوتیه هاو به شه هه‌بووه که‌ی خوی: (اُعْتَقْتُ نَصِيْبَكَ فَعَلَيْكَ قِيَمَةُ نَصِيْبِي) تو
به شه کزله‌که‌ت خوت نازاد کردوه، که‌وابو: له سهرت واجبه نرخی به شه‌که‌ی من بده‌ی
(فَأَنْكَرَ) ها به شه‌که‌ش دانی پيدا نه‌هیناو هیچ شاهیدیش نه‌بو، نه‌وه (صَدَقَ بِيَمِينِهِ)
به سویندخورادن باوه‌پ به داننه‌هینه‌ره که ده‌گری، که‌وابو: (فَلَا يَعْتَقُ نَصِيْبُهُ) به شه‌که‌ی
وی نازاد نابئ نه‌گر سویند بخوا، به‌لام (وَيَعْتَقُ نَصِيْبُ الْمُدَّعِي بِإِقْرَارِهِ) به‌شی هاو به شه
داواکاره که به هوی دانپیدا هینانی‌خوی نازاد ده‌بی (إِنْ قُلْنَا يَسْرِي بِالْإِعْتِقَاقِ) نه‌گر بلئین:
پیداپویشتنه که به خودی نازاد کردنه که ده‌بی، به‌لام (وَلَا يَسْرِي إِلَى نَصِيْبِ الْمُنْكَرِ) نه‌و
نازادبوونه پيدا ناپواته لای به‌شی داننه‌هینه‌ره که.

(وَلَوْ قَالَ لِشَرِيكِهِ) نه‌گر گوتیه هاو به شه‌که‌ی خوی: (إِنْ اُعْتَقْتُ نَصِيْبَكَ فَنَصِيْبِي حُرٌّ بَعْدَ
نَصِيْبِكَ) نه‌گر تو به شه کزله‌که‌ی خوت نازاد کرد، نه‌وه به شه‌که‌ی منیش له دوی
نازادبوونی به شه‌که‌ی تو نازاد بی (فَأَعْتَقَ الشَّرِيكُ وَهُوَ مُوسِرٌ) ئینجا هاو به شه‌که به شه‌که‌ی
خوی نازاد کردو هه‌بوویش بوو، نه‌وه (سَرَى إِلَى نَصِيْبِ الْأَوَّلِ) نازادکردنه که پيدا ده‌پواته
لای به‌شی هاو به شه‌که‌ی به‌که‌م (إِنْ قُلْنَا السَّرَايَةُ بِالْإِعْتِقَاقِ) نه‌گر بلئین: پیداپویشتنه که به
خودی نازادکردنه که ده‌بی، که‌وابو: (وَعَلَيْهِ قِيَمَتُهُ) له سهر نازادکه‌ره که واجبه: نرخی
به‌شی هه‌لواسه‌ره که بدا، چونکه نازادبوونی به شه‌که‌ی وی به هه‌لواسینه که نه‌بوه.

به‌لام (وَلَوْ قَالَ فَنَصِيْبِي حُرٌّ قَبْلَهُ) نه‌گر بلئ: هه‌ر کاتیک تو به شه‌که‌ی خوت نازاد کرد،
نه‌وه به شه‌که‌ی منیش نازاد بی پیش نازادبوونی به شه‌که‌ی تو (فَأَعْتَقَ الشَّرِيكُ) جا
هاو به شه‌که به شه‌که‌ی خوی نازاد کرد (فَإِنْ كَانَ الْمُعْلَقُ مُعْسِرًا) نه‌گر هه‌لواسه‌ره که
نه‌بووی بی، نه‌وه (عَتَقَ نَصِيْبُ كُلِّ عَنْهُ) به‌شی هه‌ریه‌که‌یان له بری خوی نازاد ده‌بی و
(وَالْوَلَاءُ لَهُمَا) خزمایه‌تی نازادکردنه که‌ش بۆ هه‌ردووکیانه (وَكَذَا إِنْ كَانَ مُوسِرًا وَأَبْطَلْنَا

الدُّوْنِ) ههروهه ها نه گهر هابه شه که مه بویش بئو خولانه وه که به تال بکهینه وه، نه وکاته ش به شی هه ریه که یان له بری خوی نازاد ده بئو (وَلَا) به لام نه گهر خولانه وه که به تال فَلَا يَعْتِقُ شَيْءٌ، وَلَوْ كَانَ عَبْدٌ لِرَجُلٍ نَصْفُهُ، وَلَا خَرَّ ثُلُثُهُ، وَلَا خَرَّ سُدُسُهُ فَأَعْتَقَ الْآخَرَانِ نَصِيْبَهُمَا مَعًا عِتْقًا، فَالْقِيَمَةُ عَلَيْهِمَا نِصْفَانِ عِلَالَمُذْهَبٍ، وَشَرَطُ السَّرَايَةِ إِعْتَاْقُهُ بِاخْتِيَارِهِ، فَلَوْ وَرِثَ بَعْضٌ وَلَدَهُ لَمْ يَسِرْ، وَالْمَرِيضُ مُعْسِرٌ إِلَّا فِي ثُلْثِ مَالِهِ، وَالْمَيِّتُ مُعْسِرٌ، فَلَوْ أَوْصَى بِعِتْقِ نَصِيْبِهِ لَمْ يَسِرْ. (فَصْلٌ إِذَا مَلَكَ أَهْلُ تَبَرُّعٍ أَصْلَهُ أَوْ فَرَعَهُ عِتْقَ، وَلَا يَشْتَرِي لِطِفْلِ قَرِيْبِهِ،

نه کهینه وه، نه وکاته (فَلَا يَعْتِقُ شَيْءٌ) ههچ به شی که له کۆیله که نازاد نابئو. (وَلَوْ كَانَ عَبْدٌ لِرَجُلٍ نِصْفُهُ، وَلَا خَرَّ ثُلُثُهُ، وَلَا خَرَّ سُدُسُهُ) نه گهر کۆیله یه که: نیوه ی بۆ یه کێک بوو، سییه کی بۆ یه کێکی تر، شه شیکی بۆ یه کێکی تر (فَأَعْتَقَ الْآخَرَانِ نَصِيْبَهُمَا مَعًا) ئینجا دووه مه که و سێ یه مه که به شه کانی خویان و یکهرا نازاد کردن، نه وه (عِتْقًا) به شه کانی هه ردوکیان نازاد ده بئو، که وابو: (فَالْقِيَمَةُ عَلَيْهِمَا نِصْفَانِ عَلَى الْمَذْهَبِ) نرخ ی به شه که ی یه که میش له سه هه ردو نازاد که ره که یه به نیوه یی، نه که به گویره ی به شه کانیان.

(وَشَرَطُ السَّرَايَةِ) مه رجی پیداپۆشتن نه مه یه: (إِعْتَاْقُهُ بِاخْتِيَارِهِ) به ویستی خوی کۆیله که نازاد بکا، که وابو: (فَلَوْ وَرِثَ بَعْضٌ وَلَدَهُ) نه گهر به شیکی منداله که ی، یان به شیکی دایکو باوکه که ی به میرات بۆ به مینیتته وه به باب و کورایه تی نازاد ببئو، نه وه (لَمْ يَسِرْ) نازاد بوونه که پێدا ناپواته لای به شی هاویه شه که ی تر (وَالْمَرِيضُ مُعْسِرٌ إِلَّا فِي ثُلْثِ مَالِهِ) مروفی نه خووش- نه گهر به شه که ی خوی نازاد بکا- به نه بووی دانه ندرو ته نها له سییه کی ماله که ی دا نه بئو (وَالْمَيِّتُ مُعْسِرٌ) مروفی مردوو- نه گهر نازاد بوونی به شه که ی به مردنیه وه هه لواسیی نه ویش به نه بووی دانه ندرو (فَلَوْ أَوْصَى بِعِتْقِ نَصِيْبِهِ) جا نه گهر وه سیت بکا له دوی مردن به شه که ی وی نازاد بکری (لَمْ يَسِرْ) نازاد کردنه که پێدا ناپواته لای به شی هاویه شه که ی تر.

﴿فَصْلٌ: لَه بَاسِ نَازَادِ بُوونی به هُوَی نه ژاد﴾

(إِذَا مَلَكَ أَهْلُ تَبَرُّعٍ أَصْلَهُ أَوْ فَرَعَهُ) هه ر کاتیک مروفیکی نازاد بووه خاوه نی یه کێک له دایکی و باوکی و به سه ره وه تر، یان کوپی و کیزی و به ره و خوارتر، نه وه (عِتْقَ) یه که سه ر لئی نازاد ده بئو، به (إِجْمَاعِ) ی زانایان، چونکه بابایه تی و کۆیلایه تی و یکهرا کو نابنه وه، جیاوازی نیه خاوه نیه که: به کرین بئو، یان به پێگایه کی تر ی ملکایه تی بئو: وه که میرات و به خشین، به لام جگه له تیره ی سه ره وه و خواره وه ههچ خزمیک ی تر به بوونه ملک نازاد نابئو، پێغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿لَا يَجْزِي وَلَدٌ وَالِدَهُ إِلَّا أَنْ يَجِدَهُ مَمْلُوكًا فَيَشْتَرِيَهُ فَيُعْتِقَهُ﴾ رواه مسلم، ههچ مندالیک پاداشتی دایکو باوکی ناداته وه، ته نها نه گهر یه کێک له دایکو باوکه کانی کۆیله بئو و بیکری و به و کرینه نازادی بکا.

که و ابو: (وَلَا يَشْتَرِي لَطْفِلًا قَرِيبَهُ) دروست نیه سر په رشتکار کزله یه کی خزم بؤ مندال و شیت بکړی: وهک دایک و باوکی منداله که و شیت که، چونکه به ته نها کړین لای نازاد ده بی و وَلَوْ وَهَبَ لَهُ أَوْ أُوصِيَ لَهُ فَإِنْ كَانَ كَاسِبًا فَعَلًا لَوَلِيَّ قَبُولُهُ، وَيَعْتَقُ وَيُنْفِقُ مِنْ كَسْبِهِ، وَإِلَّا فَإِنْ كَانَ الصَّبِيُّ مُعْسِرًا وَجَبَ الْقَبُولُ، وَنَفَقَتُهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ، أَوْ مُوسِرًا حَرَمٌ، وَلَوْ مَلَكَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ قَرِيبَهُ بِلَا عَوَضٍ عَتَقَ مِنْ ثُلُثِهِ، وَقِيلَ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ أَوْ بِعَوَضٍ بِلَا مُحَابَاةٍ فَمِنْ ثُلُثِهِ، وَلَا يَرِثُ فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ دَيْنٌ فَقِيلَ لَا يَصِحُّ الشَّرَاءُ، وَالْأَصَحُّ صِحَّتُهُ، وَلَا يَعْتَقُ بَلْ يُبَاعُ لِلدِّينِ، أَوْ بِمُحَابَاةٍ فَقَدَرُهَا كَهَبَةٍ، وَالْبَاقِي

هیچ قازانچ له کړینه که دا نیه (وَلَوْ وَهَبَ لَهُ أَوْ أُوصِيَ لَهُ) نه گهر دایک، یان باوکیک به خسرا مندال و شیت که، یان وه سیتیان بؤ نه وان پی کرابو، نه وه (فَإِنْ كَانَ كَاسِبًا) نه گهر به خسرا وه که و ده سیت پیکرا وه که کاسبکار بون (فَعَلًا لَوَلِيَّ قَبُولُهُ) واجبه سر په رشتکاری مندال و شیت که به خشین و ده سیت که قبول بکاو (وَيَعْتَقُ) به خسرا وه که و ده سیت پیکرا وه که ش به و قبولگر دنه نازاد ده بی، چونکه بو وه ته ملکي نه وان (وَيُنْفِقُ مِنْ كَسْبِهِ) له که سابه ته که ی خویشی خوی به خیر ده کاو هیچ زیانیک له مندال و شیت که ناکه وی. (وَلَا) به لام نه گهر خزمه که کاسبکار نه بو: نه وه (فَإِنْ كَانَ الصَّبِيُّ مُعْسِرًا) نه گهر منداله که، یان شیت که نه بووی بوو (وَجَبَ الْقَبُولُ) واجبه سر په رشتکاره که و ده سیت و به خشینه که قبول بکا، چونکه هیچ زیانیک بؤ مندال و شیت که نیه و به و قبولگر دنه نازاد ده بی و (وَنَفَقَتُهُ فِي بَيْتِ الْمَالِ) بژیوه که شی له (بیت المال) ددری (أَوْ مُوسِرًا) به لام نه گهر مندال و شیت که هه بووی بی، نه و کاته (حَرَمٌ) چه پامه و ده سیت و به خشینه که قبول بکا، چونکه به و قبولگر دنه لای نازاد ده بی و بژیوه که شی - به هوی باب و کړپایه تی - ده که ویته سر مندال و شیت که.

(وَلَوْ مَلَكَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ قَرِيبَهُ بِلَا عَوَضٍ) نه گهر له نه خوشی مردنیدا به خړپای خزمه که ی بووه ملکي خوی: وهک میرات، یان به خشین، نه وه (عَتَقَ مِنْ ثُلُثِهِ) له سییه کی ماله که ی خزمه که ی لی نازاد ده بی (وَقِيلَ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ) له فهرمووده یه کدا - که به پاستر داندراوه - له سرمایه ی ماله که ی نازاد ده بی (أَوْ بِعَوَضٍ بِلَا مُحَابَاةٍ) به لام نه گهر به پاره یه کی بی خاترانه خزمه که ی بووه ملکي خوی، نه وه (فَمِنْ ثُلُثِهِ) له سییه کی ماله که ی نازاد ده بی و (وَلَا يَرِثُ) له و دوو مه سه لانه شدا نازاد بووه که میرات له مردووه که ناگری (فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ دَيْنٌ) جا نه گهر نه خوشه که له کاتی مردنیدا قهرزیکي داگره وه ی له سر بوو (فَقِيلَ لَا يَصِحُّ الشَّرَاءُ) له فهرمووده یه کی بی هیژدا: کړینه که ی دروست نابی، به لام (وَالْأَصَحُّ صِحَّتُهُ) به فهرمووده ی پاستر کړینه که ی دروست ده بی و (وَلَا يَعْتَقُ) کزله که ش نازاد نابی (بَلْ يُبَاعُ لِلدِّينِ) به لکو بؤ قهرزدانه وه که ده فروشری.

(أَوْ بِمُحَابَاةٍ) به لّام نه گهر کز یله که ی به خاترانه کپی بی، نه وه (فَقَدَرُهَا كَهَبَةً) نه ندازه ی خاتره که به فهرموده ی پاستر: وه کو به خشینه و له سه رمایه که ی نازاد ده بی (وَالْبَاقِي مِنَ الثَّلَاثِ، وَلَوْ وَهَبَ لِعَبْدٍ بَعْضَ قَرِيبٍ سَيِّدِهِ فَقَبِلَ وَقُلْنَا يَسْتَقِلُّ بِهِ عَتَقَ وَسَرَى، وَعَلَى سَيِّدِهِ قِيمَةُ بَاقِيهِ. (فَصَلِّ) أَعْتَقَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ عَبْدًا لَا يَمْلِكُ غَيْرَهُ، عَتَقَ ثُلَاثَهُ، فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ دَيْنٌ مُسْتَعْرِقٌ لَمْ يَغْتَقِ شَيْءٌ مِنْهُ، وَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةً لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ وَقِيمَتُهُمْ سَوَاءٌ عَتَقَ أَحَدَهُمْ بِقُرْعَةٍ وَكَذَا لَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثُلَاثَكُمْ، أَوْ ثُلَاثَكُمْ حُرًّا، وَلَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثُلَاثَ كُلِّ عَبْدٍ أَقْرِعَ وَقِيلَ يَغْتَقِي مِنْ كُلِّ ثُلَاثَةٍ، وَالْقُرْعَةُ: أَنْ يُؤْخَذَ ثَلَاثُ رِقَاعٍ مُتَسَاوِيَةٍ يُكْتَبُ فِي ثَلَاثِينَ رِقًّا وَفِي وَاحِدَةٍ عَتَقٌ،

مِنَ الثَّلَاثِ) نه وه که ی تریش له سییه کی ماله که ی نازاد ده بی (وَلَوْ وَهَبَ لِعَبْدٍ بَعْضَ قَرِيبٍ سَيِّدِهِ) نه گهر که سییک به شه خزمیک کی گهره یه کی به خشیه کز یله ی گهره که (فَقَبِلَ) کز یله که ش به شه خزمه که ی قبول کرد (وَقُلْنَا يَسْتَقِلُّ بِهِ) به فهرموده ی پاستریش بلیین: کز یله که سه ربه خوی به قبول کرد نه که دا، نه وه (عَتَقَ وَسَرَى) به شه خزمه که ی گهره که له سه ر حیسابی گهره که نازاد ده بی و نازادیه که ش پی دا ده پواته به شه که ی تریش، که و ابو: (وَعَلَى سَيِّدِهِ قِيمَةُ بَاقِيهِ) نرخ ی به شه که ی تریش که به پیدار پوشتن نازاد بووه، هر له سه ر گهره که یه بیداته هاویه شه که ی تر.

﴿ فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي نَازَاد كَرْدَن لَه نَه خَوْشِي مَرْدَن دَا ﴾

(أَعْتَقَ فِي مَرَضٍ مَوْتَهُ عَبْدًا لَا يَمْلِكُ غَيْرَهُ) نه گهر له نه خۆشی مردن یه کی نازاد کرد، جگه له و کز یله یه ش هیچ مالی تری نه بو، نه وه (عَتَقَ ثُلَاثَهُ) ته نها سییه کی کز یله که نازاد ده بی و دوو به شیشی به کز یله یی ده مینیتته وه، به لّام (فَإِنْ كَانَ عَلَيْهِ دَيْنٌ مُسْتَعْرِقٌ) نه گهر نه خۆشه که قهرزیک ی داگره وه ی له سه ر بوو، نه و کاته (لَمْ يَغْتَقِ شَيْءٌ مِنْهُ) هیچ به شیک له کز یله که نازاد نابی، چونکه قهرز دانه وه که له پیشتره (وَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةً) نه گهر نه خۆشه که سی کز یله ی نازاد کردن که (لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ، وَقِيمَتُهُمْ سَوَاءٌ) جگه له و سییانه ش هیچ مالی تری نه بو، نرخ ی کز یله کانیش یه کسان بوو، نه و کاته (عَتَقَ أَحَدَهُمْ بِقُرْعَةٍ) یه کیکیان به پشکه کردن نازاد ده بی (وَكَذَا لَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثُلَاثَكُمْ أَوْ ثُلَاثَكُمْ حُرًّا) مه روه ها نه گهر بلی: سییه کی ئیوه م نازاد کرد، یان بلی: سییه کیکتان نازاد بی، نه و کاته ش به پشکه کردن یه کیکیان نازاد ده بی (وَلَوْ قَالَ أَعْتَقْتُ ثُلَاثَ كُلِّ عَبْدٍ) نه گهر گوتی: سییه کی گشت کز یله یه کی خۆم نازاد کرد، نه و کاته ش (أَقْرِعَ) پشکه ده کری و یه کیکیان نازاد ده بی (وَقِيلَ يَغْتَقِي مِنْ كُلِّ ثُلَاثَةٍ) له فهرموده یه کی بی میژدا: له هر یه کیکیان - بی پشکه - سییه کیکی نازاد ده بی.

(وَالْقُرْعَةُ: أَنْ يُؤْخَذَ ثَلَاثُ رِقَاعٍ مُتَسَاوِيَةٍ) پشکه کردن له و مهسه له یه دا نه مه یه: سئ پارچه ی
یه کسان بهیئندی، ئینجا (يُكْتَبُ فِي ثِنْتَيْنِ: رِقٌّ، وَفِي وَاحِدَةٍ: عِتْقٌ) له دووانیاندا بنوسری:
وَتُذْرَجُ فِي بَنَادِقٍ كَمَا سَبَقَ، وَتُخْرَجُ وَاحِدَةً بِاسْمِ أَحَدِهِمْ،
فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ عِتْقَ وَرَقٍّ الْآخَرَانِ، أَوْ الرِّقُّ رِقٌّ، وَأُخْرِجَتْ أُخْرَى
بِاسْمِ آخَرَ، يَجُوزُ أَنْ يَكْتُبَ أَسْمَاءَهُمْ ثُمَّ تُخْرَجُ رُقْعَةً عَلَيَّ الْحُرِّيَّةِ، فَمَنْ خَرَجَ
إِسْمُهُ عِتْقَ وَرَقًّا، وَإِنْ كَانُوا ثَلَاثَةً قِيمَةً وَاحِدٍ مِائَةً، وَآخَرُ مِائَتَانِ، وَآخَرُ ثَلَاثُمِائَةٍ أَفْرَعُ
بِسْمِهِمْ رِقٌّ وَسَهْمٌ عِتْقٌ، فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ لِذِي الْمِائَتَيْنِ عِتْقَ وَرَقًّا، أَوْ لِلثَّلَاثِ عِتْقَ ثُلَاثًا، أَوْ
لِلْأَوَّلِ عِتْقٌ ثُمَّ يُفْرَعُ بَيْنَ الْآخَرَيْنِ بِسَهْمِ رِقٍّ وَسَهْمِ عِتْقٍ، فَمَنْ خَرَجَ ثَمَمٌ مِنْهُ الثُّلُثُ،

کۆیله یی، له یه کیکیشیاندا بنوسری: ئازادی، ئینجا (وَتُذْرَجُ فِي بَنَادِقٍ كَمَا سَبَقَ) له ناو
شتیک دابندی، ههروهه له (باسی بهشکردن) دا پابرا، ئینجا (وَتُخْرَجُ وَاحِدَةً بِاسْمِ أَحَدِهِمْ)
یه کیکه له و سئ پارچانه به ناوی یه کیکیان دهر بهیئندی، ئینجا (فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ) نه گهر
نه مه یان ئازادی بۆ دهرچو، نه وه (عِتْقَ وَرَقٍّ الْآخَرَانِ) نه ویان ئازاد ده بی و دووه کانی تریش
به کۆیله یی ده میننه وه (أَوْ الرِّقُّ) به لام نه گهر نه مه یان کۆیله یی بۆ دهریچئ، نه و کاته (رِقٌّ)
نه مه یان به کۆیله یی ده مینئ، ئینجا (وَأُخْرِجَتْ أُخْرَى بِاسْمِ آخَرَ) یه کیکی تریش به ناوی
یه کیکی تر دهرده هیئندی: جا نه گهر ئازادی بۆ دهرچو، نه ویان ئازاد ده بی و نه گهر
کۆیله یی بۆ دهرچو، نه وه هه رکۆیله یه و سئ یه مه که ئازاد ده بی.

(وَيَجُوزُ أَنْ يَكْتُبَ أَسْمَاءَهُمْ) هه م دروسته ناوی هه رسیک کۆیله کان له سئ پارچه کاند
بنوسری (ثُمَّ تُخْرَجُ رُقْعَةً عَلَيَّ الْحُرِّيَّةِ) ئینجا پارچه یه که له سه ر ناوی ئازادی دهر بهیئندی
(فَمَنْ خَرَجَ إِسْمُهُ عِتْقَ وَرَقًّا) جا هه ر کامه یان ناوی دهرچو، نه ویان ئازاد ده بی و
دووه کانی تریش به کۆیله یی ده میننه وه.

(وَإِنْ كَانُوا ثَلَاثَةً) نه گهر سئ کۆیله بون (قِيمَةً وَاحِدٍ مِائَةً، وَآخَرُ مِائَتَانِ، وَآخَرُ ثَلَاثُمِائَةٍ) نرخ ی
یه کیکیان سه د دینار بوو، نرخ ی یه کیکی تر دووسه د بوو، نرخ ی یه کیکی تر سیسه د بوو،
نه و کاته (أَفْرَعُ بِسَهْمِي رِقٌّ وَسَهْمِ عِتْقٍ) پشکه له نیوانیاندا ده کری به دوو به شی کۆیله یی و
به شیکی ئازادی، واته: له دوو پارچان ده نووسری: کۆیله یی، له یه کیکیش ده نووسری:
ئازادی، ئینجا (فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ لِذِي الْمِائَتَيْنِ) نه گهر ئازادی بۆ دووسه د باییه که دهرچو،
نه وه (عِتْقَ وَرَقًّا) نه ویان ئازاد ده بی و دووه کانی تر به کۆیله یی ده میننه وه (أَوْ لِلثَّلَاثُمِائَةِ)
یان نه گهر بۆ سیسه د باییه که دهرچو، نه وه (عِتْقَ ثُلَاثًا) دوو سییه کی وی ئازاد ده بن و
سییه که که یتری له گه ل دوو کۆیله کانی تر به کۆیله یی ده میننه وه (أَوْ لِلْأَوَّلِ) یان نه گهر بۆ
سه د باییه که دهرچو، نه وه (عِتْقَ) نه ویان ئازاد ده بی (ثُمَّ يُفْرَعُ بَيْنَ الْآخَرَيْنِ بِسَهْمِ رِقٍّ وَسَهْمِ
عِتْقٍ) ئینجا له نیوان دووه کانی تریش پشکه ده کری به به شیکی ئازادی و به شیکی

کۆپله‌یی: له دوو پارچه‌دا (فَمَنْ خَرَجَ تَمَمَ مِنْهُ الثُّلُثُ) کامه‌یان ئازادیی بۆ ده‌رچو، نه‌وه سێیه‌که‌که له وی ته‌واو ده‌کری، واته: نه‌گه‌ر بۆ دووسه‌د باییه‌که ده‌رچێ نیه‌ی ئازادی ده‌بێ.

وَإِنْ كَانُوا فَوْقَ ثَلَاثَةٍ وَأَمْكَنَ تَوْزِيْعُهُمْ بِالْعَدَدِ وَالْقِيَمَةِ كَسِيتَهُ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً جُعِلُوا اثْنَيْنِ اثْنَيْنِ، أَوْ بِالْقِيَمَةِ دُونَ الْعَدَدِ كَسِيتَهُ قِيَمَةُ أَحَدِهِمْ مِائَةً، وَقِيَمَةُ اثْنَيْنِ مِائَةً، وَثَلَاثَةٍ مِائَةً جُعِلَ الْأَوَّلُ جُزْءًا، وَالْإِثْنَانِ جُزْءًا، وَالثَّلَاثَةُ جُزْءًا، وَإِنْ تَعَدَّرَ بِالْقِيَمَةِ كَأَرْبَعَةٍ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً، فَفِي قَوْلٍ يُجَزَّوْنَ ثَلَاثَةً أَجْزَاءٍ: وَاحِدٌ وَوَاحِدٌ وَاثْنَانِ، فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ لِوَاحِدٍ عَتَقَ ثُمَّ أَقْرَعَ لِتَتِمِّمِ الثُّلُثِ، أَوْ لِلْإِثْنَيْنِ رَقًّا الْآخَرَانِ ثُمَّ أَقْرَعَ بَيْنَهُمَا فَيَعْتِقُ مَنْ خَرَجَ لَهُ الْعِتْقُ وَثُلُثُ الْآخَرِ، وَفِي قَوْلٍ يُكْتَبُ اسْمُ كُلِّ عَبْدٍ فِي رُقْعَةٍ فَيَعْتِقُ مَنْ خَرَجَ أَوَّلًا وَثُلُثُ الثَّانِي، قُلْتُ: أَظْهَرُهُمَا الْأَوَّلُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ، وَالْقَوْلَانِ

نه‌گه‌ر بۆ سێسه‌دباییه‌که ده‌رچێ له سێ به‌شان به‌شیکی ئازاد ده‌بێ. (وَإِنْ كَانُوا فَوْقَ ثَلَاثَةٍ) نه‌گه‌ر کۆپله‌کان له سێیان زیاتر بون و (وَأَمْكَنَ تَوْزِيْعُهُمْ بِالْعَدَدِ وَالْقِيَمَةِ) ده‌شگونجا به‌گوێره‌ی ژماره‌ و نرخ به‌ش بکری: (كَسِيتَهُ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً) وه‌ك شه‌ش کۆپله‌ نرخیان یه‌کسان بێ، نه‌وه (جُعِلُوا اثْنَيْنِ اثْنَيْنِ) ده‌کرینه‌ دوو دوو (أَوْ بِالْقِيَمَةِ دُونَ الْعَدَدِ) یان ده‌گونجا به‌ نرخ به‌ش بکری نه‌ك به‌ ژماره: (كَسِيتَهُ قِيَمَةُ أَحَدِهِمْ مِائَةً، وَقِيَمَةُ اثْنَيْنِ مِائَةً، وَثَلَاثَةٍ مِائَةً) وه‌ك شه‌ش کۆپله: نرخ یه‌کیکیان سه‌د بێ و نرخ ی دووانیان سه‌د بێ و نرخ سێیانیان سه‌د بێ، نه‌وه (جُعِلَ الْأَوَّلُ جُزْءًا) یه‌که‌مه‌که به‌ ته‌نها ده‌کریت به‌شیك (وَالْإِثْنَانِ جُزْءًا) دووه‌کانی دووه‌میش ده‌کرینه‌ به‌شیك و (وَالثَّلَاثَةُ جُزْءًا) سێیه‌کانی‌تریش ده‌کرینه‌ به‌شیك.

(وَإِنْ تَعَدَّرَ بِالْقِيَمَةِ) نه‌گه‌ر به‌ نرخه‌که‌ش نه‌گونجا: (كَأَرْبَعَةٍ قِيَمَتُهُمْ سَوَاءً) وه‌ك چوار کۆپله‌ نرخه‌کیان یه‌کسان بێ، نه‌وه (فَفِي قَوْلٍ: يُجَزَّوْنَ ثَلَاثَةً أَجْزَاءً) له‌ فه‌رمووده‌یه‌که‌دا ده‌کرینه‌ سێ به‌ش: (وَاحِدٌ وَوَاحِدٌ وَاثْنَانِ) یه‌کێك به‌شیك، یه‌کیکی‌تر به‌شیك، دووه‌کانی‌تریش به‌شیك، ئینجا (فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ لِوَاحِدٍ) نه‌گه‌ر ئازادی بۆ یه‌کیکیان ده‌رچو، نه‌ویان (عَتَقَ) ئازاد ده‌بێ (ثُمَّ أَقْرَعَ لِتَتِمِّمِ الثُّلُثِ) ئینجا بۆ ته‌واوکردنی سێیه‌ك پشکه له‌ نێوان نه‌وانی‌تردا ده‌کری (أَوْ لِلْإِثْنَيْنِ) به‌لام نه‌گه‌ر بۆ دووه‌کان ئازادی ده‌رچو، نه‌و کاته (رَقًّا الْآخَرَانِ) دووه‌کانی‌تر به‌ کۆپله‌یی ده‌میننه‌وه (ثُمَّ أَقْرَعَ بَيْنَهُمَا فَيَعْتِقُ مَنْ خَرَجَ لَهُ الْعِتْقُ وَثُلُثُ الْآخَرِ) ئینجا له‌ نێوان دووه‌کانیشدا پشکه ده‌کری و نه‌وه‌ی ئازادی بۆ ده‌رچو هه‌مووی ئازاد ده‌بێ، سێیه‌کیکی نه‌وی‌تریش ئازاد ده‌بێ.

(وَفِي قَوْلٍ يُكْتَبُ اسْمُ كُلِّ عَبْدٍ فِي رُقْعَةٍ) له‌ فه‌رمووده‌یه‌کی‌تردا: ناوی هه‌ر کۆپله‌یه‌ك له‌ پارچه‌یه‌ك ده‌نووسری، ئینجا (فَيَعْتِقُ مَنْ خَرَجَ أَوَّلًا وَثُلُثُ الثَّانِي) نه‌و کۆپله‌یه‌ی یه‌که‌مجار

ناوی دهرده چی نازاد ده بی و سییه کی کی کویله ی دووه مجاریش نازاد ده بی (قُلْتُ أَظْهَرُهُمَا
 الْأَوَّلُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نیمامی (النواوی) فهرموویه تی: به میزتره که یان یه که مه که یه (وَالْقَوْلَانِ
 فِي اسْتِحْبَابِ، وَقِيلَ إِيحَابٍ، وَإِذَا أَعْتَقْنَا بَعْضَهُمْ بِقُرْعَةٍ فَظَهَرَ مَالٌ وَخَرَجَ كُلُّهُمْ مِنَ الثَّلَاثِ
 عَتَقُوا، وَلَهُمْ كَسْبُهُمْ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتَاقِ، وَلَا يَرْجِعُ الْوَارِثُ بِمَا أَنْفَقَ عَلَيْهِمْ، وَإِنْ خَرَجَ
 بِمَا ظَهَرَ عَبْدٌ آخَرُ أَقْرَعَ، وَمَنْ عَتَقَ بِقُرْعَةٍ حُكْمَ بَعْتَقِهِ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتَاقِ، وَتُعْتَبَرُ قِيمَتُهُ
 حِينَئِذٍ، وَلَهُ كَسْبُهُ مِنْ يَوْمِئِذٍ غَيْرَ مُحْسُوبٍ مِنَ الثَّلَاثِ، وَمَنْ بَقِيَ رَقِيقًا قَوْمَ يَوْمِ الْمَوْتِ
 وَحُسِبَ مِنَ الثَّلَاثِينَ هُوَ وَكَسْبُهُ الْبَاقِي قَبْلَ الْمَوْتِ، لَا الْحَادِثُ بَعْدَهُ، فَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةً
 لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ قِيمَةً كُلِّ مِائَةٍ، وَكَسِبَ أَحَدُهُمْ مِائَةً أَقْرَعَ، فَإِنْ خَرَجَ الْعِتْقُ لِلْكَاسِبِ

فِي اسْتِحْبَابِ، وَقِيلَ إِيحَابٍ) نه و دوو فهرموودانهش له باره ی سوننه تی پشکه کردنه که یه و له
 فهرمووده یه کی بی میزدا له باره ی واجبییه که یه تی.

(وَإِذَا أَعْتَقْنَا بَعْضَهُمْ بِقُرْعَةٍ) جا هر کاتیک هه ندیک یانمان به پشکه نازاد کردن (فَظَهَرَ مَالٌ
 وَخَرَجَ كُلُّهُمْ مِنَ الثَّلَاثِ) نینجا مردووه که هه ندیک مالیتری ناشکرا بوو و کویله کان گشتیان له
 سییه کی ماله که دهرچون، نه و کاته (عَتَقُوا) ناشکرا ده بی گشتیان نازاد بونه، هه م (وَلَهُمْ
 كَسْبُهُمْ مِنْ يَوْمِ الْإِعْتَاقِ) گشتیان که سابه ته که ی خویان بو خویانه له پوژی نازاد کردنیانه وه
 (وَلَا يَرْجِعُ الْوَارِثُ بِمَا أَنْفَقَ عَلَيْهِمْ) نابی میراتگره که ش بژیوی نه و ماوه یه ی به خویو کردن
 لییان وهر بگریته وه (وَإِنْ خَرَجَ بِمَا ظَهَرَ عَبْدٌ آخَرُ) نه گهر به و ماله ناشکرا بووه
 کویله یه کی تریش له سییه کی ماله که دهرچو، نه و کاته (أَقْرَعَ) پشکه له نیوان نه وی و
 کویله کان ی تر ده کری.

(وَمَنْ عَتَقَ بِقُرْعَةٍ) هر کویله یه که به پشکه کردن نازاد بو بی، نه وه (حُكْمَ بَعْتَقِهِ مِنْ يَوْمِ
 الْإِعْتَاقِ) بریار به نازاد بوونی دهری له پوژی نازاد کردنی وه، نه که له پوژی پشکه کردنی وه
 (وَتُعْتَبَرُ قِيمَتُهُ حِينَئِذٍ) نرخه که شی هر له پوژی نازاد کردنی وه په چاو ده کری، هه م (وَلَهُ
 كَسْبُهُ مِنْ يَوْمِئِذٍ غَيْرَ مُحْسُوبٍ مِنَ الثَّلَاثِ) که سابه ته که شی له پوژی نازاد کردنی وه هر بو
 خویه تی و که سابه ته که ش له سییه کی ماله که حیساب ناکری (وَمَنْ بَقِيَ رَقِيقًا) هر
 کویله یه کیش به کویله یی بمینیتته وه، نه وه (قَوْمَ يَوْمِ الْمَوْتِ) له پوژی مردنی گه وره که ی
 ده قرسیندر ی، هه م (وَحُسِبَ مِنَ الثَّلَاثِينَ هُوَ وَكَسْبُهُ الْبَاقِي قَبْلَ الْمَوْتِ) به خوی و نه و
 که سابه ته یی پیش مردنی گه وره که ی ماوه ته وه له دوو سییه کی ماله که حیساب ده کری (لَا
 الْحَادِثُ بَعْدَهُ) به لام که سابه تی دوی مردنی گه وره که ی له دوو سییه که حیساب ناکری،
 چونکه نه مه یان ملکی میراتگره که یه.

(فَلَوْ أَعْتَقَ ثَلَاثَةً لَا يَمْلِكُ غَيْرُهُمْ) نه گهر سی کویله ی نازاد کردن جگه له و سییانهش هیچ
 مالیتری نه بو و (قِيمَةً كُلِّ مِائَةٍ) نرخ ی هر کویله یه کیش سه د دینار بوو (وَكَسِبَ أَحَدُهُمْ مِائَةً)

کۆیله یه کیش پیش مردنی نازادکهره که سه دینار که سابه تی کردبو، نه وه (أَقْرِعَ) پشکه له نیاواندا ده کړی: (فَإِنْ خَرَجَ الْعَتَقُ لِلْكَاسِبِ) جا نه گهر نازادیه که بۆ کاسبکاره که ده رچوو عَتَقَ وَلَهُ الْمَاءُ، وَإِنْ خَرَجَ لِغَيْرِهِ عَتَقَ ثُمَّ أَقْرِعَ، فَإِنْ خَرَجَتْ لِغَيْرِهِ عَتَقَ ثُلُثُهُ، وَإِنْ خَرَجَتْ لَهُ عَتَقَ رُبْعُهُ وَتَبِعَهُ رُبْعُ كَسْبِهِ. (فَصَلِّ) مَنْ عَتَقَ عَلَيْهِ رَقِيقٌ بِإِعْتِقٍ أَوْ كِتَابَةٍ وَتَدْبِيرٍ وَاسْتِيلَادٍ وَقَرَابَةٍ وَسِرَايَةٍ فَوَلَاؤُهُ لَهُ، ثُمَّ لِعَصَبَتِهِ، وَلَا تَرِثُ امْرَأَةٌ بَوْلَاءً إِلَّا مِنْ عَتِقِهَا وَأَوْلَادِهِ وَعَتَقَائِهِ، فَإِنْ عَتَقَ عَلَيْهَا أَبُوهَا ثُمَّ أَعْتَقَ عَبْدًا فَمَاتَ بَعْدَ مَوْتِ الْأَبِ بِلَا وَارِثٍ فَمَالُهُ لِلْبَيْتِ، وَالْوَلَاءُ لِأَعْلَى الْعَصَبَاتِ، وَمَنْ مَسَّهُ رِقٌّ فَلَا وَلَاءَ عَلَيْهِ إِلَّا لِمُعْتَقِهِ وَعَصَبَتِهِ،

(عَتَقَ وَلَهُ الْمَاءُ) به خۆی نازاد ده بۆ و سه دینار که ی که سابه ته که شی بۆ خۆیه تی (وَإِنْ خَرَجَ لِغَيْرِهِ) نه گهر بۆ کۆیله یه کی تر ده رچو، نه ویان (عَتَقَ) نازاد ده بۆ (ثُمَّ أَقْرِعَ) ئینجا دووباره پشکه ده کړی (فَإِنْ خَرَجَتْ لِغَيْرِهِ) نه گهر پشکه که بۆ یه کی کی تر ده رچو (عَتَقَ ثُلُثُهُ) سییه کی کی نه ویش نازاد ده بۆ، به لام (وَإِنْ خَرَجَتْ لَهُ) نه گهر بۆ کاسبکاره که ده رچو، نه وه (عَتَقَ رُبْعُهُ وَتَبِعَهُ رُبْعُ كَسْبِهِ) چوار کی کی نازاد ده بۆ و چوار کی کی که سابه ته که ش وه گه ل خۆی ده که وئ.

﴿ فَصَلِّ فِالْوَلَاءِ: لَهُ بَاسِي خِزْمَايَةِ كَوَيْلِهِ نَازَادَكِرْدَن ﴾

(مَنْ عَتَقَ عَلَيْهِ رَقِيقٌ) هه ر که سیک کۆیله یه کی لى نازاد بوئ: (بِإِعْتِقٍ أَوْ كِتَابَةٍ وَتَدْبِيرٍ وَاسْتِيلَادٍ وَقَرَابَةٍ وَسِرَايَةٍ) به هۆی نازادکردنی خۆی، یان به نووسراوپیدان، یان به نازادکردنی دواى مردن، یان به دایکه مندالی، یان به دایک و بابایه تی و کوپو کی ژایه تی، یان به پیداپوشتنی نازادکردنی هاو به شیک، نه وه له وه موو نازادکردنه دا (فَوَلَاؤُهُ لَهُ) خزمایه تی نازادکردنه که بۆ نازادکهره که یه، پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿ إِنَّمَا الْوَلَاءُ لِمَنْ أَعْتَقَ ﴾ رواه الشيخان، خزمایه تی کۆیله نازادکردن ته نها بۆ نازادکهره که یه. (ثُمَّ لِعَصَبَتِهِ) ئینجا له دواى نازادکهره که ش بۆ میراتگره نیرینه کانی پشتییه تی.

(وَلَا تَرِثُ امْرَأَةٌ بَوْلَاءً) هیچ ئافره تیک به هۆی خزمایه تی کۆیله نازادکردن میرات ناگرئ (إِلَّا مِنْ عَتِقِهَا وَأَوْلَادِهِ وَعَتَقَائِهِ) ته نها له نازادکراوه که ی خۆی و له منداله کانی نازادکراوه که ی و له نازادکراوه کانی نازادکراوه که ی میرات ده گرئ، که وابو: (فَإِنْ عَتَقَ عَلَيْهَا أَبُوهَا) نه گهر کیژیک باوکی خۆی کپی و به و کپینه لى نازاد بوو (ثُمَّ أَعْتَقَ عَبْدًا) ئینجا باوکه که ش کۆیله یه کی نازاد کرد، ئینجا باوکه که ش مرد (فَمَاتَ بَعْدَ مَوْتِ الْأَبِ بِلَا وَارِثٍ) ئینجا کۆیله نازادکراوه که ش له دواى مردنی باوکه که مردو هیچ مراتگری کیشی نه بو، نه وه (فَمَالُهُ لِلْبَيْتِ) هه موو مالی کۆیله که بۆ کیژه که یه، چونکه نازادکهری نازادکهره که یه تی.

(وَالْوَلَاءُ لِأَعْلَى الْعَصَبَاتِ) خزمایه تی کۆیله نازادکردن بۆ به سه ره وه ترین میراتگری پشتییه

وهكو خزمايه تی نه ژادی (وَمَنْ مَسَّهُ رِقٌّ) هر كه سيك كزیله بوی و نازاد کرابی (فَلَا وِلَاءَ عَلَيْهِ إِلَّا لِمُعْتَقِهِ وَعَصَبَتِهِ) هیچ كه سيك خزمی نازاد کرده كه ی نیه ته نها نازاد کرده كه ی و وَلَوْ نَكَحَ عَبْدٌ مُعْتَقَةً فَأَتَتْ بَوْلَدٍ فَوَلَاؤُهُ لِمَوْلَا الْأُمِّ، فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ انْجَرَ إِلَى مَوَالِيهِ، وَلَوْ مَاتَ الْأَبُ رَقِيقًا وَعَتَقَ الْجَدُّ انْجَرَ إِلَى مَوَالِيهِ، فَإِنْ أُعْتِقَ الْجَدُّ وَالْأَبُ رَقِيقٌ انْجَرَ، فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ بَعْدَهُ انْجَرَ إِلَى مَوَالِيهِ، وَقِيلَ يَبْقَى لِمَوَالِ الْأُمِّ حَتَّى يَمُوتَ الْأَبُ فَيَنْجَرَ إِلَى مَوَالِ الْجَدِّ، وَلَوْ مَلَكَ هَذَا الْوَلَدُ أَبَاهُ جَرٌّ وَلَا إِخْوَتَهُ إِلَيْهِ، وَكَذَا وَلَاءُ نَفْسِهِ فَيَالْأَصَحَّ . قُلْتُ: الْأَصَحُّ الْمَنْصُوصُ لَا يَجْرُهُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

میرا تگره پشتییه کانی نازاد کرده كه ی نه بی (وَلَوْ نَكَحَ عَبْدٌ مُعْتَقَةً) نه گهر كزیله كه ی (جاریه) کی نازاد کراو له خوی ماره بکا، ئینجا (فَأَتَتْ بَوْلَدٍ) مندا لکی لیبی، نه وه (فَوَلَاؤُهُ لِمَوْلَا الْأُمِّ) خزمايه تی نازادی مندا له كه هر بؤ خزمه كه ی نازاد کرده ی دایکيه تی؟ چونکه مندا له كه ش به هوی نازاد بوونی دایکی به نازادی ده بی، به لام (فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ) نه گهر باوکه كزیله كه شی نازاد کرا، نه و کاته (انْجَرَ إِلَى مَوَالِيهِ) خزمايه تی نازادی مندا له كه له لای دایکی ده پچپی و پاده کشیته وه لای خزمه نازاد کرده کانی باوکه كه ی، چونکه خزمايه تی نازاد کردن لقی نه ژاده و نه ژادیش ده دریته پال باوکان نه ک دایکان، كه وابو: (وَلَوْ مَاتَ الْأَبُ رَقِيقًا وَعَتَقَ الْجَدُّ) نه گهر باوکه كه ی به كزیله یی مرد، به لام باپیره كه ی نازاد بوو، نه و کاته ش (انْجَرَ إِلَى مَوَالِيهِ) خزمايه تی نازاد بوونی مندا له كه پاده کشیته وه لای نازاد کرده کانی باپیره كه ی، چونکه باپیریش وه كو باوکه .

هر له و مه سه له یه دا (فَإِنْ أُعْتِقَ الْجَدُّ وَالْأَبُ رَقِيقٌ) نه گهر باپیره كه نازاد کراو باوکه كه ش هر كزیله بوو، نه و کاته ش (انْجَرَ) خزمايه تیه كه پاده کشیته وه لای نازاد کرده کانی باپیره كه، به لام (فَإِنْ أُعْتِقَ الْأَبُ بَعْدَهُ) نه گهر له دوی نازاد کردن باپیره كه باوکه كه ش نازاد کرا، نه و کاته (انْجَرَ إِلَى مَوَالِيهِ) خزمايه تیه كه ی پاده کشیته وه لای نازاد کرده کانی باوکه كه ی، چونکه باوکه به هوی نزیکي به هیژتره (وَقِيلَ يَبْقَى لِمَوَالِ الْأُمِّ حَتَّى يَمُوتَ الْأَبُ) له فهرموده یه کی بی هیژدا خزمايه تی بؤ نازاد کرده کانی دایکی ده می نیتته وه تا باوکه كه ی به كزیله یی ده مرئ، ئینجا (فَيَنْجَرَ إِلَى مَوَالِ الْجَدِّ) له و کاته وه پاده کشیته وه لای نازاد کرده کانی باپیره كه .

(وَلَوْ مَلَكَ هَذَا الْوَلَدُ أَبَاهُ) نه گهر نه م مندا له باوکه كزیله كه ی خوی کرده ملکی خوی و لی نازاد بوو، نه و کاته (جَرٌّ وَلَا إِخْوَتَهُ إِلَيْهِ) نه م مندا له خزمايه تی نازاد کردن برایه کانیشی له نازاد کرده کانی دایکی ده ستین و بؤ خوی پایدیه کیشی، چونکه به خوی نازاد کرده ی باوکی خوی ته و برایه کانیشی پابه ندی باوکیه تی (وَكَذَا وَلَاءُ نَفْسِهِ فَيَالْأَصَحُّ) هه روه ها خزمايه تی نازاد کردن خویشی پاده کیشی، به لام (قُلْتُ الْأَصَحُّ الْمَنْصُوصُ لَا

يَجْرُهُ نِيَمَامِي (النَوَاوِي) فِهْرَمُوِيِيَتِي بِه فِهْرَمُوِيِيَتِي پَاسْتَر: خَرْمَايِيَتِي نَازادكِرْدَنِي خَوِي
بِي خَوِي پَازَنَاقِيَشِي (وَاللّهُ اَعْلَمُ).

(کتابُ التَّدْبِيرِ)

صَرِيحُهُ أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي، أَوْ إِذَا مِتُّ أَوْ مَتَى مِتُّ فَأَنْتَ حُرٌّ، أَوْ اَعْتَقْتُكَ
بَعْدَ مَوْتِي وَكَذَا دَبَّرْتُكَ أَوْ أَنْتَ مُدَبِّرٌ عَلَيَّ الْمَذْهَبِ، وَيَصِحُّ بِكِنَايَةِ عَتَقَ مَعَ نِيَّةٍ
كَخَلَيْتُ سَبِيلَكَ بَعْدَ مَوْتِي، وَيَجُوزُ مُقَيِّدًا كَإِنْ مِتُّ فِي ذَا الشَّهْرِ أَوْ الْمَرَضِ فَأَنْتَ حُرٌّ،
وَمُعَلَّقًا كَإِنْ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي، فَإِنْ وَجِدْتَ الصَّفَّةَ وَمَاتَ عَتَقَ
وَالْأَفْلَاقَ، وَيُشْتَرَطُ الدُّخُولُ قَبْلَ مَوْتِ السَّيِّدِ، فَإِنْ قَالَ إِنْ مِتُّ ثُمَّ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ
أُشْتُرِطَ دُخُولُ بَعْدَ الْمَوْتِ، وَهُوَ عَلَى التَّرَاخِي وَلَيْسَ لِلْوَارِثِ بَيْعُهُ قَبْلَ الدُّخُولِ،
وَلَوْ قَالَ إِذَا مِتُّ وَمَضَى شَهْرٌ فَأَنْتَ حُرٌّ فَلِلْوَارِثِ اسْتِخْدَامُهُ فِي الشَّهْرِ لَا بَيْعُهُ، وَلَوْ قَالَ

﴿کتابُ التَّدْبِيرِ: پِهَرْتَوَكِي هِه لَوَاسِينِي نَازادكِرْدَن بِه مَرْدَنِي خَوِي﴾

(صَرِيحُهُ) وَشَهِي نَاشْكَرَای هِه لَوَاسِينِي نَازادكِرْدَن بِه مَرْدَن نِه مَافَنَن: (أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي)
تَو نَازادِي لِه دَوای مَرْدَنِي مَن (أَوْ) يَان بَلَي: (إِذَا مِتُّ أَوْ مَتَى مِتُّ فَأَنْتَ حُرٌّ) هِه رَكَاتِيكَ مَن
مَرْدَم تَو نَازادِي (أَوْ) يَان بَلَي: (اَعْتَقْتُكَ بَعْدَ مَوْتِي) تَوَم نَازاد كَرْد لِه دَوای مَرْدَم (وَكَذَا
دَبَّرْتُكَ أَوْ أَنْتَ مُدَبِّرٌ عَلَيَّ الْمَذْهَبِ) هِه رَوِهَها: تَوَم كَرْدِه نَازادكِرَوی هِه لَوَاسِرَوا بِه مَرْدَن، يَان
تَو نَازادكِرَوی هِه لَوَاسِرَوا بِه مَرْدَنِي (وَيَصِحُّ بِكِنَايَةِ عَتَقَ مَعَ نِيَّةٍ) هِه رَوِهَها بِه وَشَهِي
نَاشْكَرَای نَازادكِرْدَنِيَش بِه نِيَه تِه وَه دَرُوسْت دِه بَي: (كَخَلَيْتُ سَبِيلَكَ بَعْدَ مَوْتِي) وَه ك لِه
دَوای مَرْدَم وَازَم لِه تَو هِيْنَا.

(وَيَجُوزُ مُقَيِّدًا) دَرُوسْتِه نَازادكِرْدَنِي هِه لَوَاسِرَوا بِه مَرْدَن بِه شَتِيكِي تَرِيشِه وَه بِيَه سَتَرِي: (كَإِنْ
مِتُّ فِي ذَا الشَّهْرِ أَوْ الْمَرَضِ فَأَنْتَ حُرٌّ) وَه ك نِه كِه ر لِه وَ مَانْگِه دَا مَرْدَم، يَان بِه وَ نِه خَوَشِي بِه
مَرْم تَو نَازادِي. هِه م (وَمُعَلَّقًا) بِه هِه لَوَاسِرَوا بِه دَرُوسْتِه (كَإِنْ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي)
وَه ك نِه كِه ر چَوِيَه ژُورِه وَه تَو لِه دَوای مَرْدَم نَازادِي. كِه وَابُو: (فَإِنْ وَجِدْتَ الصَّفَّةَ وَمَاتَ)
نِه كِه ر پِيَه لَوَاسِرَوا كِه هَاتِه جِي وَگِه رِه كِه ش مَرْد، نِه وَه (عَتَقَ) لِه دَوای مَرْدَنِي نَازاد دِه بَي
(وَالْأَفْلَاقَ) بِه لَام پِيَه لَوَاسِرَوا كِه نِه هَاتِه جِي نِه وَه نَازاد نَابِي (وَيُشْتَرَطُ الدُّخُولُ قَبْلَ مَوْتِ
السَّيِّدِ) لِه وَ حَالِه تِه دَا بِه مِه رَج دَا دِه نَدَرِي پِيَش مَرْدَنِي گِه رِه كِه ي چَوِيَتِه ژُورِه وَه، بِه لَام
(فَإِنْ قَالَ: إِنْ مِتُّ ثُمَّ دَخَلْتَ فَأَنْتَ حُرٌّ) نِه كِه ر گَوْتِي: نِه كِه ر مَرْدَم نِيِنْجَا چَوِيَتِه ژُورِه وَه تَو
نَازادِي، نِه وَ كَاتِه (أُشْتُرِطَ دُخُولُ بَعْدَ الْمَوْتِ) بِه مِه رَج دَانْدِرَاوِه لِه دَوای مَرْدَن بِچِيَتِه
ژُورِه وَه (وَهُوَ عَلَى التَّرَاخِي) چَوْنِه ژُورِه وَه كِه ش كَاتِي بِي نِيَه، هِه م (وَلَيْسَ لِلْوَارِثِ بَيْعُهُ قَبْلَ
الدُّخُولِ) مِيرَاتِگِرِه كِه ش بِي نِيَه پِيَش چَوْنِه ژُورِه وَه كَوِيلِه كِه بَفَرُوشِي.

(وَلَوْ قَالَ إِذَا مِتُّ وَمَضَىٰ شَهْرُ فَأَنْتَ حُرٌّ) نه‌گەر گوتی: هر کاتیک مردم و له دوی مردن مانگیك پدیشته تو نازادی. نه‌وه (فَلِلْوَارِثِ اسْتِخْدَامُهُ فِي الشَّهْرِ لَا يَنْعُهُ) بۆ میراتگره‌که دروسته له‌و مانگه‌دا خزمه‌تی خۆی پێ بکا، به‌لام دروست نیه بی‌فرۆشی (وَلَوْ قَالَ) نه‌گەر إِنْ شِئْتَ فَأَنْتَ مُدَبَّرٌ أَوْ أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي إِنْ شِئْتَ أَشْتَرِطْتُ الْمَشِيئَةَ مُتَّصِلَةً، وَإِنْ قَالَ: مَتَى شِئْتَ فَلِلتَّرَاخِي، وَ لَوْ قَالَ لِعَبْدِهِمَا: إِذَا مِتْنَا فَأَنْتَ حُرٌّ لَمْ يَغْتَقِ حَتَّى يَمُوتَا، فَإِنْ مَاتَ أَحَدُهُمَا فَلَيْسَ لِوَارِثِهِ بَيْعُ نَصِيْبِهِ، وَلَا يَصِحُّ تَدْبِيرُ مَجْنُونٍ وَصِيٍّ لَا يُمَيِّزُ، وَكَذَا مُمَيِّزٌ فِيمَا أَظْهَرَ، وَيَصِحُّ مِنْ سَفِيهِ وَكَافِرٍ أَصْلِيٍّ، وَتَدْبِيرُ الْمُرْتَدِّ يُبْنَى عَلَى أَقْوَالٍ مُلْكِهِ، وَلَوْ دَبَّرَ ثُمَّ ارْتَدَّ لَمْ يَبْطُلْ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَلَوْ ارْتَدَّ الْمُدَبَّرُ لَمْ يَبْطُلْ، وَلِحَرْبِي حَمَلُ مُدَبِّرِهِ إِسْدَارِهِمْ، وَلَوْ كَانَ لِكَافِرٍ عَبْدٌ مُسْلِمٌ فَدَبَّرَهُ نَقِضَ وَبِيعَ عَلَيْهِ، وَلَوْ دَبَّرَ كَافِرٌ كَافِرًا فَاسْلَمَ

گوتی: (إِنْ شِئْتَ فَأَنْتَ مُدَبَّرٌ، أَوْ أَنْتَ حُرٌّ بَعْدَ مَوْتِي إِنْ شِئْتَ) نه‌گەر هه‌زت کرد تو له دوی مردن نازادی، یان تو نازادی له دوی مردن نه‌گەر هه‌زت کرد. نه‌وه له هر دوو وینه‌دا (أَشْتَرِطْتُ الْمَشِيئَةَ مُتَّصِلَةً) به‌مه‌رج داندراوه هه‌زکردنه‌که‌ی به‌قه‌سه‌ی گه‌وره‌که‌یه‌وه بنی‌و ناوێری نه‌بێ، به‌لام (وَإِنْ قَالَ: مَتَى شِئْتَ) نه‌گەر گوتی هر کاتیک هه‌زت کرد. نه‌وه (فَلِلتَّرَاخِي) ماوه‌ی نیه و دروسته ناوێری هه‌بێ (وَلَوْ قَالَ لِعَبْدِهِمَا: إِذَا مِتْنَا فَأَنْتَ حُرٌّ) نه‌گەر دوو هاویه‌ش گوتیانه کۆیله‌که‌یان: هر کاتیک ئێمه‌ مردین تو نازادی. نه‌وه (لَمْ يَغْتَقِ حَتَّى يَمُوتَا) هه‌چ به‌شیکی نازاد نابێ تا هه‌ردووکیان ده‌مرن، به‌لام (فَإِنْ مَاتَ أَحَدُهُمَا) نه‌گەر هاویه‌شیکیان مرد، نه‌وه (فَلَيْسَ لِوَارِثِهِ بَيْعُ نَصِيْبِهِ) بۆ میراتگره‌که‌ی وی دروست نیه به‌شه‌که‌ی خۆی بفرۆشی، چونکه به‌مردنی هاویه‌شه‌که‌ی‌تر هه‌ردوو به‌شه‌کانی نازاد ده‌بن. (وَلَا يَصِحُّ تَدْبِيرُ مَجْنُونٍ وَصِيٍّ لَا يُمَيِّزُ، وَكَذَا مُمَيِّزٌ فِي الْأَظْهَرِ) نازادکردنی دوی مردن له‌ شیت و مندالی فامیده‌و نه‌فامیش دروست نابێ، به‌لام (وَيَصِحُّ مِنْ سَفِيهِ وَكَافِرٍ أَصْلِيٍّ) له‌ مال به‌فێرۆده‌رو له‌ کافری بنه‌په‌تی دروست ده‌بێ (وَتَدْبِيرُ الْمُرْتَدِّ يُبْنَى عَلَى أَقْوَالٍ مُلْكِهِ) نازادکردنی پاشگه‌زبوو بنیات ده‌درێ له‌ سه‌ر فه‌رمووده‌کانی ملکه‌یه‌تی، به‌فه‌رمووده‌ی به‌هه‌زتر: پاده‌گیر، جا نه‌گەر بۆوه موسولمان نه‌وه دروست ده‌بێ، نه‌گەر نا: نا، به‌لام (وَلَوْ دَبَّرَ ثُمَّ ارْتَدَّ) نه‌گەر نازادیه‌که‌ی به‌مردن هه‌لواسی، ئینجا کافر بوو، نه‌وه (لَمْ يَبْطُلْ عَلَى الْمَذْهَبِ) هه‌لواسینه‌که به‌تال نابێته‌وه (وَ) هه‌روه‌ها (لَوْ ارْتَدَّ الْمُدَبَّرُ لَمْ يَبْطُلْ) نه‌گەر له‌ دوی هه‌لواسین کۆیله‌که‌ش کافر بێ هه‌ر به‌تال نابێته‌وه (وَلِحَرْبِي حَمَلُ مُدَبِّرِهِ إِلَى دَارِهِمْ) بۆ کافری جه‌نگی هه‌یه کۆیله‌ نازادکراوه‌که‌ی دوی مردنی بباته‌ ناو (دارالکفر) چونکه هه‌شتا هه‌ر کۆیله‌یه.

(وَلَوْ كَانَ لِكَافِرٍ عَبْدٌ مُسْلِمٌ) نه‌گەر کافریک کۆیله‌یه‌کی موسولمانی هه‌بوو (فَدَبَّرَهُ) ئینجا نازادی دوی مردنی دای، نه‌وه (نَقِضَ وَبِيعَ عَلَيْهِ) نازادکردنه‌که‌ی

هه‌لده وشیندریته وه کۆیله‌که‌ی لایده‌فرۆشری، چونکه نه‌گه‌ر له‌ ملکایه‌تی‌دا بمینیتته وه ده‌بیته زه‌لیلکردنی موسولمانیک (وَلَوْ دُبِّرَ كَافِرٌ كَافِرًا فَاسْلَمَ) نه‌گه‌ر کافریک نازادی دوا‌ی مردنی دایه کۆیله‌کافره‌که‌ی خۆی، ئینجا کۆیله‌که‌ بووه موسولمان و وَلَمْ يَرْجِعِ السَّيِّدُ فَالْتَدْبِيرُ نَزَعَ مِنْ يَدِ سَيِّدِهِ، وَصُرِفَ كَسْبُهُ إِلَيْهِ، وَفِي قَوْلِ يُبَاعُ، وَلَهُ بَيْعُ الْمُدَبَّرِ، وَالتَّدْبِيرُ تَغْلِيْقُ عُنُقٍ بِصِفَةٍ، وَفِي قَوْلِ وَصِيَّةٍ، فَلَوْ بَاعَهُ ثُمَّ مَلَكَهُ لَمْ يَعْدِ التَّدْبِيرُ عَلَاءَ الْمَذْهَبِ، وَلَوْ رَجَعَ عَنْهُ بِقَوْلِهِ كَأَبْطَلْتَهُ فَسَخَتْهُ نَقَضَتْهُ رَجَعْتُ فِيهِ صَحَّ إِنَّ قُلْنَا وَصِيَّةً وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ عُلِقَ مُدَبَّرٌ بِصِفَةٍ صَحَّ وَعَتَقَ بِالْأَسْبَقِ مِنَ الْمَوْتِ وَالصَّفَةِ، وَلَهُ وَطْءٌ مُدَبَّرَةٍ، وَلَا يَكُونُ رُجُوعًا، فَإِنْ أَوْلَدَهَا بَطَلَ تَدْبِيرُهُ،

(وَلَمْ يَرْجِعِ السَّيِّدُ فِي التَّدْبِيرِ) گه‌وره‌که‌ش له‌و نازادکردنه په‌شیمان نه‌بۆوه، نه‌وه (نَزَعَ مِنْ يَدِ سَيِّدِهِ) کۆیله‌که‌ له‌ده‌ستی گه‌وره‌که‌ی ده‌رده‌هیندری و چاوه‌پوانی مردنی ده‌کری، به‌لام له‌و ماوه‌یه‌دا (وَصُرِفَ كَسْبُهُ إِلَيْهِ) که‌سابه‌ته‌که‌ی ده‌دریته گه‌وره‌که‌ی (وَفِي قَوْلِ يُبَاعُ) له‌فه‌رمووده‌یه‌کدا کۆیله‌که‌ ده‌فرۆشری و نازادکردنه‌که‌ هه‌لده‌وه‌شیندریته‌وه‌.

(وَلَهُ بَيْعُ الْمُدَبَّرِ) بۆ گه‌وره‌که‌ دروسته نه‌و کۆیله‌یه‌ به‌فرۆشی که‌ نازادی دوا‌ی مردنی داوه‌تی، هه‌م دروسته بیبه‌خشی و گشت ده‌ستکاریه‌کی بکا که‌ له‌ ملکایه‌تی‌ی لاکه‌وئی، جا به‌و فرۆشتن و ده‌ستکاری به‌ نازادکردنه‌که‌ی به‌تال ده‌بیته‌وه ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا أَعْتَقَ غُلَامًا لَهُ عَنْ دُبْرِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ مَالٌ غَيْرُهُ، فَاحْتَجَّ، فَبَاعَهُ النَّبِيُّ ﷺ﴾ رواه الشيخان، پیاوی‌یک نازادی‌دوا‌ی مردنی دابوه کۆیله‌که‌ی خۆی و جگه‌ له‌و کۆیله‌یه‌ش هه‌ج مالی‌تری نه‌بو، جا پی‌هه‌مبه‌ر ﷺ کۆیله‌که‌ی فرۆشت چونکه‌ بۆ قه‌زردانه‌وه‌ی پی‌ویستی هه‌بوو.

(وَالْتَّدْبِيرُ تَغْلِيْقُ عُنُقٍ بِصِفَةٍ) نازادکردنی دوا‌ی مردن هه‌ل‌واسینی نازادکردنی‌که‌ به‌ سیفه‌تی‌که‌وه (وَفِي قَوْلِ وَصِيَّةٍ) له‌فه‌رمووده‌یه‌کدا: وه‌سیت کردنه، که‌وابو: (فَلَوْ بَاعَهُ ثُمَّ مَلَكَهُ) نه‌گه‌ر کۆیله‌که‌ی فرۆشت ئینجا دووباره‌ بۆوه ملک‌ی خۆی، نه‌وه (لَمْ يَعْدِ التَّدْبِيرُ عَلَى الْمَذْهَبِ) نازادکردنه هه‌ل‌واسراوه‌که‌ ناگه‌ریتته‌وه، چونکه‌ به‌ هۆی فرۆشتن به‌تال بۆته‌وه (وَلَوْ رَجَعَ عَنْهُ بِقَوْلِهِ) نه‌گه‌ر له‌ هه‌ل‌واسینی نازادکردنه‌که‌ په‌شیمان بۆوه به‌ گوته‌یه‌کی خۆی: (كَأَبْطَلْتَهُ فَسَخَتْهُ نَقَضَتْهُ رَجَعْتُ فِيهِ) وه‌ک به‌تال‌م کرده‌وه هه‌لموه‌شاندنه‌وه‌ لای په‌شیمان بومه‌وه، نه‌وه (صَحَّ إِنَّ قُلْنَا وَصِيَّةً وَإِلَّا فَلَا) دروست ده‌بی نه‌گه‌ر بلێین: وه‌سیتته‌. به‌لام نه‌گه‌ر بلێین: هه‌ل‌واسینه‌. په‌شیمانیه‌که‌ دروست نابێ.

(وَلَوْ عُلِقَ مُدَبَّرٌ بِصِفَةٍ) نه‌گه‌ر نازادی نازادکراوه‌که‌ی دوا‌ی مردن به‌ سیفه‌تی‌کی‌تره‌وه‌ش هه‌ل‌واسرا: وه‌ک نه‌گه‌ر بجیتته‌ فلانه‌ شوینه‌ تۆ نازادی، نه‌وه (صَحَّ وَعَتَقَ بِالْأَسْبَقِ مِنَ الْمَوْتِ وَالصَّفَةِ) دروست ده‌بی‌و له‌ مردن و سیفه‌ته‌که‌ کامه‌یان پی‌شتر ببن به‌ پی‌شتره‌که‌ نازاد ده‌بی (وَلَهُ وَطْءٌ مُدَبَّرَةٍ وَلَا يَكُونُ رُجُوعًا) بۆ گه‌وره‌که‌ دروسته جیماع له‌گه‌ل نه‌و (جاریه‌)یه‌ بکا که‌

نازادی دواى مردنى داوهتى و نه و جيماعه نابيته په شيمانى، به لام (فَإِنْ أَوْلَدَهَا بَطَلَ تَذْيِيرُهُ) نه گهر مندالتيكى له و (جارية) يه بوو، نه وه هه لواسينى نازادكردنه كى دواى مردن به تال ده بيته وه، چونكه بووه ته (أُمُّ الْوَلَدِ) دايكه مندال، كه واته: به م ناوه نازاد ده بى. وَلَا يَصِحُّ تَذْيِيرُ أُمٍّ وَلَدٍ، وَيَصِحُّ تَذْيِيرُ مَكَاتِبٍ وَكِتَابَةٍ مُدَبَّرٍ. (فَصْلٌ) وَلَدَتْ مُدَبَّرَةً مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا لَا يَثْبُتُ لِلْوَلَدِ حُكْمُ التَّذْيِيرِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ دَبَّرَ حَامِلًا ثَبَتَ لَهُ حُكْمُ التَّذْيِيرِ عَلَيَّ الْمَذْهَبِ، فَإِنْ مَاتَتْ أَوْ رَجَعَ فِي تَذْيِيرِهَا دَامَ تَذْيِيرُهُ، وَقِيلَ: إِنْ رَجَعَ وَهُوَ مُتَّصِلٌ فَلَا، وَلَوْ دَبَّرَ حَمْلًا صَحَّ، فَإِنْ مَاتَ عَتَقَ ذُوْنَ الْأُمِّ، وَإِنْ بَاعَهَا صَحَّ وَكَانَ رُجُوعًا عَنْهُ، وَلَوْ وَلَدَتْ الْمُعْلَقُ عِتْقُهَا لَمْ يَعْتَقِ الْوَلَدُ، وَفِي قَوْلٍ إِنْ عَتَقْتَ بِالصَّفَةِ عَتَقَ، وَلَا يَتَّبَعُ مُدَبَّرًا وَلَدُهُ، وَجَنَائِثُهُ كَجَنَائِثِ قَيْنٍ،

(و) هه روه ها (لَا يَصِحُّ تَذْيِيرُ أُمٍّ وَلَدٍ) دروست نيه نازادى دواى مردن بداته (أُمُّ الْوَلَدِ)، چونكه گوتمان نه مه هه به م ناوه نازد ده بى، به لام (وَيَصِحُّ تَذْيِيرُ مَكَاتِبٍ وَكِتَابَةٍ مُدَبَّرٍ) دروسته: نازادى دواى مردن بداته نووسراوپيډراو، هم نووسراو پيش بداته نازادكراوى دواى مردن.

﴿فَصْلٌ: لَه بآسى كۆرپه ي نازادكراوه كى دواى مردن﴾

(وَلَدَتْ مُدَبَّرَةً مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا) نه گهر (جارية) كى نازادكراوى دواى مردن - پيش مردنى گه وره كى - مندالتيكى بوو: به ماره بپين، يان به زينا، نه وه (لَا يَثْبُتُ لِلْوَلَدِ حُكْمُ التَّذْيِيرِ فِي الْأَظْهَرِ) بپياري نازادبوونى دواى مردن بى منداله كه جيگير نابى، به لام (وَلَوْ دَبَّرَ حَامِلًا) نه گهر نازادكردنى دواى مردنى دايه (جارية) كى ناوس، نه وه (ثَبَتَ لَهُ حُكْمُ التَّذْيِيرِ عَلَى الْمَذْهَبِ) بپياري نازادكردنه كه بى كۆرپه ي ناو زگيشى جيگير ده بى، چونكه كۆرپه ي ناو زگ وه ك پارچه يه كى (جارية) كه يه (فَإِنْ مَاتَتْ أَوْ رَجَعَ فِي تَذْيِيرِهَا) جا نه گهر (جارية) كه مرد، يان گه وره كه له نازادكردنه كه په شيمان بووه، نه وه (دَامَ تَذْيِيرُهُ) نازادبوونى كۆرپه ي ناو زگ له دواى مردن هه به رده وام ده بى (وَقِيلَ إِنْ رَجَعَ وَهُوَ مُتَّصِلٌ فَلَا) له هه رموده يه كى بى هيژدا: نه گهر گه وره كه په شيمان بووه و كۆرپه كه ش هه له ناو زگى دا بوو، نه و كاته نازادبوونى كۆرپه كه به رده وام نابى.

(وَلَوْ دَبَّرَ حَمْلًا) نه گهر نازادى دواى مردنى دايه كۆرپه ي ناو زگ، نه وه (صَحَّ) دروست ده بى، كه و ابو: (فَإِنْ مَاتَ) نه گهر گه وره كه مرد، نه وه (عَتَقَ ذُوْنَ الْأُمِّ) كۆرپه كه نازاد ده بى، به لام دايكه كى نازاد نابى، به لام (وَإِنْ بَاعَهَا) نه گهر (جارية) كى به ناوسى فروشت، نه وه (صَحَّ وَكَانَ رُجُوعًا عَنْهُ) فرشتنه كى دروست ده بى و ده بيته په شيمان بوونه وه له نازادكردنى كۆرپه كه (وَلَوْ وَلَدَتْ الْمُعْلَقُ عِتْقُهَا) نه گهر نه و (جارية) ي نازادكردنى به شتيكه وه هه لواسراوه مندالتيكى بوو، نه وه (لَمْ يَعْتَقِ الْوَلَدُ) به نازادبوونى خوى منداله كى نازاد نابى (وَفِي قَوْلٍ إِنْ عَتَقْتَ بِالصَّفَةِ عَتَقَ) له هه رموده يه كدا: نه گهر

(جاریه) که به پیته لواسراوه که نازاد بیئ منداله که شی نازاد ده بیئ (وَلَا يَتَّبِعُ مُدَبِّرًا وَلَدَهُ) کویله ی نازاد کراوی دوی مردن منداله که ی خوی شوینی ناکه وی له نازاد بوونه که دا (وَجَنَائِئُهُ كَجَنَائِيَةِ قَنِ) تاوانی نازاد کراوی دوی مردن وه کو تاوانی کویله ی بیئاتوره.

وَيَعْتَقُ بِالْمَوْتِ مِنَ الثُّلُثِ كُلَّهُ أَوْ بَعْضُهُ بَعْدَ الدَّيْنِ، وَلَوْ عَلَّقَ عَتَقًا عَلَى صِفَةٍ تَخْتَصُّ بِالْمَرَضِ كَإِنْ دَخَلْتَ فِي مَرَضٍ مَوْتِي فَأَنْتَ حُرٌّ عَتَقَ مِنَ الثُّلُثِ، وَإِنْ احْتَمَلْتَ الصَّحَّةَ فَوُجِدَتْ فِي الْمَرَضِ فَمِنْ رَأْسِ الْمَالِ فِي الْأَظْهَرِ، وَلَوْ ادَّعَى عَبْدُهُ التَّدْبِيرَ فَأَنْكَرَهُ فَلَيْسَ بِرُجُوعِ بَلٍّ يَخْلِفُ، وَلَوْ وُجِدَ مَعَ مُدَبِّرٍ مَالٌ فَقَالَ: كَسَبْتَهُ بَعْدَ مَوْتِ السَّيِّدِ، وَقَالَ الْوَارِثُ قَبْلَهُ صُدِّقَ الْمُدَبِّرُ بِبَيْعِهِ، وَإِنْ أَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ قُدِّمَتْ بَيِّنَتُهُ.

(كِتَابُ الْكِتَابَةِ)

هِيَ مُسْتَحَبَّةٌ إِنْ طَلَبَهَا رَقِيقٌ أَمِينٌ قَوِيٌّ عَلَى كَسْبٍ،

(و) هه کاتی که کویله یه که نازاد کردنی دوی مردنی درایی، نه وه (يَعْتَقُ بِالْمَوْتِ مِنَ الثُّلُثِ) هه به مردنی که وره که ی له سییه کی ماله که ی نازاد ده بیئ، جا کویله که ش (کله) هه مووی نازاد ده بیئ نه که هه مووی به نه ندازه ی سییه که بیئ (أَوْ بَعْضُهُ) یان به شیکی نازاد ده بیئ، نه که به شه که به نه ندازه ی سییه که بیئ، جا نازاد بوونه که ش (بَعْدَ الدَّيْنِ) له دوی قه رزدانه وه کان ده بیئ (وَلَوْ عَلَّقَ عَتَقًا عَلَى صِفَةٍ تَخْتَصُّ بِالْمَرَضِ) نه که نازاد کردنی کی به سیفه تیک هه لواسی که تاییه ت به نه خوشی بوو: (كَإِنْ دَخَلْتَ فِي مَرَضٍ مَوْتِي فَأَنْتَ حُرٌّ) وه که نه که له نه خوشی مردندا بجیته ژوره وه تو نازادی، نه وه ش (عَتَقَ مِنَ الثُّلُثِ) له سییه کی ماله که ی نازاد ده بیئ، به لام (وَإِنْ احْتَمَلْتَ الصَّحَّةَ) نه که سیفه ته که نیحتی مالی ساغی هه بوو، چونکه باسی نه خوشی نه کردبو (فَوُجِدَتْ فِي الْمَرَضِ) ئینجا له نه خوشی دا هاته جئ: وه که ته نها بلئ: نه که بجیته ژوره وه تو له دوی مردن نازادی. نه وه (فَمِنْ رَأْسِ الْمَالِ فِي الْأَظْهَرِ) له سه مایه که ی مالی نازاد ده بیئ.

(وَلَوْ ادَّعَى عَبْدُهُ التَّدْبِيرَ) نه که کویله که ی گوتی: نازادی دوی مردن داومی. (فَأَنْكَرَهُ) که وره که ش گوتی راست نیه. نه وه (فَلَيْسَ بِرُجُوعِ بَلٍّ يَخْلِفُ) نابیته په شیمان بوونه وه، به لکو که وره که سویند ده خوا (وَلَوْ وُجِدَ مَعَ مُدَبِّرٍ مَالٌ) نه که نازاد کراوی کی دوی مردن هه ندیک مالی له ده ستدا بوو (فَقَالَ: كَسَبْتَهُ بَعْدَ مَوْتِ السَّيِّدِ) جا گوتی: له دوی مردنی که وره که م نه م ماله م وه ده ست هیناوه. (وَقَالَ الْوَارِثُ قَبْلَهُ) میراگره که ش گوتی: پیش مردنی که وره که وه ده ست هیناوه. (صُدِّقَ الْمُدَبِّرُ بِبَيْعِهِ) باوه پ به نازاد کراوه که ده کری نه که سویند بخوا، هه م (وَإِنْ أَقَامَا بَيِّنَتَيْنِ) نه که هه ردو لا شاهیدیان هینان، نه وه (قُدِّمَتْ بَيِّنَتُهُ) هه شاهیده کانی نازاد کراوه که وه پیش دخیرن.

﴿ نووسراودانه کویله ﴾

﴿ كِتَابُ الْكِتَابَةِ: په ړتوکی ﴾

واته: مامله‌ت له‌گه‌ل کۆيله‌که‌ی بکاو بلای: ئه‌وه‌نده ماله‌م بۆ بێته ئازادته ده‌که‌م. (هه‌ی مَسْتَحَبَّةٌ) نووسراودانه کۆيله سوننه‌ته (إِنْ طَلَبَهَا رَقِيقٌ أَمِينٌ قَوِيٌّ عَلَى كَسْبِهِ) نه‌گه‌ر کۆيله‌یه‌کی به‌هه‌یزه‌ی نه‌مینه‌ی به‌ توانا بۆ که‌سابه‌تکردن داوا‌ی بکا، خوا‌ی‌گه‌وره ده‌فه‌رمو‌ی: قِيلَ أَوْ غَيْرُ قَوِيٍّ، وَلَا تُكْرَهُ بِحَالٍ، وَصِغَتُهَا: كَاتِبْتُكَ عَلَى كَذَا مُنْجَمًا إِذَا أَدَيْتَهُ فَأَنْتَ حُرٌّ، وَيُبَيِّنُ عَدَدَ النُّجُومِ وَقِسْطَ كُلِّ نَجْمٍ، وَلَوْ تَرَكَ لَفْظُ التَّغْلِيْقِ وَنَوَاهُ جَارٌ، وَلَا يَكْفِي لَفْظُ كِتَابَةِ بِلَا تَغْلِيْقٍ وَلَا نِيَّةٍ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَيَقُولُ الْمُكَاتِبُ قَبِلْتُ، وَشَرْطُهُمَا تَكْلِيْفٌ وَإِطْلَاقٌ، وَكِتَابَةُ الْمَرِيضِ مِنَ الثَّلَاثِ، فَإِنْ كَانَ لَهُ مِثْلَاهُ صَحَّتْ كِتَابَتُهُ كُلُّهُ، فَإِنْ لَمْ يَمْلِكْ غَيْرَهُ وَأَدَّى فِي حَيَاتِهِ مَاتَيْنِ، وَقِيمَتُهُ مِائَةٌ عَتَقَ، وَإِنْ أَدَّى مِائَةً عَتَقَ ثَلَاثًا، وَلَوْ كَاتَبَ مُرْتَدُّ بْنُ عَلَى أَقْوَالَ مَلِكِهِ، فَإِنْ وَقَفْنَاهُ بَطَلَتْ عَلَى الْجَدِيدِ،

﴿وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا﴾
 ئه‌و کۆیلانه‌ی داوا‌ی نووسراو پێدان ده‌که‌ن له‌ واته‌ی له‌ ده‌ستتان دانه، ئێوه نووسراویان بده‌ن ئه‌گه‌ر زانیاتان چا‌که‌یان تێدا‌یه. (قِيلَ أَوْ غَيْرُ قَوِيٍّ) له‌ فه‌رمووده‌یه‌کی بێ‌هه‌یزدا نه‌گه‌ر توانای که‌سابه‌تیشی نه‌بێ، هه‌ر سوننه‌ته (وَلَا تُكْرَهُ بِحَالٍ) نووسراودانه کۆيله له‌ هه‌یج حا‌له‌تێکدا ناپه‌سند نیه.

(وَصِغَتُهَا) گۆته‌ی نووسراودان ئه‌وه‌یه گه‌وره‌که بلایته کۆيله‌که: (كَاتِبْتُكَ عَلَى كَذَا مُنْجَمًا إِذَا أَدَيْتَهُ فَأَنْتَ حُرٌّ) مامله‌تی نووسراودانم له‌گه‌ل تۆ کرد له‌ سه‌ر ئه‌وه‌نده ماله به‌ وه‌نده به‌شه ب‌مه‌یه‌ی هه‌ر کاتێک ماله‌که‌ت دامێ تۆ ئازادی. (وَيُبَيِّنُ عَدَدَ النُّجُومِ وَقِسْطَ كُلِّ نَجْمٍ) وا‌جبه گه‌وره‌که: ژماره‌ی به‌شه‌کان و ئه‌ندازه‌ی ماله‌پێنانی له‌ گشت به‌شێکدا پۆن ب‌کاته‌وه (وَلَوْ تَرَكَ لَفْظُ التَّغْلِيْقِ وَنَوَاهُ جَارٌ) نه‌گه‌ر گه‌وره‌که وشه‌ی هه‌ل‌واسینه‌که‌ی نه‌گۆت به‌لام نیه‌تی هه‌ل‌واسینه‌که‌ی هه‌بوو، ئه‌وه‌ش هه‌ر دروست ده‌بێ، به‌لام (وَلَا يَكْفِي لَفْظُ كِتَابَةِ بِلَا تَغْلِيْقٍ وَلَا نِيَّةٍ عَلَى الْمَذْهَبِ) وشه‌ی نووسراو پێدان بێ هه‌ل‌واسین و بێ نیه‌تی هه‌ل‌واسین به‌س نیه (وَيَقُولُ الْمُكَاتِبُ قَبِلْتُ) ده‌بی نووسراو پێدراوه‌که‌ش یه‌که‌سه‌ر بلای: قبولم کرد.

(وَشَرْطُهُمَا) مه‌رجی نووسراوده‌ره‌که‌و نووسراو پێدراوه‌که: (تَكْلِيْفٌ وَإِطْلَاقٌ) ده‌بی هه‌ردووکیان بالغ و عاقل و به‌ خۆشی‌خۆیان بێ و هه‌م گه‌وره‌که‌ش ده‌ستکاریی دروست بێ (وَكِتَابَةُ الْمَرِيضِ مِنَ الثَّلَاثِ) نووسراودانی نه‌خۆش له‌ سییه‌کی ماله‌که‌ی حه‌ساب ده‌کری (فَإِنْ كَانَ لَهُ مِثْلَاهُ) جا ئه‌گه‌ر گه‌وره‌که به‌ ئه‌ندازه‌ی دوو هه‌ندی کۆيله‌که‌ی مالی هه‌بێ، ئه‌وه (صَحَّتْ كِتَابَتُهُ كُلُّهُ) نووسراودانی هه‌مو کۆيله‌که دروست ده‌بێ (فَإِنْ لَمْ يَمْلِكْ غَيْرَهُ) جا ئه‌گه‌ر گه‌وره‌که جگه له کۆيله‌که هه‌یج مالی‌تری نه‌بو (وَأَدَّى فِي حَيَاتِهِ مَاتَيْنِ) هه‌ر له ژیا‌نی‌گه‌وره‌که‌شدا دووسه‌د دیناری دا‌بو: که مامله‌ته‌که‌ی له سه‌ر کردبو (وَقِيمَتُهُ مِائَةٌ) نرخ‌ی کۆيله‌که‌ش سه‌د دینار بوو، ئه‌وه (عَتَقَ) هه‌مو‌ی ئازاد ده‌بێ، به‌لام (وَإِنْ أَدَّى مِائَةً) نه‌گه‌ر ته‌نها سه‌د دیناری دا‌بی، ئه‌وه (عَتَقَ ثَلَاثًا) دوو سییه‌کی کۆيله‌که ئازاد ده‌بێ.

(وَلَوْ كَاتَبَ مُرْتَدًّا) نه گهر پاشگه زبويك نووسراوى دايه كويله كهى، نه وه (بُنِيَ عَلَى أَقْوَالٍ مَلِكَةٍ) له سهر فهرموده كانى ملكايه تى بنيات دهندي (فَإِنْ وَقَفْنَا هُ بَطَلْتُ عَلَى الْجَدِيدِ) نه گهر به فهرموده دى به هيترتر ملكايه تى پابگرين: نه وه مامله ته كه به تال ده بيته وه وَلَا تَصِحُّ كِتَابَةُ مَرْهُونٍ وَمُكْرَى، وَشَرَطُ الْعَوَضِ كَوْنُهُ دَيْنًا مُؤَجَّلًا، وَلَوْ مَنْفَعَةً، وَمُنْجَمًا بِنَجْمَيْنِ فَأَكْثَرُ، وَقِيلَ: إِنْ مَلَكَ بَعْضُهُ وَبَاقِيَهُ حُرٌّ لَمْ يُشْتَرَطْ أَجَلٌ وَتَنْجِيمٌ، وَلَوْ كَاتَبَ عَلَى خِدْمَةِ شَهْرٍ وَدِينَارٍ عِنْدَ انْقِضَائِهِ صَحَّتْ، أَوْ عَلَى أَنْ يَبِيعَهُ كَذَا فَسَدَتْ، وَلَوْ قَالَ كَاتَبْتُكَ وَبِعْتُكَ هَذَا الثَّوْبَ بِأَلْفٍ وَنَجْمٍ الْأَلْفَ وَعَلَّقَ الْحُرِّيَّةَ بِأَدَائِهِ فَالْمَذْهَبُ صِحَّةُ الْكِتَابَةِ دُونَ الْبَيْعِ، وَلَوْ كَاتَبَ عَبْدًا عَلَى عَوَضٍ مُنْجَمٍ وَعَلَّقَ عِتْقَهُمْ بِأَدَائِهِ فَالْأَنْصُ صِحَّتُهَا، وَيُوزَعُ عَلَى قِيَمَتِهِمْ يَوْمَ الْكِتَابَةِ فَمَنْ أَدَّى حِصَّتَهُ عَتَقَ، وَمَنْ عَجَزَ رَقًّا، وَتَصِحُّ كِتَابَةُ بَعْضٍ مِنْ بَاقِيهِ حُرٌّ، فَلَوْ كَاتَبَ كُلَّهُ

(وَلَا تَصِحُّ كِتَابَةُ مَرْهُونٍ وَمُكْرَى) نووسراودانه كويله د پهنكراو و به كريدراو دروست نابى، چونكه كه سابه تى پى ناكړى.

(وَشَرَطُ الْعَوَضِ) مهرجى پاره دى نووسراودانه كه: (كَوْنُهُ دَيْنًا مُؤَجَّلًا) ده بى قهرزيكى ماوه بى داندراو بى (وَلَوْ مَنْفَعَةً) مهرچند پاره كه ش سوديك بى، هم (وَمُنْجَمًا بِنَجْمَيْنِ فَأَكْثَرُ) ده بى پاره هيئانه كه ش به ش به ش كرابى، واته: به دوو جار، يان به زياتر له دوو جار پاره كه بهيئى (وَقِيلَ) له فهرموده دى كه بى هيترتر (إِنْ مَلَكَ بَعْضُهُ وَبَاقِيَهُ حُرٌّ) نه گهر به شيكى ملكى گهره كه بى و به شيكى نازاد بى (لَمْ يُشْتَرَطْ أَجَلٌ وَتَنْجِيمٌ) ماوه دانان و به شكر دى پاره هيئانه كه مهرج نيه (وَلَوْ كَاتَبَ عَلَى خِدْمَةِ شَهْرٍ وَدِينَارٍ عِنْدَ انْقِضَائِهِ) نه گهر نووسراوى دايه كويله كهى له سهر خزمه تكر دى مانگيك و ديناريك له كاتى ته واوبوونى مانگه كه، نه وه (صَحَّتْ) دروست ده بى (أَوْ عَلَى أَنْ يَبِيعَهُ كَذَا) يان له سهر نه وه دى فلانه شته دى بفروشيئى، نه وه (فَسَدَتْ) به تال ده بى.

(وَلَوْ قَالَ) نه گهر گهره كهى گوتى: (كَاتَبْتُكَ وَبِعْتُكَ هَذَا الثَّوْبَ بِأَلْفٍ) نووسراوم دايبى و نه م جله شم فروشيئى به هزار دينار (وَنَجْمٍ الْأَلْفَ وَعَلَّقَ الْحُرِّيَّةَ بِأَدَائِهِ) هيئانى هزاره كه شى به ش به ش كردو نازاديه كه شى به هيئانى هزاره كه هلواسى، نه وه (فَالْمَذْهَبُ صِحَّةُ الْكِتَابَةِ دُونَ الْبَيْعِ) نووسراودانه كه دروست ده بى، به لام فروشتنه كه دروست نابى (وَلَوْ كَاتَبَ عَبْدًا عَلَى عَوَضٍ مُنْجَمٍ) نه گهر نووسراوى دايه چند كويله يه كه له سهر هنديك پاره دى به ش به شكراو (وَعَلَّقَ عِتْقَهُمْ بِأَدَائِهِ) نازادى گشتيانى به دانى ماله كه هلواسى، نه وه (فَالْأَنْصُ صِحَّتُهَا، وَيُوزَعُ عَلَى قِيَمَتِهِمْ يَوْمَ الْكِتَابَةِ) نووسراودانه كه دروست ده بى و پاره كه ش به سهر نرخى كويله كاندا به ش ده كړى له پوڅى نووسراودانه كه (فَمَنْ أَدَّى حِصَّتَهُ عَتَقَ) جا هر كويله يه كه به شه پاره كهى خوى بدا، نازاد ده بى و (وَمَنْ عَجَزَ رَقًّا) هر كويله يه كيش تواناى

مالدانه‌ک‌ی نه‌بی هر به کزله‌ی ده‌می‌نیت‌وه.

(وَتَصِحُّ كِتَابُهُ بَعْضُ مَنْ بَاقِيهِ حُرٌّ) دروسته نووسراو بداته نه و کزله‌ی‌ی به‌شه‌ک‌ی‌تری نازاده (فَلَوْ كَاتَبَ كُلُّهُ) جا نه‌گه‌ر نووسراوی دایه هه‌موو نه و کزله‌ی‌ی به‌شیکی نازاده، صَحَّ فِي الرَّقِّ فَلَا ظَهَرَ، وَلَوْ كَاتَبَ بَعْضُ رَقِيْقٍ فَسَدَتْ إِنْ كَانَ بَاقِيهِ لِغَيْرِهِ وَلَمْ يَأْذَنْ، وَكَذَا إِنْ أَذِنَ أَوْ كَانَ لَهُ عَلَا لِمَذْهَبٍ، وَلَوْ كَاتَبَاهُ مَعًا أَوْ وَكَلَا صَحَّ إِنْ اتَّفَقَتِ النُّجُومُ وَجُعِلَ الْمَالُ عَلَى نِسْبَةِ مَلِكَيْهِمَا، فَلَوْ عَجَزَ فَعَجَزَهُ أَحَدُهُمَا وَأَرَادَ الْآخَرُ إِبْقَاءَهُ فَكَابِتِدَاءٍ عَقْدٍ، وَقِيلَ يَجُوزُ، وَلَوْ أَبْرَاهُ مِنْ نَصِيْبِهِ أَوْ أَعْتَقَهُ عَتَقَ نَصِيْبُهُ، وَقَوْمُ الْبَاقِي إِنْ كَانَ مُوسِرًا. (فَصَلِّ) يَلْزَمُ السَّيِّدُ أَنْ يَحْطَّ عَنْهُ جُزْءًا مِنَ الْمَالِ، أَوْ يَدْفَعَهُ إِلَيْهِ،

نه‌وه (صَحَّ فِي الرَّقِّ فَلَا ظَهَرَ) له به‌شه کزله‌ک‌ی‌دا دروست ده‌بی و هر کاتیک به نه‌ندازه‌ی به‌شه کزله‌ک‌ی مالی هی‌تا نازاد ده‌بی و له به‌شه نازاده‌ک‌ه‌شدا به‌تال ده‌بی‌ته‌وه. (وَلَوْ كَاتَبَ بَعْضُ رَقِيْقٍ) نه‌گه‌ر نووسراوی دایه به‌شیکی کزله‌ی‌ک، نه‌وه (فَسَدَتْ إِنْ كَانَ بَاقِيهِ لِغَيْرِهِ وَلَمْ يَأْذَنْ) نووسراودانه‌ک به‌تال ده‌بی‌ته‌وه، نه‌گه‌ر به‌شه‌ک‌ی‌تری هی که‌سیکی‌تر بی و ئیزنی نه‌دابی (وَكَذَا إِنْ أَذِنَ أَوْ كَانَ لَهُ عَلَا لِمَذْهَبٍ) هه‌روه‌ها نه‌گه‌ر ئیزنیشی دابی، یان به‌شه‌ک‌ی‌تریشی هی خوی بی هر به‌تال ده‌بی‌ته‌وه، چونکه کزله‌ک‌ی بی که‌سابه‌ت سه‌ربه‌خو نابی.

به‌لام (وَلَوْ كَاتَبَاهُ مَعًا أَوْ وَكَلَا) نه‌گه‌ر هه‌ردوو هاویه‌شه‌کان و یک‌را نووسراویان دایه کزله‌ک‌ی، یان وه‌کیلکیان گرت، نه‌و کاته (صَحَّ إِنْ اتَّفَقَتِ النُّجُومُ) دروست ده‌بی، نه‌گه‌ر به‌شه‌کانی مال‌هیتانه‌ک وه‌کو به‌کتری بن، که‌وابو: (وَجُعِلَ الْمَالُ عَلَى نِسْبَةِ مَلِكَيْهِمَا) مال‌ه‌ک‌ه‌ش به‌گویره‌ی به‌شه ملکایه‌تی هاویه‌شه‌کان له سه‌ر کزله‌ک‌ی داده‌ندری (فَلَوْ عَجَزَ فَعَجَزَهُ أَحَدُهُمَا) جا نه‌گه‌ر کزله‌ک‌ی توانای مال‌هیتانه‌ک‌ی نه‌بو و هاویه‌شیکی بی‌توانای کردو نووسراودانه‌ک‌ی هه‌لوه‌شاندوه (وَأَرَادَ الْآخَرُ إِبْقَاءَهُ) هاویه‌شه‌ک‌ی‌تریش ویستی بی‌هیل‌یت‌وه و هه‌لینه‌وه‌شاندوه، نه‌وه‌ش (فَكَابِتِدَاءٍ عَقْدٍ) وه‌ک سه‌ره‌تای مامله‌ته‌ک‌یه‌و دروست نابی (وَقِيلَ يَجُوزُ) له‌فه‌رمووده‌یه‌کی بی‌هیزدا دروسته.

(وَلَوْ أَبْرَاهُ مِنْ نَصِيْبِهِ أَوْ أَعْتَقَهُ) نه‌گه‌ر هاویه‌شیکی له به‌شه مال‌ه‌ک‌ی‌خوی گه‌رده‌نی نازاد کرد، یان به‌خو‌پایی به‌شه‌ک‌ی‌خوی نازاد کرد، نه‌وه (عَتَقَ نَصِيْبُهُ) به‌شه‌ک‌ی وی نازاد ده‌بی و (وَقَوْمُ الْبَاقِي إِنْ كَانَ مُوسِرًا) به‌شی هاویه‌شه‌ک‌ی‌تریشی له سه‌ر ده‌قرسی‌ندری و نازادی‌ک‌ه‌ پیدا ده‌پواته به‌شی هاویه‌شه‌ک‌و گشتی نازاد ده‌بی نه‌گه‌ر هه‌بووی بی، به‌لام نه‌گه‌ر نه‌بووی بی له سه‌ری ناقرسی‌ندری و ته‌نها به‌شی خوی نازاد ده‌بی.

﴿ فَصَلِّ: لَهُ بَاسِي دَاشْكَانْدَنِي بِه‌شیکی مالی نووسراودانه‌ک‌ه‌ ﴾

(يَلْزَمُ السَّيِّدُ) له سه‌ر گه‌وره‌ک‌ه‌ واجبه (أَنْ يَحْطَّ عَنْهُ جُزْءًا مِنَ الْمَالِ) به‌شیکی مالی

نووسراودانه که له کۆيله که دابشکينى و مه مووى لى وه رنه گرى (أَوْ يَدْفَعُهُ إِلَيْهِ) يان به خوى
 مه ندىك مال بداته كۆيله که تاكو مالى نووسراودانه که ی پى ته واو بكا، خوى گه وره
 ده فهرموى: ﴿وَأَتَوْهُمْ مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ﴾ هه ندىك له و ماله ی خوا داويه تيه ئىوه،
 وَالْحَطُّ أُولَى، وَفِي النَّجْمِ الْأَخِيرِ أَلَيْقُ، وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ يَكْفَى مَا يَقَعُ عَلَيْهِ الْأِسْمُ،
 وَلَا يَخْتَلِفُ بِحَسَبِ الْمَالِ، وَأَنَّ وَقْتَ وَجُوبِهِ قَبْلَ الْعَتَقِ، وَيُسْتَحَبُّ الرَّبْعُ،
 وَإِلَّا فَالسُّبْعُ، وَيَحْرُمُ وَطْءُ مُكَاتَّبَتِهِ، وَلَا حَدٌّ فِيهِ، وَيَجِبُ مَهْرٌ، وَالْوَلَدُ حُرٌّ،
 وَلَا تَجِبُ قِيمَتُهُ عَلَى الْمَذْهَبِ، وَصَارَتْ مُسْتَوْلَدَةٌ مُكَاتَّبَةً فَإِنْ عَجَزَتْ عَتَقَتْ بِمَوْتِهِ،
 وَوَلَدُهَا مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا مُكَاتَّبٌ فَلَا ظَهَرَ يَتَّبِعُهَا رِقًّا وَعَتَقًا، وَلَيْسَ عَلَيْهِ شَيْءٌ،
 وَالْحَقُّ فِيهِ لِلسَّيِّدِ، وَفِي قَوْلٍ لَهَا، فَلَوْ قُتِلَ فَقِيمَتُهُ لِدَالِحَقٍّ، وَالْمَذْهَبُ أَنَّ أَرْضَ

بيده نه نووسراوپي دراوه كان. (وَالْحَطُّ أُولَى) داشكاندنه که باشته له مالدانه که، هم (وَفِي
 النَّجْمِ الْأَخِيرِ أَلَيْقُ) له به شه که ی کۆتاييشدا شيوتره، جا نه گه ر گه وره که مردو هيچ مالى
 نه دا بوه كۆيله که و هيچى بۆ دانه شكانبو، نه و کاته واجبه: ميراتگره که ی بيداتى، يان
 داييشکينى (وَالْأَصَحُّ أَنَّهُ يَكْفَى مَا يَقَعُ عَلَيْهِ الْأِسْمُ) نه و نه ده به سه ناوى مال، يان ناوى
 داشكاندن بى (وَلَا يَخْتَلِفُ بِحَسَبِ الْمَالِ) دا شکاوه که به گویره ی ماله که ناگوپى (وَأَنَّ وَقْتَ
 وَجُوبِهِ قَبْلَ الْعَتَقِ) کاتى واجبوونى داشكاندن و مالدانه که پيش نازادبوونه که یه، ئينجا
 (وَيُسْتَحَبُّ الرَّبْعُ) سوننه ته: چوارىکى ماله که دابشکينى، يان بيداتى (وَالْإِ) نه گه ر نا:
 (فَالسُّبْعُ) حه فتىکى ماله که سوننه ته.

(وَيَحْرُمُ وَطْءُ مُكَاتَّبَتِهِ وَلَا حَدٌّ فِيهِ) له گه وره که حه پامه جيماع له گه لا (جارية)
 نووسراوپي دراوه که ی بكا، به لام سزای زينای تى دا نيه و (وَيَجِبُ مَهْرٌ) ماره یى نه م
 جيماعه شى له سه ر واجب ده بى بيداته (جارية) که (وَالْوَلَدُ حُرٌّ) مندالى نه م جيماعه ش
 نازاده و له نه زادى گه وره که یه و نابيته كۆيله (وَلَا تَجِبُ قِيمَتُهُ عَلَى الْمَذْهَبِ) نرخى
 منداله که ش له سه ر گه وره که واجب نابى (وَصَارَتْ مُسْتَوْلَدَةٌ مُكَاتَّبَةً) نه م (جارية) يه ش
 ده بيبته (أم الولد) يکى نووسراوپي دراو، که واته: (فَإِنْ عَجَزَتْ عَتَقَتْ بِمَوْتِهِ) نه گه ر توانای نه بو
 ماله که به ينى، نه و کاته به مردنى گه وره که ی به هوى (أم الولد) ی نازاد ده بى.

(وَوَلَدُهَا مِنْ نِكَاحٍ أَوْ زِنَا مُكَاتَّبٌ فَلَا ظَهَرَ يَتَّبِعُهَا رِقًّا وَعَتَقًا) له دواى نووسراودانه که، هه ر مندالىکى له
 (جارية) يه کى نووسراو پي دراو بى: له ماره بپين، يان له زينا، نه ويش وه کو خوى برپارى
 نووسراوپي دراوى بۆ ده درى، که وابو: (يَتَّبِعُهَا رِقًّا وَعَتَقًا) منداله که پابه ندى دايکى ده بى: له
 کۆيلايه تى و نازادى دا (و) هه ر کاتىک منداله که به نازادبوونى دايکى نازاد بوو (لَيْسَ عَلَيْهِ
 شَيْءٌ) هيچ مال له سه ر منداله که واجب نيه بيداته گه وره که ی دايکى، چونکه مامله تى
 له گه لا نه کردوه (و) نه گه ر منداله که نازاد نه بى (الْحَقُّ فِيهِ لِلسَّيِّدِ) مافى ملکايه تى بۆ

گه وره که ی دایکته تی (وَفِي قَوْلِ لَهَا) له فره مووده یه کی بی میژدا: ملکایه تی بۆ دایکته تی (فَلَوْ قُتِلَ) جا نه گه ر نه منداله کوژدا، نه وه (فَقِيمْتُهُ لِذِي الْحَقِّ) نه و نرخه ی له توله ی وره ده گیرئ بۆ خاوه ن مافه که یه تی که گه وره که ی دایکته تی (وَالْمَذْهَبُ أَنَّ أَرْضَ جَنَابَتِهِ عَلَيْهِ، وَكَسْبَهُ وَمَهْرَهُ يُنْفَقُ مِنْهَا عَلَيْهِ، وَمَا فَضَّلَ وَقِفَ، فَإِنْ عَتَقَ فَلَهُ، وَإِلَّا فَلِلسَّيِّدِ، وَلَا يَغْتَقُ شَيْءٌ مِنَ الْمُكَاتَبِ حَتَّى يُؤَدِّيَ الْجَمِيعَ، وَلَوْ أَتَى بِمَالٍ فَقَالَ السَّيِّدُ هَذَا حَرَامٌ وَلَا بَيِّنَةٌ حَلَفَ الْمُكَاتَبُ أَنَّهُ حَلَالٌ، وَيُقَالُ لِلْسَّيِّدِ: تَأْخُذْهُ أَوْ تُبْرِئْهُ عَنْهُ، فَإِنْ أَبَى قَبْضَهُ الْقَاضِي، فَإِنْ نَكَلَ الْمُكَاتَبُ حَلَفَ السَّيِّدُ، وَلَوْ خَرَجَ الْمُؤَدَّى مُسْتَحَقًّا رَجَعَ السَّيِّدُ بِبَدَلِهِ، فَإِنْ كَانَ فِي النَّجْمِ الْأَخِيرِ بَانَ أَنَّ الْعَتَقَ لَمْ يَقَعْ وَإِنْ كَانَ قَالَ عِنْدَ أَخْذِهِ أَنْتَ حُرٌّ، وَإِنْ خَرَجَ مَعِيًّا فَلَهُ رَدُّهُ وَأَخْذُ بَدَلِهِ،

جَنَابَتِهِ عَلَيْهِ) توله ی تاوانه که ی منداله که ش له سه ر خویه تی (وَكَسْبَهُ وَمَهْرَهُ يُنْفَقُ مِنْهَا عَلَيْهِ) که سابه ت و ماره یی مندالکه ش منداله که ی پی به خپو ده کړئ و (وَمَا فَضَّلَ وَقِفَ) نه وه ی زیادیش بو پاده گیرئ: (فَإِنْ عَتَقَ فَلَهُ، وَإِلَّا فَلِلْسَّيِّدِ) جا نه گه ر نازاد بوو بۆ خویه تی، نه گه رنا: بۆ گه وره که یه تی.

(وَلَا يَغْتَقُ شَيْءٌ مِنَ الْمُكَاتَبِ حَتَّى يُؤَدِّيَ الْجَمِيعَ) هیچ به شیک له نووسراوپیډراوه که نازاد نابئ تا هه موو پاره که ده داته گه وره که ی، پیغه مبه ر ﷺ فره موویه تی: ﴿الْمُكَاتَبُ عَبْدٌ مَا بَقِيَ عَلَيْهِ ذَرْهُمْ﴾ آخره ابوداود باسناد حسن، نووسراوپیډراو هه ر کزیله یه تا دیره میکی له سه ر مابئ. (وَلَوْ أَتَى بِمَالٍ) نه گه ر نووسراوپیډراوه که مالکی هیئا، به لام (فَقَالَ السَّيِّدُ هَذَا حَرَامٌ وَلَا بَيِّنَةٌ) گه وره که ی گوتی: نه م ماله چه پامه، هیچ شاهیدیشی نه بو، نه و کاته (حَلَفَ الْمُكَاتَبُ أَنَّهُ حَلَالٌ) نووسراوپیډراوه که سویند ده خوا: ماله که حه لاله. ئینجا (وَيُقَالُ لِلْسَّيِّدِ تَأْخُذْهُ أَوْ تُبْرِئْهُ عَنْهُ) ده گوتریته گه وره که ی: یان ده بی ماله که ی لئوهر بگری، یان گه رده نی له پاره که نازاد بکه ی (فَإِنْ أَبَى) جا نه گه ر گه وره که ی پقه کاری کرد، نه و کاته (قَبْضَهُ الْقَاضِي) قازی پاره که وره ده گیرئ و نووسراوپیډراوه که ش نازاد ده بی (فَإِنْ نَكَلَ الْمُكَاتَبُ حَلَفَ السَّيِّدُ) جا نه گه ر نووسراوپیډراوه که سویندی نه خوارد، نه و کاته گه وره که ی سویند ده خوا: نه م ماله ملک ی نووسراو پیډراوه که نیه.

(وَلَوْ خَرَجَ الْمُؤَدَّى مُسْتَحَقًّا) جا نه گه ر نه و ماله ی نووسراوپیډراوه که داویه تیه گه وره که ی به مالی که سیکی تر ده رچو: وه ک دزراو بی، نه و کاته (رَجَعَ السَّيِّدُ بِبَدَلِهِ) گه وره که مالکی تر له جیات ی نه م ماله له نووسراوپیډراوه که ی وه ر ده گیرئ (فَإِنْ كَانَ فِي النَّجْمِ الْأَخِيرِ) جا نه گه ر ماله دزراوه که له به شه که ی کزتا یی دا بی، نه وه (بَانَ أَنَّ الْعَتَقَ لَمْ يَقَعْ) ناشکرا بو: نازاد بوونه که نه ماتوته جئ (وَإِنْ كَانَ قَالَ عِنْدَ أَخْذِهِ أَنْتَ حُرٌّ) هه ر چه ند له کاتی وه رگرتنی

ماله که شدا که وره که کوتبیتی: تو نازادی. به لام (وَإِنْ خَرَجَ مَعِيًّا) نه که ر ماله که عه بیدار ده رچو، نه و کاته (فَلَهُ رَدُّهُ وَآخِذُ بَدَلِهِ) بۆ که وره که ی دروسته ماله که بگه رینیتیه وه و مالیکی تری له جیاتی لی وه ر بگری.

وَلَا يَتَزَوَّجُ إِلَّا بِإِذْنِ سَيِّدِهِ، وَلَا يَتَسَرَّى بِإِذْنِهِ عَلَا الْمَذْهَبِ، وَلَهُ شِرَاءُ الْجَوَارِي لِلتَّجَارَةِ فَإِنْ وَطَّئَهَا فَلَا حَدَّ وَالْوَلَدُ نَسِيبٌ، فَإِنْ وَلَدَتْهُ فَاَلْكِتَابَةِ أَوْ بَعْدَ عِتْقِهِ لِدُونِ سِتَّةِ أَشْهُرٍ تَبِعَهُ رِقًّا وَعِتْقًا، وَلَا تَصِيرُ مُسْتَوْلَدَةً فَلَا أَظْهَرُ، وَإِنْ وَلَدَتْهُ بَعْدَ الْعِتْقِ لِفَوْقِ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَكَانَ يَطْوُهَا فَهُوَ حُرٌّ وَهِيَ أُمُّ وَلَدٍ، وَلَوْ عَجَّلَ النُّجُومَ لَمْ يُجْبَرْ السَّيِّدُ عَلَى الْقَبُولِ إِنْ كَانَ لَهُ فَاَلْامْتِنَاعُ غَرَضُ كَمُؤْنَةِ حِفْظِهِ أَوْ خَوْفٍ عَلَيْهِ، وَإِلَّا فَيُجْبَرُ فَإِنْ أَبَى قَبَضَهُ الْقَاضِي، وَلَوْ عَجَّلَ بَعْضَهَا لِيُبْرِئَهُ مِنَ الْبَاقِي فَأَبْرَأَهُ

(وَلَا يَتَزَوَّجُ إِلَّا بِإِذْنِ سَيِّدِهِ) نابی نووسراوپیډراوه که ژن بهیښی تهنه به ئیزنی که وره که ی نه بی، هم (وَلَا يَتَسَرَّى بِإِذْنِهِ عَلَى الْمَذْهَبِ) نابی جیماع له گه ل (جاریه) کانیشی بکا، هر چه نه به ئیزنی که وره که ش بی (وَلَهُ شِرَاءُ الْجَوَارِي لِلتَّجَارَةِ) بۆ نووسراوپیډراوه که دروسته: (جاریه) کان بکری بۆ بازرگانی (فَإِنْ وَطَّئَهَا فَلَا حَدَّ) جا نه که ر جیماعی له گه ل (هم (جاریه) کپدراوانه کرد، نه وه چه پامه به لام سزای زینای له سهر نیه، هم (وَالْوَلَدُ نَسِيبٌ) مندالی نه جیماعه ش مندالی نووسراوپیډراوه که یه، که وابو: (فَإِنْ وَلَدَتْهُ فِي الْكِتَابَةِ أَوْ بَعْدَ عِتْقِهِ لِدُونِ سِتَّةِ أَشْهُرٍ) نه که ر (جاریه) که له ماوه ی نووسراوپیډرانه که دا-پیش نازاد بوون- منداله که ی لیبو، یان له دوی نازاد بوونی کۆیله که به که متر له شه ش مانگ منداله که ی لیبو، نه وه له هر دوو حاله تدا (تَبِعَهُ رِقًّا وَعِتْقًا) منداله که پابه ندی نووسراوپیډراوه که ده بی: له کۆیله یی و له نازادی دا، واته: هر کاتیک نووسراوپیډراوه که نازاد بوو، منداله که شی نازاد ده بی، نه که ر نا: هر دوو کیان به کۆیله یی له ملکایه تی که وره که دا ده میننه وه، به لام (وَلَا تَصِيرُ مُسْتَوْلَدَةً فِي الْأَظْهَرِ) دایکی منداله که نابیته دایکه مندال، چونکه به کۆیله ناوس بووه، به لام (وَإِنْ وَلَدَتْهُ بَعْدَ الْعِتْقِ لِفَوْقِ سِتَّةِ أَشْهُرٍ وَكَانَ يَطْوُهَا) نه که ر (جاریه) که له دوی نازاد بوونی نووسراوپیډراوه که به زیاتر له شه ش مانگ منداله که ی لیبو، نووسراوپیډراوه که ش جیماعی له گه ل ده کرد، نه و کاته (فَهُوَ حُرٌّ وَهِيَ أُمُّ وَلَدٍ) منداله که نازاده و (جاریه) که ش دایکه منداله، چونکه له دوی نازادی ناوس بووه.

(وَلَوْ عَجَّلَ النُّجُومَ) نه که ر نووسراوپیډراوه که به شه کانی پاره هینانه که ی وه پیش خستن، نه وه (لَمْ يُجْبَرْ السَّيِّدُ عَلَى الْقَبُولِ) که وره که زوری لیناکری پاره که ی لی قبول بکا (إِنْ كَانَ لَهُ فِي الْاِمْتِنَاعِ غَرَضٌ كَمُؤْنَةِ حِفْظِهِ أَوْ خَوْفٍ عَلَيْهِ) نه که ر که وره که مه به سستیکی شه رع ی هه بی: وه کو نه رکی پاراستنی پاره که، یان ترسی له ده ستچوونی پاره که (وَإِلَّا فَيُجْبَرُ) به لام نه که ر هیه مه به سستیکی نه بی، نه و کاته زوری لی ده کری (فَإِنْ أَبَى قَبَضَهُ الْقَاضِي) جا

نه گهر قبولی نه کرد، نه و کاته قازی له جیاتی وی ماله که وهرده گری و نووسراوپیډراوه که ش
 نازاد ده بی، به لام (وَلَوْ عَجَلَ بَعْضُهَا لِيُبْرِئَهُ مِنَ الْبَاقِي) نه گهر نووسراوپیډراوه که هه نديک
 پاره ی زوتر هیڼا، تا کو گهره که له به شه که ی تر گهرده نی نازاد بکا (فَأُبْرَأَهُ) جا
 گهره که

لَمْ يَصِحَّ الدَّفْعُ وَلَا الْإِبْرَاءُ، وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ النُّجُومِ وَلَا الْاِغْتِيَاضُ عَنْهَا، فَلَوْ بَاعَ وَأَدَّى
 إِلَى الْمُشْتَرِي لَمْ يَعْتِقْ فَيُظَاهَرُ، وَيُطَالَبُ السَّيِّدُ الْمُكَاتَبُ وَالْمُكَاتَبُ الْمُشْتَرِي بِمَا أَخَذَ مِنْهُ،
 وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ رَقَبَتِهِ فِي الْجَدِيدِ، فَلَوْ بَاعَ فَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي فَفِي عَتَقِهِ
 الْقَوْلَانِ، وَهَبْتُهُ كَبَيْعِهِ، وَلَيْسَ لَهُ بَيْعُ مَا فِي يَدِ مُكَاتَبِهِ وَإِعْتَاقُ عَبْدِهِ وَتَرْوِيجُ أَمَتِهِ،
 وَلَوْ قَالَ لَهُ رَجُلٌ أَعْتَقْتُ مُكَاتَبَكَ عَلَى كَذَا فَقَعَلَ عَتَقَ وَلَزِمَهُ مَا التَّزَمَ.
 (فَصَلِّ) الْكِتَابَةُ لَا زِمَةَ مِنْ جِهَةِ السَّيِّدِ لَيْسَ لَهُ فَسْخُهَا إِلَّا أَنْ يَعْجِزَ عَنِ الْأَدَاءِ،

گهرده نی نازاد کرد، نه وه (لَمْ يَصِحَّ الدَّفْعُ وَلَا الْإِبْرَاءُ) نه مالدانه که و نه گهرده ن
 نازاد کردنه که هیچیان دروست نابن.

(وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ النُّجُومِ وَلَا الْاِغْتِيَاضُ عَنْهَا) دروست نیه گهره که به شه ماله کانی
 نووسراوپیډراوه که بفروشی؟ چونکه وهری نه گرتون، هم دروست نیه: له جیاتی نه و ماله
 مالیک ی تر له نووسراوپیډراوه که وهری گری، که و ابو: (فَبَانِ بَاعَ وَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي) نه گهر
 گهره که به شه ماله کانی فروشتن و نووسراوپیډراوه که ش به شه ماله کانی دانه کپیاره که،
 نه وه (لَمْ يَعْتِقْ فَيُظَاهَرُ) نازاد نابن، که و ابو: (وَيُطَالَبُ السَّيِّدُ الْمُكَاتَبُ وَالْمُكَاتَبُ الْمُشْتَرِي
 بِمَا أَخَذَ مِنْهُ) گهره که داوای به شه کان له کویله که ده کاو کویله که ش نه و ماله ی
 داویه تیه کپیاره که لی وهرده گریته وه (وَلَا يَصِحُّ بَيْعُ رَقَبَتِهِ فِي الْجَدِيدِ) دروست نیه کویله ی
 نووسراو پیډراو- بئ په زامه ندی خوی- بفروشی، به لام به ره زامه ندی خوی دروسته
 بفروشی (فَلَوْ بَاعَ فَأَدَّى إِلَى الْمُشْتَرِي) جا نه گهر گهره که نووسراوپیډراوه که ی
 - بئ ره زامه ندی- فروشت، نووسراوپیډراوه که ش پاره ی نووسراودانه که ی دایه کپیاره که،
 نه وه (فَفِي عَتَقِهِ الْقَوْلَانِ) له باره ی نازاد بوونه که ی دوو فرموده که ی پراېردو هه نه: به
 به هیز تره که یان: نازاد نابن (وَهَبْتُهُ كَبَيْعِهِ) به خشینی نووسراوپیډراوه که ه و کو
 فروشتنه که یه تی، واته: بئ په زامه ندی کویله که به تال ده بی.

(وَلَيْسَ لَهُ بَيْعُ مَا فِي يَدِ مُكَاتَبِهِ) بؤ گهره که دروست نیه نه و ماله بفروشی که له ده ست
 نووسراوپیډراوه که ی دایه، هم (وَإِعْتَاقُ عَبْدِهِ وَتَرْوِيجُ أَمَتِهِ) بؤی دروست نیه کویله که ی وی
 نازاد بکاو (جاریه) که ی وی ماره بکا (وَلَوْ قَالَ لَهُ رَجُلٌ) نه گهر پیاویک گوتی: (أَعْتَقْتُ
 مُكَاتَبَكَ عَلَى كَذَا فَقَعَلَ) نووسراو پیډراوه که ت له سر نه وه نده ماله نازاد بکه. نه ویش
 نازادی کرد، نه وه (عَتَقَ وَلَزِمَهُ مَا التَّزَمَ) نووسراو پیډراوه که نازاد ده بی و پاره

واجبکراوه کهش له سر پیاوه که واجب ده بی بیداته که وره که.

﴿فَصَلِّ لَهُ بِاسْمِ جِهَسْپَانِ وَدُرُوسْتِیِ نووسراودانه که﴾

(الْكَتَابَةُ لِأَزْمَةٍ مِنْ جِهَةِ السَّيِّدِ) مامله تی نووسراودانه که له لایه ن که وره که وه چه سپاوه،
واته: (لَيْسَ لَهُ فَسْخُهَا) بۆ که وره که دروست نیه هه لیبوه شینیتته وه (إِلَّا أَنْ يَعْجَزَ عَنِ الْأَدَاءِ)
وَجَائِزَةٌ لِلْمُكَاتَبِ، فَلَهُ تَرْكُ الْأَدَاءِ وَإِنْ كَانَ مَعَهُ وَقَاءٌ، فَإِذَا عَجَزَ نَفْسَهُ فَلِلْسَيِّدِ الصَّبْرُ
وَالْفَسْخُ بِنَفْسِهِ، وَإِنْ شَاءَ بِالْحَاكِمِ، وَلِلْمُكَاتَبِ الْفَسْخُ فِالْأَصَحِّ، وَلَوْ اسْتَمَهَلَ الْمُكَاتَبُ
عِنْدَ حُلُولِ النَّجْمِ اسْتَحَبَّ إِمَهَالُهُ، فَإِنْ أَمَهَلَ ثُمَّ أَرَادَ الْفَسْخَ فَلَهُ، وَإِنْ كَانَ مَعَهُ عُرُوضٌ
أَمَهَلَهُ لِيَبِيعَهَا، فَإِنْ عَرَضَ كَسَادٌ فَلَهُ أَنْ لَا يَزِيدَ فِالْمُهْلَةِ عَلَى ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ، وَإِنْ كَانَ مَالُهُ غَائِبًا
أَمَهَلَهُ إِلَى إِحْضَارِهِ إِنْ كَانَ دُونَ مَرَحَلَتَيْنِ، وَإِلَّا فَلَا، وَلَوْ حَلَّ النَّجْمُ وَهُوَ غَائِبٌ

ته نها نه گهر نووسراوپیډراوه که بی توانا بیی له پاره هیئانه که له کاتی دیارکراودا،
نه و کاته بۆ که وره که ی دروسته مامله ته که هه لیبوه شینیتته وه (وَجَائِزَةٌ لِلْمُكَاتَبِ) بۆ
نووسراوپیډراوه کهش مامله ته که دروست و نه چه سپاوه، واته: (فَلَهُ تَرْكُ الْأَدَاءِ وَإِنْ كَانَ مَعَهُ
أَدَاءٌ) بۆی دروسته ماله که نه داته که وره که، هر چند به شی نووسراودانه کهش مالی هه بی.
که وابو: (فَإِذَا عَجَزَ نَفْسُهُ) هر کاتیک نووسراوپیډراوه که خوی بی توانا کردو گوتی: توانای
ماله یئانه که م نیه. یان له کاتی دیارکراودا گوتی: ماله که ناده م و تواناشی هه بوو، نه و کاته
(فَلِلْسَيِّدِ الصَّبْرُ وَالْفَسْخُ بِنَفْسِهِ) بۆ که وره که ی دروسته: ماوه یه کئی تر چاره پوان بکا، هه م
بۆی دروسته: به خوی مامله ته که هه لیبوه شینیتته وه (وَإِنْ شَاءَ بِالْحَاكِمِ) نه گهر حه زیشی کرد
به دادوهر هه لیده وه شینیتته وه، هه م (وَلِلْمُكَاتَبِ الْفَسْخُ فِي الْأَصَحِّ) بۆ نووسراوپیډراوه کهش
دروسته: مامله ته که هه لیبوه شینیتته وه، هر چند به شی نووسراودانه کهش مالی کۆ
کردیته وه، جا هه کاتیک مامله تی نووسراوپیډرانه که هه لوه شیندراوه، نووسراوپیډراوه که
به کۆیله یی بۆ که وره که ی ده مینیتته وه و ماله کهشی گشتی بۆ که وره که یه تی.

(وَلَوْ اسْتَمَهَلَ الْمُكَاتَبُ عِنْدَ حُلُولِ النَّجْمِ) نه گهر نووسراوپیډراوه که له کن هاتنی کاتی به شه
مالدانه که دا داوی مؤله تی کرد، نه وه (اسْتَحَبَّ إِمَهَالُهُ) سوننه ته که وره که ی مؤله تی بداتی،
به لام (فَإِنْ أَمَهَلَ ثُمَّ أَرَادَ الْفَسْخَ) نه گهر مؤله تی دایی، ئینجا که وره که ی ویستی مامله ته که
هه لیبوه شینیتته وه، نه وه (فَلَهُ) بۆی دروسته، به لام (وَإِنْ كَانَ مَعَهُ عُرُوضٌ) نه گهر
نووسراوپیډراوه که که لوپه لی هه بوو، نه و کاته (أَمَهَلَهُ لِيَبِيعَهَا) واجبه که وره که مؤله تی
بداتی تا کو که لوپه له که ی بفروشی (فَإِنْ عَرَضَ كَسَادٌ) جا نه گهر که لوپه له که ی به سه ردا
ماوه و نه فروشرا، نه و کاته (فَلَهُ أَنْ لَا يَزِيدَ فِي الْمُهْلَةِ عَلَى ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ) بۆی دروسته له سی
روژان زیاتر مؤله تی نه داتی (وَإِنْ كَانَ مَالُهُ غَائِبًا) نه گهر مالی نووسراوپیډراوه که له

شویئیکیتی بوو، نه و کاته (أَمَهْلَهُ إِلَى إِحْضَارِهِ) واجبه گه وره که مؤله تی بداتی تا ناماده ی دهکا (إِنْ كَانَ دُونَ مَرَحَلَتَيْنِ) نه گهر شویئنه که له دوو قوناغ نزیکتر بی (وَلَا) به لام نه گهر شویئنه که دوو قوناغ، یان زیاتر بوو، نه و کاته (فَلَا) واجب نیه مؤله تی بداتی (وَلَوْ حَلَّ النُّجْمُ وَهُوَ غَائِبٌ) نه گهر کاتی مالهیئانئیک هاتو نووسراوپیئدراوه که ش له شویئیکیتی نادیار بوو،

فَلِلْسَيِّدِ الْفَسْحُ، فَلَوْ كَانَ لَهُ مَالٌ حَاضِرٌ فَلَيْسَ لِلْقَاضِي الْأَدَاءُ مِنْهُ، وَلَا تَنْفَسِحُ بِجُنُونِ الْمَكَاتِبِ، وَيُؤَدَّى الْقَاضِي إِنْ وَجَدَ لَهُ مَالًا، وَلَا بِجُنُونِ السَّيِّدِ وَيَدْفَعُ إِلَى وَلِيِّهِ، وَلَا يَعْتَقُ بِالْدَفْعِ إِلَيْهِ، وَلَوْ قَتَلَ سَيِّدُهُ فَلِوَارِثِهِ قِصَاصٌ، فَإِنْ عَقَا عَلَى دِيَّةٍ أَوْ قَتَلَ خَطَأً أَخَذَهَا مِمَّا مَعَهُ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فَلَهُ تَعْجِيزُهُ فَيَالْأَصْحَ، أَوْ قَطَعَ طَرَفَهُ فَأَقْتَصَصَهُ وَالِدِيَّةُ كَمَا سَبَقَ، وَلَوْ قَتَلَ أَجْنَبِيًّا أَوْ قَطَعَهُ فَعَفِيَ عَلَى مَالٍ أَوْ كَانَ خَطَأً أَخَذَ مِمَّا مَعَهُ وَمِمَّا سَيَكْسِبُهُ

کاته (فَلِلْسَيِّدِ الْفَسْحُ) بۆ گه وره که ی دروسته هه لیبوه شییئته وه، که و ابو: (فَلَوْ كَانَ لَهُ مَالٌ حَاضِرٌ) نه گهر نووسراوپیئدراوه که مالی حازری هه بوو (فَلَيْسَ لِلْقَاضِي الْأَدَاءُ مِنْهُ) بۆ قازی دروست نیه پاره ی نووسراودانه که له و ماله بدا.

(وَلَا تَنْفَسِحُ بِجُنُونِ الْمَكَاتِبِ) مامله ته که به شییتبوونی نووسراوپیئدراوه که هه لئاوه شییته وه، که و ابو: (وَيُؤَدَّى الْقَاضِي إِنْ وَجَدَ لَهُ مَالًا) له و حاله ته دا- نه گهر نووسراوپیئدراوه که مالی هه بی- قازی پاره ی نووسراودانه که ی بۆ ده دا تا کو ئازاد بیی، نه گهر به رژه وهندی تی دا بی (وَلَا بِجُنُونِ السَّيِّدِ) هه روه ها به شییتبوونی گه وره که شی مامله ته که هه لئاوه شییته وه، که و ابو: (وَيَدْفَعُ إِلَى وَلِيِّهِ) نووسراوپیئدراوه که ماله که ده داته سه رپه رشتکاری گه وره که ی، چونکه (وَلَا يَعْتَقُ بِالْدَفْعِ إِلَيْهِ) نه گهر ماله که بداته شییتبوه که، ئازاد نابیی، هه روه ها به مردنی گه وره که شی هه لئاوه شییته وه، که و ابو: نووسراوپیئدراوه که ماله که ده داته میراتگره کانی گه وره که ی و ئازاد ده بی.

(وَلَوْ قَتَلَ سَيِّدُهُ) نه گهر نووسراوپیئدراوه که به قه سدی گه وره که ی خوی کوشت، نه وه (فَلِوَارِثِهِ قِصَاصٌ) بۆ میراتگری گه وره که ی دروسته له تۆله بیکوژی (فَإِنْ عَقَا عَلَى دِيَّةٍ أَوْ قَتَلَ خَطَأً) جا نه گهر له سه ر خوین وه رگرتن عه فوی کرد، یان کوشتنه که به هه له بوو، نه و کاته (أَخَذَهَا مِمَّا مَعَهُ) میراتگره که خویننه که له و ماله وه رده گری که له ده ست نووسراوپیئدراوه که دایه (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ) جا نه گهر نووسراوپیئدراوه که هیج مالی نه بو، یان به شی خویننه که ی نه ده کرد، نه و کاته (فَلَهُ تَعْجِيزُهُ فَيَالْأَصْحَ) بۆ میراتگره که دروسته بی توانای بکاو مامله ته که هه لیبوه شییئته وه، تا کو هر به کزیله بی بۆ خوی بمیئته وه (أَوْ قَطَعَ طَرَفَهُ) یان نه گهر نووسراوپیئدراوه که نه ندایکی گه وره که ی لی کرده وه، نه وه ش (فَأَقْتَصَصَهُ وَالِدِيَّةُ)

كَمَا سَبَقَ) تَوَلَّى لِيَكْرُدْنَاهُ وَخَوَيْنَ لِيُوْهَرَ رِغْرَتَن هَرُوْه ك شِيُوْه ي پَابِر دُوْه .

(وَلَوْ قَتَلَ أَجْنَبِيًّا أَوْ قَطَعَهُ) نه گهر نووسراوپيډراوه كه به قه سدي بيگانه يه كي كوشت، يان نه ندامتي كي لي كرده وه (فَعَفِيَ عَلَى مَالٍ) جا له سهر وه رگرتني خوين عه فو كرا (أَوْ كَانَ خَطًّا) يان تاوانه كه به هه له بوو، نه و كاته (أَخَذَ مِمَّا مَعَهُ وَمِمَّا سَيَكْسِبُهُ) خاوه ن مافه كه مافي خوي وهرده گري له و ماله ي له دهستي كويله كه دايه و له و كه سابه ته ي له مه ودا

الْأَقْلَ مِنْ قِيَمَتِهِ وَالْأَرْضِ، فَإِنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ شَيْءٌ وَ،
وَبِيعَ بِقَدْرِ الْأَرْضِ، فَإِنْ بَقِيَ مِنْهُ شَيْءٌ بَقِيََتْ فِيهِ الْ،
وَلَوْ أَعْتَقَهُ بَعْدَ الْجَنَائَةِ أَوْ أَبْرَأَهُ عَتَقَ وَلَزِمَهُ الْفِدَاءُ، وَلَوْ قَتَلَ الْمُكَاتَبَ بَطَلَتْ وَمَاتَ رَقِيقًا،
وَلِسَيِّدِهِ قِصَاصٌ عَلَى قَاتِلِهِ الْمُكَافِي، وَإِلَّا فَالْقِيَمَةُ، وَيَسْتَقِلُّ بِكُلِّ تَصَرُّفٍ لَا تَبَرُّعَ فِيهِ وَلَا
خَطَرَ، وَإِلَّا فَلَا، وَيَصِحُّ بِإِذْنِ سَيِّدِهِ فِالْأَظْهَرِ، وَلَوْ اشْتَرَى مَنْ يَعْتِقُ عَلَى سَيِّدِهِ صَحَّ،

منهاج- بهرگي پيښجه م-28

دهيكا (الْأَقْلَ مِنْ قِيَمَتِهِ وَالْأَرْضِ) كامه يان كه مټره له نرخی خوي و له تولى تاوانه كه نه ويان وهرده گري (فَإِنْ لَمْ يَكُنْ مَعَهُ شَيْءٌ) جا نه گهر نووسراوپيډراوه كه هيچ مالى نه بو (وَسَأَلَ الْمُسْتَحِقُّ تَعْجِيزَهُ) خاوه ن مافه كه ش داواي كرد بى توانا بكري، نه و كاته (عَجَزَهُ الْقَاضِي وَبِيعَ بِقَدْرِ الْأَرْضِ) قازي نووسراوپيډراوه كه بى توانا ده كاو به نه ندازه ي خويني تاوانه كه ي لي كرده فروشري (فَإِنْ بَقِيَ مِنْهُ شَيْءٌ) جا نه گهر هيچ به شيك له نووسراوپيډراوه كه ماوه و نه فروشرا، نه وه (بَقِيََتْ فِيهِ الْكِتَابَةُ) نووسراودانه كه له و به شه دا ده ميښته وه هه ركاتي كه به رامبه ر نه و به شه مالى هيڼا، به شه كه ي نازاد ده بى، به لام نازاد بوونه كه پيداناپواته لاي به شه فروشراوه كه .

(وَالسَّيِّدُ فِدَاؤُهُ وَإِبْقَاؤُهُ مُكَاتَبًا) بى گهره كه ي درسته به خوي پاره ي تاواني نووسراوپيډراوه كه ي بداو هه ر به نووسراوپيډراوى بيهيلايته وه (وَلَوْ أَعْتَقَهُ بَعْدَ الْجَنَائَةِ) نه گهر گهره كه له دواي تاوانه كه كويله كه ي نازاد كرد (أَوْ أَبْرَأَهُ) يان له ماله يڼانه كه گهرده نى نازاد كرد، نه وه (عَتَقَ وَلَزِمَهُ الْفِدَاءُ) نووسراوپيډراوه كه نازاد ده بى و پاره ي تاوانه كه ش له سهر گهره كه ي واجب ده بى، چونكه به و نازاد كرده كويلايه تي فه تاندوه (وَلَوْ قَتَلَ الْمُكَاتَبَ) نه گهر نووسراوپيډراوه كه كوژرا، نه وه (بَطَلَتْ وَمَاتَ رَقِيقًا) نووسراوپيډرانه كه ي به تال بوتوه وه به كويله يي مردوه و (وَلِسَيِّدِهِ قِصَاصٌ عَلَى قَاتِلِهِ الْمُكَافِي) گهره كه شى مافي تولى كرده وه ي هه يه له و بكوزه ي هاوچه شنى كوژراوه كه يه (وَإِلَّا) به لام نه گهر بكوزه كه هاوچه شن نه بى، نه و كاته (فَالْقِيَمَةُ) نرخی كوژراوه كه له بكوزه كه وهرده گري.

(وَيَسْتَقِلُّ بِكُلِّ تَصَرُّفٍ لَا تَبَرُّعَ فِيهِ وَلَا خَطَرَ) نووسراوپيډراوه كه سهر به خو ده بى بى گشت

دهستکاریه‌کی که به‌خشین و ترسی تئ‌دا نه‌بی (وَلَا فَلَا) به‌لام نه‌گر ده‌ستکاریه‌که به‌خشین و ترسی تئ‌دابی، نه‌و کاته‌سر به‌خوی نابی، به‌لام (وَيَصِحُّ بِإِذْنِ سَيِّدِهِ فِي الظَّهْرِ) نه‌و ده‌ستکاریه قه‌ده‌غه‌کراوه‌ش به‌ئیزی گه‌وره‌که‌ی دروست ده‌بی (وَلَوْ اشْتَرَى مَنْ يَغْتَقُ عَلَى سَيِّدِهِ) نه‌گر نووسراوپیدراوه‌که کزله‌یه‌کی وه‌های کپی که له‌سر حیسابی گه‌وره‌که‌ی نازاد ده‌بو: وه‌ک باوک و مندالی گه‌وره‌که‌ی بکپی، نه‌وه (صَحُّ) کپینه‌که دروست ده‌بی، نینج

فَإِنْ عَجَزَ وَصَارَ لِسَيِّدِهِ عَتَقَ، أَوْ عَلَيْهِ لَمْ يَصِحَّ بِلَا إِذْنٍ، وَإِذْنٍ فِيهِ الْقَوْلَانِ، فَإِنْ صَحَّ فَمُكَاتَبٌ عَلَيْهِ، وَلَا يَصِحُّ إِعْتَاقُهُ وَكِتَابَتُهُ بِإِذْنٍ عَلَا الْمَذْهَبُ. (فَصْلٌ) الْكِتَابَةُ الْفَاسِدَةُ لَشَرْطٍ أَوْ عَوْضٍ، أَوْ أَجَلٍ فَاسِدٍ كَالصَّحِيحَةِ فَاسْتِقْلَالَهُ بِالْكَسْبِ وَفِي أَخْذِ أَرْضِ الْجِنَايَةِ عَلَيْهِ وَمَهْرٍ شُبْهَةٍ، وَفِي أَنَّهُ يَغْتَقُ بِالْأَدَاءِ وَيَتَّبَعُهُ كَسْبُهُ، وَكَالتَّغْلِيْقِ فِي أَنَّهُ لَا يَغْتَقُ بِإِبْرَاءٍ، وَتَبْطُلُ بِمَوْتِ سَيِّدِهِ، وَتَصِحُّ الْوَصِيَّةُ بِرَقَبَتِهِ، وَلَا يُصَرَّفُ إِلَيْهِ مِنْ سَهْمِ الْمُكَاتِبِينَ، وَتُخَالِفُهُمَا فِي أَنَّ لِّلْسَيِّدِ فُسْخَهَا، وَأَنَّهُ

(فَإِنْ عَجَزَ وَصَارَ لِسَيِّدِهِ) نه‌گر نووسراوپیدراوه‌که بی‌توانا بو و کزله‌کراوه‌که‌ش بو‌وه ملکی گه‌وره‌که‌ی، نه‌و کاته (عَتَقَ) کزله‌کراوه‌که به‌باب و کوپایه‌تی له‌سر حیسابی گه‌وره‌که‌ی نازاد ده‌بی (أَوْ عَلَيْهِ) به‌لام نه‌گر نووسراوپیدراوه‌که کزله‌یه‌کی وه‌های کپی که له‌سر حیسابی خوی نازاد ده‌بو، نه‌و کاته (لَمْ يَصِحَّ بِلَا إِذْنٍ) به‌بی‌ئیزی گه‌وره‌که‌ی کپینه‌که‌ی دروست نابی، به‌لام (وَيَاذْنُ فِيهِ الْقَوْلَانِ) به‌ئیزی گه‌وره‌که‌ی دوو‌فه‌رموده‌که‌ی پابردوی تئ‌دایه: (فَإِنْ صَحَّ) جا نه‌گر به‌فه‌رموده‌ی به‌هیزتر بلئین: کپینه‌که‌ی دروست ده‌بی، نه‌و کاته (فَمُكَاتَبٌ عَلَيْهِ) کزله‌کراوه‌که له‌سر حیسابی نووسراوپیدراوه‌که ده‌بیته نووسراوپیدراو، واته: به‌نازادبونی وی نازاد ده‌بی، که‌وابو: دروست نیه بی‌فروشی، هم (وَلَا يَصِحُّ إِعْتَاقُهُ وَكِتَابَتُهُ بِإِذْنِ عَلَى الْمَذْهَبِ) دروست نیه به‌ئیزی گه‌وره‌که‌ش نازادی بکا، یان نووسراوی بداتی، چونکه تا ئیستا به‌خوی نازاد نیه و هر کزله‌یه.

﴿فَصْلٌ: لَه‌باسی جی‌اوازی نووسراودانی به‌تال و دروست﴾

(الْكِتَابَةُ الْفَاسِدَةُ لَشَرْطٍ أَوْ عَوْضٍ أَوْ أَجَلٍ فَاسِدٍ) مامله‌تی نووسراودان که دانه‌مه‌زراو بی: به‌هوی مه‌رجیکی، یان مالتیکی، یان ماوه دانانیکی دانه‌مه‌زراو (كَالصَّحِيحَةِ فِي اسْتِقْلَالِهِ بِالْكَسْبِ) وه‌کو مامله‌تی دروستبووه له‌سربه‌خویی نووسراوپیدراوه‌که: له‌که‌سابه‌تدا، هم (وَفِي أَخْذِ أَرْضِ الْجِنَايَةِ عَلَيْهِ وَمَهْرٍ شُبْهَةٍ) له‌وه‌گرتنی تۆله‌ی تاوانکردنه‌سری و له‌وه‌گرتنی ماره‌یی جیماعی به‌هله‌و هم (وَفِي أَنَّهُ يَغْتَقُ بِالْأَدَاءِ وَيَتَّبَعُهُ كَسْبُهُ) له‌وه‌ش که به‌مالدانه‌که نازاد ده‌بی و له‌دوای نازادبونیشی که‌سابه‌ته‌که‌ی پابه‌ندی خوی ده‌بی.

به لام (وَكَاثِلُغْلِقِ) نووسراوپیدانی دانه مه زراو وه كو مه لواسينه (فِي أَنَّهُ لَا يَعْتَقُ بِإِبْرَاءٍ وَتَبْطُلُ بِمَوْتِ سَيِّدِهِ) له وهدا: كه به گه رده ن ئازاد كردن ئازاد نابي و به مردنی گه وره كه شی مامله ته كه به تال ده بیته وه، هم (وَتَصِحُّ الْوَصِيَّةُ بِرَقَبَتِهِ) دروسته نووسراوپیدراوی دانه مه زراو بكریته وه سیته، هم (وَلَا يُصْرَفُ إِلَيْهِ مِنْ سَهْمِ الْمُكَاتِبِينَ) له به شی نووسراوپیدراو هكان زه کاتی نادریتی.

(وَتَخَالَفَهُمَا) نووسراوپیدراوی دانه مه زراو له گه ل مامله تی دروست وه لواسراو جیاوازه: (فِي أَنَّ لِّلْسَيِّدِ قَسَخَهَا) له وهدا: بئ گه وره كه ی دروسته هه لیبوه شیئیتته وه، هم (وَأَنَّهُ لَا يَمْلِكُ مَا يَأْخُذُهُ، بَلْ يَرْجِعُ الْمُكَاتِبُ بِهِ إِنْ كَانَ مُتَّقُوًّا، وَهُوَ عَلَيْهِ بِقِيَمَتِهِ يَوْمَ الْعِنَقِ، فَإِنْ تَجَانَسَا فَأَقْوَالُ التَّقَاصِّ، وَيَرْجِعُ صَاحِبُ الْفَضْلِ بِهِ، قُلْتُ: أَصَحُّ أَقْوَالُ التَّقَاصِّ سُقُوطُ أَحَدِ الدَّيْنَيْنِ بِالْآخَرِ بِإِذْنِ رِضَا، وَالثَّانِي بِرِضَاهُمَا، وَالثَّلَاثُ بِرِضَا أَحَدِهِمَا، وَالرَّابِعُ لَا يَسْقُطُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. فَإِنْ فَسَخَهَا السَّيِّدُ فَلْيُشْهِدْ، فَلَوْ أَدَّى الْمَالَ فَقَالَ السَّيِّدُ: كُنْتُ فَسَخْتُ فَأَنْكَرَهُ صَدَقَ الْعَبْدُ بِبَيْمِنِهِ، وَالْأَصَحُّ بَطْلَانُ الْفَاسِدَةِ بِجُنُونِ السَّيِّدِ وَإِعْمَائِهِ وَالْحَجَرِ عَلَيْهِ، لَا بِجُنُونِ الْعَبْدِ، وَلَوْ ادَّعَى كِتَابَهُ فَأَنْكَرَهُ سَيِّدُهُ أَوْ وَارِثُهُ صَدَقَ،

لَا يَمْلِكُ مَا يَأْخُذُهُ) نه وشته ی گه وره كه ش له نووسراوپیدراو هكه وه ری ده گری نابیته ملكی وی (بَلْ يَرْجِعُ الْمُكَاتِبُ بِهِ إِنْ كَانَ مُتَّقُوًّا) به لكو نووسراوپیدراو هكه -له دوی ئازاد بون- شته كه له گه وره كه ی وه رده گریته وه نه گه رخی هه بی و (وَهُوَ عَلَيْهِ بِقِيَمَتِهِ يَوْمَ الْعِنَقِ) گه وره كه ش رخی نووسراوپیدراو هكه له نووسراوپیدراو هكه وه رده گری له پوژی ئازاد بونی دا.

(فَإِنْ تَجَانَسَا) جا نه گه ر شته كه ی هه ردوکیان هاوپه گزی یه کتری بون، نه وه (فَأَقْوَالُ التَّقَاصِّ) فه رموده کانی داهاتوی توله لی ککرده وه ی تی دانه و (وَيَرْجِعُ صَاحِبُ الْفَضْلِ بِهِ) نه وه ی مافه كه شی زیاتره زیاتره كه له وه كه ی تر وه رده گریته وه.

(قُلْتُ: أَصَحُّ أَقْوَالِ التَّقَاصِّ) ئیمامی (النواوی) فه رموویه تی: پاسترینی فه رموده کانی توله لی ککرده وه نه مه یه: (سُقُوطُ أَحَدِ الدَّيْنَيْنِ بِالْآخَرِ بِإِذْنِ رِضَا) قه رزی هه ر لایه كه به قه رزی لایه كه ی تر لاده كه وی به بی پازی بون (وَالثَّانِي بِرِضَاهُمَا) به فه رموده ی دووه میش: به رازی بونی هه ردوکیان لاده كه وی (وَالثَّلَاثُ بِرِضَا أَحَدِهِمَا) به فه رموده ی سییه میش به رازی بونی یه کیکیان لاده كه وی (وَالرَّابِعُ لَا يَسْقُطُ) به فه رموده ی چواره میش: به پازی بوونیش لاناكه وی (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

(فَإِنْ فَسَخَهَا السَّيِّدُ فَلْيُشْهِدْ) جا نه گه ر گه وره كه مامله ته دانه مه زراو كه ی هه لوه شانده وه، با شاهید بگری، كه وابو: (فَلَوْ أَدَّى الْمَالَ فَقَالَ السَّيِّدُ: كُنْتُ فَسَخْتُ) نه گه ر نووسراوپیدراو هكه ماله كه ی دابی، ئینجا گه وره كه ی کوتی: من مامله ته كه م هه لوه شانده بووه (فَأَنْكَرَهُ)

نوسراوپیډراوه که ش گوتی: پاست نیه. نه وه (صُدُقُ الْعَبْدُ بِیَمِینِهِ) به سویندخواردن باوه پ به کږیله که ده کړی (وَالْأَصْحُ بُطْلَانُ الْفَاسِدَةِ بِجُنُونِ السَّيِّدِ وَإِغْمَائِهِ وَالْحَجَرِ عَلَيْهِ) نوسراوپیډدانی دانه مه زراو به تال ده بیته وه: به شیتبونی که وره که و به بی هوشبونی و به قه دهغه له سهر دانی (لَا بِجُنُونِ الْعَبْدِ) به لام به شیتبونی کږیله که به تال نابیته وه و هر کاتیک چاک بږوه ده توانی ماله که بد او نازاد بیی.

(وَلَوْ ادَّعَى كِتَابَةٌ) نه که کږیله یه ک گوتی: نوسراوم دراوه تی (فَأَنْكَرَهُ سَيِّدُهُ أَوْ وَارِثُهُ) جا که وره که ی، یان میراتگری که وره که ی گوتی: پاست نیه. نه وه (صُدُقًا) به سویندخواردن وَيَخْلِفُ الْوَارِثُ عَلَى نَفْسِ الْعِلْمِ، وَلَوْ اخْتَلَفَا فِي قَدْرِ النُّجُومِ أَوْ صِفَتِهَا تَحَالَفَا، ثُمَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ قَبْضٌ مَا يَدَّعِيهِ لَمْ تَنْفَسِخِ الْكِتَابَةُ إِلَّا أَصَحَّ، بَلْ إِنْ لَمْ يَتَّفَقَا فَسَخَ الْقَاضِي، وَإِنْ كَانَ قَبْضُهُ وَقَالَ الْمُكَاتَبُ: بَعْضُ الْمَقْبُوضِ وَدِيعَةٌ عَتَقَ وَرَجَعَ هُوَ بِمَا أَدَّى، وَالسَّيِّدُ بِقِيَمَتِهِ، وَقَدْ يَتَّقَا صَانٍ، وَلَوْ قَالَ: كَاتِبْتُكَ وَأَنَا مَجْنُونٌ أَوْ مَحْجُورٌ عَلَيَّ فَأَنْكَرَ الْعَبْدُ صُدُقَ السَّيِّدِ إِنْ عُرِفَ سَبْقُ مَا ادَّعَاهُ، وَإِلَّا فَالْعَبْدُ، وَلَوْ قَالَ السَّيِّدُ: وَضَعْتُ عَنْكَ النَّجْمَ الْأَوَّلَ أَوْ قَالَ الْبَعْضُ، فَقَالَ بَلْ الْآخِرَ أَوْ الْكُلَّ صُدُقَ السَّيِّدِ، وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ وَعَبْدٍ فَقَالَ: كَاتِبَنِي أَبُو كَمَا،

باوه پ به که وره که و به میراتگری که ی ده کړی (وَيَخْلِفُ الْوَارِثُ عَلَى نَفْسِ الْعِلْمِ) میراتگری که ش له سهر نه زانین سویند ده خوا، که وره که ش به بپراوه یی سویند ده خوا. (وَلَوْ اخْتَلَفَا فِي قَدْرِ النُّجُومِ أَوْ صِفَتِهَا) نه که کږیله که یووه کیسه یان: له نه ندازه ی به شه مال میتانه کاند، یان له چونی ته که یاندا، نه وه (تَحَالَفَا) هر دوکیان سویند بږ یه کتری ده خون (ثُمَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ قَبْضٌ مَا يَدَّعِيهِ) ټینجا له دوی سویندخواردن نه که کږیله که وره که نه و ماله ی داوی ده کا وهری نه گرتبو، نه وه (لَمْ تَنْفَسِخِ الْكِتَابَةُ إِلَّا أَصَحَّ) ماله ته که ه لئاوه شیتته وه (بَلْ إِنْ لَمْ يَتَّفَقَا فَسَخَ الْقَاضِي) به لکو نه که کږیله که ووتن قازی ه لیده وه شیتته وه، به لام (وَإِنْ كَانَ قَبْضُهُ) نه که کږیله که ماله که ی وهرگرتبو (وَقَالَ الْمُكَاتَبُ: بَعْضُ الْمَقْبُوضِ وَدِيعَةٌ) نوسراوپیډراوه که ش گوتی: هندی که له و ماله ی وهرگرتو ه مانه ت بوو له لای من. نه وه (عَتَقَ) نازاد ده بی و (وَرَجَعَ هُوَ بِمَا أَدَّى) نازاد بووه که ش ماله که له که وره که ی وهرده گرتته وه (وَالسَّيِّدُ بِقِيَمَتِهِ) که وره که ش نرخ ی خودی کږیله که له کږیله که وهرده گری (وَقَدْ يَتَّقَا صَانٍ) هندی جاریش - وه که مه سه له که ی پابردو - ده بیته توله لیکر د نه وه.

(وَلَوْ قَالَ: كَاتِبْتُكَ وَأَنَا مَجْنُونٌ أَوْ مَحْجُورٌ عَلَيَّ) نه که کږیله که وره که گوتی: له و حال ته ی نوسراوم دای من شیت بوم، یان قه دهغه م له سهر داندرا بو. (فَأَنْكَرَ الْعَبْدُ) کږیله که ش گوتی پاست نیه. نه وه (صُدُقَ السَّيِّدِ إِنْ عُرِفَ سَبْقُ مَا ادَّعَاهُ) به سویندخواردن باوه پ به که وره که ی ده کړی نه که کږیله که شیتته وه (وَالْعَبْدُ) به لام نه که کږیله که

نه يېوېن: نه وه به سویندخواردن باوه پ به کږيله که ده کړئ.
(وَلَوْ قَالَ السَّيِّدُ: وَضَعْتُ عَنْكَ النُّجْمَ الْأَوَّلَ) نه گهر گهره که ی گوتی: به شی یه که می
مالهینانه که م بډ لادابوی (أَوْ قَالَ الْبَعْضُ) یان گوتی هه ندیکم بډ لادابوی (فَقَالَ بَلِ الْآخِرَ أَوْ
الْكُلَّ) کږيله که ش گوتی: به لکو به شی کږتاییت لادابو. یان گوتی هه مومت لادابو. نه وه
(صَدَقَ السَّيِّدُ) به سویندخواردن باوه پ به گهره که ی ده کړئ.

(وَلَوْ مَاتَ عَنْ ابْنَيْنِ وَعَبْرَ) نه گهر گهره که مرد دوو کوږو کږيله یه کی له پاش به جیمان
(فَقَالَ كَاتِبُنِي أَبُو كَمَا) جا کږيله که گوتی: باوکتان نووسراوی دابومی. نه وه
فَإِنْ أَنْكَرَا صَدَقَا، وَإِنْ صَدَقَاهُ فَمُكَاتَبٌ، فَإِنْ أَعْتَقَ أَحَدُهُمَا نَصِيْبُهُ فَالْأَصَحُّ
لَا يَعْتِقُ، بَلْ يُوقَفُ، فَإِنْ أَدَّى نَصِيْبَ الْآخِرِ عَتَقَ كُلُّهُ وَوَلَاؤُهُ لِلْأَبِ،
وَإِنْ عَجَزَ قُوْمٌ عَلَى الْمُعْتِقِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا، وَإِلَّا فَنَصِيْبُهُ حُرٌّ، وَالْبَاقِي مِنْهُ قِنْ لِلْآخِرِ،
قُلْتُ: بَلِ الْأَظْهَرُ الْعِتْقُ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ. وَإِنْ صَدَقَهُ أَحَدُهُمَا فَنَصِيْبُهُ مُكَاتَبٌ،
وَنَصِيْبُ الْمُكَدَّبِ قِنْ، فَإِنْ أَعْتَقَهُ الْمُصَدَّقُ فَالْمَذْهَبُ أَنَّهُ يَقُوْمُ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا.

(كِتَابُ أُمَّهَاتِ الْأَوْلَادِ)

إِذَا أَحْبَلَ أُمَّتُهُ فَوَلَدَتْ حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ مَا تَحِبُّ فِيهِ غُرَّةٌ عَتَقَتْ بِمَوْتِ السَّيِّدِ،

(فَإِنْ أَنْكَرَا صَدَقَا) نه گهر کوږه کان دانیان نه هیئا، نه وه به سویندخواردن باوه پیان پیډه کړئ و
(وَإِنْ صَدَقَاهُ فَمُكَاتَبٌ) نه گهر هه ردووکیش باوه پیان پی کړد، نه وه کږيله که نووسراوپیدراوه،
نیجا له و مه سه له یه دا (فَإِنْ أَعْتَقَ أَحَدُهُمَا نَصِيْبُهُ) نه گهر له دواى ناشکراپوونی نووسراودانه که
کوږیک به شه که ی خوی نازاد کړد، نه وه (فَالْأَصَحُّ لَا يَعْتِقُ بَلْ يُوقَفُ) به شه که ی نازاد
نابى، به لکو ږاده گړئ: (فَإِنْ أَدَّى نَصِيْبَ الْآخِرِ) نه گهر کږيله که به شه مالی کوږه که ی تری دا،
نه و کاته (عَتَقَ كُلُّهُ وَوَلَاؤُهُ لِلْأَبِ) هه مووی نازاد ده بی و خزمایه تی نازاد بوونیشی بډ باوکه که یه،
به لام (وَإِنْ عَجَزَ) نه گهر کږيله که بی توانابو، نه و کاته (قُوْمٌ عَلَى الْمُعْتِقِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا)
له سه کوږه نازاد که ره که ده قرسیندرئ نه گهر هه بووی بی، واته: به پیداپویشتن هه مووی
نازاد ده بی (وَإِلَّا فَنَصِيْبُهُ حُرٌّ وَالْبَاقِي مِنْهُ قِنْ لِلْآخِرِ) به لام نه گهر نه بووی بی، نه وه به شه که ی
وی نازاد ده بی و به شه که ی تریش کږيله یه بډ کوږه که ی تر.

(قُلْتُ بَلِ الْأَظْهَرُ الْعِتْقُ وَاللَّهُ أَعْلَمُ) نیمامی (النواوی) هه رموویه تی: به لکو به هه رموده ی
به هیتر: به شی نازاد که ره که ده موده ست نازاد ده بی و نه و پاگرتنه ی ږاږدووی ناوی (و)
هر له و مه سه له یه دا (إِنْ صَدَقَهُ أَحَدُهُمَا) نه گهر ته نها کوږیک باه وپی پی کړد، نه وه
(فَنَصِيْبُهُ مُكَاتَبٌ وَنَصِيْبُ الْمُكَدَّبِ قِنْ) به شی باوه پکه ره که ده بیته نووسراوپیدراو و به شی
به دروخه ره که ش به کږيله یی ده مینئ (فَإِنْ أَعْتَقَهُ الْمُصَدَّقُ) جا نه گهر باوه پکه ره که

کۆيله که ی نازاد کرد، نه وه (فَالْمَذْمَبُ أَنَّهُ يُقَوِّمُ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مُوسِرًا) به شی کۆره که ی تریشی له سەر ده قرسیندنری نه گهر هه بووی بی، واته: به پیداپویشتن هه موی نازاد ده بی.

﴿كِتَابُ أُمَّهَاتِ الْأَوْلَادِ: پهرتوکی دایکه کانی منداله کان﴾

(إِذَا أَحْبَلَ أُمَّتَهُ) هه ر کاتیک پیاویک جیماعی له گهل (جاریه) که ی خۆی کردو ناوسی کرد (قَوْلَدَتْ حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ مَا تَجِبُ فِيهِ غُرَّةٌ) نینجا (جاریه) که ش له و جیماعه مندالکی زیندوو، یان مردوو بوو، یان پارچه گۆشتیکی وینه کراوی لیبو، نه وه (عَتَقَتْ بِمَوْتِ السَّيِّدِ) هه ر به مردنی گه وره که ی (جاریه) که نازاد ده بی، چونکه بوته (أُمُّ الْوَلَدِ)، واته: **أَوْ أَمَةً غَيْرَهُ بِنِكَاحٍ فَالْوَلَدُ رَقِيقٌ، وَلَا تَصِيرُ أُمٌّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا، أَوْ بِشُبْهَةٍ فَالْوَلَدُ حُرٌّ، وَلَا تَصِيرُ أُمٌّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا فِي الْأَظْهَرِ، وَلَهُ وَطْءٌ أُمُّ الْوَلَدِ، وَاسْتِخْدَامُهَا وَإِجَارَتُهَا وَأَرْشُ جَنَائَةِ عَلَيْهَا، وَكَذَا تَزْوِيجُهَا بِغَيْرِ إِذْنِهَا فِي الْأَصَحِّ، وَيَحْرُمُ بَيْعُهَا وَرَهْنُهَا وَهَبُهَا، وَلَوْ وَلَدَتْ مِنْ زَوْجٍ أَوْ زَنَّا فَالْوَلَدُ لِلْسَّيِّدِ يَعْتَقُ بِمَوْتِهِ كَهَيِّ، وَأَوْلَادُهَا قَبْلَ الْأَسْتِيلَادِ مِنْ زَنَّا أَوْ زَوْجٍ لَا يَعْتَقُونَ بِمَوْتِ السَّيِّدِ، وَلَهُ بَيْعُهُمْ،**

دایکه مندال، به به لگه ی ﴿مَا تَرَكَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عِنْدَ مَوْتِهِ دِرْهَمًا وَلَا دِينَارًا وَلَا عَبْدًا وَلَا أَمَةً﴾ رواه البخاری، که پیغه مبه ر ﷺ وه فاتنی کرد هیچ دیرمه میکو دیناریکو هیچ کۆيله یه کو (جاریه) که ی له پاش خۆی به جی نه هیشت. واته: نه وه دیسه به لگه یه: که (ماریه القبطیه) ی دایکی (إبراهیم) به وه فاتکردنی پیغه مبه ر ﷺ نازاد بووه، بۆی ده فهرموئ: هیچ (جاریه) که ی به جی نه هیشتوه.

(أَوْ أَمَةً غَيْرَهُ بِنِكَاحٍ) یان نه گهر جیماعی له گهل (جاریه) ی که سیکی تر کردو ناوسی کرد به ماره کردنیکی دروستبوو، نه وه (فَالْوَلَدُ رَقِيقٌ) مندالی نه م جیماعه کۆيله یه وه ده بیته ملکی گه وره ی (جاریه) که، واته: نابیتته کۆيله ی ناوسکه ره که (وَلَا تَصِيرُ أُمٌّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا) نه م (جاریه) یه ش نابیتته (أُمُّ الْوَلَدِ) نه گهر له مه ودوا بووه ملکی ناوسکه ره که.

(أَوْ بِشُبْهَةٍ) یان نه گهر به هله جیماعی کردو (جاریه) ی که سیکی تری ناوس کرد، نه وه کاته (فَالْوَلَدُ حُرٌّ) مندالی نه م جیماعه هله یه نازاده وه بیته مندالی جیماعه که، به لام (وَلَا تَصِيرُ أُمٌّ وَلَدٍ إِذَا مَلَكَهَا فِي الْأَظْهَرِ) نه م (جاریه) یه ش نابیتته (أُمُّ الْوَلَدِ) نه گهر له مه ودوا بووه ملکی ناوسکه ره که.

(وَلَهُ وَطْءٌ أُمُّ الْوَلَدِ وَاسْتِخْدَامُهَا) بۆ گه وره که دروسته جیماع له گهل (أُمُّ الْوَلَدِ) بکاو خزمه تی خۆیشی پی بکا، هه م (وَإِجَارَتُهَا وَأَرْشُ جَنَائَةِ عَلَيْهَا) بۆی دروسته: به کری ی بداو هه م تۆله ی نه وه سندرێژییه ی ده کریته سهر (أُمُّ الْوَلَدِ) هکه نه ویش بۆ گه وره که یه (وَكَذَا تَزْوِيجُهَا بِغَيْرِ إِذْنِهَا فِي الْأَصَحِّ) هه روه ها بۆ گه وره که دروسته: به بی نین له که سیکی تری ماره بکا، به لام (وَيَحْرُمُ

بَيِّعُهَا وَرَهْنُهَا وَهَبْتُهَا) حه پامه و دروست نابى: (أُمُّ الْوَلَدِ) بفرۆشى و په منى بكاو بيبه خشى.
 (وَلَوْ وَلَدَتْ مِنْ زَوْجٍ أَوْ زَيْنَا) نه گهر له دواى بوونه (أُمُّ الْوَلَدِ) مندالیکى بوو: له میړدیک، یان
 له زینا، نه وه (قَالَ الْوَلَدُ لِلْسَّيِّدِ) منداله که ملکى گهره که یه، به لام حه پامه و دروست نابى:
 بفرۆشى و بيبه خشى، چونکه (يَعْتَقُ بِمَوْتِهِ كَهَيِّ) منداله که ش وه کو دایکى به مردنى
 گهره که ی نازاد ده بى، به لام (وَأَوْلَادُهَا قَبْلَ الْإِسْتِيلَادِ مِنْ زَيْنَا أَوْ زَوْجٍ) منداله کانى پيش
 بوونه (أُمُّ الْوَلَدِ): له زینا، یان له میړدیک، نه وان (لَا يَعْتَقُونَ بِمَوْتِ السَّيِّدِ) به مردنى
 گهره که ی نازاد نابن، که و ابو: (وَلَهُ بَيْنَهُمْ) بۆ گهره که ی دروسته منداله کانى پيش
 وَعِنَقُ الْمُسْتَوْلَدَةِ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

بوونه (أُمُّ الْوَلَدِ) بفرۆشى و بيبه خشى، به لام هر مندالیکى (أُمُّ الْوَلَدِ) هکه که له گهره که ی
 خوى بى، نه وان گشتى نازادن (وَعِنَقُ الْمُسْتَوْلَدَةِ مِنْ رَأْسِ الْمَالِ) نازاد بوونى (أُمُّ الْوَلَدِ) و
 منداله کانیشى - له دواى مردنى گهره که ی - له سه رمایه ی ماله که ی ده بى پيش
 قهرزدانه وه و ه سیتته کانى (وَاللَّهُ أَعْلَمُ)... کړتایى.

منیش - به نده ی گونا هبار (عبدالله عبدالعزيز هه رته لى) - شوکرى خوا ده که م و ده لیم:
 يَارَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ كَمَا يَنْبَغِي لِجَلَالِ وَجْهِكَ وَلِعَظِيمِ سُلْطَانِكَ لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا
 أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ، حَمْدًا يُوَافِي نِعَمَكَ وَيُكَافِي مَزِيدَكَ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ مِلَّةُ
 السَّمَوَاتِ وَمِلَّةُ الْأَرْضِ وَمِلَّةُ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، اَللّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ كَمَا صَلَّيْتَ وَبَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ فَإِنَّا لَعَالَمِينَ
 إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اَللّهُمَّ أَسْأَلُكَ بِجَلَالِكَ وَجُودِكَ وَكَرَمِكَ أَنْ تَقْبَلَ مِنِّي هَذَا الشَّرْحَ وَأَنْ تَنْفَعَ بِهِ
 الْمُسْلِمِينَ وَاجْعَلْهُ خَالِصًا لَوَجْهِكَ وَأَنْ تَمُنَّ عَلَيَّ بِجَعْلِهَا ذَخِيرَةً لِي فِي الْقِيَامَةِ وَاعْفِرْ لِي وَلَا
 تُعَاقِبْنِي بِقَبِيحِ مَا جَنَيْتُ وَارْحَمْنِي وَأَدْخِلْنِي وَوَالِدَيَّ وَأَحِبَّائِي الْجَنَّةَ مَعَ الَّذِينَ دَعَاؤُهُمْ فِيهَا
 سُبْحَانَكَ اَللّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ، وَآخِرُ دَعَاؤُهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

شوکر بۆ تو نه ی خواى گهره که یارمه تیت دام بۆ ته و او کړدى ﴿پووناکى (رب العالمين)﴾
 پوونکړدنه وه ی (مَنْهَاجِ الطَّالِبِينَ) ی نیمامى (النواوى) - رحمه الله تعالى - له شهوى دوو شه ممه
 (5) پینجى (صفر) ی سالى (1424) ی کړچى، له شارى هه ولیر له کوردستان، نیتړ له
 خواى گهره ده پارېمه وه له خۆم و دایکم و باو کم و خۆشه و یستام خوش بېی و له ژیر نالای
 پیغه مبه رڼه هه شرمان بکاو ده فته رى کړده وه کانم بداته وه نه و ده سته پاسته م که نه م
 کتیبه م پى نووسیوه، هه م نه م دانراوه شم لى قبول بکاو بیکاته گرانکهرى لاته رازوى
 چاکه کانم، آمین، وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.

ههولێر — کوردستان.
(5) ی صَفَر - 1424 ی

کۆچی.

(18) ی خاکه‌لیوه - 2703 ی

کوردی.

(7) ی نیسان - 2003 ی

زایینی.

شاره‌زا کردن:

ئهی خوینه‌ری به‌پێژ، هه‌ر کاتی‌ک دانه‌ر ده‌لی:

* رواه الشيخان، مه‌به‌ستی ئیمامی (البخاري و مسلم)ن.

* رواه اصحاب السنن، مه‌به‌ستی ئیمامی (أبو داود و النسائي و الترمذي)ن.

* هه‌روه‌ك له سه‌رچاوه‌كاندا فه‌رموویانه، یان پوون كراوه‌ته‌وه، مه‌به‌ستی ئه‌م چوار كتیبه‌نه:

1 - (المجموع: شرح المذهب) دانراوی (الإمام النووي).

2 - (تحفة المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام ابن حجر الهيتمي).

3 - (نهاية المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام محمد الرملي).

4 - (مغنی المحتاج: شرح المنهاج) دانراوی (الإمام محمد الخطيب الشربيني).

جا ئه‌گه‌ر یه‌كێ‌ك له‌و چوارانه له‌ گه‌‌لدا نه‌بی، ئه‌و كاته ده‌لی:

هه‌روه‌ك له‌ زۆریه‌ی سه‌رچاوه‌كاندا...

ئهی قوتا‌بی‌ی خوشه‌ویست و پێژدار، تکیه‌:

1- پێشه‌کیه‌که‌ له‌ به‌رگی یه‌که‌مدا به‌ بیرلێ‌کردنه‌وه‌یه‌کی ورد بخوێنه‌وه.

2- بۆ تی‌گه‌یشتنی ئه‌م كتیبه‌ پشت مه‌به‌سته به‌ ته‌نها زانستی‌خۆت، به‌لكو له‌ لای

مامۆستای‌نایینی بیخوێنه، چونکه‌ چهند پێناسه‌و زاراوه‌یه‌کی شه‌ری هه‌نه، له‌ لای

مامۆستای‌نایینی باشت‌ر لێ‌ی تی‌ده‌گه‌ی.

* دانراوه‌کانی‌تری دانه‌ر:

- 1 - مۆنراوهی ﴿ ئیمان و ئیسلام ﴾
- 2 - پوونکردنهوهی ﴿ الأربعین النواویة ﴾
- 3 - ﴿ عه قیدهی ئیسلامی ﴾
- 4 - پوونکردنهوهی ﴿ العقیده الطحاویة ﴾
- 5 - چهند گولۆك له ﴿ گولزاری ئیسلام ﴾
- 6 - پوونکردنهوهی ﴿ متن فتح القریب ﴾
- 7 - پوونکردنهوهی ﴿ قطرالعارض فی علم الفرائض ﴾
- 8 - چۆنیهتی ﴿ حه ج و عومره ﴾
- 9- میړگ و گولزاری به هار * ژيانی پیغه مبهری پیزدار ﷺ.

ناوه پۆکی بهرگی پینجه می ﴿ پووناکی (رَبِّ الْعَالَمِينَ) ﴾

بابهت	لاپهه	بابهت	لاپهه
-------	-------	-------	-------

لاپه	بابه	لاپه	بابه
153	سزای مالی له نیسلامدا نیه.....	3	په پرتوکی پریندارکردن و کوشتن.....
154	هیږشکه ری ژوردار.....	10	ژورلیکړدن بڼوکوشتن.....
156	کوشتنی سته مکار و بیټه خلکه کا.....	13	وو تاوان له دوو کهسه وه.....
159	برپنی قونټرو نه ندامه کان.....	15	هرجه کانی کوشتنی.....
161	زامینۍ پزیشک.....	21	ته ټوله.....
162	سوته تکرده ټی شافره تو پیاو.....	26	ماریه شی له کوشتندا.....
163	زیانه کانی نازول و نوتومبیل.....	30	هرجه کانی ټوله کړدنه وهی برینه کان.....
167	په پرتوکی (جهاد).....	36	چونیه تی ټوله کړدنه وه.....
170	چهند جوریکی (فرض الکفایه) کان.....	43	نیشۍ تاوانکاره که و خاوه ن ماف.....
172	فرمان به چاکه و قه ده غه کړدنی خرابه.....	48	هر که سهی مافی ټوله کړدنه وهی مهیه.....
174	سه لامکړدن و وه لامدانه وهی.....	52	هر فوکر دن له کوشتنی له ټوله.....
176	تهو که سانه ی غه زایان له سه رنیه.....	58	په پرتوکی خوین وهرگرتن.....
178	تهو حالته ی غزا به (فرض العین) واجب.....	64	فونټی برین و نه ندامه کان.....
182	ده بی.....	72	لېر دنی سودی نه ندامه کان.....
185	چونیه تی غه زاکړدن.....	76	حکومه) نرخۍ تاوانه کان.....
187	یه کارمېنانی چه کی کڼمه لگړ.....	81	حق لیکدانی ټاده میزادو نوتومبیل.....
190	مه لاتن له جهنگ.....	84	الماعلة) خزمه کانی بکوړه که.....
191	مېرشی گیانفیدایی.....	86	فونټی له باربر دنی کورپه ی ناورگ.....
199	جاسوس و (ریاط).....	93	له فشاره تی کوشتن.....
201	دیل و مالی کافر مه کان.....	95	واکړدن و سونډ خواردنی کوشتن.....
204	دالنیاکړدنی کافر مه کان.....	101	اشکراکړدنی کوشتن.....
218	کچکړدن له (دارالاسلام) بڼ (دارالکفر).....	105	باخی بیوه مه کان و (خوارج).....
224	(الجزیه) سه رانه.....	111	پېشه وای موسولمان.....
229	(الهدنة) جهنگ و ستان دن.....	114	په پرتوکی کافر بیوون.....
233	په پرتوکی نیچیر و سه ربرین.....	116	مال و مندالی پاشکه زیووه کان.....
238	چونیه تی سه ربرین.....	146	په پرتوکی زینا.....
241	که رسته ی سه ربرین و پاوکړدن.....	148	سزای تاوانه کان تاوانه که لاده با.....
244	یه ملککړدنی نیچیر و میلانه ی گیانه له بر.....	150	زینا له که ل مه چه مه کانی خزی.....
245	په پرتوکی قوریانی.....	152	سزای بوختانی زینا.....
246	عهیه کانی قوریانی.....		په پرتوکی درزی کړدن.....
247	کاتی سه ربرینی قوریانی.....		سزای ریگر.....
248	ته زکړدنی قوریانی.....		ته تېبه کړدن سزای تاوانه کان له دونیادا.....
249	عهییداریوونی قوریانی ته زکړاو.....		تاکه وی.....
251	نیه تی قوریانی.....		توبیونه وهی ژور سزا له سه ر تاوانکاریک.....
	خواردنی گزشتی قوریانی و.....		سزای شه با بغاوردنه وه.....
	گواستنه وهی.....		هرمانکړدن به شه باب.....
	قوریانی بڼ که سیکی تری زیندو، یان مردو.....		موسی ته مېی کړدن.....

ناوه پړۍ بهرګۍ پېنځه مې ﴿رووناګۍ﴾ (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

لا پېره	بابه ت	لا پېره	بابه ت
348	مهرجه کانی شاهید.....	252	المقیمة): هۆزه بانۀى مندال.....
349	ګونا مه کانی ګه وړه و بچوک.....	254	ناو لېنانى مندال.....
350	تاو له، شطرنج، ګورانی، موسیقا.....	256	مۆزه بانۀى نازۀ له کان.....
352	دهف، ته پل، شایى.....	256	په پرتوکی خوارده مه نیه کان.....
353	شاهیدى ناپیاو و تږمه ت پیکراو.....	261	خوارښى مردارو چه پامه کانی تر.....
358	شاهیدى کافرو فاسق قبول نیه.....	264	تیکه لېوونى چه لال و چه پام.....
359	تویه ګردن و مهرجه کانی تویه.....	265	ګړۍ سوارانه و چه ک هاویشن.....
361	ژماره ی پیوښت بؤ شاهیدى.....	271	په پرتوکی سویند خوارښ.....
364	سویندۍ ګل شاهیدیک.....	277	که فقا پته سویند.....
366	شاهیدى له سهر دیتن و ګوئ لېوون.....	294	په پرتوکی نه زړ ګردن.....
369	شاهیدى	297	نه زړ ګردنى مال بؤ
371	واجبه.....	302	که سیک.....
374	زمان شاهیدى له سهر شاهیدیک تر.....	304	په شیمانېو نه وه هه لواسین له نه زړ.....
380	په شیمانېو نه وه له شاهیدى.....	307	نه زړ ګردنى چه ج و عومړه.....
381	په پرتوکی داواکار په کان و شاهیده کان.....	308	نه زړ ګردنى خیریک له شوینیکى دیاړ ګرودا، هم.....
383	مه سه له (الظف): ګه یشتن به مافى خزی.....	311	ګواستنه وه ی بؤ شوینیکى تر.....
386	پېتناسه ی داواکار و داوالیکراو.....	311	ګړینى نه زړ ګرود کان.....
390	وه لامدانه وه ی داواکاره که.....	314	په پرتوکی داد ګردن له نیوان خه لګدا.....
393	چوئیه تى سویند خوارښ.....	315	دانانى قازى واجبه له سهر کار په ده ست.....
396	سویندۍ ګه پاندرایه وه.....	319	مهرجه کانی (قازى).....
398	دژایه تى شاهیده کان و له کار که وتنیان.....	321	(التحکیم): دانانى دادوهریک.....
398	پېتناسه ی (نوالید) و (الخارج).....	323	له کار خستنى قازى.....
402	هۆیه کان به هیزوونى.....	324	په وو شته کانی داد ګردن.....
406	شاهیده کان.....	325	به رتیل بؤ قازى و کار په ده سته کان.....
407	جیاوازی کیشه چه کان.....	326	مه لوه شانده وه ی بپیاړى قازى.....
409	(القائف) دروشمناس.....	330	به بپیاړى قازى چه پام نایته چه لال.....
412	په پرتوکی کویله نازاد ګردن.....	338	یشتن به ستن به ده ستنووسى که سیکى تر بؤ
418	کزیله ی (المبعض): به شکر او.....	340	شاهیدى و سویند خوارښ.....
420	نازادېوونى به هۆى نه ژاد.....	347	په کسانى له نېوان کیشه چه کاندا.....
424	(الولاء) خزمایه تى کزیله نازاد ګردن.....		بپیاړدان له سهر نادیاړیک، یان مندال، یان
428	(التدبیر): نازاد ګردنى دواى مردن.....		شیت، یان مردووى بپیاړ ګر.....
440	(الکتابه) مامله تى نووسراودانه کزیله.....		نه رکی مینان و برښى داواکاره که.....
	(أم الولد) دایکه مندال.....		(القسمه) به شکر ګردنى مالیکى هاوېه ش.....
	شاره زاکردن.....		په پرتوکی شاهیده کان.....

ناوہ پڑکی ھەر پینچ بەرگەکانی ﴿پووناکی﴾ (رَبِّ الْعَالَمِينَ)

بەرگی یەكەم:

پیشەکی پوونکەرەو * پیناسە ئیمامی (الشافعی) * پیناسە ئیمامی (النواوی) * بپیارەکانی شەریعەتی ئیسلام * چەند زاراوەیەکی شەریعەت * سەرچاوەکانی شەریعەتی ئیسلام: قُرآن، حدیث، إجماع، قیاس * چۆنیەتی (فتوا) و (تقلید) کردن * پیشەکی (منهاج)ی ئیمامی (النواوی) * کتاب الطهارة: پەرتوکی پاککردنەو، جۆرەکانی ئاو، قوللەتین، دوو دلی لە پاک و پیسدا، چاوپۆشی لە چەند پیسیەک، ھەم لە باسی پیسی و لە مەرجەکانی نوێژدا دووبارە دەبێتەو * قاپ و کەلوپەلی چێشت * باسی ھۆیەکانی بێدەستبوونی، ئەو شتانەی بە بێدەستبوونی حەرامن * پاشکۆ: دەربارە قورپانی پیروژ، ھەم لە باسی سوپەتی دواى فاتیحە دووبارە دەبێتەو * باسی چوونە ئاودەستخانە، تارەتکردن * باسی دەستتوێژگرتن، سیواک و سوننەتەکانی دەستتوێژ * پاشکۆ: چەند پەرووشتیکی پیغەمبەر (علیہم الصلاۃ السلام): نینوک، بەر، سمیل، پێش، سەر، برۆ، پەنگ کردنی موو و دەست * مەسحی خوف * باسی غوسل کردن و جەنابەت * باسی پیسی و لابردنی پیسی، دەباغ کردن، گلاوکردنەو * باسی تەییە مەموم * باسی ھەیز و نفاس * (کتاب الصلاة): پەرتوکی نوێژ، باسی پەروەردەکردنی مندال * بانگ و ئیقامەت * دوو لە قبیلەکردن لە نوێژدا، نوێژی سوار و لاغ و ئوتومبیل * (صفة الصلاة) چۆنیەتی نوێژ کردن، سەلاوات و زیكرو دوعا دواى نوێژەکان * (شروط الصلاة) مەرجەکانی نوێژ، لیبورەتی شەرع لە چەند جۆرە پیسیەک: بەکارھێنانی ئەندامەکانی ئادەمیزاد، قورپو چلکاو، خال دروستکردن، کیم و خوینی برین و قونیرو پفکە * ئەو شتانەی نوێژ بەتال دەکەن، لە گۆرستان و چەند شوینیکی نوێژکردن ناپەسندە * پاشکۆ: دەربارە مژگەوتەکان * سوچەدی سەھوو * سوچەدی (تلاوة) و (شکر) * باسی نوێژە سوننەتەکان: * باسی نوێژی بەجەماعەت * شارەزاکردن.

بەرگی دووھەم:

صلاة المسافرين: نوێژی رێبوار، (جمع): کۆکردنەوی دوو نوێژ لە سەفەر، ھەم بە ھۆی باران و نەخۆشی، چەند پەرووشتیکی سەفەر * باسی نوێژی جومعە، * صلاة الخوف: نوێژی ترس * جل و بەرگا و میزەر پاپەخ و نوین * نوێژی جەژنەکان، پیروزیایی و تۆقەکردن، ھەم لە باسی ژن ھینان دووبارە دەبێتەو * نوێژی پۆژگیان و مانگیان * زەمین لەرزین و دنیا تاریکبوون * نوێژی باران * باسی نوێژنەکەر * باسی جەنازە: مردوو، خواردەمەنی تازیە، سەردانی نەخۆش، کتاب الزکاة: پەرتوکی زەکات: زەکاتی سەرفیازی پەلەزان، بەشکردنی زەکات، ھەم لە بەرگی چوارەمدا درێژتر پوون دەکریتەو * پەرتوکی رۆژوو وەکان: باسی (اعتکاف) * پەرتوکی حج و عومرە: پیناسە (کعبە) تۆلە درەخت و گیای (مکة) و (مدینة) (الإحصار) پێلێگرتن لە تەواوکردنی حج و عومرە، (الفوات) لە دەستچوونی وەستانی (عرفات)، شارەزاکردن.

بەرگی سێیەم:

(کتاب البیع): پەرتوکی کرپین و فرۆشتن، فرۆشتنی بە تەلەفۆن، کرپین و فرۆشتن بە زۆریکردن، پارەى فرۆشراوەکە، کرپین و فرۆشتن لەگۆتەر، فرۆشتنی ئاژەل بەکیشان * باسی پێیا، پێبای پارەو زیرو زیو، پێبای دوو قۆلی * ماملەتەکانی قەدەغەکراو، فرۆشتنی بە مەرج، ماملەتە لە سەر ماملەتە، مەزادکردن، (احتکار) و نرخ دانان * پەشیمانبوونەو لە کرپین و فرۆشتن، کێشەى عەیبدارى فرۆشراوەکە، چاوپووشى لە مرقفی پەشیمان، بپیارى فرۆشراو پێش وەرگرتنى، فرۆشتنى

(صَكْ) = شېك، گۆپىنەۋەي قەرزىك بەشتىكى تى، كىشەي تەسلىمكىدىن پارەو فروشراۋەكە، فروشتىنەۋەي شتومەك: بە نرخی خۆي، بە زورەر، بە قازانچ * فروشتىنەۋەي درەخت وېنچىنەكانى تى، فروشتىنەۋەي ميوەو كشتوكال و قەرسىل و پەرىز * كىشەي كپيارو فروشيار * باسى سەلەم * باسى قەرز * پىباي قەرز، پىناسەي (ضُرُورَة) و (حَاجَة) * باسى رەھن: بارمە دانان * پەيوەندى قەرز بە مىراتەۋە * قەدەغە دانان لە سەر قەرزدار، فروشتىنەۋەي مالى قەرزدار * (حجر): قەدەغە دانان لە سەر چەندەكە سىك * بلۇغبوونى مندال * (ولى) سەرپەرشتكارى مندال و شىت، مال چاككردنەۋەي شىت و يەتيم * باسى سولج: پىكەت: مافەكانى ھاۋەش لە نىۋان خەلكدا، دىۋارى نىۋان دوو خانوو، كىشەي دىۋارى نىۋان خانوۋەكان، باسى ھەۋالەكردن، باسى زامىنى، گەردەن ئازادكردن، كەفلايەت * باسى شىركايەت: ھاۋەشەي خىزانەكان * باسى ھەكىلايەت * (قرار): دانپىداھىتان: دانپىتان بە نەژادى كەسىك و بە ناۋى خۆكردنەۋەي مندالى خەلكى، ھەم لە باسى (لقيط) مندالى فرىدارو دووبارە دەبىتەۋە * باسى (عارىيە): خواست * (غصب): زەۋت كردن، تۆلەي زەۋتكارو و فەۋتارەكانى تى، تىكەدانى شتە ناشەرىيەكان، ھەم لە باسى (ھىزىشكەرى زۆردار) دووبارە دەبىتەۋە * توبەكردن لە ھەپام، ھەم لە باسى (شامەيدىيەكان) دا دووبارە دەبىتەۋە * باسى شوقە * (القراض) ماملەت قازانچى ھاۋەش * باسى (المساقاة) باغەۋانى، سەپانى دانەۋىلە: بە بنەتۆ، بە نىۋەتۆ، ماملەت نىۋەباغى * (إجارة): بەكردن و بەكردن، ماملەت شۋانكارى، ماملەت سەر قۇلانە، (إحياء الموات) زىندوۋكردنەۋەي زەمىنى مردو، پوان كردن لە ۋەرگەي گشتى، فروشتىنەۋەي لە ۋەرگە - پۇشانە، سودەكانى ھاۋەش لە نىۋان خەلكدا، كانگەكانى ھاۋەش لە نىۋان خەلكدا * باسى (وقف) بى كەلگىۋونى ۋە قەدەرەكان و مزگەوت و گۆپستان * باسى (ھادىيە) بەخشىن و ديارى، كىشەي ئن و مىرد لە بارەي خىلى زىر، ھەم لە باسى (النفقات) بىرئوۋەكان دووبارە دەبىتەۋە، بەخشىنەكانى دايك و باوك، بەرتىل، ھەم لە باسى (القضاء) دادكردن دووبارە دەبىتەۋە * (لقطة) ھەلگرتنەۋەي شتى و نبو، ئاژەل و شتى تى دوزىيەۋە * باسى (لقيط): مندالى فرىدارو، ئىسلامبوون و كافرىبوونى مندال تۇماركردنەۋەي مندالى خەلك بۇ خۆي * (جَعَالَة): بە مەرج دانانى كرئىيەك لە بەرامبەر كارىك، شارەزاكردن.

بەرگى چۈرەم:

پەرتوكى مىراتەكان * پەرتوكى ۋەسىتەكان: ماملەت و خىركردن لە نەخۇشى مردندا، ۋەسىت بە ھەج و خواپەرسىتەكانى تى * پەرتوكى سپاردنەۋەي ئەمانەت * ﴿قِيء﴾ دەسكەۋتوۋى كافرەكان * ﴿الغنيمة﴾ تالانى كافرەكان * پەرتوكى بەشكردنەۋەي زەكەتەكات، بەشكردن و گواستىنەۋەي زەكات، خەساندن و ئاۋسكردن ئاژەل، خىركردن * (كتاب النكاح) پەرتوكى ئن مەرەكردن: تەماشاكردن ئافرەت و تۆقەكردن، (مُقَدَّه) ئن ھىنانى كاتى، ئن بە ئنە، شىربايى و ئن بە مىراتكردن، مندالى جىماعى بە ھەلەو مندالى بىرئى، مارە بە جاش، كافرىبوونى ئن و مىردى موسولمان، موسولمانبوونى ئن و مىردى كافىر، دادكردن لە نىۋان كافرەكاندا، ھەلۋەشانەۋەي مارەپىن، مارەيى ئن، مارەيى جىماعى بە ھەلەو بەزۆردارى، * زىياھەت بۇك گواستىنەۋەي * ۋىنە دانان و ۋىنەكردن ھەپامە، چەند پەۋشتىكى خواردن * (القسم) نۆبەتە مىرد لە نىۋان ئنەكانىدا، (نشون و ناكۆكى نىۋان ئن و مىرد، (خلع) تەلاقدانى بەپارە، پىناسەي (رجعيە) و (بائن) * پەرتوكى تەلاقدان: گالتەكردن بە تەلاقدان، تەلاقى توۋپەو زۆرلىكارو، تەلاقى سەرخۇش، پزگارىبوون لە تەلاقى سى بەسى، تەلاقى سى بەسى، (رجعه) گەپاندەۋەي تەلاقدارو * (إيلاء) سوپىندى جىماع نەكردن * (ظهار): تۆۋەك پىشتى دايكى * (اللعان) لەغەتەكردن ئن و مىرد * لادانى مندال لە نەژادى خۆي * پەرتوكى (عَدَّة): (عدە) ئى بە مندالبوون، تىكەلبوونى تەلاقدەر لەگەل تەلاقدارەكەي، (عدە) مىرد مردن، ئنى مىرد و نبو، تازىيەدارى ئنى مىرد مردو،

دەربارەى شەرىعەتى ئىسلام

- 1- خىۋاى گەۋرە دەفەرمۇئى: ﴿فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ﴾ (التوبة: 122)، واتە: دەبىۋا لە ھەر ھۆزىكى مۇسۇلمانان كۆمەلىك پاپەپىيان بۆ (جىھاد) كىردن و كۆمەلىكىش بۆ خۇيىندىن، تاكو لە (شەرىعەتى ئىسلام) تىبگەن.
- 2- پىئەمبەرى خۇشەويست ﷺ دەفەرمۇئى: ﴿مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ﴾ رواه البخارى ومسلم، واتە: ھەر كەسىك خىۋاى گەۋرە بىھىۋى چاكەى بداتى، لە (شەرىعەتى ئىسلام) تىۋىئەگەيىنى.
- 3- ئىمام (عمر بن الخطاب) دەفەرمۇئى: ﴿تَفَقَّهُوا قَبْلَ أَنْ تُسَوَّدُوا، فَمَنْ سَوَّدَهُ قَوْمُهُ عَلَى فِقْهِ، كَانَ حَيَاةً لَهُ وَلَهُمْ﴾ رواه السدرا مى، واتە: لە (شەرىعەتى ئىسلام) تىبگەن پىش ئەۋەى بىكىنە گەۋرە، چونكە ھەر كەسىك (شەرىع) بزانىۋ گەلەكەى خۇى بىكەتە گەۋرە، ئەبىتە ھىۋى ژىانىكى خۇش بۆ خۇى و بۆ ئەۋان.
- 4- ئىمام (الأعمش) دەفەرمۇئى: ﴿يَا مَعْشَرَ الْفُقَهَاءِ أَنْتُمْ الْأَطْبَاءُ وَنَحْنُ الصَّيَادِلَةُ﴾ رواه الصيمري، واتە: ئەى چىنى (شەرىعزانان) ئىۋە پزىشكىن، ئىمەى (ھەدىس گىپەۋەش) دەرىمانناسى دەرىمانخانەين.
- 5- ئىمام (الشافعى) دەفەرمۇئى: ﴿مَنْ حَفِظَ الْفِقْهَ عَظُمَتْ قِيَمَتُهُ وَمَنْ تَعَلَّمَ الْحَدِيثَ قَوِيَتْ حُجَّتُهُ﴾ رواه ابن حجر الهيتمي، واتە: ھەر كەسىك لە (شەرىعەتى ئىسلام) شارەزا بىۋى نىرخى بەرز ئەبىتەۋە، ھەر كەسىك (ھەدىس) فىر بىۋى بەلگەى بەھىز دەبىۋى.
- 6- ئىمامى (البخارى) دەفەرمۇئى: ﴿هُوَ -أَيُّ الْفَقْه- ثَمَرَةُ الْحَدِيثِ، وَلَيْسَ ثَوَابُ الْفَقِيهِ دُونَ ثَوَابِ الْمُحَدِّثِ﴾ رواه القسطلاني، واتە: (شەرىعەتى ئىسلام) بەرھەمى ھەدىسە، پاداشتى (شەرىعزان) كەمتر نىە لە پاداشتى (ھەدىس گىپەۋە).

